

Khí Phi Khuynh Thành Của Vương Gia

Contents

Khí Phi Khuynh Thành Của Vương Gia	6
1. Cuốn 1 – Chương 001	6
2. Cuốn 1 – Chương 002	6
3. Cuốn 1 – Chương 003	7
4. Cuốn 1 – Chương 004	8
5. Cuốn 1 – Chương 005	9
6. Cuốn 1 – Chương 006	10
7. Cuốn 1 – Chương 007	11
8. Cuốn 1 – Chương 008	12
9. Cuốn 1 – Chương 009	13
10. Cuốn 1 – Chương 010	14
11. Cuốn 1 – Chương 011	15
12. Cuốn 1 – Chương 012	16
13. Cuốn 1 – Chương 013	17
14. Cuốn 1 – Chương 014	18
15. Cuốn 1 – Chương 015	19
16. Cuốn 1 – Chương 016	20
17. Cuốn 1 – Chương 017	21
18. Cuốn 1 – Chương 018	22
19. Cuốn 1 – Chương 019	23
20. Cuốn 1 – Chương 020	24
21. Cuốn 1 – Chương 021	25
22. Cuốn 1 – Chương 022	26
23. Cuốn 1 – Chương 023	27
24. Cuốn 1 – Chương 024	28
25. Cuốn 1 – Chương 025	29
26. Cuốn 1 – Chương 026	30
27. Cuốn 1 – Chương 027	31
28. Cuốn 1 – Chương 028	32
29. Cuốn 1 – Chương 029	33
30. Cuốn 1 – Chương 030	34
31. Cuốn 1 – Chương 031	35
32. Cuốn 1 – Chương 032	36
33. Cuốn 1 – Chương 033	37
34. Cuốn 1 – Chương 034	38
35. Cuốn 1 – Chương 035	39
36. Cuốn 1 – Chương 036	40
37. Cuốn 1 – Chương 037	41
38. Cuốn 1 – Chương 038	42
39. Cuốn 1 – Chương 039	43
40. Cuốn 1 – Chương 040	44
41. Cuốn 1 – Chương 041	45

42. Cuốn 1 – Chương 042	46
43. Cuốn 1 – Chương 043	47
44. Cuốn 1 – Chương 044	48
45. Cuốn 1 – Chương 045	49
46. Cuốn 1 – Chương 046	50
47. Cuốn 1 – Chương 047	51
48. Cuốn 1 – Chương 048	52
49. Cuốn 1 – Chương 049	53
50. Cuốn 1 – Chương 050	54
51. Cuốn 1 – Chương 051	55
52. Cuốn 1 – Chương 052	56
53. Cuốn 1 – Chương 053	57
54. Cuốn 1 – Chương 054	58
55. Cuốn 1 – Chương 055	59
56. Cuốn 1 – Chương 056	60
57. Cuốn 1 – Chương 057	61
58. Cuốn 1 – Chương 058	62
59. Cuốn 1 – Chương 059	63
60. Cuốn 1 – Chương 060	64
61. Cuốn 1 – Chương 061	65
62. Cuốn 1 – Chương 062	66
63. Cuốn 1 – Chương 063	67
64. Cuốn 1 – Chương 064	68
65. Cuốn 1 – Chương 065	69
66. Cuốn 1 – Chương 066	70
67. Cuốn 1 – Chương 067	71
68. Cuốn 1 – Chương 068	72
69. Cuốn 1 – Chương 069	73
70. Cuốn 1 – Chương 070	74
71. Cuốn 1 – Chương 071	75
72. Cuốn 2 – Chương 072	76
73. Cuốn 2 – Chương 073	77
74. Cuốn 2 – Chương 074	78
75. Cuốn 2 – Chương 075	79
76. Cuốn 2 – Chương 076	80
77. Cuốn 2 – Chương 077	81
78. Cuốn 2 – Chương 078	82
79. Cuốn 2 – Chương 079	83
80. Cuốn 2 – Chương 080	84
81. Cuốn 2 – Chương 081	85
82. Cuốn 2 – Chương 082	86
83. Cuốn 2 – Chương 083	87
84. Cuốn 2 – Chương 084	88
85. Cuốn 2 – Chương 085	89
86. Cuốn 2 – Chương 086	90
87. Cuốn 2 – Chương 087	90
88. Cuốn 2 – Chương 088	91
89. Cuốn 2 – Chương 089	92
90. Cuốn 2 – Chương 090	93
91. Cuốn 2 – Chương 091	94
92. Cuốn 2 – Chương 092	95
93. Cuốn 2 – Chương 093	96
94. Cuốn 2 – Chương 094	97
95. Cuốn 2 – Chương 095	98

96. Cuốn 2 – Chương 096	99
97. Cuốn 2 – Chương 097	100
98. Cuốn 2 – Chương 098	101
99. Cuốn 2 – Chương 099	102
100. Cuốn 2 – Chương 100	103
101. Cuốn 2 – Chương 101	104
102. Cuốn 2 – Chương 102	105
103. Cuốn 2 – Chương 103	106
104. Cuốn 2 – Chương 104	107
105. Cuốn 2 – Chương 105	108
106. Cuốn 2 – Chương 106	109
107. Cuốn 2 – Chương 107	110
108. Cuốn 2 – Chương 108	111
109. Cuốn 2 – Chương 109	112
110. Cuốn 2 – Chương 110	113
111. Cuốn 2 – Chương 111	114
112. Cuốn 2 – Chương 112	115
113. Cuốn 2 – Chương 113	116
114. Cuốn 2 – Chương 114	117
115. Cuốn 2 – Chương 115	118
116. Cuốn 2 – Chương 116	118
117. Cuốn 2 – Chương 117	120
118. Cuốn 2 – Chương 118	120
119. Cuốn 2 – Chương 119	122
120. Cuốn 2 – Chương 120	124
121. Cuốn 3 – Chương 121	126
122. Cuốn 3 – Chương 122	129
123. Cuốn 3 – Chương 123	131
124. Cuốn 3 – Chương 124	133
125. Cuốn 3 – Chương 125	138
126. Cuốn 3 – Chương 126	142
127. Cuốn 3 – Chương 127	144
128. Cuốn 3 – Chương 128	146
129. Cuốn 3 – Chương 129	148
130. Cuốn 3 – Chương 130	150
131. Cuốn 3 – Chương 131	153
132. Cuốn 3 – Chương 132	155
133. Cuốn 3 – Chương 133	157
134. Cuốn 3 – Chương 134	160
135. Cuốn 3 – Chương 135	162
136. Cuốn 3 – Chương 136	164
137. Cuốn 3 – Chương 137	166
138. Cuốn 3 – Chương 138	171
139. Cuốn 3 – Chương 139	173
140. Cuốn 3 – Chương 140	175
141. Cuốn 3 – Chương 141	177
142. Cuốn 3 – Chương 142	179
143. Cuốn 3 – Chương 143	181
144. Cuốn 3 – Chương 144	184
145. Cuốn 3 – Chương 145	186
146. Cuốn 3 – Chương 146	188
147. Cuốn 3 – Chương 147	190
148. Cuốn 3 – Chương 148	192
149. Cuốn 3 – Chương 149	194

150. Cuốn 3 – Chương 150	196
151. Cuốn 3 – Chương 151	199
152. Cuốn 4 – Chương 152	201
153. Cuốn 4 – Chương 153	203
154. Cuốn 4 – Chương 154	205
155. Cuốn 4 – Chương 155	207
156. Cuốn 4 – Chương 156	209
157. Cuốn 4 – Chương 157	211
158. Cuốn 4 – Chương 158	213
159. Cuốn 4 – Chương 159	215
160. Cuốn 4 – Chương 160	217
161. Cuốn 4 – Chương 161	219
162. Cuốn 4 – Chương 162	221
163. Cuốn 4 – Chương 163	224
164. Cuốn 4 – Chương 164	226
165. Cuốn 4 – Chương 165	228
166. Cuốn 4 – Chương 166	230
167. Cuốn 4 – Chương 167	232
168. Cuốn 4 – Chương 168	234
169. Cuốn 4 – Chương 169	236
170. Cuốn 4 – Chương 170	238
171. Cuốn 4 – Chương 171	240
172. Cuốn 4 – Chương 172	242
173. Cuốn 4 – Chương 173	244
174. Cuốn 4 – Chương 174	246
175. Cuốn 4 – Chương 175	248
176. Cuốn 4 – Chương 176	250
177. Cuốn 4 – Chương 177	252
178. Cuốn 4 – Chương 178	254
179. Cuốn 4 – Chương 179	256
180. Cuốn 4 – Chương 180	258
181. Cuốn 4 – Chương 181	260
182. Cuốn 4 – Chương 182	262
183. Cuốn 4 – Chương 183	264
184. Cuốn 4 – Chương 184	266
185. Cuốn 4 – Chương 185	268
186. Cuốn 4 – Chương 186	270
187. Cuốn 4 – Chương 187	272
188. Cuốn 4 – Chương 188	274
189. Cuốn 4 – Chương 189	276
190. Cuốn 4 – Chương 190	278
191. Cuốn 4 – Chương 191	280
192. Cuốn 4 – Chương 192	282
193. Cuốn 4 – Chương 193	284
194. Cuốn 4 – Chương 194	286
195. Cuốn 4 – Chương 195	288
196. Cuốn 4 – Chương 196	290
197. Cuốn 4 – Chương 197	292
198. Cuốn 4 – Chương 198	294
199. Cuốn 4 – Chương 199	296
200. Cuốn 4 – Chương 200	298
201. Cuốn 4 – Chương 201	300
202. Cuốn 4 – Chương 202	302
203. Cuốn 4 – Chương 203	305

204. Cuốn 4 – Chương 204	307
205. Cuốn 4 – Chương 205	309
206. Cuốn 4 – Chương 206	311
207. Cuốn 4 – Chương 207	313
208. Cuốn 4 – Chương 208	315
209. Cuốn 4 – Chương 210	318
210. Cuốn 4 – Chương 209	320
211. Cuốn 4 – Chương 211	322
212. Cuốn 4 – Chương 212	324
213. Cuốn 4 – Chương 213	326
214. Cuốn 4 – Chương 214	328
215. Cuốn 4 – Chương 215	330
216. Cuốn 4 – Chương 216	332
217. Cuốn 4 – Chương 217	334
218. Cuốn 4 – Chương 218	336
219. Cuốn 4 – Chương 219	338
220. Cuốn 4 – Chương 220	340
221. Cuốn 4 – Chương 221	342
222. Cuốn 4 – Chương 222	344
223. Cuốn 4 – Chương 223	346
224. Cuốn 4 – Chương 224	348
225. Cuốn 4 – Chương 225	350
226. Cuốn 4 – Chương 226	352
227. Cuốn 4 – Chương 227	354
228. Cuốn 4 – Chương 228	356
229. Cuốn 4 – Chương 229	358
230. Cuốn 4 – Chương 230	360
231. Cuốn 4 – Chương 231	362
232. Cuốn 4 – Chương 232	364
233. Cuốn 4 – Chương 233	366
234. Cuốn 4 – Chương 234	367
235. Cuốn 4 – Chương 235	369
236. Cuốn 4 – Chương 236	371
237. Cuốn 4 – Chương 237	373
238. Cuốn 5 – Chương 238	375
239. Cuốn 5 – Chương 239	377
240. Cuốn 5 – Chương 240	379
241. Cuốn 5 – Chương 241	381
242. Cuốn 5 – Chương 242	383
243. Cuốn 5 – Chương 243	385
244. Cuốn 5 – Chương 244	387
245. Cuốn 5 – Chương 245	390
246. Cuốn 5 – Chương 246	391
247. Cuốn 5 – Chương 247	393
248. Cuốn 5 – Chương 248	395
249. Cuốn 5 – Chương 249	399
250. Cuốn 5 – Chương 250	401
251. Cuốn 5 – Chương 251	403
252. Cuốn 5 – Chương 252	405
253. Cuốn 5 – Chương 253	408
254. Cuốn 5 – Chương 254	410
255. Cuốn 5 – Chương 255	411
256. Cuốn 5 – Chương 256	413
257. Cuốn 5 – Chương 257	415

258. Cuốn 5 – Chương 258	417
259. Cuốn 5 – Chương 259	419
260. Cuốn 5 – Chương 260	421
261. Cuốn 5 – Chương 261	423
262. Cuốn 5 – Chương 262	425
263. Cuốn 5 – Chương 263	428
264. Cuốn 5 – Chương 264	431
265. Cuốn 5 – Chương 265	433
266. Cuốn 5 – Chương 266	435
267. Cuốn 5 – Chương 267	437
268. Đại Kết Cục 1	438
269. Đại Kết Cục 2 – Hoàn	441

Khí Phi Khuynh Thành Của Vương Gia

Giới thiệu

Đêm đại hôn, hắc kiểm tra trình tiết của nàng, cười lạnh: “Thì ra...” Lúc nàng sẩy thai, hắc mang về

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-phi-khuynh-thanh-cua-vuong-gia>

1. Cuốn 1 – Chương 001

Cuốn 1: Vi phi mất trí nhớ

Chương 1

Là giới thiệu truyện khác nên không edit.

2. Cuốn 1 – Chương 002

Chương 2

Là giới thiệu truyện khác nên không edit.

3. Cuốn 1 – Chương 003

Chương 3: Nữ tử tuyệt sắc

Sở quốc, Công nguyên năm hai trăm ba mươi, ngoại ô kinh đô.

Thần vương Phong Mạc Thần giục ngựa phi nhanh, gió cuốn chiến bào bay phất phới, phía sau là tiếng trống sĩ hô vang “Giết nó đi, giết nó đi...”

Đôi mắt phượng tuyệt mỹ của Phong Mạc Thần hơi nheo lại, mái tóc dài rối bay lên theo gió, chiến mã đứng chồm lên, hí dài.

Hắn không chút do dự giờ cung tiễn trong tay, hai ngón kéo cung thành trăng tròn, ánh mắt nghiêm nghị lạnh lùng nhìn con mãnh hổ đang rít gào phía trước. Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc như thế, bỗng trong bụi cỏ xuất hiện một nữ tử cả người toàn là máu.

Nữ tử ăn mặc quái dị, chỉ thấy tóc nàng đen dài rối tung ở hai vai, đôi mắt dưới ánh mặt trời trong suốt như dòng nước chảy, quần áo màu vàng nhạt gần như bị máu tươi nhuộm hồng.

Mắt nhìn mãnh thú hung ác trước mặt, nàng tựa hồ không sợ hãi, hơi lui ra phía sau vài bước, trong tay nắm chặt một vật ám khí màu đen.

Mãnh hổ đã bị buộc đến tuyệt lộ, nhìn Phong Mạc Thần vận sức phát vũ tên, nó rít gào một tiếng tấn công nữ tử đứng gần. Người chung quanh hét âm lên, ai cũng không nhấc tâm nhìn một vị giai nhân khuynh quốc như vậy chết trong miệng hổ.

Đôi mắt trong veo của nàng ấy co nhanh, trên khuôn mặt thanh tú không hề lộ vẻ hoảng hốt, hai tay cầm ám khí giờ lên cao, lúc mãnh hổ gần cắn nàng, ám khí trong tay đột nhiên phát ra một tiếng vang thật lớn.

“Bang” một tiếng kinh thiên động địa, cùng với mùi thuốc súng nồng đậm, mãnh hổ ngã trên mặt đất gãy giữa không ngừng.

Tất cả mọi người đứng lặng, trái tim của Phong Mạc Thần bị tiếng nổ kia làm chấn động, ánh mắt nhìn nữ tử, trong phút chốc giật mình, hắn buông cung tiễn trong tay, xoay người xuống ngựa.

Nữ tử khó khăn đứng lên, thấy Phong Mạc Thần đang đi tới, nàng cảnh giác lui về phía sau, bàn tay bị thương nhuộm đầy máu nắm chặt lại.

Phong Mạc Thần phát hiện địch ý của nàng, đứng lại ở nơi đó, dáng người cao ngất đón gió, chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói “Cô nương, người đã bị thương không nhẹ.”

Nữ tử tiếp tục chậm chậm rút lui, địch ý như trước không có tiêu trừ, tay phải cầm súng lục, tay trái nắm lấy bả vai không ngừng đổ máu, mím môi, không nói được nên lời.

Phong Mạc Thần lại tiến lên, phượng mâu dài mảnh toát ra ánh sáng nhu hòa ngay cả chính hắn không phát hiện “Cô nương, ta không có ý xấu.”

Nàng thành linh nâng tay, giờ súng lục lên hướng đến nam tử, ánh mắt lạnh băng hàn đến xương “Đừng nhúc nhích, nếu tiến bước nữa, cẩn thận cái đầu của người!”

Phong Mạc Thần đã tận mắt chứng kiến uy lực ám khí trong tay nàng, không dám tiến thêm, nhìn bóng dáng nàng mảnh khảnh dần biến mất, trong lòng hắn chưa bao giờ dao động giống như dây cung như vậy.

Hai tay khép lại bên miệng, hắn quay hướng bóng dáng kia hô lớn “Cô nương, ta là Phong Mạc Thần, lòng mới gặp mà tình đã thâm, nguyện cùng nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.”

Thân mình nữ tử ấy hình như khựng một chút, mái tóc dài đen nhánh ở sau người vẽ nên một độ cong tuyệt đẹp, hơi xoay người lại, sắc mặt đã không còn thái độ thù địch, nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng.

Nàng từ tốn quay đi, trong tai vẫn còn lưu thanh âm dễ nghe của vị nam tử, không ngoảnh lại mà càng khuất xa.

Phong Mạc Thần nhếch môi, quay đầu lại, bình tĩnh nói “Mạc Ngôn, đi thăm dò danh tính cô nương kia, thay bốn vương đưa sính lễ đến!”

Thị vệ tháp tùng khom người quỳ, tiếng vang chúc mừng tới tận mây.

Nữ tử áo gió đỏ là Mộc Thất, mười sáu tuổi, học sinh học viện quân sự, trên đường về nhà bị bắt cóc, lúc vùng vẫy đoạt lấy khẩu súng trong tay kẻ xấu, thì trúng đạn xuyên qua đến tận đây.

4. Cuốn 1 – Chương 004

Chương 4: Đêm đại hôn (1)

Công nguyên năm hai trăm ba mươi hai, nông lịch tháng chín, tiết thu phân, Sở quốc, kinh đô.

Hôm nay trên đường phố vô cùng náo nhiệt, dân chúng cơ hồ đều đổ ra, dọc theo đường đi không có người nào là không bàn tán chuyện đại hôn của Thần vương và Nhị tiểu thư Bạch gia.

Phàm là dân Sở quốc đều biết, Thần vương chung tình với Đại tiểu thư Bạch gia – Bạch Thanh Loan, hai năm trước vốn đã định, nhưng là một năm trước Bạch gia Đại tiểu thư lại nhập cung làm quý phi.

Hoàng đế vì muốn bù lại cho vị Chiến thần Thần vương bách chiến bách thắng của Sở quốc, bèn tứ hôn Bạch gia Nhị tiểu thư Bạch Ly Nhược cho Thần vương, trưởng tử của Bạch gia Bạch Vân Phi cũng phong làm Trấn Nam tướng quân, mang theo một vạn tinh binh đóng ở Mân Nam.

Quang vinh của Bạch gia, ở Sở quốc bây giờ không ai bằng.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần thôi thì trên đường lớn từ Phủ tướng quân Bạch gia tới Thần vương phủ trang hoàng màu đỏ hơn mười dặm, hoa lụa đỏ, pháo nổ, giăng đèn kết hoa, chiêng trống vang trời, theo sau là hàng ngũ đón dâu từ đông phố kinh đô về Vương phủ.

Bạch Ly Nhược, trong chốc lát trở thành nữ tử cực kỳ được hâm mộ nhất Sở quốc. Nàng có mỹ mạo khuynh thành, gia thế giàu sang, còn có một phu quân quyền thế khuynh trời lại tuấn mỹ.

Thần vương phủ, chính điện Thần Hòa Hiên, xa hoa vô cùng. Phòng ngủ rộng rãi, ba tầng không gian đều dùng trần châu làm bức rèm che cách. Vách tường là dùng điển ngọc gọt giữa mà thành, bốn góc phòng sừng sững cột đá cẩm thạch trầm lạnh, trên cột đá chạm nổi tường vân, gợi lên ngạo khí.

Mặt đá cẩm thạch lạnh như băng chiếu ra cả phòng nguyệt hoa, ánh trăng thanh tịnh theo cửa sổ chạm khắc đồ xuông, nhuộm đầy đất.

Sau bức rèm che, đứng trước một cái gương đồng phù điêu, bóng loáng kín mặt, soi sáng ra phòng ngủ một vẻ đẹp mộng lung. Gần kề tấm gương là thêu bình phong, tiếp theo là một chiếc giường ngà voi.

Giường khảm ngà voi hết sức xa hoa, mỗi một cái vật trang sức thật nhỏ đều thể hiện chủ nhân rất biết thưởng thức. Ngồi trên giường, là tân nương Bạch Ly Nhược, nữ tử mũ phượng khăn quàng vai, mảnh khảnh yếu đuối, nàng bất an nắm tay vào nhau.

(haiz, ghét nhất là mấy đoạn miêu tả này, phải vận dụng hết trí tưởng bay bổng được cao của Snow =“=)

Cánh cửa đồ thảm một tiếng “két” đẩy ra, chú rể trang phục màu đỏ rảo bước đi vào.

Chỉ thấy hần mảy kiếm như mây, phượng mâu không giận mà uy, mũi thẳng tắp, mũi nhếch bạc, ngũ quan như tranh vẽ, trên mặt hoàn mỹ, mỗi một độ cong nghiêm nghị tuyệt đẹp. Thân hình cao to, khí thế có thể lấn át hơi thở người khác, nam tử này, tuấn mỹ có thể câu dẫn hồn phách nữ nhân.

Phong Mạc Thần xoắn bước đến gần tân nương, ánh mắt lạnh mạc quét liếc một cái, đem bất an của nàng thu hết trong mắt. Một toán người thay phiên nhau sẵn sóc cô dâu, Phong Mạc Thần không chút khách khí vén khăn đỏ trên đầu Bạch Ly Nhược lên.

Động tác thô lỗ vô cùng, người hầu hạ bị dọa lùi sau vài bước, bên người vang lên thanh âm lạnh lẽo của Phong Mạc Thần, “Cút -”

5. Cuốn 1 – Chương 005

Chương 5: Đêm đại hôn (2)

Đám người hầu không dám nâng đầu, khom người nhặt khăn hỉ, lui về phía sau vài bước, cúi người lui ra.

Tân phòng to như vậy chỉ còn lại Bạch Ly Nhược và Phong Mạc Thần. Bạch Ly Nhược càng thêm bất ổn, kéo nhẹ y phục, nằng cấn chặt môi dưới, cảm thấy Phong Mạc Thần đang rất tức giận, không dám nâng mắt nhìn hắn.

Khuôn mặt Phong Mạc Thần tuần tú tựa như được phủ một lớp sương bạc, phượng mâu nhẹ cười, nắm mạnh tay Bạch Ly Nhược, bức nàng đứng dậy

“Sao vậy? Vương phi thẹn thùng?”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược tái mét, nàng chậm rãi ngược lên, thấy trong mắt Phong Mạc Thần tràn đầy nỗi căm hận, trái tim đột nhiên co rút lại, nam tử này hận nàng? Nàng chưa từng đụng đến hắn mà.

Phong Mạc Thần từ từ buông tay Bạch Ly Nhược, đến cái cổ mảnh khảnh của nàng, đột nhiên gia tăng lực đạo, nhìn mặt Bạch Ly Nhược đỏ lên, hắn cười lạnh, đại chưởng* hơi buông ra, lại hạ xuống, đi tới áo nàng.

Hắn xé rách hỉ phục của nàng thành từng mảnh nhỏ, nàng không kịp phản kháng, hai ngón tay Phong Mạc Thần đã xâm nhập đường hành lang dưới thân nàng. Thân thể mềm mại ở trong ánh trắng lạnh run, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Ly Nhược tái xanh mồ hôi lạnh không ngừng chảy ra.

Phong Mạc Thần vừa nhìn vết máu trên hai ngón tay vừa nhếch môi, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo như sương “Không sai, là xử nữ **.”

Bạch Ly Nhược xấu hổ lẫn giận dữ, môi dưới cắn đã muốn xuất tơ máu, nàng ôm lấy cơ thể cuộn mình ở góc giường, giống như tiểu bạch thỏ bị kinh hãi nhìn Phong Mạc Thần, chân tâm xé rách vẫn còn đau đớn, lệ đầy mắt “Nếu Vương gia hoài nghi sự trong sạch của thân thiếp, có thể viết giấy đưa thân thiếp quay về Bạch phủ.”

“Nào có chuyện dễ dàng như vậy?” Phong Mạc Thần bắt đầu cởi quần áo, hắn thoát thật chậm, từng chiếc một, trên mặt càng thêm lạnh lẽo.

Đến lúc toàn thân trần trụi, mâu trung như trước không thay đổi, Bạch Ly Nhược lui thân mình, chưa về được phía sau, cánh tay dài của Phong Mạc Thần đã chụp lấy, đem Bạch Ly Nhược đặt ở dưới thân.

Trên gương mặt hắn tràn đầy sắc giễu cợt, giữ chặt bàn tay nàng, thanh âm lạnh nhạt truyền đến “Mở ra.”

Khóe mắt Bạch Ly Nhược tràn nước mắt, không kịp làm theo, hai chân đã bị hắn mở rộng, hắn mạnh bạo tiến vào, tấm màn che không ngừng lay động, chiếc giường cũng vì thế mà rung lên.

Gương đồng phản chiếu đôi mắt hung ác nham hiểm của Phong Mạc Thần, nữ tử dưới thân hắn thân thể mềm mại khẽ run run, ánh trắng tựa hồ ảm đạm thêm, nhợt nhạt che đi áng mây. Đêm này, Bạch gia Nhị tiểu thư Sở quốc phải chịu đựng lắng nhục, cho đến chết ngất ở trên giường.

Phong Mạc Thần nhìn hình dáng xinh đẹp tuyệt trần kia, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Bạch Ly Nhược khẽ nhíu mày, không được, như vậy liền ngắt rồi, hắn lại ở trong cơ thể nàng chạy nước rút vài hiệp, phát hiện nàng không có dấu hiệu tỉnh lại, nhất thời mất hết hứng thú, rút ra trong cơ thể nàng.

Mặc quần áo rất nhanh, hắn xoay bước rời khỏi phòng ngủ Thần Hoà Hiên, hướng tới Phân Hoa viện.

6. Cuốn 1 – Chương 006

Chương 6: Lưu lại biệt uyển

Phân Hoa viện là nơi ở của một trong những thị thiếp được hấn rất sủng ái – Lạc Phương, vừa mới lớn, diện mạo xinh đẹp, lại hiền lành. Hấn thích nữ tử thiện lương, nhưng đã từng, hấn cũng giống như phần đông quý tộc, thích loại nữ tử mang chút tính ngang bướng, sắc sảo, ví như Đại tiểu thư của Bạch gia Bạch Thanh Loan.

Nhưng mà về sau...

Phong Mạc Thần đứng trước gió cười nhạt, ngọn gió thu thổi tung tóc hấn, hiện tại hấn đang mặc một bộ trường bào dài màu đỏ tía, cổ áo và cổ tay đều có hoa văn mây xếp phức tạp, giày màu đen. Dưới ánh trăng, hấn đẹp như lưỡi dao nhọn có thể đã thương người, làm cho người ta không dám bước tới gần. Bởi vì hấn tuyệt mỹ, vốn là một loại tuyệt mỹ làm cho người ta tuyệt vọng đến tan nát cõi lòng.

Lạc Phương hướng đến Phong Mạc Thần vào cửa nhẹ nhàng cúi đầu, đôi mắt đẹp không giấu được niềm vui sướng, Vương gia cư nhiên ở đêm đại hôn đến Phân Hoa cư, điều này có nghĩa gì?

Chân mày ẩn tình, Lạc Phương giúp Phong Mạc Thần cởi áo khoác, trên mặt ửng hồng

“Vương gia, ngài cần tắm không?”

Sắc mặt Phong mạc thần không chút thay đổi, hồ hững gật đầu “Ừ.”

Lạc Phương lập tức gọi nha hoàn chuẩn bị, Phong Mạc Thần ngâm mình trong nước, đôi mắt dài nhắm chặt, trong đầu nhớ lại hai năm trước, khi hấn ra ngoài kinh đô gặp được nữ tử Y phục vàng nhạt kiêu ngạo, trong tay nàng còn có một loại ám khí vô cùng lợi hại.

Một đôi tay mềm mại khẽ trèo lên bờ vai hấn, hấn có chút trợn mắt, dời đôi tay xuống, lạnh lùng nói:

“Phương nhi, đôi tay này của nàng, còn muốn nữa không?”

Lạc Phương bị dọa, đầu gối mềm nhũn, đột ngột quỳ xuống đất:

“Vương gia, thần thiếp biết sai rồi.”

Phong Mạc Thần đứng dậy, đường nét màu mật ong trên da thịt hiện lên một cách rõ ràng, trên cơ thể những giọt nước trong suốt còn bám lại như không muốn rơi ra, thật là mê hoặc lòng người.

Lạc Phương cúi đầu càng thấp, hai má như bị lửa đốt hồng tới bên tai. Phong Mạc Thần đứng đưng bước ra khỏi bồn tắm, thanh âm lạnh lùng nói:

“Cởi quần áo, đến đây.”

Tim Lạc Phương đập mạnh hơn, thẹn thùng ngẩng đầu, nàng ta tạo nhả cởi quần áo toàn thân, như dây leo cổ quấn lên vậy.

Tiếng thở gấp của nữ tử cùng tiếng nam tử thở dốc đan vào, Lạc Phương rất nhanh bị Phong Mạc Thần đẩy lên mây. Nhìn sắc mặt trầm mê của nữ tử dưới thân, Phong Mạc Thần đột nhiên có cảm giác phiền chán.

Đột nhiên hấn nhớ tới phòng ngủ Thần Hoà Hiên, Bạch Ly Nhược mặt tái nhợt dưới thân hấn thấp kém khóc xin tha, Phong Mạc Thần bỗng mất hứng thú, hấn đẩy hai chân của nữ tử bắt bên hông ra, lạnh nhạt đứng dậy, mặc quần áo.

Lạc Phương trong khoảnh khắc đó, không biết mình đã làm gì khiến cho Phong Mạc Thần mất hứng, nàng ta cố lộ vẻ đáng thương trên khuôn mặt đầy son phấn, rồi ôm lấy Phong Mạc Thần, nũng nịu nói:

“Vương gia, Phương nhi xin người hãy lưu lại đi.”

Phong Mạc Thần chán ghét bỏ tay nàng ra, mày nhíu lại, trên người Lạc Phương từng mang hương thơm hấn thích nhất, nhưng không biết vì sao, từ khi ngủ được mùi thơm ngát trong phòng ngủ của người kia, hấn không bao giờ nghĩ muốn nán lại bên người Lạc Phương một khắc nào.

7. Cuốn 1 – Chương 007

Chương 7: Món nợ của Bạch gia

Nàng ta làm ra vẻ yếu điệu khiến cho hấn chán ngán, nữ nhân trong Vương phủ đáng lẽ nên đổi hết, không một người nào, không một thân thể nào hợp khẩu vị của hấn.

Bước xa rời khỏi Phân Hoa viện, Phong Mạc Thần trở lại thư phòng, dùng một cước đá văng cửa, thẳng hướng đến chiếc ghế ngủ.

Chỉ là hương thơm man mát vẫn quấn quanh ở chóp mũi làm thế nào cũng không biến mất được, trong đầu hấn lại xuất hiện vẻ mặt nữ tử yếu đuối kia. Hấn thật sự điên rồi, không phải hấn yêu Bạch Thanh Loan sao?

Bạch Thanh Loan và Bạch Ly Nhược là tỷ muội sinh đôi, hai khuôn mặt giống nhau như đúc. Nhưng mà trên mặt Thanh Loan vĩnh viễn sẽ không lộ ra thần sắc nhu nhược này, nàng ấy chỉ biết gian xảo, đem hạ nhân chộc nàng không vui đánh đến tàn phế. Thật không rõ, nữ tử điều ngoa bất hảo như vậy hấn rốt cuộc thích nàng chỗ nào.

Chẳng lẽ chính là lúc mới gặp, Thanh Loan kiêu ngạo và ung dung đã khắc sâu vào lòng hấn?

Đáng tiếc Thanh Loan mất đi trí nhớ, không bao giờ còn biểu lộ ra sắc mặt khiến hấn động tâm nữa.

Phong Mạc Thần lấy ra ám khí kỳ lạ của Bạch Thanh Loan, màu đen sẫm. Ngắm lại, xem ra rất kỳ quái, cầm nó xoay vài cái, hấn thật không biết ám khí đó dùng như thế nào.

Thanh Loan!!! Thanh Loan, giả cho hoàng đế, nàng có hối hận không?

Hấn nhẹ nhắm mắt lại, chậm rãi đưa tay cất nó vào túi gấm bên hông.

Khi Bạch Ly Nhược tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, vẫn là nha hoàn bên người Tiểu Man đánh thức nàng, cả người đau đớn giống như bị xe nghiền nát, Tiểu Man bèn dìu nàng đứng lên.

Khắp da thịt trắng nõn đều là dấu vết bị lăng nhục tối hôm qua, trong mắt Tiểu Man một màu ảm đạm:

“Tiểu thư, Vương gia, đối với người không tốt, phải không?”

Bạch Ly Nhược mỉm cười, mang theo chút cay đắng:

“Kết cục này, ta đã dự đoán được trước, nhưng vì món nợ của Bạch gia, ta tự nhủ mình phải cố gắng gánh vác.”

Tiểu Man vừa giúp nàng tắm rửa, vừa nói:

“Tiểu thư, người đẹp như vậy, sao Vương gia có thể nhẫn tâm hành hạ?”

Nụ cười Bạch Ly Nhược yếu ớt mà xinh đẹp, ngũ quan hài hoà tinh tế như một đóa hoa được điêu khắc tỉ mỉ, khóe môi ý cười càng giống hoa anh đào rực rỡ, Tiểu Man nhìn đến ngây cả người. Thanh âm vang lên dịu dàng và tao nhã vang lên:

“Về ngoài một lúc nào đó sẽ mất đi, thứ có thể vĩnh hằng, vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy.”

Tiểu Man bĩu môi, tuy rằng Nhị tiểu thư cùng Đại tiểu thư giống nhau y hệt, nhưng tính tình hoàn toàn trái ngược. Nàng ở Bạch gia làm nô tỳ mười năm, cho tới bây giờ cũng chưa nghe qua Bạch gia có Nhị tiểu thư. Nhưng hai năm trước, lão gia đưa về nàng ấy nói là nữ nhi của người.

Làm quan ở ngoài có con riêng cũng không phải chuyện lạ gì, chính là Nhị tiểu thư lại cùng Đại tiểu thư giống nhau như khuôn đúc, có điểm thật là kỳ lạ, cũng bởi vì hình dạng này, mới không có người hoài nghi thân phận con vợ cả của Nhị tiểu thư.

8. Cuốn 1 – Chương 008

Chương 8: Loạn côn đánh chết

Sau khi tắm, Tiểu Man hầu hạ Bạch Ly Nhược mặc quần áo, tắm gương đồng toả chiếu dung mạo tuyệt sắc của nàng: khuôn mặt thanh khiết tựa hoa sen, lông mày cong đen như tranh vẽ, cái mũi bé xú, đôi môi đỏ thắm, cằm gầy xinh xắn. Nàng khoác lên mình y phục sắc hồng, mái tóc đen dày được búi lên, một chiếc trâm cài nghiêng. Phần tóc còn lại buông xoã xuống đằng sau, phẳng phất như thác nước đổ, nhìn xa xa lại như dòng nước óng ánh.

Tay nàng nhẹ kéo khăn lụa, tháo ra một ít trang sức cài trên tóc đặt lên bàn, dịu dàng nói:

“Không cần đeo nhiều như vậy, đè nặng khiến ta rất đau đầu.”

Bạch Ly Nhược luôn thích màu trắng, bộ y phục lụa mỏng hồng nhạt đơn giản trên người hôm nay đều là do Tiểu Man ép mặc, nếu không phải ngày đầu tiên sau tân hôn, nàng nhất quyết sẽ không mặc màu tươi sáng này.

Phòng khách Vương Phủ, một mảnh xôn xao, Phong Mạc Thần nằm nghiêng ở tháp ghế da hổ (1), trong lòng là nhuyển ngọc ôn hương (2), hai mỹ nhân nũng nịu hầu hạ hai bên, đôi mắt hắt khép hờ, mở miệng cắn quả nho do mỹ nhân Tổ Nhã đưa cho.

Đan Cơ xinh đẹp không cam lòng lạc phía sau, đem ly rượu tới bên môi Phong Mạc Thần, mị nhãn như tơ, nũng nịu nói “Vương gia, người uống một ngụm đi.”

Phong Mạc Thần cũng không cự tuyệt, nhấp một ngụm rượu ngon. Khi Bạch Ly Nhược đi vào phòng khách, tiếng xôn xao bỗng im bật. Tiếng huyền não, tranh cãi ầm ĩ bên dưới của cơ thiếp toàn bộ tĩnh lại, có người lộ vẻ mặt khinh thường, có người che miệng cười trộm, hả hê khi nhìn Bạch Ly Nhược.

Tân phi không được sủng, sớm truyền khắp toàn bộ Vương Phủ, người cười đắc ý nhất, phải kể đến Lạc Phương.

Mọi người thấy Vương phi đi vào phòng khách, không một ai đứng lên hành lễ. Nhưng Bạch Ly Nhược vẫn đối với Phong Mạc Thần nhẹ nhàng cúi đầu, mặt không chút thay đổi nói:

“Thần thiếp, tham kiến Vương gia.”

Phong Mạc Thần cười lạnh, hơi ngồi thẳng người, nheo mắt chăm chọc nói: “Vương phi thật kiêu ngạo đấy, làm phiền bổn vương chờ lâu.”

Bạch Ly Nhược cúi đầu càng thấp, hoảng sợ né tránh tầm mắt hắn:

“Thần thiếp chậm trễ, thỉnh Vương gia trách phạt.”

Phong Mạc Thần càng cười lớn hơn, chính là trong đáy mắt khi cười, nhìn qua còn có hàn ý lãnh đến tận xương, thanh âm tràn ngập trêu tức:

“Vương phi nghĩ xa rồi, đều là do bọn hạ nhân hầu hạ không chu đáo.”

Hắn dừng một chút, hai tròng mắt hung ác nham hiểm như ngân châm độc, ngữ khí hết sức ác liệt:

“Người đâu, đem bọn hạ nhân hôm nay loạn côn đánh chết.”

Tiểu Man bị dọa “Bịch” một tiếng quỳ xuống đất, lời nói xin tha còn thốt ra không được, chỉ có thể nước mắt lưng tròng nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược siết chặt tay lại thành quyền, móng tay đâm vào trong, lại hoàn toàn không cảm giác được đau, nàng ngay lưng quỳ xuống đất, lạnh lùng nhìn thẳng Phong Mạc Thần:

“Vương gia, xin hãy xem xét, bọn họ đều không có tội gì cả.”

“Sao? Nói như vậy, ý của Vương phi là bốn vương xử sự bất công?” Phong Mạc Thần lười biếng tựa vào tháp ghế, mỹ nhân trong lòng không ngừng giúp hắn bóp chân.

Bạch Ly Nhược rũ mắt xuống, cắn chặt môi dưới. Hôm nay hạ nhân đang đảm nhiệm đều là của hồi môn từ Bạch phủ heo nàng đến, Vương gia làm như vậy, đơn giản là muốn thị uy với nàng, để nàng biết, ai mới chính là chủ nhân của Vương Phủ.

(1): hiểu nô m na là chiếc ghế nằm

(2): không biết ed sao nên để nguyên văn >

9. Cuốn 1 – Chương 009

Chương 9: Phạt quỳ ba ngày

“Vương gia, thần thiếp không dám, nể tình bọn họ đều đã cả đời tận trung, cầu Vương gia sau khi khinh phạt chỉ trục xuất bọn họ ra khỏi Vương phủ.” Bạch Ly Nhược chậm rãi nâng mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, không khuất phục nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần cười lạnh. Vương phi, đúng là không ngốc, gật đầu nói “Đem tất cả đánh hai mươi trượng sau đó đuổi ra Vương phủ.”

Tiểu Man chợt khóc lên, không ngừng nín gót áo Bạch Ly Nhược, “Tiểu thư, van cầu người, đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không có người thân nào hết.”

Bạch Ly Nhược thở dài một tiếng, quỳ gối vỗ vỗ hai má Tiểu Man, ánh mắt hờ hững chuyển sang Phong Mạc Thần, nhìn ánh mắt mỉa mai của hắn, nàng dập đầu “Vương gia, trừ Tiểu Man đã theo thiếp hai năm, thần thiếp cầu xin Vương gia.”

“Vương phi, thế này là sao?” Phong Mạc Thần đứng dậy, ra vẻ khó xử nói “Bốn vương không thể thay đổi như thế được.”

“Xin Vương gia hãy nghĩ lại, chỉ là một tiểu nha hoàn mà thôi.” Bạch Ly Nhược dùng dập đầu, quỳ đi tới.

Phong Mạc Thần phất tay áo cười khẩy một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng sương giá “Nếu Vương phi có thể ở nơi này dập đầu ba ngày ba đêm, bốn vương sẽ để cho nha đầu này lưu lại.”

Bạch Ly Nhược trong đôi mắt đẹp ấy nổi lên tia lửa nhỏ, theo thói quen lại cắn chặt môi dưới, quay nhìn thoáng qua Tiểu Man đáng thương, cúi đầu nói “Thần thiếp tuân mệnh.”

Dập đầu ba ngày ba đêm, toàn bộ thị đều cười trộm, xem ra Vương phi không phải không được sủng, mà chính là cùng Vương gia có cừ oán.

Bạch Ly Nhược không biết đã bao lâu, thời gian chưa từng trôi qua chậm như vậy, đứng bên cạnh còn có ma ma giám sát nàng, nếu dừng lại, ma ma sẽ hung hăng đá một cước phía sau lưng nàng.

Lúc này, nàng chỉ cảm thấy choáng váng, nửa người dưới toàn bộ đã tê liệt, buốt nhức. Tiểu Man ở cạnh bên không ngừng rơi lệ, vài lần đòi đi cầu Phong Mạc Thần, đều bị lời nói của Bạch Ly Nhược ngăn cản.

Hai ngày sau, Bạch Ly Nhược cơ bản đã không phân biệt rõ chân ở nơi nào, người giống như đang lơ lửng trên mây, thanh âm của Tiểu Man cũng trở nên hoảng hốt, khuôn mặt ma ma bên cạnh càng hung ác hơn.

Cuối cùng, nàng rốt cục gục xuống, trên trán máu tươi đầm đìa, nhờ nước đá lạnh như băng, Bạch Ly Nhược tỉnh lại, ma ma mặt đầy dữ tợn cười lạnh “Vương gia nói, Vương phi nếu chịu không nổi, có thể không cần tiếp tục nữa, nha đầu này, đem đi bán.”

Tiểu Man lại bị dọa nước mắt đầy mặt, Bạch Ly Nhược nghe vậy lại đứng lên dập đầu. Ngày cuối cùng không biết nàng đã ngất đi bao nhiêu lần, mỗi lần đều bị nước lạnh hất tỉnh, sau đó cứ tiếp diễn như thế.

Rốt cục, nước lạnh cũng không thể giúp nàng được nữa, Tiểu Man khóc vang đến tận trời. Ý thức của nàng cũng dần dần mơ hồ, trong lòng, nàng dường như nghe thấy được có người nói với nàng “Lòng mới gặp mà tình đã thắm, nguyện cùng nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.”

Người đó là ai? Vì sao nàng nhìn không rõ mặt của hắn?

10. Cuốn 1 – Chương 010

Chương 10 Nguy hiểm đến tính mạng

Phong Mạc Thần nhìn nữ tử bị hành hạ đến nỗi gần như hấp hối trên giường, đôi mày rậm nhíu chặt, đưa tay lên trán nàng, thân nhiệt cao đến dọa người, hắn rút tay về, lạnh lùng nhìn ngự y:

“Vì sao nàng vẫn còn phát sốt?”

Ngự y mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cúi đầu nói:

“Bẩm Vương gia, Vương phi bị nhiễm phong hàn rất nặng, thật sự nếu không hạ nhiệt, chỉ sợ nguy hiểm đến tính mạng.”

Phong Mạc Thần đột nhiên giận dữ, đập đầu có thể làm chết người? Nhị tiểu thư nhà này cũng là người có thân phận, nhắc chân lên đá bay cả ngự y, tức giận:

“Đồ vô dụng, ngay cả phong hàn mà cũng không trị được, triều đình nuôi các người có ích gì?”

Ngự y bị đá miệng phun ra máu tươi, không dám kêu rên, chỉ có thể quỳ đập đầu thỉnh tội.

Phong Mạc Thần hướng mắt đến nữ tử khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt chứa đựng không kiên nhẫn, giọng giọng:

“Mau cầm lệnh bài của bốn vương, mời Hàn Thiên Mạch đến đây!”

Nhắc tới Hàn Thiên Mạch, Sở quốc không ai là không nghe thấy, không người nào không biết, người này có biệt hiệu là Tam tuyệt công tử.

Cái tuyệt thứ nhất: y thuật. Truyền rằng, nơi nào có hắn, tửu cũng không có người chết, bởi vì đã chết hắn cũng có thể làm sống lại.

Cái tuyệt thứ hai: võ công. Truyền rằng, hắn cả đời tự tại giang hồ, một mình luyện được võ công tuyệt diệu, không biết sư phụ là ai, nhưng chưa bao giờ bị bại.

Cái tuyệt thứ ba: dung mạo. Truyền rằng, phạm là nơi hắn đi qua, luôn làm cho vô số cô gái hồn xiêu phách lạc, không ai có thể kháng cự lại được vẻ đẹp của hắn.

Thần vương không ngờ vì Vương phi không được sủng mà triệu cả Tam tuyệt công tử vang danh khắp thiên hạ, thực làm cho rất nhiều người cảm thấy kinh ngạc.

Lúc Hàn Thiên Mạch đến Thần Vương Phủ, Phong Mạc Thần tự mình đứng ở cửa nghênh đón, câu nói đầu tiên hai người gặp mặt là:

“Tiểu Thần, ngươi mới cưới vợ vài ngày, làm sao Vương Phi liền bị bệnh nhanh như vậy?”

Hàn Thiên Mạch y sam lục sắc nhẹ nhàng như cơn gió, giống như loài chim công chói loá mắt.

“Tử Khổng Tước, một tiếng Tiểu Thần nữa, bốn vương chặt ngươi ra đấy!”

Ánh mắt Phong Mạc Thần lạnh như băng trùng Hàn Thiên Mạch, nhìn quần áo loè loẹt trên người hắn mà chướng cả mắt.

“Ta cũng nói cho ngươi biết, đừng gọi ta là Tử Khổng Tước nữa, ngươi có thể gọi là Tiểu Thiên, Tiểu Mạch, Tiểu Hàn, hoặc là Tiểu Khổng Tước, ta cũng không để bụng, Tử Khổng Tước nghe ghê lắm.”

Hàn Thiên Mạch tức giận bất bình, bộ dạng hằn đẹp như vậy, làm sao có thể liên quan đến “Tử” chứ?

Phong Mạc Thần quả thực cũng bị hấn làm tức chết, biết da mặt người này luôn dày cỡ tường thành, đấu với hấn thật vô ích, nói thẳng:

“Đám lang băm kia nói Vương phi bị phong hàn rất nặng, người mau xem một chút, trị không hết, bổn vương sẽ rút da của người.”

Hàn Thiên Mạch nhìn làn da nhẵn mịn như thiếu nữ của mình, rồi nhìn Phong Mạc Thần, rùng mình một cái;

“Không được, rút da rất khó coi.”

Phong Mạc Thần lại cho hấn một cái trừng mắt, lãnh sương giống như khuôn mặt tuần tú, môi bạc nhếch lên cho thấy hấn đang gần bộc phát rồi.

Hàn Thiên Mạch gương gạo sờ ột, lạnh thật, vừa đi vừa phân phó tùy tùng phía sau mở hòm thuốc.

11. Cuốn 1 – Chương 011

Chương 11 Khổng Tước thần y

Trông thấy Bạch Ly Nhược, trong mắt Hàn Thiên Mạch hiện lên một tia phức tạp, đem ngân châm đâm vào các huyệt đạo trên người nàng, như có suy nghĩ gì bèn nói:

“Thần, người có phải không thích Vương Phi?”

Đuôi mày Phong Mạc Thần khẽ nhếch, tựa hồ cảm thấy vấn đề này cực kỳ buồn cười, hai tay vòng ngực nói:

“Thì sao? Người thích nàng?”

Hàn Thiên Mạch nâng mắt, một tay xem mạch Bạch Ly Nhược, một tay xem mí mắt của nàng, cũng không ngẩng đầu lên nói:

“Nếu như ta thật sự thích nàng, người định làm gì?”

“Hừ nàng, tặng cho người!”

Phong Mạc Thần lạnh nhạt, trong mắt hiện một tia băng hàn cười lạnh.

Hàn Thiên Mạch bắt đầu im lặng, xoay người vì Bạch Ly Nhược viết phương thuốc, nét chữ hấn phiêu dật, như rồng bay phượng múa.

Phong Mạc Thần có chút nghi hoặc, khuôn mặt tuần tú lãnh nhược băng sơn ngàn năm không thay đổi, thử nói:

“Người sẽ không thực thích nàng chứ?”

Hàn Thiên Mạch cười khở, đem phương thuốc đưa cho hạ nhân “Không phải, ta không có cái phúc đó!”

Phong Mạc Thần rất là nghi ngờ, bộ dạng Khổng Tước vẫn luôn là tiêu sái ngang ngạnh, khi nào lại để lộ vẻ mặt này?

“Chẩn kim là năm trăm lượng, ta muốn lấy ngân phiếu.”

Hàn Thiên Mạch trên mặt lộ ra nụ cười bất cần đời, chìa tay đến Phong Mạc Thần.

Trên mặt Phong Mạc Thần vẫn còn nét nghi ngờ, nhìn hấn khuôn mặt tĩnh như ngọc, lạnh lùng nói lớn:

“Đi mau.”

Hàn Thiên Mạch cũng không chút khách khí công lên lưng hòm thuốc, vẩy tay Phong Mạc Thần:

“Ta đi rồi, ngân phiếu nhớ đưa đến Song Tê sơn trang -”

Phong Mạc Thần nhìn Hàn Thiên Mạch rời đi, xoay người đến bên giường, nhìn nữ tử suy yếu đang nằm khẽ nhúu mày.

Bộ dạng nàng ngủ tựa hồ cực không yên ổn, đôi mày xinh đẹp chau lại, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, lông mi dài cong vút nhẹ run, miệng không ngừng lẩm bẩm lời vô nghĩa gì đó.

Phong Mạc Thần vươn ngón tay thon dài, ngón giữa cùng ngón trỏ không ngừng chạm ngũ quan xinh xắn của nàng, trong đầu thoáng nghĩ, vì sao vẻ mặt nàng thống khổ lúc này, cùng lúc trước hắn ở ngoài thành thấy Bạch Thanh Loan, bị thương từ trong bụi cây đi ra lại giống nhau?

Bạch Ly Nhược lúc lạnh lúc nóng, trong mơ màng có cái gì đó lạnh như băng di chuyển trên mặt. ‘Thật thoải mái’, nàng than nhẹ một tiếng.

Lúc Phong Mạc Thần dời ngón tay tới môi anh đào mềm mại, nàng mở miệng, Phong Mạc Thần ngẩn ra, tiếp theo đó bị cắn chặt. Hắn cư nhiên, bị một hành động vô ý của nàng khơi dậy dục hỏa?

Lạnh nhạt rút ngón tay về, nữ nhân của Bạch gia, quả nhiên cũng không bình thường, bản lĩnh dụ dỗ nam nhân cũng thuộc loại hạng nhất, sợ rằng Hàn Thiên Mạch cũng là quen biết cũ với nàng, nếu không hắn sẽ không lộ vẻ mặt ấy.

Khuôn mặt tuấn mỹ đông lại, Phong Mạc Thần quét mắt qua Bạch Ly Nhược lần nữa, một tiếng hừ lạnh rồi xoắn bước rời đi.

Lúc Bạch Ly Nhược tỉnh lại đã là ba ngày. Nàng yếu ớt hẳn, thời gian vài ngày tuy ngắn ngủi, nhưng nàng trở nên ốm yếu, Tiểu Man đau lòng rơi lệ.

Nếu không vì nàng, tiểu thư cũng sẽ không đắc tội với Vương gia.

12. Cuốn 1 – Chương 012

Chương 12: Sấm sét giữa trời quang

Từ sau khi Bạch Ly Nhược phải nằm ở trên giường uống thuốc, tâm tình cũng khá hơn, nhìn nước mắt trên mặt Tiểu Man, lại đau lòng cùng với buồn cười: “Tiểu Man, người khóc cái gì, ta đây không phải vẫn còn sống đó sao?”

Tiểu Man lắc đầu, nước mắt lã chã: “Tiểu thư, về sau không bao giờ vì Tiểu Man chịu khổ nữa, Tiểu Man chỉ là hạ nhân, không đáng.”

“Đứa ngốc này, người sao lại là hạ nhân được, người là muội muội tốt của ta.” Bạch Ly Nhược an ủi Tiểu Man, dịu dàng lấy ống tay áo giúp nàng lau lệ.

Tiểu Man lại lắc đầu: “Tiểu thư, không thể nói những lời này, sẽ bị trách phạt.”

Bạch Ly Nhược gạt đầu: “Tiểu Man giúp ta rót ly trà được không? Miệng ta rất khô.”

Tiểu Man nín khóc mỉm cười: “Tiểu thư, nô tỳ có mang từ Bạch phủ một ít mứt hoa quả, lúc trước người còn không cho, bây giờ đã có ích rồi phải không?”

Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng mỉm cười: “Đúng vậy, Tiểu Man thông minh nhất.”

Liên tục vài ngày, Bạch Ly Nhược không thấy bóng dáng Phong Mạc Thần. Không có hắn, nàng càng vui vẻ thanh nhàn, nhưng mà không ngừng có thị thiếp lui tới giả ý vấn an khiến nàng ứng phó cũng đau đầu.

Tính đến hôm nay, nàng vào cửa đã nửa tháng, bởi vì bị bệnh, ngay cả thời gian về nhà thăm phụ mẫu cũng không có. Ở Vương phủ mấy ngày, nàng cũng thăm dò các thị thiếp của Phong Mạc Thần.

Được sủng ái nhất, không những là Lạc Phương phu nhân của Phân Hoa viện, Tích Ngọc phu nhân của Ngọc Hương uyển, còn có Đan Cơ phu nhân là hoa khôi hán mang về từ thanh lâu. Đan Cơ ở tại Đan Thanh Lâu, xem ra, là người có tâm cơ sâu nhất.

Hậu viện Thần Vương phủ tuy rằng thị thiếp nhiều như mây, nhưng lại không ai có thể mang thai con nối dòng cho Phong Mạc Thần. Nhắc đến, cũng tương đối kỳ lạ.

Tại Ngọc Hương uyển, Tích Ngọc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thái y đang giúp nàng chẩn mạch. Nàng đã mang thai hai tháng, điều này vốn là tin vui, nhưng bây giờ nàng nghe vậy, như sấm sét giữa trời quang, mang thai hai tháng ư.

Đôi mắt đẹp phát ra tia hàn quang, móng tay Tích Ngọc bấu chặt lòng bàn tay, khóe miệng chợt nhếch cười lên, động ngọt đứng dậy, nói với nha hoàn đứng bên cạnh cúi đầu: “Giúp ta thay quần áo, đi đến thư phòng Thần Hoà Hiên.”

Trong thư phòng Thần Hoà hiên, Phong Mạc Thần đang vui đùa vào công văn. Hoàng đế đã lâu không lâm triều, rất nhiều tấu sớ trực tiếp đưa vào Vương phủ, hán nhìn đồng tấu sớ kia cười lạnh, người kia cho rằng như vậy, có thể làm khó được sao?

Thị vệ ngăn cản Tích Ngọc tự nhiên mà đến. Tích Ngọc một thân sa y màu hồng nhạt, vòng eo mảnh khảnh đeo đai lưng, dáng điệu thướt tha, đi như vung liễu. Nàng nhẹ nhàng cúi đầu trước thị vệ, lộ vẻ tao nhã: “Thị vệ đại ca, phiền người thông báo một tiếng, có Tích Ngọc cầu kiến Vương gia.”

Thị vệ lãnh nghiêm mặt, nhìn thoáng qua thư phòng, có chút lúng túng.

“Chuyện gì?” Trong thư phòng truyền ra thanh âm của Phong Mạc Thần, âm điệu như dậy sóng, mang theo một tia lạnh bạc tức giận.

Tích Ngọc lướt qua thị vệ, lập tức đi vào, đôi mắt đẹp nhìn thấy Phong Mạc Thần, bỗng nước mắt rơi xuống: “Vương gia, thiếp thân thực xin lỗi người.”

13. Cuốn 1 – Chương 013

Chương 13: Thị thiếp có thai

Phong Mạc Thần hứng thú nhìn mỹ nhân đang quỳ trên mặt đất, một tay đỡ cằm, đôi mắt nhíu lại: “Gì thế? Tích Ngọc, đứng lên mà nói, nàng làm sao vậy?”

Tích Ngọc đáng thương đứng dậy, thấp khóc: “Vương gia, Tích Ngọc biết, mình xuất thân hèn kém, không xứng có mang con nối dõi của Vương gia. Nhưng thiếp nhất thời hồ đồ, hai tháng trước, thiếp không có uống thuốc mà Hoa ma ma đưa tới, cho nên, thiếp thân bây giờ đang có thai.”

Khóe môi Phong Mạc Thần chợt nhếch lên cười nhạt một chút, ánh mắt sắc bén như muốn xem dụng tâm của Tích Ngọc. Hắn buông tay, tựa vào tháp ghế, thản nhiên nói: “Có thai, là chuyện tốt, Tích Ngọc khóc cái gì?”

Tích Ngọc tự nhiên tới gần Phong Mạc Thần, lã chã nước mắt dựa sát vào trong ngực hắn, đôi mắt đẹp mọng nước, bộ dạng khiến cho ai nhìn thấy cũng đều động tâm, nàng ta ngẩng đầu, hướng thẳng ánh mắt Phong Mạc Thần: “Vương gia, hay thiếp đem đứa bé này bỏ đi.”

Bàn tay thon dài của Phong Mạc Thần xoa lấy yết hầu mảnh khảnh của Tích Ngọc, trong mắt chợt loé lên tia hung ác rồi biến mất, cười lạnh nói: “Nàng nếu đã mang thai, thì hãy lưu lại đi, mau về điều dưỡng tốt thân thể, chờ đứa trẻ chào đời.”

Tích Ngọc cắn chặt môi dưới, trong mắt không chút nào kinh hãi, mặt tái nhợt, giả bộ nở cười: “Đa tạ Vương gia.”

“Mau về đi, ta sẽ cấp thêm tiền lương thực hàng tháng, để Hoa ma ma làm thêm nhiều món ăn cho nàng.” Phong Mạc Thần nhẹ nhàng vỗ hai má Tích Ngọc, biểu tình trên mặt vẫn như trước làm cho người khác đoán không ra.

Tích Ngọc đứng dậy tạ ơn, trong bụng lại không yên tâm, Vương gia không có khả năng nói chuyện dễ dàng như vậy. Nói không chừng, hắn đã biết đứa bé này không phải là con của hắn. Nó, không thể giữ lại, nàng âm thầm quyết định.

Chuyện Tích Ngọc mang thai, truyền khắp toàn bộ Vương phủ, Ngọc Hương uyển nhất thời náo nhiệt hẳn lên, không ít cơ thiếp tới lui, muốn tìm tòi hư thật.

Nhìn những ánh mắt ao ước chung quanh, Tích Ngọc âm thầm cắn răng, nếu đứa bé này thật sự là con của Phong Mạc Thần, thì tốt biết bao.

Bạch Ly Nhược đối với chuyện Tích Ngọc mang thai, vẫn thờ ơ. Ngược lại Tiểu Man, không ngừng ở bên tai nàng lải nhải, thị thiếp có mang trước chánh phi, truyền đi như thế nào cũng là một chuyện cười.

Tiểu Man chuẩn bị một ít lễ vật, muốn Bạch Ly Nhược đi thăm Tích Ngọc, cả chủ tử đều đi. Đối với Vương phi, có vẻ cũng quá không lễ độ rồi, mặc dù các nàng bất hoà với nhau, nhưng thân là Vương phi không thể không có phong thái.

Bạch Ly Nhược đem lễ vật đặt sang một bên, mỉm cười: “Ai là thị thiếp mà không phải khẩu phật tâm xà? Mong sao đừng xảy ra việc gì, nếu như ta đi, không chừng lại có chuyện phiền nhiễu, đến lúc đó chúng ta lại không giải thích được.”

Tiểu Man miệng nhất trống, không vui nói: “Tiểu thư nhường nhịn quá, mới bị mấy người đó bắt nạt, về tài mạo, ai so được với tiểu thư?”

14. Cuốn 1 – Chương 014

Chương 14: Tích Ngọc sinh non

Bạch Ly Nhược lắc đầu. Nàng biết nguyên nhân Phong Mạc Thần chán ghét nàng là vì gì, làm sao mà có thể khác được, khi mà trời sinh cho nàng cùng tỷ tỷ khuôn mặt giống nhau như đúc.

Bạch Ly Nhược không đi Ngọc Hương uyển thăm Tích Ngọc, nhưng nàng ta lại kéo thêm người đến thăm nàng, bảo là vấn an, quả thật là khiêu khích.

Nhìn bộ dạng nàng ta khí thế cao ngạo, Bạch Ly Nhược thật sự lười cùng nàng chào hỏi, ngồi ngay phía trên, tay phải ý bảo: “Mời ngồi.”

Tích Ngọc và Đan Cơ chậm rãi ngồi xuống, hai người ánh mắt trao đổi nhau, kẻ xướng người hoạ châm chọc.

“Tỷ tỷ thật sự là rất có phúc, được ở nơi thế này, tốt hơn nhiều lần so với chúng muội đấy.” Đôi mắt của Đan Cơ híp lại, trên mặt hoa mai xinh đẹp trở nên giảo hoạt.

Nghĩ lại lúc nàng là hoa khôi, mê đảo vô số nam tử kinh thành, nhưng nàng lại về với Thần Vương tàn bạo lãnh mạc.

“Đan Cơ muội muội đừng nói như vậy. Tỷ tỷ là Vương phi, thân phận so với chúng ta cao quý nhiều lần, ngay cả y phục, đương nhiên đẹp hơn rồi.” Tích Ngọc điềm đạm cười, trên mặt giả dịu dàng đáng yêu.

Bạch Ly Nhược thật sự không biết ứng phó như thế nào, chỉ có thể nhú mi “Tiểu Man, mau dâng trà.”

Tiểu Man nhanh nhẹn châm trà, đi theo thứ tự.

Đan Cơ khinh nháp một ngụm, lấy ra khăn lụa che miệng cười, “Là Bích Loa Xuân, tỷ tỷ dùng trà cũng ngon hơn chúng muội nữa.”

Tích Ngọc nhú mào, cũng nhấp uống theo, cười nói “Quả thật là thứ tốt, không biết tỷ tỷ có chịu không, đưa muối muối mỗi người một bao, để tự trong phòng có thể thưởng thức trà ngon.”

Bạch Ly Nhược vẫn nhẫn nhịn “Tiểu Man, giúp ta đưa cho hai vị phu nhân đây mỗi người một bao trà.”

Đan Cơ đứng lên, có phần thất lễ “Đa tạ tỷ tỷ.”

Tích Ngọc dịu dàng cười “Tỷ tỷ, muối mang bầu trong người, không tiện đứng lên hành lễ.”

Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng “Hai vị phu nhân nếu không có chuyện gì khác, vậy ta muốn nghỉ ngơi một chút.”

Đan Cơ và Tích Ngọc liếc nhau, đứng dậy khách sáo vài câu, lập tức cầm lấy bao trà nha hoàn Tiểu Man đưa cho thì nhiên rời đi.

Tiểu Man rống miệng, sau lưng hai người buông một câu “Giả tâm giả ý, tốt nhất Bích Loa Xuân làm đau bụng luôn đi.”

Bạch Ly Nhược dịu mi tâm “Lần thứ hai rồi đấy, đừng để người khác nghe thấy, hai người đó chỉ muốn ta ghen tị thôi.”

Tiểu Man ủy khuất lo lắng thay Bạch Ly Nhược, “Tiểu thư, bị khi dễ như vậy, người cam tâm sao?”

Bạch Ly Nhược mỉm cười “Ta không để ý, chỉ cần Vương gia có thể giúp được Bạch gia, ta sẽ không để ý gì hết.”

Ban đêm, trời tối như mực, gió thổi thoáng mát.

Ánh sáng ngọc chấm nhỏ ở trong màn đêm lặng yên lóe lên, mây bay che khuất tinh quang, trong không khí ẩn chứa huyết tinh ám di chuyển.

Trong Vương phủ yên tĩnh bỗng có tiếng nữ tử hét chói tai đau đớn, sau đó toàn bộ hạ nhân Ngọc Hương uyển đều hoảng hốt cả lên “Không tốt rồi, Tích Ngọc phu nhân dễ non.”

15. Cuốn 1 – Chương 015

Chương 15: Xử lý việc xấu trong nhà (Thượng)

Phòng ngủ Thần Hòa Hiên, Bạch Ly Nhược ngủ vô cùng không yên ổn, đầu đồ đầy mồ hôi lạnh. Thức tỉnh từ cơn ác mộng, nàng mơ thấy, cả nhà Bạch gia bị giết hết, bị tịch thu cả tài sản, khắp nơi toàn là máu, Bạch lão tướng quân đứng rất xa trừng mắt nhìn nàng, giận dữ mắng nàng là ‘Đồ sao chổi’.

Xoa nhẹ nhịp tim đang đập loạn, nàng một thân quần áo phong phanh đi ra: “Tiểu Man, Tiểu Man.”

Nàng đốt nến lên. Trong ánh sáng mờ mờ xuất hiện trước khuôn mặt tái nhợt của nàng, không phải là Tiểu Man, mà chính là Phong Mặc Thần mang theo đám thị vệ.

Bạch Ly Nhược cầm cây nến trong tay, trong y phục tuyết trắng mơ hồ có thể thấy được dáng người đầy linh lung, mái tóc đen nhánh xõa ở bên hông. Nàng từng nhìn khách không mời mà đến, nhất thời không rõ xảy ra chuyện gì.

Trên gương mặt tuấn tú của Phong Mặc Thần phủ một tầng sương mỏng, trong mắt bỗng hiện lên tia lửa, hẳn biết cho dù hắn không ra tay, những nữ nhân khác trong phủ cũng nhất định sẽ động thủ đối phó với Tích Ngọc cùng hài tử trong bụng. Chẳng qua là không nghĩ tới, người này chính là nàng.

“Lục soát cho ta.” Phong Mặc Thần lạnh lùng, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén hướng nhìn Bạch Ly Nhược.

Lòng Bạch Ly Nhược đột nhiên căng thẳng, cây nến trong tay nhỏ sáp nóng hổi, ngón tay mảnh khảnh bị bóng nóng run lên, nàng lạnh nhạt nhìn chung quanh tìm kiếm thị vệ.

“Bẩm Vương gia, tìm được rồi.” một thị vệ đem bao trà đưa cho Phong Mạc Thần, hắn nhận lấy rồi nhẹ ngửi.

“Vương gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Ánh mắt Bạch Ly Nhược nghi hoặc nhìn Phong Mạc Thần, nhún lại đôi lông mày đen.

“Tích Ngọc và Đan Cơ sau khi uống trà ở nơi này liền trúng độc, hài tử của Tích Ngọc không còn nữa” lời nói lạnh như băng từ miệng Phong Mạc Thần nhả ra, không khí dường như băng giá thêm.

Bạch Ly Nhược hơi ngẩn ra, hai tay giao trước ngực, ẩn vào trong tay áo, lạnh lùng: “Vương gia là hoài nghi ta sao?”

“Ngươi y đã xem qua, Tích Ngọc và Đan Cơ cùng trúng độc, độc tạm thời đã giải trừ, chỉ cần đem đi tra xét, bao lá trà này có khác thường hay không, tất cả cũng sẽ sáng tỏ.” Phong Mạc Thần nghiêm nghị xoa người, khẽ vỗ áo sau, xoay bước rời đi.

Phòng ngủ rất nhanh quay về yên tĩnh. Bạch Ly Nhược cơ hồ có thể đoán được kết quả, đúng là không phụ sự mong đợi của mọi người, trong lá trà có độc.

Cho nên Bạch Ly Nhược bị giáng xuống Lạc Hoa viện, hết thấy gì thiếp chờ nhìn có chút hả hê.

Phong Mạc Thần nhìn bao trà trong tay, nhớ tới ánh mắt không khuất phục lại kinh thường của Bạch Ly Nhược, ngực bỗng nhiên đau xót, tại sao hắn luôn xem nàng cùng cô gái kiêu ngạo kia là một người?

Chẳng lẽ, hắn thích Bạch Ly Nhược sao? Rõ ràng hắn ở chỗ Thái hậu nhìn nàng, không hề có nửa động tâm nào.

Đặt bao trà trên bàn, đột nhiên đứng dậy, lững thững đi ra thư phòng, hướng về phía ám vệ ẩn trong chỗ tối, quát lên một câu: “Các người không cần đi theo Bẩm vương!”

Sau đó vang lên tiếng xột xoạt, rồi không hề có bất kỳ động tĩnh gì nữa. Hắn muốn tự mình đi xử lý việc xấu trong nhà, không thể để cho bất cứ kẻ nào dễ dàng biết.

16. Cuốn 1 – Chương 016

Chương 16: Xử lý việc xấu trong nhà (hạ)

Bên trong Ngọc Hương uyển, Tích Ngọc lừa xòa y phục mà nằm, không nghĩ tới trừ đi nghiệt chủng trong bụng dễ dàng như vậy, còn giải quyết luôn cả vị Vương phi đó. Ông trời thật đúng là giúp nàng.

Nghe thấy tiếng hạ nhân quỳ trên đất, sau đó là thanh âm vãn an, nàng giả vờ thân thể suy yếu, hướng về phía người nhẹ nhàng cúi.

Phong Mạc Thần trầm tĩnh nhìn nàng, phát tay bảo tất cả hạ nhân lui ra, bàn tay thon dài nắm lấy cái cổ trắng nõn “Tích Ngọc, ai cho ngươi có lá gan hãm hại Vương phi?”

Sắc mặt Tích Ngọc tức khắc trắng bệch, run run cổ nở nụ cười “Vương gia, Tích Ngọc không rõ ý của người.”

Phong Mạc Thần bóp chặt ngón tay, vang lên bên tai tiếng xương “Răng rắc”, nhìn Tích Ngọc đỏ mồ hôi lạnh trên trán, lạnh lùng cười một tiếng “Biết tại sao không một người nào có thể mang thai con nối dõi cho Bẩm vương không?”

Mặt Tích Ngọc trắng bệch như tờ giấy, thanh âm giống như ruồi nặng “Bởi vì Hoa ma ma đã cho chúng thần thiếp thuốc bổ.”

Phong Mạc Thần buông tay, âm lãnh cười, ánh mắt giống như ngọn lửa thập phần nguy hiểm “Làm rồi, thứ thuốc kia, cũng chỉ là thuốc bổ bình thường. Nguyên nhân chính, là những thứ cổ này.”

Phong Mạc Thần đến gần cửa sổ, vuốt ve một chậu cỏ tươi tốt “Cái này gọi là Tử Tiếc thảo, hỗn hợp có Long Tiên hương và Xạ hương, nữ nhân hít vào sẽ không mang thai nữa.”

Tích Ngọc loạng choạng, khó hiểu nhìn nam tử cao ngất tuần mỹ, hai tay níu lấy y phục trước ngực, bực tức nói “Vậy tại sao thiếp còn có thể mang thai?”

“Cái này phải hỏi người, trên người tên nam nhân kia, có phải là không có mùi Long Tiên hương và Xạ hương?” Phong Mạc Thần như trước hờ hững đùa bỡn Tử Tiếc thảo, nụ cười ngay khéo môi như ngọc la sát.

Thân thể Tích Ngọc liền mềm nhũn đi, ngồi liệt trên mặt đất. Thì ra hẳn cái gì cũng biết, hẳn chỉ là bàng quan với chuyện các nàng đấu đá lẫn nhau.

Phong Mạc Thần lạnh lùng xoay người, vuốt đi bùn đất trong tay, cười tà mị:

“Tích Ngọc, Bồn vương vì giữ lại thể diện cuối cùng của người, người cũng không nên để cho Bồn vương thất vọng lần nữa!”

Nước mắt Tích Ngọc rơi như mưa, nàng còn có thể được lựa chọn sao?

Từ khi mười bốn tuổi, nàng đã đi theo hắn. Ba năm trôi qua, vốn nghĩ rằng hắn sẽ có chút tình cảm, ai ngờ, lại máu lạnh như vậy, nàng c qua là, trên đường bị ép buộc.

Hắn lại không hỏi lý do, thậm chí không hỏi tên nam nhân kia là ai.

Phong Mạc Thần, người là đồ động vật máu lạnh, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng!

Tích Ngọc cười nhìn gương trang điểm, Phong Mạc Thần đã rời đi. Một lần cuối, nàng vì bản thân trang điểm ỉnh đôi mắt như tranh vẽ, từng giọt từng giọt, tỉ mỉ vô cùng, thay mới y trang, nằm trên giường, chiếc trâm cài tóc bén nhọn xẹt qua cổ tay, mùi máu tươi không ngừng lan tràn.

Tích Ngọc cười nhắm mắt lại, nàng sai lầm rồi sao? Cả đời này, thật sự sai lầm rồi ư? Nàng mới mười bảy tuổi, mười bảy năm, nhưng chính là cả đời, cả đời Tích Ngọc này.

17. Cuốn 1 – Chương 017

Chương 17: Nhất thời hợp với hoàn cảnh

Không một ai biết Tích Ngọc chết là vì nguyên nhân gì. Tuy vậy ở Vương phủ, thị thiếp không được sủng ái treo cổ thường xuyên, không có ai sẽ đi truy cứu cái chết của các nàng. Bởi vì, ở thời đại này, nhân mạng của tiện tì vốn chỉ là cỏ rác.

Bạch Ly Nhược trong Lạc Hoa viện, cuộc sống mặc dù khổ cực, nhưng cũng vui vẻ tự do tự tại. Nàng và Tiểu Man ở vườn sau hoang vu trồng ít rau xanh, trang trải cuộc sống tự cấp tự túc mỗi ngày.

Đảo mắt đã đến mùa đông, phòng ốc ở Lạc Hoa viện ngày càng tàn tạ, ngay cả qua mùa đông chăn bông cũng không có. Bạch Ly Nhược trải toàn bộ áo bông trên giường đã ướt, nhìn gió lùa vào phòng, nàng âm thầm cầu đông đi qua nhanh.

Ban đêm, trời nổi tuyết, đây là trận tuyết đầu mùa. Bạch Ly Nhược ngủ ở trên giường bị đông cứng chợt tỉnh giấc. Nhìn thấy bông tuyết rơi ngoài cửa sổ, tạm thời không ngủ được, ngay sau đó choàng áo lông trắng, ra cửa thưởng tuyết.

Không biết sao mai vàng cũng đã nở hoa rồi. Cánh hoa xinh đẹp ở trong tuyết ngạo nghễ vươn thẳng. Có lẽ do ở nơi này ít người, cây mai vàng mới có thể nhẹ nhàng khoe sắc.

Bạch Ly Nhược xoa mái tóc ở bên hông, không búi tóc lên, chậm chạp đi tới cây mai, hoa mai lay động.

Tay nàng vốn trắng ngần, bởi vì trồng rau lại bị đông làm lạnh, khiến một vài vết nứt da xuất hiện ngay tay áo, nhìn qua thấy mà giật mình.

Cánh tay nàng vươn ra, muốn hái một đoá mai vàng, bàn tay dừng ở giữa không trung, do dự trong chốc lát, lại để xuống.

Giữa bầu trời, một đôi chim ra ngoài kiếm ăn, đậu xuống đầu cành mai, hai con chim nhỏ đứng tựa sát vào, mổ lông cho nhau.

Bạch Ly Nhược nhát cười một tiếng, nụ cười tươi rói, như hoa đào nở rộ. Nàng nhẹ nhàng lắm bầm: “Lòng mới gặp mà tình đã thấm, nguyện cùng nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.”

Bỗng, cảm thấy một ánh mắt sắc nhọn, lạnh như băng tuyết, nàng run lên một chút, chậm chậm quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng Phong Mạc Thần đang đứng trong đồng tuyết.

Phong Mạc Thần cả người cảm y màu đen, trên gương mặt tuần tú dường như có tầng băng mỏng đông lại, đôi môi mỏng thẳng tắp, từng bước đi đến Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược cúi đầu lui về phía sau vài bước, khe khom lưng vấn an, nhưng ngay sau đó xoay người quay về Lạc Hoa viện.

Phong Mạc Thần vội túm lấy cổ tay trắng nõn của Bạch Ly Nhược, ánh mắt trong suốt mà lạnh lùng bình tĩnh dừng ở gương mặt nàng: “Người vừa mới nói cái gì?”

Cổ tay Bạch Ly Nhược gần như bị siết chặt, cổ nén đau đớn, nàng cau mày đem lời thỉnh an nói một lần nữa: “Vương gia vạn an.”

Phong Mạc Thần nhíu mi, lực đạo trong tay tăng mấy phần: “Cái câu trước, lòng mới gặp mà tình đã thấm, nguyện kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.”

Bạch Ly Nhược không biết câu này có cái gì không đúng, khe gật đầu: “Thiếp cũng không biết nghe câu này ở đâu, nhìn thấy hai con chim kia, nhất thời cảm thấy hợp với hoàn cảnh, nên thốt ra.”

18. Cuốn 1 – Chương 018

Chương 17: Nhất thời hợp với hoàn cảnh

Không một ai biết Tích Ngọc chết là vì nguyên nhân gì. Tuy vậy ở Vương phủ, thị thiếp không được sủng ái treo cổ thường xuyên, không có ai sẽ đi truy cứu cái chết của các nàng. Bởi vì, ở thời đại này, nhân mạng của tiện tì vốn chỉ là cỏ rác.

Bạch Ly Nhược trong Lạc Hoa viện, cuộc sống mặc dù khổ cực, nhưng cũng vui vẻ tự do tự tại. Nàng và Tiểu Man ở vườn sau hoang vu trồng ít rau xanh, trang trải cuộc sống tự cấp tự túc mỗi ngày.

Đảo mắt đã đến mùa đông, phòng ốc ở Lạc Hoa viện ngày càng tàn tạ, ngay cả qua mùa đông chăn bông cũng không có. Bạch Ly Nhược trải toàn bộ áo bông trên giường đã ướt, nhìn gió lùa vào phòng, nàng âm thầm cầu đông đi qua nhanh.

Ban đêm, trời nổi tuyết, đây là trận tuyết đầu mùa. Bạch Ly Nhược ngủ ở trên giường bị đông cứng chột tỉnh giấc. Nhìn thấy bông tuyết rơi ngoài cửa sổ, tạm thời không ngủ được, ngay sau đó choàng áo lông trắng, ra cửa thưởng tuyết.

Không biết sao mai vàng cũng đã nở hoa rồi. Cánh hoa xinh đẹp ở trong tuyết ngạo nghễ vươn thẳng. Có lẽ do ở nơi này ít người, cây mai vàng mới có thể nhẹ nhàng khoe sắc.

Bạch Ly Nhược xoa mái tóc ở bên hông, không búi tóc lên, chậm chạp đi tới cây mai, hoa mai lay động.

Tay nàng vốn trắng ngần, bởi vì trồng rau lại bị đông làm lạnh, khiến một vài vết nứt da xuất hiện ngay tay áo, nhìn qua thấy mà giật mình.

Cánh tay nàng vươn ra, muốn hái một đoá mai vàng, bàn tay dừng ở giữa không trung, do dự trong chốc lát, lại để xuống.

Giữa bầu trời, một đôi chim ra ngoài kiếm ăn, đậu xuống đầu cành mai, hai con chim nhỏ đứng tựa sát vào, mổ lông cho nhau.

Bạch Ly Nhược nhật cười một tiếng, nụ cười tươi rói, như hoa đào nở rộ. Nàng nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Lòng mới gặp mà tình đã thấm, nguyện cùng nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.”

Bỗng, cảm thấy một ánh mắt sắc nhọn, lạnh như băng tuyết, nàng run lên một chút, chậm chậm quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng Phong Mạc Thần đang đứng trong đồng tuyết.

Phong Mạc Thần cả người cảm ỳ màu đen, trên gương mặt tuần tú dường như có tầng băng mỏng đông lại, đôi môi mỏng thẳng tắp, từng bước đi đến Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược cúi đầu lui về phía sau vài bước, khẽ khom lưng vấn an, nhưng ngay sau đó xoay người quay về Lạc Hoa viện.

Phong Mạc Thần vội túm lấy cổ tay trắng nõn của Bạch Ly Nhược, ánh mắt trong suốt mà lạnh lùng bình tĩnh dừng ở gương mặt nàng: “Người vừa mới nói cái gì?”

Cổ tay Bạch Ly Nhược gần như bị siết chặt, cổ nén đau đớn, nàng cau mày đem lời thỉnh an nói một lần nữa: “Vương gia vạn an.”

Phong Mạc Thần nhíu mi, lực đạo trong tay tăng mấy phần: “Cái câu trước, lòng mới gặp mà tình đã thấm, nguyện kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.”

Bạch Ly Nhược không biết câu này có cái gì không đúng, khẽ gật đầu: “Thiếp cũng không biết nghe câu này ở đâu, nhìn thấy hai con chim kia, nhất thời cảm thấy hợp với hoàn cảnh, nên thốt ra.”

19. Cuốn 1 – Chương 019

Chương 19: Thích hợp với hần

Ánh mắt Phong Mạc Thần thoáng chốc tối sầm, khóe môi lạnh nhếch thành vòng cung: “Người đuổi Bồn vương đi sao?”

“Thần thiếp không dám.” Bạch Ly Nhược vẫn cúi đầu như cũ.

Phong Mạc Thần cười khẩy, ánh mắt nhất thời trở nên nham hiểm: “Bồn vương thấy không phải người không dám.”

Bạch Ly Nhược còn muốn phân trần, chiếc eo nhỏ nhắn bị nắm lấy, người đã bị hần ôm, ánh mắt trong suốt nhìn thẳng vào đáy mắt sâu của hần, trong lòng chợt lạnh, nhíu mày nói: “Vương gia, có lẽ lúc này không thích hợp.”

“Người là Vương phi của Bồn vương, vậy người nói ta biết, lúc nào là thích hợp.” Phong Mạc Thần ném Bạch Ly Nhược lên giường, xé rách y phục của nàng, đặt nàng ở phía dưới.

Bạch Ly Nhược vùng vẫy, vải trải giường bị nàng kéo ra thành một đoạn, tiếng vải rách vang lên, sau đó chân nàng thực hiện một cú đá xoáy.

Phong Mạc Thần không ngờ tới nàng thật sự có bản lĩnh. Hần bị đá lui về phía sau che ngực, kinh ngạc nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược cũng bị chính hành động của mình làm sợ hết hồn, mới vừa rồi chẳng qua là bản năng mà thôi. Thấy ánh mắt cực kỳ phẫn nộ của Phong Mạc Thần, nàng co rúm thụt lùi phía sau.

Phong Mạc Thần nghiêng rặng, trong đôi mắt phượng tóe lên tia lạnh lẽo, nàng dám phản kháng hấn? Bước nhanh đến phía trước, kim hai tay nàng lên đỉnh đầu, một tay xé rách quần áo còn lại trên người nàng.

Bạch Ly Nhược tràn nước mắt, lần nữa nhắc chân đá hấn, nhưng bị hấn gắt gao đặt dưới thân, bên tai truyền đến lời của hấn: “Vương phi, nhiều ngày không gặp, người dường như quên mất bổn phận của mình thì phải!”

Bạch Ly Nhược cắn môi dưới đến nổi ra cả tơ máu, tóc nàng xóc xếch ngay tại khoe miệng,

ánh mắt kinh hãi, gần từng chữ nói: “Vương gia, thị thiếp người nhiều như mây, sao lại làm khó thần thiếp?”

Phong Mạc Thần lạnh lùng cười một tiếng, đem vật duy nhất còn trên người nàng xé rách, “Bổn vương chính là thích xem người khổ sở!”

Bạch Ly Nhược không còn kịp phản kháng nữa, Phong Mạc Thần đã động thân mà vào. “Đường hành lang” thắt chặt của nàng khiến hấn quên hết tất cả, không kịp chờ nàng tiếp nhận, chạy cuồng dã ở trong cơ thể nàng.

Đối với Phong Mạc Thần, đây là một đêm vui sướng. Ở trên người nữ nhân khác không tài nào tìm được vui thích như niềm khoái cảm trên người nàng. Thân thể của nàng và thân thể của hấn quá phù hợp, quả thực là chỉ dành riêng ột mình hấn.

Còn với Bạch Ly Nhược, đây là một đêm khuất nhục. Hấn lần lượt đoạt lấy, không biết thoả mãn cưỡng chiếm, làm cho nàng cả người tiêu tụy. Sau mỗi lần ngắt đi, luôn bị hấn thay đổi tư thế của cơ thể tới mức đau đớn làm thức tỉnh. Đợi chờ nàng, là một lần khác hành hạ.

Bình minh hôm sau, Phong Mạc Thần nhìn cô gái ngắt đi trong ngực khe cau mày, thể chất của nàng kém như vậy sao? Nhìn khuôn mặt trắng bệch, sinh lòng thương tiếc, giơ tay lên nhẹ chạm vào mi tâm nàng, tiếp đó hôn lên giữa trán.

20. Cuốn 1 – Chương 020

Chương 20: Không nên bố thí

Lúc đứng dậy mặc quần áo, nhìn thoáng qua tấm ván gỗ giường đơn sơ, chợt hiểu vì sao nàng không mặc quần áo mùa đông, thì ra là y phục của nàng dùng làm chăn hết rồi.

Một cô gái quật cường cứng cỏi như vậy, nàng không nhờ nội vụ phòng tìm giúp ột tấm chăn sao? Người trong Vương phủ không phải mỗi tháng đều có chi bạc cùng một ít đồ dùng.

Sáng sớm, khi Tiểu Man hầu hạ Bạch Ly Nhược thay quần áo, phát hiện giọt lệ ngay khoe mắt nàng cùng chăn đệm bừa bãi, nàng suýt chút nữa kinh hô thành tiếng, Bạch Ly Nhược lạnh nhạt lắc đầu: “Chẳng qua là bị một con súc sinh chiếm đoạt, không nghiêm trọng đâu.”

Tiểu Man nhìn Bạch Ly Nhược yên lặng mặc quần áo, yên lặng dọn giường, sắc mặt bỗng tái nhợt “Tiểu thư, tối hôm qua, người bị ai ăn hiếp sao?”

Bạch Ly Nhược quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Tiểu Man “Ta không sao, người bạn thì đi trước, ta muốn yên tĩnh chốc lát.”

Tiểu Man ghen ngào rời đi, cũng không dám khóc thành tiếng. Nàng cho là, tiểu thư của nàng bị kẻ xấu vũ nhục. Đều do nàng cả, buổi tối ngủ say quá, nàng không thể bảo vệ tốt tiểu thư.

Buổi trưa đến, hai người đều quên nấu cơm, một người ở trong phòng ngăn ra, một người ở ngoài phòng lơ ngơ, cho đến khi Hoa ma ma phái người đem ít chăn bông và áo bông, cùng một số đồ dùng khác, hai người mới tỉnh lại.

Nhìn Lạc Hoa viện đổi mới hoàn toàn, Bạch Ly Nhược có loại suy nghĩ kinh tởm. Nàng hình như là một cô gái bán thân, dùng tự trọng của mình cùng với tất cả đổi lấy cuộc sống.

Nhìn chiếc giường rực rỡ hắt lên, nàng theo thói quen cắn chặt môi dưới, tiếp đó móng tay hung hăng cào vào trong da thịt. Cho dù có chết, nàng cũng sẽ không để cho hấn đụng vào nàng nữa.

Đợi mọi người rời khỏi, Bạch Ly Nhược đem tất cả vứt ra phía ngoài, bao gồm áo bông, ly trà, gấm vóc, đồ trang sức, cả cái bàn một người không cách nào khiêng được, liền nhờ Tiểu Man, hai người cùng nhau đem chiếc bàn to bỏ ngay một đồng hồ ở phía ngoài.

Tiểu Man không giải thích được, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Bạch Ly Nhược, chỉ cho là nàng tâm tình không tốt, lặng lẽ giúp nàng, để nàng phát tiết.

Cho đến khi mặt trời lặn, hai người mới nhớ tới, đã một ngày không dùng bữa, Tiểu Man làm đơn giản hai món ăn một súp, bưng lên một chén cho Bạch Ly Nhược, thế là đã no rồi.

Tiểu Man cúi đầu, nước mắt tí tách rơi vào trong chén súp, xúc động không kìm được.

Bạch Ly Nhược giơ tay lên đầu Tiểu Man, miễn cưỡng giả bộ mỉm cười, trầm giọng nói: “Tiểu Man, ta nghĩ, ta nhìn không nổi nữa, nếu như sau này ta có gì bất trắc, một mình ngươi rời khỏi Vương phủ, không bao giờ... trở về nữa...”

Tiểu Man ôm lấy Bạch Ly Nhược òa khóc, tuổi nàng còn nhỏ quá, không iết an ủi như thế nào, chỉ có thể dùng tiếng khóc biểu đạt bất bình.

Bạch Ly Nhược vỗ vỗ Tiểu Man, nhìn lại cái giường đơn sơ, đột nhiên có một loại nôn mửa.

Từ lần trước tự dừng được Phong Mạc Thần sủng ái, Lạc Hoa viện trở nên náo nhiệt lên, thỉnh thoảng có thị thiếp tới đây tặng đồ, toàn bộ bị Bạch Ly Nhược cự tuyệt ngoài cửa, nàng chỉ muốn cuộc sống an tĩnh, không muốn cùng quan hệ bất kỳ kẻ nào nữa.

21. Cuốn 1 – Chương 021

Chương 21: Bị ăn tát

Phong Mạc Thần lần nữa đi tới Lạc Hoa viện là năm ngày sau. Nhìn không có bao nhiêu thay đổi, hấn khẽ cau mày, đám hạ nhân làm việc thế nào vậy? Nhìn chiếc giường đơn bạc như cũ, hấn mỉm môi: “Nội vụ không có đưa chăn bông tới đây sao?”

Bạch Ly Nhược ngồi trên ghế tròn, đang đọc sách, sách là nàng từ Bạch phủ mang đến, không chút để ý lật một tờ, lạnh nhạt nói: “Tặng rồi.”

“Tặng hay là vứt đi?” Phong Mạc Thần có chút tức giận, nàng lại dám khinh thường hấn như vậy? Cô nương ở viện khác, sẽ không đối với hấn xưa như xưa vệt như thế?

“Ừ, như vậy cũng không còn cái gì không tốt.” Bạch Ly Nhược hờ hững như cũ, ánh mắt vẫn dán vào trang sách.

Phong Mạc Thần tức giận gấp đôi, bước nhanh đến phía trước, một tay tóm lấy quyển sách trong tay nàng, “Phịch” một tiếng lớn trên mặt đất, cả giận nói: “Thái độ của ngươi đây là gì?”

Bạch Ly Nhược đứng lên, lãnh mạc: “Vương gia, nơi này chẳng qua là lãnh cung của ngài. Muốn tới nơi tốt hơn, Phương Hoa cư, Đan Thanh lâu có thể thỏa mãn ngươi.”

Bàn tay Phong Mạc Thần bóp cằm của nàng, phượng mâu tóe lên hàn quang, thanh âm lãnh khốc cực kỳ: “Ngươi là trách bốn vương làm sai chuyện gì sao?”

Bạch Ly Nhược nhắm mắt lại, thờ ơ: “Thần thiếp không dám!”

Lại là bốn chữ này, Phong Mạc Thần cười nhạt, nhìn cánh môi phẫn hồng, cúi đầu, điên cuồng hôn, Bạch Ly Nhược cong đầu gối, đá mạnh lên vào chỗ kín của hắn.

Phong Mạc Thần sớm có phòng bị, tàn bạo đặt nàng trên vách tường, bực tức “Người không muốn sống nữa sao?”

Bạch Ly Nhược ngửa đầu, không sợ nhìn hắn “Vương gia, có bản lĩnh, thì giết ta đi”

Phong Mạc Thần giận dữ, bàn tay khê nhếch, hung hăng tát một bạt tay trên gương mặt trắng nõn, nhìn gương mặt thoáng sưng, hắn khê hí mắt, “Sao vậy? Trước lúc xuất giá, không học qua cách hầu hạ nam nhân sao?”

Bạch Ly Nhược bị đánh đầu nghiêng qua một bên, nàng chậm rãi liếm đi tia máu ngay khóe môi, kiên cường nhìn Phong Mạc Thần, lạnh lùng cười một tiếng “Hầu hạ một con cầm thú chuyên đánh nữ nhân? Vương gia đã quá đề cao thần thiếp.”

Lời còn chưa dứt, má phải Bạch Ly Nhược lại bị đánh thêm một bạt tay, nàng lần nữa quệt đi giọt máu, nhướn mày, ánh mắt lạnh như băng ghênh hướng hắn.

Thấy ánh mắt kiên cường của nàng, Phong Mạc Thần gờ lại giáng thêm một cái. Liên tục bị đánh ba bạt tai, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Ly Nhược đã sưng sừng giống cái bánh màn thầu. Nàng cười khẩy nhìn Phong Mạc Thần, trông hắn lại gào lên muốn tát nữa, nhắm mắt lại thật chặt, không may mắn trốn tránh, cũng không mở miệng cầu xin tha thứ.

Phong Mạc Thần đột nhiên có cảm giác thua cuộc, lúc bàn tay cách gò má đỏ bừng một phen, bỗng ngưng lại, lạnh cười một tiếng “Người cố ý chọc giận bốn vương sao? Được lắm, Bạch Ly Nhược, bốn vương sẽ chờ tới ngày người đến cầu xin ta.”

Bạch Ly Nhược cắn răng, nhìn bóng lưng hắn rời đi, phun ra một ngụm huyết.

Thật không ngờ, ngày này tới nhanh như vậy, nhanh đến mức nàng ứng phó không kịp.

22. Cuốn 1 – Chương 022

Chương 22: Một cuộc trao đổi

Vì Bạch lão tướng quân liên quan đến việc đảng phái chi tranh, còn Bạch Thanh Loan bị đưa vào lãnh cung, đương kim Hoàng hậu Thượng Quan Phi Yến muốn đẩy Bạch Thanh Loan vào chỗ chết. Bạch phụ thân bèn đến Vương phủ cầu xin Thần vương ra mặt, cứu Bạch Thanh Loan ra khỏi biển lửa, bị Thần vương quả quyết cự tuyệt.

Bạch gia trong khoảng thời gian ngắn lâm vào tuyệt cảnh. Lúc Bạch Ly Nhược đi Thần Hòa Hiên thư phòng cầu kiến Phong Mạc Thần, hắn đang ôm một tiểu thiếp trong ngực.

Nàng ta tên gọi là Minh Hương, toàn thân tỏa ra mùi thơm mê người. Phong Mạc Thần ra giá cao từ nước khác mua về.

Bạch Ly Nhược đứng ở ngoài thư phòng rất xa đã nghe thanh âm nam nữ trêu chọc nhau, nàng dừng bước chân, xoay người, định quay lại Lạc Hoa viện.

Nhớ tới khuôn mặt chịu đựng đau lòng của phụ thân, nhớ tới tỷ tỷ ở trong hoàng cung bị giam cầm, nàng chậm chạp quay lại, cắn chặt môi dưới hướng đến thư phòng.

Thị vệ ngăn cản nàng. Nàng ngẩng đầu, vẻ xấu hổ ửng lên trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn muốn nói rồi lại thôi, nàng phải yêu cầu bọn họ vào báo cho Phong Mạc Thần ư?

Do dự chốc lát, nàng quay về hướng Lạc Hoa viện.

Phía sau vang lên thanh âm giễu cợt của Phong Mạc Thần: “Vương phi, đây chính là thái độ chuẩn bị cầu xin người khác sao?”

Bạch Ly Nhược từ từ xoay người, đầu hạ vô cùng thấp, mắt thấy Phong Mạc Thần từ bên trong thư phòng lững thững đi ra, khẽ khom người: “Thần thiếp cầu kiến Vương gia.”

Phong Mạc Thần giơ tay, hất ra tiểu thiếp bên cạnh, một tay nắm lấy cằm Bạch Ly Nhược, đôi mắt phượng tỏa vẻ lạnh lùng: “Gì vậy, Vương phi không định cứu Bạch Thanh Loan nữa à?”

Bạch Ly Nhược bị ép ngẩng đầu, đối mặt với phượng mâu thâm thúy, khẽ lướt qua, thần nhiên nói: “Tỷ tỷ là người trong lòng của Vương gia, nếu như Vương gia không muốn cứu, e rằng ta có quỳ xuống van cầu, cũng không được.”

Đôi mắt Phong Mạc Thần khẽ nheo lại, khóe môi nhếch lên nụ cười đùa cợt, chép miệng nói: “Vương phi nói lời này khách khí rồi. Bạch Thanh Loan tự nguyện tiến cung, giữa chúng ta sớm đã không còn bất kỳ tình cảm nào. Nhưng thật ra Vương Phi người, là thê tử kết tóc cùng bốn vương, có lẽ bốn vương nhớ đến tình cảm với người, nói không chừng sẽ cứu Bạch Thanh Loan.”

Ánh nhìn lạnh lùng của Bạch Ly Nhược nghênh đón ánh mắt trêu tức ấy, gần từng chữ nói: “Phải như thế nào Vương gia mới bằng lòng cứu tỷ tỷ?”

Phong Mạc Thần trượt bàn tay thon dài, mạnh bạo nắm chặt cái eo nhỏ nhắn, mập mờ nói: “Còn muốn xem thành ý Vương phi thế nào nữa.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhất thời tái nhợt, con ngươi lưu ly lưu chuyển ảm xuống, từng lời vang lên, nói năng khí phách: “Vương gia, thần thiếp không phải là gái thanh lâu.”

Minh Hương bên cạnh đã sớm kềm nén không được, uốn éo tiến lên, thân thể mềm mại cuốn lấy Phong Mạc Thần: “Vương gia, cứ để cho Minh Hương tới hầu hạ.”

Phong Mạc Thần lạnh lùng cười một tiếng, thuận thế nắm vòng eo Minh Hương: “Vương phi, hi vọng khi cả nhà Bạch gia bị tịch thu hết tài sản, người vẫn khí khái như vậy.”

23. Cuốn 1 – Chương 023

Chương 23: Ngăn người ra làm gì

Bàn tay thon dài của hắn thăm dò vào bên trong áo Minh Hương, làm cho nàng ta phá lên cười. Sắc mặt Bạch Ly Nhược trắng bệch đi, môi dưới cơ hồ bị cắn ra cả tia máu.

Nàng ở Bạch gia hai năm, mặc dù vẫn bị tình trạng mất trí nhớ, nhưng mà phụ thân và mẫu thân cũng đối với nàng không tệ, nàng không thể không để tâm đến họ.

Nàng bước lên trước, hai đầu gối quỳ xuống đất, lưng thẳng quỳ gối trước người Phong Mạc Thần, rõ ràng nói “Cầu Vương gia hãy cứu lấy Bạch gia.”

Phong Mạc Thần nhếch mép cười một tiếng, ngồi xổm người xuống nắm cằm Bạch Ly Nhược, khiêu khích nói “Sao thế? Vương phi không phải là rất có khí phách à?”

Bạch Ly Nhược bị dồn ép trong mắt đầy chua xót “Vương gia chỉ cần chịu cứu Bạch gia, Ly Nhược nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

Phong Mạc Thần cười lạnh, đứng lên kéo Minh Hương vào trong ngực, “Tốt, bốn vương sẽ chờ biểu hiện của người. Tối nay giờ Tý, ta ở phòng ngủ Thần Hòa Hiên chờ người, nhớ rõ đấy.”

Bạch Ly Nhược nhìn dáng người cao ngất của hắn càng lúc càng xa, chậm chạp đứng dậy, ngón tay trắng muốt cấu vào trong thịt. Đau nhói lên, nàng được lựa chọn sao?

Đêm, bầu trời trong, tuyết rơi đọng.

Làn tuyết mỏng phản chiếu ánh sao, ánh sáng lóng lánh chói mắt, trong trẻo mà lạnh lùng, mang theo mùi vị đoạt phách, bay thẳng vào lòng người.

Bạch Ly Nhược một thân áo choàng lông cáo tuyết trắng, mái tóc đen nhánh chỉ dùng sợi tơ cột phần đuôi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú tuyệt lệ, càng lộ ra thêm vẻ tái nhợt nhỏ gầy. Lạc Hoa viện cách Thần Hòa Hiên phòng ngủ, nơi hẻo lánh nhất đến Vương phủ phồn hoa ước chừng hai canh giờ.

Trong tay nàng mang theo một đèn lồng giấy mỏng, bàn tay nhỏ bé lạnh cứng giấu trong tay áo, đầu ngón tay mảnh khảnh có chút nứt da, điều này không chút nào ảnh hưởng vẻ đẹp của nàng.

Phong Mạc Thần sau khi tắm rửa nằm ở trên giường, trong lòng lại có chút ít mong đợi, tại sao? Cư nhiên như thế khao khát thân thể người đàn bà kia, nhìn bóng dáng tinh tế ngoài cửa chậm rãi đi vào khoe môi gợi lên một cười lạnh.

Bạch Ly Nhược cầm đèn lồng, vén bức rèm che, dưới ánh sáng mờ lung như bước trên mây, nhìn Phong Mạc Thần trên giường, vẻ mặt liền giật mình.

Nàng không phải là lần đầu tiên biết hấn tuần mỹ. Lúc này, cả người hấn mặc áo ngủ, lồng ngực cường tráng phơi bày ra, cơ thể săn chắc nghiêng ở trên giường ngà, tay phải chống đầu, tóc đen như mực buông thả sau ót.

Nam tử này, tuần mỹ như vậy, nguy hiểm như báo, giờ phút này hấn đang hứng thú nhìn nàng, giống như quan sát một con mồi.

Bạch Ly Nhược khẽ cúi đầu, khom mình hành lễ.

Phong Mạc Thần thấy vẻ mặt lo lắng của nàng đứng lên nói: “Ngần người ra làm gì, tới đây.”

Bạch Ly Nhược hít sâu một hơi, để đèn lồng xuống, đi tới hương hấn, trong lòng ôm lấy sự bất an giống như của tiểu bạch thỏ vậy.

24. Cuốn 1 – Chương 024

Chương 24: Trao đổi bằng thân thể

Phong Mạc Thần thấy nàng đi rất chậm, trên mặt bèn lộ vẻ không vui, lãnh đạm nói “Đi chậm như vậy làm gì thế?”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược mặt càng thêm tái nhợt, bước chân nhanh hơn một chút, không chờ nàng ngừng đầu, người đã bị Phong Mạc Thần một phen ôm vào trong ngực.

Thanh âm trầm thấp khàn khàn trên đỉnh đầu nàng vang lên: “Người rất sợ bổn vương sao?”

Bạch Ly Nhược níu chặt cổ áo của mình, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy trắng, lắc đầu áp ứng nói “Không, không có.”

Đôi mắt Phong Mạc Thần nhíu lại, nhìn tay nàng nắm chặt cổ áo, đột nhiên tức giận, lạnh nhạt nói: “Đừng quên hôm nay ngươi tới làm gì.”

Bạch Ly Nhược đành mặc cho số phận nhắm mắt lại, từ từ buông tay mình, nghe tiếng vải bị xé rách, tiếp theo đó không khí kích thích lạnh như băng bao quanh thân thể mềm mại trắng nõn trần truồng của nàng.

Trong mắt đã đầy lệ, qua lớp nước mờ, nàng tựa hồ nhìn thấy sắc mặt trầm mê của hấn, không cho nàng thời gian thích ứng, hấn đã xông vào trong cơ thể nàng.

Cổ nén đau đớn, khoe mắt Bạch Ly Nhược tuôn ra hai giọt lệ, nhưng sau đó nhanh chóng ẩn vào tóc mây, dần dần tan biến.

Phong Mạc Thần thấy vẻ mặt thống khổ ấy, găm nhẹ một tiếng hôn đôi môi mềm mại như cánh hoa. Lại thật, mặc dù thị thiếp nhiều vô kể, nhưng lại chưa bao giờ hôn miệng thân mật như vậy.

Nhìn vẻ mặt ửng hồng của nàng, lần đầu tiên, hắn nổi lên cảm giác thương tiếc, nhẹ nhàng ở mỗi một chỗ nhạy cảm trong cơ thể nàng.

Càng về sau, đau đớn đã biến thành nhức mõi, Bạch Ly Nhược kiềm tiếng rên rỉ, mở mắt chứng kiến mình trong gương đồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, đôi mắt quầng rử như tơ, cô gái mê hoặc trong đó thật sự là nàng sao?

Cắn chặt môi dưới, nén thở gấp, nàng hung hăng nắm lấy tấm vải trải giường, hàng tơ lụa thượng hạng bị nàng vò nát đến nhăn nhúm.

Trên thân thể Phong Mạc Thần lấm tấm mồ hôi, ngón trở thăm dò miệng của nàng, thấy vẻ mặt chán ghét tránh né của nàng, mày rậm nhíu chặt, cúi đầu xuống, hung hăng bắt lấy bờ môi anh đào.

Cái lưỡi linh hoạt tách răng của nàng quấy chất mật trong miệng nàng, buộc lưỡi nàng cùng hắn dây dưa.

Bạch Ly Nhược nóng rực cơ hồ bị hắn ép điên, nàng thở hổn hển nỉ non, bắt lực níu chặt khăn trải giường phía dưới.

Phong Mạc Thần nắm hai tay của nàng, để nàng bám vào lưng hắn, hôn giọt lệ ngay khóe mắt, động tác phía dưới không dừng lại chút nào.

Bạch Ly Nhược cấu chặt móng tay trên bả vai hắn lưu lại một đường, thanh âm đứt quãng, “Vương gia. Van cầu người cứu Thanh Loan. Tỷ ấy đã từng là nữ tử mà người yêu.”

Ánh mắt Phong mạc thần đột nhiên tối lại, dừng động tác dưới thân, nâng cằm của nàng “Vương phi thật to gan, vào lúc này mà ra điều kiện với bổn vương.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nước mắt tuôn rơi “Vương gia, Ly Nhược chỉ là một nữ tử yếu đuối, cho dù người hôm nay cưỡng bức ta, ta cũng không thể tránh được. Tỷ tỷ vô tội, chẳng qua là con cờ hy sinh tranh đoạt quyền lợi, xin người hãy cứu tỷ ấy đi.”

25. Cuốn 1 – Chương 025

Chương 25: Bị đùa giỡn rồi

Phong Mạc Thần cười lạnh, ánh mắt trở nên sắc nhọn, vẻ mặt dần ra “Cứu nàng ta? Phải xem người biểu hiện tới nay như thế nào.”

Bạch Ly Nhược cắn môi dưới đến nổi xuất tia máu, ngón tay cấu trên bả vai hắn mạnh hơn, cho đến khi thấy chân mày hắn nhíu chặt, nàng mới khẽ buông lỏng.

Bàn tay Phong Mạc Thần kiềm ngay chiếc cổ mảnh khảnh, tay luôn siết chặt, thân thể hai người cứ quẩn cùng một chỗ, lãnh thanh từ đôi môi mỏng thốt ra: “Nghe nói, con người chết dễ dàng hơn lúc hưng phấn, bổn vương hôm nay cũng muốn thử xem, nếu như người có thể vượt qua tới nay, bổn vương sẽ đáp ứng người, cứu Bạch Thanh Loan.”

Bạch Ly Nhược chỉ cảm thấy không khí cổ họng đột nhiên bị rút cạn, động tác cuồng mãnh không ngừng dưới thân nàng cướp đoạt, cảnh vật trước mắt càng mơ hồ đi, nàng liên tiếp giãy dụa, móng tay cấu trên vai hắn dường như cũng mang theo cả da thịt.

Buốt nhức trên bả vai kích thích hắn, hắn càng dùng sức tiến sâu vào, tận trước khi nàng ngất, một cái găm nhẹ, kéo bụng nhanh co lại, hắn tựa như bị dồn nén, tăng tốc lên, cuồng dã rong đuổi trong cơ thể nàng. (*)

Buổi tối đó, thời gian cứ kéo dài như thế, Bạch Ly Nhược không biết mình bị hành hạ ngất đi bao nhiêu lần, luôn là hắn đánh thức nàng, hắn muốn nàng thanh tỉnh để cảm nhận sự đau đớn.

Hắn là ma quỷ, lúc nhắc đến Bạch Thanh Loan, đã hoàn toàn rơi vào ma đạo.

Bạch Ly Nhược không biết, tại sao mình lại chọc giận hắn, ít nhất vừa mới bắt đầu, hắn không có ý hành hạ nàng, nhưng sau đó, hắn điên cuồng lăng nhục mà cướp đoạt nàng, nàng thấy trong mắt hắn đầy hận ý.

Thù hận xâm nhập vào linh hồn, xương cốt khiến trái tim nàng băng giá, nhưng chỉ có bên trong thù hận của hắn, nàng mới có cảm giác an toàn, nàng sợ mình sẽ giống như thị thiếp khác, cùng hắn rơi vào trong lốc xoáy, trọn đời không thoát khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ly Nhược mới vừa trở lại Lạc Hoa viện, chưa kịp tắm rửa nữa, đã nhận được tin báo từ Bạch phủ, Bạch Thanh Loan đã không còn chuyện gì rồi, mặc dù ở trong lãnh cung, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Bạch lão tướng quân cũng chỉ là tạm thời bị tước chức quan, nhàn rỗi ở nhà.

Bạch Ly Nhược cảm thấy mình như bị trêu chọc liên tục giận, nàng cùng hắn trao đổi mới một buổi tối, Bạch gia đã thoát nạn? Hiệu quả làm việc quả là quá nhanh, khuôn mặt nhỏ nhắn tái mét, ngồi ở trên ghế không ngừng thở dốc.

Sau này nếu tin tưởng hắn nữa, nàng chính là đại ngọc nhất thiên hạ cho dù không có chuyện ngày hôm qua, phụ thân và tỷ tỷ, cũng sẽ không có chuyện gì sao?

Phong Mạc Thần lúc này ngồi ở trong thư phòng mỉm cười, mấy ngày trước, đêm trước lúc Bạch gia gặp chuyện không may đã có ra tay, dù nàng tối qua không cùng hắn, Bạch gia cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Dù sao, Bạch nhị tiểu thư là Vương phi của hắn trên danh nghĩa, hắn không thể ngồi xem Bạch gia quy ngã. Về phần Bạch Thanh Loan, kết cục lần này là báo ứng của nàng, để cho nàng ở trong lãnh cung, đã là giới hạn rồi.

(*): đoạn đó nói thiết là Snow không biết edit thế nào lun, đành chém, hy vọng vẫn phù hợp với mạch truyện

26. Cuốn 1 – Chương 026

Chương 26: Lại nổi phong ba

Buổi sáng nhận được tin tức Bạch gia không có việc gì, nhất định sẽ đi tức chết, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt lệ của nàng, bộ dáng tức giận của nàng, trong lòng hắn không khỏi thích thú.

Bạch Ly Nhược, hắn nhẹ nhàng nắm lấy tên của nàng, cuộc sống còn rất dài, họ còn có rất nhiều thời gian chơi đùa.

Từ đó về sau, thái độ Phong Mạc Thần đối với Bạch Ly Nhược tựa hồ thay đổi rất nhiều, không có việc gì cũng thường xuyên đến thăm Lạc Hoa viện.

Thỉnh thoảng, chẳng qua là lên giọng trêu chọc nàng mấy câu, có đôi khi, sai hạ nhân đem cho Bạch Ly Nhược củ cải trắng, đối với hành động như hải tử này, Bạch Ly Nhược cơ hồ hoài nghi, hắn phát sốt rồi, đầu óc không còn tỉnh táo nữa.

Nhưng chuyện sau đó, Lạc Hoa viện cũng dần dần náo nhiệt, thường xuyên có thị thiếp tới đây xem xét.

Tình cờ kết thành một đoàn đi thăm một chuyến, thấy xong rồi, toàn bộ hé miệng cười trộm, nơi này căn bản là lãnh cung, lời đồn Vương phi lần nữa được sủng ái, nhìn sân trong hoang vu, tất nhiên không ai chịu tin tưởng.

Bạch Ly Nhược đối phó đám thị thiếp kia, luôn là cẩn trọng đề phòng, kể từ chuyện của Tích Ngọc, nàng không bao giờ để cho bất kỳ thị thiếp nào uống một ngụm nước, một giọt trà tại Lạc Hoa viện, tránh cho tương lai người nào trúng độc chơi xấu nàng.

Ngày mười lăm Tháng giêng, là gia yến hiếm có của Vương phủ, Phong Mạc Thần không có ở đây, hẳn đi hoàng cung dự tiệc, chuyện gia yến tự nhiên rơi vào tay Bạch Ly Nhược trên danh nghĩa Vương phi.

Mọi việc rất thuận lợi, chủ yếu không cần nàng quan tâm, quản gia đã xử lý hết thảy một cách ổn thỏa.

Trước lúc mở tiệc, quản gia cầm thực đơn cho nàng xem, hỏi nàng có cần tăng thêm món hay không, đột nhiên trong lúc đó nhớ tới bánh trôi.

Bánh trôi là món điểm tâm, chưa được dọn lên trên bàn, nhưng theo ý của Vương phi, cho nên quản gia thêm vào bánh trôi trong thực đơn.

Ngay bàn cơm, dựa theo thứ tự thị thiếp vào phủ ngồi xuống, Bạch Ly Nhược ngồi ngay ngắn ở phía trên.

Sau khi mang thức ăn lên rồi, quản gia đặc biệt đem bánh trôi cho Bạch Ly Nhược, bánh trôi được làm nhìn vô cùng ngon, ở giữa là có thêm nhân hạt sen. Nhưng số lượng không nhiều, đếm tới đếm lui, chỉ có phần hai người.

Trên bàn ít nhất có hai mươi thị thiếp, sắc mặt mọi người khó coi, Bạch Ly Nhược chất vấn quản gia, vì sao chỉ có mấy cái bánh trôi.

Quản gia do dự hồi lâu, mới nói: “Vương phi không biết, vì Vương gia không thích bánh trôi, lễ Nguyên tiêu năm trước cũng là các phòng tự mình đi mua, năm nay cũng không ngoại lệ, do thế nên nguyên liệu làm bánh trôi không nhiều, chỉ có thể làm tạm mấy cái.”

Bạch Ly Nhược do dự một chút, đưa tay phân đem bánh trôi ra ngoài, mấy cái dựa vào gần đây mới có, còn lại mấy ánh mắt lộ vẻ khinh thường.

Bạch Ly Nhược chút ít hối hận tự mình quản xuẩn, muốn tăng thêm số lượng bánh, liền ngay sau đó xoay người hỏi quản gia: “Có thể đi ra ngoài mua một chút trở lại hay không?”

Quản gia cúi đầu: “Bẩm Vương phi, mua món ăn, Vương phủ có quy định, sau khi mua phải đưa thiện phòng xét thử không có vấn đề mới có thể phân cho các phòng dùng, thời gian tối thiểu phải ba ngày.”

Bạch Ly Nhược trầm mặc, nhưng ngay lập tức thở dài nói: “Trong phòng ta có bánh trôi do Bạch phủ đưa tới, vào nhà bếp hâm lại, rồi đem ra đây.”

Tiểu Man muốn tiến lên ngăn cản, Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng lắc đầu, món bánh trôi kia nàng và mọi người cùng nhau dùng, nàng không tin, còn có thể xảy ra vấn đề gì.

27. Cuốn 1 – Chương 027

Chương 27: Yến tiệc Tết Nguyên Tiêu

Bánh trôi quả thật không có vấn đề gì, chẳng qua chỉ là tổ chức tiệc vào thời điểm ăn trưa đúng lúc Phong Mạc Thần cùng Khổng Tước Hàn Thiên Mạch trở lại Vương phủ, Hàn Thiên Mạch mới từ Tây Vực trở về mang theo rượu hoa quế đặc biệt.

Chúng thị thiếp vừa thấy Phong Mạc Thần về phủ, toàn bộ đều trở nên ngoan ngoãn, vốn tất cả đang thiếu lễ độ bỗng trở nên tao nhã, ánh mắt đều nhìn về phía Phong Mạc Thần, hy vọng hẳn có thể chú ý đến.

Phong Mạc Thần đại khái nghĩ trở về phủ sẽ không phải gặp cái cảnh bực mình như thế này, môi mỏng khẽ mím một chút, cũng không quay đầu lại nói với Khổng Tước đứng phía sau: “Theo ta vào thư phòng.”

Ánh mắt của Hàn Thiên Mạch khinh khỉnh quét mắt qua các thị thiếp trang điểm xinh đẹp, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Bạch Ly Nhược, tìm chỗ trống gần nàng, ngồi xuống cười nói: “Tiểu Thần, chúng ta ngồi xuống chỗ này uống rượu đi, vui một mình làm sao mà bằng được tất cả cùng vui.”

Phong Mạc Thần ngờ vực liếc sang Bạch Ly Nhược nhưng ngay sau đó không nói lời nào ngồi ngay bên cạnh nàng.

Bạch Ly Nhược thủy chung không ngẩng đầu lên, tóc trên trán che kín đôi mắt, thấy không rõ được vẻ mặt nàng.

Không khí nhất lập tức nên náo nhiệt, trên bàn đầy thịt, chúng thị thiếp không ngừng mời Phong Mạc Thần uống rượu để tranh sủng, Phong Mạc Thần được ai mời rượu cũng đều không từ chối, có mấy người thị thiếp do dự muốn mời rượu Hàn Thiên Mạch nhưng ngại Phong Mạc Thần nên không dám lỗ mãng.

Hàn Thiên Mạch một mình uống rượu, mắt thỉnh thoảng lại liếc về phía Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược cảm giác được ánh mắt của hắn, nâng ly rượu lên, nhẹ nhàng cười một tiếng, hướng về phía hắn mời rượu, rồi nhấp nhẹ một ngụm.

Hàn Thiên Mạch nở nụ cười, giữa hai người như có một sự đồng cảm, hắn ngẫm chuyển tới ngồi gần Bạch Ly Nhược. Bốn phía đang hỗn loạn, tầm mắt của mọi người đều đang chú ý đến Phong Mạc Thần, liên tục có âm thanh cọ cọ vào ngực hắn.

Hàn Thiên Mạch uống liền mấy ly rượu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Bạch Ly Nhược, nhất thời cảm thấy mãn nguyện, cố ý đem tầm mắt dời khỏi mặt nàng, nhìn chăm chăm vào cái vòng ngọc nàng đeo trên tay, ánh mắt khê biến: “Vương phi, chiếc vòng này, làm sao người có được thế?”

Hắn hỏi nàng còn nhớ rõ không, hiển nhiên hắn cùng nàng đã quen biết từ trước, Bạch Ly Nhược không nghe rõ lời hắn, lắc đầu nói: “Ta không nhớ rõ, cái vòng này ta đã đeo hai năm rồi.”

Hàn Thiên Mạch lẩm bẩm: “Không nhớ ư.”

Nhất thời hắn giơ tay định chạm vào chiếc vòng ngọc.

Bạch Ly Nhược khẽ mỉm cười cũng không có để ý, lại nghe bên cạnh có một tiếng “Xoảng” vang thật lớn, mọi người hoảng hốt, toàn bộ quay lại nhìn người vừa gây ra tiếng động, Phong Mạc Thần.

Gương mặt tuần tú của Phong Mạc Thần phẳng phất như bị che bởi một màn sương, môi mím thành một đường thẳng tắp, ánh mắt thâm thúy, nửa cười nửa không ôm một thị thiếp trong ngực, cái tay vừa bóp vỡ cái chén vỡ xuống từng giọt máu.

28. Cuốn 1 – Chương 028

Chương 28: Thị thiếp tranh sủng

Nàng thiếp bị dọa “bịch” quỳ rạp xuống đất, mọi người bên cạnh có kẻ xem trò vui, có người hé miệng cười trộm, thậm chí có người lên tiếng khiêu khích.

“Ôi! muội muội làm sao không cẩn thận như vậy, Vương gia bị thương rồi, các tỷ muội sẽ đau lòng lắm.” Lạc Phương lấy bàn tay sơn đầy móng che đôi môi son, vừa nhìn là biết ngay vẻ mặt có chút hả hê.

Bạch Ly Nhược lẳng lặng nhìn Phong Mạc Thần, chẳng qua là thị thiếp hầu rượu lúc hắn cầm ly rượu dùng sức một chút, cái chén dễ vỡ chịu không được lực đạo của hắn, sao lại trách cứ cô gái đáng thương trên mặt đất?

Hàn Thiên Mạch ngược ngùng thu tay lại, sắc mặt chưa từng khó coi như thế, khóe môi vẽ ra độ cong cũng mang theo vẻ sương hoa lạnh lùng.

Trên mặt đất, thị thiếp đã khóc thành tiếng, một khắc trước còn đang cảm thấy may mắn vì mình có thể nằm trong ngực nam tử này, bỗng chốc đã bị dọa lạnh run, nhìn quanh mọi người, thế nhưng không có một ai, không có một người nào vì nàng mà cầu xin.

“Ném ra đi, loạn côn đánh chết.” Phong Mạc Thần mặc kệ giọt máu trên ngón tay, mặt không chút thay đổi.

Thị thiếp ngay từ thì nước mắt rơi như mưa, bò tới ôm lấy chân Phong Mạc Thần, khóc nức van xin tha thứ.

Phong Mạc Thần chán ghét một cước đạp nàng, đưa tay nhận lấy rượu từ Đan Cơ đưa tới, hờ hững uống một hớp, đáng vẻ lười biếng mà ưu nhã.

Mắt thấy thị vệ kéo cô gái trên mặt đất đi, Bạch Ly Nhược bất ngờ đứng dậy: “Vương gia, xin hãy tha nàng ta đi.”

Mọi người ngạc nhiên, không nghĩ rằng, người cuối cùng chịu đứng ra cầu xin lại là vị Vương phi không được sủng ái.

Phong Mạc Thần chớp mắt, lạnh lùng uống rượu, Hàn Thiên Mạch điềm tĩnh quan sát Phong mạc thần, hai người tựa hồ đang giao đấu, không nói một lời.

Bạch Ly Nhược đứng dậy kéo nàng thiếp bị kèm bởi hai bên thị vệ, cất tiếng nói: “Vương gia, nàng ta không phải cố ý, hãy tha thứ cho nàng ấy.”

“Vương phi, người không cần giúp nàng cầu xin, dù sao, nàng ta đã là một người gần phải chết rồi.” Hàn Thiên Mạch lạnh nhạt, vừa rót một ly rượu vừa nói.

Những lời này thốt ra, không chỉ mọi người ồ lên, ngay cả Phong Mạc Thần cũng khẽ nhích chân mày, thị thiếp đang quỳ xuống đất hai mắt lại càng trợn to, bộ dạng đâm lẹ mê ly, điềm đạm đáng yêu.

Bạch Ly Nhược khó hiểu nhíu mày: “Hàn công tử, xin chỉ giáo cho?”

Hàn Thiên Mạch điềm nhiên gấp một viên bánh trôi “Ta đoán bên trong chứa Vân Mê hương, Vân Mê hương vốn là hương liệu dùng ăn được, nhưng nếu dùng nhiều, tiếp nữa gửi vào Long Tiên Hương, trong vòng một tháng, cổ họng và ruột bị hủ thực mà chết.”

Mọi người trong một lúc bỗng im lặng, Phong Mạc Thần ham thích Long Tiên hương, trên người luôn sực nức mùi đó, nhưng không ai ngờ buổi trưa hắn cùng Hàn Thiên Mạch trở về phủ uống rượu, những cái bánh trôi căn bản không phải do Phong Mạc Thần chuẩn bị.

Như vậy, tất cả thị thiếp, đều ăn món đó vào, nếu như được gần gũi Phong Mạc Thần, người chết, sẽ là người được sủng ái, người nào càng được sủng ái, chết càng nhanh.

29. Cuốn 1 – Chương 029

Chương 29: Giải độc quá đắt

Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt ném vào ném viên bánh trôi vào đĩa sứ thanh hoa, vẻ mặt đạm mạc.

Trầm mặc, rồi lại yên lặng, Bạch Ly Nhược sắc mặt tái nhợt, đôi môi nàng run rẩy, “Bánh trôi, ta cũng có ăn.”

“Vương phi, chẳng lẽ người không biết sao?” Bộ dạng Hàn Thiên Mạch nghi ngờ, từ từ đứng lên, lạnh lùng đi tới nàng, vươn tay dò xét mạch đập của nàng.

“Biết cái gì cơ?” Bạch Ly Nhược cơ hồ dùng hô hấp, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Hàn Thiên Mạch.

“Người, là bách độc bất xâm.” Hàn Thiên Mạch thu tay lại, nhìn bánh trôi trên bàn ăn, nhất thời hiểu ra.

Thân thể Bạch Ly Nhược có chút không vững, đỡ lấy chiếc ghế bên cạnh, nàng có cảm giác một âm mưu khổng lồ nữa tiến sát đến nàng, nàng bị bao phủ trong âm mưu, không cách nào hít thở nổi.

Muốn biết nguyên nhân ư? Nhưng nếu biết mà có thể dùng nói chuyện với nhau, trên cái thế giới này cũng sẽ không có quan phủ nha môn, hay tùy ý mà báo thù.

Cô gái quỳ trên mặt đất đột nhiên phát điên, gào thét đứng dậy hướng Bạch Ly Nhược chộp lấy móng tay bén nhọn hung hăng cào mặt, Bạch Ly Nhược lão đạo mấy bước ngã ra trên đất, trên gương mặt đau rất.

Hàn Thiên Mạch dùng tay điểm huyệt cô gái đó, chỉ nghe thanh âm thê lương vang khắp Vương phủ: “Bạch Ly Nhược, đồ tiện nhân, hại ta nông nỗi này, ngươi sẽ gặp báo ứng.”

Bạch Ly Nhược nhờ Tiểu Man dìu đứng lên, bên cạnh truyền đến tiếng bàn luận xôn xao.

“Người nào a, hạ độc rồi còn giả bộ làm người tốt đi cầu xin, hạ lưu bại hoại.”

“Thì đó, nàng ta ước tất cả mọi người bên cạnh Vương gia chết sạch, một người tự hưởng.”

“May là ta có đề phòng, chưa ăn món nào.”

Bạch Ly Nhược run rẩy quỳ xuống trước Phong Mạc Thần, ánh mắt nghiêm nghị nghênh hướng hắn, cảm phần nói: “Vương gia, xảy chuyện như vậy, là ta hành sự bất lực, cầu Vương gia tước bỏ danh hiệu của ta, đuổi ra khỏi Vương phủ.”

Ánh mắt Hàn Thiên Mạch khê nhích, đưa tay đỡ Bạch Ly Nhược, lại bị nàng né tránh.

Phong Mạc Thần vẫn như cũ biếng nhác tựa vào ghế bành, lạnh nhạt nhìn Bạch Ly Nhược, khóe miệng nhếch một nụ cười nhạt, thản nhiên nói: “Vương phi, nàng nói quá lời rồi, chẳng qua là mấy người đàn bà chanh chua mà thôi.”

Hắn lên giọng: “Đem người đàn bà kia loạn côn đánh chết cho ta, còn hể là người ăn qua món bánh trôi, hết thấy đuổi ra khỏi Vương phủ.”

Mọi người lần nữa nhón nháo lên, lập tức có thị vệ lôi thị thiếp kia đi, trên mặt đất chỉ lưu lại hai dấu vết dài.

Bạch Ly Nhược lần nữa quỳ rạp xuống đất, “Vương gia, chẳng qua là hương liệu mà thôi, Hàn công tử có thể giải độc.”

Ánh mắt nàng cầu xin thương xót hướng đến Hàn Thiên Mạch, Hàn Thiên Mạch quay đầu đi chỗ khác, tránh ra tầm mắt của nàng.

“Giá để Hàn công tử giải độc quá mắc, Bổng vương cảm thấy, không đáng.” Phượng mẫu Phong Mạc Thần nhếch lên, lạnh nhạt nhìn Hàn Thiên Mạch.

30. Cuốn 1 – Chương 030

Chương 30: Bị phạt đánh (1)

Hàn Thiên Mạch trong lòng khê thở dài một hơi, tại sao lại nhầm vào hắn như vậy chứ? Bất đắc dĩ nói: “Bổng thiếu gia không làm ăn chịu lỗ, hôm nay phá lệ, miễn phí mấy thuốc giải độc cho các thị thiếp của ngươi.”

Bạch Ly Nhược mặt lộ lúm đồng tiền, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, Phong Mạc Thần lạnh lùng cười một tiếng, đứng lên “Nhưng bổng vương không cho phép, nếu ai dám tìm Hàn công tử giải độc, tất cả lấy trượng đánh chết.”

Thị thiếp đang vui mừng bỗng nhiên thất vọng, Bạch Ly Nhược phần hận nhìn Phong Mạc Thần, Hàn Thiên Mạch đành chịu liếc Bạch Ly Nhược một cái, buông tay, ý là, ta ra tay giúp rồi, nhưng là không có cách.

Tức khắc, mọi người đem oán khí trút trên người Bạch Ly Nhược, nhưng mà có mặt Phong Mạc Thần và Hàn Thiên Mạch ở đây, không người nào dám nói gì, chẳng qua ánh mắt các nàng nhìn Bạch Ly Nhược, căm thù, tràn đầy ghen ghét.

Bạch Ly Nhược tự biết nhiều lời vô ích, nhưng ngay sau đó đứng dậy, lãnh cười một tiếng: “Vương gia chuẩn bị trừng phạt ta như thế nào?”

Phong Mạc Thần tiện tay vớ lấy, cố tình đánh rơi xuống một cái chén, trùng cái mà Hàn Thiên Mạch đã dùng qua, ánh mắt quét qua hắn, lạnh lùng: “Quản gia, định theo gia pháp!”

Quản gia vốn cúi đầu đứng ở một bên, vừa nghe lời Phong Mạc Thần, liền do dự đứng ra, thấp giọng nói “Khởi bẩm Vương gia, gia pháp là đánh hai mươi trượng, có phải...”

Phong Mạc Thần nghiêm nghị đảo ánh mắt sắc bén, hai tay để sau lưng: “Thế nào? Người có ý kiến sao?”

Quản gia bị dọa lui về phía sau mấy bước, trán toát mồ hôi lạnh, ấp úng đáp, “Lão nô không dám.”

Thị vệ tiến lên, bao vây Bạch Ly Nhược, chấp tay nói: “Vương phi, xin thứ lỗi.”

Hàn Thiên Mạch một tay che Bạch Ly Nhược, ánh mắt rét buốt chưa từng thấy trước nay: “Thần, người làm như vậy, có phải thật quá đáng hay không?”

Phong Mạc Thần lãnh nhạt: “Hàn công tử, đây là gia sự của bốn vương, khi nào đã đến phiên người can thiệp?”

Hàn Thiên Mạch nghiêng rằng “Rắc rắc”, nắm chắc hai đấm, nổi cả gân xanh: “Thần, người ghen tỵ với ta thân cận cùng Vương phi, cho nên muốn trừng phạt nàng, đúng không?”

Lời này vừa thốt ra, mọi người ồ lên, sắc mặt Phong Mạc Thần lại chưa từng khó coi hơn, đôi mắt lóe lên tia băng hàn lạnh đến thấu xương, cả giận nói: “Còn không mau kéo tiện nhân này ra ngoài.”

Hàn Thiên Mạch một phát bắt được ống tay áo Bạch Ly Nhược, cả người nằm trong tình trạng chuẩn bị ứng chiến, lãnh đạm nói: “Thần Vương, người quả thật ghen tỵ, phải không!”

Phong Mạc Thần nhìn tay Hàn Thiên Mạch, tầm mắt giống như lưỡi dao, hận không được hung hăng đem nó băm nát, Hàn Thiên Mạch trả về ánh mắt lạnh lẽo, tầm mắt hai người không ngừng giao chiến, tựa hồ có tia lửa tóe ra.

Bạch Ly Nhược thu hồi ống tay áo của mình, hướng phía Hàn Thiên Mạch nhẹ cúi: “Đa tạ tình cảm của Hàn công tử, Ly Nhược thân là Thần Vương phi, vô luận như thế nào cũng không trốn thoát đâu.”

31. Cuốn 1 – Chương 031

Chương 31: Bị phạt đánh (2)

Lời nói của nàng cực kỳ dịu dàng, ý là nếu như người không muốn ta chịu nhiều hình phạt thêm nữa, đừng bảo vệ ta.

Hàn Thiên Mạch than dài một hơi, gương mặt tuần tú lộ vẻ thương tiếc, xoay người hướng về phía Bạch Ly Nhược đạm nói: “Thật xin lỗi.”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, khổ sở cười một tiếng, ẩn chứa trong hàng mi dày là hình bóng như ma vương của ai kia, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, mang theo chút cô đơn, nhìn Hàn Thiên Mạch trong lòng đang sợ hãi.

Thấy Bạch Ly Nhược bị mang đi, tinh mâu của Hàn Thiên Mạch sụp xuống, hắn từng bước tiêu sái đến bên cạnh Phong Mạc Thần, bình tĩnh nói: “Bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ nhận lời mời của người, ở lại Vương phủ.”

Phong Mạc Thần nghiêng rằng, gương mặt tuần mỹ lóe hàn quang, khiến bầu không khí cũng căng thẳng, giọng nói bỗng nhiên, lạnh lùng hắn: “Người chắc chắn không?”

“Sao thế? Bây giờ Thần Vương gia hối hận rồi à?” Hàn Thiên Mạch lãnh cười.

“Tùy người.” Phong Mạc Thần phát tay áo, xoay người rời đi.

Hình phạt đánh hai mươi trượng, nặng thì tàn phế, nhẹ thì hư tổn gân cốt, Bạch Ly Nhược bị đưa trở về Lạc Hoa viện, nữ quan nhìn nàng, một cách rất kỳ quái, vị Vương phi dịu dàng yếu ớt này, lại có thể chịu được hai mươi gậy.

Nhìn sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, quần áo trên người đầy vết máu loang lổ, phần y phục phía sau lưng sớm bị rách từng mảnh, càng lộ rõ vết máu, một số vết thấy cả da thịt, như những chú bướm đỏ vờn nhau trong không trung, bộ lưng ban đầu trắng tuyết nay chẳng chịt vết thương, thê thảm đến không nỡ nhìn.

Bạch Ly Nhược bôi xong thuốc, nằm lỳ ở trên giường, không nhúc nhích, Tiểu Man ở bên cạnh vẫn rơi lệ, y nữ kê toa thuốc lưu thông máu, để lại ít thuốc bôi cao, thở dài rời khỏi.

“Tiểu Man, có thể cho ta một ly nước không?” Mồ hôi Bạch Ly Nhược chảy ròng trên trán, sống lưng nóng rất như lửa đốt.

Một ly trà xanh nóng hổi xuất hiện trước mắt nàng, nàng chống khuỷu tay xuống giường, khó khăn đứng dậy.

Bỗng có cánh tay đưa tới dịu lấy nàng, quay đầu nhìn lại, Hàn Thiên Mạch đã ở bên giường, vì cố nén đau đớn, môi dưới Bạch Ly Nhược có dấu răng mờ, rướm tia màu nhỏ.

“Đa tạ Hàn công tử” Bạch Ly Nhược yếu ớt mỉm cười, trên mặt tái nhợt, không có một tia huyết sắc.

Hàn Thiên Mạch đưa ly trà cho nàng, lại từ trong tay áo lấy ra một bình sứ màu trắng, ôn hòa nói “Bên trong là được lưu thông máu, nàng hãy ăn vào đi.”

Bạch Ly Nhược thuận theo nhận bình sứ, đổ ra hai viên thuốc, toàn màu nâu, có mùi thơm, sau khi ăn vào môi còn lưu lại hương.

Tiểu Man từ bên ngoài ôm một đồng thuốc quay về, chỉ chú ý đến người Bạch Ly Nhược, thở hổn hển nói: “Tiểu thư, những thứ này đều mang từ Bạch phủ tới, nhưng Tiểu Man không biết chữ, người xem một chút có món nào dùng được không.”

32. Cuốn 1 – Chương 032

Chương 32: Đường như đã từng quen biết

Bạch Ly Nhược nhíu mày lại, đặt ly trà ở đầu giường, nhẹ giọng nói: “Tiểu Man, người mang nhiều thuốc như vậy làm gì, Hàn công tử nhìn thấy chê cười.”

Hàn Thiên Mạch khẽ lắc đầu, vớ lấy chút thuốc xem một tí, lên tiếng bảo: “Tiểu Man cô nương rất cẩn thận rồi, những thứ thuốc này là loại thượng hạng, đối với vết thương có công dụng rất tốt.”

Xem nè, Hàn công tử cũng khen ngợi nô tỳ ư.

Bạch Ly Nhược cười khê một tiếng, Hàn Thiên Mạch thấy ngẩn cả người, dưới tình hình này, nàng còn cười được?

“Vương phi, không phải là do người hạ độc, tại sao lại không giải thích?” Hàn Thiên Mạch ý vị thâm trường nhìn Bạch Ly Nhược một cái, trong lời nói ẩn giấu điều gì.

Bạch Ly Nhược lắc đầu dịu dàng: “Có cái gì để giải thích chứ, hắn vốn biết ta bị oan uổng, nhưng mà chân tướng ra sao, tới bây giờ cũng không quan trọng, chỉ cần có thể đạt mục đích của hắn, uốn méo chân tướng, ai có thể nói một chữ KHÔNG?”

Hàn Thiên Mạch cúi đầu, che giấu nét phức tạp trong mắt, nhạt nhạt nói: “Ly Nhược, nàng chịu ủy khuất rồi.”

Nhìn Hàn Thiên Mạch muốn nói rồi lại thôi. Trong đầu Bạch Ly Nhược bỗng lóe lên tia sáng, dường như trước đây thật lâu, họ đã biết nhau, đôi môi mềm khẽ mở “Hàn công tử, trước kia chúng ta có phải đã từng gặp nhau?”

Hàn Thiên Mạch lộ ra vẻ mặt giảo hoạt, ánh sáng thấp thoáng: “Chúng ta, thật đã gặp qua?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, thản nhiên nói: “Ta chỉ nhớ được chuyện tình hai năm gần đây, còn hai năm trước kia ta là ai, xảy ra chuyện gì, tất cả đều không biết, Hàn công tử, người giúp ta đi, người có thể chữa trị cho ta không?”

Hàn Thiên Mạch mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Không được, bây giờ, thật sự không thể.”

Bạch Ly Nhược thở dài: “Cha ta trước kia tìm rất nhiều đại phu, nhưng bất kể như thế nào, cũng không trị khỏi được cho ta, ta cảm thấy, mình không phải là Nhị tiểu thư Bạch gia đơn giản như vậy.

Hàn Thiên Mạch kéo chiếc chăn bông, đắp lên người Bạch Ly Nhược, trong lời nói có ý gì đó: “thật ra thì, có thể mất trí nhớ, cũng chưa hẳn là chuyện không tốt, ít ra, tất cả đều có thể làm lại từ đầu.”

“Nhưng mà, bị mất nhiều ký ức như vậy, nhân sinh trống rỗng, một mình đơn độc, ta cũng không biết con đường hiện tại ta đang đi là đúng hay sai”, Bạch Ly Nhược co gối, hai tay ôm lấy chân, cầm chống trên đầu gối.

“Cứ theo cảm giác của nàng đi, là được rồi.” Khẩu khí Hàn Thiên Mạch vô cùng đậm, lần nữa kéo chiếc chăn bông che trên người Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng gạt đầu, nàng dường như cảm thấy, nàng cùng Hàn Thiên Mạch đã từng gắn bó với nhau, nhưng nàng không tài nào giải thích được.

Hàn Thiên Mạch từ tốn đứng lên, dịu dàng nói “Sau này, ta ở tại biệt uyển của Vương phủ, cách Lạc Hoa viện rất gần, có chuyện gì cần thiết, cứ sai Tiểu Man đi tìm ta.”

Bạch Ly Nhược mỉm cười, đưa mắt nhìn Hàn Thiên Mạch bước ra ngoài.

Gương mặt tuần tú của Phong Mạc Thần bỗng u ám một mảng, đôi mắt nham hiểm dán vào bóng lưng Hàn Thiên Mạch, giống như muốn phóng lửa đốt cháy vậy.

33. Cuốn 1 – Chương 033

Chương 33: Muốn đánh nhau sao

Gương mặt tuần tú của Phong Mạc Thần bỗng u ám một mảng, đôi mắt nham hiểm dán vào bóng lưng Hàn Thiên Mạch, giống như muốn phóng lửa đốt cháy vậy.

Đôi môi mỏng mím thành một đường thẳng tắp quay sang chỗ khác, nói với một ám vệ trong bóng tối, “Đi điều tra hành tung hai năm nay của Hàn Thiên Mạch cho ta...”

Ám vệ đột nhiên hiện thân, quỳ một chân xuống, dạ lên một tiếng rồi biến mất trên bầu trời Vương phủ.

Phong Mạc Thần không trở về Lạc Hoa viện mà lại đi tới biệt uyển của Hàn Thiên Mạch, hẳn có cảm giác trước kia Hàn Thiên Mạch có quen biết với Bạch Ly Nhược, dựa vào thái độ của Khổng Tước thì không biết lúc trước bọn họ đã phát sinh chuyện gì.

Bên trong biệt uyển, Hàn Thiên Mạch cởi áo khoác lông hồ màu xanh biếc, lộ ra y phục bên trong màu xanh nhạt, thân thủ cao ngất, ngọc thụ lâm phong.

Nhìn chủ nhân đứng ở cửa, Hàn Thiên Mạch đem áo khoác lông hồ để sang một bên, thản nhiên nói: “Thần Vương là tới đánh nhau sao?”

Phong Mạc Thần tựa ở cửa, hai tay khoanh trước ngực, mắt phượng thon dài mang theo vẻ tìm tòi, thản nhiên nói: “Tam tuyệt công tử không kiềm chế được phong lưu lại muốn vì một nữ nhân đánh nhau với ta sao?”

Hàn Thiên Mạch chớp mi, một tay chống nạnh: “Người khiêu khích là người, Thần vương, tính cách này hình như cũng không phải của người.”

“Bổn vương dùng gia pháp xử phạt Vương phi của mình, Hàn công tử có gì nói ra lời ấy, chẳng lẽ Tam tuyệt công tử cùng Vương phi đã quen biết từ trước.” Phong Mạc Thần lạnh nhạt, khẩu khí không có chút thiện cảm.

Sắc mặt Hàn Thiên Mạch trầm xuống, một tay chống hàm dưới, hỏi ngược lại, “Nếu như ta cùng Vương phi có quen biết nhau, Phong Mạc Thần người định làm gì?”

Bỗng chốc sắc mặt Phong Mạc Thần trở nên âm hàn, ánh mắt căng thẳng, lóe lên sắc bén nhìn Hàn Thiên Mạch không hề chớp mắt, phân tích thật giả trong lời nói của hắn, ngay sau đó lại lạnh lùng cười một tiếng: “Quá khứ trước kia của Bạch Ly Nhược, Bổn vương không xen vào, nhưng sau này, Hàn công tử nên giữ chừng mực.”

“Sao thế? Người không phải thích Bạch Thanh Loan sao? Khẩu vị hiện tại thay đổi rồi à?” Khóe môi Hàn Thiên Mạch vẽ ra một nụ cười, thản nhiên nói “Không bằng chúng ta làm một cuộc trao đổi đi? Ta giúp người đem Bạch Thanh Loan từ hoàng cung về, người giao Bạch Ly Nhược cho ta.”

“Vọng tưởng!” Phong Mạc Thần quả quyết cả giận nói “Bổn vương nếu muốn Bạch Thanh Loan, cho dù nàng ta có là hoàng quý phi cũng phải là của ta, về phần Bạch Ly Nhược, nàng có chết cũng phải chết ở Thần Vương phủ!”

“Được thôi.” Hàn Thiên Mạch mỉm cười, ánh mắt hiện lên thần sắc phức tạp, hắn khẽ ngửa đầu nhìn xà ngang trên nóc nhà, nhẹ giọng nói: “Phong Mạc Thần, rồi người sẽ phải hối hận.”

Phong Mạc Thần xoay người: “Hàn Thiên Mạch, Bổn vương cảm thấy người sẽ không vì một nữ nhân xa lạ mà trở mặt, nếu để cho Bổn vương tra ra các người trước kia có liên quan gì, Bạch Ly Nhược phải chết thì người cả đời cũng không thể đi vào kinh thành nữa bước!”

Hàn Thiên mạch nhìn bóng lưng Phong Mạc Thần, khóe môi vẽ ra một nụ cười quỷ dị: “Tra ư? Hy vọng người có thể điều tra ra.”

34. Cuốn 1 – Chương 034

Chương 34: Bình yên nhỏ nhoi

Thời gian Bạch Ly Nhược nằm trên giường nửa tháng, ngày nào Hàn Thiên mạch cũng qua đó thăm nàng, cùng nàng nói chuyện phiếm, đàm luận những chuyện lớn nhỏ của quốc gia. Không nghĩ Khổng Tước một tâm chỉ lo cho thiên hạ mà lại đem quyền lực của Thần vương ra phân tích rõ ràng.

Bạch Ly Nhược đối với chính trị không có hứng thú, chẳng qua là nghe những chuyện hắn nói ra, trong lòng như biết chuyện của mấy trăm năm trước, hơn nữa những thứ này cùng một nhịp thở với hắn.

Phong Mạc Thần cũng tới Lạc Hoa viện thăm nàng, lúc ấy Khổng Tước đã ở đó, hai người tầm mắt giao nhau, cuối cùng nghe thấy Bạch Ly Nhược nói một câu “Hàn đại ca” Nghe xong, Phong Mạc Thần tức giận liền rời đi

Trong thư phòng, Phong Mạc Thần một thân mặc cẩm bào, cổ áo cùng ống tay áo dùng chỉ vàng thêu hoa văn, đi giày da hươu đế đen, người đứng trước cửa sổ, thân thủ rắn rỏi, khí chất vương giả, trông thật lóa mắt.

Hắn khẽ hé mắt, xoay người về phía sau, lãnh đạm nói với ám vệ “không cách nào tra ra được hành tung hai năm nay của hắn? Chẳng lẽ các người lại bắt tài vậy sao?”

Ám vệ quỳ một chân xuống đất, đầu cúi xuống, hai tay nắm vào gờ cao lên trên đầu, “Bẩm Vương gia, Hàn Thiên Mạch ba năm trước đây sau khi chữa khỏi bệnh cho hoàng thượng liền biến mất, không điều tra được nửa điểm hành tung.”

Phong Mạc thần giận dữ, phất tay áo “Bổn vương cho các ngươi thời gian ba ngày, nếu không tra ra hành tung ba năm nay của hắc, toàn bộ các ngươi tự sát không cần xin Bổn vương tha thứ!”

Ấm về mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, dạ một tiếng rồi khom người lui ra.

Lúc lui tới cửa thì truyền đến một thanh âm lạnh như băng quát lên “Để cho Ảnh Môn hiệp trợ các ngươi, trong ba ngày Bổn vương nhất định phải biết rõ tất cả hành tung trong ba năm qua của Hàn Thiên Mạch.”

Trong lúc đó, Khổng Tước đang ngồi trên giường, hai tay trắng nõn đều mở, xoay một vòng trước mắt Bạch Ly Nhược, mỉm cười nói “Xem cho kỹ nhé, trên tay ta không có gì cả...”

Bạch Ly Nhược và Tiểu Man mắt mở lớn, không chớp mắt nhìn chăm chú vào tay hắc, nghe thanh âm âm áp vang lên lần nữa, “Chú ý, ta muốn thay đổi...”

“Tay trái khép lại, mở ra, không có gì cả...”

“Tay phải mở ra, khép lại, cũng không có gì cả...”

“Nhìn lại, ơ, đây là cái gì?”

Hai tay của Hàn Thiên Mạch vỗ vỗ, đợi Bạch Ly Nhược và Tiểu Man nhìn rõ, trong tay hắc đã có nhiều hơn một cây tường vi, Tiểu Man vỗ tay nói hay, ngưỡng mộ nhìn Hàn Thiên Mạch.

Khuôn mặt nhỏ nhắn kích động đỏ bừng, hưng phấn hỏi “Hàn công tử, người có thể dùng trò này để biến ra bạc không? Như vậy cũng không cần phải cực khổ kiếm tiền nữa...”

Hàn thiên Mạch cau mày, bối rối nói “Kiếm bạc rất đơn giản, nhưng phải đợi đến ngày mai...”

Bạch Ly Nhược mỉm môi cười một tiếng “Đúng vậy, Hàn công tử mang theo rất nhiều đồ nhưng lại không có mang theo bạc...”

Nói xong đưa tay móc từ trong tay áo Hàn Thiên Mạch ra cây tường vi, khăn tay, còn có một chút đồ ăn vặt. Tiểu Man bĩu môi “A, Hàn công tử ăn gian...”

35. Cuốn 1 – Chương 035

Chương 35: Bị người cười chê

Hàn Thiên Mạch lúng túng cười: “Tiểu Man tỷ tỷ, ta ăn gian nhưng người và chủ nhân người đều vui vẻ, ta có ý tốt thế này, buổi trưa mời ta ở lại nơi này ăn cơm đi.”

Tiểu Man nhăn mũi hừ một tiếng, quay đầu đi ra làm cơm.

Bạch Ly Nhược che miệng cười lên, đứng dậy đi giày, Hàn Thiên Mạch tới đỡ nàng: “Làm sao mà rời giường, vết thương trên lưng nàng vẫn chưa khỏi.”

“Ta không sao rồi, nằm lâu khéo xương cũng bị nát.” Bạch Ly Nhược đứng lên, đem mái tóc trước ngực vắn lên trên tai, mỉm cười nói, “Ta đi giúp Tiểu Man nấu cơm.”

Hàn Thiên mạch theo sát sau đó: “Được, chúng ta cùng làm, ta cũng đã lâu không làm cơm.”

“Sao cơ, Hàn công tử, huynh cũng biết làm cơm?” Bạch Ly Nhược kinh ngạc ngược mắt, ánh mắt trong suốt, ánh mắt nghi ngờ.

“Ừ, khi còn bé trong nhà nghèo, mẫu thân thường xuyên ngã bệnh, ta liền học nấu cơm.” Hàn Thiên Mạch không quan tâm gạt đầu, đi tới phòng bếp trước.

Bạch Ly Nhược biết trong Lạc Hoa viện này đồ ăn cũng chỉ có trồng cải trắng, Tiểu Man làm chút dưa muối, hai người thường ngày phải dựa vào những thứ này.

Cầm giỏ đồ ăn, vén váy đi hái cải trắng, mấy ngày trước đây vừa mới mưa, nhiều chỗ có bùn lầy, nàng vừa mới giẫm xuống đất, giày thêu đã bị dính bùn, váy cũng bị dính nốt.

Bất chấp bùn đất, nàng khó khăn rút chân lên đi tới hai khóm cải trắng, bên cạnh vang lên những tiếng cười cợt, nàng quay đầu lại, là một đám thị thiếp đi qua Lạc Hoa viện, nhìn thấy bộ dáng chật vật của nàng liền cười trộm.

Nàng lau đi mồ hôi trên trán, lạnh lùng liếc các thị thiếp, tiếp tục khom lưng hái hai khóm cải trắng.

Đối với tiếng cười nhạo của người khác không lưu tâm, nàng bước ra đi tới đường đá, nhìn dấu chân lún bùn của nàng, mọi người càng cười thêm không chút kiêng kỵ.

Ở giữa có một vị cô nương tên Hoa Nhị, ánh mắt nàng ta cao ngạo híp lại, cười duyên nói “Vương phi tỷ tỷ, người ở trong viện này, so với cải trắng đều rất đẹp. Vương phi tỷ tỷ rất thích hợp để trồng rau.”

Mọi người lại càng cười lớn, Bạch Ly Nhược liếc các nàng một cái, coi như không có chuyện gì xảy ra đi tới đường đá, khí lực của nàng đi lại rất khó khăn, bước chân cuối cùng bước lên đường đá nhưng bị lún sâu trong đất bùn, vô luận thế nào cũng không rút ra được.

Người mặc y phục màu xanh tên Thanh Liên cười lớn nhất, nha hoàn bên cạnh cũng ồn ào theo “Vương phi có cần chúng ta giúp người rút chân hộ ra không?”

Bạch Ly Nhược thanh mâu vi liễm, thở gấp, “Các vị nếu như đến để chê cười ta, hiện tại cũng đã thỏa nguyện rồi, mời trở về đi.”

36. Cuốn 1 – Chương 036

Chương 36: Mọi người giễu cợt

Hoa Nhị cười đến gần: “Tỷ tỷ, muội đỡ tỷ một tay.”

Nói xong đưa tay đỡ hông Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược nhất thời nóng lòng muốn đi ra khỏi chỗ bùn lầy này, trong tay lại đem giỏ thức ăn, Hoa Nhị giả vờ đỡ, cả người nghiêng ngã.

Mọi người cười lớn hơn nữa, Bạch Ly Nhược cũng không ngã xuống, Hàn Thiên Mạch xuất hiện, một tay giữ bả vai nàng nhảy lên bay khỏi chỗ đất trồng rau.

Bạch Ly Nhược nhìn bùn đất dưới chân, nhìn cái giày còn ở dưới đất, chỉ vào đó nói, “Giày của ta...”

Thân hình Hàn Thiên Mạch vừa động, trong chớp mắt đã đem giày thêu đặt vào chân Bạch Ly Nhược trước mắt mọi người đang giễu cợt. Giọng Hoa Nhị the thé “Thì ra là có một hộ hoa sứ giả, khó trách vương phi tỷ tỷ có một cuộc sống càng ngày càng dễ chịu.”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược tức giận đến trắng bệch, những nữ nhân này lần này hết lần khác khinh thường nàng, xoay người đăm đăm nói, “Hàn công tử, chúng ta đi thôi.”

Hàn Thiên Mạch vắn ống tay áo, hung thần ác sát nhìn Hoa Nhị, cả giận nói: “Người ngoác mồm ra có thấy đẹp không? Méo mó thêm chút nữa cẩn thận mồm ngoác ra tận sau mang tai.”

Miệng Hoa Nhị đúng là cũng rộng, nàng ta ghét nhất ai bình luận miệng của mình, hiện bị Hàn Thiên Mạch chỉ mặt điểm ra khuyết điểm của nàng, cả người tức giận đến run rẩy, chỉ vào Hàn Thiên Mạch lắp bắp: “Người, người...”

“Ta làm sao?” Hàn Thiên Mạch nhướng mày, càng không buông tha nói: “Một đám bà tám ác miệng, chết đều sẽ không tử tế.”

Mặt mọi người liền biến sắc nhưng không nói một lời, các nàng biết Vương gia luôn coi trọng y thuật cao siêu của Khổng Tước, đắc tội hần, cuộc sống sau này ắt hẳn là rất khổ sở.

Đan Cơ không hổ là đã từng gặp qua, mắt phượng chau lên, khóe môi cong lên vẽ ra nụ cười lạnh “Hàn công tử, chúng tỷ muội khẩu xà tâm Phật, mong công tử bao dung.”

Hàn Thiên Mạch kiêu ngạo ngẩng đầu, áo xanh biếc tung bay trong gió, lạnh đậm bảo, “Được, không sao không sao...”

Đan cơ khẽ cười mỉm, ánh mắt lóe qua lạnh lùng nhưng rất nhanh biến mất, sau đó thi lễ rời đi.

Nhìn mọi người rời khỏi Lạc hoa viện, Bạch Ly Nhược trông bóng lưng các nàng thở dài “Không biết ngày mai mấy nàng sẽ nói ra những lời khó nghe gì, thật không nên đắc tội.”

“Làm sao phải sợ chứ? Đang ghét như vậy mà được niềm vui của Thần vương mới là lạ.” Hàn Thiên Mạch nhìn chân Bạch Ly Nhược, nhẹ giọng nói “Ta giúp nàng đi múc nước rửa chân. Đi rửa đôi giày chút đi...”

Bạch Ly Nhược gật đầu “Đa tạ.”

Nhìn những dấu chân, trong lòng Bạch Ly Nhược không khỏi run lên, nàng có nhìn thấy ánh mắt của Đan cơ trước khi nàng ta rời đi, nàng cảm thấy nàng ta có ý đồ, trong Vương phủ giấu diếm tâm địa sâu nhất sợ là Đan Cơ.

Ban đêm, gần tới mùa xuân, ánh sao trên trời rực rỡ sáng trong, đám mây trôi lững lờ như một màn lụa mỏng bao phủ cả bầu trời Vương phủ.

Gió mát gợn từng đợt, có một tầng đồ tươi mang theo mùi máu bay vào mũi người hầu.

Vương phủ đột nhiên xôn xao bởi vì hôm nay thị thiếp khiêu khích Bạch Ly Nhược tất cả đều bị giết trong phòng, chết vô cùng thảm.

37. Cuốn 1 – Chương 037

Chương 37: Thị thiếp chết thảm

Hoa Nhị là bị loạn đao chém chết, toàn thân những vết thương lớn nhỏ tổng cộng là hơn một trăm vết, dữ tợn hơn nữa là vết thương trên mặt nàng dài từ trên mắt đến tận hàm sâu đến ba phần xương, làm cho người ta cảm thấy rùng rợn.

Trừ Hoa Nhị chết không nhắm mắt, bị giết còn có Thanh Liên. Cô gái đáng thương kia đầu bị đập nát, chảy máu đến chết.

Hai thị thiếp khác, một người bị dây thừng siết cổ chết, người còn lại bị kiếm đâm xuyên thủng tim mà mất mạng.

Trong Vương phủ, mùi máu tanh khắp nơi, người người cảm thấy bất an.

Phong Mạc Thần giận tím mặt, đem tất cả đám thị vệ tuần tra đêm đó giam vào trong lao.

Mọi người hướng mũi nhọn về Hàn Thiên Mạch và Bạch Ly Nhược, vì do sau khi đến Lạc Hoa viện mới gặp chuyện không may, hơn nữa lời càng cay nghiệt thì chết càng thảm, không cách nào không làm cho người ta hoài nghi chuyện này có liên quan rất lớn đến Bạch Ly Nhược.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Ly Nhược trắng bệch, nàng cảm giác có một âm mưu vô cùng lớn bao phủ lấy nàng, trong bóng tối có một ánh mắt không giây phút nào là không theo dõi nàng, cảm giác như vậy làm cho nàng đứng ngồi không yên.

Lúc Phong Mạc Thần đến Lạc Hoa viện thì thấy Hàn Thiên Mạch đã ở đó, Bạch Ly Nhược vừa thấy Phong Mạc Thần bước vào đến cửa Lạc Hoa viện đã như một cái lò xo đứng bật dậy, bất an giải thích “Chuyện này không liên quan đến ta, ta không biết gì cả.”

Môi Phong Mạc Thần mím thành một đường thẳng, lạnh lùng đánh giá Bạch Ly Nhược, giễu cợt nói “Vương phi không phải là luôn luôn khinh thường việc đi giải thích hay sao?”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, xảy ra chuyện lớn đến như vậy, nàng có thể không giải thích hay sao? Nàng cũng hy vọng sớm bắt được hung thủ.

Hàn Thiên Mạch chậm chạp đứng dậy, từ tốn “Không phải là Ly Nhược, nếu nàng có bản lĩnh cao siêu đến mức qua mắt được thị vệ của Vương phủ thì còn có thể bị mấy thị thiếp kia gây khó dễ hay sao?”

Tiểu Mạn ở một bên gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, bám chặt lấy ống tay áo Bạch Ly Nhược, sợ tiểu thư lại bị đánh nữa.

Phong Mạc Thần cười lạnh một cái “Ly Nhược? Gọi thật là thân mật, Hàn Thiên Mạch, bốn vương hoàn toàn có lý do để nghi ngờ ngươi.”

Bạch Ly Nhược kinh hãi, bước nhanh tới bên cạnh Phong Mạc Thần, kiên định nói “Không thể nào là Hàn công tử, huynh ấy sẽ không làm như vậy, cũng không có lý do để làm thế!”

Hàn Thiên Mạch cảm kích nhìn nàng, sắc mặt Phong Mạc Thần ngày càng lạnh, bực tức nói “Trước khi bắt được hung thủ, Bạch Ly Nhược ngươi không thể rời Lạc Hoa viện một bước, bốn vương sẽ phái thị vệ canh gác, còn ngươi nữa, Hàn Thiên Mạch, ngươi tốt nhất ở lại biệt viện của mình, nếu không muốn Ly Nhược bị tai bay vạ gió nên ít đi tới Lạc Hoa viện.”

Hàn Thiên Mạch mỉm cười, gần từng chữ “Phong Mạc Thần, nếu như ngươi không tin Ly Nhược thì hãy để ta mang nàng đi, chẳng phải là tốt hơn sao?”

Phong Mạc Thần ánh mắt như điện, phát ống tay áo, chấp hai tay sau lưng nói, “Hàn Thiên Mạch, ngươi mang nàng đi thử xem, bốn vương đảm bảo kết cục của các ngươi sẽ rất tuyệt đấy.”

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, lúc này rồi mà Hàn Thiên Mạch còn muốn chọc để Phong Mạc Thần hoài nghi, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, bình tĩnh nói, “Ta nghĩ hung thủ có thể là Đan Cơ.”

38. Cuốn 1 – Chương 038

Chương 38: Chỗ khả nghi

Ánh mắt Hàn Thiên Mạch khẽ biến chuyển, trên mặt lóe lên thần sắc phức tạp, kinh ngạc nói “Tại sao cảm thấy đó là nàng ta?”

Bạch Ly Nhược nhìn Phong Mạc Thần một cái, thấy ý hẩn không vui, môi mềm khẽ mở, “Bởi vì Đan cơ biết võ công, có thể nhìn thấy qua bước đi của nàng ta, hơn nữa nàng ở Vương phủ nhiều năm nhưng vẫn được sủng ái, rõ ràng cách nàng đối nhân xử thế không đơn giản. Quan trọng hơn là hôm qua trước khi đi, ta thấy trong mắt nàng hiện lên vẻ tàn nhẫn.”

Hàn Thiên Mạch cười khẽ một tiếng “Được sủng ái, bản thân ta không nhận ra làm sao nàng ta được sủng ái, ở chỗ này chỉ có Vương gia biết lý do thôi, trong lòng hẩn là rõ nhất.”

Phong Mạc Thần nghe lời nói của Hàn Thiên Mạch, trên trán nổi gân xanh, Bạch Ly Nhược cúi đầu, nàng giống như vừa lỡ lời rồi.

“Bất quá, Nhược nhi cảm thấy nàng ta rất khả nghi, như vậy có thể nghi ngờ.” Lời nói của Hàn Thiên Mạch xoay chuyển, khóe miệng vẽ ra một nụ cười, trong mắt cũng vậy.

“Không có chứng cứ thì không nên nói lung tung, Hàn Thiên Mạch, ngươi có thể đi, sẽ có thị vệ đến hỏi ngươi.” Gương mặt tuấn tú của Phong Mạc Thần siết chặt, bày ra tư thế tiễn khách.

Hàn Thiên Mạch nhướng mày cười lên, ý tứ thâm trầm bảo “Ly Nhược, ta đi rồi nếu có gặp thích khách hay lãng tử cứ kêu cứu thật lớn nhé.”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, sắc mặt Phong Mạc Thần đen như mực, đưa mắt nhìn Hàn Thiên Mạch đi ra cửa, hần lạnh lùng tiến tới gần Bạch Ly Nhược, gần từng chữ nói, “Vương phi, sự quan hệ giữa hai người phát triển thật là nhanh.”

Bạch Ly Nhược lui về phía sau, lắc đầu nói “Hàn công tử là người vô tư hay nói thẳng, người không thể dựa vào lời nói một bên của hần mà trừng phạt ta.”

Tiểu Man ở bên cạnh lạnh run lên, nói lắp “Đúng vậy, tiểu thư và Hàn công tử đều trong sạch mà.”

Phong Mạc Thần lạnh lùng, nổi điên nói “Cút ngay, tiểu nha đầu như ngươi, chỗ này khi nào đến lượt ngươi được lên tiếng?”

Tiểu Man nhìn sang Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược khẽ gạt, Tiểu Man khom người lui ra, ra tới cửa không quên nhìn tiểu thư đáng thương một cái.

Bạch Ly Nhược bị dồn đến góc tường, sống lưng dán thật chặt vào vách, run giọng “Ta không làm chuyện gì có lỗi với ngươi, ngươi không tin ta thì có thể bỏ ta, nhưng ngươi không thể động thủ đánh ta lần nữa.”

39. Cuốn 1 – Chương 039

Chương 39: Bá đạo cường hôn

Phong Mạc Thần túm lấy chiếc cổ mảnh khảnh của Bạch Ly Nhược, giễu cợt cười một tiếng “Vương phi, xem ra đánh người hai mươi trượng cũng không phải là nhẹ, đã như vậy, sao ngươi còn ở trước mặt ta nói Đan Cơ được sủng ái? Không sợ bốn vương định tội ngươi ghen ghét đánh thêm hai mươi trượng nữa hay sao?”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược nhất thời trở nên trắng bệch, nhẹ khép mắt lại “Thần thiếp chỉ là trong lúc nhanh miệng, Vương gia nếu muốn trách phạt, thiếp không còn lời nào để nói.”

Phong Mạc Thần cười lạnh, bàn tay từ cổ nàng trượt xuống, ôm chặt lấy eo nàng, dán sát vào người nàng, mập mờ nói “Bốn vương rất muốn nói cho ngươi biết, người hiện tại sắp được sủng ái, chính là ngươi.”

Bạch Ly Nhược ngạc nhiên, không đợi nàng khiếp sợ la lên, môi hần đã đặt lên đôi môi mềm mại của nàng, những lời nàng định nói ra đã bị chặn lại ở môi.

Hai tay nàng không ngừng chống cự, môi mím chặt, không để cho hần có cơ hội để cướp đoạt.

Phong Mạc Thần lạnh lùng cười một tiếng, một tay giữ chặt hai tay nàng ở phía sau lưng, một tay chế trụ cằm nàng, ép nàng ngửa đầu hôn một cách bá đạo.

Hần cắn môi dưới đầy đặn của nàng, nhẹ nhàng dùng sức, Bạch Ly Nhược bị đau lên tiếng kinh hô, lưỡi hần thừa dịp vào trong miệng nàng, quét qua phần môi bên trong miệng nàng, quần quýt lấy cái lưỡi thơm tho đang tránh né, truy đuổi trên chóp.

Đôi mắt đẹp của Bạch Ly Nhược tràn đầy nước, hai tròng mắt mở to nhìn vẻ trên tức của hần, nàng không tránh né, hung hăng cắn răng nhưng hần dường như phát hiện ra ý đồ của nàng, cái lưỡi nhanh chóng ra khỏi miệng nàng.

“Sao thế, Vương phi, ngươi rất hận ta sao?” Phong Mạc Thần rời môi, bàn tay từ lưng luồn vào bên trong áo nàng, vuốt ve sống lưng trơn trượt của nàng, thưởng thức vẻ thống hận sợ hãi trong mắt nàng.

“Phong Mạc Thần, có người nào nói cho ngươi biết là thực ra ngươi rất đáng thương, bị tỷ tỷ ta rũ bỏ, chỉ có thể dựa vào hận thù để chứng minh sự tồn tại của mình.” Bạch Ly Nhược còn chưa nói hết, Phong mạc Thần đã giáng mọi bạt tai làm lỗ tai nàng ong ong rung động.

Đầu nàng bị đánh lệch qua một bên, quạt cường quay lại đón nhận ánh mắt của hắn, khóe môi tràn ra chút máu, cười lạnh nói “Được, ta không nói nữa, người không được đến đây trêu chọc ta, ta cũng không chọc người tức giận, cứ như vậy bình yên vô sự không phải là tốt hơn sao?”

Phong Mạc Thần cười lạnh một tiếng, mắt phượng hẹp dài sâu không thấy đáy, khiêu khích nói: “Không tốt!”

Một tay hắn dùng sức bế Bạch Ly Nhược lên giường, không đợi nàng đứng dậy đã đem thân mình bổ nhào lên người nàng, Bạch Ly Nhược ra sức giãy dụa, tấm chăn trên giường bị nàng cào rách, trên gương mặt sưng đỏ một mảng.

Phong Mạc Thần thấy nàng điên loạn liều chết chống cự, hạ thủ không chút lưu tình, giơ tay lên, áo mỏng của nàng trong tay hắn hóa thành từng mảnh nhỏ, lột bỏ quần áo của mình, chạy cuồng dã vào trong cơ thể nàng.

40. Cuốn 1 – Chương 040

Chương 40: Khiến người không thể chịu nổi

Bạch Ly Nhược chảy nước mắt thét lên chói tai, bàn tay nhỏ bé mảnh mai của nàng bắt lấy chiếc màn cũ rách, khi hắn kéo rơi màn, hắn liều chết dẩy đưa, nàng thì liều mạng giãy dụa, vận động kịch liệt làm cho cái giường hẹp ẩm ẩm rung chuyển.

Hai người dù lăn đến nơi nào, hắn vẫn như cũ ở trong cơ thể nàng, nhìn nàng nước mắt ràn rụa cùng vẻ chán ghét trong mắt, trái tim Phong Mạc Thần giống như bị bóp chặt, trừng phạt nàng, mãnh liệt tiến vào sâu hơn.

Thị vệ nghe thấy tiếng động liền vọt bên trong nhà, vừa nhìn thấy tình cảnh đó liền lúng túng, toàn bộ đỏ mặt lui ra khỏi gian phòng.

“Xảy ra chuyện gì?” Hàn Thiên Mạch vẻ mặt lo lắng xông vào, khi hắn nhìn thấy rõ nam nữ trong nhà, gương mặt tuấn tú liền đỏ bừng.

Phong Mạc Thần khóe môi đắc ý cười lạnh, trên gương mặt Bạch Ly Nhược là nước mắt cùng tro bụi lần lượt thay đổi, khi nhìn thấy Hàn Thiên Mạch, thì trong mắt hiện lên vẻ không thể chịu nổi, nàng không có cách nào giãy dụa tiếp nữa, mặc cho Phong Mạc Thần xâm chiếm cơ thể nàng.

Sắc mặt Hàn Thiên Mạch từ hồng chuyển sang trắng, không phải không biết bọn họ là vợ chồng nhưng khi chính mắt mình nhìn thấy cảnh này thì ngực quần đau không chịu nổi, Hàn Thiên Mạch không ngừng hít thở, hình ảnh lúc ấy không ngừng xuất hiện trong đầu không thể xua tan đi được.

Phong Mạc Thần nắm cầm Bạch Ly Nhược, lạnh lùng cười một tiếng, giễu cợt nói “Bị tình lang nhìn thấy cảnh này, người cảm thấy thế nào?”

Bạch Ly Nhược định giơ tay tát nhưng lại bị Phong Mạc Thần bắt được, đôi mắt nàng phát sáng, lạnh nhạt “Vương gia ép buộc một nữ tử yếu đuối, người cũng không e ngại, ta còn sợ gì nữa?”

Phong Mạc Thần hất tay nàng ra, lạnh giọng “Bổn vương muốn cùng Vương phi của mình vui vẻ có gì e dè, nếu Vương phi không ngần ngại, chúng ta có thể biểu diễn xuân cung đồ trước mắt mọi người.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Ly Nhược tái mét, cảm giác được lời hắn vừa nói vừa ở trong cơ thể nàng hưởng thụ đến mức tận cùng vui vẻ, không nghĩ ngờ là nói dối, bực tức nói “Phong Mạc Thần, ta hận người!”

Phong Mạc Thần sau khi phát tiết xong liền rút ra khỏi cơ thể nàng, cười xem thường, sửa sang lại y phục, sải bước rời đi.

Bạch Ly Nhược bị phản đứng dậy, sau khi tắm xong mặc áo vào, thu dọn bừa bãi trong phòng, nước mắt đã chảy rơi.

Nàng không trách hấn cướp đoạt nàng mà hận hấn lẳng nhục nàng ngay trước mặt Hàn Thiên Mạch, không để lại chút sĩ diện nào cho nàng, hấn không phải là người, hấn là cầm thú!

Ban đêm, trăng trên trời cao, bầu trời Vương phủ tràn ngập một màn sương mỏng, cao thấp không đồng nhất, trên nóc nhà như có mùi rượu tỏa ra.

Phong Mạc Thần tung người bay lên nóc nhà, hai tay khoanh trước ngực, nhìn nam tử đang nằm ngửa, mở miệng giễu cợt “Khổng Tước thần y hôm nay lại có nhĩ hứng lên nóc nhà uống rượu à?”

Hàn Thiên Mạch nốc rượu, hai con mắt không hề chớp nhìn Phong Mạc Thần, thần nhiên nói “Phong Mạc Thần, hôm nay ta không muốn cùng người gây sự, cũng không muốn đánh nhau với người, cách xa ta một chút!”

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Hàn Thiên Mạch, lãnh đạm nói “Hàn Thiên Mạch, ta cảm thấy rất lạ, nếu như người thật lòng thích Bạch Ly Nhược thì sao hai năm trước lại để nàng rời đi?”

41. Cuốn 1 – Chương 041

Chương 41: Tội gì làm khổ

Bàn tay Hàn Thiên Mạch cầm vò rượu hơi khựng lại, gương mặt tuấn đạt thoáng hiện lên vẻ phức tạp, khẽ mím môi, trên trán thoáng luồn gió hiện qua “Người đã tra ra chuyện gì?”

Phong Mạc Thần lạnh lùng cười một tiếng, cầm vò rượu bên cạnh Hàn Thiên Mạch mở ra, mùi rượu nhẹ nhàng bay trong gió, hấn khẽ ngửi “Tất cả chuyện trong hai năm trước của người, ta đã điều tra rõ ràng.”

Tay Hàn Thiên Mạch không ngừng dùng sức bóp chặt vò rượu, ánh sao trong đôi mắt tuyệt mỹ lóe lên vẻ tàn độc rồi biến mất ngay, gần như bùng nổ, bên tai truyền đến thanh âm hài hước của Phong Mạc Thần.

“Bất kể hai năm trước người và Ly Nhược quen biết ra sao nhưng chuyện giữa các người đã qua rồi, nếu để cho Bồn vương biết Hàn Thiên Mạch người có ý đồ bất chính, ta cũng sẽ không niệm tình huynh đệ giữa hai chúng ta!”

Hàn Thiên Mạch khẽ thở phào nhẹ nhõm, giữa đầu uống một ngụm rượu thật lớn, quay đầu nhìn phong Mạc thần bên cạnh nói “Thần vương, người không tin tưởng chính bản thân mình, sợ Nhược nhi cùng ta bỏ trốn sao?”

Môi Phong Mạc Thần khẽ mở, nhấp nhẹ một ngụm rượu, ánh mắt vụt sáng, nhìn Lạc Hoa viện nói “Bồn vương cảm thấy Ly Nhược sẽ không đi cùng với người, trừ phi nàng không quan tâm đến mạng của hàng trăm người Bạch gia.”

“Thật vậy không? Hai năm trước ta đã bỏ lỡ nàng một lần, hiện tại ta muốn thử xem bản thân có thể mang nàng đi không đây.” Nụ cười Hàn Thiên Mạch quỷ dị, giơ vò rượu lên trước ánh trăng, ngắm nghía mê say, tư thái ưu nhã.

Trên trán Phong Mạc Thần nổi lên gân xanh, vò rượu nắm trong tay không ngừng dùng sức, “xoảng” một tiếng, vò rượu vỡ tan tành, những giọt rượu đổ xuống bên người, hấn gần từng chữ nói “Hàn Thiên Mạch, tội gì mà người phải đối địch cùng Bồn vương?”

Hàn Thiên Mạch ngồi dậy, nụ cười cô đơn. “Tiểu Thần, người người yêu là Bạch Thanh Loan mà, có gì phải thương tổn nàng, thả nàng đi, thành toàn cho chúng ta không phải tốt hơn sao?”

Mắt phượng của Phong Mạc Thần lộ ra lạnh lẽo, cơ hồ như sắp cắn nát miệng, hai bàn tay nắm chặt thành hai đấm đến nỗi ngón tay trắng bệch, cổ nén tức giận “Hàn Thiên Mạch, người đi chết đi cho ta, ta yêu người nào cần bản không quan trọng, quan trọng là... Bạch Ly Nhược là Vương phi, giữa các người, vĩnh viễn không thể nào”

“Phải không?” Hàn Thiên Mạch đứng lên ném vò rượu trong tay, vò rượu trong đêm đen giữa không trung vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp rơi xuống bãi cỏ ở xa, từ tốn nói “Phong Mạc Thần, trừ phi người nói với ta rằng, người cũng đã yêu Nhược nhi, nếu không thì không ai có thể ngăn cản ta mang nàng đi cả!”

42. Cuốn 1 – Chương 042

Chương 42: Nam tử đeo mặt nạ

Phong Mạc Thần cười lạnh, y phục bị gió thổi bay phấp phới, sau đầu là ba nhánh tóc quăn quýt tung bay trong gió, thanh âm lạnh lùng mang theo nụ cười giễu cợt “Hàn Thiên Mạch, nếu người không sợ chết thì có thể thử xem.”

Thân hình Hàn Thiên Mạch lướt trên mái nhà như một chú chim ưng dũng mãnh, thanh âm theo gió truyền đến “Thần Vương, chuyện của Ly Nhược ta nhất định sẽ không bỏ qua, sao người không tiến cung gặp Bạch Thanh loan một lúc, nói không chừng thì người đối với nàng tình cũ vẫn chưa dứt.”

Phong Mạc Thần vươn người, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng nhìn không ra sắc thái, ánh mắt như ngôi sao cuối chân trời, có chút phát sáng rồi nhanh chóng biến mất, hắn phải đi xác nhận ư?

Bạch Thanh Loan, trong lòng hắn giữ mãi cái tên này, có lẽ hắn nên vào lãnh cung xem nàng một chút.

Thân hình di chuyển theo gió, hai cánh tay Phong Mạc Thần giơ lên, dùng khinh công bay vút đi hướng về hoàng cung.

Hàn Thiên Mạch nhìn Phong Mạc Thần đã đi xa, lạnh lùng cười một tiếng, Phong Mạc Thần, ngay cả tâm ý của chính mình mà người cũng không biết rõ, chẳng lẽ ta đã quá xem trọng người rồi?

Có lẽ hai năm trước là hắn đã sai lầm, hắn nên bỏ hết tất cả để mang Ly Nhược rời đi.

Hàn Thiên Mạch từng bước, từng bước đi tới phía biệt viện, áo bích lục khẽ tung bay trong làn gió thoảng.

Lúc nửa đêm, thị vệ trong Vương phủ trở nên khẩn trương, trong tay cầm giáo thương đi tới biệt viện của Đan Cơ.

Bọn họ nhìn thấy một bóng đen trên bầu trời của Vương phủ, khinh công rất giỏi ẩn thân vào trong viện của Đan Cơ.

Tổng quản thị vệ không dám lơ đãng, cầu kiến Đan Cơ đang bên trong, Đan Cơ đang buồn ngủ, giận dữ mắng mỏ thị vệ tự ý xông vào biệt viện, mọi người lui ra ngoài nhưng trong lòng không tránh khỏi hoài nghi.

So với lúc mấy vị cơ thiếp được sủng ái bị giết, thủ vệ nghiêm ngặt hơn gấp mấy lần, người áo đen lại mạo hiểm xông vào chỗ của Đan Cơ, điều này thực làm cho người ta sinh nghi, mấy thị vệ đang làm nhiệm vụ muốn bám báo lại với Phong Mạc Thần thì phát hiện hắn không có ở Vương phủ, chỉ có thể chờ sau khi trời sáng mới đi hồi báo.

Trong lúc đó, bên trong phòng Đan Cơ, một vị nam tử đeo mặt nạ đang nằm trên giường, ngón tay thon dài đùa giỡn tua rèm che, phát ra tiếng kêu “leng keng”.

Đan Cơ nén giận nói “Người cố ý, đúng không?”

Nam tử đeo mặt nạ hí híp mắt cười giễu cợt, nhìn không thấy vẻ mặt làm mất đi vẻ đùa giỡn trong mắt hắn, nhẹ giọng nói “Đan Cơ, người lại thất bại rồi, Bạch Ly Nhược hoài nghi là người đã giết mấy nữ nhân đó rồi đổ tội cho nàng ta.”

Đan Cơ phát ồng tay áo, oán hận nói “Nữ nhân ngu xuẩn!”

Nam tử mang mặt nạ đứng thẳng lên, lạnh nhạt nói “Người có biết tại sao ta cố ý cho những thị vệ kia chú ý vào lúc này không?”

“Là ý của chủ nhân?” Đan Cơ cắn răng, không phục nhìn nam tử.

“Không sai, chủ nhân muốn người nhận tội này, hơn nữa phải nghĩ cách để Bạch Ly Nhược ăn loại thuốc này.” Nam tử móc ra một bình sứ trắng nhẹ đặt vào trong tay Đan Cơ, chậm chạp đứng lên nói “Làm việc thông minh một chút, chủ nhân không muốn người thật sự thương tổn đến Bạch Ly Nhược.”

43. Cuốn 1 – Chương 043

Chương 43: Ra ngoài đập thanh

“Không sai, chủ nhân muốn người nhận tội, hơn nữa phải nghĩ cách để Bạch Ly Nhược ăn loại thuốc này.” Nam tử móc ra một bình sứ trắng nhẹ đặt vào trong tay Đan Cơ, chậm chạp đứng lên nói “Làm việc thông minh một chút, chủ nhân không muốn người thật sự thương tổn đến Bạch Ly Nhược.”

“Đây chỉ là nhắc nhở đôi chút, cũng là lời cảnh cáo, tránh để bản thân kích động quá mức mà giết chết chính mình.”

Đan Cơ cầm bình sứ trắng trong tay, hàm răng khẽ cắn môi dưới mọng đỏ, mắt đẹp toát lên thù hận, gằn từng chữ “Chủ nhân muốn buông tha cho ta rồi ư?”

Nam tử đeo mặt nạ khẽ cười một tiếng, trong mắt Đan Cơ đang đầy hận ý không kiềm chế được nhìn hắn, chậm chạp đứng dậy “Người phải cẩn thận đấy, Bạch Ly Nhược đã phát hiện ra là người biết võ công, ở lại bên cạnh Phong Mạc Thần chỉ khiến người càng bị hoài nghi hơn. Tất cả cũng tại người gieo gió nên gặp bão.”

Đan Cơ đem thuốc khoan vào trong tay áo, đôi mi thanh tú nhíu chặt, lạnh nhạt nói “Ta hiểu rồi, người bẩm báo lại với chủ nhân, Đan Cơ này làm việc, xin người cứ yên tâm.” Trong lòng nàng ta duy chỉ có lãnh mạc và hận thù.

Nam tử đeo mặt nạ cười không nói, tung người một cái đã biến mất trên bầu trời Vương phủ.

Hôm sau Bạch Ly Nhược sớm rời giường, một thân quần áo đơn giản, lấy toàn bộ y phục ở tiểu viện này, qua một mùa đông khí trời không tốt, nàng đem tất cả mang ra phơi.

Trên người nàng mặc một bộ y phục mỏng manh, cái áo duy nhất có thể mặc chống rét đã bị Phong Mạc Thần xé rách, nghĩ tới hôm qua, nghĩ đến Phong Mạc Thần, khuôn mặt nàng tái mét không còn chút máu, bản thân trong chốc lát rồi mới hoàn hồn, trong lòng thở dài nghĩ: số y phục còn lại cũng cần phơi nắng, nếu không sẽ có mùi ẩm mốc.

Bỗng nhiên vang lên thanh âm của Hàn Thiên Mạch “Tiểu Man tỷ tỷ, Ly Nhược...”

Bạch Ly Nhược nghe được liền quay đầu, nhìn thấy Hàn Thiên Mạch mặc một bộ y phục trắng như tuyết lộ rõ phong độ nho nhã, nghĩ đến Hàn Thiên Mạch luôn quan tâm đến mình, trong lòng ảm áp khẽ mỉm cười “Hàn công tử...” Tuy chỉ cười nhẹ nhưng đẹp rực rỡ như một bông hoa.

Hàn Thiên Mạch trong tay cầm một chiếc quạt đứng bất động, Bạch Ly Nhược xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành không phải là hắn không biết, mặc dù trên người không phải y phục đắt tiền, nàng cũng có thể động lòng người đến vậy...

Môi khẽ mỉm, bước chân cao quý, mặt mày cùng nụ cười đều tự nhiên, giờ phút này lòng hắn hơi run lên. Cũng chỉ ngây người trong chốc lát, hắn đã hoàn hồn nói “Ly Nhược.”

Phong thái nho nhã dịu dàng của Hàn Thiên Mạch làm cho Ly Nhược kim lòng không đành mà tới gần, nhưng nghĩ tới cái cổ tay lúc Phong Mạc Thần tức giận, làm nổi lên trận bão táp như hôm qua làm lòng nàng run rẩy, ngay cả Hàn Thiên Mạch cũng có thể nhìn thấy, sắc mặt nóng lên, trong lòng thầm than số mệnh của mình “Hôm qua...” Cuối cùng cũng thốt nên lời.

“Hôm qua ta thật chưa nhìn thấy gì cả!” Hàn Thiên Mạch nói một câu an ủi, nghe thật giống như bịt tai trộm chuông, chỉ vì không muốn làm cho Ly Nhược khó xử. Quay đầu nhìn thấy giai nhân đau lòng, không kim lòng được nói “Hôm nay khí trời không tệ, nếu có thời gian thì ra ngoài một lúc đi.”

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu lên, ánh mắt đã trở nên trong suốt mang theo chút mong đợi “Ta làm sao mà đi ra ngoài được.”

Hàn Thiên Mạch gật đầu nhưn mày, khẽ mỉm cười “Có gì mà không thể? Đi thôi, ta dẫn nàng ra ngoài!” Người dịu dàng, mặt như bảo ngọc, trong tâm Bạch Ly Nhược trở nên ấm áp, hốc mắt nóng lên, trên gương mặt lộ vẻ vui mừng.

Đúng lúc hai người đang muốn rời đi thì ngoài Lạc Hoa viện vang lên thanh âm lạnh lùng của Phong Mạc Thần “Hàn công tử, người đem ái phi của bổn vương đi đâu?”

44. Cuốn 1 – Chương 044

Chương 44: Dừng kẻ ép buộc

Bạch Ly Nhược nhìn Phong Mạc Thần, sắc mặt trở nên ảm đạm, nắm chặt y phục phoir lên sào trúc, nhẹ giọng nói “Hàn công tử, hôm khác chúng ta đi.”

Hàn Thiên mạch cau mày, kéo tay áo Bạch Ly Nhược, phụ giúp đem tất cả y phục trên tay nàng phoir, lạnh lùng nói “Tại sao lại là hôm khác? Bây giờ ta đi xem ai có thể ngăn cản được ta?”

Phong Mạc Thần không ngừng vỗ tay, đôi mắt tuyệt mỹ đầy vẻ trêu tức, hồi lâu mới dừng lại “Tốt, tình chàng ý thiếp, kế tiếp có phải hai người muốn diễn cảnh sinh ly tử biệt không đây?”

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, phẫn hận nói “Phong Mạc Thần, người không được nghĩ tất cả mọi người đều xấu xa như người.”

Ánh mắt Phong Mạc Thần lạnh như băng rơi vào chỗ tay của Hàn Thiên Mạch đang kéo tay áo Bạch Ly Nhược, như cây đao sắc bén, lạnh lẽo tựa dòng nước đầu mùa xuân, nhếch môi gần từng chữ “Thật không?”

Hắn khẽ xoay người, lần nữa vỗ tay ba tiếng, phía sau hàng rào có hai thị vệ mặc áo giáp, một trái một phải, ở giữa kèm một nam tử trung niên, râu tóc hoa râm, hai mắt ẩn chứa phong thái uy nghiêm.

Bạch Ly Nhược run tay, rút tay đang được Hàn Thiên Mạch nắm, thất thanh kêu lên, “Phụ thân-”

Bạch lão tướng quân lão đảo mấy bước, hai mắt ẩn chứa thiên ngôn vạn ngữ, nhiều nếp nhăn trên mặt, thể sự xoay vòng, hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống đất, hướng về phía Bạch Ly Nhược lễ bái nói “Nhược nhi, cha biết con phải chịu ủy khuất, nhưng Bạch gia bây giờ cần phải có Thần Vương giúp đỡ.”

Bạch Ly Nhược giật mình nhìn Phong Mạc Thần, ngay sau đó hai gối quỳ sụp xuống đất, hướng về Bạch lão tướng quân nói “Cha, xin người đừng làm như vậy, nữ nhi sẽ không rời đi, sẽ không bỏ Bạch gia.”

Bạch lão tướng quân lệ đã rơi đầy mặt, Hàn Thiên Mạch đỡ ông đứng dậy, bắt thật chặt hai tay Bạch Ly Nhược “Nhược nhi, Thanh Loan hiện tại vẫn ở trong lãnh cung, Bạch gia tất cả đều nhờ vào con.”

Bạch Ly Nhược khóc không thành tiếng “Cha, con sẽ không bỏ đi, có chết cũng không.”

Hàn Thiên Mạch trở nên căng thẳng, vẻ thất vọng hiện hữu trong mắt, quay đầu lại lãnh đạm nhìn Phong Mạc Thần, tầm mắt lạnh băng đụng vào nhau, nhiệt độ trong không khí lúc đó như giảm đi mấy phần.

Phong Mạc Thần vỗ tay ba cái, thị vệ mang Bạch lão tướng quân đi, Bạch Ly Nhược khóc nhìn bóng dáng Bạch lão tướng quân dần dần biến mất.

Đôi môi Hàn Thiên Mạch run rẩy, “Ly Nhược...”

Bạch Ly Nhược khẽ khom người hướng về phía Hàn Thiên Mạch, cung kính thi lễ, giọt lệ trong suốt không ngừng lưu chuyển trong mắt “Hàn công tử, thật xin lỗi, không thể cùng huynh ra ngoài đạp thanh rồi...”

Hàn Thiên Mạch hít sâu, trong tim dấy lên một nỗi đau đớn, thoáng chốc sắc mặt trở nên tái nhợt như tờ giấy, hần biết, nàng sẽ không bao giờ...để cho hần đến gần nàng nữa.

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, tiến lên mấy bước ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Bạch Ly Nhược “Ái phi, hôm nay trời đẹp, theo bốn vương ra ngoài đạp thanh nào...”

45. Cuốn 1 – Chương 045

Chương 45: Hần là ác ma

Bạch Ly Nhược cắn môi dưới chảy máu, làn nước trong mắt rung động, ánh mắt liếm diễm, chữ chữ khắp huyết “Ta có tư cách để cự tuyệt hay sao?”

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, khóe môi vẽ ra một đường cong, con mắt lạnh như băng không thấy đáy, nói rõ ràng “Người không có!”

Đang nói chuyện thì có một thị vệ đã chuẩn bị con ngựa tốt dắt đến, Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược, cười khiêu khích Hàn Thiên Mạch “Hàn công tử, nếu bây giờ người rảnh rồi có thể cùng đi với chúng ta.”

Hàn Thiên Mạch nở một nụ cười kiên cường, xoay người nói “Ta không đi được, Thần Vương phải cẩn thận, gần đây đạo tặc thường hay xuất hiện, trên đường không mấy bình an.”

Mặt Bạch Ly Nhược không chút thay đổi, Phong Mạc Thần cười lạnh, hai người ra khỏi Thần Vương phủ, cùng cưỡi một con ngựa, Phong Mạc Thần nói với ám vệ ở phía sau, “Hôm nay không cần đi theo bốn vương, các người đi quan phủ xử lý vụ án Hoa Nhị bị giết đi. Hình bộ có bất kỳ manh mối nào không cần báo cho Bốn vương biết, trực tiếp xử luôn hung thủ...”

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu, quay đầu lại không thể tin nhìn Phong Mạc Thần, lãnh đạm nói “Vương gia đã biết ai là hung thủ rồi à?”

Phong Mạc Thần cười một tiếng “Hung thủ? Vương phi chẳng nói hung thủ là Đan Cơ sao?”

Bạch Ly Nhược thở dài, nàng chỉ nghĩ mà thôi, không có chứng cứ làm sao có thể kết luận?

“Được rồi, đừng có suy nghĩ nhiều, hung thủ đã hiện nguyên hình...” Phong Mạc Thần không đành lòng trêu chọc nàng, kẹp chặt bụng ngựa, giục ngựa phi tới vùng ngoại ô.

Hai tay Bạch Ly Nhược níu chặt lấy bờm ngựa, nàng không biết cười, ngồi trên lưng ngựa cảm thấy vô cùng khó chịu, hơn nữa nàng không muốn tựa vào lồng ngực của hần, chỉ có thể duy trì một tư thế cứng ngắc.

“Vương phi, người có biết đây là chỗ nào không?” Phong Mạc Thần nhẹ giọng hỏi, tâm tình hần không được tốt lắm, hần chỉ vì muốn chọc tức Hàn Thiên Mạch mới thuận miệng nói đi đạp thanh, ra cửa mới phát hiện vốn không biết nên đi chỗ nào cả.

“Không biết.” Bạch Ly Nhược hờ hững đáp.

“Có phải nếu ngày hôm nay người ngồi sau Vương phi là Hàn Thiên Mạch thì người biết sẽ đi nơi nào không?” Phong Mạc Thần khẽ nheo mắt, thanh âm hàm chứa tức giận, một tay nắm chặt dây cương, một tay nắm bờ eo của nàng, khiến cho nàng tựa vào ngực mình.

“Đúng, Hàn công tử là người khiêm tốn, không giống loại hèn hạ vô sỉ có thể so sánh với...” Bạch Ly Nhược hừ lạnh, ánh mắt sắc nhọn.

Phong Mạc Thần thấy nàng đường hoàng tự nhận, tay di chuyển từ hông của nàng tới cằm, ép nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, mắt tóe ra hàn quang, gần từng chữ một “Người cả đời này chỉ có thể sống chung một chỗ với tiểu nhân hèn hạ, người có oán hận không?”

Bạch Ly Nhược cười lãnh “Phong Mạc Thần, lúc trước ta rất hận ngươi, hận đến mức muốn đi tìm cái chết, nhưng bây giờ ta không hận nữa, vì ngươi chỉ là một người đáng thương, bất kể ngươi hành hạ ta thế nào ta cũng không để ngươi trong mắt, tại sao lại phải hận ngươi?”

Trong mắt Phong Mạc Thần toát ra hai ngọn lửa giận dữ nhưng nháy mắt đã lắng xuống, hắn vẫn bình tĩnh kiêu ngạo “Vậy nếu bốn vương chết, Vương phi ngươi cũng phải chết theo ta.”

Bạch Ly Nhược nhắm mắt, hàng lông mi dài đậm khẽ rung động, hắn muốn xuống địa ngục thì cũng đừng kéo nàng cùng theo chứ, hắn ta là con ác ma mà!

46. Cuốn 1 – Chương 046

Chương 46: Gặp nạn tại khe núi (1)

Khe núi, nước suối chảy trong vắt, gió thổi làm lá cây rung động xào xạc rơi xuống, Phong Mạc Thần đem ngựa buộc ở gốc cây, khom người lấy nước.

Bạch Ly Nhược ngồi trên một tảng đá xanh, quay lưng về phía Phong Mạc Thần, mặt lạnh như ngọc.

“Chỗ này, khi còn bé ta vẫn thường hay tới, khi đó mẫu phi ta vẫn còn sống, ta chưa được phong Vương, thường xuyên từ hoàng cung lên đi ra ngoài cùng sư phụ luyện võ tại đây, mỗi lần đều làm ấu phi vô cùng lo lắng.” Phong Mạc Thần mỉm cười, đầu ngón tay thon dài nghịch nước, giọt nước trong suốt như sắp rơi nữa lại không.

Bạch Ly Nhược mím môi, vẫn không nói một lời nào.

“Sau đó, ta được phong Vương, phụ hoàng qua đời, mẫu phi cũng mất tích, từ đó ta không còn tới nơi này nữa.” Phong Mạc Thần lẩm bẩm, đưa tay vốc nước thổi, phần nước trong tay phản chiếu dung mạo tuyệt mỹ của hắn.

Tâm Bạch Ly Nhược khẽ rung động một chút nói “Sau đó như thế nào, ngươi có tìm được mẫu phi không?”

Phong Mạc Thần rửa tay, đứng lên, quay đầu lại nói “Nước ở nơi này rất ngọt, ngươi muốn tới đây thử một chút không?”

Chủ đề nói chuyện thay đổi, nhưng mà rất liên mạch, sắc mặt Bạch Ly Nhược không thay đổi, đứng dậy đi tới bên suối.

Nàng vốc nước nhẹ nhàng vỗ vào mặt, dòng nước mát trong thấm vào ruột gan, cảm giác được phía sau có một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, lạnh nhạt xoay người lại, hờ hững nói “Nhìn ta làm gì?”

Phong Mạc Thần mỉm cười “Tại sao ngươi không dùng son phấn?”

Bạch Ly Nhược cười lạnh, nghịch nước suối trong tay, giễu cợt nói “Vương phi bị vứt bỏ ở lãnh cung, ba bữa cơm no còn phải suy nghĩ, nói gì đến son phấn?”

Phong Mạc Thần không nói tiếp, khóe miệng nhếch lên, từng bước đến gần, nắm chiếc cằm nhỏ xinh, ngón cái nhẹ miết làn da trắng nõn, mỉa mai nói “Nếu ngươi không bước bình đến vậy thì bằng mỹ mạo của ngươi, sao có thể rơi vào cảnh này được?”

Bạch Ly Nhược nhướng mày “Sao cơ? Vương gia, thần thiếp cho rằng vì cùng tỷ tỷ có dung mạo giống nhau như đúc, mới khơi lên hận ý trong ngươi, lâm vào tình này.”

Phong Mạc Thần lắc đầu, nụ cười trở nên lãnh đạm “Người vừa mở miêng, trở nên thật đáng ghét rồi.”

Đột nhiên, bầu không khí biến đổi, lá cây xào xạc, ánh mắt trời phản chiếu ánh đao kiếm sáng loáng, loạn muốn mê mắt.

Sắc mặt Phong Mạc Thần bỗng tối sầm, đem Bạch Ly Nhược đẩy mạnh sang một bên, một ám tiễn bay xé gió ngang qua, cắm phập vào cái cây đối diện.

Bạch Ly Nhược té ngã trên đất, ngây người nhìn mọi việc thay đổi, bỗng nhiên có mấy tên người áo đen nhảy ra từ bụi cây, ánh đao sắc nhọn hướng tới Phong Mạc Thần.

Mắt Phong Mạc Thần hí lại, hơi đau một chút, năm ngón tay xuất ra một thanh dao găm giữ trong lòng bàn tay, dao găm xuất chiêu liền biến thành một thanh kiếm dài.

Thế kiếm rực rỡ như cầu vồng, thân thủ hần vẽ ra một đạo kiếm tuyệt mỹ, người áo đen nhất thời bị kiếm khí của hần bức xuống thế hạ phong, không thể lại gần Bạch Ly Nhược.

Nơi xa, sau bóng cây, xuất hiện một chiếc xe ngựa chạy nhanh tới, màn xe vừa vén lên lộ ra một nữ tử diễm lệ.

“Thần Vương, dừng tay lại, để kiếm xuống, nếu không chúng ta sẽ giết người này!” Trong xe ngựa nhảy ra hai tên người áo đen cầm đao trong tay, kèm hai bên cô gái ngồi trong xe ngựa.

47. Cuốn 1 – Chương 047

Chương 47: Gặp nạn tại khe núi (2)

Beat: Evjlsnow

Con mắt Phong mạc Thần hí lại, tay phải cầm kiếm, tay trái che chắn Bạch Ly Nhược, sau khi nhìn thấy mỹ nhân ở trên xe ngựa, chợt khựng kiếm lại, lạnh lùng nói “Các người là ai? Lá gan thật không nhỏ!”

Người áo đen lạnh lùng cười một tiếng nhưng ngay sau đó lui về sau, đẩy mỹ nhân cho người trước, trong tay cầm thanh đao, kề sát cổ mỹ nhân, lãnh nhạt bảo “Thần Vương võ nghệ cao cường, chúng ta bái phục, chỉ là một vị là hồng nhan tri kỷ của ngài, một vị là Vương phi, Thần Vương rốt cuộc muốn cứu ai đây?”

Trên mặt mỹ nhân lộ vẻ thê lương, liễu yếu đào tơ, mảnh mai kiều nhược, cắn răng nức nở “Thần Vương, không cần lo cho thiếp, cứu Vương phi quan trọng hơn.”

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, thu hồi thanh kiếm, hồ hững “Đan Cơ, bốn vương đối đãi với người không tệ, tại sao người lại phản bội ta?”

Người áo đen lạnh lẽo cười một tiếng, đưa tay giật cái khăn che mặt xuống, lộ ra một nụ cười châm biếm “Thần Vương quả nhiên thông tuệ, đáng tiếc là ta ẩn thân bên cạnh người bao nhiêu năm mà không thể có sự tin tưởng của người, nếu không cũng sẽ không có hôm nay.”

Khóe môi Phong Mạc Thần khẽ nhếch, đuôi lông mày nhíu lại, nói “Mục đích của người là gì?”

Đan Cơ nở một nụ cười âm lãnh, thanh đao vạch nhẹ trên mặt của mỹ nhân, mỹ nhân vẫn bình tĩnh, nhưng đã cắn chặt môi dưới, lộ ra dấu răng, không hề chớp mắt nhìn phía sau Đan Cơ.

Đan Cơ nắm chặt vũ khí, gần từng chữ nói “Ta muốn Bạch Ly Nhược.”

Thanh đao trong tay nàng ta chỉ hướng Bạch Ly Nhược, người áo đen ở phía sau đồng loạt kề đao sắc nhọn lên gáy mỹ nhân.

Ngực Bạch Ly Nhược thất lại, nhíu mày nhìn Phong Mạc Thần, hồng nhan tri kỷ của hần, hần muốn dùng nàng để đổi lại ư?

Phong Mạc Thần phát hiện ra Bạch Ly Nhược tinh thần không ổn định, quay đầu nói, “Vương phi, ủy khuất người đi đối với Y Y rồi!?”

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, nắm lấy vạt áo, từng bước đi đến phía người áo đen.

Phong Mạc Thần bỗng một phát bắt được nàng, khẽ cười nói “Quên đi, người đứng sau lưng ta là được.”

Nhưng sau đó lời nói chuyển hướng, chân mày nhíu chặt, lời nói trêu chọc “Y Y, một mình ngươi tới đây sao.”

Trong mắt Liễu Y Y hiện lên một nụ cười giảo hoạt, xoay người đánh ngã một người áo đen ở gần đó, năm ngón tay siết chặt cổ họng Đan Cơ, cười nói, “Thấy thế nào? Vô không của ta không tệ đúng không?”

Đôi mắt xanh của Đan Cơ mở lớn, nữ nhân này, là tiện thiếp chỉ luôn ở trong biệt uyển của Phong Mạc Thần, nàng biết nữ nhân này đối với hần hần đối với nữ nhân này khác với mọi người, không nghĩ tới nàng ta lại thâm tàng bất lộ.

Liễu Y Y kèm hai bên Đan Cơ thật cẩn thận đi tới chỗ Phong Mạc Thần, khiêu khích nói, “Cảnh cáo các người, không được hành động thiếu suy nghĩ, nếu không cái cổ xinh đẹp của ả sẽ bị bẻ gãy.”

48. Cuốn 1 – Chương 048

Chương 48: Gặp nạn tại khe núi (3)

Đan Cơ âm lãnh cười một tiếng, những kẻ này, ngay cả tính mạng cũng không bằng một con kiến hôi, làm sao có thể dễ để Y Y uy hiếp, không quan tâm bàn tay đang đặt ở cổ, khuỷu tay phải húc thật mạnh phía sau, người áo đen tùy thời cơ mà hành động, bọn họ căn bản không để ý tới sự sống chết của Đan Cơ, đao kiếm đồng loạt nhắm tới phía Y Y.

Phong Mạc Thần kinh hãi, xuất kiếm chống trả các người áo đen.

Đúng lúc ấy, Bạch Ly Nhược không được Phong Mạc Thần bảo vệ, Đan Cơ xoay người đi đến, một chiêu giả, gơ tay lên đã bắt được cổ tay của Bạch Ly Nhược, điểm huyết không cho nàng hét lên, ngón trở chuyển nhẹ, một viên thuốc rơi vào trong miệng nàng.

Phong Mạc Thần nhìn Liễu Y Y bị vây, Đan Cơ bắt Bạch Ly Nhược, hần bắt đắc dĩ không thoát được sự bao vây của người áo đen, chỉ có thể trở mắt nhìn Bạch Ly Nhược bị bắt đi càng ngày càng xa.

Với thanh kiếm trong tay, Phong Mạc Thần điên cuồng xuất chiêu đưa người áo đen vào chỗ chết, sau đó tung người đuổi theo hướng Bạch Ly Nhược và Đan Cơ. Liễu Y Y tròn tròn mắt, trong mắt chợt lóe lên ghen ghét rồi biến mất, hần vì người đàn bà kia mà không để ý đến nàng?

Đan Cơ giữ chặt Bạch Ly Nhược bước lui về phía sau, chạm mặt Hàn Thiên Mạch, Hàn Thiên Mạch vươn tay “Đem Nhược nhi giao cho ta, ta đảm bảo người sẽ bình an rời đi.”

Đôi mắt Đan Cơ nén giận, từng bước lui về hướng vách đá, Phong Mạc Thần từ rất xa chạy tới, khóe môi nàng ta xớt xa cười lạnh, đao găm trong tay uy hiếp Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược nhất thời thấy hoảng hốt, tại sao cảnh tượng này lại quen như đã từng trải qua vậy? Tự hồ như lúc trước nàng cũng bị người ta ức hiếp.

“Đan Cơ, đem Ly Nhược giao cho ta, nếu không người sẽ phải hối hận.”

Phong Mạc Thần vươn tay sang phía Đan Cơ, trong mắt có hàn quang như sấm chớp hiện lên.

Đan Cơ lạnh lùng cười một tiếng “Nữ nhân này chỉ với một suy đoán mà làm hại ta, ta sẽ không bỏ qua cho ả, các người đừng mơ tưởng.”

“Đan Cơ, thương tổn Ly Nhược, chỉ sợ người không cách nào về bẩm báo được.” Hàn Thiên Mạch lạnh lùng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của nàng ta.

Đan Cơ ngạc nhiên, thanh đao cầm trên tay buông lỏng, đứng thế, chủ nhân đã dặn dò, nếu thương tổn Ly Nhược, nàng sẽ không trở về được.

Đột nhiên ngược mắt hoảng loạn nhìn Hàn Thiên Mạch, vô cùng sợ hãi, nói “Người ...”

Cổ tay Hàn Thiên Mạch khẽ cử động, một ám khí vút gió bay ra, Đan Cơ chưa kịp nói xong nửa câu, cả người đã ngã xuống vách núi.

Khóe môi chợt cười quỷ dị, bàn tay Đan Cơ nắm chặt lấy Bạch Ly Nhược không buông tha, thân hình Hàn Thiên Mạch kịp thời túm được tay áo Bạch Ly Nhược, sắc mặt nàng đã trắng bệch, nhưng sau đó chỉ nghe thấy tiếng vải bị xé rách, không kịp kinh hô một tiếng, cả thân thể mảnh mai đã bị Đan Cơ kéo rơi xuống vực sâu vạn trượng.

49. Cuốn 1 – Chương 049

Chương 49: Gặp nạn tại khe núi (4)

Nhìn bóng dáng càng ngày càng thu nhỏ vách đá, Hàn Thiên Mạch và Phong Mạc Thần liếc nhau một cái, trong mắt hai người không thể nào tin được, bọn họ không dám tin là không có cách cứu được Bạch Ly Nhược.

Hàn Thiên Mạch run rẩy nắm chặt hai tay, hung hăng đánh một chưởng vào bụng Phong Mạc Thần, giận dữ nói “Người có nhiều nữ nhân như vậy, tại sao không chịu bỏ qua nàng chứ?”

Phong Mạc Thần bị đánh lão đảo mấy bước, nhìn vách đá sâu không thấy đáy, sắc mặt tái nhợt, hai tay giơ lên, thân hình dừng lại chuẩn bị lao xuống vách đá.

Hàn Thiên Mạch ngăn cản hắn, đôi mắt toát ra lửa giận, cắn răng nói “Người muốn tìm cái chết?”

Phong Mạc Thần dữ tợn như ma quỷ nhìn vách đá, quay đầu lại gầm thét với Hàn Thiên Mạch “Vậy bây giờ ta phải làm sao? Ta chứng kiến nàng ngã xuống, nhưng không cứu được nàng.”

Hàn Thiên Mạch lạnh lùng cười khẩy, bực tức nói “Bây giờ người nên trở về xem hồng nhan tri kỷ của người đi, sau đó phải thêm người ngựa đến đây tìm kiếm, nếu như Ly Nhược có chuyện, Phong Mạc Thần, ta cả đời cũng không tha cho người, lúc đó chúng ta tuyệt nghĩa!”

Phong Mạc Thần thở gấp nhìn Hàn Thiên Mạch, nhớ đến Liễu Y Y còn đang giao đấu với người áo đen, sau đó xoay người rời đi.

Ánh mắt Hàn Thiên Mạch chợt lóe lên, nhìn bóng dáng Phong Mạc Thần dần khuất, cất bước đi tới hướng vách đá.

Nhưng mặt khác, Phong Mạc Thần nghĩ lại tình hình lúc Đan Cơ rơi xuống núi, bước chân bỗng dừng lại, xoay người một cái, dùng khinh công tìm kiếm bóng dáng của Hàn Thiên Mạch.

Ngực Đan Cơ đã bị trúng thuốc mê, thân thủ không quá lưu loát nhưng không quên tóm thật chặt Bạch Ly Nhược. Phải nói hai người thật sự may mắn, hoặc Đan Cơ rất quen thuộc vách núi này, tóm được một tảng đá chìa ra, trong lúc cầm cự để không rơi xuống, hai người ngã vào bụi rậm che khuất một hang động nhỏ.

Bạch Ly Nhược cảnh giác nhìn Đan Cơ, lén giấu tay về phía sau lấy một hòn đá làm vũ khí.

Sắc mặt Đan Cơ tái mét, thở hồng hộc, vết thương ở ngực không có cảm giác đau nhưng lại chảy máu không ngừng, nàng đứng lên, nhe răng cười, từng bước lại gần Bạch Ly Nhược.

“Nữ nhân vô dụng như vậy, thật không biết chủ nhân thích người ở điểm gì?” Đan Cơ ngồi xổm xuống, từ trong giày rút ra một chiếc dao găm, lạnh lùng kề vào khuôn mặt của Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược lùi về phía sau, cầm khê nhếch, không hề e ngại thanh dao sắc bén trong tay nàng ta “Chủ nhân của người là ai?”

Đan Cơ “ha ha” cười lớn, thanh dao khê miết khiến mặt nàng xuất hiện một vết máu nhỏ, gần từng chữ nói “Biết vì sao đến lúc đó mà ta vẫn cứu người không? Bởi vì, ta muốn lột da mặt của người ra, sau đó, người chết, ta sống, trên thế giới này chỉ còn có Đan Cơ, không bao giờ xuất hiện Bạch Ly Nhược nữa.”

50. Cuốn 1 – Chương 050

Chương 50: Đi cùng với ta

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, ánh mắt kinh hãi, nắm chặt hòn đá phía sau, lãnh đạm nói “Người sẽ không được toại nguyện đâu.”

“Thật thế không? Dao găm trong tay Đan Cơ rạch một đường trên mặt Bạch Ly Nhược, gương mặt xinh đẹp của nàng ta nhìn dữ tợn thêm mấy phần, nàng ta chưa kịp dùng sức một lần nữa, phía sau đã có một thanh kiếm đâm xuyên thấu trái tim. Cúi đầu nhìn xuống, không thể tin được, lưỡi kiếm sắc bén đâm thủng ngực, vũ khí trong tay vô lực rơi xuống, chậm chạp xoay người, nhìn thấy gương mặt Hàn Thiên Mạch không chút thay đổi.

“Ly Nhược, ta tới chậm.” Hàn Thiên Mạch rút gươm về, vươn người tiến vào cửa động, ánh sáng yếu ớt kéo dài bóng dáng của hắn, khuôn mặt như ngọc, nụ cười nhu hòa.

Bạch Ly Nhược chậm chạp đứng lên, hai tròng mắt rơi ra hạt ngọc trong suốt, nhẹ nhàng lắc đầu, nói “Không muộn đâu...”

Hàn Thiên Mạch thở phào, mím môi nhìn vết thương trên gương mặt Bạch Ly Nhược, sự thương tiếc hiện lên từ trong đáy mắt, thanh kiếm bên tay phải thả lỏng ở phía sau, tay trái xoa vết thương trên má, từng chút từng chút, như gió xuân êm dịu lướt trên mặt hồ.

Bạch Ly Nhược nhìn Hàn Thiên Mạch, thất thần, bị hắn ôm ở trong ngực, tiếng nói ấm áp của hắn quanh quẩn trong đầu nàng “Ly Nhược, đi với ta, chúng ta cùng nhau rời đi.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, “Phong Mạc Thần còn đang nắm giữ Bạch gia trong tay, ta không thể đi được.”

Hàn Thiên Mạch cười bí hiểm, xoay người, trường kiếm vẽ ra vô số luồng sáng, gương mặt Đan Cơ đang nằm trên mặt đất xuất hiện thêm rất nhiều vết thương, đẫm máu không nhìn rõ ra diện mạo thật sự.

Bạch Ly Nhược nhíu mày “Huỳnh...”

Hàn Thiên Mạch quay đầu “Đem y phục của nàng thay cho ả ta, sẽ không có ai biết Bạch Ly Nhược thật sự còn sống sót.”

“Không thể nào, Phong Mạc Thần chắc chắn sẽ nhận ra, Đan Cơ theo hắn nhiều năm như vậy, hắn sẽ không bỏ cuộc.” Hai tay Bạch Ly Nhược túm chặt góc áo, ngón tay trắng bệch lộ rõ vẻ khản trương của nàng.

“Không đâu, Phong Mạc Thần không thể nào nhận ra được, ta có thuốc bột Ly Hương, có thể biến đổi xương cốt của ả, thân hình ả ta cũng tương tự nàng, hơn nữa thuốc bột Ly Hương khiến không ai nào biết người chết là Đan Cơ, không phải Bạch Ly Nhược.”

Bạch Ly Nhược lùi về sau mấy bước, sắc mặt tái nhợt, nàng thật muốn đi sao? Hàn Thiên Mạch ngồi xổm trên mặt đất nhìn xương cốt Đan Cơ biến hóa, trong lòng thoáng nhảy nhót.

51. Cuốn 1 – Chương 051

Chương 51: Nàng nói không đi

Mũi kiếm Hàn Thiên Mạch rỉ máu, gương mặt tuần nhĩ đầy mong đợi, nhìn Bạch Ly Nhược không ngừng lui về phía sau, gần từng chữ nói “Nhược nhi, nếu lần này nàng không đi, nàng sẽ không còn cơ hội nữa.”

Tâm tình Bạch Ly Nhược hoảng hốt, loạng choạng bám lấy vách đá, trên mặt không còn chút máu, nàng nên đi sao? Nàng thật muốn vứt bỏ tất cả để rời đi sao?

Trong lòng bỗng có thanh âm hò reo “Đi cùng huynh ấy đi, rời khỏi Phong Mạc Thần, rời khỏi Vương phủ, cái người muốn là tự do, tự do mà.”

Nhớ tới Đan Cơ lúc rơi xuống vách núi, lời nói chưa kịp ra khỏi miệng, đôi mắt phủ đầy hơi nước. Bạch Ly Nhược thê lương cười một tiếng, cho tới bây giờ nàng cũng không tin ông trời chiếu cố nàng, hơn nữa Đan Cơ chết cũng không phải là nàng không có trách nhiệm.

Nhệ Lắc đầu nói “Muội không đi, Hàn công tử, muội muốn trở về Vương phủ.”

Sắc mặt Hàn Thiên Mạch bỗng biến đổi, ném kiếm trong tay, bước lên một bước bắt chặt lấy tay Bạch Ly Nhược, nói “Muội thích Phong Mạc Thần phải không?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, muốn thoát khỏi tay của hắn, lại bị hắn nắm càng chặt hơn, trong lúc nàng đang giãy dụa, ngoài cửa động vang lên một thanh âm lạnh lùng “Buông nàng ra mau, nàng nói nàng không muốn đi!”

Tầm mắt hai người đồng loạt hướng tới, Phong Mạc Thần đứng đón gió ở đó, gương mặt lãnh nhạt tuần mỹ như thiên thần phiêu bồng trước cửa động.

Hàn Thiên Mạch hít sâu một hơi, khẽ mở mắt, tay nắm chặt tay Bạch Ly Nhược không chịu buông lỏng, thần nhiên nói “Người đến lúc nào?”

Đôi mắt phương của Phong Mạc Thần nhíu lại, sắc mặt vẫn như cũ, môi mỏng khẽ mở, “Lúc người nói ra kế hoạch mang nàng đi, ta đã ở đây rồi.”

Hắn luôn ở ngoài động quan sát nhất cử nhất động của bọn họ, nếu như nàng lựa chọn cùng Hàn Thiên Mạch rời đi, không phải chỉ có nàng chết, mà toàn bộ Bạch gia cũng sẽ biến mất hoàn toàn khỏi Sở quốc.

Nhưng, nàng đã không để cho hắn thất vọng.

Nhìn Phong Mạc Thần, khóe môi Bạch Ly Nhược vẽ ra một nụ cười giấu cợt, thu tay lại, chậm chạp đi tới phía hắn.

Sắc mặt Hàn Thiên Mạch trắng bệch như tờ giấy, trong mắt lúc đầu là hy vọng, nhưng sau đó chỉ còn là thất vọng vỡ nát, hắn nhìn nàng từng bước đi về phía Phong Mạc Thần, đôi môi run rẩy, cuối cùng cũng không bật lên được một chữ nào.

Phong Mạc Thần ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Bạch Ly Nhược, khóe môi mỉm cười, nhẹ giọng nói “Ôm chặt ta, ta dẫn người đi.”

Hai tay Bạch Ly Nhược ôm cổ Phong Mạc Thần, nhìn thật kỹ Hàn Thiên Mạch, rừ hàng mi xuống, che kín thần sắc phức tạp trong mắt, biến mất cùng Phong Mạc Thần ngay cửa động.

Hôm sau, Bạch Ly Nhược lại quay về là Bạch Ly Nhược lãnh đạm như xưa, chẳng qua là trong Vương phủ không thấy Hàn Thiên Mạch nữa, ngược lại lại có một vị cô nương yêu kiều, tên gọi Liễu Y Y.

52. Cuốn 1 – Chương 052

Chương 52: Không hiểu vì sao được sủng ái

Trong Lạc Hoa viện, Phong Mạc Thần nghiêng người dựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực, hứng thú quan sát Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược trên tay cầm khăn, nhúng vào nước nóng, sau đó dùng sức vắt khô, tiếp theo nhẹ đắp chiếc khăn lên trán Tiểu Man.

Tiểu Man đang sốt cao, bất an mê sảng, Bạch Ly Nhược nắm chặt tay, nhìn vô cùng đau lòng.

“Người đang giúp nha đầu đó hạ nhiệt sao?” Phong Mạc Thần khoanh tay trước ngực, khóe môi cười.

Bạch Ly Nhược liếc mắt nhìn hắn, đem một cái chăn mỏng đắp lên người Tiểu Man.

“Hạ nhiệt... tại sao lại dùng khăn nóng chứ?” Phong Mạc Thần không phong độ chút nào cười thành tiếng, nghiêng đầu nhìn bộ dáng bối rối của Bạch Ly Nhược.

Không tự chủ được, gương mặt Bạch Ly Nhược đỏ lên, chẳng qua là nàng xem phương pháp này ở trên TV, lại không thực hành qua lần nào, ý, mà TV là gì?

Bạch Ly Nhược nhắc khăn đắp trên trán Tiểu Man lên, bưng chậu nước nóng thay lại.

Lúc ra đến cửa, Phong Mạc Thần không có ý nhường đường, Bạch Ly Nhược không bình tĩnh được, nhúu mày “Người tránh ra!”

Nụ cười Phong Mạc Thần càng đậm, ánh mắt thâm thúy, đuôi mắt cong lên thành hình vầng trăng khuyết, đốt ngón trở gõ vào khung cửa, nhẹ giọng nói “Theo ta đi ra ngoài một lúc, cứ để cho bọn hạ nhân tới đây chăm sóc tiểu nha đầu đó là được rồi.”

Không đợi Bạch Ly Nhược cự tuyệt, một thanh âm kiều mỵ mang theo tinh thần phấn chấn của một cô gái xông vào màng nhĩ “Thần, người quên hôm nay là ngày gì sao?”

Phong Mạc Thần chuyển ánh mắt sang Liễu Y Y, cau mày nói “Không phải là bàn bạc chuyện chuyển ra biệt uyển ở? Sao còn chưa đi?”

Con mắt Liễu Y Y nháy nháy, núm lấy hai bím tóc nhỏ trước ngực “Mẹ nuôi nói, muốn ta lúc nào cũng ngó chừng người, biệt uyển của ta đã bị đốt, người đừng có nghĩ đến chuyện đuổi ta ra ngoài.”

Phong Mạc Thần im lặng, quay đầu nhìn Bạch Ly Nhược, thở dài nói “Ta có việc đi ra ngoài, để quản gia qua đây giúp người chuẩn bị hành lý chuyển đến Thần Hòa Hiên ở, buổi tối chờ ta trở lại.”

Bạch Ly Nhược bất động tại chỗ, đây coi là gì? Cầu hòa ư?

Liễu Y Y vờ vờ môi, lôi kéo cánh tay Phong Mạc Thần “Đi thôi, mau mau, mẹ nuôi không đợi được nữa.”

Liễu Y Y túm lấy Phong Mạc Thần, đi ra ngoài Vương phủ, trên mặt nàng không chút sợ hãi, nhất thời có cảm giác thất bại.

Còn hắn tại sao nhìn trên mặt cô gái kia không ra một chút nào nét hưng phấn khi được sủng ái vậy? Nàng không phải là đã cự tuyệt Hàn Thiên Mạch rồi ư?

Đêm, đen như mực, lạnh như nước.

Ngoài kinh thành, ở một nơi hoang phế, đèn lồng cũ hổng phiêu diêu trong gió, cửa gỗ lúc nào cũng phát ra tiếng “cót két”.

Bên trong, không khí âm u, hắc y nam tử đeo mặt nạ quỳ một chân trên đất, đang đứng đấy là một nam nhân mặc thêu cẩm y màu đen, người đó đưa lưng về phía nam tử đeo mặt nạ, toàn thân tản mát ra khí thế kinh người, thế nhưng so sánh với này lạnh lẽo không khí còn bị lấn át mấy phần.

“Đi tra xét thân phận, hoàn cảnh gia thế của Liễu Y Y, còn nữa, vào buổi trưa, giết chết Hàn Thiên mạch, nhớ kỹ, nhất định phải là buổi trưa.”

53. Cuốn 1 – Chương 053

Chương 53: Không muốn thị tẩm

Gió mát, sương thanh, vầng trăng sáng treo trên cao.

Bạch Ly Nhược ở trong phòng ngủ tại Thần Hòa Hiên bất an đi tới đi lui, trong tay nắm thật chặt một cuộn giấy, trong đó có mấy dòng chữ.

“Buổi trưa ngày mai, tại con sông đào bảo vệ thành Lạc Hà, ta sẽ đợi nàng.”

Đây là chữ của Hàn Thiên Mạch, phiêu dật phóng khoáng, như núi cốc trong tranh.

Nàng cho rằng sau chuyện ngày hôm đó, hẳn sẽ không muốn gặp lại nàng, thậm chí khi Tiểu Mạn bệnh nặng cũng không nghĩ là sẽ nhờ hẳn giúp đỡ.

Đi hay là không đi? Đôi mi thanh tú của Bạch Ly Nhược nhíu lại, cuộn giấy trong lòng bàn tay càng nắm chặt hơn, nàng không phải là một khuê nữ chỉ biết núp mình trong khuê phòng nhưng nàng cũng không muốn đi bởi vì việc này sẽ chọc giận Phong Mạc Thần.

Xoay người về phía gian phòng nha hoàn, Tiểu Mạn nằm trên giường, bất an mê sảng, bên cạnh có một nha hoàn nhỏ tuổi đang đứng cúi đầu.

Nhìn thấy Bạch Ly Nhược vào cửa, nha hoàn thi lễ, cung kính nói, “Bẩm Vương phi, Tiểu Mạn tỷ tỷ người càng ngày càng nóng lên nữa.”

Bạch Ly Nhược nhích gần tới giường, đưa tay đặt lên trán Tiểu Mạn “Đại phu nói như thế nào?”

“Đại phu bảo, Tiểu Mạn tỷ tỷ không phải bị bệnh nặng, chẳng qua là bị cảm lạnh nhưng gió lạnh đã vào sâu trong xương, muốn khỏi hẳn sợ là không dễ.”

Bạch Ly Nhược trầm mặc, cũng do nàng quá sơ suất, lúc còn ở trong Lạc Hoa viện không phát hiện ra nha đầu này bị bệnh khiến bệnh trạng kéo dài tới tận bây giờ.

Lúc xoay người lại, trong lòng đã có chủ ý, bất kể là vì Tiểu Mạn hay là mình thì nàng cũng nên đi gặp Hàn Thiên Mạch một lần.

Đêm khuya, Bạch Ly Nhược đã ngủ say thì bị quấy nhiễu làm cho thức tỉnh, nàng trợn mắt, đập vào mắt nàng chính là thân thể tinh trắng của Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần vừa nói vừa giắt y phục lên tấm bình phong, quay đầu lại cười tà mị một tiếng “Đánh thức người à?”

Bạch Ly Nhược gật đầu, giả vờ ngủ say.

Thân thể có chút lạnh của Phong Mạc Thần đặt lên người nàng, hai cánh tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, gặm cắn vành tai trắng nõn, lẩm bẩm nói “Không phải đã bảo chờ ta sao?”

Bạch Ly Nhược nhíu mày, thân thể không kim được mà giật giật, rời khỏi ngực của hắn.

Không phải là không biết nhưng lúc này tại Thần Hòa Hiên không biết Tiểu Mạn thế nào, nơi này cũng không phải là Lạc Hoa viện, hơn nữa nếu hẳn vội vã muốn nàng thì bất kể ở đâu, kết quả cũng giống nhau.

Tựa hồ phát hiện ra Bạch Ly Nhược bất mãn, Phong Mạc Thần nắm chặt bả vai nàng, làm cho nàng quay mặt về phía mình.

Ánh mắt đầy dự vọng sáng lên trong đêm tối, Bạch Ly Nhược không dám nhìn thẳng, khẽ nghiêng đầu, đậm mạc, đáy mắt như có nước làm cho Phong Mạc Thần bỗng nhiên tức giận.

Nàng chán ghét hắn như vậy sao? Hắn đã hạ mình đón nàng về Thần Hòa Hiên, thậm chí định rằng sẽ cưng chiều nàng hơn bất kỳ một nữ nhân nào trong phủ nhưng nàng lại cho hắn cái sắc mặt này.

Bàn tay nâng chiếc cằm nhỏ xinh, khiến cho đôi mắt trong suốt của nàng nhìn hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi nói “Hầu hạ bốn vương, người rất ủy khuất sao?”

54. Cuốn 1 – Chương 054

Chương 54: Vườn không nhà trồng

Bạch Ly nhược khẽ nhíu mày, thần nhiên nói “Không phải là ủy khuất, mà là không thích.”

Con mắt Phong Mạc Thần tóe lên hàn quang lạnh thấu xương, nàng dám phản kháng hắn, bàn tay dưới thắt lưng nàng không tự chủ dùng sức thêm mấy phần, thỏa mãn nhìn đôi mi thanh tú của nàng nhíu chặt thêm.

Vì đau đớn nên môi Bạch Ly nhược khẽ mở, rên rỉ một tiếng, đôi môi mỏng của hắn bá đạo hôn làn môi thơm ngát của nàng, cái lưỡi linh hoạt xông vào trong miệng, quấn lấy lưỡi nàng.

Hai tay của nàng chống vào ngực hắn, lại bị một tay hắn giữ chặt, cái tay còn lại không ngừng di chuyển trên cơ thể mềm mại của nàng, đầu ngón tay mơn trớn khắp nơi, lần mò đến áo nàng.

Bạch Ly Nhược khuất nhục nhắm mắt lại, tùy ý cho bàn tay thô bạo của hắn hành động, nàng không giãy dụa, ngược lại làm cho hắn không còn hăng hái, rời khỏi thân thể nàng, cười lạnh nói “Người thắng rồi, từ nay trở về sau, ta sẽ không bao giờ đụng vào người nữa.”

Bạch Ly Nhược chậm rãi mở mắt, Phong Mạc Thần nhanh chóng mặc lại quần áo, động tác vô cùng nhanh chóng.

Nhìn bóng dáng tuấn mỹ của hắn đi khuất, Bạch Ly Nhược thở phào nhẹ nhõm.

Vén tấm rèm che lên, Phong Mạc Thần quay đầu “Thích vườn không nhà trồng, bốn vương sẽ thành toàn cho người, nhưng nếu để cho bốn vương biết được người có hành động gì bất chính thì người sẽ chết rất khổ sở!”

Bạch Ly Nhược mệt mỏi nhắm mắt lại, chậm chạp trở mình quay sang chỗ khác, nếu như có thể trở nên tỉnh táo, đó chưa hẳn là một chuyện tốt.

***

Hôm sau, sắc xuân tươi đẹp, phong cảnh tuyệt mỹ.

Bên sông đào bảo vệ thành, Hàn Thiên Mạch mặc y phục màu lam, mái tóc đen của y búi cao lên cài trâm, số tóc còn lại thả ở sau lưng, từ rất xa y đã nhìn thấy Bạch Ly Nhược đi đến, khuôn mặt u buồn hiện lên nóm đồng tiền.

Bạch Ly Nhược mặc y phục mỏng trắng như tuyết, áo khoác thêm chỉ bạc, mái tóc đen nhánh búi lại, thả hai sợi tóc trước ngực.

Dưới ánh mặt trời, dáng điệu nàng thướt tha, phảng phất như quanh người bao một luồng sáng, dáng đi yếu điệu, làm hấp dẫn không ít con mắt.

“Ly Nhược, ta còn đang lo là muội không đến.” Hàn Thiên Mạch nhẹ nhàng mở miệng, đôi mắt sáng lên biểu lộ cho tâm tình vui vẻ của hắn.

“Hàn công tử, hôm nay Ly Nhược đến đây là có chuyện muốn nhờ.” Bạch Ly nhược lễ phép.

“Ta biết rồi, Tiểu Man đã ngã bệnh.” Hàn Thiên Mạch tự giấu cười một tiếng.

Bạch Ly Nhược ngược máu, trong mắt tràn ngập nghi ngờ.

“Phong Mạc Thần đã phái người đến mời ta, hẳn sẽ không vì một nha hoàn mà tìm ta đâu.” Hàn Thiên Mạch cúi đầu, giấu đi vẻ cô đơn thoáng trên khuôn mặt.

Bạch Ly Nhược trầm mặc, là nàng hiểu lầm Phong Mạc Thần sao? Nàng vốn cho là hẳn sẽ không để ý đến sự sống chết của một nha hoàn, thậm chí đại phu ở Vương phủ cũng là do nàng sau khi dọn đến Thần Hòa Hiên mới đồng ý bắt mạch khám cho Tiểu Man.

55. Cuốn 1 – Chương 055

Chương 55: Hàn Thiên Mạch bị đâm

Bạch Ly Nhược trầm mặc, là nàng hiểu lầm Phong Mạc Thần sao? Nàng vốn cho là hẳn sẽ không để ý đến sự sống chết của một nha hoàn, thậm chí đại phu ở Vương phủ cũng là do nàng sau khi dọn đến Thần Hòa Hiên mới đồng ý bắt mạch khám cho Tiểu Man.

Những hạ nhân kia so trong suy nghĩ của nàng còn tốt hơn nhiều.

“Yên tâm, ngày mai ta sẽ tới Vương phủ bắt mạch cho Tiểu Man.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt mở miệng, ngẩng đầu lên, trên gương mặt tuần tú đã có một nụ cười ôn hòa.

Bạch Ly Nhược gạt đầu, nhìn ánh mắt Hàn Thiên Mạch cũng bất giác nở nụ cười.

“Ly Nhược, thật ra hôm nay ta gặp nàng là muốn nói cho nàng biết nàng có một ký ức rất quan trọng về ta.” Hàn Thiên Mạch hít sâu, lấy hết dũng khí nhìn Bạch Ly Nhược, ánh mắt trầm tĩnh, tập trung lại, thu hút chú ý của Bạch Ly Nhược, không hề chớp.

Bạch Ly Nhược nhìn hẳn, ngừng thở.

“Hai năm trước...” Hàn Thiên Mạch chậm rãi mở miệng, hẳn đang đắm chìm trong ký ức, hoàn toàn không chú ý đến sát khí nồng nặc ở phía sau.

Đôi mắt của Bạch Ly Nhược bỗng thấy phía sau Hàn Thiên Mạch có một mũi tên lao vút đến, đầu tên tỏa ra ánh sáng màu xanh.

Nàng kinh hô một tiếng “Cẩn thận -”

Thân thể mềm mại vọt tới Hàn Thiên Mạch, mũi tên xuyên qua, một tay Hàn Thiên Mạch nắm lấy mũi tên gãy, một tay đỡ lấy Bạch Ly Nhược ngã xuống, khẽ quay đầu, là một đám người áo đen kéo đến rất đông.

Nhìn bọn người áo đen, Bạch Ly Nhược thở hắt, nàng biết bọn họ. Ban đầu người đi cùng với Đan Cơ bắt nàng chính là đám người này.

Ánh mắt Hàn Thiên Mạch trầm xuống, rút kiếm từ bên hông, kiếm quang lạnh thấu xương vẽ ra nhiều đạo ánh sáng, hoa lệ và nguy hiểm.

Mục đích của người áo đen rất rõ ràng, đó là cướp đi tính mạng của Hàn Thiên Mạch. Một tay Hàn Thiên Mạch kéo Bạch Ly Nhược, một tay vận kiếm, mặc dù võ công cao thâm hơn bọn người áo đen này nhưng lại đang bị bao vây.

“Hàn công tử, mục tiêu của bọn họ là huynh, không cần lo cho ta, tự vệ quan trọng hơn -” Bạch Ly Nhược kinh hô, mấy lần suýt bị người áo đen chặt đứt cổ tay.

Hàn Thiên Mạch ôm chặt Bạch Ly Nhược hơn mấy phần, vừa ứng chiến, vừa lạnh lùng nói “Mục tiêu của các người là ta, không được thương tổn vị cô nương bên cạnh.”

Một câu nói nhắc nhở người áo đen, mục tiêu của bọn họ không chỉ là Hàn Thiên Mạch nữa mà bây giờ Bạch Ly Nhược cũng trở thành mục tiêu công kích của chúng.

Hàn Thiên Mạch rơi vào thế hạ phong, bỗng mắt nhìn thấy một thanh đao nhọn đâm về phía cổ của Bạch Ly Nhược, Hàn Thiên Mạch kinh hãi, lúc này quay lại thì kiếm đã chậm, nghiêng người bảo vệ Bạch Ly Nhược, đao nhọn lướt qua tay trái.

Thanh đao xẹt qua bàn tay hắn, mang theo máu tươi đâm vào lồng ngực, nhưng vẫn cố sức vận chân khí, một chưởng đánh gục người áo đen.

Toàn bộ đao kiếm sáng loáng đồng loạt bổ về phía đây, hắn vô lực giơ thanh kiếm lên, đôi mắt đỏ như hoàng hôn trời chiều, bên tai phảng phất tiếng kêu khóc của Bạch Ly Nhược, nàng thẳng thốt gọi, “Hàn Thiên Mạch, Hàn Thiên Mạch...”

56. Cuốn 1 – Chương 056

Chương 56: Bạch y công tử

Toàn bộ đao kiếm sáng loáng đồng loạt bổ về phía đây, hắn vô lực giơ thanh kiếm lên, đôi mắt đỏ như hoàng hôn trời chiều, bên tai phảng phất tiếng kêu khóc của Bạch Ly Nhược, nàng thẳng thốt gọi, “Hàn Thiên Mạch, Hàn Thiên Mạch...”

Máu nhiễm đỏ cả bộ y phục trắng của Bạch Ly Nhược, nàng cảm giác một nỗi hận ý đang dâng lên trong ngực, đôi mắt xanh tràn đầy nước nhìn đao kiếm.

Nghĩ thì chậm, hành động nhanh như cắt, một cây đao ra hiệu lệnh, toàn bộ thanh đao còn lại của bọn người áo đen đồng loạt vung lên rất nhanh, lực vô cùng mạnh, Bạch Ly Nhược vẫn còn đang hoảng sợ, bỗng bên tai vang lên một thanh âm dịu dàng, “Cô nương, người không sao chứ?”

Bạch Ly Nhược quay đầu, bên cạnh là một vị công tử nho nhã, cầm quạt mặc y phục trắng, uyển ước như tiên, nàng nghĩ sống ở thời này sao lại có người tuấn mỹ đến vậy?

Gương mặt đẹp như tranh vẽ, phương mâu nghiêng nghiêng, tuyệt mỹ đến mức nữ tử nào cũng phải mất hồn (đúng là muôn đời chết vì giai đẹp ^^). Hắn như đi ra từ một bức tranh, phiêu dật thoát trần, không giống Phong Mạc Thần lãnh mạc, cũng không giống Hàn Thiên Mạch hào hoa, hoàn hảo đến nỗi người khác cũng không dám lại gần, dường như kẻ bên là khinh nhường hắn.

Bạch y công tử nhìn thấy Bạch Ly Nhược thì trong một khắc cũng hơi sững sờ nhưng ngay sau đó bình tĩnh lại, nói “Bạch Thanh Loan có quan hệ gì với cô nương?”

Bạch Ly Nhược giật mình “Bạch Thanh Loan là tỷ tỷ ta, đa tạ công tử đã cứu giúp.”

Người đi theo bạch y công tử chống trả người áo đen, mắt thấy mấy tên đó sẽ bị đánh chết, bạch y công tử mở miệng “Phương Nham, hãy khoan dung độ lượng...”

Nam tử tên Phương Nham dừng tay, bọn người áo đen chạy trốn chết.

“Bạch cô nương, vị công tử này đã trúng độc, cần tìm một chỗ để mau giải trừ, cô nương có chỗ nào để đi không?” Bạch y công tử cúi người xem xét thương thế của Hàn Thiên Mạch, ôn hòa mở miệng.

Bạch Ly Nhược vội vàng nói, “Thần Vương phủ, phiên công tử đưa chúng ta trở về Thần Vương phủ.”

Trong mắt bạch y công tử thoáng sững lại, gật đầu “Thì ra cô nương là Thần Vương phi, ta sẽ lệnh Phương Nham đưa hai vị trở về, sau này hẹn ngày tái ngộ.”

Hắn làm sao biết nàng là Thần Vương phi, Bạch Ly Nhược phút chốc nghi ngờ, nhưng Phương Nham đã công Hàn Thiên Mạch trên lưng, sai bước đi tới Thần Vương phủ.

Mà bạch y công tử chậm rãi xoay người, ưu nhã bước đi theo hướng ngược lại.

Thần Vương phủ lại nổi lên sóng to gió lớn, Phong Mạc Thần nhìn Hàn Thiên Mạch hôn mê, môi mọng nhếch lên, bọn họ lại dám lén gặp mặt sau lưng hắn?

Về mặt Bạch Ly Nhược lo lắng nhìn đại phu cầm máu giải độc cho Hàn Thiên Mạch, đôi mi thanh tú rủ xuống.

“Người rất lo lắng sao?” Phong Mạc Thần nghiêng răng, nâng cằm Bạch Ly Nhược, trong mắt hiện lên ngọn lửa phừng phừng.

57. Cuốn 1 – Chương 057

Chương 57: Học một chút phép tắc

“Huynh ấy vì ta mà bị thương, chỉ cần huynh ấy tỉnh lại, người muốn xử trí ta thế nào cũng được!” Bạch Ly Nhược không chút sợ hãi đón nhận ánh mắt của Phong Mạc Thần, trên gương mặt vẫn còn nhuộm máu tươi, đây quật cường nhìn hắn.

Phong Mạc Thần buông tay ra, cười lạnh nhìn Hàn Thiên Mạch đang nằm trên giường, lãnh đạm nói “Về phần Hàn Thiên Mạch, bốn vương sẽ cứu hắn, còn người, người đâu, đem Vương phi ra ngoài giao cho Hoa ma ma dạy dỗ một chút phép tắc.”

Thị vệ đứng ở cửa lập tức tiến lên, hướng về phía Bạch Ly Nhược, chắp tay nửa cung kính, nửa uy hiếp nói “Vương phi, xin mời.”

Bạch Ly Nhược quay đầu lại nhìn Hàn Thiên Mạch một cái, xoay người theo thị vệ ra ngoài.

Hoa ma ma là vú nuôi Phong Mạc Thần đưa từ trong cung ra, đối với chuyện tranh giành trong Vương phủ bà sớm đã chứng kiến nhiều, nhưng dám ở sau lưng Vương gia gặp gỡ nam nhân khác thì đây là lần đầu tiên bà thấy.

Nữ nhân trong phủ không dễ dàng ra ngoài được, Bạch Ly Nhược có thể xuất phủ đủ thấy Vương gia cưng chiều nàng như thế nào, nhưng lại lợi dụng điều này để gặp gỡ nam nhân khác, thật sự là tội không thể tha.

Hoa ma ma dạy dỗ Bạch Ly Nhược biết phép tắc, thật ra là hành hạ nàng, bắt nàng quỳ một ngày trên mặt đất đầy đá cuội, dùng chỉ thật dai buộc chặt ngón tay nàng, siết cho đến sưng tấy, bắt mang giày thêu bị rách bước đi trên đá cuội.

Ba ngày sau, lòng bàn chân Bạch Ly Nhược đã đầy máu, cả mười ngón tay đã bầm tím, đầu gối cứ cử động một chút là bị đau.

Lúc Hàn Thiên Mạch tỉnh lại, người muốn gặp đầu tiên chính là Bạch Ly Nhược, Phong Mạc Thần âm trầm cười một tiếng, gọi người nói Hoa ma ma dẫn Bạch Ly Nhược đến, thấy Bạch Ly Nhược vịn vào nha hoàn đỡ vào cửa, hắn đón Bạch Ly Nhược từ trong tay nha hoàn.

Hàn Thiên Mạch gắng gượng thân thể còn suy yếu, khẽ đứng dậy, trên mặt tái nhợt không còn chút máu, không để ý tới ánh mắt khiêu khích của Phong Mạc Thần, thất thanh nói “Ly Nhược, nàng không sao chứ?”

Bạch Ly Nhược bị Phong Mạc Thần ôm vào ngực, khắp người không chỗ nào là không đau, Phong Mạc Thần thuận thế ôm eo nàng, khẽ dùng sức, Bạch Ly Nhược mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ta không sao cả...” Bạch Ly Nhược lắc đầu, sắc mặt trắng bệch.

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, bàn tay nâng cằm Bạch Ly Nhược lên, ôn hòa nói, “Nhược nhi, sao sắc mặt nàng lại khó coi như vậy? Ta đưa nàng về nghỉ ngơi thôi...” (*)

Hai chân Bạch Ly Nhược đau như bị lửa đốt, cảm giác mơ hồ làm nàng vô lực tựa vào ngực Phong Mạc Thần, chậm rãi gập đầu, mồ hôi lạnh tuôn rơi.

Phong Mạc Thần hôn má nàng đầy mồ hôi, ôm lấy lưng nàng, mỉm cười nói “Thiên Mạch, thân thể thể tử ta khó chịu, ta phải đưa nàng rời khỏi đây.”

(*): do PMT cố tình chọc tức HTM nên Snow để xưng hô như vậy

58. Cuốn 1 – Chương 058

Chương 58: Đã từng có tất cả

Trong mắt Hàn Thiên Mạch không giấu được sự cô đơn, không đợi trả lời, Phong Mạc Thần đã ôm Bạch Ly Nhược rời đi.

Trong phòng ngủ tại Thần Hòa Hiên, Phong Mạc Thần đá vào cửa phòng, sắc mặt lập tức khôi phục lại lạnh lùng như trước, ném Bạch Ly Nhược lên giường, cười lạnh nói, “Vương phi, người học phép tắc như thế nào rồi?”

Bạch Ly Nhược đã đau đến mức sắp bất tỉnh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy “Vương gia, ta đã học xong tất cả.”

Nụ cười của Phong Mạc Thần càng lớn hơn, đặt tay lên thân thể Bạch Ly Nhược, ngón tay thon dài không ngừng trêu chọc trên người nàng, lúc di chuyển tới đầu gối, dùng sức nắm chặt, thỏa mãn nghe thấy Bạch Ly Nhược hét thảm một tiếng.

Hắn chậm chạp đứng dậy, cởi từng thứ quần áo trên người mình, nhìn Bạch Ly Nhược cười tà nịnh “Vương phi, biểu diễn đặc sắc một chút, tình lang của người đang ở bên ngoài nghe đây.”

Bạch Ly Nhược lùi về phía sau “Người đã nói sẽ không chạm vào ta.”

Phong Mạc Thần bắt lấy hai tay Bạch Ly Nhược, dùng dây lưng trói lên đầu giường, cởi hết y phục của nàng “Bổn vương nói chuyện luôn luôn không tính toán gì hết.”

Bạch Ly Nhược bị chọc tức như muốn bất tỉnh, muốn giãy dụa nhưng cả người vô lực, mặc hắn tiến vào thân thể chặt khít của mình, nàng há mồm cắn bả vai hắn, mang theo tất cả hận ý đến nỗi máu tươi trào ra.

Trên vai truyền đến đau đớn kích thích thú tính của hắn, hắn không phản kháng lại, mặc cho nàng vừa đánh vừa cắn, hung hăng đoạt lấy nàng, tất cả lý trí sụp đổ, trời đất vạn vật hóa thành hư vô, hắn cơ hồ nhập linh hồn mình vào thân thể nàng, dường như đã đặt chân lên đỉnh của ngọn núi.

Sắc mặt Hàn Thiên Mạch nhợt nhạt, đôi môi tím tái, run rẩy giúp Tiểu Man bắt mạch.

Tiếng động trong phòng truyền vào tai hắn rất rõ ràng, trái tim như bị thanh âm đó xé làm tám mảnh, nha hoàn đứng bên cạnh hơi lúng túng, nhẹ giọng nói “Hàn công tử, hay người để thân thể khỏe lên một chút rồi bắt mạch cho Tiểu Man cô nương.”

Hàn Thiên Mạch lắc đầu, lẩm bẩm điều gì đó “Không thể kéo dài được nữa”

Hắn không biết tại sao sau khi Phong Mạc Thần ôm nàng ra cửa, ma xui quỷ khiến hắn đi theo sau bọn họ.

Hắn sợ Phong Mạc Thần tổn thương nàng, nhưng thật ra từ tận trong xương tủy hắn hy vọng Phong Mạc Thần làm như vậy.

Bởi thế hắn sẽ có lý do để đứng ra nói với Phong Mạc Thần “Nếu như người không yêu nàng, hãy để cho ta mang nàng đi.”

Hai ngón tay Hàn Thiên Mạch đặt lên cổ tay Tiểu Man, vẻ mặt hoảng hốt, tiếng động trong căn phòng đó vẫn truyền ra, hắn chậm chạp đứng dậy đi tới bên bàn lấy giấy bút ra viết.

Đưa phương thuốc giao cho nha hoàn, đôi môi khô khốc run rẩy “Lấy gừng làm thuốc dẫn, ba ly nước sắc thành một chén thuốc...”

“Hàn công tử, người muốn đi đâu? Độc trong người công tử còn chưa hết.” Nha hoàn cầm lấy phương thuốc, nhìn bóng lưng Hàn Thiên Mạch xiêu vẹo rời đi.

59. Cuốn 1 – Chương 059

Chương 59: Nổi sát niệm

“Hàn công tử, người muốn đi đâu? Độc trong người công tử còn chưa hết.” Nha hoàn cầm lấy phương thuốc, nhìn bóng lưng Hàn Thiên Mạch xiêu vẹo rời đi.

Hàn Thiên Mạch chậm chạp quay người lại, ánh mắt nhàn nhạt vô hồn ngược nhìn mảnh tường bên trong căn phòng đó, đầu đón xoay đi, không để tâm lời nói của nha hoàn, thất hồn lạc phách bước nhanh.

Đêm khuya, Bạch Ly Nhược mới tỉnh lại, hay tay đã được cởi trói, toàn thân, đau giống như bị xe nghiền nát, nàng khẽ đứng dậy, gắng gượng thân thể suy yếu, cẩn thận nhìn Phong Mạc Thần ngủ say bên cạnh.

Hận ý tràn đầy trong mắt, cảnh tượng bị hành hạ cùng khuất nhục, trong đầu từng màn hiện lên, hàm răng cơ hồ cắn nát, bàn tay run rẩy rút cây trâm cài tóc sắc bén, hướng đến giữa trán Phong Mạc Thần.

Hắn tựa hồ ngủ vô cùng thoải mái, hoàn toàn không ý thức được nguy hiểm xâm chiếm, trên khuôn mặt tuất mỹ dường như ẩn chứa một nụ cười.

Bàn tay Bạch Ly Nhược cầm cây trâm không kiềm được phát run, nàng muốn đâm xuống sao? Như vậy, có thể sẽ kết thúc được tất cả.

Ánh trăng đỏ đầy mặt đất, một hồi lâu, nàng bật khóc, hung hăng ném đi cây trâm trong tay, quên đi, nàng không phải là hắn, nàng không máu lạnh được như hắn.

Một mối kéo lê thân thể nhức buốt, nàng đứng dậy thật nhanh, gọn gàng mặc xong áo, khe khẽ đi ra ngoài.

Sau khi bóng nàng dần khuất, Phong Mạc Thần mới từ từ mở mắt ra, trong mắt thoảng vẻ hài lòng, đồng thời cũng có vẻ đầy thống khổ, nàng, hận hắn như vậy, hận đến nỗi có ý niệm định giết hắn.

Khuôn mặt đầy sương giá, nhìn cây trâm trên mặt đất, môi mỏng mím thành đường thẳng tắp, nàng nhất định là đi tìm Hàn Thiên Mạch rồi, hắn quả thật không hiểu nàng, nếu thích Hàn Thiên Mạch, vì sao lúc ở trong hang động, không chọn rời đi cùng với hắn ta?

Hay là, hắn đã xem nhẹ nàng?

—

Bạch Ly Nhược đi tới gian phòng của Hàn Thiên Mạch, biết được tin Hàn Thiên Mạch đã rời đi, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng, hắn đã từng nói ở con sông đào, nàng có một đoạn ký ức liên quan đến hắn.

Nàng thật sự không biết, ký ức đó là như thế nào. Hàn Thiên Mạch dường như đã cố gắng lấy hết dũng khí, muốn nhắc lại cho nàng, đáng tiếc cuối cùng bị bọn người áo đen đánh bất ngờ cắt đứt.

Trở lại phòng ngủ Thần Hòa Hiên, Tiểu Man đã tỉnh lại, ngọ ngoạy muốn uống nước, nha hoàn chăm sóc bên cạnh đã ngủ say.

Bạch Ly Nhược tiện thể rót nước, đưa cho Tiểu Man, Tiểu Man còn đang sốt, nhưng mà đã khá hơn rất nhiều.

“Tiểu thư, đây là ngọc bội của người phải không?” Tiểu Man ở mép giường phát hiện một miếng ngọc bội, nắm trong tay, đưa cho Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược nhận lấy nhìn thoáng qua, nhẹ nhàng lắc đầu, đây là ngọc bội của nam tử, tính chất rất tốt, có giá trị liên thành.

“Vật quý như vậy, ai lại để rơi ở đây?” Tiểu Man đem ngọc bội soi dưới ánh trăng, lơ mơ có thể thấy được hoa văn bên trong.

“Người đã nhặt được rồi, trước hết cứ giữ ở đây, vật quan trọng như thế, có lẽ sẽ có người quay lại tìm.” Bạch Ly Nhược đứng lên, thản nhiên nói.

60. Cuốn 1 – Chương 060

Chương 60: Mang thai ba tháng

Rèm trong phòng được vén lên, Phong Mạc Thần bước ra ngoài, chau mày, ưu nhã nói “Tình lang của người đi rồi?”

Trong mắt Bạch Ly Nhược không hề giấu vẻ chán ghét, thay Tiểu Man đắp chăn, không nói một lời vào trong phòng, tắt đèn chuẩn bị đi ngủ.

Phong Mạc Thần theo sát sau đó, nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn của Bạch Ly Nhược in rõ dấu năm ngón tay sưng đỏ, thương tiếc nói “Mời đại phu qua đây trước, người đừng ngủ vội.”

Bạch Ly Nhược mặc nguyên quần áo mà ngủ, căn bản không để ý tới Phong Mạc Thần, hắc thở dài, xoay người sai bảo nha hoàn.

“Người, ta muốn hỏi người.” Phong Mạc Thần nắm chặt bả vai Bạch Ly Nhược, khiến nàng phải nhìn thẳng hắn.

Bạch Ly Nhược chậm chạp mở mắt, lông mi dài cong vút giống cái quạt trên mí mắt.

“Người, ngày đó tại sao lại không chịu rời đi cùng Hàn Thiên Mạch?” Phong Mạc Thần do dự mở miệng, cặp mi xuống, che giấu cảm xúc đang ẩn chứa.

Bạch Ly Nhược cười lạnh “Vương gia nghĩ sao?”

Phong Mạc Thần ngược lên, không hề chớp nhìn nàng chăm chú, chỉ cần nàng nói một câu mềm mỏng, hắn sẽ bỏ qua toàn bộ hiềm khích lúc trước cứng chiều nàng hết mực.

“Hôm đó không phải Vương gia vẫn đang ở ngoài động canh chừng sao? Nếu ta đáp ứng Hàn Thiên Mạch rời đi, sợ là Hàn Thiên Mạch không cách nào an toàn đem ta rời đi từ trong tay người, ta muốn tìm cái chết hay sao chứ” Bạch Ly Nhược nói rõ từng câu từng chữ, vô cùng châm biếm.

“Thì ra là như vậy.” Phong Mạc Thần cười lạnh, chậm chạp đứng dậy, gần từng chữ nói “Nhưng nếu Vương phi có thể phát hiện bốn vương ở ngoài động, tại sao Hàn Thiên Mạch lại không nhận ra?”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược khê biến, giễu cợt nói “Hàn Thiên Mạch là chính nhân quân tử, nào có tâm tư cần trọng như Vương gia?”

Phong Mạc Thần lắc đầu, đang muốn bác bỏ thì ngoài phòng có ngự y cầu kiến.

Vết thương ngoài da của Bạch Ly Nhược căn bản không có vấn đề gì đáng ngại, nhưng ngự y lại mang đến cho hai người tin tức sét đánh, Bạch Ly Nhược mang thai ước chừng ba tháng rồi.

Sau khi ngự y đi, trong phòng ngủ xa hoa chỉ còn lại hai người, vẻ mặt Bạch Ly Nhược lạnh nhạt, như chuyện mang thai không có liên quan gì đến nàng.

“Vương phi mang thai ba tháng?” Phong Mạc Thần cười lạnh, nàng có thể mang thai một tháng, hai tháng, thậm chí bốn tháng, tại sao lại là ba tháng?

Rõ ràng ba tháng trước, lúc đó nàng đang ở trong Lạc Hoa viện, hẳn cơ hồ quên mất nàng. Lúc thưởng mai mới nhớ có một Vương phi tồn tại, cũng trong một tháng này hẳn không chạm vào nàng, nàng lại mang thai vào thời điểm này.

61. Cuốn 1 – Chương 061

Chương 61: Người đó là ai

Thật là mỉa mai, ông trời đang trêu chọc hắn, hắn vẫn cho là, mặc dù nàng và Thiên Mạch ở gần nhau, cũng không thể làm chuyện có lỗi với hắn.

Là hắn xem trọng nàng, hay là hắn xem trọng chính mình đây?

Phong Mạc Thần trước nay chưa từng thất bại, đôi mắt nhìn Bạch Ly Nhược, đã mờ mịt đầy hàn quang, lạnh tới thấu xương, oán hận vô cùng.

Bạch Ly Nhược cuộn tròn ở trên giường, không nói một lời. Nàng cũng không hiểu, vì sao lại là ba tháng, đột nhiên nhớ lại hôm đó Đan Cơ uy nàng nuốt vào viên thuốc, nguyên nhân là do sao?

“Người kia, là Hàn Thiên Mạch phải không?” Phong Mạc Thần lạnh lùng, sững động lại ngay phượng mâu, đã mơ hồ có sát ý.

Bạch Ly Nhược như cũ không nói một lời, giải thích có tác dụng sao?

Sự trầm mặc ấy, khiến tim hắn như bị dao cắt. Hắn lại ngu đến mức muốn giảng hòa với nàng, muốn tự mình sống ái nàng.

“Người không trả lời, cũng không sao, ta sẽ tra ra hết thấy!” Phong Mạc Thần nghiêng răng bật ra mấy chữ, đôi mắt phượng lạnh lẽo, tràn ngập sát khí.

Trong không gian nồng đậm hàn khí này, Bạch Ly Nhược rúc mình, chậm chạp nhắm mắt lại, mặc kệ Phong Mạc Thần xoay bước rời đi.

Hôm sau, thân thể Tiểu Man vẫn còn bệnh, đã bị gọi đi hình đường.

Phía trên hình đường, Phong Mạc Thần nghiêng người tựa vào ghế thấp, toát khí thể run người, ánh mắt rét lạnh, một nam tử tuấn mỹ giống như la sát từ địa ngục.

“Tiểu Man, bốn vương hỏi ngươi, ba tháng trước, Vương phi phát sinh quan hệ cùng với ai?” Trên mặt Phong Mạc Thần không chút cảm xúc, trong mắt vẫn lạnh lùng như thế.

Tiểu Man sợ hãi đến phát run, nhìn bốn vách u ám, treo trên vách tường đủ các loại hình cụ, “bịch” một tiếng quỳ xuống. Ngay sau đó nhớ tới ngày kia mấy tháng trước, chiếc giường trong Lạc Hoa viện xóc xếch, ánh mắt thống khổ của tiểu thư, cùng với câu nói “Bị súc sinh chiếm đoạt, không quan trọng.”

“Bẩm Vương gia, tiểu thư là bị bắt buộc, đều do Tiểu Man không tốt, không bảo vệ tốt tiểu thư.” Thanh âm của Tiểu Man run rẩy, khốc thành tiếng.

Phong Mạc Thần ngửa đầu cười, ánh mắt nguy hiểm, lóe lên tia không kiên nhẫn.

“Thời gian? Là lúc nào?” Hắn cảm giác được lý trí cuối cùng trong đầu đã biến mất, chỉ còn lại ngọn lửa tức giận chờ bùng cháy thiêu đốt tất cả.

“Đạ, là khoảng mùa đông, có lẽ đầu tháng chạp, lúc ấy tiểu thư rất tức giận, còn đem tất cả đồ trong nhà vứt ra ngoài.” Tiểu Man lệ rơi đầy mặt, bả vai không ngừng run rẩy, nàng và tiểu thư, làm sao có thể sống ở Vương phủ được nữa đây?

Phong Mạc Thần gật đầu, rất tốt, nha đầu này cũng biết thức thời, rất thông minh.

Hắn phải xử trí nàng cùng tiện chủng trong bụng như thế nào? Hàn Thiên Mạch, ta sẽ băm thây người thành trăm mảnh!

Đi khỏi hình đường, sắc mặt Phong Mạc Thần âm u như mây đen giăng đầy, nhìn thấy hắn toàn bộ hạ nhân đều tránh xa, chỉ có Liễu Y Y, cười tươi tiến đến vòng tay hắn.

“Thần, nghĩa mẫu để ta gả cho người, ý của người thế nào?” Liễu Y Y len lén quan sát vẻ mặt của Phong Mạc Thần, không ngừng đóng đưa với hắn, có ý làm nũng.

Phong Mạc Thần giống như băng sơn, ánh mắt khế chuyển, ngón tay nâng cằm Liễu Y Y “Gả cho ta, người không hối hận sao?”

62. Cuốn 1 – Chương 062

Chương 62: Mạng bị treo dây (một)

Hôn sự của Phong Mạc Thần và Liễu Y Y cứ như vậy ấn định, thời gian khoảng cuối tháng một.

Trong Vương phủ, tất cả mọi người đều bàn luận về hôn sự này, dù sao Liễu Y Y đối với bọn họ mà nói, là một người lạ hoắc, vậy mà có thể ngồi lên vị trí gần Vương phi, hơn nữa hôn lễ so với lúc Bạch Ly Nhược gả vào Vương Phủ, chỉ có hơn chứ không kém.

Tiểu Man sau khi bị gọi tới hình đường, vốn là đã khá hơn, lại lần nữa ngã bệnh, không ngừng sốt cao, Bạch Ly Nhược một mực bên cạnh chăm sóc.

Ban đêm, Bạch Ly Nhược bưng khay thức ăn tới phòng của Tiểu Man, ngay lúc đó, một bóng đen bỗng xuất hiện ngay khúc quẹo hành lang rồi biến mất.

Trong lòng tức khắc dâng lên một dự cảm bất tường, nàng mạnh bước tới trước, lúc đẩy phòng Tiểu Man ra, phát hiện cửa sổ mở toang, Tiểu Man ngã lộn ra đất, kiểm đâm ngay bụng, trong tay nắm chặt một chiếc khăn đen.

Máu chảy đầm đìa, lênh láng trên mặt đất, Bạch Ly Nhược quá sợ hãi, hét to lên.

Sau khi ngự y đến, Tiểu Man coi như là tạm thời nhạt về một cái mạng, nhưng mà vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Bỗng dưng, nhớ tới Đan Cơ và bọn người áo đen, nàng không biết, mục đích của bọn họ rốt cuộc là gì, tại sao lại cứ nhắm vào nàng.

Từ Liễu Y Y, nàng biết được, bọn người áo đen đó là người của một tổ chức gọi là La Sát Môn, hành sự quỷ dị, không theo phương thức nào, ngay cả Phong Mạc Thần cũng không điều tra ra được.

Bạch Ly Nhược yên lặng suy tư, trong lòng dường như đã có một khuôn mặt mơ hồ.

Đảo mắt đã đến ngày thành hôn của Phong Mạc Thần và Liễu Y Y, Bạch Ly Nhược y phục chỉnh tề ra khỏi phòng ngủ Thần Hòa Hiên để tham dự, tự dưng lại bị Hoa ma ma ngăn chặn.

Đi sau Hoa ma ma là hai y nữ, trong tay bưng khay gỗ lim sơn đỏ, trong khay là một chén thuốc đen đặc.

Trên mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt đi, không còn huyết sắc, thân thể lão đảo muốn ngã bị nha hoàn nhanh chóng đỡ lấy, hai đầm nắm chặt, móng tay ấn vào trong da thịt, không hề chớp mắt nhìn chằm chằm chén thuốc đó.

Mặt Hoa ma ma không chút thay đổi tiến lên “Bẩm Vương phi, Vương gia đã phân phó lão nô phải hầu hạ Vương Phi uống thuốc!”

Bạch Ly Nhược không ngừng lắc đầu lui về phía sau “Không được, người hãy nói cho Phong Mạc Thần biết, hải tử trong bụng ta là cốt nhục của hắn, hắn mà làm như vậy, sẽ gặp báo ứng.”

Hoa ma ma lạnh lùng cười một tiếng, nói với nha hoàn đứng phía sau Bạch Ly Nhược “Mau vịn lấy Vương Phi, thuốc mà rơi một giọt, sẽ trừng phạt các người!”

Nhìn Hoa ma ma bưng chén thuốc bưng lên, từng bước tiến lại gần mình, Bạch Ly Nhược với ánh mắt kinh hãi, giấy dựa nói “Không, các người không thể làm như vậy, ta muốn gặp Phong Mạc Thần, hài tử trong người ta chính là con của hắn!”

63. Cuốn 1 – Chương 063

Chương 63: Mạng bị treo dây (hai)

Hoa ma ma giữu cột nhìn nàng, đưa tay nâng chén thuốc, chuẩn bị rót vào miệng.

Bạch Ly Nhược liều chết vùng vẫy, hai nha hoàn phía sau kiềm chặt, làm cho nàng không thể nhúc nhích.

“Hoa ma ma, ta van cầu người, người mau nói với Vương gia câu này, lòng mới gấp mà tình đã thắm, nguyện kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành. Ta không lừa dối hắn, hài tử trong bụng ta là của hắn, thật sự là của hắn!” Thanh mâu Bạch Ly Nhược đầy nước, nhìn chén thuốc trước mắt, không ngừng lắc đầu giấy dựa.

Hoa ma ma quan sát Bạch Ly Nhược trong chốc lát, thu tay lại, đặt chén thuốc lại vào khay của nha hoàn phía sau, hướng về một nô tỳ đứng bên cạnh nói “Người đi mau, đem lời của Vương Phi truyền đạt lại cho Vương gia, xin lệnh một lần cuối cùng, có cần mớm thuốc hay không.”

Nha hoàn cúi đầu, khom người thi lễ, vội vàng lui khỏi.

Bạch Ly Nhược thở phào nhẹ nhõm, lệ vẫn còn đọng trong mắt, nhưng hướng về phía Hoa ma ma chân thành nói “Ma ma, đa tạ người!”

Hoa ma ma quay mặt qua chỗ khác, hừ lạnh một tiếng, không hề đáp lại.

Bên ngoài đã vang lên tiếng pháo nổ cùng tiếng trống, nhưng căn phòng này vẫn yên lặng, bị đè nén đến nỗi không cách nào thở được.

Lát sau, nha hoàn quay lại, mang về hai chữ “Bẩm, Vương gia có lệnh phải uống thuốc.”

Cả người Bạch Ly Nhược như bị rút cạn sinh khí, ngồi phịch xuống giường, nhìn Hoa ma ma đưa tới chén thuốc, nước mắt cũng không kịp được mà rơi xuống.

Từng giọt lệ rơi vào chén, lăn tăn gợn sóng, đôi môi run rẩy “Phong Mạc Thần, ta mãi mãi, mãi mãi không bao giờ tha thứ cho người.”

Nàng chậm chạp nhận lấy chén thuốc trong tay Hoa ma ma, bình tĩnh nuốt từng ngụm, cố gắng vượt qua mùi vị thống khổ này, tự nói với mình, Bạch Ly Nhược, người hãy ghi nhớ lấy.

Hoa ma ma đưa một chén thuốc khác “Bẩm Vương phi, chén này là diễm dược (thuốc có vị ngọt), bồi bổ cơ thể, và để dụ cơn đắng.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, mỉm cười “Hoa ma ma, ta không sao, không cần đâu.”

Từ tốn đứng dậy, đi tới giường, nàng diễm tĩnh làm Hoa ma ma cả kinh, dặn dò hai y nữ phía sau “Trông nom Vương phi cho tốt.”

Trong đại sảnh Vương phủ, hôn lễ vô cùng rực rỡ. Phong Mạc Thần trong y phục tân lang đỏ sẫm, hoàn mỹ tuấn lãng, trông hỷ nương dịu tân nương Liễu Y Y một thân đỏ thắm vào, nhưng trong lòng hắn muốn, đó chính là bóng dáng dịu dàng đang trong phòng ngủ Thần Hòa Hiên kia.

Thuốc, hắn là đã uống xong rồi.

Nàng bảo, đó là hài tử của hần, khoe môi vẽ nên một nụ cười châm biếm, lừa gạt ai chứ? Mang thai ba tháng, mà là hài tử của hần?

Ngay cả Tiểu Man cũng thừa nhận, nhưng nàng chết cũng không hối cải.

Nghi quan bên cạnh cất cao giọng, nói lời chúc mừng, hần chậm chạp đứng dậy, trên khuôn mặt tuấn mỹ, vẫn bằng phẳng như vậy không thay đổi.

Mang thai ba tháng, bốn chữ này giống như độc châm, mỗi thời khắc lắng trĩu tâm của hần.

Nghi quan bắt đầu hô: “Nhất bái thiên địa.”

64. Cuốn 1 – Chương 064

Chương 64: Mạng bị treo dây (ba)

Tiểu Man khai, thời điểm là ngày tám tháng chạp, ngày tám tháng chạp ư? Không đúng, nếu như là thời gian đó, nàng hần là phải mang thai bốn tháng, hơn nữa lúc ấy, hần đang ở hậu viện thưởng mai cùng nàng kia mà.

Nha hoàn một bên thấp giọng nhắc nhở “Bẩm, Vương gia, đến phiên người cúi chào.” Phong Mạc Thần mặt không chút thay đổi, vẫn đắm chìm trong ký ức của mình.

Đêm đó, đích thực là hần đã cường bạo nàng. Hơn nữa, trước ngày ấy một tháng, Hàn Thiên Mạch cũng không có ở kinh thành.

Phong Mạc Thần bỗng nhiên tỉnh lại, tháo chiếc bông đồ trước ngực, chạy một mạch thẳng đến Thần Hòa Hiên.

Cả đám đầy tớ cùng khách khứa trở mắt đứng nhìn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Mặt khác, Bạch Ly Nhược đang hơi thở yếu ớt, y nữ hoảng hồn kinh hô “Không ổn rồi, rong huyết.”

Hoa ma ma còn chưa kịp ngăn cản, Phong Mạc Thần đã như gió lốc xông vào, căn phòng đầm máu tanh, trong tay nha hoàn là khối máu đỏ tươi, lồng ngực hần bỗng khô cạn, quên cả hô hấp, trừng trừng nhìn, hần run rẩy gào gầm thét “Không phải là mang thai ba tháng sao? Tại sao phải lại vậy?”

Y nữ bạch một tiếng quỳ xuống, lấy bầy, “Bẩm Vương gia, mạch của Vương phi xem giống như là ba tháng, nhưng hài tử khi đi ra ngoài, mới phát hiện đã bốn tháng.”

Một y nữ khác luống cuống tay chân, cầm máu cho Bạch Ly Nhược, kinh hoảng kêu lên, “Tâu Vương gia, tính mạng của Vương phi có thể khó bảo toàn, kính thỉnh người sớm chuẩn bị.”

Phong Mạc Thần cắn răng, thấy mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt mà hần lao đảo mấy bước, gần từng chữ nói “Vương Phi nếu có mệnh hệ gì, các người, ta sẽ chôn hết theo!”

Nha hoàn đỡ lấy Bạch Ly Nhược run cầm cập, bị Phong Mạc Thần đẩy ra, hần nhanh ôm lấy thân thể mềm mại nhưng giờ đây đã lạnh cóng, ở bên tai nàng gần giọng “Bạch Ly Nhược, người mau tỉnh lại cho ta, nếu người dám chết, ta sẽ đem tất cả mọi người trong Bạch phủ chôn cùng người đấy!”

Hơi thở nàng yếu ớt dần, ý thức bắt đầu mơ hồ, sau đó hoàn toàn lâm vào trạng thái hôn mê.

Phong Mạc Thần thấy cánh tay ngọc ngà vô lực buông xuống, ánh mắt hoảng hốt, gầm hét lên “Đi tìm Hàn Thiên Mạch, mau tìm Hàn Thiên Mạch về đây cho ta.”

Cảm giác tính mạng của nàng sắp mất đi, Phong Mạc Thần gần như điên cuồng, màu máu đỏ nhuộm ướt chiếc quần nàng, dính sang cả khăn trải giường, ở khắp mọi chỗ, đều là một màu đỏ đáng sợ.

Hần gặm cắn gương mặt của nàng, vành tai của nàng, bờ môi mềm của nàng, gào thét để cho nàng tỉnh lại, hần còn chưa chán ngán thân thể của nàng, hần không cho phép nàng chết đi.

“Không cho phép người bỏ ta, không cho phép!” Phong Mạc Thần dường như muốn cắn xé nàng, ôm nàng thật chặt trong lòng ngực.

Nàng không thể chết, nàng không thể bỏ hắn được, nếu nàng chết, hắn phải làm sao đây?

“Ly Nhược, Ly Nhược, nàng mau tỉnh lại. Ta tin tưởng nàng, nàng đừng rời bỏ ta.” Phong Mạc Thần không ngừng lẩm bẩm bên tai nàng, thân thể run run, tay chân luống cuống như đứa trẻ nhỏ.

65. Cuốn 1 – Chương 065

Chương 65: Thời cơ chưa tới

Hàn Thiên Mạch đi vào phòng ngủ Thần Hòa Hiên, mùi máu tràn ngập khắp phòng, Bạch Ly Nhược gầy gò tái nhợt nằm trên giường, và Phong Mạc Thần thì đang ôm chặt lấy nàng.

Phong Mạc Thần thấy Hàn Thiên Mạch, giống như gặp được cứu tinh, hắn đã chờ mấy canh giờ, không ngừng đưa công lực vào trong cơ thể Bạch Ly Nhược, thật không biết, nếu hắn ta không xuất hiện, nàng còn có thể kiên trì được bao lâu.

Hàn Thiên Mạch để hòm thuốc xuống, lãnh mạc nói “Buông nàng ra đi.”

Nhưng Phong Mạc Thần không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn, ánh mắt mang thêm địch ý không hề chớp tròng Hàn Thiên Mạch.

Hàn Thiên Mạch lấy một chiếc ngân châm từ trong hòm, liếc Phong Mạc Thần “Người cứ ôm nàng như vậy, ta không tài nào cứu được.”

Phong Mạc Thần hít mạnh, để Bạch Ly Nhược nằm ngang, cũng vì hắn có cảm giác, hắn sẽ phải mất đi nàng.

Hàn Thiên Mạch điểm một vài huyết đạo trên người Bạch Ly Nhược, rồi đút cho nàng mấy viên hoàn thuốc, cẩn thận từng bước.

Tà áo Phong Mạc Thần toàn bộ là máu, thể nhưng hắn vẫn còn mặc trên người, hoàn toàn đối lập với thân thể nữ tử nhợt nhạt như tờ giấy trên giường thật vô cùng mỉa mai.

Hàn Thiên Mạch trị thương xong, đầu đã đầy mồ hôi, thấy Bạch Ly Nhược khẽ có sinh khí, thở ra một hơi dài, xoay người viết phương thuốc liền rời đi.

Phong Mạc Thần nhanh chóng bắt được tay hắn, nhú mày nói “Người đi đâu?”

Hàn Thiên Mạch quay đầu lại nhìn Bạch Ly Nhược một cái, lạnh nhạt nói “Nàng hiện tại đã không sao rồi, mất máu quá nhiều, an dưỡng nhiều hơn nhất định không có chuyện gì.”

“Hãy ở lại Vương phủ.” Phong Mạc Thần mở miệng giữ lại, bây giờ hắn đối với Khổng Tước và Bạch Ly Nhược tuyệt đối tín nhiệm.

“Thần Vương không lo lắng ta bắt cóc Ly Nhược sao?” Hàn Thiên Mạch lên tiếng châm chọc, khoe miệng vẽ nên một nụ cười quỷ dị.

Phong Mạc Thần buông tay, trợn mắt “Người không có bốn sự đó!”

Hàn Thiên Mạch gật đầu mỉm cười “Thần Vương không phải bình thường tự phụ sao, nhưng hiện tại thân thể Ly Nhược suy yếu, không phải là thời cơ tốt nhất, chờ xem, ta sẽ trở lại!”

Phong Mạc Thần không đáp trả, nhìn bóng dáng Hàn Thiên Mạch dần khuất đi.

Hôn lễ của Liễu Y Y, cuối cùng cũng kết thúc, nàng cơ hồ là trò cười trong kinh thành, trước hôn lễ một khắc, tân lang bỏ chạy.

Liễu Y Y trốn ở trong phòng khóc thật lâu, Phong Mạc Thần thấy thế, nhất thời thương tiếc, tự cho rằng mình đã làm cho nàng đau buồn, hứa hẹn, ngày nào đó, sẽ tổ chức lại hôn lễ. (Snow: *đập bàn* cái gì cơ?)

Lúc Bạch Ly Nhược tỉnh lại, là ba ngày sau, Phong Mạc Thần ngồi bên cạnh trông ba ngày ba đêm.

“Ly Nhược, sau này, chúng ta cùng sống chung với nhau, hài nhi, coi như là ta nợ nàng.” Phong Mạc Thần nắm bàn tay nhỏ bé của Bạch Ly Nhược, nhún nhường.

Bạch Ly Nhược rút tay về, ngắt lời hắn “Vương gia nói quá lời.”

“Không nên đối với ta như vậy, nàng thích gì, muốn gì, cứ nói với ta, ta sẽ làm nàng vui vẻ!” Đôi mày Phong Mạc Thần nhíu chặt, nàng lạnh lùng, khiến hắn bi thương, hắn thà rằng nàng cứ âm ỉ, chứ đừng mắng hắn giống như nữ nhân khác.

“Ta muốn...” Bạch Ly Nhược dừng lại, ngược mắt, ánh mắt trong sáng không che dấu vẻ chán ghét “Người đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa, vĩnh viễn, vĩnh viễn!”

66. Cuốn 1 – Chương 066

Chương 66: Tra ra manh mối (một)

Phong Mạc Thần vẻ mặt đanh lại, đôi mắt gợn sóng dữ dội, nhưng ngay sau đó hắn hít sâu một hơi, thông thả đứng dậy nói “Vậy người nghỉ ngơi đi, chờ tâm tình người tốt lên, ta sẽ lại đến thăm người.”

Liên tục trong nửa tháng, Bạch Ly Nhược không gặp Phong Mạc Thần, thân thể của nàng đã gần bình phục, hoa lá mùa xuân đua nhau khoe sắc, dần dà nàng có thể ra khỏi Thần Hòa Hiên thưởng hoa ngắm trăng.

Tiểu Man vẫn chưa tỉnh lại, nha hoàn bảo Hàn Thiên Mạch chữa trị cũng thúc thủ vô sách (bó tay không có phương pháp), chỉ có thể dựa vào ý chí của Tiểu Man, từ từ mà chuyển tỉnh.

Bạch Ly Nhược cũng thường xuyên phụ giúp đẩy xe lăn, mang tiểu Man ra ngoài hóng gió, lúc nào cũng nói chuyện phiếm, mặc cho tiểu nha đầu ấy chưa từng đáp lại.

Thời điểm tháng tư, cơ thể Bạch Ly Nhược đã hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp, Phong Mạc Thần thật sự không hề xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Nhưng mà nàng nào đâu biết, mỗi khi nàng ở bên cạnh Tiểu Man, ở phía sau vườn hoa xa xa luôn luôn có một đôi mắt lẳng lặng nhìn nàng.

Mỗi khi đêm dài yên tĩnh, lúc nàng ngủ say, Phong Mạc Thần luôn luôn ở bên giường ngắm nàng chăm chú.

Phong Mạc Thần cũng không rõ tâm tình của mình, hắn dường như sợ lại phải yêu một lần nữa, một Bạch Thanh Loan thương tổn hắn, thế đã đủ rồi.

Vuốt ve ngũ quan xinh xắn của nàng, trong đầu toàn bộ là hình ảnh khi nàng cười, nàng khóc, nàng tức giận, không biết lúc nào, nàng đã chiếm đầy lòng hắn, mỗi bật ra một tiếng thở dài, thật sự, hắn đã yêu mất rồi.

Đầu tháng tư, trời trong, ban đêm sương phủ nhàn nhạt, như những ánh ngọc lấp lánh, mọi vật đều chìm trong tĩnh lặng.

Bạch Ly Nhược sớm đã ngủ say, nàng mơ thấy rất nhiều thứ không thuộc về thời đại này. Nhà cao tầng, xi măng cốt thép, tòa cao ốc, đèn màu thủy tinh, còn có âm thanh tiếng còi inh ỏi, người đến người đi trên những con đường đông đúc.

Ngay sau đó, nàng bị tiếng súng làm bừng tỉnh, mồ hôi lạnh tuôn đầy, phát hiện trước giường có một đôi mắt thâm lãnh.

Chủ nhân đôi mắt ấy là một hắc y che mặt, trong tay đao nhọn lóe ra bạc quang, nàng không kịp hô lớn một tiếng, tên người áo đen đó một chưởng đã làm nàng bất tỉnh, ôm vào trong ngực, lướt qua cửa sổ, tung người nhảy lên.

“Các hạ, đêm khuya đến thăm Thần Vương phủ của ta, như nơi này không có người sao?” Phong Mạc Thần trong bộ y phục đỏ tía, trường kiếm nơi tay, nghiêm nghị chắn phía trước mặt người đó.

Người áo đen mang theo Bạch Ly Nhược, không có cách nào ứng chiến, nhân châu xoay động, huyết tay một cái, tức khắc liền có bảy tám người áo đen xuất hiện trên nóc Vương phủ.

Mắt thấy tên kia mang Bạch Ly Nhược đi xa, Phong Mạc Thần lấy khí nhảy lên, lại bị mấy người áo đen còn lại vây quanh.

“Các người muốn chết!” Đôi phượng mâu thon dài của Phong Mạc Thần lộ hung quang, thanh kiếm trong tay lập tức xuất chiêu, trong khoảnh khắc liền tỏa ra hàn quang.

Bích Lạc Ngân Hà, chiêu này hắn chưa từng sử dụng, để che giấu thực lực, mà trọng yếu hơn, hắn đã đáp ứng sự phụ, trừ phi gặp thời khắc nguy hiểm, tuyệt đối không dùng sát chiêu này.

Đám người áo đen chưa kịp phản ứng, bỗng cảm giác ngực chợt lạnh, muốn cản trở Phong Mạc Thần đã không còn kịp, động tác vừa vươn ra giữa không, bất ngờ máu nơi ngực ào ạt chảy ra, ngay sau đó, đã không còn có thể hô hấp.

67. Cuốn 1 – Chương 067

Chương 67: Tra ra manh mối (hai)

Người áo đen kèm hai bên Bạch Ly Nhược thật không ngờ tới, bảy tám người chỉ có thể ngăn cản Phong Mạc Thần không đến thời gian một ly trà.

Người áo đen khẽ lui về phía sau vài bước, hướng tới phía tòng lâm huyết sao một tiếng, nhất thời ngân quang hiện ra, vài tên hồng y tử sĩ lập tức xuất hiện.

Nhìn thấy binh khí bọn họ, rõ ràng so với đám người áo đen ban nãy cao hơn một bậc, đôi mắt nhú lại, Phong Mạc Thần lập tức cảnh giác thêm vài phần.

Bạch Ly Nhược yếu ớt tỉnh lại, sau ót đau đớn làm cho nàng gần như muốn nôn mửa, thấy rõ tình cảnh trước mắt, liền một phát cắn lấy cánh tay người áo đen, hắn bị đau, cánh tay buông lỏng, Bạch Ly Nhược nhân tiện nhanh chóng nhảy thoát khỏi.

Phong Mạc Thần xoay thân một cái đã đem Bạch Ly Nhược bảo hộ ở phía sau, nhú mày nói “Sao người tỉnh lại lúc này?”

Bạch Ly Nhược xoa xoa nơi cổ bị đau, sao vậy, nàng tỉnh lại không đúng lúc à, liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói “Ta nên tỉnh lại khi nào?”

“Tối thiểu, cũng phải chờ ta giết chết xong bọn chúng, bây giờ bên cạnh ta ngược lại không an toàn.” Khi Phong Mạc Thần nói chuyện, những tên hồng y nhân đã bắt đầu tấn công.

Bạch Ly Nhược chỉ cảm thấy trước mắt bóng người loạn xạ xen vào nhau, căn bản phân không rõ ai là ai, nàng thừa dịp có kẽ hở lùi về phía sau, bọn họ cứ từ từ đánh đi, nàng sẽ không làm khán giả, có cơ hội, đương nhiên là phải chạy.

Người áo đen vẫn đứng một bên quan sát cuộc chiến đương nhiên sẽ không bỏ qua dịp này, tung người nhảy lên hướng về phía Bạch Ly Nhược, nàng hoảng hốt kinh hô.

Phong Mạc Thần xoay nhẹ kiếm, xuất chiêu như gió, người áo đen bị trúng thương, lui về phía sau, Bạch Ly Nhược nghĩ lại vẫn còn sợ hãi.

“Người quả là lợi hại.” Bạch Ly Nhược tự đáy lòng khen ngợi, liền bám theo sát Phong Mạc Thần, cũng không còn dám rời đi nửa bước.

Phong Mạc Thần cúi đầu nhìn vết thương bên hông mình, thản nhiên nói “Không tồi.”

Hồng y nhân mắt thấy trong nhất thời bất không được Phong Mạc Thần, đồng thời lui về phía sau, Phong Mạc Thần ôm Bạch Ly Nhược, bay vọt lên.

Hồng y nhân không có đuổi theo, sở dĩ bọn họ không đuổi theo, là bởi vì, chắc chắn rằng, Phong Mạc Thần căn bản trốn không thoát khỏi tông lâm.

Trận pháp bố trí trong khu rừng này, Phong Mạc Thần đã bay qua bay lại mấy lần, vẫn về lại chỗ cũ, hấn che vết thương bên hông, sắc mặt đã trở nên rất khó coi.

Bạch Ly Nhược lúc này mới phát hiện hấn bị thương, ấp úng nói “Người, không có việc gì chứ?”

Phong Mạc Thần quay đầu lại, bình tĩnh nhìn nàng “Người mới vừa rồi không phải muốn chạy trốn, ném ta ở lại một mình sao?”

Bạch Ly Nhược bị nhìn thấu tâm tư, sắc mặt ửng đỏ “Ta ở lại, sẽ là gánh nặng cho người.”

Phong Mạc Thần gật đầu, quan sát tông lâm “Hiện tại, người có cơ hội đi rồi, ta có biện pháp mở ra đường thoát, chẳng qua là ta phải ở bên trong trận pháp chống đỡ, cho nên người chỉ có thể đi một mình, nhớ kỹ, hướng đông, một đường đi thẳng, không được quay đầu lại.”

Bạch Ly Nhược gật đầu như mổ thóc “Được, vậy người một mình ở lại tông lâm cẩn thận một chút.”

Phong Mạc Thần chán nản, nàng nở lòng nào để hấn một mình đối phó, một chút áy náy cũng không có sao?

68. Cuốn 1 – Chương 068

Chương 68: Tra ra manh mối (ba)

Phong Mạc Thần chán nản, nàng nở lòng nào để hấn một mình đối phó, một chút áy náy cũng không có sao?

Nhưng cũng phải, nàng vẫn còn hận hấn như thế, dù cho hấn vì nàng chết trong trận pháp, nàng cũng sẽ không có chút nào cảm động. Lập tức sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói “Người đi đi, bất kể phát sinh chuyện gì, nghìn vạn lần không được quay đầu lại.”

Bạch Ly Nhược nhìn vẻ lo lắng trên khuôn mặt tuần tú của hấn, xoay người rời khỏi. Không phải không biết để lại hấn một mình trong trận pháp sẽ rất nguy hiểm, chẳng qua là một người chịu chết, dù sao vẫn tốt hơn hai người cùng chết.

Thanh kiếm khẽ nhúc nhích, vận chân khí lưu chuyển, vẽ một khẩu quyết, kiếm khí thẳng đánh tới phía sau đại thụ, không trung dường như xuất hiện một ngân sắc phản quang, giống như thác nước, đổ thẳng xuống.

Kiểm khí như cầu vồng, trên thác nước nứt ra một khe hở, trên trán Phong Mạc Thần đã bị phủ bởi một tầng mồ hôi mỏng, dùng nội lực toàn thân, dồn vào mũi kiếm, cố gắng hết sức, đổi cho Bạch Ly Nhược một con đường sống.

Sương mù dày đặc trong rừng lâm thành linh tản ra, Bạch Ly Bạch không quay đầu lại hướng bên ngoài rừng lâm chạy đi, phía sau vang lên tiếng lưỡi dao sắc bén đâm vào da thịt, nàng chậm quay đầu, nhìn thấy phía sau Phong Mạc Thần bỗng có một tên hồng y tử sĩ từ trên cây nhảy xuống, với thanh đao nhọn trong tay hướng thẳng lưng hắn.

Phía trước, trong nháy mắt hiện ra điểm sàng nhỏ, Bạch Ly Nhược bắt lực cắn răng một cái, hướng phía sinh môn chạy vội tới.

Phong Mạc Thần hừ lạnh một tiếng, trở tay mang theo lực xuất chiêu, hồng y nhân như con nhện phốc lại trên cây.

Hắn bởi vì phân tán nội lực, trường kiếm bất ngờ bị bắn trở về, thác ngân quang biến mất, Phong Mạc Thần nửa ngồi, mũi kiếm chống xuống đất, đỡ lấy trọng lượng toàn thân.

Phía sau lưng máu tuôn ào ạt, Phong Mạc Thần khí sắc trắng bệch, đôi mắt nhắm chặt, khóe môi bật ra một chút tơ máu.

Bên cạnh vang lên tiếng chân giẫm lên lá, hắn chậm chậm mở hai mắt, Bạch Ly Nhược một thân tuyết y bỗng xuất hiện ngay trước mắt.

“Người vì sao còn chưa thoát khỏi đây?” Phong Mạc Thần thở dốc, ánh mắt vừa ánh vẻ ngạc nhiên, vừa ẩn giấu một niềm vui khó tả, nhưng rất nhanh vụt tắt.

“Ngoài cửa, có rất nhiều người áo đen, một mình ta rất nguy hiểm, vẫn là ở lại bên cạnh người tốt hơn.” Bạch Ly Nhược vận góc áo, nhìn thương thế của hắn, có chút đau lòng.

Tận sâu trong lòng Phong Mạc Thần thở dài một tiếng, vậy hắn không phải đã uống phí trúng một kiếm của hồng y nhân kia sao? Suy yếu ngồi xuống, dựa vào đại thụ ở phía sau, nhàn nhạt nói “Người quay lại, chỉ có đường chết, chúng ta sẽ bị vây khốn chết bên trong trận pháp, đi ra ngoài, còn có thể sống sót.”

69. Cuốn 1 – Chương 069

Chương 69: Tra ra manh mối (bốn)

Bạch Ly Nhược lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh hắn, hai tay vòng qua đầu gối, chiếc cằm xinh xắn tựa lên, không nói một lời.

Phong Mạc Thần ngược nhìn, trong đôi phượng mâu thon dài, ánh mắt sáng như sao, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng “Ly Nhược, ta sẽ không để cho nàng xảy ra việc gì.”

Bạch Ly Nhược xoay người, vội vàng rút tay về, nhìn phía sau lưng hắn “Vết thương khá sâu, có đau lắm không?”

Phong Mạc Thần không bỏ qua nét băng lãnh trong mắt nàng chợt lóe rồi biến mất, tự giễu cười “Không chết được đâu.”

“Người có tra ra được mục đích những tên người áo đen này bắt ta không?” Bạch Ly Nhược cẩn thận giúp hắn xử lý vết thương, nhẹ giọng hỏi.

“Bọn chúng là sát thủ La Sát Môn, môn chủ biệt hiệu Quỷ Ảnh, võ công thâm sâu khó lường, cùng Vân Châu Lăng gia có mối quan hệ chặt chẽ với nhau.” Phong Mạc Thần thông thả mở miệng, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào một bên mặt Bạch Ly Nhược, tựa hồ muốn quan sát trên mặt nàng xem có một chút phản ứng nào không.

“Lăng gia?” Bạch Ly Nhược ngừng vệt mở miệng “Chính là Vân Châu Lăng Tây Vương phủ?”

Phong Mạc Thần gật đầu, thử dò xét nói “Người đối với Vân Châu Lăng Tây Vương phủ, có ấn tượng gì không?”

“Không có, ta không biết ai trong Lăng gia cả.” Bạch Ly Nhược ngược mắt, tâm vô không chú tâm đón nhận con mắt hắn.

“Năm đó....” Lời nói đột ngột dừng lại, con mắt nhú lại, Phong Mạc Thần xoay người một cái đem Bạch Ly Nhược đặt ở dưới thân.

Bạch Ly Nhược vừa muốn lên tiếng mắng, nhưng nhìn thấy thân trên cây phía sau dính một thanh phi đao, chuôi đao vẫn còn rung rung, chắc là vì bảo vệ, hắn mới dè dặt.

Phong Mạc Thần từ tốn đứng dậy, ảnh hưởng đến vết thương sau lưng, vẻ mặt càng thêm nhăn nhó, hắn đỡ Bạch Ly Nhược dậy, ánh mắt dõi về phía xa xa, gần từng chữ nói “Các hạ, nếu đã tới rồi, thì hãy hiện thân, trốn ở một nơi bí mật gần đó nghe lén, sao gọi là anh hùng hảo hán được?”

Bạch Ly Nhược co rúc trong lòng Phong Mạc Thần, lòng bàn tay dính một thứ chất lỏng, hóa ra là máu đỏ thẫm, nàng khẽ xoay người, nhìn phía sau lưng hắn, quần áo màu đỏ tía, bị máu tươi nhuộm thành màu đen, hai tắc thương tích lớn, trông thấy mà giật mình.

Bóng cây khẽ lắc lư, gió thổi xào xạc, dưới ánh sáng mờ lung, một nam tử mặc áo choàng màu đen to dài chậm rãi đi ra.

“Mau giao nàng cho ta.” Áo choàng nam tử cả khuôn mặt đều giấu ở bên trong mũ, dè dặt tiếng, đối Phong Mạc Thần đưa tay.

Phong Mạc Thần cười nhạt, đem Bạch Ly Nhược ôm càng chặt, lồng ngực ấm áp kề sát thân thể mềm mại, cần lỗ tai của nàng nói “Có cơ hội, người phải mau chạy đi.” (Snow: đang lúc cấp bách mà còn cố ăn đậu hũ người ta =.=)

70. Cuốn 1 – Chương 070

Chương 70: Tra ra manh mối (năm)

Bạch Ly Nhược biết con người đó sẽ cực kỳ nguy hiểm, bằng không Phong Mạc Thần sẽ không lộ ra vẻ mặt cảnh giác như thế này, khi mắt nàng dừng lại trên chiếc áo choàng của người nam tử ấy, trong áo thấp thoáng một miếng ngọc bội, nàng khẽ cắn chặt môi dưới.

Áo choàng nam tử tiếp tục bước đến gần, Phong Mạc Thần nắm chặt kiếm, tay nổi gân xanh, Bạch Ly Nhược đứng trụ hoàn toàn trong lòng Phong Mạc Thần, khẽ nói “Muốn chết thì cùng chết.”

Sống lưng Phong Mạc Thần bỗng thẳng đứng, khó hiểu được nhìn Bạch Ly Nhược, trong lòng, hắn cũng không cho rằng, nàng đối với hắn tình thâm ý trọng.

Cước bộ của vị nam tử kia rõ ràng hơi cứng đờ một chút, ánh mắt u tối trầm xuống, hắn đi từng bước một nặng nề hướng Phong Mạc Thần và Bạch Ly Nhược, giống như mang theo hơi thở của tử thần.

Bạch Ly Nhược chân tay luống cuống, tại bên hông Phong Mạc Thần mò lấy một cái gì đó cộm lên, một cảm giác quen thuộc nảy sinh, đột nhiên rút ra, lên đạn, kéo chốt, động tác lưu loát, hai tay nàng cầm súng lục, thanh màu sắc bén chưa từng thấy, “Không được qua đây, bằng không ta sẽ nổ súng.”

Thanh âm của nàng vang vọng trong từng lâm, Phong Mạc Thần hoàn toàn “bay” ở nơi nào, chỉ có áo choàng nam tử hơi híp mắt, vẫn tiếp tục bước từng bước đến phía trước.

“Đoàng”, một tiếng nổ lớn mang theo mùi thuốc súng nồng đậm, cả vai người kia bị trúng đạn, hơi khom lưng đỡ lấy, ánh mắt thâm thúy vẫn như cũ không hề chớp mắt đắm chìm vào Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược hai mắt trấn tĩnh, ngọc ngoáy tách khỏi lồng ngực Phong Mạc Thần, gần từng chữ nói “Đã lâu không gặp, Hàn Thiên Mạch!”

Ba chữ “Hàn Thiên Mạch” này nàng cắn môi rất đau, âm vang mạnh mẽ, nói năng có khí phách, lãnh liệt vang vọng khắp từng lâm lạnh lẽo.

Phong Mạc Thần khước môi câu ra một nụ tươi cười hớn hở, thì ra là nàng, nữ tử mặc chiếc áo vàng nhạt, nữ tử ở vùng ngoại ô kinh thành nổ súng bắn chết mãnh hổ, nữ tử hần tìm kiếm hai năm nay.

Vị nam tử đó chậm rãi kéo mũ xuống, hé ra khuôn mặt trắng nõn như ngọc, trâm cài tóc bằng lông chim khổng tước bích sắc, đôi mắt nghiêng nghiêng, cộng thêm vẻ tối tăm.

“Ly Nhược, nàng đã biết là ta, vì sao còn nổ súng?”, Hàn Thiên Mạch sắc mặt tái nhợt, tay nắm chặt bả vai, gân xanh lộ ra, giữa khe hở của các đốt ngón tay máu tươi lần lượt chảy xuống.

Bạch Ly Nhược nhếch môi cười nhạt “Hàn Thiên Mạch, chính là bởi vì biết là ngươi, phát súng này mới không lấy mạng của ngươi.”

Phong Mạc Thần nhẹ nhõm thở ra ngụm khí, chậm chậm đứng dậy, ngôi sao nhỏ li ti tựa hồ rơi xuống, chỉ còn sao mai sáng chói rực rỡ, trời, đã sắp sáng rồi sao?

Hắn chưa từng thư thái đến vậy, tuy sống lưng bị thương, nhưng cũng không cảm thấy đau nhức, dịu dàng nhìn Bạch Ly Nhược, hắn đã tìm được nàng rồi, Ly Nhược của hắn!

71. Cuốn 1 – Chương 071

Chương 71: Tra ra manh mối (sáu)

“Vì sao vậy, Ly Nhược?”, Hàn Thiên Mạch lộ vẻ mặt đau thương, một tay nắm chặt thành quả đấm, nện xuống đất, một tay kia bịt vết thương, mắt mờ đi.

“Hàn Thiên Mạch, khi chúng ta ở cùng ở trong động, ta đã hoài nghi ngươi!” Bạch Ly Nhược tay nắm chặt súng lục, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn không ngừng vang vọng trong từng lâm.

Sắc mặt hàn Thiên mạch bỗng tái mét, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Đan Cơ là bị ngươi giết chết, trước khi nàng ta rơi xuống vách núi còn lời chưa nói hết, bởi vì kinh hoàng, ngươi chính là môn chủ, môn chủ La Sát Môn, phải không, Hàn công tử?” Bạch Ly Nhược nói rõ ràng từng chữ, ngôn từ băng lãnh.

Hàn Thiên Mạch bỗng nhiên ngẩng đầu, không thể tin nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược lạnh lùng cười “Không sai, lúc đó ta chỉ nghĩ ngờ thôi, cho nên không đáp ứng đi cùng với ngươi. Thế nhưng kế tiếp, khi ngươi hẹn ta gặp mặt tại con sông đào, lúc đó bị sát thủ La Sát Môn tấn công, đến nỗi bản thân ngươi bị trọng thương, ta suýt nữa đã gạt bỏ mối quan hệ của ngươi cùng bọn người áo đen đó.”

“Rồi Tiểu Man nhặt được một miếng ngọc bội, lại bị người áo đen gây thương tích, miếng ngọc biến mất một cách kỳ lạ, nhưng lại lộ ra bên hông Hàn công tử, Hàn Thiên Mạch, ngươi vì sợ Tiểu Man nhận ra ngươi, cho nên xuống tay hạ sát, đúng không?”

Thanh âm của nàng bén nhọn như một thanh đao, đem chém trái tim Hàn Thiên Mạch máu chảy đầm đìa, hắn vẻ mặt càng trắng bệch, cười lạnh lắc đầu “Ly Nhược, sao nàng lại, cho là ta thương tổn Tiểu Man.”

Ánh mắt Bạch Ly Nhược sắc lại, súng trong tay như trước băng lãnh chĩa vào Hàn Thiên Mạch, thần sắc nghiêm nghị “Hàn công tử y thuật vô song nhưng không cách nào chữa trị cho được Tiểu Man, điều này không phải rất nực cười sao?”

Hàn Thiên Mạch đuối lý lắc đầu, nụ cười cô đơn “Phân tích rất hay, thực sự rất hay.”

“Hàn Thiên Mạch, ta không biết mục đích của ngươi là gì, thế nhưng mặc kệ như thế nào, xin ngươi hãy thu tay lại.” Bạch Ly Nhược thấy ánh mắt Hàn Thiên Mạch hơi xao động, cất lời “Hài tử của ta đã mất, nguyên nhân là Đan Cơ cho ta ăn một viên thuốc, loại thuốc này khiến ngự y không cách nào chẩn đoán chính xác thời gian ta mang thai.”

“Mà ngươi, Hàn công tử, là người duy nhất trong lúc ta sinh bệnh đã từng chẩn mạch giúp ta, cũng là người duy nhất biết ta mang thai, ngươi bày mưu như vậy, đến tột cùng là có mục đích gì?” Ánh mắt Bạch Ly Nhược nhuộm đầy bi thương, tay nắm súng hơi run lên.

Phong Mạc Thần từ phía sau gắt gao ôm nàng, cũng một phần là do hấn hại nàng, hại chết hài tử của hai người.

Hàn Thiên Mạch run rẩy đứng dậy, sắc mặt nhợt nhạt không còn giọt máu, ôm vết thương không ngừng lui về phía sau “Hay, nàng phân tích hay lắm, đều là do Hàn Thiên Mạch ta hại nàng, Ly Nhược, rất khâm phục nàng.”

72. Cuốn 2 – Chương 072

Cuốn 2: Thay mệnh đổi đào

Chương 72: Tra ra manh mối (bảy)

Hàn Thiên Mạch run rẩy đứng dậy, sắc mặt nhợt nhạt không còn giọt máu, ôm vết thương không ngừng lui về phía sau “Hay, nàng phân tích hay lắm, đều là do Hàn Thiên Mạch ta hại nàng. Ly Nhược, ta rất khâm phục nàng.”

Trông bóng dáng Hàn Thiên Mạch dần khuất xa, Bạch Ly Nhược mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này phát hiện Phong Mạc Thần từ phía sau ôm sát lấy nàng, cảm của hấn vùi vào chiếc cổ trắng nõn, phả hơi thở nóng rực.

Bạch Ly Nhược khẽ xoay người, đẩy Phong Mạc Thần ra, giọng lãnh đạm: “Trận pháp đã phá, cái này, đưa cho ta!”

Đôi mắt phương chợt lóe sáng, trầm giọng nói “Nó vốn thuộc về nàng!”

Bạch Ly Nhược không cất lời, chỉ thu về thanh súng, xoay người rời đi.

Phong Mạc Thần ở phía sau la lối “Uy, ta bị thương, nàng không dùm ta sao?”

Bạch Ly Nhược dừng bước chân, quay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn Phong Mạc Thần, mở miệng “Ta nhớ ra rồi, thanh súng lục này, đúng là thuộc về ta, chúng ta lần đầu tiên gặp mặt, là ở buổi săn thú ngoài kinh thành, ta đã bắn chết một con mãnh hổ.”

Kiều ngạo vốn có của Phong Mạc Thần hoàn toàn sụp đổ, ngọn núi lạnh như băng khẽ nở nụ cười, rồi từ từ lan ra khắp mặt, cổ nén đau nơi lưng, bước gấn “Nhược nhi, ta đã luôn luôn tìm nàng.”

Bạch Ly Nhược lạnh lùng lui về sau “Cho nên, ta không phải là nữ nhi của Bạch lão tướng quân. người không thể nào uy hiếp được ta nữa.”

Phong Mạc Thần biến sắc, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Ly Nhược, thì thào “Ly Nhược.”

Bạch Ly Nhược lãnh cười một tiếng, đưa tay rút súng, kéo chốt thông thạo, ngắm ngay giữa trán Phong Mạc Thần, gần từng chữ “Ngươi thử động vào Bạch gia dù chỉ một chút thử xem, ta sẽ vì bọn họ báo thù!”

Phong Mạc Thần dường như bị đả kích lớn, ánh mắt thâm thúy nổi lên phong bão mãnh liệt, dựa vào gốc cây bên cạnh, khó khăn mở miệng “Trong lòng nàng, ta chính là kẻ khốn kiếp lấy Bạch gia ra uy hiếp nàng sao?”

Bạch Ly Nhược nhú mày, nụ cười cực kỳ lạnh lùng: “Chẳng lẽ ngươi không phải như vậy?”

“Tại sao, nàng không suy nghĩ, ta uy hiếp nàng, ép nàng ở lại bên cạnh ta, có lẽ chỉ là bởi vì, bởi vì, ta, yêu nàng.” Hắn nói thật chậm, tựa hồ mấy câu nói đó đã rút hết khí lực của hắn, hắn dựa vào thân cây không ngừng thở dốc.

“Cách ngươi yêu ta, ta không hưởng thụ nổi!” Cây súng trên Bạch Ly Nhược bị bóp chặt, nàng không ngừng lui về phía sau, nhìn Phong Mạc Thần, ánh lên tia giễu cợt.

“Ly Nhược, nàng đi đâu vậy.” Phong Mạc Thần vội vàng đuổi theo, bước chân nặng nề, vẻ mặt đáng thương.

“Đoàng” một tiếng kinh thiên động địa, Phong Mạc Thần ngã lặn ra đất, mở to mắt không tin, hơi thở yếu ớt mà nhìn xuống nơi ngực chảy máu ồ ồ.

73. Cuốn 2 – Chương 073

Chương 73: Người nợ ta

“Phong Mạc Thần, là ngươi buộc ta phải bắn ngươi, nếu ngươi chết, đừng trách ta, đây chỉ là trả giá thôi, đền mạng cho nhi tử mà ta không bao giờ được biết mặt!” Bạch Ly Nhược nhanh chóng xoay người, không ngó ngang đến khuôn mặt Phong Mạc Thần đang tái nhợt vô cùng.

Nàng vốn không có ý định giết hắn, hắn là cầm thú, nàng không muốn can hệ đến nữa, nhưng khi hắn đuổi theo, nàng bất giác nổ súng, tất cả hận ý dồn hết lên não, phát súng này, nàng nhắm ngay trái tim của hắn.

Chạy trốn khỏi từng lâm, nàng không biết con đường sau này nên đi như thế nào nữa, nàng giết Thần Vương, đáng tội chết, còn có thể liên lụy cả Bạch gia.

Cho đến giờ này, nàng cũng không phải là một người hay xúc động, nhưng khi nàng nhớ lại thời khắc đó, quả thật, nàng đã quá kích động.

Phong Mạc Thần nằm yên trên mặt đất, trái tim đau đến co quắp, tại sao, nàng lại nổ súng với hắn. Hắn cùng nàng đã chung hoạn nạn với nhau, hắn còn vì nàng mà bị thương nặng, nhưng nàng lại làm thế với hắn.

Đối với Hàn Thiên Mạch, nàng biết hạ thủ lưu tình, không lấy tim của hắn ta, còn đối với hắn, nàng không chút nào nương tay, viên đạn lạnh như băng ghim vào ngực hắn, lạnh thấu xương như nỗi phẫn hận của nàng.

Phong Mạc Thần cảm giác được từng hơi thở đang bị rút cạn kiệt, máu trong người như bị đóng băng, lạnh đến nỗi hắn không ngừng run run, trời, dần tối đen, hắn cũng không mở mắt nổi nữa.

***

Bạch Ly Nhược mau chóng chạy trốn như con ruồi (tác giả miêu tả Nhược tỷ kỳ vậy =’=), cuối cùng đi tới chợ trong kinh thành, vì bộ y phục trên người nàng đầy vết máu, tóc tai còn xốc xếch, làm hiếu kỳ không ít người.

Bán đi một ít trang sức, nàng thuê một căn phòng trọ ở tạm, nếu như Phong Mạc Thần chết, nhất định sẽ truy nã nàng trên cả nước, nếu không muốn liên lụy đến Bạch gia, nàng chỉ có thể ra ngoài nhận tội.

Nếu hắn không chết, Bạch Ly Nhược nhắm mắt lại, không dám tin tưởng rằng, hắn còn có thể sống sót.

Liên tiếp vài ngày, nàng sống ở trong phòng trọ không dám ra cửa, sợ vừa ra khỏi đã nhìn thấy lệnh truy nã nàng dán đầy đường.

Nếu thật hắn không chết, nàng cũng không thể dễ dàng thoát được sao? Dù sao hắn cũng là Thần Vương quyền thế khuynh thiên, nàng ở thời đại này, giết chồng thì đáng tội chết.

Ba ngày sau, Bạch Ly Nhược cuối cùng cũng cố gắng lấy hết dũng khí đi ra khỏi nhà trọ, trên đường lớn vẫn huyên náo như vậy, không hề thấy bất kỳ lệnh truy nã nào, cũng không nghe tin tức Thần Vương bị đâm.

Có thể, do hoàng thất phong tỏa tin tức, hoặc là, hắc chưa chết mà đang bất tỉnh thôi, sau đó sẽ lại tìm nàng tính sổ.

Và cũng hôm nay, Bạch Ly Nhược lại chạm mặt sát thủ của La Sát Môn, chưa kịp lấy súng, một thanh kiếm lạnh ngắt đã gác ngay cổ nàng.

74. Cuốn 2 – Chương 074

Chương 74: Trọng thương từ phía sau

“Đáng lẽ ngươi không nên làm vậy, động thủ giết Thần Vương –” Người áo đen chỉ bật lên một câu, vẻ mặt u ám, cùng lời nói lạnh lùng khiến cho Bạch Ly Nhược run rẩy.

Đúng ngay khi thanh kiếm gần cắt ngang qua cái cổ trắng nõn, thì tích tắc bỗng bị ngăn lại.

Một thanh kiếm dài của người có khuôn mặt chữ điền, áo xanh, đi phía sau một vị bạch y công tử, trong tay người đó cầm một chiếc quạt tre, vẻ mặt lo lắng nhìn Bạch Ly Nhược.

Phương Nham cùng người áo đen đánh nhau, Bạch Ly Nhược liền lui về sau, định lấy thanh súng trong ngực ra, tên người áo đen dường như đoán được ý nghĩ của nàng, cổ tay xoay chuyển, một quả chông sắt đen đánh tới nàng.

Bạch Ly Nhược muốn tránh né nhưng không kịp, bạch y công tử khẽ nhúc nhích thân hình, chiếc quạt trong tay “xoạt” mở ra, chông sắt va vào chiếc quạt, “ầm” một tiếng nổ tung, vô số mảnh vụn bắn về phía Bạch Ly Nhược.

Bạch y công tử bất đắc dĩ, đành phải dùng thân đỡ thay Bạch Ly Nhược. Phương Nham vừa thấy chủ tử bị thương, tấn công càng mạnh mẽ hơn, đường kiếm rít gào xé gió.

Người áo đen thấy vô vọng thoát thân, mà một người trong đó liễu lĩnh tấn công Phương Nham, người còn lại thì tháo chạy.

Thình lình tên người áo đen nhân đó cũng bị Phương Nham đánh bại, tên còn lại tưởng đã chạy trốn bất ngờ ném thêm hai quả chông sắt nữa.

Bạch Ly Nhược đưa lưng về phía người áo đen, quả chông thẳng tắp đánh vào lưng của nàng, sắc mặt nàng trắng bệch vội lấy bạch y công tử, người này đã bị trúng độc, không nhận thấy được nàng đang bị thương.

Nắm tay Bạch Ly Nhược, bạch y công tử đỏ mặt mồ hôi lạnh, khó khăn nói, “Ta sẽ để Phương Nham đưa cô nương trở về Thần Vương phủ.”

Bạch Ly Nhược ra sức lắc đầu, vẻ mặt tái nhợt vô cùng, run giọng nói “Không, ta không trở về Vương phủ đâu.”

Phương Nham đỡ lấy bạch y công tử, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng “Công tử, người bị trúng độc, chúng ta phải nhanh đi thôi!”

Bạch y công tử lắc đầu “Trước tiên, phải đưa Thần Vương phi trở về phủ.”

Bạch Ly Nhược cuống quýt đứng lên “Không, ta không trở về phủ, các người đi đi, Phương công tử mau đưa chủ tử của ngươi trở về, một mình ta có thể xoay sở được.”

Bạch y công tử loạng choạng muốn đứng lên, lại bị Phương Nham giữ chặt, ngưng trọng nói “Công tử, người cứ để cho Vương phi rời khỏi, chúng ta cũng phải nhanh trở về thôi!”

“Vương phi.” Bạch y công tử vươn tay về phía Bạch Ly Nhược “Người mau trở lại Thần Vương phủ, một mình ở bên ngoài rất nguy hiểm, mau về đi.”

Bạch Ly Nhược nhìn không chớp vị công tử kia mà lui về phía sau, nàng sợ quay người lại, sẽ lộ chông sắt phía sau lưng mình, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, ý thức có chút mơ hồ, thì thào “Không, ta không trở về Thần Vương phủ, chết cũng không trở về!”

“Phương Nham, nàng ta hình như không ổn, người đi xem sao!” Bạch y công tử chống vách tường, chậm chạp đứng dậy.

Phương Nham do dự một chút, Bạch Ly Nhược đã ngất xỉu trên mặt đất, trong miệng lẩm bẩm như cũ “Ta không trở về, chết cũng không trở về.”

75. Cuốn 2 – Chương 075

Chương 75: Lãnh địa (một)

Khi Bạch Ly Nhược tỉnh lại, đã là ban đêm tĩnh lặng, trong không khí tràn ngập mùi vị Long Tiên Hương, nàng suyết nữa cho rằng đây là phòng ngủ trong Thần Hòa Hiên.

Nhưng nhìn kỹ lại, mới phát hiện nơi này không phải là Thần Hòa Hiên. Lư hương được chế tạo từ vàng nghi ngút khói, cả gian phòng khói bay quanh quẩn. Đối diện là song cửa sổ được chạm trổ sơn đỏ, tấm rèm xanh như nước đổ nghiêng xuống, đứng bên cạnh là tấm bình phong vân thêu, bốn góc phòng là cột đá vững chãi phù điêu cẩm thạch. Chính giữa là chiếc bàn gỗ lim tinh xảo, trên bàn đầy đủ rượu và các món ăn, cái gì cần đều có.

Khẽ động dậy thân thể, Bạch Ly Nhược mới cảm thấy sống lưng đau kịch liệt, có lẽ nàng đã ngủ rất say, cúi đầu nhìn y phục của mình, là một bộ có tính chất tốt, màu tuyết trắng, làm nổi bật mái tóc dài đen nhánh.

Gắng gượng đứng dậy, trước giường không có đế giày, nàng chân không đi ra phòng ngủ, bên ngoài là khoảng sân rộng, bàn từ gỗ tử đàn, sứ men xanh ba màu, rồi còn đồ trang trí, hết sức xa hoa.

Chắc là do nàng kéo cửa làm rung chiếc chuông gió trước màn cửa, đánh thức hai nha hoàn đang mất lim dim, vừa thấy bộ dáng nàng đứng chân không, cuống cuống quỳ xuống đất, tự tát mình, nhận tội “Nô tỳ đáng chết”.

Bạch Ly Nhược khom lưng đỡ nha hoàn, hành động này liền ảnh hưởng để vết thương trên lưng, đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Bên trái là một nha hoàn tuổi khá lớn, vừa thấy sắc mặt không ổn của Bạch Ly Nhược, lập tức đỡ nàng lại giường, nhẹ giọng khuyên bảo “Vương phi, người đang có thương tích khá nặng, ngàn vạn không nên tùy ý xuống giường.”

Về mặt Bạch Ly Nhược hơi khựng lại, lắc đầu nói “Ta ngủ không được, phiền các người giúp ta tìm đôi giày, được không?”

Nha hoàn dịu dàng ngồi bên cạnh chiếc bàn vuông, gật đầu nói, “Là do nô tỳ sơ sót, nô tỳ gọi là Ngọc Trí, sẽ tìm giúp người ngay bây giờ.”

Nha hoàn nhỏ tuổi hơn lên tiếng “Bẩm Vương phi, nô tỳ gọi là Ngọc Trữ, nô tỳ đi làm gì đó cho người ăn chút, người đã hôn mê hai ngày rồi.”

Bạch Ly Nhược khẽ vuốt cằm, thì ra là đã ngủ mê hai ngày nay, khó trách cả người đều đau. Sau khi nàng nổ súng với Phong Mạc Thần, toàn bộ tinh thần đều bị căng thẳng, ở nhà trọ căn bản không cách nào ngủ yên, lúc bị thương, thần kinh buông lỏng, tự nhiên cũng ngủ lâu hơn một chút.

Hai nha hoàn đi rồi, Bạch Ly Nhược mới nhớ ra quên mất hỏi đây là nơi nào, trước khi bị ngất xỉu, có nhìn thấy Phương Nham chạy tới, có lẽ đây là nhà của bạch y công tử.

Thật là hồ đồ, bạch y công tử cứu nàng hai lần, nhưng nàng vẫn chưa biết được tên, lần sau gặp mặt, nhất định phải hỏi cho rõ ràng.

Chỉ là không biết, Phong Mạc Thần hiện tại ra sao, nếu như hắn đã chết, sẽ không hóa thành quỷ đòi mạng nàng chứ?

Lần đầu tiên Bạch Ly Nhược giết người, khó tránh khỏi lo sợ.

76. Cuốn 2 – Chương 076

Chương 76: Lãnh địa (hai)

Hôm sau, bạch y công tử xuất hiện trước mắt Bạch Ly Nhược, lần này, hắn không mặc bộ y phục màu trắng nữa, ngược lại khoác một bộ trường bào màu vàng, sáng đến chói mắt, càng tôn thêm dáng người đẹp như ngọc.

Bạch Ly Nhược nhìn hơi có chút run sợ, câu đầu tiên thốt ra chính là “Người tên là gì? Hoặc là, người là ai?”

Nam tử ngồi đối diện Bạch Ly Nhược, khóe môi cười cười, trêu chọc nói “Ta còn tưởng rằng, nàng sẽ hỏi ta là đã giải độc được chưa.”

Bạch Ly Nhược đột nhiên nhớ ra chuyện hắn vì cứu mình mà trúng độc, sắc mặt bỗng đỏ lên, áy náy nói “Xin lỗi, là ta đường đột rồi, xin hỏi, người đã giải độc hết chưa?”

Nam tử chớp mi, chút đắc ý nói “Đã giải xong.”

Bạch Ly Nhược còn muốn mở miệng hỏi thân phận của hắn, vị nam tử đó lại tiếp, “Nàng tại sao không hỏi ta là giải độc bằng cách nào?”

Bạch Ly Nhược cũng cho là nên hỏi.

Bờ môi không ngừng nhếch lên, cuối cùng mở rộng cười lớn, bảo “Dùng máu của nàng giải độc!”

Bạch Ly Nhược ngạc nhiên, căng mắt tìm kiếm vết thương trên cánh tay mình.

Cánh tay nhẵn nhụi như ngọc, nào có vết máu nào đâu?

Nam tử rút cục cười thành tiếng “Thần Vương Phi, sao nàng lại không biết, đây chỉ là trò đùa thôi?”

Bạch Ly Nhược tức giận, con người trợn tròn lên, hạ ống tay áo xuống, quay mặt sang chỗ khác.

Vị nam tử đứng dậy, ngọc bội bên hông đung đưa, hắn xếp quạt lại, đánh giá gian phòng “Vương phi ở chỗ này có quen không?”

Bạch Ly Nhược bỗng lớn tiếng “Thứ nhất, xin người sau này không được gọi ta là Vương Phi, và tất cả mọi người cũng không được gọi như thế, thứ hai, nơi này rất tốt, nhưng rốt cuộc đây là nơi nào?”

Nam tử do dự, nháy mắt một cái, mang theo một chút nghịch ngợm “À, vậy thì được, đã quen với chỗ này chưa?”

“Rất tốt, nhưng đây rốt cuộc là nơi nào?” Bạch Ly Nhược chống cằm, nhìn lên vị nam tử tuyệt mỹ đó.

“Nàng hãy coi như đây là nhà mình, cần bất cứ thứ gì, cứ bảo với nha hoàn, không cần khách khí!” Người đó nghiêng đầu, nhìn nha hoàn đang đứng ngoài cửa “Ta sẽ ra lệnh, sau này, kẻ nào gọi nàng là Vương phi, giết không tha!”

Những lời nói này thoáng qua tưởng như lời nói giỡn, nhưng đối với Ngọc Trí và Ngọc Trữ, tuyệt không tựa như đùa vui, mặc nhiên trong thâm tâm, ghi nhớ lời của chủ tử.

Nam tử lại cùng Bạch Ly Nhược hàn huyên mấy câu, rồi đứng dậy cáo từ, Bạch Ly Nhược chống cằm, hết hứng thú, nói câu “Không tiễn”, nam tử bèn rời đi, nha hoàn quỳ xuống đất đưa tiễn.

Sau khi người đó đi rồi, Bạch Ly Nhược mới bắt đầu ảo não, nàng vẫn chưa biết được tên của người ta nữa.

77. Cuốn 2 – Chương 077

Chương 77: Lãnh địa (ba)

Hôm sau, bầu trời trong xanh, Bạch Ly Nhược cuối cùng cũng được ra khỏi phòng, đôi mắt ngăm nhìn phong cảnh tươi đẹp này.

Bốn bề căn phòng kéo dài không dứt, đến hơn ba trăm dặm, độ cao không đều nhau, đan xen hợp lý. Nhìn kỹ, mỗi một chỗ trong phòng đều lấy lưu ly làm tường, lấy ngọc làm gạch, được sắp xếp vừa khít, tô điểm thêm cho cảnh xuân.

Nàng nhẹ nhàng ngồi bên hòn non bộ, đưa mắt nhìn về Lưu Hoa uyển, được coi là cung điện ít người biết nhất. Nhưng mà, hòn non bộ này, đình đài lầu các, hành lang ngoằn ngoèo, cầu vồng tam sắc, cảnh vật tuyệt vời thế này, không thể thuộc về Thần Vương phủ.

Nàng rũ mắt xuống, trầm ngâm suy tư, vị công tử tuyệt mỹ kia rốt cuộc là người phương nào mà ở tại một cung nguy nga như vậy? Nàng cân nhắc trở về Lưu Hoa uyển, thì gặp Ngọc Trí và Ngọc Trữ đang bận rộn chuẩn bị ăn trưa.

Một cái bàn lớn bày đến bốn mươi tám món ăn, mấy ngày gần đây, nàng phải trải qua cuộc sống xa hoa lãng phí này, bây giờ mới ngấm dè chừng, cuối cùng là gia đình nhà ai, tiêu xài hoang phí như vậy?

Một tay lôi Ngọc Trí, ánh mắt Bạch Ly Nhược trở nên sắc bén, giọng nói không khỏi thêm phần đáng sợ “Nơi này là đâu? Người mau nói!”

Ngọc Trí bị dọa đến nỗi sắc mặt tái nhợt, nhú mào run giọng nói “Cô nương, nô tỳ chỉ là một hạ nhân, những điều này thì hãy để chủ tử của nô tỳ nói cho cô nương biết, nhưng nếu nô tỳ ăn nói lung tung, sẽ bị loạn côn đánh chết!”

Ngọc Trữ cũng sợ hãi mà quỳ hai đầu gối xuống, không ngừng dập đầu rơi lệ nói “Cô nương, van cầu người hãy tha cho chúng nô tỳ, ở chỗ này, thật không thể phát ngôn bừa bãi được!”

Bạch Ly Nhược thở dài một hơi, buông tay Ngọc Trí ra, nghiêm nghị nói “Ta muốn gặp chủ tử của các người!”

Ngọc Trí cùng Ngọc Trữ liếc nhau một cái, mặt lộ vẻ bị làm khó, đúng lúc ấy, ngoài cửa một giọng nói truyền đến “Ly Nhược muốn gặp ta sao?”

Bạch Ly Nhược xoay người, nhìn vị nam tử tuyệt mỹ ngoài cửa, khuôn mặt đẹp đẽ, bình thản khế lắc lư, lộ ra vẻ hơi khinh thường một chút.

Ngọc Trí và Ngọc Trữ vẫn quỳ trên mặt đất, nam tử nhú mào, phát quát nói “Còn quỳ làm gì nữa? Đứng lên đi!”

“Hai người đó không chịu nói cho ta biết, nơi này là đâu.” Bạch Ly Nhược không hề chớp mắt chăm chăm vào nam tử, không bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của hắn.

Nam tử như có điều suy nghĩ, ngẩng đầu lên nhìn thẳng Bạch Ly Nhược, lạnh nhạt nói “Đây là hoàng cung.”

Bạch Ly Nhược ngẩn ra, trong lòng đã suy đoán được mấy phần “Như vậy người là.”

“Phong Mặc Nhiên.” Vị nam tử mở miệng nói ra tục danh của mình, không nhẹ không nặng, sắc mặt vẫn không thay đổi.

“Hoàng thượng.” Bạch Ly Nhược lẩm bẩm, mặc dù đã đoán được thân phận người này, nhưng nghe chính miệng hắn nói ra, lòng nàng vẫn giống như bị sét đánh ngang qua.

78. Cuốn 2 – Chương 078

Chương 78: Có thể hấn đã chết

“Hoàng thượng.” Bạch Ly Nhược lẩm bẩm, mặc dù đã đoán được thân phận người này, nhưng nghe chính miệng hấn nói ra, lòng nàng vẫn giống như bị sét đánh ngang qua.

Phong Mạc Nhiên gật đầu, đôi mắt phượng sáng như sao, không hề chớp nhìn Bạch Ly Nhược, dường như muốn xuyên thấu cả tâm tư nàng.

“Nàng, bởi vì thân phận của ta, mà xa lánh ta sao?” Phong Mạc Nhiên dè dặt mở miệng, cơ hồ quên mất hô hấp.

Bạch Ly Nhược mở to mắt, hàng lông mi dài che đi cảm xúc trong mắt, từ lúc hấn nhắc đến cái tên Bạch Thanh Loan, nàng nên nhận ra thân phận của hấn.

“Ta hiểu rồi, vết thương của nàng cũng dần bình phục, để ta gọi Phương Nham đưa nàng xuất cung.” Bờ môi Phong Mạc Nhiên bật ra tiếng thở dài, nhưng bé đến nỗi không thể nghe được.

“Hoàng thượng, ta đã làm thương tổn Phong Mạc Thần, nhưng ngược lại ở trong cung lại an toàn thế này, người đã giữ bí mật cho ta ư?”

Phong Mạc Nhiên gật đầu, khóe môi nhếch lên một nụ cười nho nhỏ, phát quạt, nhẹ giọng nói “Nàng dám khiến Thần vương bị thương, lá gan thật không nhỏ!”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, bất mãn nói “Vậy lúc hấn làm ta bị thương thì như thế nào?”

Phong Mạc Nhiên quát nhẹ cái quạt “bốp” một tiếng vào đầu Bạch Ly Nhược, nhẹ nàng nói “Được rồi, trầm tự cho phép nàng ở hoàng cung tị nạn, nhưng mà nàng phải kể cho trẫm, toàn bộ quá trình mà nàng làm hại Thần vương.”

Bạch Ly liền cảnh giác “Người muốn làm gì?”

“Trẫm phái ngự y đi cứu hấn, chẳng lẽ nàng muốn mang tội danh sát phu?” Phong Mạc Nhiên nhướn mày, có ý trêu chọc.

Bạch Ly Nhược bĩu môi “Có thể là hấn đã chết.”

“Các người” Phong Mạc Nhiên thở dài, ngừng lại một chút, bất đắc dĩ nói “Quan hệ kém đến như vậy sao?”

“Hoàng thượng, nếu như ta thật giết chết Phong Mạc Thần, người sẽ đem ta giao ra chứ?” Bạch Ly Nhược ngẩng đầu, nhìn thẳng Phong Mạc Nhiên.

“Có lẽ, không thể nào.” Phong Mạc Nhiên cũng không chắc chắn, lá gan của nha đầu này quá lớn, tội danh mưu sát thân vương, cả nhà phải bị tịch thu tài sản và xử tử, “Trước tiên, ta đã phái người tới Thần Vương phủ tìm hiểu thực hư, nhưng Thần Vương Phủ mấy ngày qua vẫn không có động tĩnh gì, chắc hấn Thần Vương cũng không sao.”

“Ngộ nhờ hấn chết, phiên hoàng thượng giúp ta đón một nha đầu tên là Tiểu Man vào cung.” Bạch Ly Nhược cả gan yêu cầu, nàng cũng không thể không biết rằng nếu Phong Mạc Thần chết, đối với nàng có hậu quả gì.

Phong Mạc Nhiên đầu đầy mồ hôi lạnh, hấn mong, Phong Mạc Thần không có chết thì thật là tốt, nếu không, hấn cũng không giữ được nàng.

“Ta đi trước, nàng nên nhớ, không nên tùy tiện ra ngoài, tránh để người khác phát hiện nàng trốn ở đây.” Phong Mạc Nhiên đau cả đầu, hấn phát hiện mình đã nhặt được một đại phiền toái.

“Hoàng thượng, ta có thể đi thăm tỷ tỷ được không?” Đôi mắt của Bạch Ly Nhược sáng rực lên, giả vờ chớp chớp ra vẻ ngây thơ

“Tỷ tỷ của nàng, ở đâu kia?” Phong Mạc Nhiên nhất thời lơ mớ.

“Tỷ tỷ của ta là Bạch Thanh Loan, đang trong lãnh cung.” Bạch Ly Nhược mở miệng nhắc nhở, trong lòng oán thăm, còn chất vấn quan hệ giữa nàng và Thần Vương ư, chính cuộc sống riêng của hần cũng đang ngổn ngang đó sao?

79. Cuốn 2 – Chương 079

Chương 79: Thần vương tỉnh lại

Phong Mạc Nhiên nhất thời lúng túng, thật khó tưởng tượng cô gái nhu nhược này có quan hệ với Bạch Thanh Loan.

“Dĩ nhiên là có thể, bất quá, bây giờ tình hình không thuận tiện, chờ trầm nghĩ ra cách sẽ cho hai tỷ muội nàng gặp mặt.”

Bạch Ly Nhược khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn bóng dáng Phong Mạc Nhiên biến mất ở Lưu Hoa uyển.

***

Thần Vương phủ, không khí căng thẳng có thể thiêu cháy cả Hỏa tinh, tất cả hạ nhân hành động hay nói chuyện đều cẩn thận từng chút một, sợ sơ xuất thì chuốc họa vào người.

Phong Mạc Thần tựa vào giường, gương mặt có chút xanh xao, ánh mắt vẫn lạnh lùng, dường như muốn đóng băng, trầm mặc, kiềm nén.

Liễu Y Y tay bưng chén thuốc, hơi nóng trong chén thuốc bốc lên ngập cả phòng, nàng nghiêng người ngồi ở bên giường, cầm chén thuốc đưa tới miệng Phong Mạc Thần, nhẹ giọng nói, “Thần, uống thuốc đi.”

Phong Mạc Thần đẩy chén thuốc ra, văng một ít lên tay áo của Liễu Y Y, rồi nhỏ xuống sàn.

“Vết thương này chỉ là bên ngoài, không cần uống thuốc.” Sắc mặt Phong Mạc Thần vẫn còn tái nhợt, vén tấm chăn để ngồi dậy, bộ ngực bị động liên đau nhói, hần không ngừng ho khan.

Liễu Y Y nhanh chóng chảy nước mắt, để chén thuốc xuống mà dìu Phong mạc thần, “Thần, ngươi thiếu chút nữa chết rồi, không biết kẻ nào độc ác đến vậy?”

Phong Mạc Thần đẩy Liễu Y Y ra, bờ môi mỏng bởi vì mất máu quá nhiều mà trắng bệch đến đáng sợ, hần lão đảo mang giày, vết thương một lần nữa bị rách, khiến cho y phục nhiễm đỏ một mảng.

Liễu Y Y khóc lóc ôm hần từ phía sau, gương mặt dán chặt lấy phần lưng “Thần, không nên ngược đãi mình như vậy, ta sẽ rất đau lòng.”

Sống lưng Phong Mạc Thần cứng đờ một chút, run rẩy xoa người lại, trong đôi mắt phương đã tràn đầy sự tuyệt vọng, ngón tay thon chỉ phía ngoài, run giọng nói “Ta vì nàng ấy, có thể không cần cái gì cả, nếu nợ nàng, ta cũng nguyện ý đổi quãng đời còn lại của mình, nhưng là nàng hận ta, nàng đã nổ súng với ta.”

“Thần, Thần, không nên nói nữa, nàng ta không thương ngươi, thì để cho ta thương yêu ngươi.” Liễu Y Y khóc ôm chặt Phong Mạc Thần, nước mắt thấm đẫm.

Phong Mạc Thần thở một nhọc đẩy Liễu Y Y, vịn vào bình phong phía sau, lạnh nhạt nói “Gọi Chu Thanh tới đây gặp ta.”

Chu Thanh là hần tướng đắc lực của Phong Mạc Thần, chính hần đã cứu Phong Mạc Thần ra khỏi từ tuyền lâm. Liễu Y Y biết, mấy ngày gần đây, Chu Thanh một mực điều tra hung thủ, nhưng quá rõ ràng, hung thủ chính là Vương phi.

Phong Mạc Thần hôn mê ba ngày, ngự y đã đưa hần về từ cõi chết, câu nói đầu tiên sau khi tỉnh, chính là báo cho Chu Thanh, không được làm thương tổn Bạch Ly Nhược.

“Thần, người đàn bà kia đối người như vậy, người vẫn muốn tìm ả về sao?” Nước mắt trên mặt Liễu Y Y chưa khô, mang theo nỗi ai oán.

“Đi gọi Chu Thanh.” Phong Mạc Thần ra lệnh lần nữa, trừng Liễu Y Y, đã có ý cảnh cáo.

80. Cuốn 2 – Chương 080

Chương 80: Tìm kiếm

Đi gọi Chu Thanh.” Phong Mạc Thần ra lệnh lần nữa, trừng Liễu Y Y, đã có ý cảnh cáo.

Lúc Chu Thanh đến, Phong Mạc Thần đã thay bộ cẩm y màu đen, chất liệu rất tốt, cổ và ống tay áo được viền hoa văn, phối với đôi giày hươu màu đen, sắc tối toàn bộ, càng làm nổi bật thần sắc gầy gò tái nhợt.

Nhà hoàn lấy bộ y phục nhuộm máu đi, Liễu Y Y vừa bước ba bước đã quay đầu lại nhìn Phong Mạc Thần, hi vọng hắn có thể mở miệng giữ lại cùng nói chuyện. Hiển nhiên, nàng phải thất vọng, lúc đi tới cửa, cước bộ dừng một chút, sau đó dứt khoát ra khỏi phòng ngủ.

Phong Mạc Thần xoay người, cầm thanh kiếm giắt trên tường, đôi mắt phượng mang theo thần sắc muốn đốt người, lạnh lùng nói, “Đi cùng với ta, mau tìm Vương phi.”

Chu Thanh khẽ nhú mào, giữ thanh kiếm của Phong Mạc Thần lại, cung kính nói “Gia, thuộc hạ đã phái người dò thăm tung tích của thăm Vương phi rồi, nhưng vết thương của người chưa lành.”

Phong Mạc Thần hất tay Chu Thanh ra, ánh mắt sắc bén “Các người đã tìm bảy ngày rồi, sát thủ của La Sát Môn trăm phương ngàn kế muốn đối phó với nàng, nếu không tìm được nàng, nàng sẽ gặp nguy hiểm!”

Chu Thanh còn muốn nói điều gì đó, Phong Mạc Thần đã cất bước đi ra ngoài, nhìn chủ tử có thương tích trong người, nhưng vẫn nén chịu đau đớn, khẽ một tiếng thở dài.

Trên phố, khắp nơi vang lên tiếng rao bán nhộn nhịp, nhưng Phong Mạc Thần vẫn duy trì trạng thái như vậy, vẻ mặt thờ ơ, không ít người đi đường ngẩn ngơ nhìn hắn.

Hắn quá thu hút, bề ngoài tuấn mỹ vô cùng, khí chất lạnh lùng chút cô đơn, cùng với một thân hình cao lớn khoác bộ cẩm y màu đen, không ít cô gái nhìn hắn, thoáng cười trộm.

Phong Mạc Thần tựa hồ không quen bị người vây kín, chẳng nói câu nào mà dạt đám người ra, hỏi đường tới một nhà trọ.

Chu Thanh đi phía sau hắn, trong lòng cực độ bất an, tìm kiếm như vậy thật đúng là mò kim đáy biển, người được hắn phái đi, cũng là những kẻ chuyên nghiệp được lựa chọn, nếu như ngay cả bọn họ đều không thể tìm được Vương phi, còn Vương gia cứ tìm như thế, chắc chắn là không hề có tác dụng.

Phong Mạc Thần tựa hồ cũng ý thức được đây không phải là cách, một tay cầm kiếm, một tay nắm đầm “Lần trước, nàng và Hàn Thiên Mạch bị đâm ngay con sông đào, còn nhớ là ai cứu, đưa hai người trở về không?”

Chu Thanh trầm tư chốc lát, ngẩng đầu lên nói “Là Phương Nham, thị vệ bên cạnh hoàng thượng.”

“Không được kinh động bất luận kẻ nào, trở về phủ, tối đến theo ta thăm dò hoàng cung.” Trong ánh mắt lạnh hàn sương của Phong Mạc Thần bỗng hiện lên một tia dao động, đôi môi khẽ mím chặt, xoay người, xoay bước ra ngoài.

81. Cuốn 2 – Chương 081

Chương 81: Đêm vào hoàng cung

Trong hoàng cung, Bạch Ly Nhược cầm quân cờ màu trắng, liếc trộm Phong Mạc Nhiên đang cầm quân cờ đen, khiêu khích “Hoàng thượng, rốt cuộc người có thể hay không?”

Phong Mạc Nhiên mặc kệ nàng, tay hạ quân cờ “Ai nói ta không được!”

“Người thua rồi.” Bạch Ly Nhược hạ tiếp một quân, năm quân cờ màu trắng thành một hàng thẳng tắp.

“Ta hử sai, không nên đi nước này.” Phong Mạc Nhiên nhặt lấy quân đen của mình, bỏ một quân trắng của Bạch Ly Nhược ra, ngăn chặn nàng đi quân cờ thứ năm.

Bạch Ly Nhược nhướng mắt, đặt quân cờ vào một góc khác trên bàn cờ, thở dài, “Người vẫn thua, chỗ này, không chặn được ta.”

Phong Mạc Nhiên tức giận, một phát vung đổ bàn cờ “Không chơi nữa, trận này không tính!”

“Hoàng thượng, người chơi cờ thật rất kém!” Bạch Ly Nhược thu xếp bàn cờ xong đứng lên, lười biếng duỗi lưng một cái.

“Ta chơi cờ kém? Nàng, nàng.” Phong Mạc Nhiên lần đầu tiên bị nói đánh cờ kém, lắp bắp “Nàng chờ xem, ngày mai ta nhất định giết nàng không còn mảnh giáp!”

Bạch Ly Nhược liếc mắt, không muốn cùng hắn xoay quanh chủ đề này bèn hỏi “Khi nào người mới cho tỳ muội ta gặp mặt?”

“Chờ ta thắng nàng!” Phong Mạc Nhiên mở quạt, đứng dậy rời đi.

“Uy, làm người không thể xấu như vậy.” Bạch Ly Nhược nhíu mày nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng than thở, quả nhiên là lòng vua không thể lường được.

Phong Mạc Nhiên không để ý tới nàng, đã xoay bước rời đi. Không phải là hắn không cho nàng gặp Thanh Loan, chẳng qua là đưa Bạch Thanh Loan vào lãnh cung, là chủ ý của Thái hậu, nhất định phải nghĩ ra một sách lược vẹn toàn, tránh để Thái hậu hoài nghi.

Bạch Ly Nhược ở trong Lưu Hoa uyển thăm hỏi hận, chỉ vì nhất thời hiếu thắng, khiến bây giờ không thể nào gặp được Bạch Thanh Loan.

Ngay sau đó, Phong Mạc Nhiên báo tin cho nàng biết, Phong Mạc Thần chưa chết, sau ba ngày mê man, đã tỉnh lại hiện tại đang tìm kiếm nàng, nàng tuyệt đối phải trốn trong hoàng cung, ngàn vạn không thể lộ ra sơ hở.

Ngọn gió đêm mang theo hương hoa thoảng qua, Bạch Ly Nhược đi tới bên cửa sổ, mở toang ra, bỗng xuất hiện một người làm sắc mặt nàng cứng lại, nụ cười đột ngột đóng băng.

Phong Mạc Thần tung mình nhảy vào bên trong phòng, nghiêng người dựa vào trên vách tường, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn chăm chú vào nàng “Nhìn thấy ta, rất bất ngờ đúng không?”

Về mặt Bạch Ly Nhược tái mét, cảnh giác lui về phía sau mấy bước, thanh âm mang theo sự run rẩy “Người nghĩ như thế nào?”

Đôi mắt Phong Mạc Thần sáng rực trừng trừng vào sắc mặt sợ sệt của nàng, từng bước từng bước kẻ sát nàng, hai tay chống vách tường phía sau nàng, đem nàng giam vào trong lồng ngực, gần từng chữ nói “Vương phi, nàng nói thử xem, ta nghĩ như thế nào?”

Thanh âm của hắn nhẹ nhưng vô cùng lạnh, bờ môi khẽ chạm vào vành tai nhạy cảm, hai lòng nhìn thấy nàng run lên, ánh mắt sương giá ánh lên vẻ khinh thường, dừng một chút rồi bảo “Muốn giết ta, rồi cao chạy xa bay phải không? Đáng tiếc, không thể như ý nguyện của nàng, số ta chưa tận.”

82. Cuốn 2 – Chương 082

Chương 82: Kết cục này, ta không muốn

“Phong Mạc Thần, người rốt cuộc muốn thế nào đây?” Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, phẫn hận nhìn hắn, rõ ràng trong mắt vẫn là nỗi căm hờn như trước.

Phong Mạc Thần chậm chạp cầm lấy tay nàng, đặt trên bộ ngực đang bị thương của mình, khí thế bức người “Ta cho nàng một cơ hội báo thù thêm lần nữa, phương thức tùy nàng lựa chọn.”

Bàn tay của Bạch Ly Nhược không ngừng run rẩy, hắn ép nàng ấn lên ngực mình, tay hắn khẽ dùng sức, Bạch Ly Nhược cũng cảm giác được bàn tay trắng nõn dính đầy một chất lỏng sền sệt.

Nàng ngược mắt xuống, trên tay áo đỏ một mảnh, y phục màu đen của hắn cũng có một mảng loang ra.

Khuôn mặt hắn vẫn không thay đổi mà không ngừng dùng sức ấn tay nàng, đôi môi bắt đầu tái nhợt cùng sắc mặt, nhưng ánh mắt nhìn nàng thì sáng vô cùng, như những chòm sao trên trời.

Bạch Ly Nhược giật bắn giống như bị rắn cắn mà rút tay về, sắc mặt kinh hoàng nhìn hắn “Người điên rồi!”

Bàn tay đang nhuốm máu của Phong Mạc Thần xoa gò má tái nhợt của nàng, làm hai bờ má nàng nhuộm đỏ, gần từng chữ nói “Đêm nay, chúng ta hãy kết thúc tất cả ân oán trước kia, nếu như nàng cảm thấy chưa đủ...” hắn ngưng giọng, từ trong ngực nàng lấy khẩu súng ra, đặt trong tay nàng, hòng súng lần nữa hướng vào lồng ngực của hắn “Nàng hãy nổ súng đi.”

Bạch Ly Nhược thở gấp, trong tay cầm súng, lại bị ép không ngừng lui về phía sau, sống lưng đã dán vào trên vách tường, cảm giác tấm lưng thật là lạnh “Ta sẽ không nổ súng, ân oán giữa chúng ta, ngay từ lúc ta bắn người đã chấm dứt, người đi đi, từ nay về sau, ta không muốn gặp lại người nữa!”

Khóe môi Phong Mạc Thần vẽ nên một nụ cười giễu cợt “Nàng cảm thấy nên chấm dứt ư? Ta không muốn như thế.”

Hắn đột nhiên cúi đầu xuống, nhanh chóng bắt lấy đôi môi mềm của nàng, không để ý nàng kinh hô giãy dụa, đầu lưỡi linh hoạt xông vào miệng nàng, quét qua hàm răng nàng, cạy mở nó, ra sức dây dưa với cái lưỡi thơm tho của nàng.

Bạch Ly Nhược tròn mắt, hai tay nàng bị giam cầm phía sau, lồng ngực đang nhuốm máu của hắn cọ xát cùng đôi gò bồng mềm mại của nàng. Bỗng nàng cắn lấy môi hắn, nhưng hắn không hề nhượng bộ chút nào, còn cắn đáp trả lại nàng.

Máu của hai người cùng giao hòa, không rõ là của ai, nàng không ngừng thối lui, hắn không ngừng truy đuổi, cuối cùng, hai hàng lệ đã chảy dài trên má nàng trong khi gương mặt hắn vẫn lạnh như băng.

Hắn chậm chạp buông nàng ra, thở hổn hển không ngừng, đưa tay gạt đi nước mắt trên mặt nàng, giọng nói khàn khàn “Ngày mai, ta sẽ trở lại thăm nàng.”

Bạch Ly Nhược bật khóc thành tiếng, vì sao lần nào trước mặt hắn, nàng luôn ở thế hạ phong? “Phong Mạc Thần, buông tha cho ta, van xin người hãy buông tha cho ta đi.”

Tiếng khóc nức nở đó làm tim hắn nhói đau, mím môi, hắn nhíu mày nói “Không thể nào, kết cục của chuyện này, quá nghiêm trọng, ta không thể nào buông tha cho nàng được!”

“Kết cục nào?” Bạch Ly Nhược nghẹn giọng, bờ vai khẽ run.

Ta đã yêu nàng mất rồi, nàng nói xem có nghiêm trọng không? Phong Mạc Thần nhắm mắt, thống khổ quay người đi, nhanh chóng bay vọt ra ngoài.

83. Cuốn 2 – Chương 083

Chương 83: Ván cờ trả thù

Hôm sau, Phong Mạc Nhiên mang theo một vị nam tử trẻ tuổi tuần tú tới gặp Bạch Ly Nhược, tên gọi là Vân Cảnh Mạch, thế tử của Lăng Châu Vân gia, đang cư ngụ trong hoàng cung, thường xuyên cùng hoàng đế Phong Mạc Nhiên đánh cờ.

Đáng tiếc qua nhiều năm như vậy, Phong Mạc Nhiên chưa từng thắng trận nào, đã cho rằng Vân Cảnh Mạch là kỳ thánh nhất định có thể hạ đo ván Bạch Ly Nhược, bèn kéo Vân Cảnh Mạch thay hấn báo thù.

Vân Cảnh Mạch là ai? Chính là con trai của Lăng Châu Vân gia, nhưng thật ra là tù nhân, mới ra đời đã bị tiên hoàng triệu vào hoàng cung. Vân gia khi khởi sự, người xui xẻo nhất đúng là Vân Cảnh Mạch.

Cuộc sống bị giam lỏng cuộc không đến nỗi tệ. Vân Cảnh Mạch trừ đánh cờ, không giao lưu với ai, cũng tự rèn luyện được ờnh tài đánh cờ phi phàm.

Bạch Ly Nhược giải thích lối đánh năm quân cờ một lần, liếc qua thấy Phong Mạc Nhiên đắc ý bĩu môi, hấn cho là nàng không biết hấn đang suy nghĩ gì sao? Nếu nàng thua, coi như báo được mối thù hôm qua. Nhưng nếu Vân Cảnh Mạch thua, hấn cũng không mất thể diện.

Bạch Ly Nhược hừ lạnh, đều là người lớn cả, còn chơi chiêu này.

Tính tình Vân Cảnh Mạch hết sức hiền hoà, tuy là Bạch Ly Nhược hồi cờ, nhưng Phong Mạc Nhiên cũng bên cạnh khinh thường “Ra quân rồi thì không nên hối hận mới đúng?”

“Hoàng thượng, ta không phải đánh cờ với người.” Bạch Ly Nhược trừng mắt ý bảo Phong Mạc Nhiên ngậm miệng.

Phong Mạc Nhiên bên cạnh chỉ quơ tay múa chân, hoàn toàn không có phong phạm của đế vương tí nào. Cuối cùng, Bạch Ly Nhược bị thua, thật không dám tin, năng lực lĩnh hội của Vân Cảnh Mạch lại cao như thế, nàng hướng dẫn qua loa cho hấn, không ngờ hấn là trò giỏi hơn thầy mà đánh bại được nàng.

Bạch Ly Nhược hạ cờ, mất hết hứng thú “Không chơi, không chơi nữa.”

“Thật xin lỗi, Bạch cô nương.” Vân Cảnh Mạch cung kính, nghĩ rằng bởi vì mình thắng mà Bạch Ly Nhược không vui.

“Sao lại xin lỗi nàng ta?” Phong Mạc Nhiên phát quát, nhẹ nhàng lay động trong không khí.

“Hoàng thượng, rốt cuộc thì chừng nào người mới cho ta gặp tỷ tỷ?” Bạch Ly Nhược không còn kiên nhẫn liếc Phong Mạc Nhiên, hờn dỗi chống cằm.

“Ngày mai. Mà, miệng nàng bị sao thế?” Phong Mạc Nhiên quan sát bờ môi nàng, có chút sưng đỏ lên, lại còn rách da nữa.

Bạch Ly Nhược vội vàng giơ tay áo lên, che miệng lại “Do con muỗi thôi.”

“Muỗi ư?” Phong Mạc Nhiên phe phẩy quạt, nhìn xa như đang suy nghĩ điều gì “Xem ra, ta phải phái thêm người canh giữ Lưu Hoa uyển, tránh con muỗi nào đó bay vào cắn chết người.”

Vân Cảnh Mạch đứng lên cáo từ, “Hoàng thượng, Bạch cô nương, thời gian không còn sớm, tại hạ xin phép, ngày khác nữa lãnh giáo kỳ nghệ.”

Phong Mạc Nhiên phát quát một cái, Vân Cảnh Mạch khom người thối lui.

“Tới lúc rồi, đi thôi, ta đưa nàng đến lãnh cung gặp tỷ tỷ.” Phong Mạc Nhiên thần bí nhìn Bạch Ly Nhược, khuôn mặt nở một nụ cười giảo hoạt.

84. Cuốn 2 – Chương 084

Chương 84: Gặp nhau nơi lãnh cung (một)

Bạch Ly Nhược bĩu môi, bất mãn nhìn Phong Mạc Nhiên, “Không phải người nói là ngày mai sao?”

“Ta đổi ý rồi. Đi thôi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.” Trên mặt Phong Mạc Nhiên tràn đầy vẻ bí hiểm, cất quạt sang một bên, xoắn bước đi.

“Còn bảo là vua không nói đùa.” Bạch Ly Nhược chậm chạp đứng dậy, nới gót theo sau Phong Mạc Nhiên. Cho dù nàng có quan sát thế nào, cũng thấy Phong Mạc Nhiên không giống như vua của một nước.

“Này, có cái gì bất mãn thí cứ nói ra, không được oán thăm ta!” Phong Mạc Nhiên quay đầu lại, nhìn chăm chăm Bạch Ly Nhược.

Nàng miễn cưỡng cười một tiếng “Nào có oán thăm gì người, mau thôi, lãnh cung có xa hay không?”

“Không xa, nhưng ta không thể cùng người vào lãnh cung, ta ở bên ngoài giúp người canh chừng. Một mình người lên đi vào, sau đó lên đi ra ngoài, biết không?” Phong Mạc Nhiên quay đầu lại lần nữa, dặn dò Bạch Ly Nhược.

“Tại sao phải lên lút? Người là hoàng đế, gặp phi tử của mình cũng không thể quang minh chính đại sao?” Bạch Ly Nhược khó hiểu, dừng bước, thật ra thì nàng lôi kéo Phong Mạc Nhiên cùng đi gặp tỷ tỷ, mục đích chủ yếu là hi vọng hắn có thể giải thoát Bạch Thanh Loan khỏi lãnh cung.

“Bạch Thanh Loan là bị Thái hậu bắt giam vào lãnh cung, ta mà đi gặp nàng như vậy, đoán chừng ngày mai Thái hậu sẽ ban cho nàng ta cái chết, muốn nàng ấy rước họa vào thân sao?” Phong Mạc Nhiên mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược biết hậu cung là do Thái hậu làm chủ, thở dài một tiếng “Quên đi, cứ tiếp tục vậy, nếu tỷ tỷ biết người đang ở ngoài, chắc sẽ vui lắm.”

Sắc mặt Phong Mạc Nhiên bỗng biến đổi, cười lạnh nhìn Bạch Ly Nhược “Nàng tốt nhất đừng nhắc đến ta. Hơn nữa, ta ở bên ngoài là vì nàng, không liên quan gì cả!”

Bạch Ly Nhược bực bội. Xem ra, tỷ tỷ nhà mình không được sủng, quả đúng như lời đồn, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói “Người không thích tỷ tỷ của ta, sao lại thành thân với tỷ ấy?”

“Vậy còn nàng, không thích Thần vương, có sao còn muốn gả cho hắn?” Phong Mạc Nhiên chế giễu lại.

Bạch Ly Nhược giận sôi lên. Mà thôi, bây giờ mình đang có việc nhờ người ta, vẫn nên biết điều một chút, tiếp tục về hướng lãnh cung.

Lãnh cung, không có chút sức sống, cung điện tan hoang tiêu điều vắng lạnh.

Thị vệ canh cửa cũng không ít hơn so với các cung điện khác, thấy Phong Mạc Nhiên mặc thường phục mà đến, ngay sau đó quỳ thân hành lễ.

Phong Mạc Nhiên vung tay lên “Miễn lễ, trẫm vừa đánh rơi một viên trân châu ở gần đây, các người mau chia nhau ra tìm, nhanh lên một chút.”

Thị vệ lắng nghe chăm chú, rồi tản mát ra, có mấy người đi vào bụi cỏ, chỉ còn duy nhất một người canh cửa.

Phong Mạc Nhiên lại ra lệnh lần nữa, “Người, tới đây.”

Thị vệ tiến lên, cúi đầu nghe vua phân phó.

Sau đó hắn nháy mắt một cái, Bạch Ly Nhược chỉ chờ có thế, nhanh như mèo hoang xông chớp nhoáng vào lãnh cung.

85. Cuốn 2 – Chương 085

Chương 85: Gặp nhau nơi lãnh cung (hai)

Phong Mạc Nhiên ho khan một tiếng “Không có việc gì.”

Thị vệ ngăn một chút rồi xoay người lại, tiếp tục canh gác ở cửa.

“Các người nữa, ta không đánh rơi gần đây nên cố tìm xa xa thử.” Phong Mạc Nhiên lớn tiếng bắt mẫn với tên thị vệ đó, bắt hẩn tránh xa cửa canh.

Trong lãnh cung, hai tỷ muội gặp nhau, không có kích động ôm ấp, cũng không có cảm giác bồi hồi nhưng nhớ, chỉ là lặng yên nhìn vào dung mạo giống nhau như tạc của đối phương.

“Tỷ tỷ có khỏe không?” Bạch Ly Nhược thấp giọng, không được tự nhiên lăm nhìn một Bạch Thanh Loan tóc xòa áo trắng.

“Ở chỗ quái quỷ này, sao có thể tốt được?” Bạch Thanh Loan không thắc mắc là nàng vào bằng cách nào, ba búi tóc đen xòa ở sau ót, ở chỗ này, cho dù có vấn tóc trang điểm, cũng không biết cho ai nhìn.

“Tỷ cố chăm sóc tốt ỉnh, muội sẽ nghĩ cách cứu tỷ ra ngoài.” Bạch Ly Nhược cúi đầu, đối diện với một Bạch Thanh Loan khốn khổ có chút không đành lòng.

“Không cần, ta ở chỗ này đã quen rồi.” Bạch Thanh Loan nhàn nhai, thiếu đi hẩn thái độ kiêu căng ương ngạnh lúc trước.

“Quen ư.” Đáy lòng nhất thời chua xót, nhớ tới khuê phòng của tỷ tỷ ở Bạch phủ, hôm nay trông thấy lãnh cung, ngay cả nha hoàn hầu hạ cũng không có.

“Muội đi đi, truyền lại với phụ thân và ca ca rằng là ta rất khỏe, đừng để bọn họ lo lắng.” Bạch Thanh Loan nhìn ánh dương chói mắt ngoài cửa sổ, mắt khẽ nhắm.

Bạch Ly Nhược trầm mặc, hồi lâu, chậm chạp đi tới cửa, mỗi bước vừa quan sát Thanh Loan, thấy nàng vẫn là im lặng, sau đó mới yên tâm ra cửa.

Phong Mạc Nhiên thấy Bạch Ly Nhược ra ngoài nhanh như vậy, có chút kinh ngạc, nhưng nhanh chóng đánh lạc hướng thị vệ lần nữa, “Người, tới đây.”

Thị vệ ngạc nhiên, lại khom mình hành lễ.

Bạch Ly Nhược lặng yên không một tiếng động nhẹ nhàng bước ra, lén ra sau Phong Mạc Nhiên.

“Người đi gọi bọn chúng trở về hết đi, tìm không thấy cũng không sao, không phải là đồ vật quan trọng gì.” Phong Mạc Nhiên nhàn nhai, nhìn Bạch Ly Nhược một cái, vuốt cằm nói “Đi thôi, chúng ta hồi cung.”

Trên đường, Bạch Ly Nhược vẫn trầm mặc, vô luận Phong Mạc Nhiên có trêu chọc nàng thế nào, nàng cũng không mở miệng.

Khi về tới Lưu Hoa uyển, Bạch Ly Nhược đột ngột quỳ xuống trước mặt Phong Mạc Nhiên, đôi mắt long lanh không hề chớp nhìn chăm chú vào hẩn “Hoàng thượng, mong người hãy thả tỷ tỷ của ta, tỷ ấy thật gầy quá.”

Phong Mạc Nhiên kinh hãi, cuống quýt đỡ Bạch Ly Nhược dậy, nhưng có thế nào thì nàng cũng không chịu.

“Này, người đây là đang ép ta.” Phong Mạc Nhiên chau mày, tức giận lên.

“Hoàng thượng, người nhất định phải có cách nào đó, xin người, hãy cứu tỷ ấy.” Bạch Ly Nhược biểu lộ ánh mắt cầu xin.

Phong Mạc Nhiên bồng phiến não, phát vạt áo một cái, rồi đi không quay đầu lại.

Liên tiếp vài ngày, Bạch Ly Nhược không còn gặp Phong Mạc Nhiên, chỉ có Phong Mạc Thần đến mấy lần, lần nào cũng mang theo thuốc mỡ băng vải, ép nàng giúp hẩn thay thuốc. Bạch Ly Nhược không muốn dây dưa với hẩn, nàng vội vã thay thuốc sau đó đuổi hẩn đi.

86. Cuốn 2 – Chương 086

Chương 86: Dừng cử động nữa

“Nếu như ta muốn người trở về vương phủ với ta, người nhất định sẽ không đáp ứng, đúng không?”. Phong Mạc Thần nhìn Bạch Ly Nhược đang giúp mình bôi thuốc, nhẹ giọng hỏi một câu.

Từ lúc hắn đi vào, lông mày thanh tú của Bạch Ly Nhược vẫn chưa hề giãn ra, giống như có rất nhiều tâm sự, nghe lời của hắn, nàng thản nhiên nói “Nếu đã biết, tại sao còn nói ra ngoài”.

Nhìn nàng băng bó xong bước cuối cùng, hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, ánh mắt thâm thúy khóa chặt ánh mắt của nàng “Ta cho là, quan hệ của chúng ta đã hòa hoãn rất nhiều.”

Mặc dù, hiện tại, nàng vẫn lãnh đạm như cũ, nhưng hận ý trong mắt đã mất đi rất nhiều, đặc biệt là thời điểm nàng bôi thuốc, động tác ở đầu ngón tay cực kỳ nhu hòa, khiến cho hắn động lòng không dứt.

“Giữa chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa, bắt đầu từ ngày mai, không cần tiến cung tìm ta nữa!”. Bạch Ly Nhược rút tay về, lạnh nhạt liếc hắn một cái, quay đầu lại tìm Ngọc Trí và Ngọc Trữ dọn dẹp băng gạc trên đất.

Phong Mạc Thần chột lách người, ngăn ở trước nàng, thuận tay buông rèm bên trong xuống, khóe môi tươi cười nói “Chẳng lẽ, nàng muốn ta tự mình tìm hoàng thượng đòi lão bà vào buổi triều sớm ngày mai?”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược nhất thời tái đi, ánh mắt trong veo hiện lên hận ý, tức giận nói “Người dám.”

Phong Mạc Thần cầm tay của nàng, cột nhả lồi nàng vào trong ngực, kìm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng “Sao ta lại không dám?”

Bạch Ly Nhược cười lạnh “Nếu như ta ra khỏi hoàng cung, cũng sẽ không ở lại bên cạnh người, người có khả năng nhốt ta ở bên cạnh cả đời sao?”

Phong Mạc Thần không nói gì, chính nguyên nhân này khiến hắn vẫn để nàng tùy ý sống ở trong cung, ít nhất, nàng sẽ không chạy trốn nữa, lúc nào muốn, hắn còn có thể vào cung nhìn nàng.

Quan trọng hơn là, hắn không muốn nàng hận hắn.

Bàn tay mang theo nhiệt độ không ngừng xoa nhẹ ở trên eo nàng, thanh âm trầm thấp, Phong Mạc Thần bắt đầu thỏa hiệp “Ta cho người thời gian tiếp nhận ta, nhưng đừng để cho ta đợi quá lâu.”

Bạch Ly Nhược cảm thấy nhiệt độ trên bờ eo không ngừng tăng lên, ra sức giãy giụa, lại bị hắn ôm càng chặt, thân thể trắng kiện của hắn dán sát vào thân thể mềm mại của nàng, cảm nhận được nàng mềm mại, nơi nào đó trên thân thể hắn đột nhiên nổi lên biến hóa.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Ly Nhược ửng hồng, đầu gối cong lên, hung hăng hướng dưới chân hắn đá một cái, Phong Mạc Thần phản ứng cực nhanh, vội nhảy ra, phản ứng ngược lại, đẩy nàng ngã lên giường, đè nàng ở dưới thân hắn, thanh âm mờ ám vang lên bên tai nàng “Ta vốn không định làm gì, nhưng nàng đã vội động chạm trước” hắn nhíu mày, nhếch môi lộ ra một nụ cười mập mờ “Khó trách.”

87. Cuốn 2 – Chương 087

Chương 87: Chân tướng hiển lộ (một)

Cảm nhận được hơi thở nam tử nồng đậm cùng với mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt trên người hắn, trái tim Bạch Ly Nhược không thể ức chế đập cuồng loạn, cắn chặt môi dưới nói “Buông ta ra!”.

Phong Mạc Thần nhìn môi nàng khẽ khép mở, đôi môi phẩn hồng trơn mềm, như cánh hoa hồng tuyệt hảo, như bị cổ đầu độc, hần không ngừng dựa sát vào nàng, sau đó bắt lấy đôi môi mọng ngọt của nàng, trần trọc liếm mút.

Mắt Bạch Ly Nhược mở lớn, không nghĩ tới hần lại đột nhiên hôn nàng, một lát sau, khôi phục thần trí, bàn tay được tự do hung hăng nhấn xuống vết thương trên ngực hần.

Phong Mạc Thần rên lên một tiếng, đột nhiên mở hai mắt ra phẩn hận nhìn nàng, vết thương còn chưa có khép lại, nàng cứ nhiên tàn nhẫn hạ thủ?

Thống khổ ngồi dậy, vết máu đã dính vào áo màu xanh nhạt, Phong Mạc Thần cởi áo ra, xem xét vết thương trên ngực, trên băng đeo đỏ thắm một mảnh, như đóa hoa xinh đẹp nở rộ.

Bạch Ly Nhược nhìn vết máu trên tay, trong lòng có chút hối hận, hần bị thương khắp người, bên hông tương đối nhẹ, đã kết vảy, nhưng bộ ngực cùng sau lưng thỉnh thoảng lại ra máu.

Phong Mạc Thần cởi ra băng đeo, vết thương đã khép lại lần nữa nứt ra, máu tươi chảy ồ ạt, hần cầm băng đeo tùy tiện lau một lượt, nhỏ giọng oán giận nói “Chỉ là một cái hôn, có cần thiết phải hạ độc thủ như vậy không?”

Nhất thời, Bạch Ly Nhược không đành lòng, nhận lấy băng đeo trong tay hần, sau đó đứng dậy tìm cái hòm thuốc, bôi thuốc cầm máu thêm lần nữa, ngoài miệng không chịu yếu thế chút nào “Đáng đời người!”

Nhìn bộ dạng nàng chuyên chú bôi thuốc, sắc mặt Phong Mạc Thần tốt lên rất nhiều, đột nhiên nói chuyện trở nên đứng đắn, không hề chớp mắt nhìn nàng nói “Hàn Thiên Mạch vào cung đi tìm người chưa?”

“Không có.” Bạch Ly Nhược không chút do dự.

Phong Mạc Thần muốn nói lại thôi, Bạch Ly Nhược bất mãn trừng mắt liếc hần một cái “Có chuyện gì, nói ngay đi.”

“Tiểu Man tỉnh.” Phong Mạc Thần lạnh nhạt, khuôn mặt không có một tia gợn sóng.

“Thật?” Bạch Ly Nhược mừng rỡ dừng lại động tác trong tay, ngửa đầu nhìn ánh mắt của hần.

Đây là lần đầu tiên, nàng không dùng ánh mắt chán ghét nhìn hần, Phong Mạc Thần cơ hồ đắm chìm trong ánh mắt mê mông của nàng, nhẹ nhàng gật đầu “Ừ” một tiếng.

“Không phải Hàn Thiên Mạch động thủ làm Tiểu Man bị thương, nàng nói, khi Hàn Thiên Mạch tìm nàng lấy ngọc bội về, ngay sau đó tới một người áo đen động thủ đã thương nàng”. Phong Mạc Thần vẫn nhàn nhạt như cũ, mặt không chút thay đổi, nhưng trong mắt nhiều hơn một chút ánh sáng nhu hòa.

Nhất thời sắc mặt Bạch Ly Nhược trầm xuống, coi như Hàn Thiên Mạch không tổn thương Tiểu Man, hần cũng có những biểu hiện đáng nghi ngờ, chỉ mỗi chuyện hần mặc y phục đen xuất hiện ở Tùng Lâm, quan hệ giữa hần và La Sát Môn đã không thể xóa bỏ.

Tựa hồ nhìn thấu ý tưởng của nàng, Phong Mạc Thần mở miệng lần nữa “Kể từ sau chuyện tình ở Tùng Lâm, một mình Hàn Thiên Mạch đấu với La Sát Môn, sau đó hoàn toàn biến mất trong chốn giang hồ.”

88. Cuốn 2 – Chương 088

Chương 88: Chân tướng hiển lộ (hai)

Tay Bạch Ly Nhược thoáng run lên, sắc mặt trắng bệch, Phong Mạc Thần cầm lấy dược liệu trong tay nàng, nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực mình, quai hàm cọ sát vào tóc nàng, nhỏ giọng nói: “Không cần tự trách mình, Thiên Mạch hần sẽ ko trách người.”

“Nhưng ta sẽ tự trách mình.” Bạch Ly Nhược đã khóc thút thít thành tiếng, ngày đó Thiên Mạch nhất định là muốn cứu nàng, mặc áo đen che mặt mục đích chỉ là muốn mang nàng rời Phong Mạc Thần đã chết, nhưng nàng lại đã thương hấn, nàng nả một phát súng về phía hấn.

Nàng thật đáng chết, Bạch Ly Nhược cắn môi dưới mơ hồ khóc, môi dưới đã bị nàng cắn ra máu, vị tanh nhàn nhạt ngai ngái tràn ngập môi nàng.

Phong Mạc Thần dùng ngón cái khẽ vuốt môi dưới nàng, bên trong mắt phượng dài hẹp, tràn đầy vẻ thương tiếc: “Nhược nhi, đừng làm bị thương mình.”

Bạch Ly Nhược nhắm mắt lại, nước mắt mãnh liệt trào ra, Hàn Thiên Mạch lúc đó ôm lòng tuyệt vọng như thế nào mà không giải thích? Hấn lại ôm lòng tuyệt vọng như thế nào để phá giải trận pháp Tùng Lâm, sau đó rời đi?

“Nhược nhi, ta đã phái người tìm kiếm Thiên Mạch rồi, không phải lo lắng, tất cả sai lầm, hãy để ta gánh chịu cho người.” Phong Mạc Thần thì thảo ôm lấy nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên gò má đầy những giọt nước mắt của nàng, cuối cùng môi mỏng đi tới môi dưới nàng, chậm rãi dụ hoặc nàng, để cho nàng buông môi dưới mình ra.

“Thần, nếu như Thiên Mạch không phải thủ lĩnh của La Sát Môn, vậy ai mới đúng là hung thủ đứng đằng sau?” Bạch Ly Nhược khóc đẩy Phong Mạc Thần ra, nước mắt rơi trên mặt, vừa thấy đã làm người ta thương xót.

Phong Mạc Thần đưa tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, đây là lần đầu tiên nàng kêu tên của hấn, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều lần đầu tiên, trái tim hấn đã bị hạnh phúc tràn đầy, vì thế, nụ cười khóe môi cũng nhu hòa rất nhiều “Ta đang điều tra về việc La Sát Môn bị h thủ lĩnh cũng không có lộ diện, nếu như có tin tức, ta sẽ thông báo cho người đầu tiên.”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, ngừng khóc, tựa như nhớ tới cái gì “Người có thể đưa Tiểu Man vào cung đi theo ta không? Ta còn có thật nhiều lời muốn hỏi nàng.”

Phong Mạc Thần khẽ gạt đầu, cung chiều phát tóc rơi trên trán nàng ra sau tai “Ngày mai ta tiến cung gặp người, xem thời điểm thuận tiện dẫn nàng ấy đi vào, chỉ là chuyện này phải được hoàng thượng cho phép.”

“Ngay bây giờ ta sẽ đi tìm hoàng thượng thương lượng.” Bạch Ly Nhược đứng lên, nâng ống tay áo lên qua quýt lau đi nước mắt, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Phong Mạc Thần một phát bắt được nàng, kéo nàng trở về trong ngực mình “Nhất thời không vội, hơn nữa ngày mai khi ta tiến cung, tìm người thông báo một tiếng là được rồi.

“Hấn biết người tiến cung hàng ngày sao?” Bạch Ly Nhược kinh ngạc ngược mắt, Phong Mạc Nhiên cho tới bây giờ cũng chưa đề cập tới.

Phong Mạc Thần hừ lạnh một tiếng, điểm chóp mũi Bạch Ly Nhược một cái, nàng quá coi thường Phong Mạc Nhiên rồi, mặc dù Phong Mạc Nhiên có vẻ vô tâm chánh sự, hết thấy tất cả giao cho Thái hậu xử lý. Nhưng hấn, so với bất luận kẻ nào đều tinh tường hơn, Bạch Ly Nhược muốn lợi dụng hấn cứu Bạch Thanh Loan ra, chỉ sợ là bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình mồi.

89. Cuốn 2 – Chương 089

Chương 89: Cực hạn

Nhìn thấy Phong Mạc Nhiên lần nữa đã là 3 ngày sau, lúc này Bạch Ly Nhược đã thấy được nhiều điểm hơn ở vị thiếu niên thiên tử này, có thể nói giống như Phong Mạc Thần, hấn chính là thâm tàng bất lộ.

Phong Mạc Nhiên nhìn Bạch Ly Nhược một cách cẩn trọng, hơi có chút kinh ngạc, quạt giấy lay động có phần do dự: “Người, thế nào? Không phải vì ta không đáp ứng người thả Bạch Thanh Loan ra mà không để ý ta chứ?”

Bạch Ly Nhược nhú mày, rất khó tin tưởng người trước mặt nắm trong tay hết thảy mọi việc, căn bản hẳn vẫn là một đứa trẻ, ngồi trên ghế, nghiêm mặt nói: “Hoàng thượng, người không chịu để tỷ tỷ ra ngoài, vậy cho phép ta đi lãnh cung thăm nàng, có được không?”

“Việc này, lãnh cung là nơi không thể tùy tiện ra vào!” Phong Mạc Nhiên cau mày, nào có người tự mình đi vào lãnh cung.

Bạch Ly Nhược trầm mặc, lần nữa đổi lại vẻ mặt bất đắc dĩ.

Phong Mạc Nhiên thở dài, nhất định kiếp trước hai bọn họ là tỷ muội, xếp quạt lại, nghiêm nghị nhìn Bạch Ly Nhược: “Ta sẽ đi xin Thái hậu thả Bạch Thanh Loan ra ngoài, nhưng sẽ không có lần sau.”

Bạch Ly Nhược đột nhiên đứng lên, nghiêng thân thể hướng về phía Phong Mạc Nhiên làm lễ “Đa tạ hoàng thượng!”

“Trước kia sao không thấy người hiểu cái phép tắc này!” Phong Mạc Nhiên bất đắc dĩ liếc nàng một cái, chậm rãi đứng lên, sau đó dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bạch Ly Nhược “Sau khi nàng ra ngoài, người không được làm loạn, nếu không, Thái hậu sẽ không bỏ qua cho các người!”

Bạch Ly Nhược nhất thời không hiểu trong lời của hắn có ý tứ gì, nhưng có thể cứu Bạch Thanh Loan đã may mắn vô cùng rồi, sao lại dám làm loạn? Không ngừng gật đầu: “Hoàng thượng, người hãy yên tâm, ta sẽ không để cho người khó xử.”

Phong Mạc Nhiên cười một tiếng quỷ dị, bất ngờ nghiêm mặt nói “ Người dự định khi nào quay về Thần vương phủ?”

Bạch Ly Nhược sắc mặt trắng nhợt, cho rằng hắn muốn đuổi mình ra khỏi hoàng cung nên tay chân luống cuống nói “Ta không có tính trở về Thần vương phủ, chờ chuyện của tỷ tỷ yên bình, ta sẽ rời khỏi hoàng cung, sẽ không gây ra cho người quá nhiều phiền toái.”

“Ý của người, không có ý định trở lại bên cạnh Phong Mạc Thần?” Phong Mạc Nhiên vẫn mỉm cười như cũ, tuyệt sắc trên mặt, nhưng lại là nụ cười giả hoạt.

“Hoàng thượng, có phải khi tỷ tỷ từ lãnh cung ra ngoài, người sẽ càng thêm sủng ái nàng hay không?” Bạch Ly Nhược bất mãn, cau mày, thần nhiên liếc Phong Mạc Nhiên một cái.

“Làm người không nên quá phận như vậy, để nàng ra ngoài đã là cực hạn của ta rồi.” Phong Mạc Nhiên đồng dạng cau mày, nhắc đến Bạch Thanh Loan thì cười nhạt.

“Giống vậy, không oán hận Phong Mạc Thần cũng là cực hạn của ta rồi, tại sao người luôn ở trước mặt ta mà nhắc đến hắn chứ?” Bạch Ly Nhược thở dốc, nghiêng rằng nghiêng lợi giận dữ nhưng bộ dạng rất là đáng yêu.

Phong Mạc Nhiên liền hiểu được, hóa ra là nàng bất mãn hắn nhắc tới Phong Mạc Thần với nàng, trong mắt lóe ra nụ cười mơ hồ, gương mặt tuần tú lại cố ý băng lãnh: “Tốt lắm, ta biết rồi, từ nay về sau, ta không bao giờ đề cập tới chuyện xuất cung của người, người cũng không cần nói với ta về Bạch Thanh Loan nữa.”

90. Cuốn 2 – Chương 090

Chương 90: Khó bề phân biệt (một)

Bạch Ly Nhược ngồi lên ghế ngồi tròn, hai tay chống cằm, liếc Phong Mạc Nhiên một cái, không nhanh không chậm nói “Sắp đến sinh nhật tỷ tỷ ta rồi, ta hi vọng nàng có một sinh nhật vui vẻ”.

“Ta biết rồi! Vào lúc sinh nhật, nàng ấy có thể ra ngoài!”. Phong Mạc Nhiên bắt mãi lườm nàng một cái, ngay sau đó xoay người rời đi.

Ngay khi hắn quay lưng rời đi, Bạch Ly Nhược len lén lộ ra một nụ cười mang lúm đồng tiền, vị hoàng đế có dáng vẻ này mà Phong Mạc Thần nói thâm tàng bất lộ, hắn căn bản là một hài tử ngây thơ.

Vào lúc đêm khuya, Phong Mạc Thần mang Tiểu Man vào cung, Bạch Ly Nhược đã ngủ say, bị lay tỉnh lại, mở mắt, đã nhìn thấy Phong Mạc Thần một thân áo đen đứng đó.

Mấy ngày không thấy, dường như hắn gầy hơn, nhìn từ dưới lên, gò má tuấn mỹ đã có góc cạnh rõ ràng, quầng mắt có màu xanh nhàn nhạt.

Bạch Ly Nhược ngồi dậy, nhìn thấy Tiểu Man sau lưng hắn, khuôn mặt Tiểu Man tràn đầy nước mắt, kêu lên một tiếng “Tiểu thư” liền nhào vào trong ngực Bạch Ly Nhược khóc thút thít.

Bạch Ly Nhược vuốt nhẹ mái tóc của nàng, phát hiện nàng không ngừng run rẩy, nhìn xuống cái cổ mảnh khảnh của nàng, mới phát hiện cổ nàng đầy vết thương, nhìn thấy mà ghê.

“Tiểu Man, chuyện gì xảy ra? Ai đánh ngươi?”. Bạch Ly Nhược không kịp chờ giải thích kéo y phục Tiểu Man lại bị Phong Mạc Thần ngăn lại.

“Mấy ngày nay, nàng bị những phần tử còn sót lại của La Sát Môn bắt đi, chịu không ít khổ, trước tiên, nàng để cho nàng ta nghỉ ngơi một chút, nàng ra ngoài ta có lời muốn hỏi.”. Phong Mạc Thần nắm tay Bạch Ly Nhược, kéo nàng xuống giường, sau đó ngồi xổm người xuống giúp nàng đi giày.

“Tiểu Man, ngươi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa ta sẽ bồi thuốc giúp ngươi”. Bạch Ly Nhược ấn Tiểu Man lên giường, kéo chăn mỏng đắp lên trên người nàng.

Phong Mạc Thần lôi Bạch Ly Nhược ra ngoài điện, thấy Bạch Ly Nhược chỉ mặc quần áo mỏng manh, ngay sau đó, hắn cởi áo ngoài của mình, khoác lên người nàng, Bạch Ly Nhược cũng không cự tuyệt, co rúc bên trong áo của hắn, thản nhiên nói “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ta hoài nghi, thủ lĩnh La Sát Môn núp trong hoàng cung.”. Phong Mạc Thần nói gọn gàng dứt khoát, con mắt thâm thúy chăm chú nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược.

“Có chứng cứ gì không?” Bạch Ly Nhược nắm chặt vạt áo, cau mày, ngẩng đầu nhìn Phong Mạc Thần.

“Không có chứng cứ, tóm lại, nàng hãy cẩn thận với Phong Mạc Nhiên”. Phong Mạc Thần tránh tầm mắt Bạch Ly Nhược, nghiêng đầu nhìn cung điện phía xa.

“Không thể là hắn, lần trước vì cứu ta, hắn trúng độc châm của sát thủ La Sát Môn.” Đầu vai Bạch Ly Nhược run lên, trong lòng xông lên cảm giác bất an, lần trước, trước khi những người áo đen kia muốn giết nàng đã nói cho nàng biết, nàng không nên có ý muốn giết Thần Vương, nói như vậy.

Phong Mạc Thần thấy nàng run lên, cho là nàng lạnh, cánh tay dài duỗi ra, ôm nàng vào trong ngực, nhẹ giọng nói “Nàng ở trong hoàng cung cẩn thận một chút, chuyện Bạch Thanh loan, tốt hơn hết là nàng bớt can thiệp đi, hai vợ chồng bọn họ là đèn đã cạn dầu, qua thời gian này, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài.”

Bạch Ly Nhược bình tĩnh nhìn hắn, môi mềm khẽ mở “Tại sao hiện tại không thể dẫn ta đi ra ngoài?”

91. Cuốn 2 – Chương 091

Chương 91: Khó bề phân biệt (hai)

Phong Mạc Thần nhướng mày, như có điều suy nghĩ nói “Nếu như thủ lĩnh La Sát Môn thật sự trốn trong hoàng cung thì nàng ở nơi này lại an toàn, chờ ta xử lý xong dư đảng La Sát Môn, liền đón nàng trở về.”

“Không cần, căn bản, ta cũng không muốn trở về Thần Vương phủ!”. Sắc mặt Bạch Ly Nhược đột nhiên trở nên lạnh lẽo, quả quyết cự tuyệt, xoay người đi về phía nội điện.

Phong Mạc Thần theo sát phía sau, Bạch Ly Nhược lại ngăn ở cửa, đem áo đưa cho hắn “Thời gian không còn sớm, người trở về đi.”

Phong Mạc Thần nhìn Bạch Ly Nhược, mắt phượng híp lại, cuối cùng, bất đắc dĩ, khuôn mặt nở một nụ cười nhạt “Được rồi, ta đi, có tin tức gì, ta sẽ nói cho nàng biết!”

Lời còn chưa dứt, Bạch Ly Nhược đã “ầm” một tiếng, đóng kỹ cửa, dựa lưng vào cửa gỗ cau mày suy nghĩ sâu xa, cảm giác đó lại tới, giống như nàng rơi vào trong một bầy rập khổng lồ, không ánh sáng, không phương hướng, thống khổ giãy giụa.

Trong đêm tối, Phong Mạc Thần đi thật chậm, đi từ hoàng cung đến Thần Vương phủ ước chừng ba canh giờ, hắn đi gần một đêm.

Nếu như lúc này có ánh sáng, sẽ phát hiện, phàm là chỗ hắn đi qua, đều có vết máu đầm đìa, từng bước từng bước, sâu cạn không đồng nhất.

Gió nhẹ thổi qua, một bóng đen di chuyển nhẹ nhàng, bước chân Phong Mạc Thần dừng lại, lấy một tư thế cứng ngắc xoay người lại, lạnh lùng nói “Chu Thanh, không cần đi theo ta, người đi về nghỉ ngơi đi.”

Chu Thanh từ góc tối nhảy ra, quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói “Chủ tử, thương thể của người.”

“Không quan trọng!”. Phong Mạc Thần cắt đứt lời của hắn, khuôn mặt tái nhợt, không có một tia huyết sắc.

“Chủ tử, người cứu Tiểu Man cô nương khổ cực như vậy, tại sao không nói rõ ra cho Vương phi biết?”. Chu Thanh đứng lên, không phục nhìn Phong Mạc Thần.

“Nói rõ thì thế nào? Căn bản là nàng không tin tưởng ta”. Phong Mạc Thần xoay người, tiếp tục chậm rãi đi về vương phủ.

“Ít nhất, người phải để cho Vương phi biết người đã làm những gì vì nàng chứ”. Chu Thanh tai thính mắt tinh, vết máu trên đất Bạch Ly Nhược không nhìn thấy, thế nhưng hắn lại thấy rất rõ ràng.

“Nàng bây giờ hoài nghi ta cùng La Sát Môn có liên quan, nói nhiều sai nhiều!” Thần sắc trong mắt Phong Mạc Thần thống khổ, không ngừng rối rắm, thân hình cũng lão đảo muốn ngã.

“Chủ tử...” Chu Thanh còn muốn nói gì, lại bị Phong Mạc Thần quát ngưng lại “Người đi đi, đừng đi theo ta nữa, âm thầm phái thêm cao thủ, bảo vệ vương phi.”

Trong hoàng cung, dường như Tiểu Man bị kinh sợ không ít, đối với một chút gió thổi cỏ lay cũng co rúm lại, sau khi Bạch Ly Nhược rửa sạch vết thương cho nàng, hỏi nàng rất nhiều vấn đề về Hàn Thiên Mạch, nhưng trừ chuyện Hàn Thiên Mạch có được ngọc bội là ngoài ý muốn, còn lại không biết gì khác.

Nhìn vết roi dữ tợn trên người nàng, Bạch Ly Nhược cau mày thở dài, tại sao thủ lĩnh La Sát Môn lại nhắm vào nàng? Chẳng lẽ, trước khi nàng mất trí nhớ có liên quan tới hắn sao?

Rạng sáng hôm sau, khi Bạch Ly Nhược nhìn thấy vết máu rải rác ở điện Lưu Vân, nội tâm run lên, vết máu này, là Phong Mạc Thần.

92. Cuốn 2 – Chương 092

Chương 92: Hoàng hậu giá lâm (một)

“Tiểu thư, Vương gia vì cứu nô tỳ, gần như mất đi tính mạng, người không nên đối với hắn như vậy.” sắc mặt Tiểu Man nhợt nhạt, nghiêm mặt hướng Bạch Ly Nhược trước mặt nói.

Bạch Ly Nhược nhìn vết chân trên mặt đất, khe gập đầu, nàng không biết hắn lại bị thương, cái người kiêu ngạo này, dù bất kì việc gì xảy ra cũng nhất định không chịu mở miệng giải thích.

“Tiểu thư, người không ở vương phủ, Vương gia cũng không có tâm tư quản chuyện của Vương phủ, hiện tại mọi người đều nghe theo Liễu Y Y.” về mặt Tiểu Man buồn rầu, nín ống tay áo Bạch Ly Nhược.

“Không có chuyện gì cả, ta vốn không có tâm tư tranh giành danh vị trí vương phi với nàng ta, nàng ta thích thì cứ lấy đi.” mặt Bạch Ly Nhược không có chút thay đổi, ngồi xuống, tự rót một ly trà ỉnh.

“Vương gia thì sao, người định tặng Vương gia cho nàng ta luôn sao?” Tiểu Man ngồi xuống, mắt mở to nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, lộ ra một nụ cười khổ “Hắn vốn không là gì của ta, huống chi, Liễu Y Y lại là trắc phi của hắn, xử lý chuyện của Vương phủ cũng là việc phải làm.”

“Thì ra người không thích Vương gia.” Tiểu Man rũ mắt xuống, hai tay chống cằm, “Vương gia thật đáng thương, hắn hình như rất thích người đấy.”

“Chớ có nói hươu nói vượn, chờ chuyện của tỷ tỷ ta kết thúc, ta liền dẫn người rời khỏi kinh thành.” Bạch Ly Nhược tính toán nếu rời khỏi kinh thành, đầu tiên nàng muốn mua một mảnh đất, sau đó thu tiền đất để duy trì cuộc sống.

A? Như vậy nàng không phải trở thành một địa chủ thật sự rồi sao?

Đang lúc thất thần, thì thám giám báo lại, Bạch Thanh Loan đã từ lãnh cung đi đến Loan Hoa cung, đang đợi Bạch Ly Nhược ở đó.

Bạch Ly Nhược hưng phấn đứng lên, hiệu suất làm việc của Phong Mặc Nhiên thật không tệ, thời điểm nàng đến Loan Hoa cung, nhìn thấy Bạch Thanh Loan, nàng mới biết thực ra Bạch Thanh Loan cũng không muốn rời khỏi lãnh cung.

Bạch Thanh Loan vẫn áo trắng tóc đen như cũ, trên đầu không có bất cứ thứ gì, lạnh lùng tựa trên ghế gỗ tử đàn, khuôn mặt tuyệt sắc, không có chút vui vẻ nào sau khi từ lãnh cung đi ra.

“Tỷ tỷ, người mất hứng sao?” Bạch Ly Nhược cẩn thận thăm dò, nàng thật không hiểu việc này không có chút quan hệ nào đến tỷ tỷ, nhưng Bạch lão tướng quân luôn đối xử tốt với nàng, nàng luôn xem bọn họ như người một nhà với mình.

“Ta đã nói rồi, ở lãnh cung rất tốt, sao người phải xen vào việc của người khác?” Bạch Thanh Loan thờ ơ nhìn Bạch Ly Nhược, ánh mắt sáng quắc mang theo sự khiển trách.

“Tại sao?” Bạch Ly Nhược không rõ.

“Quên đi, khó giải thích rõ ràng cho người được, đúng rồi, người làm sao vào được hoàng cung?” Bạch Thanh Loan ngược mắt nhìn Bạch Ly Nhược, cuối cùng nhớ ra vấn đề này.

Bạch Ly Nhược đang chuẩn bị nói rõ, thì, bên ngoài thái giám cất cao thanh âm, “Hoàng hậu nương nương giá lâm”

“Nàng ta đến làm gì?” Bạch Ly Nhược cau mày, liếc mắt nhìn cung nữ trong phòng, cung nữ nhanh chóng rời đi, tránh khỏi ánh mắt của nàng.

“Thật thả ra rồi?” Thượng Quan Yến vừa dứt lời, người đã rảo bước đi vào, sau lưng là một đám cung nữ thái giám, hoàng cung lớn như vậy nhất thời lại chật chội.

93. Cuốn 2 – Chương 093

Chương 93: Hoàng hậu giá lâm (hai)

Bạch Thanh Loan cùng Bạch Ly Nhược buộc phải thi lễ: “Đúng vậy thưa nương nương, thần thiếp đã thả ra.”

Bạch Thanh Loan thản nhiên, mang theo giọng điệu giấu cột, Bạch Ly Nhược nhẽ kéo ống tay của nàng, dừng gây xung đột tại đây.

“Xem ra, sống trong lãnh cung cũng không tồi, nghe nói người không muốn ra ngoài, hở, đây là ai?” Thượng Quan Yến nhú mày nhìn Bạch Ly Nhược, tay nâng cằm Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược bị buộc nhìn vào mắt nàng ta, móng tay bén nhọn trên cằm Bạch Ly Nhược để lại dấu đỏ mờ mờ, Tiểu Man muốn tiến lên cứu chúa, nhưng Bạch Thanh Loan đã vượt lên trước một bước.

Nàng đẩy Thượng Quan Yến ra, kiểm tra cằm của Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Hoàng hậu nương nương, nàng ấy chính là Thần vương phi, người chắc chắn khi Thần vương nhìn thấy vết thương này, sẽ không đau lòng chứ?”

“Người ...” Thượng Quan Yến trừng mắt, không thể ngờ lại mang Thần vương ra dọa nàng, đúng vậy, hoàng thượng sủng ái nàng, vốn là do có Thái hậu ở trên, nhưng Thần vương không phải Thái hậu hạ sanh sẽ không tha cho nàng.

Cười lạnh một cái, trong mắt Thượng Quan Yến hiện lên một chút âm độc, nhỏ không động được, nhưng lớn là do nàng quản lý, lập tức vung tay áo, cả giận nói “Loan quý phi, không ngờ người lại cả gan chạm vào Bồn cung?”

“Hoàng hậu nương nương, người hiểu sai rồi.” Bạch Ly Nhược vừa định giải thích, lại bị Bạch Thanh Loan chặn lại, kéo ra phía sau mình.

“Hiểu lầm cái gì? Ta không muốn động thủ, nhưng người lại hủy dung nàng!” Bạch Thanh Loan trợn mắt, rõ ràng không để Thượng Quan Yến trong mắt.

“Người, người...” Thượng Quan Yến không nghĩ rằng Bạch Thanh Loan ở trong lãnh cung mấy tháng, tính tình ngang ngạnh không hề giảm đi “Bay đâu, mau bắt Loan quý phi lại cho ta!”

Bạch Ly Nhược chẳng ngờ được sự tình lại chuyển biến thế này, muốn ngăn cản đã không còn kịp, mắt thấy mấy thái giám xông lên trước, Bạch Thanh Loan không chút hoảng loạn, phẩy tay áo lên mấy cái, làm tất cả thái giám đến gần ngã xuống, toàn bộ gào khóc.

Bạch Ly Nhược kinh ngạc há to miệng, tỷ tỷ biết võ công sao? Hơn nữa xem ra, còn là một cao thủ.

Kinh ngạc không chỉ Bạch Ly Nhược, mà Thượng Quan Yến cũng vậy, Bạch Thanh Loan cười giấu cột: “Hoàng hậu nương nương, lần sau đừng đem đám vô dụng này bên người, thật mất mặt!”

“Bạch Thanh Loan, người lại lén luyện võ công, trong hậu cung không cho phép nữ giới tập võ, người đã phạm phải tội tử hình!” Thượng Quan Yến vô cùng tức giận, tay chỉ vào Bạch Thanh Loan cũng khẽ run lên.

“Hoàng hậu nương nương, tử tội cũng không tới phiên người định, nếu không đi, đừng trách ta giết người diệt khẩu ...” Bạch Thanh Loan nhẹ nhàng vung tay, dáng vẻ khí định thần nhàn.

Thượng Quan Yến hoảng hốt mang theo người chạy, khóc lóc tới cáo trạng với Thái hậu.

“Tỷ tỷ, người lại vừa gây họa rồi ...” Bạch Ly Nhược tương đối mệt mỏi, phỏng chừng phiền toái không còn nhỏ nữa.

94. Cuốn 2 – Chương 094

Chương 94: Muốn báo đáp

“Cùng lắm thì phế võ công của ta, đưa ta quay lại lãnh cung, ta mới không sợ!” Bạch Thanh Loan không chút lo sợ, ngồi xuống, quay đầu đi, không nhìn Bạch Ly Nhược.

“Ngày mai là sinh nhật của tỷ, có gì để qua sinh nhật hãy nói.” Bạch Ly Nhược cau mày, thản nhiên trả lời, rồi liền xoay người, rời khỏi Loan Hoa cung.

“Mặc kệ ra sao, việc này, cảm ơn muội!” Bạch Thanh Loan nói một câu với bóng lưng của Bạch Ly Nhược, trên mặt lộ vẻ mất tự nhiên, dễ nhận ra, đây là lần đầu tiên nàng nói lời cảm ơn với một người.

Bạch Ly Nhược không xoay người, bước chân ngừng lại một chút, tiếp tục đi, tính tình của tỷ tỷ, quả thật không thích hợp sống trong hoàng cung, nơi con người lừa gạt lẫn nhau, mà nàng lại quá thẳng thắn, không biết che dấu tâm trạng của mình.

Trở lại Lưu Vân điện, Bạch Ly Nhược một mực tìm một cơ nào đó để lần nữa gặp mặt Phong Mạc Nhiên, nói không chừng, chuyện hôm nay còn có khả năng chuyển biến tốt.

Kết quả là Phong Mạc Nhiên tự mình đến, suy nghĩ nửa ngày Bạch Ly Nhược mới tìm được cơ, nhú mày nói “Thân thể tỷ tỷ từ nhỏ không tốt nên cha đã tìm sư phụ dạy võ công cho nàng.”

Lấy cơ này, hẳn có thể tin chứ? Ai ngờ, Phong Mạc Nhiên cũng nhú mày, “Ta cứ nghĩ rằng võ công của Thanh Loan là luyện được ở lãnh cung.”

“Hả?” Bạch Ly Nhược kinh ngạc, mắt không hề chớp, nhìn chằm chằm Phong Mạc Nhiên.

“Trong lãnh cung có rất nhiều sách, có cả một ít võ công Bí Tích, chẳng lẽ ngươi không biết? Với khoảng thời gian ngắn như thế, nàng ấy không thể luyện ra thần công cái thể đấy!” Phong Mạc Nhiên nhìn Bạch Ly Nhược với vẻ có chút kỳ quái.

“Như vậy hả...” Bạch Ly Nhược hơi khó xử, cơ nàng lấy, đã bị lộ.

“Ngươi yên tâm, hoàng hậu đã khóc lóc đi tìm thái hậu, nhưng Thái hậu cho là hoàng hậu điêu ngoa, cũng không tính xử lý Loan quý phi.” Phong Mạc Nhiên có chút không vui, mở quạt giấy, khẽ lay động.

“Thật xin lỗi, hoàng thượng.” Bạch Ly Nhược chột dạ, cúi đầu xuống.

“Quên đi, không so đo với người.” Phong Mạc Nhiên đứng lên, không còn vẻ mặt lo lắng, chuyển cao giọng nói “Ta phát hiện, ta đối với người ngày càng tốt, người định báo đáp ta thế nào đây?”

“Chỉ cần có việc cần đến, tùy người phân phó một tiếng.”

“Ngươi nghĩ đó là báo đáp? Ta muốn người làm chuyện gì, tùy tiện phân phó một tiếng đó chính là thánh chỉ, người dám kháng chỉ sao?”

“Vậy, nếu không ta tặng sủng của ta cho người, rất lợi hại đấy!”

“Không cần, lợi hại cũng không thể so với đá.”

“Vậy người muốn như thế nào?”

“Từ nay, người ở lại hoàng cung với ta.”

Đột nhiên, Bạch Ly Nhược nhớ tới Phong Mạc Thần, nếu nàng ở lại hoàng cung, Phong Mạc Thần làm sao bây giờ? Lắc đầu đuổi đi bóng dáng hắn, nhẹ giọng nói, “Hoàng thượng, người có nhiều phi tần rồi ...”

“Chỉ muốn giữ người lại làm nữ quan, người lại nghĩ gì vậy?” Phong Mạc Nhiên ngừng nói một lát, cười tà: “Bất quá, nếu người muốn làm phi, trẫm cũng không phản đối.”

“Hoàng thượng, đừng đùa ta, hiện tại ta rất phiền muộn!” ánh mắt Bạch Ly Nhược như muốn giết người, hung ác trừng Phong Mạc Nhiên

95. Cuốn 2 – Chương 095

Chương 95: Khóa vào bên cạnh

Ban đêm, không khí tràn ngập mùi hoa; hơi thở mùa xuân luôn ẩm áp, từng điểm cực kỳ sáng chói. Bạch Ly Nhược có thói quen không đóng cửa sổ, bất ngờ từ đó có một người nhảy vào.

Quả nhiên, Phong Mạc Thần xuất hiện trước mắt, Bạch Ly Nhược hoảng sợ, hấn đến bằng cách nào mà lại yên lặng không một tiếng động như vậy?

“Giữ chứ? Mất hứng khi thấy ta sao?” Phong Mạc Thần cau mày, hờn giận, nhìn thẳng mặt nàng.

“Mất hứng trông thấy người, người có thể không tới sao?” Bạch Ly Nhược trả lời một cách mỉa mai, đưa tay đóng kỹ cửa sổ.

“Không thể!” Phong Mạc Thần quả quyết, nhìn đường cong yếu điệu của nàng, từ phía sau ôm lấy eo nàng “Không được giãy dụa, ta chỉ ôm người một cái, bằng không, chuyện khác xảy ra, người chớ trách ta.”

Bạch Ly Nhược cắn răng, nhớ tới vết thương trên người hấn, vẫn nên nhịn, nhàn nhạt hỏi “Thái hậu là hạng người gì?”

Phong Mạc Thần ôm nàng, ngồi trên ghế, để nàng ở trong ngực mình, nhỏ giọng “Thái hậu ngấm ngầm mưu tính, ngày mai ta đón người trở về vương phủ, người ở hoàng cung không an toàn.”

“Ta không về.” Bạch Ly Nhược lên tiếng cự tuyệt.

“Bởi vì Phong Mạc Nhiên sao?” Phong Mạc Thần cầm tay Bạch Ly Nhược, đặt ngón tay nàng ở trong miệng gặm cắn, thấy nàng không trả lời, cắn mạnh một cái, “Hử? Nói chuyện.”

“A”, Bạch Ly Nhược bị đau, rút tay về “Vết thương của người khá hơn chút nào chưa?”

“Ta cho người biết, đời này, người phải một lòng ở bên cạnh ta, bất kỳ kẻ nào, nếu có ý định cướp người, bằng mọi cách ta sẽ đoạt lại, khóa người ở bên người!” Phong Mạc Thần ngược mắt, nhìn chăm chăm Bạch Ly Nhược, ánh mắt có phần lạnh lẽo.

Bạch Ly Nhược bức tức đứng lên “Cho dù ta không thích, người cũng muốn làm như vậy?”

“Đúng vậy, ta có thể cho người thời gian cả đời đến khi thích ta, nhưng trừ ta ra, người đừng hòng nghĩ đến nam nhân khác.” Phong Mạc Thần đứng lên, xoay bả vai nàng, nhìn thật sâu vào mắt nàng.

“Phong Mạc Thần, người là kẻ điên!” Bạch Ly Nhược mặt mày, nghiêng rằng, hừ lạnh.

“Người cứ coi ta là một người điên đi.” Khẩu khí Phong Mạc Thần lạnh lùng, ngừng một lúc, lại nói: “Ngày mai ta sẽ vào cung đón người, vị trí phòng ngủ chính trong vương phủ vẫn còn giữ lại cho người.”

“Ngày mai là sinh nhật của tỷ tỷ, ta sẽ không đi cùng người!” mặt Bạch Ly Nhược có chút xơ xác, hận ý tiêu tan, lần nữa lại nổi lên trong mắt.

“Thế thì, ngày kia, người không được cự tuyệt.” Phong Mạc Thần mở cửa sổ đang muốn rời đi, phía sau vang lên thanh âm của Bạch Ly Nhược.

“Có phải, chúng ta nhất định phải có một người chết, mới có thể kết thúc mối quan hệ này hay không?”

Phong Mạc Thần căng thẳng nắm lấy song cửa sổ, lạnh lùng nói “Người có thể nã súng vào ta một lần nữa, ta sẽ không trách người!”

96. Cuốn 2 – Chương 096

Chương 96: Nam tử thần bí (một)

Bạch Ly Nhược không trả lời, hấn không sợ chết nhưng nàng sợ rước lấy phiền phức.

Nhìn hấn tung mình biến mất trong đêm tối, lòng Bạch Ly Nhược nổi lên ngọn sóng, Phong Mạc Thần và Phong Mạc Nhiên là hai người hoàn toàn trái ngược.

Phong Mạc Nhiên là tuyệt liên giữa ban ngày, sinh dưới ánh mặt trời, ẩm áp, rục rờ.

Phong Mạc Thần lại là anh túc trong đêm tối, sinh trên vách núi đen nguy hiểm, dồn người ta vào cơn nghiền ảo mộng.

Khoảng thời gian đi đến Loan Hoa cung, Bạch Ly Nhược vẫn luôn suy tư, rốt cuộc nàng nên tặng quà gì cho tỷ tỷ?

Bạch Thanh Loan không thiếu thứ gì, nhưng nàng biết nàng ấy không vui, che dấu rất nhiều tâm sự, nàng ấy không có một người bạn nào trong thâm cung này.

Cửa chính của Loan Hoa cung khép chặt, bên trong hình như truyền đến tia sáng le lói lờ, Bạch Ly Nhược vừa mới chuẩn bị rời khỏi thì đột nhiên một bóng đen lướt qua rừng cây xông vào trong cung.

Nàng nắm chặt hai tay thành nắm, nhẹ nhàng đẩy cửa, không thể ngờ không có bất kỳ một cung nữ hay công công nào bên trong, đến gần hậu điện Loan cung, tiếng bàn luận xôn xao truyền đến.

“Sao giờ mới đến, ta chờ người đã lâu rồi ...” Là giọng nói của Thanh Loan.

“Không có biện pháp, mỗi ngày Thái hậu đều phái người theo dõi người sát sao, trước kia người ở lãnh cung, ta còn có thể thường xuyên tới thăm người, hiện tại ...” Là giọng nói trầm thấp của một nam tử, Bạch Ly Nhược nghe thực quen tai.

“Chúng ta hãy cùng nhau rời khỏi nơi này, tiếp tục như vậy, ta sẽ chết mất.” Bạch Thanh Loan trả lời rất nhanh, giọng nói còn nghẹn ngào

“Ta cũng muốn mang người rời đi, nhưng hiện giờ, không được, ta còn phải tránh tai mắt đang theo dõi người.”

Tiếp theo là tiếng ôm hôn của đôi nam nữ, giọng nói Bạch Thanh Loan dứt quãng, “Tối nay người đừng đi, ta đã đuổi hết người hầu đi nơi khác rồi.”

“Không được, có rất nhiều con mắt nhìn chằm chằm chúng ta, nói không chừng đêm nay ta ở lại đây, ngày mai Thái hậu sẽ bắt người tới chầu vấn.” Giọng nói của nam tử kiềm chế rất thấp, mang theo nhiều chờ mong.

“Ta không sợ, ta gả cho Phong Mạc Nhiên nhưng hắn chưa từng chạm vào ta, tại sao ta phải vì hắn mà thủ tiết?” Giọng Bạch Thanh Loan không chút hi vọng.

Nội tâm Bạch Ly Nhược căng thẳng, thì ra tỷ tỷ, khó trách nàng ấy không muốn rời khỏi lãnh cung, nàng thật là, đã làm hỏng việc rồi.

“Ai?” Tiếng rống to của nam tử, Bạch Ly Nhược nghĩ mình bị phát hiện, đang chuẩn bị đi ra thì có tiếng khóc của một cô gái “Nương nương, nô tỳ không cố ý, nô tỳ chỉ đến một chút, xem nương nương có cần gì không.”

Nam tử rút trường kiếm ra khỏi bao, đang muốn giết cung nữ diệt khẩu, bị Bạch Thanh Loan ngăn cản “Bỏ qua đi, không cần giết nàng, nàng cũng không có cam đảm nói ra.”

“Nô tỳ sẽ không nói, chết cũng không nói.!” Cung nữ dập đầu không ngừng, trán đã đổ máu.

“Thanh Loan, nàng ta đã thấy gương mặt ta, không thể không chết.” Trường kiếm trong tay nam tử lóe ánh lạnh, mắt nam tử nổi lên sát khí.

97. Cuốn 2 – Chương 097

Chương 97: Nam tử thần bí (hai)

“Nương nương, tha mạng, nô tỳ không nhìn thấy gì cả, van người, nương nương.” Cung nữ khóc lóc thảm thương, quỳ trên đất không ngừng run rẩy.

“Thôi, không có chuyện gì, không có bằng chứng, nàng ta không dám nói lung tung.” Bạch Thanh Loan kéo cung nữ bảo vệ ở sau người.

“Người cẩn thận một chút, ta đi trước.” Nam tử lùi ra phía sau vài bước, cảnh giác nhìn cung nữ, trầm mặt chốc lát, chớp mắt rời đi.

Trước khi nam tử rời đi, lòng Bạch Ly Nhược rất loạn, phá vỡ chuyện của tỷ tỷ, xáo trộn tất cả kế hoạch của nàng.

Nguyên bản, nàng tính tác hợp tỷ tỷ với Phong Mặc Nhiên, dù sao đã là vợ chồng, nếu Phong Mặc Nhiên có chút cưng chiều tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng có thể đỡ chịu khổ một chút, nhưng hiện tại xem ra.

Đến tốt cùng nam tử kia có thân phận gì? Trong hoàng cung nam nhân không phải công công cũng là thị vệ, nhưng bóng lưng hắc mang theo hơi thở hòa hoa phú quý, căn bản không giống với người thường.

Hôm sau, Loan Hoa cung nổi lên sóng to gió lớn, hoàng hậu Thượng Quan Yến vừa lúc tra ra, giờ nàng ta đã chứng cứ chứng minh Bạch Thanh Loan không chịu cô đơn, đêm khuya thông dâm.

Đêm đó, cung nữ biết chuyện tư tình của Bạch Thanh Loan, quỳ gối run rẩy, Thái hậu ngồi trên thượng điện, mặt mày đoan chính, còn Thượng Quan Yến có chút vui sướng khi người gặp họa.

“Thái hậu, chỉ dựa vào lời nói phiến diện của một nha hoàn, Thanh Loan không phục!” Bạch Thanh Loan quỳ ở phía dưới, lạnh lùng liếc cung nữ.

Cung nữ bị Thượng Quan Yến hù dọa, xem chút ngất xỉu, run rẩy nói: “Nô tỳ, nô tỳ thật là không trông thấy.”

“Thu Nguyệt, không nói thật, người muốn bị rút lưỡi xuống dưới địa ngục hay sao, người nhà người, bọn họ sẽ nhần tâm nhìn thấy tình trạng bị thảm đó của người sao?” Giọng Thượng Quan Yến lạnh lùng uy hiếp, đùa giỡn nhần ở ngón tay.

Thu Nguyệt run rẩy khóc lên “Đêm đó, nô tỳ nhìn thấy, nương nương ở cùng với một cấm vệ quân, ngoài ra, cái gì khác cũng không biết!”

Bạch Thanh Loan giận dữ, biết rõ nha đầu này bị uy hiếp, cũng nhịn không được lớn tiếng “Thu Nguyệt, nói lung tung, hậu quả rất nghiêm trọng, người thực sự nhìn thấy?”

Thu Nguyệt nhìn Bạch Thanh Loan, khóc lớn tiếng, lại dập đầu nói “Không có, nô tỳ không thấy gì cả.”

“Thu Nguyệt, người phải nói thật, nếu không, người phải chịu hình phạt bào cách (dùng sắt nung đỏ đốt da người).” Thái hậu lên tiếng dẹp yên, nghiêm nghị nhìn chằm chằm Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt đã đến gần với ranh giới sụp đổ, không ngừng dập đầu nói “Nô tỳ nhìn thấy, nương nương và một người áo đen ôm nhau, nô tỳ không có nói láo.”

Bạch Thanh Loan thất bại, thân thể mềm nhũn, nha đầu đáng chết này, thật không nên cứu nó.

“Bay đâu, bắt Loan quý phi lại!” Thái hậu lớn tiếng phân phó, ánh mắt như đuốc.

“Chậm đã! Các người không được bắt Loan quý phi, nàng ấy bị oan!” Bạch Ly Nhược mặc áo tơ trắng, dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, khấn khiết bước vào.

98. Cuốn 2 – Chương 098

Chương 98: Sự xuất hiện của hắc

Bạch Thanh Loan quay đầu nhìn Bạch Ly Nhược, chỉ thấy nàng mặc áo lụa trắng như tuyết, tóc nửa buộc vào, khí chất rực rỡ.

Y phục và trang sức này, rõ ràng là y phục tối hôm qua nàng ta mặc gặp tình lang, ngay cả cung nữ Thu Nguyệt cũng nhìn sững sốt.

Thượng Quan Yến đứng lên, vung tay áo tức giận nói: “Thần vương phi, người có tư cách gì nói chuyện ở đây?”

Thái hậu ngoảnh đầu nổi giận liếc nhìn Thượng Quan Yến, nàng ta thật quá không nhẫn nhịn được “Thần vương phi, người tới hoàng cung khi nào, tại sao ai gia không biết”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, Thái hậu quả thật khôn khéo hơn so với Thượng Quan Yến, mượn cớ bắt chẹt mà công kích lại. Bạch Ly Nhược lập tức quỳ gối xuống cung kính nói “Bẩm thái hậu, Ly Nhược bởi nhớ tỷ tỷ, cho nên tiến cung ở vài ngày, đang chuẩn bị đến thái hậu thỉnh an, chợt nghe nói việc tỷ tỷ bị oan uổng, thỉnh thái hậu lấy lại trong sạch cho tỷ tỷ”

“Uhm, người nói xem nàng bị oan uổng như thế nào?” Thái hậu nhíu mày, ánh mắt sắc bén, dường như nhìn thấu hết thấy.

“Tối hôm qua, người Thu Nguyệt nhìn thấy, căn bản không phải tỷ tỷ, mà là ta”, Bạch Ly Nhược chuyển hướng vào Thu Nguyệt, bình tĩnh nói “Thu Nguyệt, người hãy nhìn rõ ràng tối hôm qua người người thấy thật ra là ai?”

Người nhà của Thu Nguyệt bị Thượng Quan Yến giam giữ, buộc khai ra việc Bạch Thanh Loan, bây giờ sự việc có khả năng chuyển biến tốt, nàng ta sao lại có thể vu cáo Bạch Thanh Loan nữa “Người nô tỳ thấy tối hôm qua, đích thị là Vương Phi”

Bạch Ly Nhược cười đắc ý, nâng mắt nhìn thái hậu “Nô tỳ và tỷ tỷ tướng mạo giống nhau, cũng khó trách nha đầu kia lại nhận lầm”

Thu Nguyệt cúi đầu thấp xuống, thật ra nàng nhận ra được, người tối hôm qua chính là Loan quý phi, bởi vì trên cổ Loan quý phi có 1 nốt rùi son.

Thượng Quan Yến tức giận giậm chân “Không phải, đúng là Bạch Thanh Loan, nha đầu kia rõ ràng nói là Bạch Thanh Loan”

“Nương nương, bây giờ Thu Nguyệt nói người thấy được tối hôm qua chính là ta” Bạch Ly Nhược khí thế lấn liệt, lạnh lẽo nhìn Thượng Quan Yến.

Thượng Quan Yến nhất thời không hiểu, Bạch Ly Nhược này khó đối phó hơn tỷ tỷ của nàng nhiều.

Thái hậu trầm mặc một lúc lâu, lạng lừng nói “Như vậy, Thần vương phi, người áo đen ban đêm người gặp là ai?”

Bạch Ly Nhược nhíu mày, nguy rồi, sự việc vướng vào đầu này cũng thật là khó giải quyết, nếu không thì vu cáo cho Phong Mặc Nhiên, dù sao hắn cũng là hoàng đế, cũng không ai dám gây khó dễ gì.

Đang muốn mở miệng, từ cổng vang lên một âm thanh “Mẫu hậu, người áo đen tối qua, đúng là nhi thần”

Mọi người thấy rõ ràng người đứng ở cửa, sắc mặt đều thay đổi, chỉ có Bạch Ly Nhược ở phía sau, gần như cười yếu ớt ra tiếng, hẳn xuất hiện, quả là rất tuyệt.

99. Cuốn 2 – Chương 099

Chương 99: Cùng nhau diễn trò

Phong Mặc Thần một mắt nhìn Bạch Ly Nhược, đi đến đầu nàng đứng lên, thấp giọng nói “Sao người cứ rước lấy phiền toái, hại mẫu hậu lo lắng.”

Bạch Ly Nhược cười yếu ớt, tựa vào người Phong Mạc Thần “Phu quân, nô tỳ sai rồi”.

Trong mắt Bạch Thanh Loan hiện ra một nụ cười nhạt, vẫn quỳ bất động dưới đất.

Thái hậu xoa xoa ấn đường, trầm giọng nói “Thu Nguyệt, người hãy nhìn cho kỹ, Người mặc áo đen tối hôm qua, có phải là Thần vương không?”

Thu Nguyệt vội vàng gật đầu lia lịa “Bẩm thái hậu, đúng là Thần vương”

Thượng Quan Yến tức giận, một tay bóp chặt điểm tâm, mắt trừng trừng nhìn Thu Nguyệt, Thu Nguyệt cúi đầu né tránh ánh mắt của nàng.

“Tiểu Thần, tại sao ngươi lại cho phép Vương phi ở lại trong Hoàng cung, còn nửa đêm vụng trộm chạy đến Hoàng cung, như vậy còn ra trò trống gì nữa?” Thái hậu liếc mắt quả trách Phong Mạc Thần, gật đầu ra hiệu cho Bạch Thanh Loan đứng lên.

Bạch Thanh Loan đứng dậy khoe môi còn mang theo ý cười thắng lợi, có một đứa em gái tốt quả nhiên là không sai.

“Mẫu hậu, nhi thần và Bạch Ly Nhược cãi nhau vài câu, nàng liền trốn đến chỗ Loan quý phi không chịu gặp ta, nhi thần đành phải vụng trộm tiến vào khuê phòng của nàng, ai ngờ làm cho Hoàng hậu nương nương cùng Thu Nguyệt hiểu lầm.” Phong Mạc Thần hờn mắc kéo eo của Bạch Ly Nhược, gương mặt đặt trên vai nàng nhẹ nhàng cọ xát.

Bạch Ly Nhược cũng đồng thời diễn trò cùng “Mẫu hậu, Vương gia hấn ức hiếp nô tỳ.”

Thái hậu mỗi một xoa ấn đường “Được rồi, được rồi, chuyện của người trẻ tuổi ai gia cũng quản không được, chuyện này coi như không có xảy ra, về sau các người bớt phóng túng một chút. Loan Hoa cung này dù sao cũng là chỗ ở của các phi tần”

“Nhi thần/ Nô tỳ cần tuân lời mẫu hậu dạy bảo” Bạch Ly Nhược và Phong Mạc Thần cùng lúc khom người hành lễ.

Thái hậu mang theo Thượng Quan Yến chậm rãi rời đi.

“Sao người lại tới đây” Bạch Ly Nhược tươi cười thoát khỏi vòng ôm của Phong Mạc Thần.

“Nếu ta không đến, người định làm sao để kết thúc việc này?” Phong Mạc Thần hai tay vòng trước ngực, thần nhiên quan sát Bạch Ly Nhược, nàng ta còn có thể nói gì.

“Các người ở đây nói chuyện, ta ra ngoài chuẩn bị cơm.” Bạch Thanh Loan có chút xấu hổ, trong quá khứ nàng cũng từng có một chút áy náy với Phong Mạc Thần. Bất quá thấy hắn nói chuyện với Ly Nhược, nàng rất muốn quên đi nhưng trong lòng nàng lại có một nỗi băn khoăn.

“Tỷ tỷ, nam nhân kia thật ra là ai?” Bạch Ly Nhược trong nháy mắt thấy lưng Bạch Thanh Loan cứng đờ.

“Ly Nhược, đừng làm khó Loan quý phi” Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược, nhìn nàng cảnh cáo.

Bạch Ly Nhược cũng không thèm nghe theo, đẩy Phong Mạc Thần ra, nắm tay Bạch Thanh Loan nói “Tỷ tỷ, nói cho ta biết, ta rất muốn biết nam nhân đó là ai”

Bạch Thanh Loan xoay người nhìn vào mắt Bạch Ly Nhược, từng chữ nói ra tên của người đó.

100. Cuốn 2 – Chương 100

Chương 100: Lá bài chủ chốt

“Vân Cảnh Mạch!” giọng Bạch Thanh Loan trầm ồm, ánh mắt sáng lạnh, xem ra, nàng thật sự đã rơi vào lưới tình của Vân Cảnh Mạch.

Đó là nam tử đã cùng nàng đánh cờ, cũng chính là con tin của Vân gia Lăng châu, hắn trở thành vật hi sinh của gia tộc, cả đời không thể rời khỏi hoàng cung, nếu hắn rời đi, Vân gia khó tránh khỏi kiếp nạn.

Nhưng Vân gia sẽ không cứu hắn, Vân gia có ba người con trai, tuy hắn là con trai trưởng, Vân gia cũng theo tập quán cha truyền con nối, nhưng đã định đưa con thứ ba trở thành người kế thừa.

“Lại là hắn.” Phong Mạc Thần thì thầm, hai tay ôm ngực, trực giác cho hắn biết Vương phi lại muốn xen vào việc của người khác rồi.

“Thần, chúng ta.” Bạch Ly Nhược vừa định mở lời, đã bị Phong Mạc Thần che miệng lại.

“Ly Nhược, hãy theo ta trở về Vương phủ, ta không cho phép người tiếp tục ở lại hoàng cung!” Phong Mạc Thần lôi kéo Bạch Ly Nhược đi ra bên ngoài.

Bạch Ly Nhược sống chết không đi, nắm ống tay áo Bạch Thanh Loan, đồng thời kéo nàng ấy ra ngoài “Phong Mạc Thần, hôm nay là sinh nhật của tỷ tỷ, ta không đi,”

Phong Mạc Thần bắt đắc dĩ, thở dài buông tay, xoay người lại chăm chú nhìn Bạch Ly Nhược “Vậy người cứ ở lại hoàng cung mấy ngày, ta đi trước.”

“Phong Mạc Thần, nếu hôm nay người đi, về sau cũng đừng nghĩ gặp lại ta.” Bạch Ly Nhược hướng bóng lưng hắn nghiêng rằng, nàng chưa nói gì mà hắn đã cự tuyệt rõ ràng như vậy.

Phong Mạc Thần dừng bước chân, tựa như đang suy tư mức độ nghiêm trọng của những lời này, sau đó xoay người nhìn Bạch Thanh Loan một cái, đi tới bên cạnh Bạch Ly Nhược, xốc nàng lên vai mình.

“Này, người muốn dẫn ta đi đâu?” Bạch Ly Nhược sợ hãi, mở miệng kinh hô, hai tay không tự chủ ôm chặt cổ Phong Mạc Thần, nhìn hoa cỏ quay ngược dưới chân, nhắm chặt hai mắt.

Một lát sau, Phong Mạc Thần đã tới dòng suối nhỏ phía sau hoàng cung, Bạch Ly Nhược mở mắt, nơi này, trước đây bọn họ đã từng đến, còn gặp phải thích khách, nhưng không nghĩ, nơi này cách hoàng cung không xa.

Phong Mạc Thần chống một chân bên suối, ngồi xổm, vốc nước lên mặt, nhỏ giọng nói, “Người có biết, nếu cứu Vân Cảnh Mạch, việc gì sẽ xảy ra không?”

“Ta biết rất rõ, nhiều nhất là hoàng thất đối phó với Vân gia, thiếu đi một lá bài chủ chốt, thật ra đối với Vân gia, Vân Mạch Cảnh căn bản không phải là uy hiếp lớn lao gì, nhiều năm đã qua, có khi nào Vân gia quan tâm đến sống chết của hắn chưa?” Bạch Ly Nhược đi tới sau lưng Phong Mạc Thần, đưa tay nghịch nước trong suối.

“Vân gia không thể làm loạn, chuyện Vân Cảnh Mạch chạy trốn từ trong tay ta, người bên ngoài sẽ cho là, ta cùng Vân gia ắt phải có một hiệp nghị nào đó, tương lai bất cứ vấn đề gì của Vân gia, cũng sẽ đổ lên đầu ta, người hiểu không?” Phong Mạc Thần chậm rãi giải thích, giọt nước trong suốt theo đầu ngón tay rơi xuống khe suối.

Nhìn khuôn mặt vô cùng tuần mĩ của Phong Mạc Thần, làn nước mỏng manh phủ trên mặt hắn hết sức mỉa mai, Bạch Ly Nhược cúi đầu, không dám tiếp tục nhìn, người này, trời sinh đã khiến nữ nhân động lòng, thấp giọng nói “Ta hiểu rõ cái khó của người, thế nhưng chuyện này liên quan đến hạnh phúc của tỷ tỷ, nếu như người có thể giúp Vân Mạch Cảnh trốn thoát, ta đáp ứng người, thử tiếp thu người.”

101. Cuốn 2 – Chương 101

Chương 101: Hỏa táng thì tốt hơn

“Giúp Vân Mạch Cảnh trốn thoát không phải vấn đề lớn, chỉ là tỷ tỷ của người? Chẳng lẽ, người lại định đi cầu xin hoàng thượng, để cho Bạch Thanh Loan cùng nam nhân khác bỏ trốn?” Phong Mạc Thần nắm lấy bả vai Bạch Ly Nhược, để nàng tựa vào ngực mình.

“Chuyện của tỷ tỷ, ta tự có biện pháp.” Bạch Ly Nhược vùng vẫy nhưng không có kết quả, chỉ có thể để mặc hấn ôm.

“Ba ngày sau, ta sẽ cứu Vân Mạch Cảnh, hai ngày này, không cần nói cho tỷ tỷ người, biết không?” Thanh âm Phong Mạc Thần trầm thấp, mang theo cương chiều trước nay chưa có.

“Ừ” Bạch Ly Nhược gật đầu, hấn vén tóc bên tai nàng, môi mỏng ngậm lấy tai nàng.

Bạch Ly Nhược run rẩy cả người, kinh hoàng muốn đẩy hấn ra, muốn tức giận, nhưng không biết phải mắng hấn thế nào, dù sao nàng vẫn đang nhờ cậy hấn.

“Chúng ta trở về thôi, không nên làm tỷ tỷ lo lắng!” Tai Bạch Ly Nhược nóng lên, xoay người, hướng hoàng cung mà đi.

Biết xấu hổ, có tiến bộ, Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, tiến lên nắm tay nàng, chậm rãi trở về hoàng cung.

Để giúp Vân Cảnh Mạch, Phong Mạc Thần thật nhứt đầu, không thể trắng trợn tìm người đi cứu hấn, như vậy sẽ đem tới phiền toái cho Vân gia lăng châu, lại không thể tự mình ra mặt, như vậy là hấn cầu kết với phiên vương đắc tội, làm sao chu toàn.

Gần đây đã có người buộc tội hấn cầu kết với phiên vương, hoàng thượng không để tâm đến, nhưng phía sau hấn còn có một Thái hậu khôn khéo.

Ba ngày sau, Vân Cảnh Mạch tự vẫn ở biệt uyển, thi thể được Hình Bộ cùng Đại Lý kiểm tra lắp lại vài lần, hoàng đế cũng tự mình xem qua, không sai, trên mặt cũng không tìm được bất kì cái mặt nạ nào.

Phong Mạc Nhiên tùy ý phát tay một cái “Hậu táng đi, thuận tiện báo tang cho Vân gia.”

Thái hậu đi tới đúng lúc, cúi người, kiểm tra thi thể tử mĩ trước sau, còn kèm đem đao lộ Vân Cảnh Mạch ra để kiểm tra.

“Hoàng thượng, ai gia cảm thấy, nên hỏa táng thì tốt hơn.” Thái hậu lạnh lùng nhìn Mạc Thần, ánh mắt sắc bén, giống như lưỡi dao.

“Mẫu hậu, như vậy không tốt, hãy để Vân gia định đoạt đi?” Phong Mạc Nhiên sờ mũi, mẹ ruột hấn quá hung ác, khó trách hấn có thể yên bình ngồi trên ngôi vị hoàng đế.

“Vân thế tử ba ngày trước vô cùng tốt, còn cùng ai gia vui vẻ trò chuyện, nói sao cũng không tưởng tượng được ra chuyện này?” Thái hậu quét mắt nhìn chúng thần một lượt, mọi người đều lui về phía sau.

“Vậy thì nghe mẫu hậu, đem đi hỏa táng.” Phong Mạc Nhiên phát tay, áy náy nhìn Vân Cảnh Mạch, một người thất tốt, nói mất thì mất.

Mí mắt Phong Mạc Thần giật lên một cái, cuối cùng cũng không mở miệng nói thêm điều gì.

Bạch Ly Nhược nghe được tin tức, nhanh chóng đi tới đi lui, ngược lại, Bạch Thanh Loan trầm ổn hơn nhiều, nàng cho là Phong Mạc Thần sẽ không làm chuyện mà hấn không có nắm chắc kết quả.

102. Cuốn 2 – Chương 102

Chương 102: Minh Tu Sạn Đạo

Đêm khuya, Phong Mạc Thần lần thứ hai từ cửa sổ nhảy vào Lưu Vân điện, cùng Bạch Ly Nhược chờ hấn, còn có Bạch Thanh Loan.

Vừa thấy Phong Mạc Thần, Bạch Ly Nhược liền tiến lên cầm thật chặt tay hấn, khẩn trương hỏi “Vân Cảnh Mạch đâu?”

Phong Mạc Thần lạnh nhạt nhìn nàng một cái, trở tay bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, quay đầu ý bảo bên ngoài có người nghe lén.

Bạch Thanh Loan đứng lên, cầm ly trà trong tay, lạnh lùng đến gần cửa sổ, mắt nhìn bốn phía, tai nghe tám hướng, đột nhiên ném ly trà đi, bí mật mang theo Lãnh Phong (một chiêu võ), đánh vào bụi cỏ sơ sài.

Một bóng dáng chạy trên không, Bạch Ly Nhược lau mồ hôi lạnh

“Đi rồi?” Phong Mạc Thần lãnh đạm, mỉm cười ôm bả vai Bạch Ly Nhược.

“Hắn là thế.” Bạch Thanh Loan đóng kỹ cửa sổ, xoay người lại.

“Thật ra thì, không cần thiết phải đuổi hắn đi, có thể để cho hắn mang tin tức giả trở về.” nụ cười của Phong Mạc Thần càng thêm đậm, Bạch Ly Nhược ngày càng nghe lời hắn, ở trong ngực hắn không còn vùng vẫy nữa.

Bạch Ly Nhược cúi đầu, đột nhiên nhớ ra, Phong Mạc Thần và Bạch Thanh Loan có một đoạn thời gian qua lại, thật ra bọn họ rất xứng đôi, nghĩ tới điều này, Bạch Ly Nhược tự rời khỏi hắn, đi tới trước mặt Bạch Thanh Loan.

“Tỷ nghĩ kỹ chưa? Rời khỏi kinh thành, sẽ không trở lại nữa.” Bạch Ly Nhược nắm tay Bạch Thanh Loan, nửa ngồi trên đất, chăm chú nhìn nàng.

“Có thể rời khỏi đây, là may mắn của tỷ, nhưng mà Bạch gia sau này phải trông cậy vào người và Thần vương.” Bạch Thanh Loan trở tay Bạch Ly Nhược lại, vẻ mặt lạnh nhạt.

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu lên nhìn Phong Mạc Thần một cái, nàng suy nghĩ, nàng có thể vứt bỏ hết thảy, lần nữa làm lại từ đầu được chứ?

Trong lòng nàng, vị trí của Phong Mạc Thần so với hắn quan trọng hơn nhiều, có lẽ nàng chỉ là đang lợi dụng hắn.

Bạch Ly Nhược thấy mình thật ti tiện, cúi đầu, Phong Mạc Thần ôm nàng từ phía sau, tâm tư của nàng, hắn đều hiểu. Nếu không phải vì Bạch Thanh Loan, e là cả đời nàng cũng không để ý đến hắn, nhưng hắn không trách nàng, ngược lại cảm thấy vui mừng vì nàng còn có thể lợi dụng hắn.

“Hiện nay, Cảnh Mạch đang ở chỗ nào?” Bạch Thanh Loan mở lời, phá vỡ sự trầm mặc của bọn họ, lặng lẽ đứng lên, trả lại không gian cho bọn họ.

Bạch Ly Nhược lại quay đầu nhìn Phong Mạc Thần, nàng cũng muốn biết, Vân Cảnh Mạch làm thế nào thoát khỏi nguy hiểm.

“Hắn ở nhà trọ bên ngoài thành, chờ người.” Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược, từ trong ngực lấy ra ngọc bội “Hắn nhờ ta đưa ngọc bội này cho người.”

Bạch Thanh Loan nhìn thấy ngọc bội, chốc lát giật mình bừng tỉnh, “Người cứu hắn ra như thế nào? Khám nghiệm tử thi cũng không tìm ra bất cứ vấn đề gì?”

“Đương nhiên không tìm ra bất cứ vấn đề nào, bởi vì, ta làm cho hắn mất nã không có đường nói, trực tiếp chế luyện trên thi thể.”

“Cho nên, Thái hậu càng không thể nhìn ra sớ hở nào trên mặt hắn, thiêu hủy thi thể cũng có trong dự liệu của người.” Bạch Thanh Loan muốn cười, Thái hậu một đời khôn khéo, lấy bản thân ra bảo vệ con trai không để gió thổi lọt, cuối cùng lại thua trong tay Phong Mạc Thần.

“Dĩ nhiên, nàng không hạ lệnh đốt thi thể, ta cũng phải đốt.” Mặt Phong Mạc Thần không chút thay đổi, mỉm cười nhìn Bạch Ly Nhược một cái, hắn có cảm giác, nàng lại cách hắn rất xa, giống như một công cụ lợi dụng xong, liền bị đá văng ra xa.

103. Cuốn 2 – Chương 103

Chương 103: Thỏ lộ bị cự tuyệt

“Các người từ từ nói chuyện, ta về Loan Hoa cung trước.” Bạch Thanh Loan đứng dậy, đi ra ngoài, có được tin tức bình an của Vân Cảnh Mạch, nàng cũng yên tâm rồi.

Bạch Ly Nhược đẩy cửa sổ ra lần nữa, nói sau lưng Phong Mạc Thần “Người có thể đi rồi.”

Phong Mạc Thần ôm Bạch Ly Nhược từ phía sau, ngón tay thon dài chạm vào gò má nàng “Ly Nhược, ta không muốn bởi vì giúp Bạch Thanh Loan người mới cho ta cơ hội, nhưng quả thật, ta cần có một cơ hội.”

Bạch Ly Nhược hơi cúi đầu, nhìn hắn bá đạo đặt tay trên hông mình, nhẹ giọng nói “Người lại cần gì chứ?”

Phong Mạc Thần cười yếu ớt, hai tay đem nàng siết chặt trong ngực mình “Chẳng lẽ người không biết, vừa nhìn thấy người, ta liền thích người sao?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nàng không biết, cũng không muốn biết.

“Ly Nhược” Phong Mạc Thần xoay người nàng, đem nàng đối mặt với ánh mắt thâm thúy như dòng nước sâu của mình “Nói cho ta biết, suy nghĩ của người.”

Bạch Ly Nhược vẫn không dám nhìn vào mắt hắn, hắn quá hiểu được, làm cách nào để hấp dẫn một người.

Phong Mạc Thần nâng cằm nàng lên, bắt nàng nhìn vào mắt mình, hắn nhìn nàng mị hoặc “Ly Nhược, nói cho ta biết, người cũng nhớ ta, muốn ở chung một chỗ cùng ta.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần, giọng nói bình tĩnh trong trẻo lạnh lùng “Ta không muốn lừa dối người, ta không thích người, dù người giúp ta, ta cũng không ở chung một chỗ cùng người, ta có thể tự sinh tồn, không muốn sống trong Thần vương phủ, tranh đoạt tình cảm với một đám nữ nhân.”

Sắc mặt Phong Mạc Thần thoáng hiện nét thống khổ, nổi giận bùng nàng ra, lui về phía sau vài bước, gầm hét “Người muốn tự mình? Không muốn tranh đoạt? Người nói cho ta biết, người nghĩ tự mình sinh thế nào? Chính là sống trong hoàng cung, trở thành sủng vật của Phong Mạc Nhiên?”

Lông mày Bạch Ly Nhược nhíu chặt, đôi mắt trong veo phát ra tia chán ghét, thở dốc nói “Thôi, ta không muốn nói cùng người, người đi đi, từ nay về sau, không cần tìm tới ta!”

Phong Mạc Thần cắn chặt hàm răng, hắn tưởng là quan hệ giữa hai người đã được cải thiện, không nghĩ nàng lại khăng khăng tuyệt tình, tiến lên, kèm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, hai mắt hung hăng cắn tức nhìn nàng, không ngừng lắc nàng, cả giận nói “Ta cho người biết, đời này kiếp này, người không thể thoát khỏi ta, muốn ở một chỗ cùng Phong Mạc Nhiên, ba người chúng ta đều phải chết!”

Bàn tay trắng nõn của Bạch Ly Nhược vung lên, một bạt tai thanh thúy giáng trên gương mặt tuyệt mỹ của hắn, lạnh lùng nói “Người biết đây là đâu không? Đây là hoàng cung!”

Phong Mạc Thần cười nhạt “Sợ sao? Ngày mai, ta sẽ đích thân đón người hồi phủ, nếu không muốn chọc giận ta, tốt nhất ngoan ngoãn đi với ta.”

104. Cuốn 2 – Chương 104

Chương 104: CỬU TRỌNG BẢO THÁP 1

Phong Mạc Thần cười lạnh “Sợ sao? Ngày mai ta sẽ đích thân đón nàng hồi phủ, nếu như không muốn chuốc lấy phiền toái, thì tốt nhất ngoan ngoãn theo ta đi”

Bạch Ly Nhược tức giận không ngừng thở dốc, gật đầu nói “Được, ngày mai người tới đón ta, nhớ kỹ, giờ thìn canh ba, trăm ngàn lần không được đến muộn”.

Phong Mạc Thần nghi ngờ nhìn nàng, ngẩng đầu nhìn trắng cười lạnh một cái, bàn tay to lớn bóp lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, đôi môi mỏng kề sát vào tai mịn màng của nàng, trầm giọng nói “Đừng giở thủ đoạn gian trá gì, ngày mai ta nhất định phải nhận được nàng”

Bạch Ly Nhược mỉm cười, thông thả xoay người, trong mắt như có một tia đen tối “Người cảm thấy rằng, ngày mai ta sẽ giở thủ đoạn gian trá?”

“Ly Nhược, bởi vì ta thích nàng, nên ta sẽ không làm hại nàng, nhưng mà nàng và người phía sau sẽ không giống nhau, nhớ kỹ Đường lang bộ thiện – Hoàng tước ở phía sau, ta không hy vọng chúng ta phải chia cách ba tháng nữa, đời người thật ra rất ngắn, không có bao nhiêu cái ba tháng cho chúng ta phung phí” Phong Mạc Thần hai tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, đặt đôi môi mỏng kêu gọi hôn trượt xuống một đường, cuối cùng là dừng ở đôi môi hồng của nàng, đôi mắt thâm u của hắn gợn lên một chút sóng, nhìn vào mắt nàng, đồng tử càng thêm sâu sắc, giọng nói trầm thấp vang lên như mê hoặc “Nhắm mắt lại, nghĩ đến ngày mai ta sẽ phối hợp kế hoạch của nàng”

Bạch Ly Nhược hai má đỏ ửng, mi mắt rủ xuống, không đợi nàng có phản ứng, Phong Mạc Thần đã nhắm mắt mình lại, chiếc lưỡi linh hoạt đảo qua cánh môi đầy đặn của nàng, tách khớp hàm của nàng ra, dây dưa với chiếc lưỡi thơm tho của nàng.

Chiếc hôn này hắn không có sử dụng bất cứ kỹ xảo gì, chỉ là dựa theo bản năng, tìm tòi nghiên cứu người nàng, khiêu khích nàng, cuối cùng trầm mê trong đó, hai người cùng nhau ở trong trung tâm thế giới hư vô.

Cuối cùng nàng nghe thấy hắn nói với nàng “Ly Nhược, đừng rời xa ta...”

Bạch Ly Nhược bị nụ hôn này làm đảo loạn thần trí, Phong Mạc Thần rời đi một lúc lâu, nàng sờ lên đôi môi sưng đỏ, trái tim rối loạn, tất cả đều rối loạn, có lẽ trong tưởng tượng nàng đã không còn ghét hắn nữa rồi.

Ban đêm, Phong Mạc Nhiên cho người đến tìm Bạch Ly Nhược, hẹn nàng gặp mặt tại Tử Cấm Đình trong hoàng cung.

Lầu vốn ở nơi đất rất cao, bảo tháp có chín tầng, núi non trùng điệp chồng lên nhau, giống như vươn thẳng vào mây, một viên Đa Minh Châu cực lớn ở trên mái nhà tỏa ra ánh sáng trong suốt lộng lẫy.

Bạch Ly Nhược thở hổn hển bước lên cầu thang, không hiểu, nếu như Phong Mạc Nhiên muốn gặp nàng, sao hắn không đi thẳng tới Lưu Vân Điện, mà lại mời nàng đến cái tòa tháp cao này, hắn thì có khinh công, nhưng nàng thì không.

Phong Mạc Nhiên đứng ở đỉnh tháp, gió thổi long bào bay phấp phới, mào bạch ngọc, tóc đen như mực bay trong gió, sống lưng thẳng tắp, dạ minh châu chiếu ánh sáng rực rỡ, phủ sáng vàng cả một tầng tháp.

Gương mặt tuyệt mỹ, mang theo một vẻ cô đơn, đôi mắt hẹp dài sâu sắc, rất giống Phong Mạc Thần, xinh đẹp làm cho lòng người kinh sợ, nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, hắn hơi xoay người lộ ra một nụ cười có lúm đồng tiền dịu dàng.

105. Cuốn 2 – Chương 105

Chương 105: CỬU TRỌNG BẢO THÁP 2

“Ly Nhược, người có biết cửu trọng bảo tháp này có lai lịch ra sao không?” Phong Mạc Nhiên mỉm cười, đưa tay ra đỡ Bạch Ly Nhược đang thở hổn hển, Bạch Ly Nhược từ chối.

“Không biết, tại sao phải gặp mặt ở đây? Mệt quá đi.” Bạch Ly Nhược đi tới lan can bên cạnh, tất cả kinh thành đều nhìn thấy hết trong mắt.

“Nơi này vốn là nơi mà hoàng đế các triều đại làm lễ mừng, chỉ có hoàng thượng và hoàng hậu mới có thể đi lên đỉnh tháp.” Phong Mạc Nhiên hít mắt lại, nhìn xa ra các dãy núi, ý cười lạnh trên môi.

Không biết là do gì lớn hay là lời dọa của hắn, Bạch Ly Nhược bất ngờ rụt lại, nhìn màn đêm hạ xuống như những xúc tu, mờ mịt nói “Hoàng thượng, hiện giờ ta đang đứng ở tầng trên cùng, không phải đã phạm vào điều tối kỵ chứ? Người phải làm chủ cho ta nha, là người ời ta lên đây.”

“Nhược Nhi ngốc...” Phong Mạc Nhiên tràn đầy ý cười, cởi áo khoác của mình xuống, nhẹ nhàng khoác lên vai cho nàng.

Hắn dựa sát vào nàng, gần nàng có chút mê muội, hơi thở nồng đậm của hắn chui vào mũi của nàng, làm cho hai má nàng có chút ửng đỏ, nàng cúi đầu tránh né ánh mắt ám muội của hắn, nhàn nhạt nói “Hoàng thượng, ngày mai có lẽ ta phải đi.”

“Ta biết” Phong Mạc Nhiên bất đắc dĩ mỉm cười, bàn tay trắng chạm vào đại bàng ngọc trên lan can, màu trắng trong suốt, ánh sáng lạnh lẽo rơi vào mắt.

Nhìn thấy bóng lưng của bậc đế vương cô độc tiêu điều, Bạch Ly Nhược nhất thời chua xót trong lòng, hắn có được thiên hạ nhưng nàng biết, hắn luôn có vẻ bất cần đời trên mặt, để che giấu đi sự cô tịch của mình.

Cầm áo choàng cởi xuống, lần nữa khoác lại lên vai hắn, Bạch Ly Nhược nhón chân nhẹ giọng nói “Hoàng thượng, người là người tốt, người nhất định phải hạnh phúc.”

Phong Mạc Nhiên giật mình trong mắt, mi mắt đột nhiên mở to, như không thể khống chế tâm tình của mình, xoay người cầm tay Bạch Ly Nhược, bình tĩnh nói “Hạnh phúc? Người nói cho ta biết, hạnh phúc là gì?”

Bạch Ly Nhược muốn rút tay của mình ra, lại bị hắn nắm chặt, hắn giận giữ vội vàng nói lớn “Ta kế vị năm 16 tuổi, lúc đó mẫu hậu cũng nói với ta rằng, hoàng nhi người nhất định phải hạnh phúc, nhưng ta chỉ biết lúc đó, ta đây cả đời cũng không bao giờ có hạnh phúc rồi.”

Bạch Ly Nhược nhất thời trầm mặc, tùy ý để cho hắn nắm tay, trong màn đêm hắn cười thê lương, lộ ra hai hàm răng trắng, nhẹ nhàng buông tay nàng ra, ngẩng đầu lên hạ mi mắt, hắn lùi ra sau vài bước, thấp giọng nói “Nhược Nhi, thật xin lỗi.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nàng mới phải là người nói xin lỗi, nàng luôn luôn gây phiền phức cho hắn.

106. Cuốn 2 – Chương 106

Chương 106: CỨU TRỌNG BẢO THÁP 3

“Nhược Nhi, nếu như ta cầu xin người ở lại với ta, ta sẽ cho người tất cả, người nhất định sẽ không đồng ý đúng không?” Phong Mạc Nhiên nói rất khẽ như gió thổi, tựa như như không có, âm thanh nhẹ nhàng bay vào tai Bạch Ly Nhược, nàng cúi đầu dùng im lặng để trả lời hắn.

“Đứa ngốc, trăm hậu cung ba nghìn giai lệ, làm gì có chỗ cho người ở lại.” Phong Mạc Nhiên cười khinh thường, bộ dáng như cực kỳ khinh thường biểu tình của nàng lúc này.

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu, nhú mày, bực mình nói “Làm gì có hoàng thượng như vậy, một chút đáng về hoàng thượng cũng không có.”

Phong Mạc Nhiên bắn vào thái dương Bạch Ly Nhược một cái, cười nhạt nói “Nhược Nhi, người tin hay không tin ta?”

Bạch Ly Nhược vỗ về chỗ bị đạn bắn đau trên thái dương, phản đối nói “Gì chứ?”

“Đưa tay cho ta.” Phong Mạc Nhiên chìa tay ra, bàn tay thon dài, mềm mại, xinh đẹp như tay con gái, đang đặt dưới Dạ Minh Châu, đặc biệt dễ thấy.

Bạch Ly Nhược không chút do dự đặt tay mình vào lòng bàn tay hắn, chưa kịp la lên, hắn đã lôi nàng nhảy xuống cứu trọng bảo tháp.

Tốc độ nhanh như tên bắn trong màn đêm, Bạch Ly Nhược hét ầm lên, nếu hấn buông tay nàng sẽ tan xương nát thịt.

Tiếng cười của Phong Mạc Nhiên trong đêm vô cùng sáng khoải, một tay nắm tay nàng, một tay ôm vòng eo nhỏ của nàng, lúc sắp rơi xuống đất, nhoáng một cái toàn thân đã như cây lê đứng vững trên mặt đất.

Bạch Ly Nhược mặt đỏ bừng, hù chết nàng sao, nhảy xuống từ một nơi cao như vậy, nếu như có gì bất trắc, hấn và nàng coi như xong.

Phong Mạc Nhiên đưa hai ngón tay trước mặt Bạch Ly Nhược đang run rẩy “Này, người sợ đến cháng váng.”

Bạch Ly Nhược đột nhiên khóc rống lên, dùng cả tay chân đánh Phong Mạc Nhiên “Người là đồ trướng thối, từ nay về sau mà còn chơi trò này nữa, người nhất định là đồ...”

Phong Mạc Nhiên nhếch môi cười, tùy ý cho nàng đánh đập, không dấu vết ôm lấy nàng vào ngực, khẽ an ủi “Được rồi, không khóc, không khóc, không có việc gì.”

Bạch Ly Nhược không ngừng khóc thút thít, ngẩng đầu nhìn bảo tháp trong mây, hung dữ đập cho Phong Mạc Nhiên một cước.

Phong Mạc Nhiên kêu gào ra tiếng “Khắp thiên hạ này, chỉ có người có dũng khí đánh ta.”

Bạch Ly Nhược lau nước mắt, đẩy Phong Mạc Nhiên, xoay người đi đến Lưu Vân Điện, vừa đi vừa cả giận nói “Không quan tâm người nữa, căn bản là người lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn”

“Này” Phong Mạc Nhiên nhìn theo bóng lưng Bạch Ly Nhược gào lên

Bạch Ly Nhược quay đầu lại, hấn nói lớn “Thực xin lỗi...”

107. Cuốn 2 – Chương 107

Chương 107: THAY MẶN ĐỔI ĐÀO (một)

Bạch Ly Nhược không cười, xoay mình đi về phía Lưu Vân Điện, trên mặt còn nguyên giọt nước mắt sợ hãi.

Phong Mạc Nhiên cúi người, hai tay để trên đùi, có giọt nước trong suốt ở trong bụi cỏ, đọng trên lá cây, dường như muốn rơi xuống.

Hấn nói khàn khàn, cúi đầu kiềm nén “Bạch Ly Nhược, thực xin lỗi, thực xin lỗi.”

Đến khi hấn đứng lên, sống lưng thẳng tắp, trên mặt dường như không có dấu tích giọt lệ nào, chỉ có đôi mắt tuyệt mỹ đầy sương mù, mang theo vẻ thê lương có chút bất đắc dĩ.

Hôm sau, sương của mùa hè vẫn còn vương trong ngự hoa viên hoàng cung, một tia sáng mặt trời xuyên qua mây, mọi người cúi đầu, nhìn thấy cấm vệ của Thần vương đang đứng trước một cổ kiệu.

Chỉ thấy hai người con gái dung mạo giống nhau như đúc đang dìu nhau bước đến. Người con gái áo trắng khuôn mặt lạnh lùng, trong mắt có tia mệt mỏi, bên cạnh là người con gái áo hồng đang đỡ dành nàng lên kiệu.

Hoàng hậu Thượng Quan Yến hừ lạnh, thầm mắng “Già mồm” bị Thái hậu liếc mắt xem thường.

Thái hậu nhìn người con gái áo hồng là Bạch Thanh Loan đang lui lại vài bước, bước chân nhẹ nhàng, không giống như là người biết võ công, nhướn mày uy nghiêm, lạnh lùng nói “Khoan đã, Thần vương phi, người đến đây.”

Phong Mạc Thần vén rèm lên, giúp người con gái áo trắng đi đến trước mặt thái hậu cúi đầu “Mẫu hậu.”

Thái hậu lạnh lùng nhìn kỹ “Thanh Loan, người có sao không?”

Người con gái mặc áo hồng bước đến quỳ xuống trước mặt Thái hậu “Thái hậu, Thanh Loan là ta.”

Thái hậu cúi xuống, liếc mắt nhìn nốt rùi son trên cổ nàng ta, suy nghĩ gì đó, lạnh lùng nói “Ai gia có chút không thoải mái, Ly Nhược, người về phủ trễ một chút đi.”

Bạch Ly Nhược cả kinh, chẳng lẽ bị phát hiện rồi sao? Nàng ta bắt chước theo cách đi đứng, nói chuyện của tỷ tỷ rất nhiều ngày, chính là vì hôm nay thay mặt đổi đào cứu tỷ tỷ ra khỏi cung, sơ hở của nàng là ở đâu?

Phong Mạc Thần cười châm biếm, phương pháp tồi, thật không hiểu sao nàng lại nghĩ ra.

Bạch Ly Nhược mặc áo hồng liếc nhìn hắc, muốn hắc mau khấn trương nghĩ ra biện pháp, hai người đầu mày cuối mắt không tệ nên không bị ai phát hiện.

Đúng lúc đó truyền đến âm thanh lạnh lạnh của thái giám “Hoàng thượng giá lâm”

Phong Mạc Nhiên bước đến trong tia nắng sớm mai, ánh sáng rơi vãi trên người hắc như một vầng sáng, hắc cười sáng lạng, nhìn thấy mọi người hành lễ, hắc hơi đưa tay lên “A, Thần vương phi, tại sao còn chưa đi?”

Thái hậu đưa ánh mắt nhìn hắc “Hoàng thượng, Ai gia có chút không khỏe, muốn Thần vương phi ở lại với ta một thời gian được không?”

108. Cuốn 2 – Chương 108

Chương 108: THAY MẶT ĐỔI ĐÀO (hai)

“Mẫu hậu, đương nhiên nhi thần không có ý kiến gì, chỉ là trong lòng của Thần Vương không dễ chịu, vợ chồng người ta khó khăn lắm mới hòa thuận, tại sao người lại muốn người ta chia lìa?” Phong Mạc Nhiên ngồi ở bên cạnh loan xá của Thái hậu, giúp Thái hậu bóp chân, bộ dáng mẫu tử tử hiếu.

“Mẫu hậu, nhi thần muốn sớm đưa Ly Nhược ra khỏi cung, hi vọng mẫu hậu thành toàn.” Phong Mạc Thần bị buộc bắt đắc dĩ, kiên trì xin đi giết giặc.

“Hoàng huynh, các người đi đi, trẫm cho người ở nhà ba ngày chăm sóc hoàng tẩu.” Phong Mạc Nhiên hào phóng phát tay, hướng về phía Phong Mạc Thần cười.

Phong Mạc Thần lập tức có dự cảm bất thường, quay đầu lặng lẽ nhìn Bạch Ly Nhược, dìu Bạch Thanh Loan lên kiệu rời đi.

Bạch Ly Nhược thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay về phía Thái hậu và Phong Mạc Nhiên hành lễ, sau đó rời đi.

Trong Loan hoa cung, đôi mi thanh tú của Bạch Ly Nhược nhíu chặt, Phong Mạc Nhiên xuất hiện rất đúng lúc, đến tột cùng là hắc không nhận ra mình, hay là có mưu đồ gì khác?

Không thể nào, hắc không thể nào nhận ra mình, nô tỳ phục dịch trên dưới trong Loan hoa cung này đã hạ Bạch Thanh Loan đã hai năm cũng không nhận ra mình, làm sao hắc có thể nhận ra?

Đưa tay vuốt ve nốt rùi son trên cổ mình, trong lòng mơ hồ có chút bất an, ba ngày, chỉ cần sống qua ba ngày, chỉ cần Bạch Thanh Loan và Vân Cảnh Mạch rời đi, nàng có thể hư không tiêu thất, không bao giờ xuất hiện ở hoàng cung này nữa.

Phong Mạc Thần thông minh như vậy, mình chưa nói, hắc cũng có thể biết được kế hoạch của mình, hôm nay nhìn vẻ mặt hắc mang theo tỷ tỷ, hắc không cam lòng sao.

“Hoàng thượng giá lâm.” thanh âm thái giám trầm bổng truyền tới, tay Bạch Ly Nhược bưng ly trà run run, vội vàng đứng dậy lau đi vết trà trên tay, khom người tiếp giá.

Phong Mạc Nhiên vô cùng chán ghét Bạch Thanh Loan, tại sao hôm nay lại giá lâm Loan hoa cung? Chẳng lẽ, hắn nhìn ra manh mối?

Bạch Ly Nhược giả bộ mạnh mẽ, trấn tĩnh quỳ ở nơi đó, một đôi hoàng ủng đến gần, có chút khom lưng, nâng cằm của nàng lên, đập vào trong mắt của nàng là vẻ mặt thanh tú sâu xa, Phong Mạc Nhiên mỉm cười “Loan quý phi, bình thường vẫn không tuân theo quy cũ, hôm nay sao lại vậy?”

Bạch Ly Nhược lòng bàn tay căng thẳng đổ đầy mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch “Hoàng, Hoàng thượng, nô tỳ có thể đứng lên mà nói hay không?”

Phong Mạc Nhiên ý cười càng tăng lên, quạt giấy trong tay lay động, mặt mũi càng lộ ra vẻ nhạo báng “Đứng lên đi.”

Bạch Ly Nhược được cung nữ đỡ dậy, nàng từng học qua cách đi đứng, ăn nói, nhưng không có học trước mặt hoàng thượng là như thế nào. Hắn chẳng phải là xưa nay chưa từng đến Loan hoa cung sao? Hôm nay sao lại kích động đến đây?

Nhìn thấy Bạch Ly Nhược ngây ngốc đứng đó, cung nữ bên cạnh nháy mắt, khom người nói “Hoàng thượng, ở lại dùng bữa không?”

Phong Mạc Nhiên gật đầu “Hôm nay Trẫm ở lại Loan hoa cung, đêm nay Loan quý phi thị tẩm.”

109. Cuốn 2 – Chương 109

Chương 109: THAY MẶN ĐỔI ĐÀO (ba)

Phong Mạc Nhiên gật đầu “Hôm nay Trẫm ở lại Loan Hoa cung, đêm nay Loan Quý Phi thị tẩm.”

Bạch Ly Nhược hoảng sợ nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch nhìn Phong Mạc Nhiên, hắn đang nói đùa, nhất định là đang nói đùa.

Cung nữ lui ra chuẩn bị bữa trưa, Bạch Ly Nhược tay chân luống cuống, Phong Mạc Nhiên đến gần nàng, khẽ khom lưng, dùng thanh âm có thể nghe thấy “Ái phi, thế nào? Không vui?”

Bạch Ly Nhược lui về phía sau mấy bước, cúi người xuống “Hoàng thượng, thân thể nô tỳ khó chịu, kính xin hoàng thượng...”

“Tốt lắm.” Phong Mạc Nhiên gấp quạt lại, gõ nhẹ lên đầu Bạch Ly Nhược một cái, ranh mãnh nói “Ta chỉ đùa chọc nàng một chút thôi.”

Bạch Ly Nhược hít sâu, mắt không hề chớp nhìn Phong Mạc Nhiên, hắn nhận ra mình rồi sao? Hắn thiết lập bẫy ỉn chui vào, như vậy, những gì Phong Mạc Nhiên lo lắng đều là sự thật, Phong Mạc Nhiên bất động thanh sắc, nhưng thực sự là người đáng sợ nhất.

Trong lúc ăn trưa, Bạch Ly Nhược không nói một lời, ngược lại, Phong Mạc Nhiên không ngừng gấp thức ăn cho nàng, cung nữ bên cạnh mím môi cười trộm, những ngày bị chèn ép của Loan Hoa cung đã chấm dứt, rốt cuộc, chủ tử của các nàng cũng có thể ngẩng cao đầu được rồi.

Tâm thần Bạch Ly Nhược bất an, Phong Mạc Nhiên giống như thường ngày, sau bữa tối sẽ nghỉ ngơi nửa canh giờ, nhìn hắn nằm ở trên giường của mình, Bạch Ly Nhược nảy sinh ý muốn trốn chạy.

Khí trời mùa hè nóng nực, hai cung nữ đứng quạt sau lưng Phong Mạc Nhiên, hắn khẽ ngược mắt, liếc nhìn Bạch Ly Nhược đang đứng ở một bên, vỗ vị trí bên cạnh nói “Thanh Loan, tới đây.”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược trắng bệch như tờ giấy, lòng bàn tay đổ mồ hôi lạnh, từng bước từng bước chuyển hướng Phong Mạc Nhiên.

Phong Mạc Nhiên có chút không vui, ngồi dậy nói “Nàng mè nheo cái gì, tới đây quạt cho Trẫm.”

Bạch Ly Nhược thở ra một hơi, đi tới, nhận lấy quạt trong tay cung nữ, nhẹ nhàng quạt.

Phong Mạc Nhiên ngủ tựa hồ cũng không an ổn, lông mày nhíu chặt ở một chỗ, quạt trong tay Bạch Ly Nhược dừng lại, hần đột nhiên tỉnh lại, trán đổ mồ hôi, níu chặt tay Bạch Ly Nhược, dường như muốn bóp nát bàn tay mảnh khảnh của nàng, lạnh lùng nói “Đây là kết cục tốt nhất, có phải không? Phải không?”

Hần liên tiếp hỏi hai lần “phải không?”, Bạch Ly Nhược có chút chột dạ, lừa dối vua là tội lớn, nếu bị phát hiện, Bạch gia có thể bị tịch thu tài sản và chém đầu.

“Hoàng thượng, người gặp ác mộng sao?”. Bạch Ly Nhược cảnh giác thu tay lại, tiếp tục quạt cho hần.

“Không.” Phong Mạc Nhiên đứng dậy, để cung nữ tiến lên mặc áo cho hần “Loan Quý Phi, mấy ngày trước, tại một nhà trọ hoang vắng ở ngoài thành, Phương Nham bắt được một người, diện mạo của người đó cực kỳ giống thái tử Vân Cảnh Mạch đã qua đời. Đối với sự kiện này, nàng có ý kiến gì không?”

110. Cuốn 2 – Chương 110

Chương 110: Thay mặt đổi đào (bốn)

Sắc mặt Bạch Ly Nhược không còn chút máu, muốn cười nhưng cười không nổi, nàng đã thấy rõ, thiếu niên thiên tử này đúng là thâm tàng bất lộ, khi bọn họ cứu Vân Cảnh Mạch, hần ở bên thờ ơ lạnh nhạt, cho tới bây giờ, hần luôn đặt bọn họ trong lòng bàn tay mình, khống chế đại cục.

“Mẫu hậu vẫn chưa biết chuyện này, người đã lớn tuổi, trăm không muốn người phải bận tâm lo nghĩ những chuyện vụn vặt” Phong Mạc Nhiên nhận nước muối súc miệng từ cung nữ, liếc mắt nhìn Bạch Ly Nhược một cái.

Bạch Ly Nhược gần như kiệt sức, đúng là bọ ngựa bắt ve, nhưng mà rốt cục mục đích của Phong Mạc Nhiên là gì?

Nếu Thái hậu biết được Vân Cảnh Mạch vẫn còn sống, có lẽ tất cả Vân gia Lăng châu đều không thoát khỏi liên can, thậm chí cả Phong Mạc Thần cũng vậy.

“Hoàng thượng, cái người có dáng dấp rất giống Vân Cảnh Mạch, hiện đang ở đâu?” Bạch Ly Nhược cố giữ bình tĩnh, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

“Ở trong thiên lao.” Phong Mạc Nhiên nhàn nhạt, biểu tình không chút thay đổi liếc mắt nhìn Bạch Ly Nhược một cái, hần hi vọng dùng Vân Cảnh Mạch và Bạch Thanh Loan để đổi lấy nàng, bất kể nàng có nguyện ý hay không.

“Hoàng thượng, người biết không? Ta vẫn luôn nghĩ chúng ta là bằng hữu.” thân hình Bạch Ly Nhược chênh vênh, lão đảo nhìn Phong Mạc Nhiên.

“Đủ rồi!” Phong Mạc Nhiên gầm lên, một tay đỡ Bạch Ly Nhược, ý vị thâm trầm nói “Có bỏ ra mới có thu lại, đây là một cuộc trao đổi công bằng, người không có khả năng tự giải quyết những chuyện phía sau, như thế nào còn muốn thoát thân.”

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu nhìn thấy hần so với nàng cao hơn một cái đầu, có chút khó tin nói “Hoàng thượng, thì ra người đã biết từ đầu.”

Phong Mạc Nhiên chột dạ quay đầu đi chỗ khác, buông tay nàng, hướng cung nữ bên cạnh nói “Hầu hạ Loan quý phi cho tốt, xảy ra bất trắc gì, tất cả các người, tru di Cửu tộc!”

Bạch Ly Nhược được cung nữ đỡ, Phong Mạc Nhiên vẫy long bào, rào bước rời khỏi.

Lúc xế chiều, hoàng hậu Thượng Quan Yến tìm đến tra xét, hiện tại cả hoàng cung đều biết chuyện Loan quý phi được sủng ái, chỉ có bọn tôi tớ ở Loan Hoa cung, nơm nớp lo sợ, Cửu tộc của họ, bây giờ đều đặt trên người Loan quý phi.

Cho nên Thượng Quan Yến vừa vào cửa chính Loan Hoa cung, lập tức có cung nữ đi báo cho hoàng thượng, Thượng Quan Yến vẫn kiêu căng như trước, hung hăng cần quấy.

Nàng ta không hiểu gì cả, vào cửa liền hạ uy phong của Bạch Ly Nhược, cho đánh cung nữ bên cạnh nàng 20 trượng.

Bạch Nhược cảm thấy nhức đầu, ở đâu cũng không thiếu những chuyện ghen tuông.

Chẳng qua, Phong Mạc Nhiên đã phát hiện nàng giả mạo thân phận, nàng cũng không cần giả bộ, nếu Phong Mạc Nhiên cố ý muốn lưu nàng lại, mọi chuyện đã có hần giải quyết.

111. Cuốn 2 – Chương 111

Chương 111: Thay mặt đối đầu (phần 5)

“Loan quý phi đã vào lãnh cung một chuyến mà vẫn chưa học được quy củ.” Thượng Quan Yến phách lối nhìn Bạch Ly Nhược, phía sau nàng ta đều là cao thủ, nàng ta không tin nàng có thể đánh nhau cùng đám thị vệ này.

Bạch Ly Nhược lười biếng nhìn Thượng Quan Yến, phớt lờ mang dây đai trên bàn, tay phải cầm nắp chung trà, đẩy lá trà lơ lửng bên trong.

Thượng Quan Yến thấy vậy, tức khắc nổi giận, “Người đâu, bắt Loan Quý phi lại để học một ít phép tắc!”

Cung nữ bên cạnh tiến lên ngay tức khắc, đúng lúc chuẩn bị bắt Bạch Ly Nhược thì ngoài cửa vang lên một giọng nói “Hoàng hậu, có phải người muốn bắt luôn cả trẫm?”

Thượng Quan Yến hoảng hốt, lập tức quỳ gối, Bạch Ly Nhược cười lạnh một cái, vẫn đẩy lá trà như cũ, cũng không đứng lên hành lễ.

“Trẫm đã từng cho phép Loan Hoa cung không cần tuân theo lễ nghi, hoàng hậu, người tới nơi này, làm cái gì?” vẻ mặt Phong Mạc Nhiên u ám, tiểu cung nữ Loan Hoa cung đi theo phía sau sợ run lấy bầy.

Thượng Quan Yến bị dọa cho sợ đến mức sắc mặt xám trắng, thỉnh an xong liền ảo não rời đi.

Phong Mạc Nhiên thấy Bạch Ly Nhược không hề di chuyển, nổi đóa, quát lui cung nữ thái giám bên cạnh.

Cửa chính Loan Hoa cung ngăn trở ánh mặt trời bên ngoài, Phong Mạc Nhiên vẫy long bào một cái, ngồi đối diện Bạch Ly Nhược, làm hần tức chết mất, nàng cho rằng hần sẽ không tiết lộ thân phận của nàng sao?

“Người đừng quên, Vân Cảnh Mạch còn bị nhốt trong thiên lao, nếu Thái hậu biết, sợ là chuyện Vân Cảnh Mạch giả chết liền thành thật.” Phong Mạc Nhiên híp mắt phượng, giọng nói lạnh như băng.

Bạch Ly Nhược chậm rãi ngẩng đầu lên, không hề chớp mắt nhìn Phong Mạc Nhiên, khẽ mở môi mềm “Hoàng thượng, người đang uy hiếp ta sao?”

“Ta không uy hiếp bất luận kẻ nào, chỉ là đi tới bước này, là lựa chọn của người, nhưng người lại không muốn diễn tiếp, ta không ngại giao cho Thái hậu kết thúc.” Phong Mạc Nhiên đứng dậy, nhàn nhạt nhìn Bạch Ly Nhược, ánh mắt, trong trẻo nhưng lạnh lùng như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

“Diễn ra màn này, đã có mở đầu, ta đương nhiên phải hát đi xuống, chỉ là hoàng thượng, Phong Mạc Thần sẽ không dễ dàng buông tha, giang sơn mỹ nữ, thực khinh thực trọng, hi vọng hoàng thượng có thể hiểu được!” Bạch Ly Nhược ngồi thẳng lưng, lạnh lùng nhìn Phong Mạc Nhiên, giọng nói không tự chủ mang theo uy hiếp.

“Hừ” Phong Mạc Nhiên cười lạnh, xoay người lại nhìn Bạch Ly Nhược “ Có lẽ người chưa biết, xuất hiện giặc cỏ làm loạn ở Tần châu, Thần vương, ngày mai xuất phát đi Tần châu, dĩ nhiên còn mang theo cả Thần vương phi!”

Hắn nhấn mạnh ba chữ Thần vương phi, sắc mặt Bạch Ly Nhược nhất thời biến đổi, Phong Mạc Thần muốn rời kinh thành? Nàng không tin, hắn cứ như vậy bỏ nàng mà đi.

112. Cuốn 2 – Chương 112

Chương 112: Thay mặt đối đầu (sáu)

Ban đêm, một trận gió thổi, bóng cây lắc lư, không khí ngào ngạt mùi hoa sơn chi (hoa giành giành), Bạch Ly Nhược ngồi trước cửa sổ, nhìn thị vệ canh chừng Loan Hoa cung, âm thầm cảm môi.

Bọn họ theo dõi nàng, rõ ràng là sợ Phong Mạc Thần đến tìm nàng, xem ra, Phong Mạc Nhiên đã có phòng bị.

Trời vào canh ba, trăng sao thưa thớt, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang, nàng ước chừng Phong Mạc Thần sẽ không đến, liền đóng cửa sổ.

Xoay người, một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi đứng ở chỗ tối, ánh mắt tĩnh mịch phát sáng trong đêm tối.

Bạch Ly Nhược nín cười “Người vào đây bằng cách nào? “

Phong Mạc Thần chỉ chỉ nóc nhà, mấy viên ngói bị lấy ra làm cho ánh trăng chiếu nghiêng một dải xuống mặt đất.

“Phong Mạc Nhiên đã sớm biết kế hoạch của chúng ta, Vân Cảnh Mạch cũng bị hắn giam trong thiên lao.” Bạch Ly Nhược từ từ đến gần hắn, nhìn xuống xúc động xông vào ngực hắn.

“Ta biết.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, giữ chặt tay nàng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực “Hắn đối với người ra sao? “

“Không làm gì, nhưng là, ta không thể ra khỏi đây được.” giọng nói Bạch Ly Nhược buồn bã, ánh mắt rệu rã rất thảm thiết, lời nói nồng đậm ý vị nung nấu.

“Có ta ở đây, sẽ không sao hết!” Phong Mạc Thần vẫn nhàn nhạt như cũ, ôm nàng ở nơi góc phòng bị ánh trăng rọi, sóng nước chẳng xao.

“Ngày mai, người sẽ rời khỏi kinh thành sao?” Bạch Ly Nhược ở trong lòng hắn khẽ ngẩng đầu lên, trên người hắn tỏa ra mùi hoa thanh nhã nhàn nhạt hòa với Long Tiên Hương làm nàng có cảm giác hơi say.

“Ừ, Phong Mạc Nhiên muốn phái ta đi.” Phong Mạc Thần cầm tay Bạch Ly Nhược, không ngừng vuốt vuốt.

“Vậy lúc nào người quay về?” Bạch Ly Nhược có chút gấp gáp, trực giác cho thấy hắn không chỉ đơn giản đi trừ phiến loạn.

“Ly Nhược, tối nay ta nghĩ muốn người!” Phong Mạc Thần không trả lời nàng, mắt phượng sâu thẳm, không hề chớp nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược muốn lui về sau, lại bị hắn ôm chặt hơn, ánh mắt mê mông xuất lộ hỏa, không cho nàng cự tuyệt, Phong Mạc Thần chặn ngang ôm lấy nàng.

“Phong Mạc Thần, bây giờ không phải thời điểm phát xuân.” Bạch Ly Nhược giãy giụa, nhưng không dám phát ra tiếng động quá lớn, sợ thị vệ bên ngoài nghe thấy.

“Tối hôm nay, người không thể cự tuyệt!” vẻ mặt Phong Mạc Thần lạnh lùng, đặt nàng trên giường, đứng dậy kéo màn tơ xuống, ánh trăng mờ lung mang theo biểu tình có chút mê ly của hắn.

Nhìn hắn ưu nhã cởi quần áo của mình, Bạch Ly Nhược kinh hãi, túm lấy chăn mỏng đắp lên trên người “Người đừng tưởng, ta không dám gọi người.”

Lời nói của Bạch Ly Nhược mang theo chút run rẩy, không ngừng co quắp lui về phía sau.

Phong Mạc Thần lôi chặn mỏng “Lấy ra, nhanh lên, ta không muốn dùng sức với người.”

113. Cuốn 2 – Chương 113

Chương 113: Thuộc về (H+)

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, ánh mắt thê lương, rít ra mấy chữ từ kẽ răng, “Không phải là lần đầu tiên người dùng sức với ta.”

Quả nhiên, lời của nàng làm động tác của hắn cứng đờ một chút, chốc lát, Phong Mạc Thần lại bắt đầu lôi kéo chặn mỏng “Dù người nghĩ gì, tối hôm nay, ta nhất định phải lấy được người!”

Không chờ nàng nói ra những lời đả thương, hắn đã đem chặn mỏng trong tay nàng xé thành hai nửa, tiếng găm vóc bị xé cùng sợi bông tung bay làm Bạch Ly Nhược giật mình, người đã bị đặt dưới thân hắn.

Động tác của hắn vội vã nhưng không mất đi dịu dàng, cho đến lúc hắn tiến vào, cảm giác khó chịu làm cho nàng nhú chặt tâm mi, hắn đè nén bản thân, nhẹ nhàng hôn lên mi tâm của nàng, kiên nhẫn đợi nàng thích ứng mình.

Sau đó, nàng khóc, phát ra âm thanh kiều mị xa lạ với chính bản thân, khi mồ hôi mỏng của hắn cùng tiếng khóc khê của nàng phát ra, là lúc bọn họ đã hòa cả linh hồn và thể xác vào nhau.

Đôi mắt của nàng xinh đẹp như tơ, hắn trầm mê quên mình, ánh trăng chiếu nghiêng, thanh âm than nhẹ mập mờ, khiến cả căn phòng tràn đầy nhu tình.

Trời hừng sáng, Phong Mạc Thần rời đi, ánh nắng ban mai ban mai rực rỡ chiếu vào từ nóc phòng, mái tóc Bạch Ly Nhược phủ lên bờ vai, nhìn một mảnh hôn độn trên giường, khắp nơi tản mát mùi vị phi mị.

Một hồi thân mật cá nước không rõ, không chịu nổi mùi vị này, làm nàng càng thêm hận ý với hắn.

Trong Thần vương phủ, Phong Mạc Thần nằm trên sập (giường gỗ nhỏ), tóc đen như mực, búi nghiêng thành búi tóc cho các công tử, áo màu đỏ tía, khí thể凛冽.

Hắn nhớ lại tối hôm qua, thân thể nàng mềm như vậy, trơn như vậy, mùi hương tự nhiên trên cơ thể nàng, làm hắn muốn ngừng không được, hắn đã mất đi khống chế, bất chấp tiếng khóc thảm thiết réo rất khê khàng của nàng, đoạt lấy nàng một lần lại một lần.

Hắn nghĩ, chỉ có thể dùng phương thức như vậy, hắn mới có thể lấy được nàng, nhưng hắn lại không ngừng xót xa khi thấy nước mắt nàng, tim đau như bị đao cắt.

Sợ rằng, về sau nàng càng thêm hận hắn.

Thời điểm Chu Thanh đi vào thư phòng, Phong Mạc Thần còn đang ngây người, đến lúc hắn chấp tay khom người thỉnh an, Phong Mạc Thần mới có phản ứng.

“Mọi chuyện đã xử lý xong?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, ánh mắt nhìn Chu Thanh mang theo chút mệt mỏi.

“Vương gia, Vân Cảnh Mạch tuyệt đối không phải là một người đơn giản, chúng ta phải tâm cứu hắn, chỉ sợ là nông phu cùng xà.” Chu Thanh cúi đầu nói ra lo âu của mình.

“Không sao cả, ta và hắn đường đi khác biệt, cái hắn muốn không phải là thiên hạ của Phong Mạc Nhiên, mà ta, chỉ cần Ly Nhược.” Phong Mạc Thần tựa người vào giường, nhìn xà ngang nóc nhà, ánh mắt tựa hồ xuyên thấu, nhìn đêm đám mây bên ngoài.

114. Cuốn 2 – Chương 114

Chương 114: LIỄU PHI NƯƠNG NƯƠNG

“Thuộc hạ hiểu rõ, nhưng mà Liễu phi nương nương, nơi đó.” Chu Thanh có phần khó xử, Liễu Y Y đó giờ luôn nhúng tay vào chuyện của họ, đặc biệt là liên quan đến phương diện chính trị.

“Chỗ nàng ta, ta sẽ khai báo rõ ràng. Sau khi các người cứu Vân Cảnh Mạch thì đưa hấn về Lăng Châu, sử dụng người trong giang hồ, không được dính dáng đến Thần vương phủ” Phong Mạc Thần đứng dậy, vừa dặn dò vừa đi ra ngoài.

Chu Thanh nhìn theo bóng lưng hấn buồn bã như mất mát cái gì đó, Vương gia, trong lòng có gút mắc, ngay cả nhiệt huyết tranh giành thiên hạ cũng không còn.

Ở Y Phong Cư, Liễu Y Y đang tức giận, cả phòng đầy những thứ vỡ nát, toàn bộ đều bị đập bể sạch sẽ, cho nên hạ nhân đang quỳ ở đó, nhìn thấy nàng đang phát hỏa, không dám thở mạnh một tiếng.

Nàng gả cho hấn gần nửa năm rồi, nhưng hấn chưa từng bước vào Y Phong Cư, đêm đại hôn, hấn vứt bỏ nàng, canh giữ bên cạnh nữ nhân kia, nàng không cam tâm.

Hiện tại hấn lại vì người đàn bà kia sử dụng thế lực của hấn trên giang hồ, bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ hấn không sợ phải ăn nói với nghĩa mẫu thế nào sao?

Khi Phong Mạc Thần đến, hạ nhân đang quỳ run rẩy đầy phòng, hấn nhíu mày, nhìn hạ nhân lắc đầu, ra hiệu bảo bọn họ lui xuống.

Liễu Y Y đang ngồi ở tháp quý phi, thở hổn hển, hấn nhất định đến để cấm nàng đi tố giác với nghĩa mẫu chuyện hấn cứu Vân Cảnh Mạch ra, hấn từ trước tới nay chỉ khi có việc cần dùng đến nàng thì mới xuất hiện.

“Y Y, tức giận chuyện gì lớn vậy?” Phong Mạc Thần phẩy những mảnh vỡ trên ghế, ngồi xuống đối diện nàng

“Thần, nếu như chàng đến đây để khuyên ta không được đem chuyện chàng vận dụng thế lực của Tuyệt sát cung đi tố giác với nghĩa mẫu, thì chàng cũng không cần mở miệng rồi.” Trong đôi mắt đẹp của Liễu Y Y tràn đầy nước mắt, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần cúi đầu, trầm mặc chốc lát, thông thả đứng dậy đi ra ngoài, hấn mở miệng thì nàng giận, hấn không mở miệng thì nàng càng tức giận.

Liễu Y Y khóc lớn lên “Vì sao, đối với người, nữ nhân đó quan trọng vậy sao? Ngay cả lời của nghĩa mẫu, người cũng đã quên sao?”

Phong Mạc Thần cước bộ bỗng nhiên khựng lại, cố gắng giữ thẳng lưng, tiếng nói lạnh nhạt “Y Y, nếu như người muốn nói, vậy thì cứ nói đi. Bất luận hậu quả thế nào, ta cũng sẽ gánh chịu”

Nhìn thấy hấn lần nữa rời đi, Liễu Y Y tiến lên ôm lấy hấn mà khóc, mặt của nàng áp sát vào lưng của hấn, run giọng nói “Thần, đừng đi, đừng...”

Phong Mạc Thần nói lỏng ngón tay một chút, môi buông ra một ít thở dài như có như không.

“Thần, nghĩa mẫu biết, sẽ giết Bạch Ly Nhược và tỷ tỷ của nàng ta, Thần, đừng đi, đừng...” Liễu Y Y khóc không thành tiếng, không cách nào cảm giác được hấn một chút nơi lỏng ngón tay nàng, hóa ra cách nàng càng xa.

“Thần, chỉ cần chàng chịu ở lại, ta sẽ không đi tố giác với nghĩa mẫu...” Liễu Y Y cuối cùng ra đòn sát thủ.

115. Cuốn 2 – Chương 115

Chương 115: TA ĐÁP ỨNG NGƯỜI

“Y Y, nàng hà tất phải như vậy?” Phong Mạc Thần muốn đẩy nàng ra, lại bị nàng ôm chặt hơn.

“Thần, ta mặc kệ, ta thích chàng, từ lúc nhỏ đã thích chàng, chỉ cần chàng chịu cho ta một đứa con, chuyện của chàng và Bạch Ly Nhược, ta không những giúp chàng gạt nghĩa mẫu, ta còn có thể giúp chàng!” Liễu Y Y vòng chặt hai bàn tay, chặt chẽ ôm hân.

Phong Mạc Thần im lặng một hồi, trong mắt mơ màng, tâm tư như mông lung. Một lúc lâu, hân quay lại lau đi nước mắt trên mặt Liễu Y Y, lãnh đạm nói “Ta đáp ứng nàng”

Liễu Y Y cười lộ ra một lúm đồng tiền, trong phòng bừa bãi, nàng chậm chạp mở ra nút thắt quần áo trên người của Phong Mạc Thần, tỉ mỉ, giống như muốn lưu lại thời khắc này vậy.

Phong Mạc Thần nhìn thấy hai tay nàng run rẩy, chặn lại cầm tay nàng, trên mặt lộ ra vẻ áy náy “Để ta...”

Hân bắt đầu cởi bỏ y phục của mình, sau đó là của nàng, hân bắt đầu tưởng tượng thân thể trước mặt là của Bạch Ly Nhược, bắt đầu quay về một màn cá nước thân mật tối hôm qua.

Biểu hiện của hân làm cho nàng hài lòng, Liễu Y Y cuộn trong lòng ngực của hân, ngủ thật say, Phong Mạc Thần mở to phượng mâu, từ bình minh đến khi mặt trời lặn, cho đến khi hoàng cung phái người đến tuyên chỉ, thúc giục hân lên đường đi đến Tần Châu.

Lúc Liễu Y Y thức dậy, hân đã rời khỏi, hân như vậy lặng yên rời đi, bên cạnh còn sót lại mùi hương rõ ràng của hân, nàng nhắm mắt lại, nước mắt mãnh liệt trào ra, ôm ấp mùi hương độc đáo nhà nhận của hân trong chăn mỏng, tâm tư cuộn cuộn.

Nàng biết hân thật sự không quay đầu lại, nàng đã hoàn toàn mất đi hân rồi.

Ánh trăng ngoài cửa sổ mờ mịt xuyên qua song cửa giấy, trên nền đất một khoảng loang lổ, nàng nhìn nha hoàn đang dọn dẹp bừa bãi trên đất, quyến luyến cảm giác ấm áp hân cho nàng.

Trong hoàng cung, Bạch Ly Nhược chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, từ sau lúc hân không biết chừng mực muốn nàng, nàng liền trở nên yếu ớt đổ mồ hôi, thời tiết giữa hè như vậy, vốn là khô hanh, nàng ngồi bên cửa sổ, lại càng đổ mồ hôi đầm đìa.

Có cung nữ cầm quạt thay nàng khử nóng, nhưng nàng lại vô cùng khó ở, khua tay cho cung nữ lui xuống, nàng uể oải nằm trên giường.

Lá gan của cung nữ cũng lớn hơn một chút, tiến lên dò xét trán của nàng, kinh ngạc phát hiện ra nàng đang phát sốt.

Phong Mạc Nhiên đứng lúc đi vào Loan hoa cung, nghe cung nữ bẩm báo, hân nhú mào cho truyền ngự y, Bạch Ly Nhược thức dậy, ngăn cản nói “Không có gì đáng ngại, ta không muốn kinh động đến Thái hậu, đến lúc đó không biết gặp phải chuyện gì.”

Bốn phía Loan hoa cung này toàn là người của Thái hậu và Thượng Quan Yến, những người này cũng đều chăm chú nhìn nàng, bởi vì hiện tại, nàng vốn là Loan Quý phi – người được Hoàng thượng sủng ái nhất.

“Trong hoàng cung, có vị cố nhân đến đây, nàng cũng biết, để cho hân giúp nàng xem một chút, hân sẽ không tiết lộ ra cái gì.” Phong Mạc Nhiên đứng dậy định phái người đi tuyên.

116. Cuốn 2 – Chương 116

Chương 116: Đêm Thị tẩm (1)

Bạch Ly Nhược muốn khước từ, ngẫm lại, cứ nhiên là cố nhân, gặp một lần cũng không trở ngại, lập tức kéo chăn mỏng, xoay người đưa lưng về phía Phong Mạc Nhiên, mệt mỏi muốn ngủ.

Lúc Hàn Thiên Mạch đến, cung nữ toan đánh thức Bạch Ly Nhược, bị Phong Mạc Nhiên ngăn cản “Bỏ đi, thật vất vả mới ngủ được, đừng đánh thức, Thiên Mạch người cứ như vậy xem đi.”

Hàn Thiên Mạch gật đầu, buông rèm y được xuống, ngồi ở rìa giường, kéo cổ tay Bạch Ly Nhược bắt đầu xem mạch.

Chốc lát, hần nhíu mày nhìn Phong Mạc Nhiên.

“Thế nào? Rất nghiêm trọng sao?” Phong Mạc Nhiên nhíu mày.

Hàn Thiên Mạch muốn nói lại thôi, Bạch Ly Nhược tỉnh lại, thu cổ tay về, đứng dậy nhìn Hàn Thiên Mạch.

Lúc nàng và hần nhìn thấy nhau, nhất thời trong mắt đều hóa thành chấn động, hần trầm mặc, nàng ngẩn người.

“Cuối cùng là như thế nào?” Phong Mạc Nhiên một bên thúc giục

Hàn Thiên Mạch đứng lên, hần cho rằng là Loạn quý phi phát ốm, không nghĩ rằng thì ra là Bạch Ly Nhược. Bọn họ nửa năm rồi chưa hề gặp lại nhau?

“Không việc gì, có chút thương hàn, ta kê toa thuốc là được rồi.” Hàn Thiên Mạch mở y tương, giấy tuyên thành trải rộng, bắt đầu viết phương thuốc.

Bạch Ly Nhược đứng dậy, ngay tức khắc có cung nữ tiến lên giúp nàng đi giày, ba ngàn tóc đen thối tán bên hông, mặt nàng càng có vẻ tái nhợt hơn, đi tới bên cạnh Hàn Thiên Mạch, nói chuyện có chút vỡ vụn “Thiên, Thiên Mạch...”

Phong Mạc Nhiên không khỏi hừ lạnh một tiếng, Bạch Ly Nhược lập tức kịp thời phản ứng, bây giờ là đang ở Hoàng cung, hiện tại nàng là Loạn quý phi.

Lập tức sửa lời nói “Hàn công tử...”

Hàn Thiên Mạch có hơi gật đầu, cung kính nói “Nương nương vạn an...”

Bạch Ly Nhược bất an nắm ngón tay lại, thiên ngôn vạn ngữ, nàng làm sao mở miệng, nói xin lỗi sao? Thương tổn ngày trước, không lẽ chỉ một câu xin lỗi là có thể xóa đi sao?

“Thiên Mạch nói không có gì, nàng lui xuống trước đi” Phong Mạc Nhiên khấn trương chau mày, vẫn cho rằng bọn họ chỉ là biết nhau mà thôi, nhưng trông thấy nét mặt của bọn họ, mới biết được, khẳng định bọn họ có ngọn nguồn càng sâu.

Sau khi Hàn Thiên Mạch rời đi, Phong Mạc Nhiên cho toàn bộ cung nữ thái giám lui xuống, Bạch Ly Nhược vẫn như cũ ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng của Hàn Thiên Mạch, ánh mắt của hần, không trong trẻo như trước đây, nàng thật sự tổn thương hần.

“Loạn quý phi, chú ý thân phận hiện tại của nàng” Phong Mạc Nhiên không tự giác nghiêm khắc đứng lên.

Bạch Ly Nhược hơi có chút hoàn hồn, nhìn Phong Mạc Nhiên nói “Người biết rõ ta không phải Bạch Thanh Loan”

Phong Mạc Nhiên cười, mang theo mùi vị châm biếm “Đường là do nàng chọn, chấp nhận sự thật đi”

Hần đứng dậy, trên mặt mang vẻ lạnh lùng trước nay chưa từng có, cảm thiết phiền gõ nhịp thật mạnh vào bàn gỗ đàn hương, nói ra một chữ lại một chữ “Kiên nhẫn của ta đã hết, đêm nay nàng nên thực hiện trách nhiệm của mình, thị tẩm”

Hần phun ra hai chữ, âm vang danh thép, ăn nói mạnh mẽ, Bạch Ly Nhược sắc mặt lập tức trắng bệch, bắt giác lui về phía sau.

117. Cuốn 2 – Chương 117

Chương 117 thì là cảm nhận của tác giả thôi nên không có post, mấy bạn cứ đọc tiếp chương 118 đi nhé!

118. Cuốn 2 – Chương 118

Chương 118: Đêm Thị tẩm (2)

Trong Loạn Hoa cung, Bạch Ly Nhược không yên lòng đi tới đi lui, nàng biết Phong Mặc Nhiên không nói chơi, buổi tối, hẳn sẽ đến Loạn Hoa cung yêu cầu nàng thị tẩm.

Làm sao bây giờ? Mượn có có quỳ thủy mà từ chối sao? Nhưng trong hoàng cung có ghi lại, biện pháp này hoàn toàn không thể thực hiện được, nếu kinh động đến Thái hậu, chuyện này không phải chỉ vài ba câu là có thể giải thích rõ ràng.

Hôm nay, nàng nên tìm Hàn Thiên Mạch xin một ít thuốc, như vậy đến tối còn có thể cứu.

Vừa nghĩ đến, chân liền lảo đảo mấy bước, giẫm phải chiếc váy dài, suýt nữa ngã xuống, cung nữ bên cạnh lập tức đỡ nàng.

“Nương nương, có cần truyền ngự y không?” Dù sao cung nữ tiểu Đào tuổi cũng còn nhỏ, hiểu biết có chút nông cạn.

“Nương nương, ngài nên nghỉ ngơi một chút, hiện tại nô tỳ sẽ đi bẩm báo hoàng thượng.” Cung nữ Ngọc Tú khom người hành lễ, nói xong cũng thối lui chuẩn bị đi bẩm báo cho Phong Mặc Nhiên.

Bạch Ly Nhược vội vàng ngăn cản, lắc đầu nói “Không cần gấp, không cần kinh động hoàng thượng, các người giúp ta mời Hàn thần y tới đây.”

Ngọc Tú có chút khó xử, nhưng cũng không dám làm trái lệnh chủ tử, do dự chốc lát, Bạch Ly Nhược nắm lấy tay áo nàng, nhìn về phía tiểu Đào cau mày nói “Tiểu Đào, người đi.”

Ngọc Tú muốn nói gì đó với tiểu Đào, nhưng lại bị Bạch Ly Nhược nắm lấy tay áo, nhất thời không rời đi được “Nương nương, nô tỳ giúp ngài chuẩn bị một ít đồ hạ nhiệt.”

“Không cần, người phạt bồi ta, giúp ta quạt.” Bạch Ly Nhược buông nàng ra, ngồi xuống, lạnh nhạt nhìn ra cửa.

Ngọc Tú biết, vị chủ tử này nổi lên ý định, không muốn cho nàng ra ngoài, nhất thời không còn cách nào, chỉ có thể đứng ở một bên hầu hạ, trong lòng suy nghĩ, hi vọng tiểu Đào thông minh lanh lợi một chút, báo cho hoàng thượng trước, hỏi ý kiến hoàng thượng mới đi thỉnh Thần y.

Tiểu Đào vào cung không bao lâu, tính cách đơn thuần, cũng mong muốn tìm chỗ dựa vững chắc trong hoàng cung, liền trực tiếp đi tìm Hàn Thiên Mạch, hơn nữa còn truyền đạt ý tứ của Bạch Ly Nhược.

Hàn Thiên Mạch do dự một chút, mang hòm thuốc đi Loạn Hoa cung cùng tiểu Đào, Bạch Ly Nhược nháy mắt với Ngọc Tú, Ngọc Tú biết, lúc này đi bẩm báo hoàng thượng đã là quá muộn, không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài cùng tiểu Đào.

“Thiên Mạch, huynh có loại thuốc kia không?” Bạch Ly Nhược nhất thời khó mở miệng, hạ thấp giọng, sắc mặt trở nên hồng.

Hàn Thiên Mạch ngăn người một chút, sau đó liền hiểu được “Yên tâm đi, Phong Mặc Thần khẳng định đã tính toán kỹ lưỡng, hẳn sẽ không để cho hoàng thượng động tới nàng.”

“Nhưng tối nay, hẳn sẽ tới.” Bạch Ly Nhược nóng nảy, siết chặt nắm tay, đôi mi thanh tú nhíu lại một chỗ.

“Không cần gấp, hấn sẽ không chạm vào nàng, ngược lại nàng, sao lại đột nhiên biến thành Loan phi nương nương?”

“Một lời khó nói hết, Thiên Mạch, huynh có biện pháp nào giúp ta rời đi nơi này không?”

“Hấn không có biện pháp, bởi vì hiện tại, bản thân hấn còn khó bảo toàn.” một âm thanh sắc bén vang lên, sau đó là một thân hình mặc hoàng bào bước vào đại điện, Bạch Ly Nhược hơi ngẩn ra, bắt đầu khom lưng hành lễ.

Hàn Thiên Mạch bắt đầu dõm môi, nhỏ giọng thỉnh an.

“Hàn Thiên Mạch, hậu cung của trẫm, người có thể dễ dàng tiến vào sao?” Phong Mạc Nhiên đập quạt giấy lên bàn, tức giận ngồi xuống.

“Thảo dân có tội, xin hoàng thượng trách phạt.” Hàn Thiên Mạch cúi đầu, không kiêu ngạo cũng không tự ti.

“Hoàng thượng, là ta...” Bạch Ly Nhược muốn đem tội danh đặt lên người nàng, mới vừa mở miệng, liền bị Phong Mạc Nhiên găm lên liền trở về.

“Loan Quý Phi, xem ra nàng vẫn không học được quy củ của hậu cung, bắt đầu từ hôm nay, không có sự cho phép của trẫm, nàng không được bước ra khỏi Loan Hoa cung một bước, cũng không cho phép gặp bất cứ ai.” Mặt phượng của Phong Mạc Nhiên híp lại, sắc mặt anh tuấn lạnh nhạt, lúc này có chút giống Phong Mạc Thần.

Bạch Ly Nhược cắn môi, khom người tiếp chỉ.

Từ hôm đó trở đi, Bạch Ly Nhược không còn gặp Hàn Thiên Mạch trong cung, nàng không biết bản thân khó bảo toàn trong miệng Phong Mạc Nhiên có ý gì, nhưng nàng biết, bất tri bất giác, Hàn Thiên Mạch đã cách nàng càng ngày càng xa.

Đêm tối như mực, rút đi khí nóng của mùa hè, gió đêm hơi lạnh, trên bầu trời có vài ánh sao tựa như chấm nhỏ chiếu sáng rực rỡ, đổ xuống nhân gian, xuyên thấu bóng cây, trải đầy lên đất.

Phong Mạc Nhiên ngồi trên giường ở Loan Hoa cung, hai chân duỗi thẳng, lập tức có cung nữ tiến lên giúp hấn cởi giày, cung nữ đang chuẩn bị cởi xuống áo bào, bị hấn phát tay ngăn cản.

Bạch Ly Nhược đứng ở đó, tay chân luống cuống, nàng không muốn quan hệ giữa bọn họ tiến đến bước này.

Phong Mạc Nhiên ngược mắt nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói “Đứng đó làm gì, tới đây giúp ta cởi quần áo.”

Bạch Ly Nhược bước đến, thản nhiên nói “Hoàng thượng, đừng để cho ta hận người!”

Phong Mạc Nhiên mỉm cười “Nàng có lý do hận ta sao?”

Bạch Ly Nhược trầm mặc, nàng không có, thật sự không có, đi đến bước đường này, hoàn toàn là do nàng tự chuốc vạ vào thân.

Phong Mạc Nhiên nghiêng người, bắt được tay nàng dùng sức kéo, nàng ngã lên giường, hấn lật người đè xuống, hai mắt trong suốt khóa chặt nàng “Ly Nhược, nàng có tin không, ta giống như, kiếp trước đã từng thấy nàng!”

Bạch Ly Nhược bị hấn đè ở phía dưới không thể động đậy, nhìn hấn từ từ cởi quần áo của mình, tay của nàng nhẹ nhàng không tiếng động trượt xuống phía dưới đầu gối, cầm chặt súng lục.

Vẫn cho rằng, hấn xem mình là bằng hữu, không nghĩ tới, hôm nay bọn họ lại đi đến bước đường này.

Tay lạnh như băng đem súng đặt lên trán hấn, ánh mắt lạnh lẽo, mang theo hàn khí lạnh thấu xương, nói từng chữ một “Hoàng thượng, đừng ép ta.”

“Ly Nhược, vẫn luôn là nàng ép ta!” Phong Mạc Nhiên cắn răng, không để ý vũ khí nguy hiểm trên đầu, vẫn như cũ cố ý phục của nàng.

Bạch Ly Nhược khẽ run, nhớ đến trước kia, nàng cư nhiên không cách nào nổ súng.

Ngón tay thon dài của Phong Mạc Nhiên nhẹ nhàng đặt lên nàng, bắt lấy tay đang cầm súng lục, lấy đi súng lục từ trong tay nàng, ném xuống đất.

Súng lục màu đen xoay mấy vòng trên mặt đất, cuối cùng lẻ loi nằm đó, thờ ơ như con mắt của người đi đường.

“Ly Nhược, tin tưởng ta, ta sẽ cho nàng tất cả những gì nàng muốn.” Tay của hắn rất gấp, cởi ra một tầng rồi một tầng áo, sau đó hung hăng hôn xuống.

Khi hắn hôn một đường trượt xuống ngực nàng, đột nhiên ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Bạch Ly Nhược, ánh mắt lạnh như băng, như một thanh kiếm sắc bén, đem nàng đóng đinh ở trên giường không thể động đậy.

“Nàng, thích Phong Mạc Thần? Tình nguyện vì hắn, hạ độc chính mình?” Ánh mắt của Phong Mạc Nhiên trở nên dữ tợn, mang theo một tia đau đớn, lạnh lùng, nhìn chăm chú vào Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược không hiểu ý của hắn, ánh mắt di chuyển xuống dưới, trước ngực có một nốt ruồi đỏ thẫm ở trên làn da trắng nõn, nhìn rất ghê người.

Nốt ruồi này xuất hiện từ đêm khuya ngày hôm trước, sau khi Phong Mạc Thần đoạt lấy nàng, nàng không hiểu chuyện gì xảy ra, vốn tưởng rằng, mấy ngày nữa sẽ biến mất, không nghĩ tới nó càng ngày càng lớn.

Bạch Ly Nhược kéo áo lên, thản nhiên nói, “Ta không hiểu người có ý gì.”

“Không hiểu?” Phong Mạc Nhiên đề cao âm lượng, ánh mắt âm hiểm hăm dọa “Phong Mạc Thần hạ độc Tình Vững Hôn Vàng trên người nàng, đừng nói với ta là nàng không biết!”

119. Cuốn 2 – Chương 119

Chương 119. TÌNH VỮNG HÔN VÀNG

Bạch Ly Nhược đứng dậy, cau mày nhìn Phong Mạc Nhiên.

“Tình Vững Hôn Vàng, cả đời này, nàng chỉ có thể có một nam nhân, nếu không, không chỉ có nàng chết, mà người đàn ông khác cùng nàng hoan ái cũng sẽ chết.” Phong Mạc Nhiên thần sắc cổ quái nhìn nàng, chỉ vào nốt ruồi đỏ trên ngực nàng nói “Cái này, chính là dấu hiệu Tình Vững Hôn Vàng!”

Bạch Ly Nhược hoảng hốt, đột nhiên nhớ lại lời nói của Hàn Thiên Mạch, Phong Mạc Thần sẽ không để cho bất luận kẻ nào đụng đến nàng, hắn đã có kế hoạch.

Nguyên lai là chỉ cái này.

Phong Mạc Nhiên tức giận đứng lên, chân trần đi ra khỏi Loan Hoa cung.

Bộ hoàng bào của hắn bay phấp phới trong gió đêm, hắn hận, không biết là hận cái gì, bỗng nhiên, hắn có ý nghĩ muốn hủy diệt tất cả.

Phong Mạc Thần đáng chết, Bạch Ly Nhược cắn răng, cư nhiên hạ loại độc hèn hạ này đối với nàng, nàng vĩnh viễn, vĩnh viễn cũng không tha thứ cho hắn!

Thời điểm Phong Mạc Nhiên tức giận, Thượng Quan Yến cũng đang ở chỗ Thái hậu đòi Thái hậu làm chủ, nàng vốn là cháu gái của Thái hậu, lại là mẫu thân của tiểu thái tử ba tuổi, mặc dù Phong Mạc Nhiên không thích nàng, nhưng nàng vẫn có đầy đủ đặc quyền trông coi hậu cung.

Thái hậu nghe Thượng Quan Yến nói, chân mày càng nhíu chặt, hoàng thượng gần đây có chút kỳ quái, chẳng phải trước kia hắn ghét nhất là Loạn Quý Phi sao?

“Yến nhi, đã bao lâu hoàng thượng không đến Phượng Tê điện?” Thái hậu vỗ tay Thượng Quan Yến.

Thượng Quan Yến chu mỏ, rũ xuống lông mi “Thái hậu, đã nửa năm nay, hoàng thượng chưa từng đến Phượng Tê điện, hiện tại ngay cả thái tử người cũng ghét.”

“Buồn cười!” Thái hậu vỗ án “Chỉ sợ hoàng thượng đã bị yêu nữ của Bạch gia dụ dỗ!”

“Thái hậu, ngài cũng không nên đổ mọi chuyện cho hoàng thượng, lần trước nô tì đến Loạn Hoa cung, đang dạy dỗ một nô tài thì hoàng thượng tới, người khiển trách nô tì, hơn nữa còn nói nô tì về sau không được đến Loạn Hoa cung.”. Thượng Quan Yến cúi thấp đầu, một bộ dáng uất ức.

“Yến nhi, người đứng lên.”. Thái hậu kéo Thượng Quan Yến “Cùng ai gia đi gặp hoàng thượng.”

Thượng Quan Yến bình thường hồ đồ, giờ này lại tỏ ra thông minh, cuống quýt lắc đầu, làm bộ lả chã chực khóc “Thái hậu, cùng người đi tìm hoàng thượng, hoàng thượng càng thêm chán ghét nô tì, thái tử còn nhỏ, nô tì phải vì thái tử suy tính, cũng không thể vì nô tì khiến hoàng thượng nổi lên ý muốn phế truất thái tử”.

Những lời này vốn là đại kỵ nơi hậu cung, nhưng Thượng Quan Yến luôn nói mà không kịp suy nghĩ, bình thường bị Thái hậu nuông chiều hư, hơn nữa lúc này cũng không có người ngoài, Thái hậu thở dài, nhìn đứa cháu gái “Tâm cơ đơn thuần” trong lòng tràn đầy thương tiếc.

“Yến nhi, nếu như vậy, người trở về trước đi, ai gia sẽ đi gặp Loạn Quý Phi.” Thái hậu nghiêm nghị nhìn về phía Loạn Hoa cung, tình quang trong mắt chợt lóe.

Khóe môi Thượng Quan Yến giương lên một nụ cười đắc ý, ngay sau đó thần nhiên rời đi.

Trong Loạn Hoa cung, Bạch Ly Nhược tựa vào cửa sổ đọc sách về thuốc mà nàng nhờ người mượn về, nàng muốn tìm giải pháp giải độc Tình Vững Hơn Vàng trên người mình.

Phong Mặc Nhiên nói với nàng, muốn giải chất độc này, phải lấy máu của người hạ độc làm thuốc dẫn, nhưng Phong Mặc Thần đã rời khỏi kinh thành, làm sao lấy được máu của hắn?

Đây rõ ràng là chủ ý của Phong Mặc Thần, vào lúc hắn không có ở đây, không ai có thể động vào nàng.

Nhưng nàng không tin không tìm được giải pháp khác, nàng đã lật xem tất cả sách thuốc, quả thực không tìm được phương pháp giải độc khác.

Để sách thuốc xuống, bên ngoài vang lên giọng nói của thái giám “Thái hậu giá lâm “.

Nàng cuống quýt để sách xuống nghênh giá, làm một đại lễ quy củ, lặng lẽ đợi phân phó của Thái hậu.

Thái hậu ngồi ngay ngắn ở phía trên, mặt mày nghiêm túc, vừa nhìn thấy sắc áo Bạch Ly Nhược, đáy mắt khó nén vẻ chán ghét.

Bạch Ly Nhược thấy tình cảnh này, biết Thái hậu hẳn là đến bối móc, ngay sau đó, nháy mắt với cung nữ Tiểu Đào bên cạnh.

Tiểu Đào khom người thối lui, tính toán đi bẩm báo hoàng thượng.

Thái hậu há lại để Tiểu Đào rời đi? Ném ly trà trong tay, cả giận nói “Tiện tỳ, chưa từng học qua quy củ sao? Người đầu, mang xuống, loạn côn đánh chết!”.

Hai cung nữ lập tức tiến lên, một tả một hữu ấn chặt Tiểu Đào, mấy ngày nay, Tiểu Đào đã sớm trở thành tâm phúc của Bạch Ly Nhược, giờ phút này, nàng há lại để Thái hậu đánh chết Tiểu Đào sao?

Ngay sau đó, Bạch Ly Nhược vội vàng quỳ xuống đất, âm thanh bén nhọn vang lên, “Thái hậu, Tiểu Đào đã làm sai điều gì mà phải bị trừng phạt như thế?”

“Ai gia trừng phạt một nô tỳ cũng phải trải qua sự cho phép của Loạn Quý Phi sao?”. Thanh âm nghiêm nghị xen lẫn sự sắc bén của Thái hậu vang lên, quét mắt nhìn Tiểu Đào run rẩy lấy bối, ống tay áo vung lên “Kéo xuống, loạn côn đánh chết!”.

Bạch Ly Nhược đứng lên, tiến lên chắn ngang cửa “Thái hậu, có chuyện gì, ngài cứ nhắm vào ta, không cần làm liên lụy tới Tiểu Đào.”

Tiểu Đào đã sớm xui lơ ở nơi đó, bị hai cung nữ lôi kéo, hồn lìa khỏi xác, nhìn bộ dáng Bạch Ly Nhược, nhất thời có chút cảm động.

“Loạn Quý Phi, người nhất định che chở tiện tỳ này sao?” Thái hậu tiến lên vài bước, lạnh lùng nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược gật đầu, chắc chắn nhìn lại Thái hậu.

Vốn tưởng rằng nàng sẽ bị xử phạt về thể xác, ai ngờ, Thái hậu cười ha ha, nhất thời sắc mặt âm trầm, lớn tiếng nói “Khá lắm, Loạn Quý Phi trọng tình trọng nghĩa, ai gia hiện tại đã biết tại sao hoàng thượng thích người rồi, được rồi, đứng lên đi, về sau chú ý dạy dỗ lại quy củ cho bọn nô tài của người!”

Bạch Ly Nhược thở ra một hơi, sắc mặt tái nhợt đứng dậy, Tiểu Đào bị buông ra, được cung nữ trong Loạn Hoa cung đỡ lấy.

Thái hậu phát tay “Tốt lắm, cái gì cần làm thì làm đi, bái giá, hồi cung!”

Nhìn cung nữ và thái giám đỡ Thái hậu rời đi, Bạch Ly Nhược lau mồ hôi lạnh, dường như, bí mật chưa bị bại lộ.

Thượng Quan Yến nghe nói Thái hậu đi mà không có bất kỳ thu hoạch nào, lần nữa lộ ra biểu tình lã chã chực khóc, quỳ gối trước người Thái hậu.

Thái hậu có chút nhức đầu, cô cháu gái này của nàng, ngồi lên vị trí hoàng hậu, thật không biết là may mắn hay không, nếu có một ngày, mình chết rồi, nàng nhất định sẽ bị hoàng đế phế bỏ hậu vị.

“Thái hậu, ngay cả ngài cũng không thể làm gì Loạn Quý Phi, nô tì cùng thái tử vẫn nên trốn xa một chút.” Thượng Quan Yến giơ tay áo lau lệ.

Thái hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, về điểm này, nàng thật nhỏ mọn.

“Yến nhi, người có biết tại sao hôm nay ai gia vẫn không đụng tới Loạn Quý Phi không?” Thái hậu mệt mỏi nhắm mắt.

“Tại sao?” Thượng Quan Yến ngây thơ nhìn Thái hậu.

“Hôm nay, nếu ai gia động vào Bạch Thanh Loan, không quá một khắc đồng hồ, hoàng thượng sẽ lập tức xuất hiện ở Loạn Hoa cung.” Thái hậu nhẹ giọng, giọng nói mang theo tính toán nặng nề.

“Hoàng thượng thật sự coi trọng Loạn Quý Phi như vậy sao? Phái Ảnh Vệ ở trong bóng tối nhìn chăm chăm?”. Thượng Quan Yến kinh ngạc nhìn Thái hậu.

“Đúng, ai gia cũng không nghĩ rằng, người được cưng chiều nhất lại là người ngày xưa không được một chút sủng ái!”. Giọng nói Thái hậu như có như không, hoàng đế là nhi tử của nàng, nửa cuộc đời nàng đã vì hắn mà bày mưu tính kế, duy chỉ có chuyện này, nàng không thể vì hắn được.

120. Cuốn 2 – Chương 120

Chương 120: Tránh đi tài năng

“Thái hậu... vậy nô tỳ...” Thượng Quan Yến đột nhiên có chút sợ, nếu ngay cả Thái hậu cũng nói vậy, chứng tỏ chuyện rất nghiêm trọng.

“Yên tâm đi!” Thái hậu nhẹ nhàng vỗ tay Thượng Quan Yến “Bạch Thanh Loan, không thể không trừ!”

“Nhưng hoàng thượng sủng ái nàng như vậy, Thái hậu, ngài vì nàng mà trở mặt với hoàng thượng sao?” Thượng Quan Yến chu mỏ cau mày.

“Nha đầu ngốc, có rất nhiều phương pháp để trừ khử nàng, chỉ là lúc này, người cần ẩn mình, không nên gây xung đột với nàng, biết không?” Thái hậu mỉm cười, nghiêm nghị lại yêu thương.

Thượng Quan Yến cái hiểu cái không gật đầu, nhưng nàng lại không nhớ lời Thái hậu, kiếp sống hai mươi năm trong nhung lụa của nàng, vì một lần sai lầm mà kết thúc.

Ngày đó, Bạch Ly Nhược nhận được tin khai hoàn của Phong Mạc Thần, trong lòng không khỏi mừng thầm, bọn họ đã một tháng không gặp nhau, buổi tối, hắn vẫn sẽ từ trên nóc nhà lên vào phòng chứ?

Nàng muốn hỏi hẳn cho rõ, tại sao hạ loại độc này trên người nàng?

Ban ngày, thời gian trôi đi luôn luôn chậm, nàng đếm trên đầu ngón tay, bắt đầu nhớ đến Phong Mặc Thần, nàng không muốn đem loại nhung nhớ này cho là thích, nàng tự nói với chính mình, bởi vì hẳn thiếu nàng, nên muốn tìm hẳn đòi nợ!

Lúc đang ngồi trong sân hoàn thành nét bút cuối cùng cho bức tranh mai vàng tượng trưng thời gian, một quả cầu đan bằng dây mây bụp một tiếng rơi trên bức tranh của nàng, nàng ngẩng đầu, xa xa nhìn thấy một đứa bé, ước chừng khoảng bốn tuổi, co đầu rụt cổ núp trong góc tường Loan Hoa cung.

Tiếp đến là tiếng kêu gào của cung nữ và thái giám, “Thái tử, thái tử.”

Bạch Ly Nhược khẽ cười đặt bút xuống, nguyên lai là hài tử duy nhất của Phong Mặc Nhiên, thái tử trong truyền thuyết được muôn ngàn sủng ái.

Tiểu hài tử hiển nhiên cũng nhìn thấy nàng, xa xa làm động tác chó có lên tiếng với nàng, Bạch Ly Nhược khẽ cười, từ chối cho ý kiến.

Tiếp đó cung nữ và thái giám ở Phượng Tê cung cũng chạy tới, liếc thấy Bạch Ly Nhược bên cạnh trái cầu, cung kính hỏi “Loan Phi nương nương, có nhìn thấy thái tử chạy đến nơi này không?”

Bạch Ly Nhược ngược mắt, đứa bé kia đã chuồn mất, một hài tử gian xảo, cố ý dùng trái cầu bằng dây mây này dời mắt mọi người.

Nàng lắc đầu “Không nhìn thấy, trái cầu này, các người đem đi đi.”

Mọi người nhìn nhau một cái, nhận lấy trái cầu, sau đó lui ra.

Đi được không lâu, đứa bé kia lại xuất hiện ngay trước mắt Bạch Ly Nhược, chống nạnh, lên mặt nạt người “Này, người không phải đã bị tổng vào lãnh cung rồi sao?”

Bạch Ly Nhược đặt bút xuống, nhíu mày nói “Người biết lãnh cung là nơi nào sao?”

“Biết, phi tử phụ hoàng không thích đều bị tổng vào lãnh cung!” Tiểu hài tử nói xong ngồi lên cái bàn bên cạnh Bạch Ly Nhược, hai chân nhỏ đưa tới đưa lui.

“Ta được thả ra lâu rồi.” Bạch Ly Nhược đã vẽ xong bức tranh mai vàng hoạch định thời gian hai năm sau, nhưng mặt trời còn chiếu sáng như vậy, ánh mặt trời chứng tỏ thời gian còn rất dài để trời có thể tối.

“Người sẽ sinh ra đứa nhỏ giành ngôi vị hoàng đế với ta sao?” Tiểu hài tử ngược mắt, nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược ngẩn ra, đứa trẻ chết tiệt, ở đâu ra loại tư tưởng này thế?

Dùng bút trong tay, thận trọng nói “Sẽ không!”

“Có thật không?” Đứa trẻ đột nhiên cao hứng, đưa ra ngón tay mập mạp “Chúng ta ngoéo tay.”

Bạch Ly Nhược bị tính trẻ con của hẳn chọc cười, để bút xuống, ngoéo tay hẳn “Người tên là gì?”

“Phong Huyền Diệp.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hài tử ngược lên “Vụt” một cái leo lên lưng Bạch Ly Nhược, “Ta muốn người công ta, công ta.”

“Xuống đi, tại sao muốn ta công người!” Bạch Ly Nhược lôi kéo hài tử như kẹo cao su ở sau lưng, có chút dở khóc dở cười.

“Bởi vì ta muốn cùng người làm bằng hữu, tương lai khi ta làm hoàng đế, cho phép người không phải vào lãnh cung.” Giọng nói non nớt của tiểu hài tử vang vọng trong Loan Hoa cung, Bạch Ly Nhược dốc hết sức lực mới kéo được hẳn xuống, chỉ vào chóp mũi hẳn nói “Ta cảnh cáo người, người không có bất kỳ quyền gì bắt ta vào lãnh cung, còn có, những lời như vậy là đại nghịch bất đạo!”

Tiểu hài nhi nháy mắt “Nhưng mẫu hậu nói, tương lai khi ta làm hoàng đế, nhất định phải đem người tổng vào lãnh cung.”

Bạch Ly Nhược không biết nói gì, nhất thời trầm mặc.

Tiểu hài tử leo lên trên bàn ôm cổ nàng “Ô kìa, đừng có thương tâm, ta ghét nhất bộ dáng này của nữ nhân các người.”

Bạch Ly Nhược một trận muốn ói, tiểu hài tử này năm nay mới có mấy tuổi? Chẳng lẽ hài tử hoàng thất thường sớm trưởng thành sao?

“Ta cho người biết, thật ra dáng dấp của người xinh đẹp hơn mẫu hậu, cũng dịu dàng hơn mẫu hậu, chỉ cần người không đối nghịch cùng mẫu hậu, ta bảo đảm sẽ không làm tổn thương người!”

Bạch Ly Nhược cười khở, chỉ vào chóp mũi hần mắng “Người xuống ngay lập tức!”

Phong Huyền Diệp giống như bắt được món đồ chơi thú vị, ở trên bàn gọi tới gọi lui, Bạch Ly Nhược không biết làm sao, kêu cung nữ ôm hần xuống.

Phong Huyền Diệp lại bày ra dáng vẻ của thái tử, chỉ vào cung nữ nói “Nô tỳ lớn mật, các người dám tới đây, bản thái tử làm thịt các người!”

Bạch Ly Nhược nổi giận, tiến lên giữ chặt tà áo Phong Huyền Diệp “Người muốn làm thịt ai? Đây là địa bàn của người sao?”

Hai cái chân nhỏ của Phong Huyền Diệp đập xuống, đáng thương nhìn Bạch Ly Nhược, “Đại mỹ nhân, ta sai rồi, người buông ta ra, mặt mũi đều bị người ném đi.”

Bạch Ly Nhược cười hì hì ra tiếng, vỗ khuôn mặt nhỏ bé của Phong Huyền Diệp “Cút đi, đừng đến chỗ này của ta!”

“Tại sao?” Phong Huyền Diệp ngược mặt lên.

“Bởi vì, mẫu hậu người ở bên ngoài nhìn!” Bạch Ly Nhược nói nhẹ như gió, thu thập giấy bút, cách đó không xa là khuôn mặt lạnh của Thượng Quan Yến.

“Ai nha, thật xui xẻo!” Phong Huyền Diệp bày ra bộ mặt đau khổ, lấy miếng bánh ngọt ở trên bàn, không đợi Thượng Quan Yến đi tới, liền ra nghênh đón.

“Loan Quý Phi, hôm nay nhiều người nhìn người khi dễ Diệp nhi của ta như vậy, Diệp nhi nếu như có chút vấn đề gì, ta sẽ không bỏ qua cho người!” Thượng Quan Yến cẩn thận kiểm tra Phong Huyền Diệp, từ trên xuống dưới, nhìn qua một lần lại một lần.

“Hoàng hậu nương nương, ta không có khi dễ bất kỳ ai, thái tử có vấn đề gì, cũng không thể đổ thừa cho ta!” Bạch Ly Nhược không cao không thấp nói, cùng cung nữ đem giấy bút đi vào cửa điện, bỏ lại Thượng Quan Yến một mình hờn dỗi.

Nàng cư nhiên, lễ nghi tối thiểu cũng bị mất, Thượng Quan Yến tức giận sôi gan, nhìn nhi tử xinh đẹp trong ngực đang ăn bánh ngọt, sau đó ánh mắt trầm xuống, mang Phong Huyền Diệp trở về.

Ban đêm, Bạch Ly Nhược không đợi được Phong Mạc Thần, lại nghe tin Phong Huyền Diệp trúng độc.

Thái hậu mang theo Thượng Quan Yến đi tới Loạn Hoa cung, cùng Phong Mạc Nhiên ở chung một chỗ, lãnh đạm nhìn Bạch Ly Nhược, không nói một lời.

“Người tới, lục soát cho ta.” Thượng Quan Yến nghiêm nghị nhìn Bạch Ly Nhược, ra lệnh.

Không ngoài dự đoán, từ điểm tâm ban ngày của Bạch Ly Nhược, thái y gửi một cái, gạt đầu “Không sai, chính là độc Ô Đà.”

121. Cuốn 3 – Chương 121

Cuốn 3: Khuynh hết thiên hạ

Chương 121: Phế truất hoàng hậu

Bạch Ly Nhược cười lạnh, nàng cũng đã đọc sách thuốc mấy ngày nay, độc Ô Đà là 1 loại kịch độc, có triệu chứng nghiêm trọng, nhưng độ phát tác chậm, nếu như nàng thực sự muốn đưa thái tử vào chỗ chết, sẽ ngu ngốc dùng loại độc này sao?

Nhưng nhân chứng vật chứng đều có cả, nàng không cách nào phủ nhận.

“Hoàng thượng, xử trí như thế nào?” Thượng Quan Yến nhìn Phong Mạc Nhiên, đáy mắt lộ ra vẻ đắc ý.

“Diệp nhi đã thoát khỏi nguy hiểm, chuyện này, liền coi như kết thúc!” Phong Mạc Nhiên nhàn nhạt, không muốn nhìn Bạch Ly Nhược một chút nào.

“Không được, nàng phạm phải tội lớn như thế, hoàng thượng sao có thể bao che nàng như thế?” Thượng Quan Yến nghiêm nghị, âm thanh sắc bén.

“Hoàng hậu muốn thế nào?” Phong Mạc Nhiên nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt sắc bén, giống như có thể xuyên thủng tất cả.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, xử tội chu di cửu tộc!” Thượng Quan Yến gần giọng nói ra từng câu từng chữ.

Bạch Ly Nhược vô pháp cãi lại, nàng tin tưởng, Phong Mạc Nhiên sẽ không để cho nàng chết.

Thái hậu thờ ơ lạnh nhạt, người sáng suốt vừa nhìn, liền biết đây là một cái kế, Loan Quý Phi sao lại có thể tỉnh chuẩn như thế, thái tử sẽ đi tìm nàng vào hôm nay?

Hơn nữa độc Ô Đà? Đầu độc thái tử? Yến nhi, chiêu này quá ngu ngốc, sợ rằng vẽ hổ không thành, lại thành chó!

“Chu di cửu tộc? Hoàng hậu, nàng xác định?” Giọng của Phong Mạc Nhiên vẫn lãnh đạm như cũ, nhìn Thượng Quan Yến, mang theo một tia cảnh cáo.

“Yến nhi, chuyện này, hay là để thảo luận lại sau.” Thái hậu lên tiếng cảnh cáo.

“Không, nếu như không nghiêm trị hung thủ, nô tì sẽ quỳ ở đây không đứng lên!” Thượng Quan Yến quỳ xuống đất, ánh mắt hùng hổ, nhìn thẳng vào Phong Mạc Nhiên.

“Được, hoàng hậu, chu di cửu tộc, đây là nàng nói. Hôm nay trẫm không cần chu di cửu tộc, chỉ cần người nào làm người đó chịu, một dải lụa trắng, ban cho hung thủ cái chết, nàng xem có công bằng hay không?” Phong Mạc Nhiên cắn răng nghiêng lợi, phần hận nhìn Thượng Quan Yến.

Thượng Quan Yến nâng khuôn mặt tươi cười, đắc ý nói “Người tới, ban Loan Quý Phi một dải lụa trắng!”

“Chậm đã!” Phong Mạc Nhiên lớn tiếng ngăn cản, cao giọng nói “Phương Nham, dẫn nhân chứng, vật chứng.”

Phương Nham từ ngoài cung đi vào, tay dẫn theo một thái giám ở Ngự Thiện Phòng, thái giám nọ sợ run lấy bầy, kêu gào “Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cứu mạng!”

Thượng Quan Yến nhất thời sắc mặt tái nhợt, cả giận nói “Nói hươu nói vượn, bản cung chưa từng thấy qua người!”

“Hoàng hậu chưa từng thấy qua hân, vậy đã gặp qua Thu Ngọc tỳ nữ thân cận của nàng.” Phong Mạc Nhiên nói xong, đánh nhẹ song cửa, tiếp đó thị vệ mang vào một cung nữ tóc tai bù xù, sắc mặt nữ tử trắng bệch, vừa thấy Thượng Quan Yến liền không chịu được khóc thút thít.

“Hoàng thượng, xin ngài làm chủ cho nô tỳ, độc là hoàng hậu nương nương sai nô tỳ hạ trong đồ ăn thái tử giá họa Quý Phi nương nương, hoàng hậu nương nương muốn giết nô tỳ diệt khẩu, may nhờ Phương thống lĩnh cứu giúp, hoàng thượng, xin ngài làm chủ cho nô tỳ!” Thu Ngọc không ngừng dập đầu, toàn thân ướt nhẹp, hiển nhiên là mới vừa được người ta cứu ra từ trong nước.

Thượng Quan Yến phịch một tiếng quỳ xuống, khóc lóc than thở “Thái hậu, oan uổng cho nô tỳ, là hai tiện nhân này oan uổng nô tì!”

“Người tới, ban hoàng hậu một dải lụa trắng!” Phong Mạc Nhiên sắc mặt khó coi, ánh mắt lóe ra lửa giận.

“Cô, không cần, không cần.” Thượng Quan Yến không để ý hình tượng bắt được chân Thái hậu, lệ rơi như mưa.

“Đủ rồi! Nhiên nhi, nàng là biểu muội của người!” Thái hậu đập bàn, giận giữ nhìn Thượng Quan Yến, nàng đã nói qua, muốn nàng ta tạm thời tránh đi Loạn Quý Phi tài năng, ai ngờ nha đầu này lại.

“Hoàng đế biểu ca, van xin người, xin người.” Thượng Quan Yến khóc bắt đầu ôm lấy chân Phong Mặc Nhiên.

Phong Mặc Nhiên chán ghét đá một cước làm nàng văng ra, lạnh lùng nói “Người tới, phế truất hoàng hậu Thượng Quan Yến, tống vào lãnh cung! Khâm thử.”

“Khâm thử” hai chữ này Phong Mặc Nhiên nói rất nặng, y liếc mắt nhìn sắc mặt chợt tái nhợt của Thượng Quan Yến, vén vạt áo long bào, xoải bước rời đi.

Thái hậu thở dài một tiếng, Yến nhi, quá thiếu kiên nhẫn!

“Cô, cô, Yến nhi không muốn vào lãnh cung.” Thượng Quan Yến bò lại níu vạt áo Thái hậu, lại bị cung nữ kéo đi, trên đường lưu lại một đạo nước mắt trong suốt.

Bạch Ly Nhược nhìn cảnh tượng Thượng Quan Yến nhất thời kết thúc như thế, thở dài một tiếng, Phong Mặc Nhiên, quả nhiên không phải hạng người tầm thường.

Sở quốc, năm 233, hoàng đế phế truất hoàng hậu Thượng Quan Yến, sau đó chinh đồn các quan lại, nhiều người bị liên lụy, trong triều, lòng người nhất thời hoảng sợ.

“Tại sao phụ hoàng không cho ta đi gặp mẫu hậu?” Tiểu thái tử Phong Huyền Diệp ngồi ở Loạn Hoa cung nâng cằm lên, u oán nhìn Bạch Ly Nhược.

“Bởi vì, mẫu hậu người, nàng phạm sai lầm.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt nói, nhìn Phong Huyền Diệp có chút thương hại, hải tử đáng thương sinh ra trong gia đình đế vương.

“Ta hiểu rõ, nàng muốn giá họa cho người, bị phụ hoàng phát hiện.” Phong Huyền Diệp chu mỏ, mang vẻ mặt của tiểu hải tử nũng nịu đáng yêu.

“Huyền Diệp, người là đứa bé ngoan, chờ người làm hoàng đế, có thể thả mẫu hậu người ra.” Bạch Ly Nhược kéo tay Phong Huyền Diệp, nhẹ giọng an ủi hắn.

“Người tuyệt đối không gốc, khó trách mẫu hậu không tính kế được người!” Phong Huyền Diệp đứng lên, quay đầu lại nói “Người biết ta tới tìm người, muốn người cầu xin phụ hoàng thả mẫu hậu ra, đúng không?”

Bạch Ly Nhược trầm mặc không nói, tâm tư của một đứa trẻ, cũng viết ở trên mặt, nàng làm sao không hiểu. Nhưng các thế lực trong hoàng cung, bức dây động rừng, Phong Mặc Nhiên đợi ngày phế hậu không biết đã bao lâu, sao có thể vì nàng mà thay đổi?

“Đại mỹ nhân, mặc dù người không chịu giúp ta, nhưng mà ta một chút cũng không hề hận người!” Phong Huyền Diệp nghiêng đầu sang chỗ khác, ánh mắt thê lương nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược nhất thời cảm thấy chua xót, đi tới ôm lấy hắn “Thái tử, thật xin lỗi.”

Nếu như không phải vì nàng, Thượng Quan Yến cũng sẽ không thiếu kiên nhẫn như vậy, cuối cùng là nàng nợ đứa trẻ này.

“Đại mỹ nhân, người không cần phải nói xin lỗi, là mẫu hậu ta không đúng!” Phong Huyền Diệp giơ tay lên vuốt ve tóc Bạch Ly Nhược, như một người lớn an ủi nàng.

Đây thật sự là một hải tử bốn tuổi sao? Bạch Ly Nhược cười khổ, tương lai nàng quyết định không muốn hải tử của mình hiểu chuyện giống như hắn làm cho người khác thật đau lòng.

Một hải tử không buồn không lo, bướng bỉnh. hồ đồ mới là hải tử hạnh phúc nhất.

“Đại mỹ nhân, ta có thể xin người một chuyện nữa không?” Phong Huyền Diệp đùa giỡn một nhúm tóc của Bạch Ly Nhược, ở trong ngực nàng, mắt lộ ra vẻ buồn bã.

“Người nói đi.” Bạch Ly Nhược gật đầu, có chút muốn khóc.

“Ta có thể ở cùng một chỗ với người không?” Âm thanh của Phong Huyền Diệp rất nhẹ, mang theo bộ dáng cầu xin đáng thương.

“Tại sao? Người cùng Thái hậu ở chung một chỗ, là an toàn nhất!” Bạch Ly Nhược nhìn Phong Huyền Diệp, cảm thấy đứa nhỏ này, suy nghĩ không nhanh nhẹn như bình thường.

“Bởi vì, mẫu hậu đắc tội qua rất nhiều phi tử, bọn họ cũng hận ta, nhưng phụ hoàng thích người nhất, chỉ có người mới có khả năng giúp ta!” Giọng nói non nớt của tiểu hài tử mang theo bất đắc dĩ, như một người lớn từng trải.

“Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ người, sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương người!” Bạch Ly Nhược cam kết.

“Đại mỹ nhân người đúng là một người tốt! Ta sẽ đi xin thánh chỉ của phụ hoàng ngay bây giờ, về sau ta sẽ ở tại Loạn Hoa cung của người!” Phong Huyền Diệp chật vật nhảy xuống, chạy đi tìm Phong Mặc Nhiên.

122. Cuốn 3 – Chương 122

Chương 122: TA RẤT NHỚ NGƯỜI

Từ đó về sau, Phong Huyền Diệp (Nghe cứ như Ái Tân Giác La Huyền Diệp – vua Khang Hy) đã vào ở Loạn hoa cung, thất khiếu lung linh* của hắn nói cho hắn biết, trong hoàng cung này, người duy nhất có thể bảo vệ hắn, chính là cô gái xinh đẹp đó – Bạch Thanh Loan, hoặc có thể gọi là Bạch Ly Nhược

* Thất khiếu lung linh: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi và miệng

Cùng lúc đó, trong triều đình xảy ra biến hóa long trời lở đất, những nội thần bị mất quyền lợi không phục liên hợp lại với nhau, hơn nữa có Thượng Quan gia nắm trong tay trọng binh, Phong Mặc Nhiên đối phó đến bể dầu sứt trán.

Bạch Ly Nhược tạm thời được thanh nhàn, nàng không còn nhớ nhung Phong Mặc Thần, ngược lại hận hắn, sống hận cuộn cuộn, sâu tận xương tủy.

Hắn hồi kinh đã một tháng rồi sao? Nhưng hắn không có vào cung thăm nàng, hoặc là hắn đã quên nàng rồi, trong vương phủ nhiều thị thiếp như vậy, còn có một Liễu Y Y nữa.

Bạch Ly Nhược ngồi trên giường, ăn mặc phong phanh, cung sa hồng lay động, giường nhỏ xa hoa, đèn lồng chiếu xuống mơ màng, kiều diễm vô hạn.

Ba ngàn thanh ty (tóc đen) như thác nước phủ xuống bả vai yếu đuối của nàng, hai tay đặt ở đầu gối, nàng trầm tư, chẳng lẽ cả đời nàng bị vây hãm trong hoàng cung này thật sao?

Cửa sổ “két” một tiếng bị mở ra, nàng đột nhiên ngẩng đầu, từ bên ngoài nam nhân như khoác một kiện ánh sao bước vào, nam nhân toàn thân mặc hắc y, dáng người mạnh mẽ kiên cường, phong thần tuấn lãng.

Nàng vén màn tơ, nhìn thấy Phong Mặc Thần – người vô số lần xuất hiện trong mộng, hình như hắn gầy đi rất nhiều, cũng đen đi rất nhiều, nhưng vẻ khôi ngô của hắn khiến cho nàng khó chịu, không biết cha mẹ hắn ra sao mới có thể sinh ra một người có ngũ quan hoàn mỹ như vậy?

Phong Mặc Thần nắm lấy tay nàng đang vén màn, ngồi ở mép giường, đôi mắt sâu thẳm, chăm chú nhìn nàng không hề chớp mắt, tất cả nhớ nhung, tất cả tình cảm, toàn bộ như ẩn chứa trong đôi mắt hắn vậy.

Bạch Ly Nhược dâng trào cảm giác tủi thân, hung hăng đá vào chân hắn một cước: “Người tới làm gì, cút, ta không muốn nhìn thấy người.”

Phong Mạc Thần nắm chân của nàng, nghiêng người đè nàng xuống, hổn hển nói “Nhưng mà, ta rất nhớ nàng nha.”

Không đợi Bạch Ly Nhược phản bác lại, hắn đã nặng nề nhắm nháp cánh môi mềm, môi nàng ngọt ngào như mật hoa, khiến hắn không thể kiềm chế nổi say mê trong đó. Hắn thở gấp, nàng yêu kiều, hắn vội vàng thô bạo, nàng dịu dàng chống cự, tất cả như một tấm lưới, ga giường mỏng màu hồng, quần chặt lấy nàng, làm cho nàng không thể cử động.

“Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược.” Hắn thì thầm tên của nàng, gặm cắn nàng, ánh mắt mê ly, mang theo ánh mặt trời nhìn nàng thật sâu.

Bạch Ly Nhược nằm trên giường, cảm thụ hơi thở đã lâu không gặp của hắn, gương mặt đỏ ửng, nàng muốn cự tuyệt, nhưng toàn thân không hề có chút sức lực nào, chỉ đành hòa tan trong ngọt ngào của hắn.

Hắn ở trên môi nàng hôn đi hôn lại như đang thực hiện một màn diễn tập, mới đầu là dịu dàng liếm láp, sau đó dùng lưỡi thử dò xét nạy rằng nàng, thấy nàng không kháng cự kịch liệt, cuối cùng hắn cũng không nhịn được, rên nhẹ một tiếng mở hàm nàng ra, đem lưỡi mình cuốn vào miệng nàng, làm lung lay thần trí của nàng, hắn muốn nàng và hắn cùng nhau trầm mê điên cuồng.

Bạch Ly Nhược bị nụ hôn của hắn ép đến không thở được, tay nàng khoác lên vai hắn, vốn định đẩy hắn ra, nhưng đôi tay lại mềm nhũn không có sức, nàng chỉ có thể hơi ngửa đầu ra, ỉnh cơ hội thở dốc.

Hắn nhìn thấy mắt nàng mơ màng, khóe môi mỉm cười, hôn lên má của nàng, tiếp theo thẳng một đường đi xuống, mỗi chỗ lướt qua đều lưu lại những vết hôn xanh tím.

Bạch Ly Nhược thở gấp, cảm giác được nụ hôn nóng bỏng của hắn, nhẹ nhàng nói “Thượng Quan Yến bị đưa vào lãnh cung.”

Chuyện này không phải chuyện mới mẻ, cũng bởi vì Thượng Quan Yến bị nhốt vào lãnh cung, hắn mới mới có cơ hội mượn thế lực của Thượng Quan gia, hi vọng có thể cứu Bạch Ly Nhược ra.

Hắn không quan tâm nàng giả dụ, lưu lại vết tích nghiêm trọng trên người nàng, thân thể của nàng, làm cho hắn mê muội, lôi mở vạt áo nàng, nhắm nháp xương quai xanh xinh đẹp của nàng “Chuyên tâm một chút.”

Hắn không vui khi nàng phân tâm, hung hăng cắn lên xương quai xanh của nàng, Bạch Ly Nhược lên tiếng kêu đau, cúi đầu nhìn xuống xương quai xanh đã muốn chảy máu của mình.

Hắn mút máu của nàng vào, như là đói khát, hàm răng tiếp xúc da thịt nàng, sâu như vậy, đau như vậy, tựa hồ như muốn nuốt nàng vào bụng.

“Đau quá.” Bạch Ly Nhược nhíu mày, bắt đầu giả vờ đang ra.

“Xuyết.” Phong Mạc Thần dụ dỗ nàng, bắt đầu đưa tay cởi y phục của mình, đôi mắt như có điện nhìn xuống, dường như muốn nhấn chìm nàng trong đó.

“Ly Nhược, mở chân ra.” Phong Mạc Thần mỉm cười, trong phút chốc hết sức chân thành với nàng.

Bạch Ly Nhược gương mặt ửng đỏ, muốn lấy chăn mỏng che lại, nhưng bị hắn giành trước đem chăn mỏng quăng xuống đất.

Nàng chần chờ một chút, chậm rãi, mở hai chân mình ra, tiếp theo hắn dựa vào tiến cử của nàng (cái này ý là tác giả ẩn dụ cho cái chuyện đưa *** của nàng lên), nhiệt tình mút liếm.

Khó có thể tưởng tượng, hắn sẽ làm cái việc xấu hổ như vậy, Bạch Ly Nhược nắm chặt ga giường, cả người như có điện đánh trúng tê dại không dứt.

“Đừng...” Nàng không ngừng run rẩy, trong mắt đã muốn tràn ra nước, nàng sợ cái cảm giác xa lạ này.

Hắn lại không chịu buông nàng ra, trêu đùa nàng, nàng khóc thút thút ra tiếng, nhìn thấy thân thể trắng nõn của nàng ửng lên một tầng hồng, hắn tà mị cười một tiếng, hôn môi mềm của nàng “Ta nghĩ, rõ ràng thân thể của nàng so với miệng của nàng thì thành thật hơn.”

Hắn nâng hông của nàng, sau đó động thân mà vào, không cho nàng thời gian kịp thích ứng, đã bắt đầu không ngừng tiến lên.

Mười đầu ngón tay mảnh khảnh của Bạch Ly Nhược nắm chặt bả vai hắn, mái tóc đen nhánh trải trên gối lụa đào như sóng lăn tăn.

“Ly Nhược, muốn ta không? muốn hay không?” Phong Mạc Thần không ngừng thì thầm bên tai nàng, hưởng thụ cảm giác tuyệt vời nàng mang lại cho hắn lên tiếng thở dốc.

“Không muốn, không muốn, không muốn...” Bạch Ly Nhược không ngừng lắc đầu, giống như muốn chối bỏ cảm giác trong lòng, phủ nhận hắn.

Lời của nàng, dường như chọc giận hắn, động tác càng kịch liệt hơn, cuối cùng nàng thét một tiếng chói tai, hai người cùng nhau tới đỉnh điểm.

Sau đó, hắn vuốt ve gương mặt xinh đẹp của nàng, cười nói “Sau này, chúng ta mỗi ngày đều như vậy.”

Bạch Ly Nhược ném cho hắn một cái liếc mắt, xoay mình lấy chăn mỏng đắp lên người.

Phong Mạc Thần kéo ra một nửa đắp lên người của mình, cánh tay lọt qua cần cổ của nàng, ôm nàng vào ngực “Ly Nhược, nàng thích cuộc sống thế nào?”

Bạch Ly Nhược giống như con tôm co rút trong ngực của hắn, sống lưng cảm thụ được nhiệt độ trong lòng ngực hắn, thản nhiên nói “Cuộc sống ta muốn, chàng cho không nổi.”

“Nói nghe xem.” Phong Mạc Thần kéo nàng quay mặt về phía mình.

Bạch Ly Nhược mở to mắt nhìn hắn một cái, ngay sau đó nhắm mắt lại, môi mềm khép kín, không nói một lời.

“Ly Nhược, nếu ta mang nàng đi lưu lạc thiên nhai (đi rong ruổi khắp chân trời góc bể), nàng có đồng ý không?” Phong Mạc Thần nắm tay của nàng, khẩu khí nghiêm túc chưa từng có,

123. Cuốn 3 – Chương 123

Chương 123: Nàng ăn no

“Ly Nhược, nếu như ta mang nàng đi lưu lạc khắp chân trời góc bể, nàng có đồng ý không?” Phong Mạc Thần nắm tay nàng, khẩu khí nghiêm túc chưa từng có.

Bạch Ly Nhược vẫn trầm mặc như cũ, gắt gao nhìn ánh mắt hắn, suy nghĩ về độ chân thật trong lời nói của hắn.

Phong Mạc Thần nắm tay nàng, vô ý thức ngón cái nhẹ nhàng ma sát, ánh mắt thâm thúy, gắt gao nhìn môi mềm của nàng, tựa hồ chỉ cần nàng nói không muốn, hắn sẽ hung hăng phủ lên.

Bạch Ly Nhược thu hồi tay mình, thản nhiên nói “Vậy còn danh hiệu Vương gia của chàng? Còn trắc phi, thị thiếp của chàng đều không cần nữa sao?”

Phong Mạc Thần cảm thấy buồn cười, khẽ động thân thể, đem cả thân thể mềm mại nhu thuận của nàng vào trong ngực, cái cằm gầy nhọn đặt gần trán nàng, nhẹ giọng nói, “Nàng đang ghen.”

Hắn khẳng định, lại thêm giọng điệu trêu chọc, khiến Bạch Ly Nhược cảm thấy cực kỳ khó chịu, dùng sức đẩy hắn ra, oán hận nói “Ta sẽ không đi cùng chàng, chàng trở về tìm Liễu trắc phi của chàng đi.”

“Đưa ngọc, đừng đem ta giao cho người khác, người ta thích chính là nàng.” Phong Mạc Thần cười lật người đè lên người nàng, Bạch Ly Nhược đẩy ra, bị hắn nhẹ nhàng cầm hai tay nàng, đặt trên đỉnh đầu.

Cảm nhận được dưới bụng nóng bỏng của hắn, Bạch Ly Nhược trừng mắt liếc hắn một cái, sắc lang bại hoại mà. Phong Mạc Thần hôn nhẹ nàng, khoe môi tươi cười “Không có biện pháp, ai kêu ta đã lâu không được chạm vào nàng.”

“Chàng mau mau giải độc Tình Vững Hơn Vàng cho ta.” Bạch Ly Nhược cau mày, cảm nhận được hắn cứ nhiên lại tiến vào nàng.

Phong Mạc Thần lật người nàng lại, từ phía sau nhẹ nhàng tiến vào nàng, thản nhiên nói “Không giải, cả đời, không giải -”

“Chàng vô lại!” Bạch Ly Nhược mắng, ai ngờ hắn đột nhiên gia tăng lực độ, khiến cho nàng không thể phát ra một câu đầy đủ.

Đêm hôm đó, bọn họ triền miên không nghỉ, trời hừng sáng, tia nắng ban mai đầu tiên chiếu xuống, sắc mặt Bạch Ly Nhược mang theo mồ hôi mỏng, nàng đã hoàn toàn không có khả năng nhúc nhích, Phong Mạc Thần từ trên người nàng xuống, hôn nhẹ gương mặt nàng “Chờ ta, mấy ngày nữa thôi, cứu Vân Cảnh Mạch ra, ta liền đón nàng xuất cung.”

Chăn mỏng che lại nửa thân thể mềm mại của Bạch Ly Nhược, đưa một cánh tay trắng nõn ra, nhẹ nhàng giữ chặt quần áo Phong Mạc Thần “Chàng, không nên tổn thương Phong Mạc Nhiên, hắn đối với ta không tệ!”

Phong Mạc Thần mặc áo xong, cầm tay Bạch Ly Nhược, cười nhạt nói “Dĩ nhiên, chỉ cần hắn không động đến nàng, ta hiển nhiên sẽ không động đến hắn!”

Không đợi hắn đẩy cửa sổ rời đi, một tiểu quý chạy vào trong nội điện, đôi mắt xinh đẹp lóe ra một tia giáo hoạt, hắn ôm trong ngực một hộp bánh quế, nhìn thấy quần áo xốc xếch của Phong Mạc Thần, chớp to mắt “Hoàng thúc, tại sao ngươi lại ở đây?”

Phong Mạc Thần vừa chỉnh lại quần áo của mình, vừa xuyên qua màn sa mỏng nhìn Bạch Ly Nhược một cái, ngồi xổm xuống, vuốt ve cái đầu nhỏ của Phong Huyền Diệp, “Ta tới nhìn thê tử của ta, ngươi tới đây làm cái gì?”

Bạch Ly Nhược cuốn chăn mỏng che trên người mình, trên cổ toàn bộ là màu của vết hôn xanh tím, vén màn sa lên, cả giận nói “Phong Mạc Thần, chớ có nói hươu nói vượn!”

Phong Mạc Thần mỉm cười, không để ý đến cơn giận giữ của Bạch Ly Nhược, nắm khuôn mặt xinh đẹp nhỏ bé của Phong Huyền Diệp “Tiểu quý, nói mau, ngươi trông thấy gì?”

Phong Huyền Diệp xuyên qua màn tơ nhìn Bạch Ly Nhược một cái, hưng phấn hô lên, “Thật tốt quá, đại mỹ nhân là thẩm thẩm*, như vậy phụ hoàng sẽ không thích đại mỹ nhân nữa rồi.”

*Thẩm thẩm: mẹ, thím, vợ của chú

Phong Mạc Thần vỗ gò má của Phong Huyền Diệp “Đừng có nói hươu nói vượn, cẩn thận phụ hoàng đánh ngươi!”

Phong Huyền Diệp ôm bánh quế xông lên giường Bạch Ly Nhược, bị Phong Mạc Thần giữ chặt “Ngươi đi đâu vậy, cút ra ngoài, thẩm thẩm ngươi không có mặc y phục.”

Phong Huyền Diệp bắt mẫn chu môi, hai cái chân nhỏ không ngừng loạn đạp “Ta đi đưa đồ ăn cho thẩm thẩm.”

Phong Mạc Thần ném Phong Huyền Diệp ra ngoài, hung ác ngăn ngoài cửa “Thẩm thẩm ngươi đã ăn no rồi.”

“Vậy thì hoàng thúc ăn.” Phong Huyền Diệp đưa bánh quế ra, lấy lòng hắn.

“Hoàng thúc, cũng ăn no rồi.” Phong Mạc Thần đẩy Phong Huyền Diệp, muốn hắn cách xa tầm cung một chút.

“Hoàng thúc, ngươi rất lạ, thời gian ngươi không có ở đây, ta đều ngủ chung với đại mỹ nhân.” Cái miệng nhỏ nhắn của Phong Huyền Diệp đẩy bánh quế.

Phong Mạc Thần nâng khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hắn lên “Về sau không cho phép, chỉ có hoàng thúc có thể ngủ chung với đại mỹ nhân!”

“Chàng nói hừ nói vượn cái gì đó?” Bạch Ly Nhược mặc quần áo tử tế, nghe thấy hắn đang dạy hư tiểu hài tử, cau mày bất mãn.

Phong Mạc Thần buông Phong Huyền Diệp ra, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, dán vào tai của nàng, đè thấp âm lượng nói “Nàng thích tiểu hài tử như vậy, chúng ta cũng sinh một đứa.”

Bạch Ly Nhược gơ tay muốn đánh, lại bị Phong Mạc Thần nhẹ nhàng giữ chặt, xa xa truyền đến âm thanh non nớt của Phong Huyền Diệp “Phụ hoàng, phụ hoàng.”

Bạch Ly Nhược kinh hãi, đẩy Phong Mạc Thần ra nói “Chàng đi mau, mau lên, từ cửa sổ trốn đi.”

Phong Mạc Thần không vui đẩy tay nàng ra, lãnh đạm nói “Tại sao muốn ta đi?”

Bạch Ly Nhược nổi giận, bước đi thong thả nói “Thân phận hiện tại của ta là Loan Quý Phi, chàng muốn hại ta mang tội bất trung không trong sạch sao?”

Sắc mặt Phong Mạc Thần thoáng dần ra, hôn một cái trên gò má nàng, nhỏ giọng nói “Ta đi đây, nàng cẩn thận một chút, buổi tối ta lại tới thăm nàng!”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, một khắc trước khi Phong Mạc Nhiên bước vào Loan Hoa cung, Phong Mạc Thần liền biến mất.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, theo Phong Mạc Nhiên tiến vào, còn có Phong Huyền Diệp, cái đầu tiểu quỷ ngó vào trong phòng nhìn qua nhìn lại, không phát hiện được gì, mới nhìn Bạch Ly Nhược le lưỡi một cái.

Bạch Ly Nhược mỉm cười, phát tay về phía Phong Huyền Diệp, Phong Huyền Diệp hạ mắt, nghịch ngợm rời đi.

Phong Mạc Nhiên vừa vào tắm cung của Loan Hoa cung, liền hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hắn cố nén tức giận, quay đầu lại nhìn Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Ly Nhược, nàng đang ép ta phá hủy Thần vương phủ!”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược mang theo vẻ mệt mỏi, mái tóc che kín cổ có dấu hôn, lãnh đạm nói “Ta không hiểu rõ ý của hoàng thượng!”

Phong Mạc Nhiên giận dữ rời đi, trước khi đi, bỏ lại một câu “Nàng sẽ phải hối hận!”

Bạch Ly Nhược còn chưa kịp hối hận, liền bị Thái hậu bắt, ném vào Thiên Lao bởi vì hoàng hậu trước Thượng Quan Yến chết trong lãnh cung.

Chuyện là như vậy, Thượng Quan Yến bị tống vào lãnh cung không lâu, Bạch Ly Nhược mang theo Phong Huyền Diệp đi lãnh cung thăm nàng, nàng chuẩn bị không ít thứ mang cho Thượng Quan Yến, kết quả, Thượng Quan Yến bị độc chết trong lãnh cung.

Tiết mục hãm hại như nhau, chỉ không biết người ra tay lần này là ai, hiện tại trong hậu cung, chỉ có nàng được sủng ái nhất, nhưng nàng là Loan Phi giả.

Mặc dù lần này có Phong Huyền Diệp ra mặt làm chứng, nàng không có hạ độc, nhưng Thái hậu không tin, hoàng đế cũng không cứu nàng như lần trước, vì vậy, nàng bị bắt vào ngục giam.

124. Cuốn 3 – Chương 124

Chương 124: Nhà trọ triền miên (một)

Phòng giam mờ tối, không có cửa sổ, khắp nơi tản ra mùi hôi thối, âm lạnh trong không khí mang theo mùi tanh như có như không, con chuột không chút sợ hãi nhìn thẳng nàng, chung quanh là lũ gián đang chạy.

Bạch Ly Nhược ôm hai cánh tay, nhìn chăm chăm con chuột đang nhìn mình, nàng không hiểu, tại sao trong ngục giam chuột đều đầy đà như vậy, có phải bọn chuột này chén rất no say thức ăn của phạm nhân hay không?

Nàng nhặt một cục đá bên cạnh lên, hướng về phía con chuột ném đi, hy vọng có thể hù dọa nó chạy, vì nàng cũng không có đủ cam đảm nhìn nó cả đêm.

Kết quả con chuột ngược lại không biết sợ, còn xông tới ngửi cục đá, phát hiện không thể ăn được, hướng về phía Bạch Ly Nhược nghiêng răng nhếch miệng, kêu chít chít.

Bạch Ly Nhược sợ đến sắc mặt tái nhợt, thì ra, con chuột này đặc biệt có người nuôi nấng hay sao?

Đúng lúc, tiểu thái tử Phong Huyền Diệp đến thăm nàng, mang bánh quế theo nàng thích ăn nhất, bộ mặt tiểu tử u sầu, hai mắt đỏ hoe, không biết đã khóc bao lâu.

Bạch Ly Nhược nhìn bánh quế trong tay, lại dùng ánh mắt liếc con chuột một cái, con chuột kia, hình như cũng nhìn hộp đựng thức ăn trong tay nàng.

Xuyên qua song sắt nàng nhẹ nhàng nắm kéo áo Phong Huyền Diệp “Tiểu thái tử, có thể đuổi con chuột kia đi giúp ta trước hay không?”

Phong Huyền Diệp vuốt mắt, hướng về phía sau lưng hét lớn ngục tốt một câu, “Cẩu nô tài, các người để cho Loan quý Phi ở nơi như thế này sao? Còn không nhanh đổi một gian sạch sẽ hơn!”

Ngục tốt đã bị làm khó, hần đi vào phòng giam đã phạm vào đại kỵ rồi, hướng chỉ cái phòng giam này, là người phía trên đặc biệt chỉ định cho Loan phi nương nường.

Bạch Ly Nhược tiếp tục kéo Phong Huyền Diệp “Không cần đổi, chỉ cần đuổi chuột đi giúp ta là tốt rồi.”

Phong Huyền Diệp phồng miệng “Đại mỹ nhân, uất ức cho người, đều là tại ta liên lụy đến người!”

“Thái tử, đừng nói nhiều như vậy, người xem con chuột kia, vẫn cứ nhìn ta chăm chăm.” Bạch Ly Nhược nhích tới gần phong Huyền Diệp, thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn con chuột một cái.

Phong Huyền Diệp cầm lấy bánh quế trên tay Bạch Ly Nhược, bẻ mấy mẩu, vút cho con chuột, con chuột ăn no, liền chạy về hang ổ.

Bạch Ly Nhược không yên tâm, nàng rất lo lắng, ngộ nhỡ nửa đêm con chuột lại đói bụng thì sao? Dem bánh quế trong tay giấu kỹ, nếu nó đói bụng, thì cho nó ăn vậy, để nó khỏi cắn mình là được.

Nhưng con chuột kia, cũng thật to, cơ hồ muốn thành tinh rồi.

“Đại mỹ nhân, ta đi, người hãy bảo trọng, mai ta lại đem bánh quế tới cho người.” Phong Huyền Diệp nài thanh nãi khí lắm bầm một câu với Bạch Ly Nhược, sau đó rời đi.

Bạch Ly Nhược nhìn vách tường trơn ướt không ngừng thở dài, nàng rất buồn ngủ, thế nhưng ở đây tối thiếu một chiếc giường cũng không có, toàn bộ là rơm rạ, rơm rạ sớm đã trở thành ổ của lũ con chuột, nàng nào dám đi giành địa bàn với chuột?

“Phong Mặc Thần, Phong Mặc Thần, nhanh tới cứu ta.” Bạch Ly Nhược không ngừng thì thầm, trước tiên hẳn phải cứu Vân Cảnh Mạch, rồi tới cứu mình chứ?

Bất tri bất giác, nàng tựa vào vách tường ngủ thiếp đi, ban đêm bị một hồi âm thanh chít chít đánh thức, nàng vừa mở mắt ra, nhất thời hoảng hốt, rất nhiều chuột, vây xung quanh bánh quế không ngừng kêu lên.

Nàng gần như muốn khóc, nàng xui xẻo vậy, đến chuột cũng khi dễ nàng, sờ sủng lục bên hông, không đủ đạn để bắn chết chúng.

Đột nhiên, một hồi hơn mười phần trung khí tiếng chi chi từ hang ổ truyền ra, tiếp theo nàng nhìn thấy một con chuột đầu đàn to lớn xuất hiện, các con chuột bên cạnh nó nhất thời đều tựa như đánh bại, chạy thực mạng trở về.

Bạch Ly Nhược mở hộp đựng thức ăn, ném bánh quế, con chuột đầu đàn kêu chít chít, hết sức vui sướng.

Hôm sau, ngục tốt đưa cơm tới, toàn là những món mồi meo thiêu thối, Bạch Ly Nhược thật sự ăn không vô, liền đem đặt cơm vào hang ổ của chuột đầu, để nó đi, dầu gì mỗi đêm nó đều giúp nàng.

Kết quả chuột đầu đàn liếc mắt nhìn, không thèm quan tâm đến liền trở về ngủ.

Bạch Ly Nhược hết sức thất bại, chuột cũng không ăn?

Mười ngày tiếp theo, mỗi ngày Phong Huyền Diệp đều mang rất nhiều đồ ăn ngon cho nàng, nàng đem hơn phân nửa chuột, cùng chuột đầu quan hệ ngày càng hòa hợp, trong phòng giam rất nhiều gián và chuột con, cơ hồ như chúng đều mai danh ẩn tích.

Ngày cuối cùng, lúc Phong Mạc Thần tới cứu nàng, tất cả ngục tốt bị điểm ngắt, nhìn thân thủ, đa số là người trên giang hồ, Bạch Ly Nhược ở trong ngục hưng phấn quơ tay múa chân, Phong Mạc Thần, cuối cùng đã đến.

Phong Mạc Thần kéo khăn đen trên mặt xuống, tà mị cười một tiếng, chém đứt khóa nhà giam, Bạch Ly Nhược liền vọt vào ngục hắc.

“Xin hỏi đại mỹ nhân tuyệt thế vô song, người có nguyện ý cùng Phong Mạc Thần lưu lạc chân trời góc bể không?” Phong Mạc Thần mỉm cười, nhìn.

Bạch Ly Nhược hung hăng cắn hắc hắc một hớp “Đi thôi, lưu lạc chân trời, tiêu dao giang hồ.”

Đang lúc hai người chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng chít chít quen thuộc, Phong Mạc Thần thấy con chuột lớn như vậy, ngón giữa bắn ra chỉ phong hướng phía con chuột, Bạch Ly Nhược kêu lên, “Đừng.”

Xem ra, con chuột này không bỏ được nàng, nó không có ý xấu.

Đáng tiếc con chuột đã bị thương, nằm trên mặt đất buồn bã nhìn nàng, Bạch Ly Nhược đẩy đẩy Phong Mạc Thần “Nhanh đi, cứu nó.”

Phong Mạc Thần cực độ không vui “Cứu một con chuột? Người đồng tình thương cảm quá nhiều!”

“Ta mặc kệ, do người đã thương nó.” Bạch Ly Nhược nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần thở dài bất đắc dĩ, thôi, cứu con chuột ghê tởm vậy, hắc nhin, ai bảo hắc yêu nàng?

Khi hắc nhắc thân thể con chuột lên, đột nhiên phát hiện không đúng, tiếp hắc đỡ lấy con chuột phát hiện đường nối trên mình nó, kéo đường nối, lộ ra một con chuột một thân lông trắng như tuyết.

Con chuột lộ ra diện mục thật sự, mắt đen to lúng liếng, bờ phiến giống cái đuôi to, lông trắng như tuyết, mềm nhũn, như vừa được sinh.

Đại khái ở trong ngục lâu ngày, cái đuôi của nó có chút biến hình, nhìn Phong Mạc Thần, ánh mắt thăm thiết, kêu loạn chít chít. Sau đó nhẹ nhàng một vọt, nhảy vào lồng ngực Bạch Ly Nhược, đối với phần lưng mình bị Phong Mạc Thần đã thương, kêu chít chít một tiếng, sau đó liếc Ly Nhược một cái, tựa hồ như oán giận.

“Thật đáng yêu.” Bạch Ly Nhược vuốt ve con chuột nhỏ.

Phong Mạc Thần kéo hang chuột ra, phía trên ổ một tầng rậm rạp chẳng chịt, sau đó xoay người tra xét hang chuột, ở bên trong tìm được vải vóc.

Đem vải vóc qua quýt cất kỹ, trên gương mặt tuấn mỹ của hắc là vẻ nặng nề, Bạch Ly Nhược cười đến gần hắc, ôm con chuột nhỏ trong tay, “Vật gì vậy?”

“Tàng Bảo Đồ.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt phun ra mấy chữ này.

“Tại sao lại ở trong hang chột?” Bạch Ly Nhược ngửa đầu, nhìn Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần không trả lời, nắm cả eo mảnh khảnh của nàng, điểm mũi chân một cái, lướt nhẹ ra khỏi phòng giam, biến mất ở trên mái phòng giam.

“Thần, về sau chúng ta mang theo con chuột này lưu lạc chân trời, có được hay không?” Bạch Ly Nhược ở trong lòng Phong Mạc Thần, thỏa mãn trước nay chưa từng có.

“Ừ.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt.

“Sau này, liền kêu con chuột nhỏ này tên xèo xèo có được hay không?” Bạch Ly Nhược vẫn mỉm cười như cũ, tràn đầy kỳ vọng đối với tương lai.

“Ừ.” Phong Mạc Thần ừ nhẹ một tiếng.

“Chúng ta, đi tìm bảo tàng sao?” Bạch Ly Nhược ngồi ở trong ngực Phong Mạc Thần, hai người cùng cười một con ngựa, xèo xèo ở trên bả vai Bạch Ly Nhược, hai người một sủng vật, cảnh sắc này, trông rất đẹp mắt.

“Cái bảo tàng này, Phong Mạc Nhiên đã tìm từ lâu, nếu như mà ta cử người đi tìm, vừa lúc dẫn hắc đến đó.” Phong Mạc Thần không chút để ý siết cương ngựa, ôm nhuyển ngọc ôn hương trong ngực, dần dần, có chút tâm ý viên mãn.

“Vậy chúng ta đi Lăng châu gặp tỷ tỷ, có được không? Không biết Vân Cảnh Mạch có trở về Lăng châu hay không?” Bạch Ly Nhược ngồi trong ngực Phong Mạc Thần, không chịu an phận, một lát trêu chọc xèo xèo trên vai, một lát nghiêng đầu nhìn sắc mặt Phong Mạc Thần.

“Được, nàng nói đi nơi nào chúng ta liền đi nơi đó, nhưng đầu tiên, chúng ta phải tìm một nơi để ở.” Phong Mạc Thần kẹp chặt bụng ngựa, vung roi hướng tới đường nhỏ thưa thớt người qua đi.

Ngoài kinh thành năm dặm có nhà trọ ở sườn núi, Bạch Ly Nhược tắm rửa xong nằm trên giường chờ Phong Mạc Thần, hắc đi thăm dò tin tức, không biết Phong Mạc Nhiên có phải truy binh đuổi theo tới đây không, hơn nữa Thần vương phủ có nhiều người như vậy, nàng biết, trong lòng hắc lo lắng điều gì.

Sau khi tắm xong, Xèo xèo vẫn nằm phơi nắng trên cửa sổ, thỉnh thoảng lay động cái đuôi, dưới ánh mặt trời như cầu vồng sáng lạng, Bạch Ly Nhược mỉm cười tiến vào mộng đẹp, cuộc sống như thế, thật ra không tồi.

Thời điểm Phong Mạc Thần trở lại nhà trọ Bạch Ly Nhược đã ngủ say, hắc lay sao cũng không tỉnh, lông xèo xèo phơi nắng đã khô, cả người vui bên trong Bạch Ly Nhược, Phong Mạc Thần nhắc đuôi xèo xèo, giang tay ra sau đó cả người dán vào nàng, ôm nàng rơi vào mộng đẹp.

Hắc luôn luôn ngủ rất ít, ban ngày, càng không thể nào ngủ được, nhưng hôm nay hắc thật lạ, đại khái do hương thơm trên người Bạch Ly Nhược đã mang cho hắc bình yên nên hắc ngủ rất say, mộng rất nhiều thứ.

Sau, hắc bị Bạch Ly Nhược lay tỉnh, không nghĩ tới hắc luôn luôn cảnh giác lại ngủ sâu như vậy, nhìn Bạch Ly Nhược cười đẹp làm sao, hắc cười khổ “Thật may khi chúng ta ngủ thiếp đi không có truy binh, nếu không, chỉ cần một người là đủ giải quyết chúng ta.”

“Sao có thể, mau dậy, ta rất đói.” Bạch Ly Nhược lắc lắc cánh tay Phong Mạc Thần, thấy hắc có dấu hiệu rời giường, liền bắt đầu mặc quần áo “Người đi ra ngoài hỏi thăm ra sao? Có truy binh tới đây hay không?”

“Tạm thời không có. Phong Mạc Nhiên sẽ không trắng trợn phái người đuổi giết, có thể phái người bí mật theo dõi chúng ta.” Phong Mạc Thần mặc quần áo tử tế, bắt đầu giúp Bạch Ly Nhược buộc đai lưng.

“Vậy chúng ta đi Lăng châu, có thể ang đến phiên toái tỷ tỷ hay không?” Bạch Ly Nhược xoay người lại vòng cổ Phong Mạc Thần, khóe môi tươi cười.

Phong Mạc Thần cứng chiều xoa đầu nàng “Không có chuyện gì, Thượng Quan Yến chết đi, Thái hậu còn đang trách cứ Phong Mạc Nhiên, Thượng Quan gia cũng không buông tha, hiện tại hắc rất bận, không có nhiều thời gian để ý tới chúng ta.”

“Phong Mạc Nhiên thật đáng thương.” Bạch Ly Nhược bắt đầu đồng tình trước sự cô độc để vương, cũng có chút tưởng niệm tiểu thái tử.

“Người nghĩ tới hắc?” Phong Mạc Thần xoa chân mày Bạch Ly Nhược, không thích nhìn thấy dáng vẻ cau mày của nàng vì nam nhân khác.

“Ta nhớ Tiểu Huyền Diệp thôi.” Bạch Ly Nhược tựa vào ngực Phong Mạc Thần, kéo tay hắc xuống, ngửi mùi Long Tiên Hương nàng quen thuộc, cảm giác hơi say.

“Nhớ hần làm gì?” Phong Mạc Thần không hài lòng ôm Bạch Ly Nhược “Đi thôi, ta dẫn người đi ăn.”

“Này, Thần vương, vì ta phải buông tha nhiều như vậy, người thật không hối hận sao?” Bạch Ly Nhược thận trọng thử dò xét.

“Người câm miệng!” Phong Mạc Thần không kiên nhẫn siết chặt mặt nàng, tựa hồ không muốn nhắc tới những thứ này.

Ra khỏi nhà trọ, hai người gặp một người quen, là Hàn Thiên Mạch, một thân mặc trường sam lục sắc, hần gầy đi rất nhiều, mắt hoa đào dài nhỏ, ít đi cợt nhả thường ngày.

Tựa hồ không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược, hần ngăn người một lát, nhìn hai người nắm tay nhau, nhếch môi cười khở, thản nhiên nói, “Thần vương, vương phi, sao các người lại ở chỗ này?”

“Thiên Mạch, chúng ta đang lẩn trốn, còn người, sao lại ở chỗ này?” Bạch Ly Nhược nhanh rút tay ra khỏi tay Phong Mạc Thần, ánh mắt trong suốt, trắng đen rõ ràng.

Phong Mạc Thần tươi cười, vẻ mặt nhẹ nhàng “Hần độc, vẫn không có cách giải sao?”

Hàn Thiên Mạch cúi đầu, lông mi trong suốt, như một thanh bồ phiến triển khai.

“Ai trúng độc?” Bạch Ly Nhược lấy cớ hỏi.

“Với người, không liên quan.” Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược, hướng về phía Hàn Thiên Mạch nói “Chúng ta tính đi Lăng châu, người đồng hành cùng chúng ta không?”

“Thôi, ta đi núi Phục Hồ Lăng Châu hái thuốc, không cùng đường với các người.” Hàn Thiên Mạch ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn Bạch Ly Nhược.

“Được, có gì cần chúng ta giúp một tay, phái người đi Vân gia Lăng châu báo cho chúng ta biết.” Phong Mạc Thần mỉm cười như cũ, ánh mắt thâm thúy, lưu quang lóe lên, giống như sao băng xẹt qua phía chân trời trong phút chốc.

Bạch Ly Nhược cảm thấy không khí có chút quỷ dị, trực giác nàng cho thấy, Phong Mạc Thần có chuyện giấu diếm nàng.

Trong một quán rượu lớn nhất trấn, Phong Mạc Thần cực kỳ bạo phát gọi một bàn món ăn, Bạch Ly Nhược đã lâu không ăn cơm ngon như vậy, vui đầu vào ăn, Phong Mạc Thần lại cảm hạnh nhân trêu chọc xèo xèo.

Vì vậy quán rượu liền xuất hiện một bức tranh, nhả trí bao gian, món ăn quý và món ngon lạ đầy bàn, một vị nam tử tuấn mỹ khó có thể hình dung đang trêu chọc một con chuột nhỏ một thân trắng như tuyết.

Chuột con tựa hồ có linh tính, chớp mắt to buồn bã, nhìn hạnh nhân trong tay nam tử, thỉnh thoảng kêu chít chít.

Còn vị cô nương áo tơ trắng bên cạnh, tựa hồ đói bụng thật lâu, hứng thú đối với bàn đầy thức ăn, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, là vẻ thoả mãn vô cùng đối với thức ăn.

Phong Mạc Thần cầm chiếc đĩa lên, không ngừng trêu chọc miệng xèo xèo, Bạch Ly Nhược bên cạnh quăng ra một cái liếc mắt “Gọi nhiều món ăn như vậy, người không ăn sao?”

Phong Mạc Thần lắc đầu “Người ăn nhiều một chút.”

“Nhưng người không ăn, muộn sẽ không đói sao?” Bạch Ly Nhược cắn một cái sủi cảo tôm đầy đặn, mơ hồ không rõ hỏi Phong Mạc Thần, hần hình như, có tâm sự.

“Ta không đói bụng.” Phong Mạc Thần để đĩa xuống, xóc đuôi xèo xèo lên, ném nó xuống bàn.

“Người có tâm sự.” Bạch Ly Nhược rót cuộc ăn no, một bàn thức ăn, chỉ động chút ít, quá lãng phí.

Phong Mạc Thần đưa qua khăn tay, mắt dài nhỏ, nhìn chằm chằm nàng, nhếch môi nói, “Người ở trong tù khổ cực như vậy, ngược lại sao có thể lên cân?”

Bạch Ly Nhược vừa lau miệng, bên cau mày “Chỗ nào?”

Phong Mạc Thần cười yếu ớt, đứng lên nói “Đi thôi, buổi tối người ngoan ngoãn ở nhà trọ, buổi tối, ta phải đi ra ngoài một bận.”

125. Cuốn 3 – Chương 125

Chương 125: Nhà trọ triền miên (hai.)

Trên đường trở lại nhà trọ, Bạch Ly Nhược một đường trầm mặc, Phong Mạc Thần nắm xèo xèo trong tay, cười yếu ớt nói “Thế nào? Đột nhiên lại không vui vẻ?”

“Người có chuyện gạt ta.” Bạch Ly Nhược buồn buồn, dừng bước chân.

“Để sau này, ta sẽ cho người một lời giải thích hợp lý, hiện tại ta chỉ có thể nói cho người, ta không còn là Thần vương, trên giang hồ, ta còn một thân phận khác, ta sử dụng thể lực trên giang hồ cứu người ra ngoài, phải trở về cho bọn hần một cái công đạo.” Phong Mạc Thần nắm tay Bạch Ly Nhược tay, lôi kéo nàng đi.

Trở lại nhà trọ, Bạch Ly Nhược liền xoay người đem dây buộc chặt cửa, nhìn chăm chăm Phong Mạc Thần, xèo xèo trong tay Phong Mạc Thần nhảy một cái lên vai Bạch Ly Nhược, bắt an nhìn Bạch Ly Nhược trầm mặc.

Phong Mạc Thần nhìn Bạch Ly Nhược một cái, tối nhấc đuôi xèo xèo, thuận tay ném xèo xèo ra cửa sổ, sau đó đóng kỹ, thần nhiên nói “Người muốn biết điều gì?”

“Người cùng La Sát môn là quan hệ gì?” Bạch Ly Nhược hỏi ra điều nghi vấn đã lâu trong lòng.

“Không có bất cứ quan hệ gì.” Phong Mạc Thần khoắc đôi tay lên trên cửa sổ, không xoay người lại, chỉ hơi nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của Bạch Ly Nhược.

Hắn thở dài một tiếng đi tới bên nàng, kéo nàng ngồi trên giường “Người có nghe qua, Tuyệt Sát cung trên giang hồ không?”

Bạch Ly Nhược nghi hoặc nhìn hắn, dĩ nhiên đã nghe qua, chỉ là Tuyệt Sát cung rất kín đáo, không như La Sát Môn rêu rao. Cho nên nàng chỉ biết, Tuyệt Sát cung mặc dù là tổ chức tình báo kiểm sát thủ, nhưng không dễ dàng đi làm nhiệm vụ cho bất cứ ai, người nào đã đến cửa của Tuyệt Sát cung, thì không thể chạy thoát khỏi.

“Tuyệt Sát cung do người tổ chức?” mắt Bạch Ly Nhược mở đại, có chút không tin.

“Không phải.” Phong Mạc Thần lắc đầu “Ly Nhược, chuyện trên giang hồ, một khi cùng người trong triều đình có liên can, một đôi lời không thể giải thích rõ ràng, bây giờ ta chỉ có thể nói cho người biết, những người cướp ngục chính là người của Tuyệt Sát cung, mà ta, hiện tại phải trở về cho bọn hần một cái công đạo.”

“Người không phải là lão đại của Tuyệt Sát cung sao? Tại sao còn phải trở về giải thích?” Bạch Ly Nhược nắm thật chặt lấy tay Phong Mạc Thần, không muốn buông ra, nàng có cảm giác, nếu như tối nay nàng để hắn đi, có thể hắn sẽ không trở về nữa.

“Đứa ngốc, ai nói cho người biết ta là lão đại của Tuyệt Sát cung?” Phong Mạc Thần xoa tóc Bạch Ly Nhược, sủng nịnh cười một tiếng.

“Người của Tuyệt Sát cung, tại sao phải giúp người cứu ta?” Bạch Ly Nhược càng thêm không hiểu.

“Người đừng hỏi nhiều, tóm lại buổi tối người ở nhà trọ chờ ta, sáng sớm ngày mai, ta liền trở lại, có được không?” Phong Mạc Thần dịu dàng khuyên nàng.

“Không được, người đi đâu, ta liền đi theo đó.” Bạch Ly Nhược nắm thật chặt tay của hắn, như nắm một cây bè gỗ giữa biển khơi.

“Ta phải trở về cho bọn hán một cái công đạo, trên đường đi, bọn họ rất có thể gây bất lợi cho chúng ta!” Phong Mạc Thần cảm thấy sự kiên nhẫn của hán dần biến mất không còn.

“Như vậy ta và ngươi cùng đối phó!” Bạch Ly Nhược có chút sợ, thân thể tựa sát vào Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần lần nữa thở dài, không vui kéo chân, cởi giày lên giường “Được rồi, ngủ đi.”

“Vậy ngươi, không đi sao?” Bạch Ly Nhược thận trọng nhìn hán, cầm tay hán, tựa vào trong ngực hán.

“Không đi.” Phong Mạc Thần rầu rĩ.

“Ngộ nhỡ vì thế bọn họ gây khó khăn cho chúng ta thì phải làm sao?” Bạch Ly Nhược thu được kết quả như ý cọ cọ trong lòng hán.

“Bình đến tướng đỡ, nước đến đất cản.” Hán rất hối hận, sao lại nói nhiều cho nàng, sớm biết, liền điểm huyết đạo nàng, một người len lén chạy đi, không phải tốt rồi?

“Thần, ta sợ ngươi đi sẽ gặp nguy hiểm.” Bạch Ly Nhược thanh âm cực thấp, ôm thật chặt Phong Mạc Thần, chôn mặt ở lồng ngực hán.

Phong Mạc Thần nhất thời mềm xuống, đưa tay ôm nàng, dịu dàng nói “Không sao, ngủ đi.”

“Ta không ngủ, ngươi sẽ thừa dịp ta ngủ liền bỏ đi.” Bạch Ly Nhược cảm thấy uất ức, cắn môi.

“Đứa ngốc.” Phong Mạc Thần lật người đè nàng dưới thân thể “Ta đáp ứng ngươi không đi, ở cùng với ngươi, tinh thần ngươi rất tốt thì phải? Vậy chúng ta làm chuyện khác thôi.”

“Không cần.” Bạch Ly Nhược cười khước từ, ngón tay lại bị Phong Mạc Thần ngậm lấy, hai người đùa giỡn một phen, sau khi vành tai và tóc mai chạm vào nhau, lần nữa ngủ thiếp đi.

Bạch Ly Nhược ở trong địa lao rất nhiều ngày, thật lâu không được ngủ ngon, giấc ngủ dĩ nhiên vô cùng thực, còn giấc ngủ của Phong Mạc Thần nhất định cạn, đã ngủ qua hơn nửa ngày, ban đêm căn bản không thể ngủ được.

Đêm khuya, ngoài cửa sổ vang lên tiếng huyết sáo kỳ quái, ba dài một ngắn, Phong Mạc Thần đứng dậy mặc quần áo, lạnh nhạt đi tới phòng ngoài, đẩy cửa ra, Chu Thanh một thân y phục dạ hành màu đen xuất hiện trước mắt hán.

Chu Thanh muốn quỳ xuống hành lễ, liền bị Phong Mạc Thần ngăn cản “Tìm hiểu chuyện đến đâu rồi?”

“Gia, ta đã tìm được chứng cứ, tiên hoàng, đúng là trúng độc mà chết.” Chu Thanh lấy một phần khẩu cung trong ngực ra, còn có một cuốn thánh chỉ.

Phong Mạc Thần mở khẩu cung và thánh chỉ ra cười lạnh, tiếp đem toàn bộ mấy thứ kín đáo đưa cho Chu Thanh, thản nhiên nói “Bây giờ chưa phải là thời điểm công bố, chờ hai bên Phong Mạc Nhiên và Thượng Quan gia cùng tổn hại chúng ta sẽ động thủ lần nữa.”

“Gia, cung chủ tối nay ở tuyệt sát cung chờ người, người...” Chu Thanh do dự, hán biết, Phong Mạc Thần không phải người không giữ lời, nếu hán thất ước với cung chủ, nhất định hán có đạo lý, thế nhưng qua bức rèm che hán nhìn thấy trên giường có một cô gái, thì trở nên bất an.

Gia, thật sự như lời Liễu Y Y, trầm mê sắc đẹp của Bạch Ly Nhược rồi sao?

“Tự ta sẽ ăn nói với nàng.” Phong Mạc Thần bắt mắt Chu Thanh dài dòng, lấy vải vóc từ trong ngực phát hiện tại địa lao ra, lạnh lùng nói “Cầm đi, suy nghĩ cẩn thận, thấu đáo, nghĩ biện pháp trả lại cho Phong Mạc Nhiên.”

Chu Thanh nhận lấy Tàng Bảo Đồ, nhất thời hoảng hốt, đây là Tàng Bảo Đồ của Vân gia Lăng châu, trước kia giam lỏng người của Vân gia, vẫn muốn lấy được, nhưng không có kết quả.

“Gia, tại sao muốn trả lại cho Phong Mạc Nhiên?” Chu Thanh có chút kích động, có thể lấy được cái này, chính là ông trời cũng đang giúp hán.

“Bảo tàng không dễ dàng được đưa ra, giao cho Phong Mạc Nhiên, tự hắn sẽ hao tổn tinh thần, các người theo sát hắn, sau đó ngư ông đắc lợi chẳng phải tốt hơn?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, tự nhiên rót trà, từ từ uống.

Chu Thanh lộ vẻ vui mừng, quả là ý kiến hay, chỉ cần Phong Mạc Nhiên không biết bọn họ gặp qua Tăng Bảo Đồ, tự nhiên sẽ không phòng bị bọn họ nữa.

Hướng về phía Phong Mạc Thần cúi người chào lui ra, bóng đêm ngày càng đậm, Bạch Ly Nhược ngủ rất sâu, lật người, cảm thấy bên cạnh không có nhiệt độ quen thuộc, nàng đột nhiên tỉnh lại, sau đó mặc quần áo đi chân không ra ngoài.

Nàng nhìn thấy Phong Mạc Thần ở bên ngoài đang uống trà, vô cùng tuấn mỹ, từng đường cong trên người như được mài dũa, cử chỉ ưu nhã, khiến nàng cơ hồ quên mất mình chân không đứng trên mặt đất.

Phong Mạc Thần ngược mắt, mỉm cười tuyệt mỹ “Thức dậy làm gì? Sợ ta chạy?”

Bạch Ly Nhược tiến lên, nhẹ nhàng ngồi đối diện Phong Mạc Thần, có lúc, nàng không hiểu được hắn, cũng rất sợ, trầm luân đi xuống như vậy, càng ngày nàng càng không thể rời bỏ hắn.

Nếu như có một ngày, nàng giống như Liễu Y Y yêu hắn, nhưng hắn lại không muốn nàng, nàng nên làm gì?

“Phong Mạc Thần.” Bạch Ly Nhược đột nhiên mở miệng, chăm chú nhìn hắn “Người, thật yêu ta sao?”

Nàng không xác định, không xác định cảm giác của hắn, tựa như, nàng không xác định, có nên giao phó mình cho hắn hay không.

Phong Mạc Thần mỉm cười, tay khẽ run lên, tâm tình ẩn nhẫn cực lớn khép hờ mắt, thời điểm ngược lên, đã khôi phục tự nhiên “Người nói càn gì vậy? Dĩ nhiên ta yêu người, ngược lại là người, bây giờ còn chưa chịu tin tưởng ta sao?”

Bạch Ly Nhược khẽ liềm lông mày, trầm mặc chốc lát, thản nhiên nói “Ta tin tưởng người, nhưng ta phát giác, ta không hiểu người.”

“Ly Nhược, người chỉ cần tin tưởng ta, tất cả tất cả, đều có thể giải quyết, ta sẽ cho người cuộc sống người muốn, nhất định sẽ!” Phong Mạc Thần đứng lên, nhẹ nhàng ôm Bạch Ly Nhược, không chờ nàng nói, chặn ngang bệ nàng, chậm rãi đi đến giường.

“Ta không cần, nhìn thấy một Phong Mạc Thần đầy bụng âm mưu, người biết không? Như vậy, ta sẽ không biết người.” Bạch Ly Nhược đưa tay vuốt ve mặt Phong Mạc Thần, không biết vì sao, giờ khắc này, nàng cảm thấy, hắn cách nàng rất xa.

“Bất kể Phong Mạc Thần ra sao, trước mắt người, vĩnh viễn đều là một!” Phong Mạc Thần đặt nàng ở trên giường, che thân ép xuống.

Hai người cả đêm triền miên, lúc trời bình minh, Bạch Ly Nhược rốt cuộc say ngủ.

Phong Mạc Thần đứng dậy, hôn lên trán Bạch Ly Nhược, sau đó mặc quần áo mở cửa sổ ra, xèo xèo kêu loạn nhảy vào phòng, Phong Mạc Thần xách đuôi của nó cảnh cáo, “Coi chừng Ly Nhược, biết không?”

Ánh mắt Xèo xèo buồn bã nhìn Phong Mạc Thần, kêu loạn mấy tiếng, nhảy xuống từ trong tay Phong Mạc Thần.

Trong Tuyệt Sát cung, khắp nơi đều là tượng đá cẩm thạch, chùm ánh sáng lạnh lạnh từ nóc phòng rớt xuống, u ám như ánh mắt người qua đường.

Phong Mạc Thần khom người cúi đầu đứng trên mặt đất, phòng ốc không có cửa sổ phong bế, khiến người ta chỉ có thể thở dốc.

Về mặt hắn lãnh đạm, thanh âm trong trẻo lạnh lùng như xưa “Cung chủ, thuộc hạ trở lại chịu tội!”

Phía xa, trên ghế đá xa hoa, một người phụ nữ mặc áo trắng ngồi thẳng nghiêm nghị, trên mặt mang mặt nạ hình bướm bướm, thân hình mỹ lệ, có thể thấy là một đại mỹ nhân, chỉ là khí chất vô cùng lạnh lùng, làm người ta không dám đến gần.

“Tối hôm qua, vì sao người không trở về phục mệnh?” thanh âm người phụ nữ mang theo cảm giác tang thương, ngón tay trắng nõn, không ngừng gõ lên ghế đá.

“Thuộc hạ biết sai, xin cung chủ trách phạt!” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, biểu tình không chút xu nịnh, bóng hắt loang loáng trên sàn đá cẩm thạch.

“Người, trước tiên dập đầu nhận lỗi trước bài vị trưởng bối!” người phụ nữ đứng lên, sống lưng thẳng tắp, giọng nói lạnh lùng, làm người ta không rét mà run.

Phong Mạc Thần cúi đầu “Thuộc hạ tuân lệnh.”

Ngay sau đó hắt phất vạt áo, hướng về phía tượng đá bên cạnh, quỳ xuống, mỗi lần quỳ, đều khấu đầu ba cái, rất khó tin tưởng, người cao ngạo như hắn, lại có thể quỳ gối dập đầu trước một tượng đá.

Cuối cùng, hắn lần nữa quỳ một chân trước người phụ nữ, hai tay ôm quyền cách đỉnh đầu, một mực cung kính.

“Người tới, cung quy hầu hạ.” người phụ nữ cất giọng, cửa đá ở chỗ tới lập tức được mở ra, một nam tử mang theo mặt nạ bằng đồng xanh đi ra, trong tay cầm côn trường cùng châm dài.

Côn là côn Ô Mộc Trầm Hương, trường dây thích đều, châm là ngân châm bảy thước tinh khiết, ánh lạnh tụy tụy, Phong Mạc Thần không nói gì, hai đầu gối quỳ xuống đất, sống lưng thẳng tắp.

“Nghĩa mẫu, không cần.” tiếp theo từ cửa ngầm một cô gái y phục vàng nhạt chạy ra, mái tóc nửa vắn, chính là trắc phi của Phong Mạc Thần, Liễu Y Y.

Liễu Y Y quỳ rạp dưới chân người phụ nữ, nhỏ giọng nức nở “Nghĩa mẫu, là ta không tốt, là ta giúp Thần, cùng Thần lừa gạt người, muốn trừng phạt, người hãy trừng phạt ta.”

“Y Y, đứng lên!” người phụ nữ có chút tức giận, ánh mắt sắc bén, như hàn đao bắn về phía Liễu Y Y.

“Không cần, nghĩa mẫu, trên người Thần vẫn còn thương tích, không thể chịu thêm hình phạt, cầu xin nghĩa mẫu, Thần cũng là con của người, người tha cho hắn lần này!” Liễu Y Y ôm lấy chân người phụ nữ, không ngừng van xin.

Người phụ nữ giận dữ, hướng về người hành hình nói “Kéo Liễu hộ pháp xuống, lập tức hành hình!”

Lập tức xuất hiện một cung tỳ, chỉ cần bước đi đã biết là người luyện võ, lôi kéo Liễu Y Y, Liễu Y Y không ngừng hô to “Nghĩa mẫu, nghĩa mẫu người sẽ đánh chết hắn, nghĩa mẫu, hài tử trong bụng con không thể làm cô nhi, van người!”

Người phụ nữ đột nhiên cả kinh, ánh mắt sắc bén càng thêm lạnh lùng, hơi phất tay, quát lui cung tỳ “Y Y, người vừa nói gì?”

Liễu Y Y quỳ tới bên người phụ nữ, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lệ rơi đầy mặt nói, “Mẹ nuôi, ta có hài tử của Thần, người nể mặt hài tử, tha cho hắn, có được không?”

Phong Mạc Thần tựa hồ cũng bị tin tức này dọa đến ngây người, không hề chớp mắt nhìn Liễu Y Y.

Người phụ nữ thở dài một tiếng “Thần, người là nhi tử của ta, nhưng người cư nhiên tự mình sử dụng người của Tuyệt Sát cung, khiến Tuyệt Sát cung bạo lộ, lỗi lớn như vậy, ta không giết người, đã là khai ân!”

Phong Mạc Thần cúi đầu, thản nhiên nói “Mẫu phi dạy dỗ phải!”

“Bây giờ ở trên người Y Y có hài tử, ta có thể tha cho người, nhưng người phải cùng Y Y trở về vương phủ, ở bên nàng, không rời không xa!” Người phụ nữ nghiêng răng nhìn Phong Mạc Thần, một bộ dáng vẻ hận thiết bất thành cương.

“Nhi tử bất hiếu, hi vọng cả đời ở bên Ly Nhược, xin mẫu phi trách phạt!” Phong Mạc Thần lần nữa cúi đầu, ngạo nghễ khí ngạnh, ở trong mờ tối, như một đạo ánh sáng tỏa ra từ mặt trời, trong khoảnh khắc, làm mọi người nhói mắt.

“Người!” Người phụ nữ giận sôi lên, không thể nói thêm gì.

Liều Y Y cắn môi, khóc thút thít, hấn tình nguyện, chịu đựng loại hình phạt châm trùy trượng trách đau xót, cũng không muốn nài.

“Hành hình.” người phụ nữ nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ một, nhìn Phong Mạc Thần, bực tức rời đi.

Nam tử mang mặt nạ lập tức tiến lên, một tả một hữu kim cổ Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần lạnh lùng hất bọn họ ra “Không cần giữ, ta sẽ không lộn xộn.”

Hắn tự tay cởi áo, từng cái áo được cởi bỏ, lộ ra nửa người trên tinh trắng, vén tóc ở sau lưng tới trước ngực, nói với những người hành hình “Bắt đầu đi!”

Liều Y Y ở một bên đôi mắt đắm lệ mơ hồ nhìn hắn, cắn chặt ngón tay của mình.

Châm thật dài, chọc vào sống lưng hắn, đau như khoan tim thấu xương, Phong Mạc Thần vẫn thẳng tắp sống lưng, mồ hôi lạnh trên trán ròng ròng chảy xuống, hắn vẫn không nói một lời, cảm thụ ngàn châm xuyên thủng một khắc cuối cùng.

Đội cây châm dài xuyên qua đốt sống cuối cùng, người hành hình cũng một đầu mồ hôi lạnh, máu đỏ thẩm theo trong cốt tủy chảy ra, mặt Phong Mạc Thần trắng bệch, hai tay nắm chặt, từng khớp xương nổi lên.

126. Cuốn 3 – Chương 126

Chương 126: Chúng ta đi thôi

Đội cây châm dài xuyên qua đốt sống cuối cùng, người hành hình cũng một đầu mồ hôi lạnh, máu đỏ thẩm theo trong cốt tủy chảy ra, mặt Phong Mạc Thần trắng bệch, hai tay nắm chặt, từng khớp xương nổi lên.

“Tả Hộ Pháp, chuẩn bị xong chưa? Chúng ta tiếp tục.” Tả hữu có chút đồng tình Phong Mạc Thần, tốt bụng nhắc nhở hắn, loại hình phạt tiếp theo, là hình phạt tàn khốc nhất, không dồn người đến chỗ chết, nhưng phải chịu thống khổ, khiến con người ta sống không bằng chết.

Liều Y Y khóc lớn thành tiếng, nàng không nhìn được nữa rồi, một người đang tốt lành, phải chịu loại hình phạt này, sẽ đau đớn đến thế nào đây?

Môi Phong Mạc Thần không chút huyết sắc, cười suy yếu một tiếng “Các ngươi cứ tiếp tục, ta không sao!”

Người hành hình đối diện nhìn hắn, cơn trượng nặng nề vung lên hung hăng đánh xuống, cơn thứ nhất, giáng xuống xương sống tạo một vết tím thâm rõ ràng, Phong Mạc Thần bị đánh liền ngã về phía trước, mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh như mưa.

Còn thứ hai, Phong Mạc Thần mím chặt môi đến mức bật ra tia máu, cắn răng cơ hồ làm môi sưng lên, thân thể hắn lắc lư mấy cái, hắn giữ vững sống lưng, hai con mắt sáng ngời, không chút sợ hãi chút nhìn về phía trước.

Còn thứ ba, Phong Mạc Thần đưa tay ra chống đỡ, chống chân thật chắc lên tượng đá, mồ hôi lạnh trên trán từng giọt lăn xuống, bóng loáng trên mặt đá cẩm thạch lên, lưu lại một chuỗi thủy ngân.

Không biết đánh qua bao lâu, sống lưng hắn tím thâm, sưng tấy một mảnh, tuy không thấy thương tổn bên ngoài, nhưng sống lưng hắn giờ rất yếu, nhìn mà xót xa.

Rốt cuộc, ý thức của hắn có chút mơ hồ, hai tay tỳ trên chân tượng đá, thân mình giờ trở nên nặng nề, miệng hắn nôn ra máu tươi, người hành hình nhìn hắn, lộ vẻ khâm phục.

Trượng trách đến bây giờ, hắn không kêu bất cứ tiếng nào, là người bình thường, chỉ sợ trượng thứ nhất giáng xuống, liền ngã quỵ ra đất, trượng thứ hai thương gân động cốt, cơ thể ngày càng suy kiệt đến trượng thứ mười sẽ làm xương sống lưng gãy lìa, nhưng Phong Mạc Thần, đã chịu được 30 trượng rồi.

“Hộ pháp, một trượng cuối cùng, làm gãy trượng, thì ngươi đã chịu phạt xong, nhưng sẽ rất đau, ngươi hãy kiên nhẫn một chút...”

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, trên lông mi dày đậm là những giọt mồ hôi trong suốt, khoe môi vẫn còn máu tươi, thản nhiên nói “Đánh đi, ta chịu được.”

Một trượng cuối cùng, quả nhiên không tầm thường, Phong Mạc Thần có cảm giác lục phụ ngũ tạng lục cũng bị chấn động, côn trượng gãy đôi trên sống lưng hắn, mắt hắn mờ đi, tiếp theo khắc ra một ngụm máu lớn.

Trượng trách sau khi kết thúc, người hành hình nhìn phần đuôi xương sống của Phong Mạc Thần lộ ra châm dài, đây là loại hình phạt mà người chịu hình phải dùng nội lực để chống cự trong đau đớn, chờ châm dài xuyên thấu, cuối cùng sẽ rút nó ra, nhưng châm dài trải qua trượng lớn, đã khảm sâu vào bên trong, rút ra giống như rút gân cốt.

Phong Mạc Thần đã bị choáng, lần nữa ngừng sống lưng, người hành hình nắm phần đuôi châm dài, dùng sức, rút ra máu cùng tủy xương rời khỏi thân thể, lúc này Phong Mạc Thần mới phát ra tiếng rên đầu tiên, sau đó rơi vào trạng thái hôn mê hoàn toàn.

Bạch Ly Nhược ở trong nhà trọ đợi Phong Mạc Thần đã ba ngày trời, ba ngày qua, nàng không ăn không uống, một mình ngồi trên bậc thềm, người đi qua đi lại đường không ngừng nhìn nàng.

Phong Mạc Thần mất tích, nàng tỉnh dậy, đã không thấy tăm hơi, nàng dự cảm, quả nhiên rất đúng, chỉ cần nàng có cảm giác với hắn, hắn sẽ không nói một tiếng mà rời khỏi nàng.

Nàng đã vất vả tự thuyết phục mình, tha thứ cho những việc làm trước kia của hắn, nhưng lại đổi lấy hắn yên lặng không tiếng động rời đi. Ba ngày qua, nàng giống như một pho tượng ngồi trước cửa nhà trọ, nàng ình thời gian ba ngày để chờ hắn, nếu như trong vòng ba ngày hắn không trở về tìm nàng, nàng cùng hắn ân đoạn nghĩa tuyệt.

Ánh tà dương dần dần tắt, người đi đường cũng bắt đầu về nhà, nhưng nàng không biết, nhà của nàng ở đâu.

Thôi, nàng đã cho hắn thời gian, giờ là lúc nên rời đi. Đứng lên, mới phát hiện tay chân lạnh như băng, cả người cứng ngắc, nhin cảm giác choáng váng, khó khăn trở về phòng trọ, thu dọn hành lý của mình.

Mang theo bọc quần áo, ra khỏi nhà trọ, không biết quân lính chạy đi đâu cai triều, một dòng người đi qua, làm nàng bị đụng ngã xuống, thật may sau lưng có một đôi tay đỡ lấy nàng, nàng quay đầu lại, nhìn người ở phía sau, cười một tiếng chua xót “Thiên Mạch.”

“Người sao lại đi một mình?” Hàn Thiên Mạch nhìn nàng cầm bọc quần áo, lại nhìn sắc mặt của nàng, ngay sau đó cầm bọc quần áo của nàng đề nghị “Đi thôi, ta dẫn ngươi đi tìm Phong Mạc Thần.”

Bạch Ly Nhược vội vàng cầm lại bọc quần áo của mình, lắc đầu nói “Không, ta không muốn gặp hắn, từ nay về sau, không bao giờ gặp nữa!”

“Hắn xảy ra chuyện gì?” Hàn Thiên Mạch không cưỡng cầu, phát hiện mấy ngày không gặp, người nàng gầy trông thấy.

“Không sao, tóm lại, về sau ta không muốn nhìn thấy hắn, Thiên Mạch, ngươi đang ở đâu?” Bạch Ly Nhược suy yếu nhìn Hàn Thiên Mạch, có thể gặp được hắn, thật tốt, nàng giống như một đám lục bình trôi trong biển rộng, rốt cuộc thấy được bến tàu quen thuộc.

“Ta ở nhà trọ Tường Hòa, tính ở đây khoảng nửa tháng, còn vài thảo dược vẫn chưa tìm được.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt hướng nhà trọ đi tới, Bạch Ly Nhược theo sát bên cạnh hắn.

“Ta ở cùng ngươi, có phải sẽ mang thêm phiền toái đến cho ngươi?” giọng nói Bạch Ly Nhược rất nhẹ, rất nhỏ, cúi thấp đầu, có phần bất an.

“Sẽ không, ngươi không phải muốn đi Vân gia Lăng châu sao? Ta tìm được thuốc, sẽ đưa ngươi đi.” Hàn Thiên Mạch lần nữa nhận lấy bọc quần áo trong tay nàng, mới phát hiện khí trời cuối hè, nhưng bàn tay nhỏ bé của nàng lại lạnh như băng.

“Người sao vậy? Ngã bệnh sao? Tại sao tay lại lạnh như vậy?” Hàn Thiên Mạch kéo tay nàng, đặt vào lòng bàn tay mình, cảm thụ nhiệt độ của nàng.

“Ta không sao, chỉ là khó chịu trong lòng.” Trong đôi mắt trong veo của Bạch Ly Nhược đã tràn đầy bọt nước, nước mắt đảo quanh hốc mắt, nhin nửa ngày, lại đem ép trở lại.

“Nha đầu ngốc, muốn khóc thì cứ khóc đi.” Hàn Thiên Mạch đưa tay nắm lấy vai Bạch Ly Nhược, đỡ nàng hướng nhà trọ mà đi.

“Buông nàng ra!” Một đạo thanh âm lạnh lẽo, mang theo khí lạnh mùa đông, xẹt ngang nhĩ hai người.

Bạch Ly Nhược cùng Hàn Thiên Mạch đồng thời xoay người lại, Phong Mạc Thần làm mặt lạnh nhìn hai người, mắt phượng dài nhỏ, một tầng đông lạnh, ánh mắt này, có thể lấy mạng hai người.

Hàn Thiên Mạch khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng buông tay Bạch Ly Nhược, lạnh nhạt nói, “Thần, người đã đi đâu?”

Mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt nhìn Phong Mạc Thần, ánh mắt trong suốt tràn đầy hận ý, đưa tay kéo tay Hàn Thiên Mạch “Thiên Mạch, chúng ta đi thôi.”

Phong Mạc Thần xoắn bước tiến lên, rất nhanh bắt lấy tay Bạch Ly Nhược, hơi dùng sức cơ hồ đã bóp vụn cổ tay nàng, Bạch Ly Nhược cắn môi dưới, dùng ánh mắt không tiếng động khiển trách hắn.

“Trở về cùng ta, ta sẽ giải thích hành tung mấy ngày nay của ta.” Phong Mạc Thần nhìn cổ tay đỏ bầm lên của nàng, khẽ buông lỏng, kéo nàng về bên cạnh mình.

127. Cuốn 3 – Chương 127

Chương 127: Kích hôn trong mưa

“Ta không muốn nghe người giải thích, Phong Mạc Thần, ta không phải sủng vật của người cũng không phải nữ nhân để người tùy tiện vui đùa, người đi đi, từ nay về sau, ta không muốn gặp lại người!” Bạch Ly Nhược không tới cạnh hắn, buồn phiền lấy đầy lòng nàng, nàng ghét hắn, hận hắn, tại sao ở thời điểm nàng phải thật lòng với hắn, hắn lại bỏ nàng đi ba ngày ba đêm.

“Ly Nhược, đừng gây lộn, chúng ta đi.” Hắn không nói thêm gì chỉ kéo nàng đi, tay nàng lại gắt gao nắm lấy tay Hàn Thiên Mạch, như một con cá nhỏ tuyệt vọng, ở trong cạm bẫy không ngừng giãy giụa.

Hàn Thiên Mạch bất đắc dĩ, chỉ đành phải dùng sức kéo Bạch Ly Nhược, nhẹ giọng nói, “Thần, trước tiên người hãy buông tay, người làm thế, sẽ khiến nàng bị thương!”

Ánh mắt Phong Mạc Thần sắc bén như đao bắn về phía Hàn Thiên Mạch, hơi buông lỏng Bạch Ly Nhược, lạnh lùng nói “Người tránh ra, ta không muốn động thủ với người!”

Hàn Thiên Mạch cười khổ, quay đầu lại khuyên Bạch Ly Nhược “Ly Nhược, chớ làm bậy, hãy đi với Thần.”

Bạch Ly Nhược vốn nước mắt đã chảy khóc, giờ không nhìn được nữa rơi xuống như mưa, giấy khỏi tay Phong Mạc Thần, núp ở sau lưng Hàn Thiên Mạch, lắc đầu nói, “Ta không tùy hứng, Thiên Mạch, người đã đáp ứng với ta, đưa ta đi Lăng châu.”

“Người đi Lăng châu, ta sẽ đi cùng người, không cần hắn đưa, Ly Nhược, tới đây!” Phong Mạc Thần vươn tay về hướng về phía nàng, ánh mắt lạnh lùng, ẩn chứa nhiều tức giận.

“Chúng ta đi thôi, không cần để ý tới hắn!” Bạch Ly Nhược lần nữa kéo ống tay áo Hàn Thiên Mạch, như một hải tử lạc đường, chậm rãi hướng nhà trọ đi tới.

Phong Mạc Thần ra tay nhanh như gió, bàn tay thon dài tức giận hướng Bạch Ly Nhược chụp tới, Hàn Thiên Mạch như ngọn núi, che chở Bạch Ly Nhược, nhất lai nhị khứ, hai người liền đồng khởi tay đến.

Sống lưng Phong Mạc Thần có trọng thương, mỗi một chiêu thức như Thái Sơn áp đỉnh, khó khăn, đau đớn, nhưng sắc mặt hắn vẫn không thay đổi, ra chiêu sắc bén.

Hàn Thiên Mạch chỉ thủ chứ không tấn công, rất nhanh phát hiện động tác Phong Mạc Thần không lưu loát như thường ngày, một phút phân tâm, đã rơi vào thế yếu, năm ngón tay Phong Mạc Thần tạo thành cái móc, hung hăng khóa cổ họng Hàn Thiên Mạch.

Bạch Ly Nhược cuống quýt tiến lên, ngăn ở trước người Hàn Thiên Mạch, nhìn Phong Mạc Thần, gần từng chữ một “Người muốn tổn thương Thiên Mạch, trước hết giết ta.”

Tay Phong Mạc Thần dừng ở trước mắt Bạch Ly Nhược, trên gương mặt tái nhợt của hắn hai mắt lấp lánh giống như khó có thể tin, nhìn Bạch Ly Nhược, Hàn Thiên Mạch kéo Bạch Ly Nhược ra, nhẹ nhàng nói “Thần, người chịu phạt bị thương sao?”

Bạch Ly Nhược ngược mắt nhìn Phong Mạc Thần, đồng thời chờ đáp án của hắn.

Hắn thả tay xuống, nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược, giống như cách mấy thế kỷ, mới khẽ mở môi mỏng nói, “Không có.”

Bạch Ly Nhược thở dài một hơi, Hàn Thiên Mạch lắc đầu mỉm cười.

Nhìn biểu tình quyết tuyệt của nàng, Phong Mạc Thần đột nhiên xoay người, hướng hướng ngược lại đi tới, Bạch Ly Nhược buồn bã, nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn.

“Hiện tại người đuổi theo, vẫn còn kịp.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt, ôn hòa nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, trực tiếp hướng nhà trọ đi tới.

Màn đêm, mưa rơi rả rích, qua cửa sổ Bạch Ly Nhược nhìn thấy, ánh đèn nhà nhà ở nơi xa, nàng mơ hồ朦胧 nhìn lên nóc nhà thấy có người đang khảy đàn.

Áo xanh thẫm, phiêu dật phi phàm, tuần mỹ như trích tiên, nàng chống cằm nghe tiếng đàn đứt quãng xuyên qua màn mưa truyền đến.

Tiếng đàn mượt mà có lực, lúc cao vang vang như thiên vạn quân mã, lúc thấp buồn bã như lời nói nhỏ nhẹ của thiếu nữ, nàng nghe không phải rất chân thiết, nhưng mơ hồ cảm thấy, rất quen thuộc, giống như rất nhiều năm trước, nàng đã nghe qua giai điệu này.

Hàn Thiên Mạch đi tới, hướng về phía cửa sổ nhìn một lát, mỉm cười nói “Tài đánh đàn của Thần ngày càng tiến bộ.”

Bạch Ly Nhược”Bùm” một tiếng đóng cửa sổ lại, hắn cho rằng, chỉ cần những thứ này dụ dỗ nàng, nàng sẽ tha thứ cho hắn sao?

Mưa rơi ngày càng lớn, tiếng đàn lúc liên lúc đứt, nàng nghĩ đến gương mặt tuần nhã của hắn trong cơn mưa xối xả, còn có thần thái ẩn nhẫn, hắn vốn như vậy, làm bất kể chuyện gì, luôn một mình làm chủ.

Hàn Thiên Mạch đưa cốc trà nóng cho Bạch Ly Nhược, trong ánh nến朦胧 lung, gương mặt dịu dàng của hắn nhuốm một vầng màu vàng, tiền ảnh nặng nề trên cửa sổ, mưa ở bên ngoài rơi như thác đổ.

Hắn ngồi yên lặng thật lâu, đột nhiên đứng lên, có lẽ, hắn cũng có thể cố chấp như Phong Mạc Thần.

Khi hắn nhìn thấy biểu tình của Bạch Ly Nhược, cái ý niệm này ngay tức khắc bị bỏ đi.

Bạch Ly Nhược đứng quay lưng về phía hắn, hắn có thể nhìn thấy gương mặt trắng nõn của nàng lông tơ mảnh như nhung, còn có huyết dịch đậm thanh sắc chảy dưới da, lông mi của nàng rất dài, rất cong, như một thanh bồ phiến khéo léo, lúc nào cũng vể.

Trên mặt của nàng có một loại đau thương không biết tên, giống như đang do dự, lại thích giống như đang giãy giụa, hắn biết, trong lòng nàng chính là người kia, tuyệt đối không phải là hắn.

“Ly Nhược.” Hắn mở miệng, đánh vỡ sự trầm lặng này.

Bạch Ly Nhược quay đầu, lẳng lặng nhìn hắn.

“Ta giúp người bắt mạch, xem sắc mặt của người mấy ngày, thật không tốt.” Hàn Thiên Mạch rũ lông mi, không dám mở mắt nhìn nàng, hắn rất sợ ánh mắt của nàng, rất sợ nàng hỏi hắn, quan hệ của bọn họ mấy năm trước.

Bạch Ly Nhược khẽ gật đầu, đưa cổ tay của mình ra, hai ngón tay của Hàn Thiên Mạch hai ngón tay đặt trên mạch nàng, chân mày thâm tỏa, nhất thời giãn ra, khóe môi cười như không cười.

“Ta thế nào?” Bạch Ly Nhược cảm thấy vẻ mặt vô cùng kỳ quái của hắn, nhỏ giọng hỏi.

“Người, có thai, đã gần hai tháng.” Hàn Thiên Mạch thu tay lại, mỉm cười nhìn nàng, giờ nàng đã có lý do tha thứ cho Phong Mạc Thần đi, bất kể hắn đã làm gì.

Bạch Ly Nhược sững sờ, kinh nguyệt của mình vẫn chưa có, còn nghĩ là nguyên nhân bị nhốt ở địa lao không được ăn cơm.

“Thần, hắn bị nội thương rất nặng, nếu như lại ở dưới mưa như vậy.”

Hàn Thiên Mạch lời nói còn chưa hết, Bạch Ly Nhược liền nhắc váy chạy ra ngoài, nàng chạy rất gấp, một hơi vòng qua hậu viên nhà trọ chạy đến phía dưới Phong Mạc Thần, nhìn Phong Mạc Thần bị mưa xối xuống ướt sũng, nàng không ngừng thở dốc.

Phong Mạc Thần ngừng động tác, tiếng đàn ngừng lại, nhìn Bạch Ly Nhược bị ướt như hắn, mím chặt môi mỏng, trong ánh mắt thâm thúy thiêu đốt hai ngọn lửa, giống như có ngàn vạn ngôn ngữ, lại giống như đau triệt nội tâm.

Bạch Ly Nhược nháy mắt, nháy mắt làm rơi nước mưa trên lông mi xuống, trong cơn mưa xối xả cao giọng kêu “Phong Mạc Thần, ta tha thứ cho ngươi, vì ta có con của ngươi, nếu như có lần tiếp theo...”

Lời của nàng còn chưa nói hết, Phong Mạc Thần đã bay vút xuống, hung hăng bắt môi mềm của nàng, ngăn toàn bộ lời định nói của nàng trong miệng.

Môi của hắn nóng bỏng, môi của nàng lạnh như băng hương thơm, hắn gặt gao hôn nàng trong cơn mưa xối xả, giống như lấy được một bảo bối đã mất đi từ lâu.

Nụ hôn này, đến lúc cả hai hít thở không thông, bọn họ hô hấp tương dung, mưa đánh vào mặt hai người, hai người không cách nào mở mắt, cuối cùng, buộc hắn phải rời môi nàng, nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, chặn ngang ôm nàng, ở trong mưa bọn họ hướng nhà trọ đi tới.

128. Cuốn 3 – Chương 128

Chương 128: GIẢ TRƯ ẮN HỒ

Trong quán trọ, Phong Mạc Thần cầm khăn khô lau tóc Bạch Ly Nhược, nàng vốn mang thai thân thể yếu ớt, lại mắc mưa, trán lại có chút nóng, sau khi Phong Mạc Thần kêu tiểu nhị mang nước nóng đến thì chuẩn bị đi mời đại phu.

Bạch Ly Nhược kéo hắn lại, lắc đầu nói “Ta không sao, đã có thai rồi, cho dù đại phu có đến cũng không thể kê đơn thuốc, uống nhiều nước nóng là được rồi.”

Phong Mạc Thần do dự ngồi xuống, giúp cởi quần áo ướt ra, sau đó giúp nàng tắm rửa. Khi tay hắn xoa đến phần bụng bình thường của nàng, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ dần dần dâng lên “Ly Nhược, sau này cho dù ta có làm sai điều gì, trăm ngàn lần cũng không được giống như hôm nay bỏ ta mà đi.”

Bạch Ly Nhược cắn môi “Rốt cuộc là ai bỏ ai đi trước?”

Phong Mạc Thần nhìn vào đôi mắt trong suốt, ánh mắt tràn đầy nước, nhất thời tim đập nhanh, hôn lên đó.

Sau đó, hắn buông nàng ra thở hổn hển, Bạch Ly Nhược nhìn thấy quần áo hắn ướt đẫm, dán chặt ở trên người, phía dưới đọng một vũng nước mưa, nàng đưa tay bắt đầu giúp hắn cởi y phục.

Phong Mạc Thần cầm tay nàng, mỉm cười “Nàng bây giờ không thích hợp quyến rũ ta, chớ lộn xộn.”

Bạch Ly Nhược giậm dứ thu tay lại, nàng chỉ là sợ hấn nhiễm lạnh, nào có ý nghĩ xấu xa như trong lòng hấn vậy?

“Nàng tắm rửa trước đi, ta đi thay y phục.” Phong Mạc Thần xoa gò má nàng, đứng lên đi ra sau tắm bình phong thay quần áo.

“Này, chàng có phải là quên giải thích cho ta biết lý do gì sao?” Bạch Ly Nhược một bên gỡ cánh hoa dính trong tay, một bên cất giọng hỏi.

Bình phong ngăn cách, Phong Mạc Thần nhanh chóng cởi quần áo, cười nói “Nàng muốn nghe giải thích gì?”

“Ba ngày nay chàng đi đâu?” Bạch Ly Nhược từ trong nước đứng dậy, da thịt trắng nõn mang theo giọt nước trong suốt, như một đóa hoa sen mới nở.

“Ta đi Tuyệt Sát cung có chút việc, cho nên làm trễ nãi ba ngày.” Phong Mạc Thần thay xong y phục, từ sau bình phong bước ra, vừa lúc nhìn thấy Bạch Ly Nhược lau khô thân thể, lập tức lại ôm nàng lên giường.

“Này, chàng làm gì vậy?” Bạch Ly Nhược kinh hãi, hấn không phải là muốn.

“Đừng lộn xộn, ta không đụng vào nàng, chỉ là ôm nàng ngủ thôi.” Hấn đem nàng đặt ở trên giường, sau đó nghiêng người nhìn nàng, để nàng gối đầu trên cánh tay hấn, kéo chăn đắp lên thân thể lạnh buốt của nàng.

Bạch Ly Nhược mỉm cười, đưa tay ôm hông hấn, an ổn tựa vào ngực hấn.

Tay của nàng đúng lúc chạm vào vết thương trên xương sống của hấn, đau đến sắc mặt hấn trắng mét, sau một hồi thích ứng, hấn cũng không đẩy nàng ra, chẳng qua là trên trán đã rịn ra một chút mồ hôi.

Cho đến khi nàng hô hấp đều đặn, hoàn toàn tiến vào mộng đẹp, hấn mới đứng dậy, bảo tiểu nhị đi lấy thuốc, một mình ngồi ở gian ngoài vận công trị thương, điều hòa nội tức.

Ở trần nhỏ trễ nãi cũng nửa tháng, Bạch Ly Nhược từ đầu đến cuối không hề phát hiện chuyện Phong Mạc Thần bị thương, hấn mua một chiếc xe ngựa, sắp xếp phía sau rộng rãi thoải mái, hai người mới mượn người đánh xe đi đến Lăng Châu.

Bàn trên xe ngựa có đặt một cây đàn và vài món điểm tâm, có đủ mọi thứ, hai người họ cũng không phải giống như gấp rút chạy trốn, ngược lại giống như đi du sơn ngoạn thủy, nhĩ tấn tư ma* dọc đường đi, cũng không cảm thấy vất vả.

*Nhĩ tấn tư ma: vành tai và tóc mai chạm vào nhau, ám chỉ hành động tình cảm thâm thiết nương tựa lẫn nhau.

Đến Lăng Châu, bụng của Bạch Ly Nhược cũng lộ ra một chút, nhưng vì nàng mặc y phục màu trắng rộng rãi, ngoài ra có một chút mềm mại, cũng không nhìn ra là một phụ nhân đang mang thai.

Lăng Châu Vân gia thịnh tình đối đãi, Bạch Thanh Loan nghiễm nhiên mang thân phận nữ chủ nhân ra cửa tiếp đón, nhưng Vân Cảnh Mạch thì không có xuất hiện, nghĩ đến nơi này có rất nhiều người theo dõi, hấn đương nhiên là không thuận tiện ra mặt.

Ban đêm hai người ở Vân gia gặp thích khách, thích khách dường như rất thông thạo địa hình của Vân gia, vọt vào biệt uyển của Bạch Ly Nhược và Phong Mạc Thần dễ như trở bàn tay, Phong Mạc Thần tay không nghênh địch, hơn nữa sống lưng lại bị thương, rất nhanh rơi vào thế yếu.

Bạch Ly Nhược cảm sủng lục, nhìn 2 người quần đấu, từ đầu đến cuối không dám nổ súng, tiếng đánh nhau đưa tới không ít thị vệ, thích khách phóng độc châm bỏ trốn.

Phong Mạc Thần một vai bị trúng độc châm, hấn không hề gì rút độc châm ra, nhìn kim kích độc màu u lam, chân mày nhíu chặt.

Cuối cùng Vân Cảnh Mạch cũng lộ diện, Phong Mạc Thần cứu hấn 2 lần, nhưng Phong Mạc Thần ở địa bàn của hấn bị ám sát, trong chuyện này khó có thể mà nói rõ.

“Thần huynh, có biết lai lịch của thích khách không?” Vân Cảnh Mạch dường như rất khẩn trương, ngộ nhờ Phong Mạc Thần cho rằng thích khách là người của Vân gia, thì hấn có miệng cũng không nói được.

Phong Mạc Thần lắc đầu, vẫn dáng vẻ không sao cả như cũ.

“Nhưng huynh bị trúng độc, lam tiêu nhị, sợ rằng không có thuốc chữa.” Vân Cảnh Mạch cau mày thành chữ xuyên ( ), người được phái tới hành thích thật có mưu đồ hiểm ác, Lam tiêu nhị kịch độc, giải được duy nhất ở trong kho tàng của Vân gia, nhưng Vân gia tàng bảo đồ, năm năm trước cũng mất tích.

“Ta biết” Phong Mạc Thần vẫn lạnh nhạt như cũ, ngược lại Bạch Ly Nhược ở bên cạnh khuôn mặt trắng bệch.

“Vân công tử, Lam tiêu nhị có thể dùng Hỏa Kỳ Lân giải độc, Hỏa Kỳ Lân ngay tại Vân gia, không lẽ người luyện tiếu không muốn lấy ra cứu Thần sao?” Bạch Ly Nhược biết rõ nguồn gốc sự việc, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nhìn Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch không có lời nào để nói, chuyển bảo tàng, liên quan to lớn, thích khách hiển nhiên cũng vì đả thảo kinh xà, muốn biết tung tích bảo tàng, hẳn làm sao có thể trúng kế.

“Ly Nhược, Hỏa Kỳ Lân ở trong bảo tàng Vân gia, đã mất tích nhiều năm, làm sao nói tìm là tìm được?” Phong Mạc Thần nói nhẹ kéo Bạch Ly Nhược, ra mắt ám hiệu với nàng.

“Bảo tàng không hề mất tích!” Bạch Thanh Loan đẩy cửa phòng, rảo bước đi ra.

“Thanh Loan” Vân Cảnh Mạch mở miệng, đứng lên, nghiêm nhiên quát bảo dừng lại.

“Chẳng lẽ chàng muốn nhìn thấy Thần Vương trúng độc chết, hài tử của Ly Nhược sinh ra không có phụ thân sao?” Bạch Thanh Loan lạnh lùng liếc Vân Cảnh Mạch, cầm hai tay Bạch Ly Nhược “Yên tâm, tỷ sẽ không để cho Thần vương xảy ra chuyện gì!”

Vân Cảnh Mạch chán chường ngồi xuống, thở dài nói “Không sai, bảo tàng đúng là chưa hề mất tích, chìa khóa bảo tàng vẫn còn ở Vân gia, nhưng mà, Tàng bảo đồ bị mất tích, chìa khóa chỉ có thể kết hợp với hoa văn trên Tàng bảo đồ mới có thể tìm được phương pháp mở ra.”

“Nói như vậy, bất kể là ai, chỉ lấy được Tàng bảo đồ hoặc chìa khóa, đều không thể mở ra bảo tàng, đúng không?” Phong Mạc Thần tiếng nói rất nhạt, dường như chuyện bảo tàng với hắn không có quan hệ gì.

Vân Cảnh Mạch gạt đầu, con mắt híp lại, nhả hừ sở tư (như có điều suy nghĩ) nói “Chỉ sợ là, người kia đã lấy được Tàng bảo đồ rồi, bây giờ muốn bức chìa khóa của Vân gia.”

“Người kia là ai?” Bạch Ly Nhược hỏi một câu, nàng cho rằng, bọn họ đang chơi trò bí hiểm, rõ ràng Tàng bảo đồ đang ở trong tay của Phong Mạc Thần, hắn cũng không nói ra, mặc cho Vân Cảnh Mạch suy đoán lung tung.

Phong Mạc Thần âm thầm cầm tay Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Như vậy, người kia mang theo chúng ta đi mở bảo tàng.”

Bạch Thanh Loan nhìn Phong Mạc Thần tán dương, suy đoán chính xác trong lòng của Vân Cảnh Mạch, hẳn cho rằng, dường như sự việc ngày càng phức tạp, thích khách đó thật sự là người của hoàng thượng sao?

Hôm sau, Vân Cảnh Mạch đem một đôi chìa khóa của Tàng bảo đồ, cũng chính là một đôi ngọc bội có hình hoa mai đưa cho Bạch Thanh Loan, Bạch Thanh Loan đem ngọc bội đem giấu ở thư phòng, quả nhiên vào lúc buổi tối, có người ẩn nấp vào thư phòng đánh cắp ngọc bội.

Vân Cảnh Mạch nhìn người áo đen chạy trốn, Bạch Thanh Loan nói rất đúng “Nàng xác định, người đến không phải giả trừ ăn hổ sao?”

129. Cuốn 3 – Chương 129

Chương 129. Hoàng Tước tại hậu

Vân Cảnh Mạch nhìn người mặc áo đen chạy trốn, như có điều suy nghĩ nói với Bạch Thanh Loan “Người xác định, người tới không phải giả trừ ăn hổ sao?”

“Ta tin tưởng Ly Nhược!”. Sắc mặt Bạch Thanh Loan không chút thay đổi.

“Rất tốt!”. Vân Cảnh Mạch cười ý vị thâm trầm, nắm tay Bạch Thanh Loan rời đi.

Ngày hôm sau, Vân Cảnh Mạch mang người canh giữ bên cạnh phần mộ của tổ tiên Vân gia, nếu người kia đã lấy được Tàng Bảo Đồ cùng chìa khóa, chắc chắn sẽ có người tới lấy bảo vật, bảo tàng đã ở dưới mặt đất Trần Phong nhiều năm, có lẽ, đây là thời điểm nên thấy mặt trời.

Mọi việc thuận lợi ngoài ý muốn, một đám người mặc áo đen, võ công không rõ, khoảng tầm mười cao thủ, lúc bọn họ mở phần mộ của tổ tiên Vân gia ra, phá từng cơ quan đi vào, Vân Cảnh Mạch dẫn người xuất hiện.

Hắn dần dựng tiết mục bộ ngựa bắt ve sầu, nhưng hắn lại quên, Hoàng Tước (chim sẻ) luôn rình phía sau bộ ngựa.

Hoàng Tước chính là Ngự Lâm quân, không ai biết bọn họ tới Lăng Châu khi nào, đem lăng bao vây cá nước chảy không lọt.

Thời điểm nhìn thấy Phương Nham, tâm Bạch Ly Nhược bỗng nảy sinh ý tưởng kì quái, hay là Phong Mạc Nhiên cũng đến nơi này.

Vân Cảnh Mạch không thể ra mặt đàm phán, Bạch Thanh Loan càng không thể lộ diện, vì vậy, nhìn từ bề ngoài thì Phong Mạc Nhiên thật sự chiếm được lợi thế lớn. Nhưng hiện tại, chư hầu khắp nơi đã biết hoàng đế tìm được bảo tàng Vân gia, mắt nhìn chăm chăm, làm thế nào để vận chuyển bảo tàng về kinh thành, thật là một vấn đề nan giải.

Vì Phong Mạc Thần rời kinh nên đã bị cách bỏ tất cả chức vụ, quân quyền tạm thời nằm ở trong tay Phong Mạc Nhiên, hắn nghĩ muốn thu bảo vật giấu trong Hỏa Kỳ Lân, chỉ có Phong Mạc Nhiên gặt đầu.

Nhưng Phong Mạc Thần là ai? Hắn tinh thông tất cả mọi thứ, nhưng điều duy nhất không biết chính là cú đầu, vì vậy, hắn ở Vân gia, mặc cho Phương Nham coi chừng lăng mộ, không chịu lộ diện.

Nóng nảy là Bạch Ly Nhược, nàng không hiểu, sao mọi chuyện lại đến nước này? Nằm ở trong ngực Phong Mạc Thần, buồn buồn hỏi “Thần, sao Tàng Bảo Đồ lại rơi vào trong tay hoàng thượng?”

Phong Mạc Thần mỉm cười nằm ở trên giường, vuốt tóc Bạch Ly Nhược “Hắn muốn, ta liền cho hắn.”

“Nhưng chàng phải làm sao? Hắn sẽ không đưa Hỏa Kỳ Lân cho chúng ta!” Bạch Ly Nhược nổi giận, sao hắn có thể lấy tính mạng chính mình ra đùa giỡn?

“Không sao, tạm thời, hắn sẽ không để ta chết, ta mà chết, năm vạn tinh binh ở biên cương sẽ tạo phản.” Tay Phong Mạc Thần gói đầu, một bộ dạng vô tư.

Bạch Ly Nhược tức giận, hung hăng giáng một quyền vào bộ ngực hắn, hắn “ai ui” một tiếng “Chàng không thể nghiêm chỉnh một chút sao? Chàng có nghĩ tới hay không, thiếp sẽ lo lắng cho chàng, ăn không ngon, ngủ không yên?”

Phong Mạc Thần ngồi dậy, cầm tay Bạch Ly Nhược, không hề chớp mắt nhìn nàng, “Ly Nhược, thật xin lỗi!”.

“Không cần nói xin lỗi với thiếp, thiếp muốn chàng mạnh khỏe, Vân Cảnh Mạch nói, nếu như độc chạy lên đầu chàng, sẽ không cứu được nữa, bây giờ sắc mặt chàng đã tái nhợt rồi, làm sao chàng có thể lấy thân thể mình ra đùa giỡn?”. Mặt Bạch Ly Nhược đỏ hồng, nàng chưa từng thấy ai không biết quý trọng thân thể của mình như vậy, hắn cho rằng, hắn mà chết, sẽ không có ai khổ sở sao?

Phong Mạc Thần ôm lưng Bạch Ly Nhược, cầm chống trên vai nàng, khoe môi nở nụ cười như có như không, “Đứa ngốc, sao ta cam lòng chết, vì nàng cùng hài tử, ta sẽ sống thật tốt.”

Tay của hắn dời xuống bụng nàng, ở trong đó đựng dự một tiểu sinh mệnh, là hài tử của hắn và Ly Nhược.

“Thiếp hỏi chàng, tại sao chàng không chịu đi tìm Phong Mặc Nhiên lấy thuốc giải?”. Bạch Ly Nhược quay người lại, nhìn hẩn chăm chăm.

“Chuyện giữa ta và hẩn, nàng đừng quan tâm tới, Ly Nhược, ta không muốn nàng liên lụy vào, đối với nàng, Phong Mặc Nhiên vẫn chưa chết tâm đâu!” Phong Mặc Thần xoay mặt, không nhìn vào mắt Bạch Ly Nhược.

“Mọi chuyện là do thiếp, thiếp sẽ làm cho hẩn chết tâm, Phong Mặc Nhiên không phải là người không nói đạo lý, nếu không, chúng ta sẽ không đi dễ dàng như vậy”. Bạch Ly Nhược nói xong liền đi ra ngoài.

Phong Mặc Thần kéo ống tay áo của nàng từ phía sau, ánh mắt có chút giận dữ “Nàng đi đâu?”

“Đi tìm tỷ tỷ, có lẽ, Phong Mặc Nhiên cũng có nhược điểm”. Bạch Ly Nhược xoay người lại, không hề chớp mắt nhìn Phong Mặc Thần.

Phong Mặc Thần bắt đắc dĩ, đành buông tay, dặn dò “Chớ hành động thiếu suy nghĩ!”

Bạch Ly Nhược tìm thấy Bạch Thanh Loan ở ngự hoa viên, hai người thảo luận chuyện bảo tàng, nhưng Bạch Ly Nhược không nói cho Bạch Thanh Loan biết, thật ra bảo tàng được phát hiện ở địa lao hoàng cung.

“Tỷ nghĩ, hoàng thượng rất thích muội”. Bạch Thanh Loan tiu nghỉu, ban đầu nàng không hiểu, tại sao hoàng thượng khăng khăng muốn kết hôn với nàng, sau này, nàng phát hiện, có lẽ, người hẩn muốn cưới là một nữ nhân có dung mạo giống nàng.

“Tỷ tỷ, Thần không chịu đi tìm hoàng thượng”. Bạch Ly Nhược lo lắng, lông mày cau lại.

“Hẩn đương nhiên không chịu đi, hiện tại hoàng thượng vừa chiêu cáo thiên hạ tin tức Loan Quý Phi bị bệnh qua đời, hẩn lại đi, hoàng thượng ắt sẽ bắt muội làm điều kiện trao đổi”. Bạch Thanh Loan cau mày, cũng vì chuyện này mà phiền não, không nghĩ tới, Phong Mặc Nhiên cứ nhiên điều động hàng loạt Ngự Lâm quân đi tới Lăng Châu, hẩn làm cách nào để bao vây lăng mộ Vân gia không tiếng động? Hay là, Vân gia đã ra khỏi đại nội.

“Nhưng cũng không thể buông tha như vậy”. Trong lòng Bạch Ly Nhược đã âm thầm có chủ ý, kể tai Bạch Thanh Loan nói mấy câu, Bạch Thanh Loan cau mày, do dự mấy cái, sau đó đồng ý.

Hôm sau, Phong Mặc Thần nghiêng người dựa vào lan can nghe Bạch Ly Nhược đánh đàn, đó là đàn Tần Tranh sáu dây, âm sắc réo rắt thấm thiết, hẩn không biết, thì ra nàng cũng biết đánh đàn, nhưng thời điểm nàng đánh đàn không cho phép hẩn đi quấy rầy, nếu không, hẩn có thể cùng nàng hợp tấu một khúc.

Một khúc thôi, hẩn đứng dậy thêm trà, lúc trở lại, đàn đã đổi qua khúc khác, âm điệu rất quen thuộc, hình như hẩn đã nghe qua ở đâu rồi.

Sau giữa trưa, ánh mặt trời lười biếng chiếu vào trên thân người ảm ảm, hẩn nghe nàng đàn một khúc lại một khúc, dường như không biết mệt mỏi, ngón tay của nàng thon dài trắng nõn, trong suốt dưới ánh mặt trời, như bạch ngọc thượng hạng.

Tiếng nhạc từ đầu ngón tay nàng tràn ra ngoài khiến Phong Mặc Thần mê muội, tiếp đó, hẩn nhìn thấy ngón trỏ cùng ngón cái của nàng có vết chai, trên tay phải của hẩn cũng có, là bởi vì hẩn thường cầm kiếm.

Nhưng vì sao trên tay Ly Nhược cũng có? Hẩn đột nhiên thức tỉnh, để ly trà xuống, xoắn bước tiến lên, nắm cánh tay đánh đàn của nàng, dùng sức ngắt một cái, thấy mỹ nhân quay đầu.

Là Bạch Ly Nhược, trang phục giống nhau như đúc, ngũ quan giống nhau như đúc, thứ duy nhất không giống là ánh mắt, hẩn giận dữ mở miệng “Bạch Thanh Loan, Ly Nhược đâu?”

130. Cuốn 3 – Chương 130

Chương 130: GẶP LẠI CỔ NHÂN

Bạch Thanh Loan rút tay của mình lại, cười rạng rỡ “Ông lão người suốt ngày quần lầy nàng, nàng chê phiền, cho nên nhân tiện đi giải khuây rồi.”

“Nàng chê phiền?” Phong Mạc Thần giận sôi lên, tia mắt rét lạnh, tiếng nói lạnh lẽo “Người thay thế nàng khi nào?”

“Chính là lúc người đi thêm trà.” Bạch Thanh Loan cười mỉm, không sợ sệt cơn giận của Phong Mạc Thần một chút nào.

“Các người...” Phong Mạc Thần tức giận quay bước, chạy thật nhanh ra ngoài, nàng nhất định là đi tìm Phong Mạc Nhiên rồi, cái đứa nha đầu ngốc này, lúc này Phong Mạc Nhiên đang ném Huyết Kỳ Lân, đợi nàng tự chui đầu vào rọ.

Nhà trọ lớn nhất của Lăng Châu mấy ngày nay đều đóng cửa không buôn bán, nguyên nhân là có một vị khách thần bí đã bao hết chỗ này.

Ngày đầu tiên, vị khách này khí vũ hiên ngang, người tùy tùng bên cạnh, móc ngân phiếu đủ để mua toàn bộ nhà trọ, hà khắc yêu cầu bọn họ, chính là trong khuôn viên mấy dặm xung quanh nhà trọ không được có tiếng huyên náo.

Bao nhà trọ mấy ngày qua, vị khách kia cũng không thấy bước ra khỏi cửa, ngược lại một vị công tử mặc y phục xanh biếc thường xuyên ra vào, hơn nữa trên lưng còn đeo theo hòm thuốc.

Ngày hôm đó, một cô nương mặc y phục màu trắng đi vào quán trọ, bởi vì tùy tùng canh giữ bên ngoài không có ngăn nàng lại, cho nên tiểu nhị cũng không dám lơ đãng.

Cô nương đó rất đẹp, đặc biệt là đôi mắt, đen như nước sơn, áo lụa màu trắng, thẳng tiến nhanh nhẹn đi lên, bụng nàng hơi nhô lên biểu hiện là phụ nữ đã xuất giá làm vợ người ta.

Lúc đi vào quán trọ, Bạch Ly Nhược lạnh lùng hỏi một câu “Phong Mạc Nhiên đâu? Ta muốn gặp hắn.”

Tất cả mọi người đều biết Phong Mạc Nhiên là ai, tên hủ của đương kim thiên tử, chỉ là không có ai dám gọi như vậy, tiểu nhị và chủ quán sợ bủn rủn, thiếu chút nữa là quỳ xuống.

Vị khách trên lầu đi ra, bộ y màu trắng không nhiễm một hạt bụi, phong độ cầm chiết phiến trong tay phe phẩy, nhìn Bạch Ly Nhược, khẽ mỉm cười, chiết phiến đánh vào lòng bàn tay “Ly Nhược, đã lâu không gặp.”

“Hoàng thượng, ta muốn Huyết kỳ lân.” Bạch Ly Nhược đi thẳng vào vấn đề.

Khóe môi Phong Mạc Nhiên nở nụ cười trào phúng, thanh âm thường ngày không có nói “Tại sao ta phải cho nàng?”

“Hoàng thượng, người đừng quên, năm vạn tinh binh ở biên cương, cũng không phải là người của người!” tia mắt của Bạch Ly Nhược giận dữ, không kìm được lạnh lùng tỏ ra trên gương mặt.

“Nàng có biết, ta rất không thích bị người khác uy hiếp!” Phong Mạc Nhiên quay đầu lại, từ trên cao nhìn xuống Bạch Ly Nhược.

“Người thật sự vì một cái Huyết Kỳ Lân, làm cho giang sơn rung chuyển sao?” Bạch Ly Nhược cau mày, hai tay nắm chặt trước ngực, móng tay cắm sâu vào trong thịt, làm cho nàng khí thế lẫm liệt.

“Nàng quả nhiên đã yêu Phong Mạc Thần” tia mắt Phong Mạc Nhiên hơi trầm xuống, chân mày cau lại “Nếu như thân phận hôm nay của nàng là Thần vương phi, Trẫm khuyên nàng vẫn là khẩn trương rời khỏi đây, trẫm chưa hề thay đổi chủ ý trước đây!”

“Không, thân phận hôm nay của ta là bằng hữu của Phong Mạc Nhiên!” Bạch Ly Nhược tiến lên mấy bước, đứng trên thang lầu, nhìn lên Phong Mạc Nhiên.

“Phong Mạc Nhiên không có bằng hữu!” tiếng nói hắc lạnh như băng, làm cho lòng nàng phát run, nàng bỏ trốn, quả nhiên làm tổn thương hắn.

“Hoàng thượng, ngài thật sự không quan tâm đến giang sơn của ngài, không quan tâm đến lê dân bách tính sao?” tiếng nói của Bạch Ly Nhược đã muốn run rẩy, mang theo mùi vị cầu xin.

“Trẫm nói qua, trẫm cũng không bị người khác uy hiếp, hấn cảm thấy năm vạn tinh binh ở biên cương của hấn có thể thành sự, thì có thể chỉ huy thử xem, còn có, nàng lập tức cút đi, trẫm sau này không muốn gặp lại nàng.” Phong Mạc Nhiên giận dữ, hấn cảm thấy, ngày xưa hấn đối xử tốt với nàng, căn bản chính là nông phu và con rấn. (Một câu chuyện của Trung Quốc, kể rằng người nông phu đã cứu con rấn, nhưng sau này con rấn lại phản bội.)

Hấn dùng hết tất cả âm áp đối với nàng, nhưng nàng ngược lại cắn hấn một cái, bây giờ, nàng vì muốn cứu Phong Mạc Thần mà uy hiếp hấn, là hấn dùng sai phương pháp đối xử với nàng sao?

“Hoàng thượng, ta không đi, độc tính của Thần đã khuếch tán, ta không thể nhìn hấn chết, hấn cũng là huynh đệ của ngươi, ngươi thật sự thấy chết không cứu sao?” Bạch Ly Nhược gần như gào thét, xông lên thang lầu đến gần Phong Mạc Nhiên.

Từ cửa thang lầu lao ra 2 thị vệ, một trái một phải ngăn nàng lại, nàng nhìn gương mặt mờ mịt của Phong Mạc Nhiên, kiên định nói “Hoàng thượng, coi như ta xin ngươi, ngươi cứu Phong Mạc Thần đi, hai chúng ta chỉ muốn suốt đời rời xa triều đình, tâm nguyện này, ngươi cũng không tác thành cho ta sao?”

“Ngươi muốn ta tác thành cho các ngươi sao?” Phong Mạc Nhiên cười lạnh, gạt hai kiếm của thị vệ đang để sát Bạch Ly Nhược, bước nhanh đến bên người nàng, lạnh lùng nói “Được, tiêu trừ hài tử trong bụng ngươi, theo ta đi, đừng nói Huyết Kỳ Lân, tất cả Sở quốc, cũng có thể cho ngươi tùy ý lấy!”

Bạch Ly Nhược lắc đầu lui về phía sau, không tin nhìn Phong Mạc Nhiên, lạnh nhạt nói “Ngươi biết rõ là không thể mà!”

“Như vậy, Trẫm cho phép ngươi sinh đứa bé này, nhưng, nửa đời sau ngươi không bao giờ rời khỏi hoàng cung nửa bước!” Cuối cùng Phong Mạc Nhiên không đoạn tuyệt, ánh mắt lạnh lùng, vào giờ khắc này thoát nhìn có chút dữ tợn.

“Không thể nào!” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói lạnh lẽo, giống như núi băng ngàn năm.

Bạch Ly Nhược quay đầu lại, Phong Mạc Thần xông vào, thị vệ ở cửa đều bị hấn điểm nguyệt bất động, ảnh vệ ở chỗ tối đột nhiên nhảy ra, rút thanh trường kiếm sáng bóng, ánh mắt căm thù nhìn Phong Mạc Thần, chờ đợi Phong Mạc Nhiên ra lệnh, sẽ xử tử hấn ngay tại chỗ.

“Thần...” Bạch Ly Nhược sắc mặt hơi bớt giận, xoay người ôm lấy Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần ký vào đầu của nàng “Nàng là đứa ngọc sao? Vẫn cứ nghĩ rằng, nàng là Quan thế âm Bồ tát hả?”

Bạch Ly Nhược ngược mắt, đôi mắt nhìn thấy màu Băng Lam trên thân hấn, trong lòng chua xót, mắt nhìn muốn rơi lệ.

Phong Mạc Thần xoa tóc nàng, cương chịu nói “Đồ ngọc, đi thôi, nơi này không phải là nơi nàng nên đến!”

Vừa nói liền kéo Bạch Ly Nhược đi ra ngoài, thanh trường kiếm sáng loáng của ảnh vệ chắn ngay cửa, tiếng của Phong Mạc Nhiên truyền đến “Thần vương, ngươi nên cho trẫm một cái công đạo phải hay không?”

“Hoàng thượng, chuyện ngươi biết nhất thanh nhị sở, cần gì phải cho ngươi công đạo?” Phong Mạc Thần cười khẩy.

“Hả? Vậy chuyện Tuyệt sát cung đâu?” sắc mặt Phong Mạc Nhiên khó coi tới cực điểm, lần đầu tiên trong đời vì một nữ nhân, hấn nổi lên tham niệm, nhưng cuối cùng vừa mất phu nhân lại thiệt quân (xôi hỏng bỏng không).

“Vi thần không biết hoàng thượng đang nói cái gì.” Phong Mạc Thần quyết định giả bộ hồ đồ, hấn không nói ra Tuyệt sát cung với hấn có quan hệ mật thiết, bằng không, sớm chiêu cáo thiên hạ, định hấn tội mưu phản.

“Phong Mạc Thần, trẫm không muốn làm cho Bạch gia bị liên lụy, cho nên chuyện ngươi cướp ngục, trẫm mới nhắm mắt, mở mắt, ngươi đừng tưởng rằng, trẫm không có bằng chứng tội lỗi của ngươi!” ánh mắt Phong Mạc Nhiên hung hấn, nhìn Bạch Ly Nhược chột dạ, cúi đầu trầm mặc.

Còn Phong Mạc Thần cười sang sảng, mắt phượng hẹp dài chứa đầy băng tuyết, hơi nghiêng đầu, nói khiêu khích “Có bằng chứng thì hoàng thượng cứ lấy ra, ngàn vạn lần không nên khách khí với vi thần.”

“Được, đây là người nói, Phương Nham tiếp chỉ!” mắt phượng của Phong Mạc Nhiên hiếp lại, cất giọng nói “Tội thần Phong Mạc Thần, cầu kết phản tặc giang hồ, mưu tính phản nghịch, lập tức bắt lại, giao hình bộ xử trí, khâm thử!”

131. Cuốn 3 – Chương 131

Chương 131: TỘI MUU PHẢN

Phương Nham mặc áo xanh, nhảy từ trong tối bay ra, hướng về phía Phong Mạc Thần cung tay làm lễ “Thần vương, đắc tội!”

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, dìu Bạch Ly Nhược qua một bên, thản nhiên nói “Ly Nhược, nàng về Vân gia chờ ta.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nắm tay Phong Mạc Thần “Không, ta không đi, muốn đi phải cùng nhau đi!”

“Đồ ngốc, nàng ở đây ta sẽ phân tâm, mau trở về đi, hôm nay ai thắng ai thua đều không chắc chắn!” Phong Mạc Thần không nói lời gì đẩy Bạch Ly Nhược ra, vừa đúng lúc Hàn Thiên Mạch đeo thảo dược quay về, nhìn thấy tình thế nghiêm trọng hơi có chút chột dạ, hỏi “Chuyện gì thế này?”

Phong Mạc Thần giao Bạch Ly Nhược cho Hàn Thiên Mạch, cười nhạt nói “Thiên Mạch, mang Ly Nhược rời khỏi.”

Hàn Thiên Mạch nhìn thấy sắc mặt của Phong Mạc Nhiên, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, cau mày nói “Thần, có chuyện gì thì cùng hoàng thượng từ từ nói chuyện, người ở đây, đã là phạm tội ngộ nghịch!”

“Tội danh Mưu phản cũng có rồi, không cần thêm tội ngộ nghịch đâu!” Phong Mạc Thần vờn đăm phong khinh dụ dỗ Bạch Ly Nhược đi ra ngoài, Phong Mạc Nhiên thì thờ ơ lạnh nhạt, mà Phương Nham thì lại theo sát, chỉ sợ Phong Mạc Thần thừa cơ chạy trốn.

Hàn Thiên Mạch nhìn Phương Nham một cái, cầm tay Phong Mạc Thần nói “Thần, trên người người có thương tích, cần bản không phải đối thủ của Phương thống lĩnh, đừng cứng đầu quá.”

Bạch Ly Nhược hoảng hốt, nhìn Phong Mạc Thần không hề chớp mắt, lạnh lùng nói “Chàng bị thương khi nào?”

Phong Mạc Thần cảm thấy nhức đầu, nhìn Hàn Thiên Mạch một cái, lạnh nhạt nói “Nàng là giao cho người, đừng làm nàng bị thương.”

Hàn Thiên Mạch muốn lôi Bạch Ly Nhược bỏ đi, lại bị nàng tránh được, đôi mắt đăm lẹ nhìn Phong Mạc Thần, cắn chặt môi dưới, im lặng lên án.

“Ly Nhược, ta không sao, hôm nay nhất định phải đánh, nàng không ngăn cản được!” Phong Mạc Thần nhìn thấy nàng khóc, tim như bị dao cắt.

“Như vậy thì ta ở bên cạnh xem, đừng đuổi ta đi!” tiếng nói Bạch Ly Nhược run rẩy, trừng to mắt, nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần nhắm mắt thở dài, lúc hấn mạnh khỏe, cũng không phải là đối thủ của Phương Nham, huống chi hiện tại, hấn không muốn nàng nhìn thấy dáng vẻ thất bại của hấn, tất cả chuyện của hấn và Phong Mạc Nhiên, tự hấn sẽ giải quyết.

“Thần, chúng ta là phu thê, ta tình nguyện cùng chàng cùng nhau gánh chịu tai họa, không muốn chàng vứt bỏ ta lần nữa, chàng hiểu không?” Bạch Ly Nhược là bật khóc thành tiếng, nàng chợt phát hiện ra rằng nàng đã sai lầm, tại sao nàng có thể nghĩ rằng Phong Mạc Nhiên sẽ thả bọn họ?

Phong Mạc Thần mở hai mắt, đột nhiên xoay người, nhấc vạt áo quỳ xuống bên cạnh Phong Mạc Nhiên, hành lễ nói “Hoàng Thượng, vi thần biết tội, tự nguyện buông tay chịu trói!”

Bạch Ly Nhược thuận theo quỳ gối bên cạnh Phong Mạc Thần, bất ty bất kháng nói “Hoàng thượng, thần phụ nguyện ý theo phu quân cùng nhau thỉnh tội!”

“Hoàng thượng, trong này nhất định có hiểu lầm.” Hàn Thiên Mạch mở miệng giải vây, lại bị Phong Mạc Nhiên lạnh lùng cắt đứt “Người cầm mõm, người hái được giải được chưa? Đừng quên bây giờ tự thân người khó bảo toàn!”

Hàn Thiên Mạch uể oải im miệng, bất đắc dĩ nhìn vợ chồng Phong Mạc Thần một cái.

“Người đâu, đeo còng tay và xiềng chân cho Thần vương và Thần vương phi, giải về kinh thành, giao cho Hình bộ hậu thẩm!” Phong Mạc Nhiên lớn tiếng ra lệnh.

Bạch Ly Nhược quỳ gối đi tới, hỏi từng chữ “Hoàng thượng, một tội không thể phạt 2 lần, trước tiên hoàng thượng nên giải lam độc cho Thần vương phải không?”

Phong Mạc Nhiên lạnh lùng nhìn Bạch Ly Nhược, đây chính là mục đích của nàng, từ xưa đến nay làm hoàng đế không dễ, nhưng phải làm một hoàng đế lưu danh lại trong sử sách lại không dễ dàng, trầm tư chốc lát, lãnh đạm nói “Đợi sau khi hình bộ định tội, chiêu cáo thiên hạ, trẫm tự nhiên sẽ đưa Huyết Kỳ Lân ra.”

Mưu đồ thật ác độc, Thần vương thân chịu tội, hoàng đế vẫn cầm bấu vật Huyết Kỳ Lân cứu giúp, sau đó bị xử tử hình. Thứ nhất tỏ rõ được thiên uy của luật nước, hoàng đế muốn người chết vì chém đầu, người không thể trúng độc chết. Thứ hai chứng tỏ ân uy của Thiên tử mệnh mông cuồn cuộn, người phải chết nhưng lại được Huyết Kỳ Lân cứu. Thứ ba, sau khi định tội tử hình Phong Mạc Thần, mới đưa ra Huyết Kỳ Lân, chỉ cần hấn dám chạy trốn, chạy cũng không khỏi kịch độc.

Bạch Ly Nhược hối hận gần như xé ruột xé gan, nàng ân hận không nghe lời Phong Mạc Thần, xem thường Phong Mạc Nhiên, lúc hấn trở mặt, cũng tàn nhẫn vô tình như vậy.

Phong Mạc Thần siết chặt tay nàng, nhìn nàng mỉm cười, Phương Nham tiến lên, đeo còng tay cùm chân hai người, Phong Mạc Nhiên thần nhiên ra lệnh, ba ngày sau mang theo bảo tàng hồi kinh.

Thị vệ mang theo vũ khí dọc đường đi, náo nhiệt biết bao, Phong Mạc Thần và Bạch Ly Nhược bị giam trong xe ngựa, phía trước áp tải kim ngân châu báu, phía sau hai chiếc xe tù đi theo, trên xe tù là một đôi vợ chồng, phía sau nữa là xe của Phương Nham và hoàng đế.

Bạch Ly Nhược mang khóa trên tay, mỗi lần cử động một cái, thì vang lên leng keng, nàng vén màn xe ngựa lên nhìn vợ chồng trên xe tù, “A, hai người đó là ai? Tại sao lại cùng với chúng ta bị áp giải về kinh thành?”

Phong Mạc Thần mỉm cười, để Bạch Ly Nhược ngồi ở trên chân hấn, để tránh phải nghiêng ngả “Đồ ngốc, Phong Mạc Nhiên dùng trò lừa bịp cũng không biết.”

“Trò lừa bịp gì?” Bạch Ly Nhược nhìn vào mắt Phong Mạc Thần, mắt của hấn hoàn toàn là biến thành màu Băng Lam, ở giữa mắt mơ hồ mang theo màu tím, thật xinh đẹp, như bảo thạch đáy biển.

“Hai người kia là kẻ chết thế chúng ta, lẽ như trên đường có người cứu chúng ta, ai lại đoán được, hai người trọng phạm lại ở trong xe ngựa xa hoa như vậy?” Phong Mạc Thần hôn lên gương mặt Bạch Ly Nhược, toàn bộ trong mắt là vui vẻ nhẹ nhàng.

“Phong Mạc Nhiên quả thật thông minh” hai tay Bạch Ly Nhược vòng qua cổ Phong Mạc Thần “Thần, chàng bị thương ở đâu, cho ta nhìn một chút.”

Phong Mạc Thần giả vờ thâm trầm “Nhìn, nàng phải chịu trách nhiệm với ta.”

“Trách nhiệm gì?” Bạch Ly Nhược tròn tròn mắt.

“Nàng không cảm thấy, ta đã có chút tâm viên ý mã (sớm nắng chiều mưa) sao?” Phong Mạc Thần mập mờ tươi cười.

Bạch Ly Nhược nhận ra được phía dưới thân bị hấn đâm vào, trợn tròn mắt, việc này thật là bại hoại, hai người bọn họ ở trên xe ngựa, hơn nữa còn bị còng tay xích chân.

“Sắc lang, ta đang mang thai đó.” Bạch Ly Nhược nhe răng với hấn, muốn đứng lên rời khỏi hấn, lại bị hấn ôm lại thật chặt.

“Còn có phương pháp khác sẽ không tổn thương Bảo Bảo” trong mắt Phong Mạc Thần đã đầy Phong bạo, ôm tay Bạch Ly Nhược, cũng không dám ôm chặt.

“Không muốn.” Bạch Ly Nhược bắt đầu giãy dụa.

“Ngoan, đừng lộn xộn!” tay Phong Mạc Thần bắt đầu cử động cởi quần áo Bạch Ly Nhược “Ta sẽ thật cẩn thận.”

“Chàng điên rồi, sẽ bị người khác nhìn thấy đó.” khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Ly Nhược ửng hồng.

“Không sao.” Phong Mạc Thần cởi bỏ quần áo của mình, nằm trên giường xa hoa, nắm eo Bạch Ly Nhược “Nàng ở trên, như vậy sẽ không làm tổn thương Bảo Bảo.”

“Vô lại, buông ra!” Bạch Ly Nhược muốn đứng dậy, lại bị Phong Mạc Thần nắm chặt.

Phong Mạc Thần một tay nắm lấy đai lưng của mình, tùy tiện khoác lên ngoài xe ngựa, kéo màn lại, tà mị cười “Như vậy thì mọi người đều biết chúng ta đang làm cái gì, nàng không cần lo lắng sẽ có người đến làm phiền chúng ta.”

Bạch Ly Nhược tức giận nghiêng răng, làm gì có ai da mặt dày như vậy? Trong lúc vùng vẫy hấn đã cởi bỏ tiết khô của nàng, động thân vọt vào nơi ấm áp chặt chẽ của nàng.

132. Cuốn 3 – Chương 132

Chương 132: Không biết liêm sỉ

Bạch Ly Nhược tức giận nghiêng răng, nào có ai da mặt lại dày như vậy? Trong lúc vùng vẫy hấn đã cởi bỏ tiết khô của nàng, động thân tiến vào nơi ấm áp chặt chẽ của nàng.

Phong Mạc Thần kêu “Ti” một tiếng, tư thế của nàng không đúng, lại quá chặt, làm đau hấn, Bạch Ly Nhược cũng không khá hơn chút nào, đánh lồng ngực của Phong Mạc Thần để cho nàng rời khỏi.

“Ngoan, đừng lộn xộn.” hai tay Phong Mạc Thần nắm ở eo nàng, điều chỉnh tư thế.

“Chàng làm đau ta.” Bạch Ly Nhược bắt mẫn cau mày, cắn chặt lấy môi dưới, kiềm chế rên rỉ sắp sửa thoát ra.

“Hừ” Phong Mạc Thần nháy mắt với nàng, một tay chuyển xuống phía dưới, bắt đầu trêu chọc nàng, thấy được nàng có chút ẩm ướt động tình, liền bắt đầu di chuyển vòng eo.

Bạch Ly Nhược bị hấn đụng cực kỳ cao, sau đó dựa vào sức nặng của thân thể mình trầm xuống, như vậy hấn càng vào thêm sâu, cuối cùng nàng cắn môi cũng không ức chế nổi rên rỉ, mắt phượng hấn híp lại, cả người đắm chìm trong khoái cảm nàng mang lại.

Xe ngựa đi rất chậm, thỉnh thoảng lại lắc lư mập mờ, hầu như tất cả mọi người ai cũng biết người trong xe ngựa đang làm gì, sắc mặt Phong Mạc Nhiên một mảnh đen kịt, nhìn mui xe không ngừng đung đưa, hung hăng quăng rèm xuống, mắng câu không biết thẹn.

Phương Nham ngược ngựa ở bên cạnh, tai nghe bốn phía, mắt nhìn tám hướng, hiện tại trên giang hồ, không biết có bao nhiêu người có ý đồ với bảo tàng.

Bạch Ly Nhược đến đỉnh cũng là lúc ngắt đi, Phong Mạc Thần đỡ nàng, toàn thân mồ hôi mỏng, gian nan mặc y phục cho nàng, mắt phượng dài nhỏ, không còn vẻ mặt dục vọng, bắt đầu gõ ở dưới thành xe ngựa leng keng leng keng.

Hắn mới không tin Phong Mạc Nhiên sẽ khoa trương áp tải Tàng Bảo Đồ hồi kinh, cũng không tin tới hôm qua hắn cố ý cho người chở một lượng lớn đồ đi đường thủy, những thứ này, căn bản là nguy trang.

Hơn nữa còn cùng đi một đường, phô trương lớn như vậy, hắn chép miệng, hắn hiểu rất rõ Phong Mạc Nhiên không phải là một người thích phô trương, huống chi, hắn còn đợi bọn họ, cho bọn họ đi trên một chiếc xe ngựa xa hoa như thế.

Hắn mới vừa tạo ra khá nhiều tiếng động trên xe, thị vệ bên cạnh đã sớm rời xa, giờ phút này làm ra chút động tĩnh nào, người bên ngoài cũng cho là bọn họ vẫn làm chuyện kia chưa xong.

Mở sàן xe ngựa ra, sau đó là một buồng xe gỗ lim, buồng xe rất cạn, để từng dãy vũ khí, hắn dời vũ khí, một mũi tên đột nhiên bắn ra, dọa hắn xuất thủ bắt lấy mũi tên, mũi tên bị kẹp ở ngón giữa cắt qua ngón tay hắn.

Hắn vứt bỏ mũi tên, nơi bị thương đã bắt đầu chuyển thành màu đen, không phải độc, nhưng là dấu hiệu của được vật, nói cách khác, chỉ cần có người mở ra, chạm phải mũi tên, sẽ bị phát hiện.

Nơi bị đen càng lúc càng lớn, hắn cắn răng, sử dụng nội lực chà sát ở tay, miếng da màu đen chảy máu đầm đìa, hắn đem toàn bộ khôi phục lại như cũ, đẩy lại sàן xe ngựa.

Hắn đã biết Tàng Bảo Đồ chân chính ở đâu rồi.

Lên đường bình an, không gặp bất kỳ bọn trộm cướp nào, ngược lại quan binh được Phong Mạc Nhiên phái đi đường thủy, bị cướp hoàn toàn, ngay cả thuyền cũng không còn một cái.

Thời điểm đến kinh thành, Phong Mạc Nhiên thả lỏng cảnh giác, đại đội nhân mã ra cửa nghênh đón, một đám người tạm thời ở nhà quận Thái Thú trong kinh thành.

Nhi tử của Thái Thú nọ là Trạng Nguyên đương triều, tính tình ngay thẳng, cho nên phái toàn bộ thị vệ trong phủ đi trợ giúp Ngự Lâm quân kéo xe chở Tàng Bảo Đồ, kết quả đến sau nửa đêm, toàn bộ xe ngựa được canh gác cùng với xe Phong Mạc Nhiên đuổi theo bị đánh tráo.

Xe giống nhau như đúc, hành động yên tĩnh không một tiếng động, thậm chí khi tĩnh lại, cũng không nhìn ra xe đã bị đánh tráo.

Tàng Bảo Đồ vì vậy không cánh mà bay, sáng sớm Phong Mạc Nhiên lên xe ngựa, phát hiện có chỗ không đúng, mở dưới sàן xe ngựa, rỗng tuếch.

Nhất thời nổi giận lôi đình, tất cả những ai canh gác xe ngựa đều bị bắt vào thiên lao, một nhà Thái Thú cũng bị vạ lây.

Trong thiên lao không chỉ có những người này, còn có Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược, hai người bọn họ lại có thể gặp lại lão bằng hữu, Xèo Xèo ở chỗ này.

Từ lúc đi trên đường, Xèo Xèo đã không thấy tăm hơi, nguyên nhân là Phong Mạc Thần luôn dính chặt Bạch Ly Nhược làm mấy chuyện này, không thích hợp cho loại động vật nhỏ này ở bên cạnh quan sát, liền đem Xèo Xèo khóa ở bên ngoài. Một lần khóa này liền đến ba ngày, đợi lúc hai người muốn mở khóa, Xèo Xèo đã không thấy đâu, thì ra là nhớ đến chốn cũ, chạy trở về.

Xèo Xèo hưng phấn nhảy lên người Bạch Ly Nhược, một thân trắng như tuyết, đã biến thành đen, chỉ có đôi mắt tròn vo, là nhìn ra được diện mạo thật sự.

Thời điểm Phong Mạc Nhiên đến xem hai người, Bạch Ly Nhược đang đi tới đi lui tìm nước cho Xèo Xèo tắm, xích sắt ở cổ tay cùng cổ chân, leng keng vang dội.

Lúc này bụng Bạch Ly Nhược đã hiện ra, lại mang theo xích sắt cực kỳ bất tiện, Phong Mạc Nhiên nhìn hoàn cảnh âm u ẩm ướt, không khỏi cau mày.

“Ly Nhược, ngày mai ngươi chuyển vào cung phụng bởi Thái hậu đi, người rất nhớ ngươi.” Phong Mạc Nhiên cuối cùng cũng không đành lòng, mở miệng cho Bạch Ly Nhược cùng chính mình một cái bậc thang.

Bạch Ly Nhược liếc Phong Mạc Thần bên cạnh cười trộm một cái, thần nhiên nói “Ta không đi, ta muốn ở trong thiên lao cùng với Phong Mạc Thần.”

Phong Mạc Thần vốn đang nằm trên đồng rơm rạ nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng cười ngây ngô này, không khỏi cười ra tiếng, đứng lên nói “Ngốc nghếch? Chẳng lẽ nàng muốn hải tử bật ra tiếng trong thiên lao sao?”

Bạch Ly Nhược ôm Xèo Xèo quay đầu lại trợn mắt nhìn Phong Mạc Thần một cái, “Người một nhà, đương nhiên là muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ, bất kể ở đâu!”

“Phong Mạc Thần, ta cho ngươi một cơ hội, nói cho ta biết Tàng Bảo Đồ đang ở đâu, ta có thể thả các ngươi!” Phong Mạc Nhiên lạnh giọng nói, ánh mắt mang theo hận ý.

“Hoàng thượng, ngươi thật là buồn cười, Tàng Bảo Đồ vẫn luôn được ngươi bảo vệ, hiện tại lại đi hỏi Thần nó ở đâu.” Bạch Ly Nhược bất mãn lầm bầm.

Phong Mạc Nhiên nhìn nàng một cái, không nói một lời, nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần chỉ mỉm cười, ánh mắt phát sáng.

“Ngươi chỉ còn thời gian ba ngày, nếu không có Huyết Kỳ Lân, ngươi sẽ chết, suy nghĩ kỹ càng, gọi người cho ta biết.” Phong Mạc Nhiên quăng xuống những lời này, liền hất tay rời đi.

“Này, Tàng Bảo Đồ thật sự ở chỗ chàng sao?” Bạch Ly Nhược ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú vào Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần có vẻ dăm chiêu nhìn Bạch Ly Nhược, nhẹ nhàng lắc đầu.

Bạch Ly Nhược nhất thời chán chường “Chỉ còn ba ngày.”

“Không sao, thật ra thì trừ Huyết Kỳ Lân, còn có biện pháp khác có thể giải độc.” Phong Mạc Thần không đành lòng nhìn bộ dáng này của nàng, xoa nhẹ tóc nàng, lên tiếng an ủi.

“Cho dù có biện pháp khác, bây giờ chúng ta đã ở trong thiên lao cũng không thể làm gì!” Bạch Ly Nhược cúi đầu, không muốn cho hắn thấy đôi mắt buồn rầu của nàng.

“Nàng nên đáp ứng hắn ở lại hoàng cung, hiện tại trong thiên hạ tất cả mọi người đều biết Loạn Quý Phi đã chết, nếu như sau khi ta rời khỏi đây mở miệng muốn nàng, hắn không có lý do không trả lại nàng cho ta.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, thật ra thì hắn đã sớm có những chủ ý này, chỉ là Ly Nhược, nàng quần lầy hắn không buông.

133. Cuốn 3 – Chương 133

Chương 133: Duyên đến duyên đi

“Ta không muốn cùng chàng tách ra!” Bạch Ly Nhược rầu rĩ, âm thanh oang oang.

“Ừ!” Phong Mạc Thần gật đầu, giống như cam kết nói “Chúng ta vĩnh viễn không rời xa nhau!”

Bạch Ly Nhược mỉm cười đến gần ngực của hắn, Xèo Xèo ở trong tay nàng nhảy tới nhảy lui, Phong Mạc Thần nắm lỗ tai Xèo Xèo bỏ qua một bên, chán ghét nói “Bẩn.”

Xèo Xèo ở một bên uất ức nhìn Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược không thể làm gì khác, chỉ hô lớn, “Người tới... người tới...”

Lính canh ngục biết trọng phạm ở trong này, cũng không dám chậm trễ, liền hùng hổ đi tới.

Bạch Ly Nhược mở miệng muốn nước cho Xèo Xèo tắm, bị lính canh lạnh lùng liếc một cái.

Phong Mạc Thần ho hai tiếng, thản nhiên nói “Ta nghĩ, ta cần phải gặp Phong Mạc Nhiên!”

Lính canh sắc mặt nhất thời tối sầm, xoay người đi lấy nước cho Xèo Xèo tắm, Phong Mạc Thần và Bạch Ly Nhược cùng nhau làm, Xèo Xèo bị tắm rất thống khổ, tại sao lại thống khổ, nguyên nhân là vì Phong Mạc Thần nhún Xèo Xèo vào trong nước thiếu chút nữa chết đuối.

Từ đó Xèo Xèo rất sợ nước, cũng rất sợ Phong Mạc Thần. Hai ngày sau, địa lao nghênh đón một nhóm khách không mời mà đến, Tuyệt Sát cung.

Bạch Ly Nhược mới vừa mở mắt, liền bị điểm huyết hôn mê bất tỉnh, Liễu Y Y mang theo người đến cứu Phong Mạc Thần, như xông vào chỗ không người.

Phong Mạc Thần muốn đưa Bạch Ly Nhược cùng đi, lại bị Hoa Phi ngăn cản, ánh mắt trong trẻo mà nghiêm nghị mang theo hàn khí, lạnh lùng nói “Người muốn để cho nàng ngày ngày sống tốt trong hoàng cung, hay là muốn một Bạch Ly Nhược đã chết?”

Phong Mạc Thần do dự nửa ngày, vẫn bỏ lại Bạch Ly Nhược mà đi ra ngoài, hẳn hiểu được, nếu hẳn mạnh mẽ mang Ly Nhược đi, mẫu phi nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Huống hồ, Phong Mạc Nhiên sẽ không làm tổn thương Bạch Ly Nhược, ngày khác, tội danh mưu phản của hắn được chứng thực, Ly Nhược cũng sẽ thành một cái cớ quan trọng khiến hắn khởi binh.

Khi Bạch Ly Nhược tỉnh lại, người đứng trước mặt lại là Liễu Y Y, nàng ta hở bụng ra khiến cho nàng nhìn càng thêm chướng mắt. Mặt Liễu Y Y không chút thay đổi, lạnh lùng nói “Ta lưu lại là muốn nói cho người biết, duyên phận giữa ngươi và Thần, từ đây chấm dứt.”

Bạch Ly Nhược đứng lên, nhìn phòng giam trống rỗng, cười nhạt một tiếng “Đó là duyên phận giữa ta và Thần, dựa vào cái gì ngươi là người kết thúc nó?”

“Người cũng sẽ làm mẫu thân, ta hiểu rõ, ngươi nhất định sẽ không tha cho ta cùng hài tử trong bụng ta, nếu như ngươi là ta, ngươi sẽ làm thế nào?” Trên khuôn mặt xinh xắn của Liễu Y Y, cảnh thận đầy sát khí, Liễu Diệp Dao trong tay cũng lóe sáng.

“Người giết ta, Thần sẽ báo thù cho ta!” Bạch Ly Nhược nắm chặt súng lục trong tay áo, nhàn nhạt nhìn nàng.

“Ta sẽ không giết ngươi, giết ngươi chết rồi, Thần cả đời cũng sẽ không tha thứ ta, chẳng qua, trong bụng ta có hài tử của hắn. Tương lai, Thần sẽ là vua của Sở quốc, ta sẽ là hoàng hậu, hài tử của ta, cũng sẽ là thái tử. Cho nên ngươi đối với ta cùng Thần mà nói, chẳng qua chỉ là một chiếc thuyền nhỏ trong hàng ngàn chiếc thuyền lướt qua, chân chính cùng hắn đi đến thiên trường địa cửu, chỉ có thể là ta!” Mặt Liễu Y Y không chút thay đổi, dùng giọng điệu bình tĩnh như thuật lại một sự thật.

“Thần đã đáp ứng ta, sẽ cùng ta quy ẩn giang hồ, hắn sẽ không làm cái gì vua...” Âm thanh của Bạch Ly Nhược có chút run rẩy, nàng đột nhiên nhớ đến một vài chi tiết.

Tàng Bảo Đồ rõ ràng ở trong tay hắn, cuối cùng lại rơi vào tay Phong Mạc Nhiên, vì sao hắn trúng độc lại là Lam Tiêu Nhị, khiến Vân Cảnh Mạch nhất định phải lấy chìa khóa ra để báo ân?

Đến cuối cùng, Phong Mạc Thần lại nói cho nàng biết, Lam Tiêu Nhị còn có biện pháp khác để giải, hơn nữa, Tàng Bảo Đồ thật sự nằm trong tay Phong Mạc Nhiên, nhưng Phong Mạc Nhiên lại hỏi Phong Mạc Thần bảo tàng ở đâu.

Chẳng lẽ, toàn bộ, đều là kế hoạch của hắn sao?

Còn nữa..., nhìn bụng Liễu Y Y, thời gian nàng ta mang thai, cùng nàng giống nhau như đúc, đến tận cùng hẳn đem nàng đặt ở đâu? Một bên cùng nàng nhĩ tấn tư ma*, một bên làm cho Liễu Y Y mang thai hài tử của hắn.

*nhĩ tấn tư ma: vành tai và tóc mai chạm vào nhau

Vì sao ngay cả đi, hắn cũng không chịu mang nàng theo?

“Suy nghĩ kỹ lại rồi sao? Những thứ này, đều là kế hoạch chúng ta đã định ra từ trước, người ngoan ngoãn ở lại hoàng cung đi, ngày mai Thần sẽ tìm hoàng thượng đòi người, nếu như hoàng thượng không chịu buông tha người, chúng ta liền có lý do.” Lời Liễu Y Y vừa nói ra, như sấm rền, đánh vào tâm Bạch Ly Nhược.

Sắc mặt Bạch Ly Nhược trắng bệch nhìn Liễu Y Y, cho đến khi nàng ta khóa cửa tù, nghênh ngang rời đi, nước mắt mới rơi xuống gò má.

Hôm sau, Phong Mạc Nhiên vào trong nhà lao nhìn Bạch Ly Nhược, không nói một lời, chỉ phái người đưa nàng về Lưu Vân điện.

Bên trong Lưu Vân điện, Hàn Thiên Mạch chẩn mạch cho Bạch Ly Nhược, sau đó mở ra lấy thuốc an thai, an ủi nàng mấy câu, chuẩn bị rời đi, lại bị Bạch Ly Nhược giữ lại.

“Thiên Mạch, một lần kia tại vùng ngoại ô, ta hiểu lầm người, tại sao người không chịu giải thích?” Vấn đề này Bạch Ly Nhược tự hỏi mình đã lâu, bây giờ cũng nên hỏi ra thẳng ra miệng.

Hàn Thiên Mạch cười khỏ, vác hòm thuốc, thản nhiên nói “Có đôi khi, giải thích ngược lại sẽ làm tình cảm bị mất đi.”

Bạch Ly Nhược nuốt xuống nỗi khổ trong lòng, là bởi vì, giải thích sẽ làm tình cảm bị mất đi, vì vậy Phong Mạc Thần mới rời đi ngay cả một câu giải thích cũng không có sao?

“Người vì cái gì, vẫn ở bên cạnh Phong Mạc Nhiên?” Bạch Ly Nhược khóc nức nở, nàng phát hiện, lý do này, không thuyết phục được chính nàng.

“Phong Mạc Nhiên bị trúng độc, đã nhiều năm về trước.” Hàn Thiên Mạch tự giấu cười một tiếng, Phong gia thiếu Vân gia, Vân gia, lại không thiếu Phong gia sao?

“Độc của hán, có thể giải sao?” Bạch Ly Nhược có chút đồng tình với Phong Mạc Nhiên, hán vẫn luôn khát vọng được yêu, lại không chiếm được tình yêu của ai.

“Không thể.” Hàn Thiên Mạch quả quyết, thật ra thì Phong Mạc Nhiên cũng biết kết quả này, nếu như có thể giải, ngay từ mấy năm trước, cũng đã giải, độc trong cơ thể hán bị đè nén rất nhiều năm, lần này bộc phát, so với bất kỳ lần nào cũng rất nghiêm trọng.

Bạch Ly Nhược một phen run sợ, thì ra, nàng không phải là người đáng thương nhất.

“Cám ơn người.” Ba chữ này của Bạch Ly Nhược, coi như là kết thúc cuộc đối thoại, Hàn Thiên Mạch rời đi, giây lát sau, Phong Mạc Nhiên mặc thường phục đi vào.

“Ly Nhược, buổi chiều ta sẽ phái người tiễn người về Thần vương phủ.” Phong Mạc Nhiên vừa vào cửa, liền nói những lời này.

Bạch Ly Nhược máy móc gật đầu, nếu như hán không thả nàng, Phong Mạc Thần sẽ có cơ khởi binh?

“Thế nào? Nàng tựa hồ không vui cho lắm?” Phong Mạc Nhiên thấy có chút kỳ quái, ngồi bên giường nhìn nàng.

“Hoàng thượng, người không cần đưa ta về Thần vương phủ, trực tiếp thả ta đi là được rồi.” Bạch Ly Nhược ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói, mang theo đau thương.

“Tại sao?” Phong Mạc Nhiên mày nhíu lại vô cùng chặt.

Bạch Ly Nhược chợt nhớ tới, nếu như Phong Mạc Nhiên thả nàng, không đưa nàng về Thần vương phủ, Phong Mạc Thần cũng sẽ lấy cớ điều binh, lập tức rủ mắt nói “Thôi, người đưa ta về Thần vương phủ đi!”

“Ly Nhược, người có tâm sự, nói cho ta biết, rốt cuộc là thế nào?” Phong Mạc Nhiên đưa tay xem xét nhiệt độ trên trán Bạch Ly Nhược, phát hiện nàng phát sốt, lập tức đứng dậy, dự định gọi Hàn Thiên Mạch lần nữa.

Bạch Ly Nhược bắt lấy hán, lắc đầu nói “Thiên Mạch mới vừa xem qua, đã cho thuốc.”

Nàng dừng một chút, mở miệng nói “Hoàng thượng, độc của người, thật sự không có biện pháp giải sao?”

134. Cuốn 3 – Chương 134

Chương 134: Gió nổi mây phun

Phong Mạc Nhiên thở dài, “Thật sự không có biện pháp, bất quá ta cùng Thiên Mạch đều đã cố gắng, dù sao mọi người ai cũng sẽ chết.”

Bạch Ly Nhược có cảm giác tội lỗi, con người chuyển động trong nước mắt, đột nhiên mở rộng, lộ ra nụ cười lúm đồng tiền mang theo nước mắt “Hoàng thượng, chờ người thả ta về Thần vương phủ, ta lại len lén chạy vào cung, cho đến khi người giải độc mới thôi, được không?”

Phong Mạc Nhiên nhíu mày lại chặt hơn, muốn hỏi tại sao, đột nhiên phát hiện, hôm nay hẳn hỏi nhiều vì cái gì, lắc đầu nói “Người cãi nhau với Phong Mạc Thần?”

Bạch Ly Nhược cười, nước mắt liền rơi xuống “Không có, là hẳn vứt bỏ ta, nếu như hôm nay người không đem ta giao ra, hẳn có thể viện cớ khởi binh.”

Phong Mạc Nhiên thở dài, hẳn không phải là không biết, Phong Mạc Thần để Bạch Ly Nhược lại một mình trong địa lao, vốn nghĩ rằng không có chuyện gì, không nghĩ tới nàng lại quan tâm như vậy.

Suy nghĩ chốc lát “Ta đã định tội mưu phản cho Phong Mạc Thần, coi như không có người, hẳn cũng sẽ tìm cớ khác khởi binh, nếu người không muốn trở về, vậy không cần trở về!”

Bạch Ly Nhược biết, khởi binh đối với một đội quân mà nói, quan trọng cỡ nào, mà nàng, chính là lý do để khởi binh, tuyệt đối không nhẹ nhàng như Phong Mạc Nhiên nói.

“Hoàng thượng, người không sợ, ta sẽ liên lụy đến người sao?” Bạch Ly Nhược hơi thả lỏng, thật ra thì Phong Mạc Nhiên, đối xử với nàng cũng không tệ.

“Người thì là gì, sao người lại có thể liên lụy đến ta, chuyện giữa ta và Phong Mạc Thần không phải chỉ mới xảy ra, được rồi, người mau đi nghỉ ngơi, ta đi trước, có chuyện gì trực tiếp tới Ngự Thư phòng tìm ta -” Phong Mạc Nhiên đứng dậy xoay bước rời đi, trong lòng của Bạch Ly Nhược đã có chủ ý, nàng sẽ không để mình trở thành cái cớ để hẳn khởi binh.

Hôm sau, Phong Mạc Thần được định tội mưu phản đột nhiên xuất hiện ở Kim Loan điện, quần thần xôn xao, hẳn cười tà mị đi qua vẻ mặt đầy cảnh giác của Cẩm y vệ, thần nhiên nói “Hoàng thượng, có phải nên trả lại vương phi cho ta hay không?”

Tiếp đó, quần thần lại một lần nữa xôn xao, hoàng đế cùng Thần vương âm thầm so tài đã lâu, lần này, lại công khai xé rách mặt nhau, nguyên nhân lại vì Thần vương phi.

Phong Mạc Nhiên khẽ hí mắt, long bào bao bọc dáng người thon dài của hẳn, dáng vẻ hiên ngang, lạnh nhạt nói “Thần vương, trăm sẽ không để Thần vương phi rời đi, là trăm gặp nàng trước, lần này trăm sẽ không buông tay nữa!”

Phong Mạc Thần cười lạnh, trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu.

Cẩm y vệ rút kiếm ra, vây quanh hẳn, mọi người đã sáng tỏ, chuyện này, ai đúng ai sai, hoàng đế còn ở phía trước, không ai dám nói nhiều một câu.

Chỉ là Phong Mạc Thần nếu dám đến, thì đã nắm chắc có thể lui, hẳn chủ yếu chỉ muốn nói cho quần thần, quân ép thần phản, thần không thể không phản.

Kết quả, bên ngoài đại điện, một nữ tử thần nhiên đi tới, nữ tử buộc tóc kim quan, sa y màu vàng, bụng hơi gồ lên, đi theo phía sau là cung nữ và thái giám, tất cả bốn người.

Nhìn nữ tử toàn thân mặc trang phục Quý Phi, Phong Mạc Thần hung ác nheo mắt lại một cái, tim không khỏi nhói đau.

Bạch Ly Nhược chân thành hành lễ với Phong Mạc Nhiên, âm thanh thanh thúy vang lên trên đại điện “Hoàng thượng, xin thứ tội cho nô tì tự tiện xông vào đại điện, quả thật nghe nói Thần vương hiểu lắm nô tì là Thần vương phi, cố ý vi phạm quy tắc tổ tông, nên đến để giải thích rõ.”

Sắc mặt của quần thần lại thay đổi một lần nữa, Phong Mạc Nhiên cau mày, nhất thời không biết Bạch Ly Nhược có ý gì.

Bạch Ly Nhược kéo váy dài, đến bên cạnh Phong Mạc Thần khẽ khom người “Thần vương, bốn cung khuê danh Bạch Thanh loan, thời gian trước suýt nữa chết trong tay tặc nhân, vì để kẻ địch mất cảnh giác, hoàng thượng chiêu cáo thiên hạ, bốn cung đã chết, tuy nhiên lại bị Thần vương hiểu lắm, cho rằng bốn cung là Thần vương phi, thỉnh các vị đại nhân nhìn cho rõ, ngọn nguồn tới cùng là như thế nào.”

Phong Mạc Thần chậm rãi đến bên cạnh Bạch Ly Nhược, nhìn chằm chằm vào nàng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, vẻ mặt bi thương chớp lóe rồi biến mất “Là Phong Mạc Nhiên ép nàng nói đúng không?”

Bạch Ly Nhược cười lạnh “Thần vương, nếu người phải khởi binh, xin đừng lấy ta làm cái cớ, ta nói xong rồi, tự giải quyết cho tốt đi!”

Dứt lời, nàng quay người, váy dài trên đất quanh co khúc khuỷu tạo ra một đường cong hoàn mỹ, ngạo nghễ rời đi.

Phong Mạc Thần nhìn bóng lưng của nàng, trầm mặc nửa ngày, bàn chân nhún xuống, thân thể bay vút lên, kéo tay Bạch Ly Nhược, xoay người, ôm nàng vào trong ngực, biến mất trên hoàng cung.

Cầm y vệ chuẩn bị đuổi theo, lại bị tử sĩ ẩn trong chỗ tối được Phong Mạc Thần mang tới vây quanh ứng phó.

Vùng phụ cận hoàng cung có dòng suối nhỏ, nước chảy xiết mang theo lá rụng của mùa thu, một mảnh vàng óng ánh, trời chiều chiếu vào trong dòng suối nhỏ nhàn nhạt màu vàng kim, có lúc lá rụng theo gió xoay tròn rơi xuống, tiêu điều cô đơn.

Bạch Ly Nhược cố sức giãy giụa thoát khỏi tay của Phong Mạc Thần, lạnh lùng nhìn hắn một cái, thần nhiên nói “Chàng muốn giải thích điều gì? Ta cho chàng một cơ hội!”

Phong Mạc Thần vẫn như cũ duy trì tư thế nắm tay nàng, mắt nhìn về phía trước im lặng, môi mỏng lại nhấp thành một đường thẳng.

“Thời gian ở Lăng Châu, tất cả đều là chàng lập kế hoạch, đúng không?” Bạch Ly Nhược mở miệng chất vấn.

Phong Mạc Thần không thể nói không, thích khách là hãn phái người giả trang, thậm chí trúng độc Lam Tiêu Nhị, cũng là kế hoạch của hắn, nếu không, không cách nào lấy được chìa khóa.

“Liễu Y Y và ta đồng thời mang thai, cũng là kế hoạch của chàng, đúng không?” Giọng nói của Bạch Ly Nhược đã nghiêm túc hơn rất nhiều, hàm răng kẹp chặt khăn khách vang dội.

Phong Mạc Thần trầm mặc, hắn vẫn như cũ không thể nói không, Liễu Y Y là một con cờ được mẫu phi đặt bên cạnh hắn, nếu hắn không cho Liễu Y Y một hài tử, mẫu phi sẽ không dễ dàng để hắn ở chung một chỗ với Bạch Ly Nhược.

“Để ta một mình ở lại địa lao, cũng là kế hoạch của chàng, đúng không?” Bạch Ly Nhược lui về phía sau mấy bước, mắt đẹp lóe lên ánh lửa thù hận.

Phong Mạc Thần muốn nói không, nhưng cổ họng bị nghẹn lại, nhìn ánh mắt của nàng, hắn không cách nào nói ra khỏi miệng, lúc ấy, hắn quả thật có ý định như vậy.

“Phong Mạc Thần, ta chỉ là một con cờ của chàng, đúng không? Con cờ!” Bạch Ly Nhược khóc thút thít ra tiếng, thét lên với Phong Mạc Thần, nước mắt từ cằm rơi vào trong gió, gần như tê lương.

“....” Đáy mắt Phong Mạc Thần thoáng khổ đấu tranh, hắn sẽ phải khởi binh, ấu phi hắn một câu trả lời hợp lý, nếu như nàng ở lại bên cạnh hắn, sớm muộn gì cũng sẽ bị trừ khử, nhưng hắn nghĩ muốn cùng nàng quy ẩn giang hồ, là thật.

“Phong Mạc Thần, ta hận chàng!” Bạch Ly Nhược xoay người chạy về phía hoàng cung, một đường gấp ghe, thời điểm nàng ngã xuống, có một đôi tay nâng nàng dậy, nàng ngẩng đầu, người này không phải là Phong Mạc Thần.

“Hoàng thượng.” Bạch Ly Nhược nghẹn ngào.

“Chúng ta đi thôi.” Phong Mạc Nhiên ôm lấy Bạch Ly Nhược, lạnh nhạt đi về hoàng cung.

Phong Mạc Thần nhìn bóng dáng của bọn họ, thật lâu không hề nhúc nhích.

Sở quốc năm 234, Thần vương bị tội mưu phản, hoàng đế Phong Mạc Nhiên bởi vì giam lỏng Thần vương phi, khiến cho Thần vương khởi binh đánh vào kinh thành.

Đây là ý kiến trong dân gian, mọi người chỉ biết, Loạn Quý Phi ra mặt phủ nhận mình là Thần vương phi, tại Lăng Châu có một nữ tử có dung mạo giống Thần vương phi như đúc ra mặt làm chứng, đó chính là Thần vương phi, mà nàng ta, vốn là Loạn Quý Phi đã chết kia.

135. Cuốn 3 – Chương 135

Chương 135: Vật đổi sao dời

Bạch Ly Nhược nhìn trong tã lót của hài tử, nhất thời giật mình, nửa năm rồi, hài tử của nàng ra đời đã ba tháng, hài tử của Liễu Y Y, cũng sẽ lớn như vậy rồi, bên cạnh nàng ta có Phong Mạc Thần, mà nàng, chỉ có thể lẻ loi ở hoàng cung cùng Phong Mạc Nhiên.

Phong Mạc Nhiên là một hoàng đế tốt, hẳn so với Phong Mạc Thần thiếu đi một phần âm độc, cho nên nửa năm qua, năm vạn tinh binh của Phong Mạc Thần từ từ phát triển thành mười vạn, chư hầu khắp nơi đều hướng về Phong Mạc Thần nơi biên cương, thậm chí những nước láng giềng, cũng bắt đầu qua lại với Phong Mạc Thần, hẳn làm hoàng đế nhưng là miệng cọt gan thối.

Thời gian nửa năm, Phong Mạc Nhiên gầy đi rất nhiều, vốn là phong thái khôi ngô, anh tuấn nhưng bây giờ giống như một trận gió cũng có thể thổi đi.

Thời điểm vào Lưu Vân điện, thái giám bên người lập tức tiến lên, thay hắn cởi áo choàng xuống, bàn tay hắn che miệng, ho khan không ngừng, trên khuôn mặt tái nhợt hiện ra một tia đỏ ửng vì bệnh.

Bạch Ly Nhược thấy hắn vào cửa, cuống quýt đứng dậy “Hoàng thượng, thân thể người, vẫn chưa có tốt lên sao?”

Phong Mạc Nhiên ngồi chồm hổm xuống trên chạc hài tử trong nôi, cười nói “Không có gì lớn, chỉ là gần đây có chút lạnh thôi.”

“Thiên Mạch hẳn còn chưa tìm được thuốc giải sao?” Bạch Ly Nhược ngồi xổm xuống cùng hắn, cảm thấy trên người hắn có hàn khí, nàng cách xa như vậy, vẫn có chút run run.

Phong Mạc Nhiên trúng chính là hàn độc, từ khi hắn kế vị đến bây giờ, đã là mười năm.

“Nào có dễ dàng tìm được thuốc giải như vậy?” Phong Mạc Nhiên mỉm cười, vuốt ve gò má mập mạp của tiểu hài tử trong nôi.

“Phụ hoàng, phụ hoàng.” Tiểu thái tử Phong Huyền Diệp nghe được âm thanh của Phong Mạc Nhiên, từ bên ngoài chạy vào, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hồng quang.

Từ khi Bạch Ly Nhược trở lại Lưu Vân điện, tên tiểu tử này đều ở lại đây, mỗi lần nhìn thấy Phong Mạc Nhiên đều là vẻ mặt hưng phấn, nhưng Phong Mạc Nhiên lại luôn lạnh nhạt, có lẽ là do không thích mẫu thân của hắn.

“Cách xa ta ra một chút, bần thủ.” Phong Mạc Nhiên chau mày, đẩy tiểu thái tử đang muốn leo lên người hắn.

“Phụ hoàng.” Phong Huyền Diệp uất ức, chực khóc lã chã.

Bạch Ly Nhược đi qua, ôm lấy phong Huyền Diệp, nhẹ giọng nói “Huyền Diệp, phụ hoàng người mới vừa hạ triều, mệt mỏi, thăm thăm ôm người, được không?”

Phong Huyền Diệp vẫn như cũ lẩm bẩm miệng “Đại mỹ nhân, khi đệ đệ trưởng thành, người còn có thể ôm ta như vậy không?”

Không thể nào, Bạch Ly Nhược cười khổ, khi hắn trưởng thành sẽ là một nam tử hán, nàng sao có thể ôm hắn được?

Phong Mạc Nhiên nghiêm mặt “Xuống đi, năm nay người cũng đã năm tuổi rồi, còn để cho thăm thăm ôm, còn nói cái gì?”

Phong Huyền Diệp với vẻ mặt đau khổ, từ trên người Bạch Ly Nhược vùng vẫy đi xuống, ngoan ngoãn thi lễ với Phong Mạc Nhiên, cẩn thận từng bước rời đi.

“Chỉ là tiểu hài tử, người cần gì phải nghiêm khắc với nó như thế?” Bạch Ly Nhược cười khổ, đến bên cạnh nôi, ôm lấy con của mình.

“Huyền Diệp là một hài tử ngoan, còn nhỏ mà không có mẫu thân, ta cũng không biết còn có thể nhìn thấy hắn được bao lâu, thế cục bây giờ hỗn loạn như vậy, nếu như tiếp tục nuôi chiều hắn, ta sợ tương lai hắn sẽ không thể bảo vệ được mình!” Phong Mạc Nhiên bắt đầu nói, hậu cung của hắn cũng không có nhiều, chỉ có một hậu hai phi, hai phi tử kia hắn căn bản còn chưa chạm qua các nàng, càng không hy vọng các nàng có thể có con cháu.

Nói không thương con của mình là giả, mặc dù hắn có một mẫu thân không chịu nổi.

Bạch Ly Nhược nhất thời trầm mặc, chua xót trong lòng lại bắt đầu lan ra, nàng biết, tình cảnh bây giờ của hắn, không phải chỉ hai từ là có thể khái quát.

“Người muốn, Huyền Diệp kế thừa ngôi vị hoàng đế sao?” Bạch Ly Nhược dùng giọng mũi rất nặng, mang theo tiếng khóc nức nở.

“Người ngốc sao?” Phong Mạc Nhiên mỉm cười, khinh thường nhìn Bạch Ly Nhược, “Phong Mạc Thần đã lên kế hoạch từ lâu, làm sao có thể dễ dàng để Huyền Diệp kế thừa ngôi vị, đến khi kinh thành bị đánh phá, ta sẽ đưa Huyền Diệp rời đi, chỉ hy vọng cả đời này, hắn được bình an, có thể cùng người hắn yêu sống bên nhau cả đời là tốt rồi!”

Bạch Ly Nhược ôm con của mình, ánh mắt đấu tranh nửa ngày, vẫn không thể đem nước mắt bức trở về, giọt nước mắt rơi trên mặt tiểu hài tử, tiểu hài tử không yên động miệng, lông mi lay động, nhưng vẫn không hề mở mắt.

“Ly Nhược, ta tin Phong Mạc Thần yêu người, con của người, có lẽ sẽ có tương lai nhiều hơn, người không cần phải thương tâm, người cùng hài tử còn có Diệp nhi, sẽ được trời phù hộ!” Phong Mạc Nhiên nhẹ giọng an ủi, ánh mắt tràn đầy nụ cười thần nhiên.

“Ta không hy vọng hắn có tương lai gì, ta chỉ hi vọng, tương lai hắn có thể bình an, cùng người mình yêu ở chung một chỗ!” Nước mắt của Bạch Ly Nhược rơi xuống càng nhiều, cúi đầu hôn lên gò má mềm mại của tiểu hài tử.

“Sẽ, nhất định sẽ!” Phong Mạc Nhiên trong lòng chua xót, mấp máy môi, nhẹ nhàng nói “Đã đặt tên cho tiểu hài tử chưa?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nàng không biết, nên cho hài tử tên gì mới tốt, nàng thậm chí còn không biết, hài tử nên có họ gì.

“Tiểu tử này xinh đẹp như vậy, sau khi lớn lên, nhất định là tài hoa phong nhã, không bằng kêu là Phong Huyền Đại đi.” Phong Mạc Nhiên cười đến gần Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược rưng rưng nước mắt, mỉm cười đem con đưa cho Phong Mạc Nhiên, “Người ôm hần một lát đi, Tiểu Huyền Đại sau khi lớn lên sẽ nhớ đến người!”

Phong Mạc Nhiên lắc đầu “Trên người ta quá lạnh, ôm hần, hần sẽ lạnh.”

Bạch Ly Nhược trầm mặc, ôm hài tử không ngừng lay động vào trong ngực, tại sao, người nàng thích không phải là hần?

“Ly Nhược, ta thấy chiến sự sắp xảy ra rồi, ngươi có muốn rời kinh thành đi tìm Phong Mạc Thần không?” Âm thanh Phong Mạc Nhiên nhẹ nhàng, mềm mại vô cùng, mang theo âm điệu ngay cả hần cũng không xác định được, nhìn vào mắt Bạch Ly Nhược, ẩn chứa một tia ưu thương.

“Ta không cần, ta ở trong hoàng cung, chờ hần công phá kinh thành, ta muốn nhìn một chút, đến tột cùng hần sẽ lấy mặt mũi nào đi lên cửu trọng bảo tháp quân lâm thiên hạ*!” Trên mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt, có một tia tuyệt nhiên.

*cửu trọng bảo tháp quân lâm thiên hạ: ý nói lên làm vua (mình nghĩ thế ><)>

“Ai, trong lòng ngươi dù nghĩ như thế, nhưng ta cũng thật đáng thương, người trong thiên hạ ai cũng nghĩ ta là một hôn quân cướp đoạt em dâu.” Phong Mạc Nhiên nhếch môi nhạo báng.

“Hoàng thượng, thật xin lỗi! Để cho ngươi vì ta, đeo trên lưng nhiều tiếng xấu như vậy!” Bạch Ly Nhược để Huyền Đại xuống, ngượng ngùng, không biết làm sao.

“Sao lại nói xin lỗi với ta, ta sống còn có hạn, để ý đến những thứ hư danh kia làm cái gì, ngược lại cảm ơn ngươi, vẫn còn ở bên ta!” Phong Mạc Nhiên mỉm cười, thê lương cười.

“Đúng vậy, cảm ơn nàng, ngươi nên cảm ơn nàng, nếu không, thiên hạ Sở quốc này, làm sao có thể biến đổi như vậy, Phong Mạc Thần kia sao có thể giương cờ khởi binh đánh vào kinh thành?” Cùng với giọng nói nghiêm nghị, ánh sáng ngoài cửa tối sầm lại, tiếp đó là một bóng dáng ung dung lộng lẫy vào Lưu Vân điện.

Bạch Ly Nhược liền biến sắc, lắp bắp mở miệng nói “Thái hậu vạn an!”

136. Cuốn 3 – Chương 136

Chương 136: Chỉ mảnh treo chuông

“Vạn An?” Thái hậu đứng dưới ánh mặt trời cười lạnh một cái “Hoàng cung của ngươi như thế này làm sao ai gia vạn an được đây”.

“Mẫu hậu.” Phong Mạc Nhiên cau mày.

“Mẫu hậu cái gì? Còn biết ai gia là mẫu hậu của ngươi, hiện tại ngươi chỉ biết tới con hồ ly tinh này, giang sơn xã tắc cũng không cần sao?”. Thái hậu bên ngoài mạnh bên trong yếu, mặt lạnh, đi tới bên cạnh cái nôi.

Bạch Ly Nhược vội vàng tiến lên, che chở hài tử, Phong Mạc Nhiên cũng ngăn ở trước người của nàng, hướng về phía Thái hậu ôm quyền nói “Mẫu hậu, Phong Mạc Thần tạo phản, căn bản không trông nom đến chuyện tình của Ly Nhược, Ly Nhược cũng là người bị hại!”

“Câm miệng!” Ánh mắt Thái hậu sắc bén như một mũi tên nhọn, mang theo uy lực thẳng tắp bắn về phía Bạch Ly Nhược.

Phong Mạc Nhiên quả nhiên ngậm miệng lại, chỉ cau mày thở dài.

“Yêu phụ căn bản không chết, từng ấy năm tới nay vẫn như vậy, mọi sóng gió vẫn là do nàng ta gây ra, sao ngươi lại không biết?”. Thái hậu nói gần như găm thét, ngực không ngừng phập phồng, cơn tức giận tựa hồ không nhẹ.

Phong Mạc Nhiên vẫn trầm mặc như cũ, đầu cúi thấp hơn, xem ra, hẳn biết tất cả những chuyện này.

“Người tới đây cho ai gia, đến Từ Ninh cung tra hỏi!”. Thái hậu vung ống tay áo, hung hăng tát Bạch Ly Nhược một cái, ngay sau đó xoay người bước đi.

Phong Mạc Nhiên bất đắc dĩ hướng về phía Bạch Ly Nhược mỉm cười, sau đó cùng Thái hậu ra khỏi Lưu Vân điện.

Bạch Ly Nhược vẫn biết Thái hậu đối với nàng bất mãn, nhưng nhiều lần đều có Phong Mạc Nhiên che chở cho nàng, không biết Phong Mạc Nhiên phái bao nhiêu ám vệ, vừa có gió thổi cỏ lay, Phong Mạc Nhiên đã tới.

Ngoài phòng, ánh mặt trời có chút chói mắt, nơi xa tiểu thái tử Phong Huyền Diệp đang cùng một cung nữ chơi đùa, nàng đứng dậy, định đóng một cánh cửa, che bớt ánh mặt trời.

Ai ngờ, bỗng dưng, Tiểu Huyền Diệp ngã trên mặt đất, tiểu cung nữ cùng chơi với hắn cũng té xuống, tiếp theo là tới toàn bộ thị vệ, Ảnh Vệ cùng canh giữ ở cổng hét lên, rồi ngã gục, trái tim của nàng không khỏi có chút co rúm.

Lính gác đi qua, mấy tên thái giám xấu xí cầm phát trần trong tay đi ra, đi theo phía sau là mấy tên hộ vệ mặc ngân giáp, nàng nhận ra bọn họ, đều là người của Thái hậu.

Muốn xông tới đóng cửa lại, mấy người đó đã vào trong đại điện, một người cầm đầu bọn thái giám cười một tiếng “Thần vương phi, Thái hậu ra lệnh cho lão nô đưa vương phi cùng tiểu thế tử lên đường, tiễn vương phi đi một đoạn đường thật tốt.”

Hai mắt Bạch Ly Nhược mở lớn, nhìn chiếc phát trần phía sau tên thái giám hóa thành một đạo kiếm quang, thẳng tắp chỉ xuống tiểu hài tử trong nôi, nàng nhào tới, hai mắt tràn đầy nước mắt, nhưng chiếc phát trần kia đã ngừng lại nơi cổ họng nàng.

Bởi vì nàng bổ xuống làm cho chiếc nôi không ngừng lắc lư, Tiểu Huyền cất tiếng khóc lớn, tên cầm đầu thái giám cau mày nói: “Tiểu Quý Tử, động thủ nhanh lên!”

Tiểu Quý Tử vẫn như cũ, không hề cử động, nhìn ánh mắt Bạch Ly Nhược ngây ra, tên cầm đầu đám thái giám tiến lên, đẩy Tiểu Quý Tử ra, Tiểu Quý Tử không còn cử động, té xuống, nơi mi tâm có một cây độc châm, ẩn vào da thịt.

Mọi người kinh hãi, không có ai trông thấy hắn ra tay thế nào, thậm chí không biết hắn núp ở nơi nào, Tiểu Quý Tử cứ như vậy mà chết, trong lòng mọi người, sợ hãi mọc rễ nảy mầm.

Ánh mắt lạnh lẽo của tên cầm đầu đám thái giám quét một cái khắp phòng, hướng về phía thị vệ sau lưng nói “Người, lên giết nàng ta!”

Thị vệ rút trường kiếm ra, có thể nhìn thấy tay hắn cầm kiếm có chút run rẩy, kiếm pháp thật là tốt, ánh sáng bạc chọi lóe, hướng thẳng mi tâm của Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược không động, coi như động cũng không có biện pháp, nhưng trường kiếm chưa đến gần thân thể của nàng, miệng người cầm kiếm đã phun máu đen, té xuống, nhìn kỹ lại, nơi mi tâm có một cây châm dài.

Tên cầm đầu đám thái giám run rẩy bước xuống, đi về phía sau lưng mấy tên thị vệ nói: “Cùng tiến lên, xem hẳn nàng ta sẽ giết được mấy người.”

Đao quang kiếm ảnh, khí thế như rồng, động tác vừa bắt đầu, thậm chí có người còn chưa kịp rút trường kiếm ra, toàn bộ đã ngã xuống, không có máu, đã thành những bóng ma.

Bạch Ly Nhược ôm tiểu hài tử đang khóc, không ngừng run rẩy, sắc mặt nàng trắng bệch nhìn bốn phía, tất cả tinh mạch đến đáng sợ.

Tiếng hét từ Phong Huyền Diệp truyền đến “Đại Mỹ Nhân, Đại Mỹ Nhân.”

Phong Huyền Diệp chạy vào trong điện, sợ hãi hét lên một tiếng, núp sau lưng Bạch Ly Nhược nói “Đại Mỹ Nhân, vừa rồi ta té xỉu, những người này, đều là do nàng giết sao?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nhìn chung quanh phòng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Lưu Vân điện bắt đầu được tổng dọn dẹp, toàn bộ tủ quần áo bị mang ra ngoài, cuối cùng, không thấy cái gì bị che giấu, cũng không phát hiện được gì hết.

Nàng có chút chán chường, cũng có chút sợ, ở chỗ tối có cái gì đó? Có phải là người của Phong Mạc Thần không?

Phong Mạc Nhiên lo sợ lần biến động này, với tính khí của Thái hậu đã mấy lần tức giận đến hộc máu, Thái hậu chỉ trời thể thốt, về sau không bao giờ đụng đến Bạch Ly Nhược nữa.

Ban đêm trong Lưu Vân điện, Bạch Ly Nhược luôn cảm thấy ở chỗ tối có một đôi mắt nhìn nàng chăm chăm, nàng đứng ngồi không yên, lòng nàng nóng như lửa đốt, đã ảnh hưởng đến Tiểu Huyền, làm cho tiểu hài tử thỉnh thoảng khóc ra tiếng.

Thời điểm Phong Mạc Nhiên đến, Bạch Ly Nhược đang thay quần áo, nhìn thấy hắn vào cửa, nàng để cho bà vú ôm Tiểu Huyền đi xuống, tiểu thái tử Huyền Diệp muốn cùng chơi với đệ đệ, liền đi cùng bà vú để đỡ dành Tiểu Huyền.

Bạch Ly Nhược bỏ rèm xuống, quay đầu về phía Phong Mạc Nhiên nói “Trề thể này sao ngươi còn tới đây? Bên ngoài gió lớn, cẩn thận khéo lại bị cảm lạnh.”

Phong Mạc Nhiên cười một tiếng xem thường, cởi áo choàng trên vai ra, nói: “Hôm nay hù dọa nàng rồi”.

Bạch Ly Nhược đi tới, giơ tay cởi áo choàng giúp hắn, gật đầu nói “Đúng vậy, ta sợ muốn chết, nhưng không biết trong phòng này, rốt cuộc ẩn giấu thần thánh phương nào.”

“Rất có thể là quỷ!” Phong Mạc Nhiên cười bí ẩn.

Bạch Ly Nhược cầm tay Phong Mạc Nhiên, gắt giọng “Hoàng thượng, sao tay ngươi lại lạnh như thể này? Gần đây vẫn uống thuốc tốt chứ?”

Phong Mạc Nhiên cười ôm Bạch Ly Nhược vào lòng và nói: “Uống có ích lợi gì, đã như vậy, uống cũng không giải được độc.”

Bạch Ly Nhược vòng tay ôm chặt lấy eo của Phong Mạc Nhiên, vùi đầu vào ngực hắn, nói: “Vây cũng không được, ngày mai, ta phải nhìn thấy ngươi uống thuốc”.

Phong Mạc Nhiên mỉm cười, bắt đầu cởi bỏ y phục của Bạch Ly Nhược và nói vào tai Bạch Ly Nhược câu gì đó, Bạch Ly Nhược cười và đánh Phong Mạc Nhiên, bộ dạng hai người thực hạnh phúc.

Lúc hắn mở nút áo thứ ba của nàng, từ chỗ tối, lãnh phong bay ra, Phong Mạc Nhiên lắc mình tránh, một thanh hàn kiếm lướt qua.

Áo đen kiếm lạnh, lông mày sắc bén, người này, không phải đại thống lĩnh Thần vương phủ, Chu Thanh, thì là ai? Sát thủ nhìn Phong Mạc Nhiên, giống như chỉ cần hắn cử động một lần nữa, hắn sẽ mất mạng.

Bạch Ly Nhược tức giận run cầm cập, rất tốt, quả nhiên, Phong Mạc Thần phái người giám sát nàng trong bóng tối, ân tình hắn đối với nàng nặng như núi thì không nói, nhưng lại phái Chu Thanh ở trong bóng tối nhìn chăm chăm, nửa năm qua, thì ra nhất cử nhất động của nàng, đều đặt dưới sự giám sát của hắn.

137. Cuốn 3 – Chương 137

Chương 137. NÀNG NỔ SÚNG ĐI

“Bạch Ly Nhược, ta nghĩ Chu tướng quân không có ác ý gì, nàng hãy xem hắn là người tốt mà nói chuyện, ta đi trước.” Phong Mạc Nhiên cười, cầm lấy áo choàng, sau đó tránh ra.

Nếu hắn không cùng với Bạch Ly Nhược diễn vở tuồng vui này, e là cả đời Chu Thanh cũng không lộ mặt.

“Chu tướng quân, người đường đường là nhị phẩm tướng quân, sao lại tới đây giám sát một cô gái yếu đuối như ta, người không cảm thấy họ đã khinh thường người quá đáng sao?” Bạch Ly Nhược tức giận, cắn môi dưới, không thể nói ra lời nói dễ nghe.

“Bẩm Vương phi, Vương gia rất lo lắng cho Vương phi, nửa năm qua, thuộc hạ luôn ở trong chỗ tối để bảo vệ Vương phi an toàn, Vương gia rất yêu Vương phi, Vương phi thật sự đang hiểu lầm, Vương gia đã rất khổ tâm!” Chu Thanh cúi đầu nói.

Hắn không muốn bảo vệ một nữ nhân không biết tốt xấu, hiện tại là lúc Vương gia cần dùng người, nhưng lại phải hắn đến làm ám vệ bên người nàng, nàng cư nhiên lại cảm thấy là khinh người quá đáng?

“Chu tướng quân, người không cần phải ở đây giám sát ta, ta sống hay chết, không liên quan đến Phong Mạc Thần, người đi đi, đừng để cho ta biết người núp ở Lưu Vân điện này nữa, nếu không, ta sẽ tìm một cây đuốc đốt nơi này!”. Bạch Ly Nhược giận sôi lên, hắn nghĩ hắn là ai, tùy tiện phải một người coi chừng nàng, tương lai, nếu nàng là một thành viên trong hậu cung của hắn thì sẽ như thế nào nữa?

“Vương phi, nhiệm vụ chính của thuộc hạ là âm thầm bảo vệ vương phi, trừ khi Vương gia có lệnh, nếu không, thuộc hạ một tác cũng không rời!” Chu Thanh ôm quyền cúi đầu, dáng vẻ cung kính.

Bạch Ly Nhược tức giận, không ngừng thở dốc, kiếm một vòng, tìm đến giấy và bút mực, bắt đầu viết tuyệt sách, chữ viết đẹp dễ, nét chữ cứng cáp, nàng làm khô vết mực, gấp lại giao cho Chu Thanh “Đưa cho Vương gia nhà các người, nói cho hắn biết, nếu hắn còn quấy rầy cuộc sống của ta nữa, ta lập tức sẽ được gả cho Phong Mạc Nhiên, sống hay chết, ta đều ở cùng hắn!”

Chu Thanh hồ nghi nhìn Bạch Ly Nhược một cái, hắn đi theo nàng nửa năm, cũng không có phát hiện ra giữa nàng và Phong Mạc Nhiên có tình ý gì, thậm chí hắn hoài nghi, tối nay, Bạch Ly Nhược cố ý dẫn dụ hắn lộ diện.

Thời điểm Phong Mạc Thần nhận được thư đã là ba ngày sau buổi tối đó, giấy mang theo mùi thơm, chữ chữ như dao, hắn nhìn đi nhìn lại, tưởng tượng bộ dáng nàng khi viết thư.

Phong Mạc Thần tức giận xanh cả mặt, nàng giúp Phong Mạc Nhiên cởi áo, cư nhiên nắm tay của hắn, cư nhiên uy hiếp hắn, đòi gả cho Phong Mạc Nhiên, nàng tưởng hắn không dám vọt vào hoàng cung giết Phong Mạc Nhiên sao?

Muốn đem thư xé thành mảnh vụn, nhưng lại không làm được, phía trên kia, là chữ nàng viết, mang theo mùi của nàng.

Khi ánh mắt hắn rơi vào người đưa tin lần nữa, hắn không nhận được, nổi giận gầm lên một tiếng, quét tất cả mọi thứ trên án xuống đất. Nàng muốn rời khỏi hắn, không dễ như vậy, cả đời này hắn nhất quyết không buông tha cho nàng!

“Thần, thiếp nấu bữa ăn khuya cho chàng.”. Liễu Y Y bưng khay đến gần, trên mặt có lúm đồng tiền, cười tươi như hoa, bà vú đi theo bên cạnh, đang ôm một tiểu hài tử ba tháng tuổi.

Phong Mạc Thần liếc nhìn tô bánh trôi, nhượng mảy, lạnh lùng nói “Người mang đi đi, ta không ăn đồ ngọt.”

Liễu Y Y ánh mắt trầm xuống, cắn môi nói “Ngày hôm qua, chàng nói muốn ăn ngọt.”

“Ta không có thói quen ăn khuya!” Phong Mạc Thần giọng lạnh lùng, đứng lên nói: “Người đi về nghỉ ngơi đi, ta muốn ngủ”.

“Thần, hài tử ra đời ba tháng, chàng không nhìn con một lần.” Ánh mắt Liễu Y Y có lệ, để khay xuống, ôm hài tử trong tay bà vú đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần liếc trông mắt nhìn sang, thân thể nho nhỏ, dường như không lớn bằng chiếc lá cây, thần nhiên nói “Đã ba tháng rồi sao? Hài tử của Ta cùng Ly Nhược cũng nên lớn như vậy chứ?”

Thấy mắt Liễu Y Y mắt đỏ hồng, Phong Mạc Thần mới đột nhiên ý thức được mình đã nói những lời không nên nói, xoay người nói “Lui xuống đi, thời gian không còn sớm.”

“Chàng còn chưa đặt tên cho hài tử” Giọng nói Liễu Y Y buồn bã, nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống.

“Đưa đến ấu hậu đặt đi, ta không am hiểu cái này”. Phong Mạc Thần đi tới bên cạnh cây nến, làm bộ như chuẩn bị tắt nến.

Liễu Y Y bất đắc dĩ đành phải ôm hài tử, bộ dạng phục tùng bước ra ngoài.

Phong Mạc Thần nằm gối đầu ở trên giường, một mình khó ngủ, trong lòng lại nhớ đến Bạch Ly Nhược, nửa năm rồi, đã nửa năm không gặp mặt, mỗi ngày hắn đều đem toàn bộ tinh lực để mở rộng quân đội, hắn hi vọng, sớm ngày phá kinh sư, hoàn thành tâm nguyện của mẫu hậu, sau đó có thể cùng nàng quy ẩn giang hồ.

Hắn tin ngày này nhất định sẽ đến! Đêm này, lần đầu tiên hắn không bị mất ngủ, lần đầu tiên, trong mộng hắn nhìn thấy nàng, nàng đang chảy nước mắt, khóc và tố cáo hắn vì sao vứt bỏ nàng một mình ở chốn lao ngục, vì sao muốn cho Liễu Y Y mang thai.

Ly Nhược, Ly Nhược, hắn đang thì thầm trong mộng, nhưng nàng càng ngày càng cách xa hắn.

Bạch Ly Nhược tức giận tựa như sắp điên lên, nằm ở trên giường, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt lấp lánh trong bóng tối. Cuộc sống này, không có cách nào vượt qua được.

Nàng từ trên giường bò dậy, chân không đứng ở trên sàn nhà, trong tay cầm súng lục, lạnh lùng nói “Chu tướng quân, ta biết rõ, ta không thể làm người bị thương, nhưng ta có thể gây thương tổn cho chính mình!”

Bạch Ly Nhược đem súng lục nhắm ngay đầu của mình, thê lương nhìn căn phòng tối đen.

Quả nhiên, như một tia sét xẹt qua, Chu Thanh đá rơi chiếc súng lục trong tay nàng xuống, cung kính nói: “Vương phi, tội gì ngài phải làm vậy?”

Ánh mắt Bạch Ly Nhược tràn đầy nước mắt, phẫn hận nhìn Chu Thanh, nói một câu, “Không phải ta uy hiếp người, không tin, người cứ ở đây giám sát ta thêm một chút nữa đi!”

Chu Thanh bất đắc dĩ, chỉ đành phải lui lại mấy bước, xoay người biến mất khỏi hoàng cung.

Mấy ngày sau đó, Bạch Ly Nhược không còn cảm thấy có người theo dõi mình, ngược lại, nàng nâng cao cảnh giác, giấu cây súng lục ở dưới gối, hoặc luôn mang theo bên mình.

Tiểu Huyền lớn lên từng ngày, càng hiện lên vẻ dễ thương, có lúc, hắn sẽ bì bõm học chữ, gò má mềm mại như lụa bạch, cặp mắt đẹp kia giống Phong Mạc Thần như đúc.

Ngày xuân, mặc dù khí trời ấm lên rất nhiều nhưng vẫn có chút lạnh, Bạch Ly Nhược đóng cửa sổ, trêu chọc Tiểu Huyền Đại ngủ, Huyền Đại an tĩnh ngủ, tiểu thái tử Huyền Diệp vẫn ăn vạ muốn cùng đệ đệ ngủ chung.

Bạch Ly Nhược không nhẫn nại, đứng lên nói “Được rồi, hai người các người ngủ ở nơi này, ta đi tìm bà vú chăm sóc các người.”

Huyền Diệp lập tức bắt được cánh tay của Bạch Ly Nhược “Mỹ nhân, ta sẽ ngủ cùng người!”

Bạch Ly Nhược cau mày “Người đã năm tuổi rồi.”

Huyền Diệp trề môi, đứng bên cạnh giường “Ta muốn giống nhi tử của mỹ nhân, Đại Mỹ Nhân thiên vị Tiểu Huyền Đại, hắn cũng có thể ngủ cùng người!”

“Huyền Diệp, Huyền Đại mới bốn tháng tuổi.” Bạch Ly Nhược kiên nhẫn giải thích.

“Mặc kệ! Dù sao thì Đại Mỹ Nhân cũng thiên vị”. Huyền Diệp ngược đầu lôi cánh tay của Bạch Ly Nhược “Đại Mỹ Nhân, người gả cho phụ hoàng đi, như vậy, ta cũng có thể gọi người là mẫu thân, sau đó ngủ cùng người”.

“Người ngoan ngoãn một chút, không được bướng bỉnh, đừng đem tất thối nhét vào trong gối nằm của Huyền Đại nữa, ta sẽ suy nghĩ lại.” Bạch Ly Nhược véo gò má mồm mím của Huyền Diệp.

Huyền Diệp lộ ra một nụ cười chột dạ, thì ra, những chuyện xấu hắn làm, Đại Mỹ Nhân đều biết hết.

“Ta không bướng bỉnh nữa, người nói nha, suy nghĩ nhanh chút nha!”. Huyền Diệp mỉm cười lui về phía sau, sau đó quay người bỏ chạy ra ngoài.

Bạch Ly Nhược cười khổ lắc đầu, đứa nhỏ này, được nàng cưng chiều nên càng ngày càng bướng bỉnh rồi, thường quậy phá nàng và Tiểu Huyền Đại.

Tắt đèn, buông rèm xuống, nàng lên giường thả màn tơ xuống, nằm bên cạnh Tiểu Huyền Đại.

Đột nhiên, màn tơ lay động, cổ họng của nàng bóp chặt, mở mắt, là khuôn mặt tuấn mỹ của Phong Mạc Thần, muốn gọi, lại bị hấn cúi đầu cắn miệng.

Phong Mạc Thần không ngừng gặm cắn nàng, ánh mắt lạnh lẽo, cơ hồ tỏa ra ánh lửa, tay của hắn đặt lên trước ngực nàng, không ngừng vuốt ve.

“Người cư nhiên, muốn gả cho hắn? Quên thân phận của chính ngươi rồi sao?” Phong Mạc Thần trừng phạt bằng cách vuốt ve gặm cắn nàng, hai chân hung hăng tách chân của nàng ra, vật nam tính để ở hoa tâm của nàng.

Mắt Bạch Ly Nhược mở lớn, tứ chi bị hắn giam cầm thật chặt, nàng không ngừng lắc đầu, muốn trốn thoát khỏi nụ hôn nóng bỏng của hắn, nhưng hắn giống như một đạo dây leo quấn vòng quanh nàng, khiến nàng không thể hô hấp.

Cho đến khi hắn cảm thấy gò má nàng đầy nước mắt, mới thoảng buông lỏng sức lực, nhìn đôi môi mềm bị hắn cắn nát, đầu cúi xuống chạm vào trán nàng, thống khổ nhắm mắt lại.

“Phong Mạc Thần, ngươi tránh ra, nơi này không phải nơi ngươi nên tới.” Bạch Ly Nhược thút thít khước từ hắn.

Phong Mạc Thần mở mắt, thống khổ nhìn nàng “Ta mỗi ngày, mỗi thời, mỗi khắc, đều nhớ nàng, còn nàng nhìn thấy mặt ta, một chút lưu luyến cũng không có sao?”

Bạch Ly Nhược ngồi dậy, đầu tóc rối bời xoa trên vai, dừng lại thút thít “Giữa chúng ta, đã kết thúc, ta không muốn gặp lại ngươi”.

Phong Mạc Thần ngồi dậy, siết chặt bả vai Bạch Ly Nhược, hai mắt sáng quắc, giống như có hai ngọn lửa đang thiêu đốt “Nếu như ta giải thích cho nàng nghe, nàng có thể tha thứ cho ta không?”

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu, trên mặt bình tĩnh như trước, nhàn nhạt lắc đầu nói “Đã chậm rồi, nửa năm trước, ta tự nhủ, nếu như ngươi giải thích, ta sẽ tha thứ cho ngươi, nhưng bây giờ, tất cả đều đã muộn!”

Phong Mạc Thần cắn răng, cặp mắt dài híp lại “Ly Nhược, nếu nàng đối với ta được một nửa cuồng dại của ta đối với nàng, nàng cũng sẽ không đối xử với ta như vậy!”.

Bạch Ly Nhược cúi đầu, không biết có phải đang khóc hay không, chẳng qua là bả vai khẽ lay động, thanh âm mang theo nồng đậm giọng mũi “Phong Mạc Thần, ngươi buông tay đi, hai người chúng ta, Đạo Bất Đồng, đường không hợp, không nên miễn cưỡng!”

“Nàng không nghe ta giải thích làm sao biết Đạo Bất Đồng?” Phong Mạc Thần gần như gầm thét, lông mày nhíu chặt như một tòa núi nhỏ. Hắn vượt ngàn sông núi đến thăm nàng, đối lại, nàng nói không cùng đường, không hỰ sao?

“Bất kể giải thích của ngươi là cái gì, Phong Mạc Thần, tất cả những gì ngươi làm với, với Liễu Y Y, đều không thể phai mờ, ta sẽ không tha thứ cho ngươi nữa! Ngươi đi đi! Ta sẽ coi như tối nay ngươi chưa tới!” Bạch Ly Nhược nhướn mày, gương lông mi, trong mắt không lẫn một tia tạp chất.

Phong Mạc Thần cười lạnh “Nàng coi trọng Phong Mạc Nhiên phải không?”

Bạch Ly Nhược nặng nề thở dài, một mối nói “Bất kể ta xem trọng người nào, đã không liên quan tới ngươi, ngươi đi đi, nếu không, ta sẽ kêu thị vệ.”

Phong Mạc Thần cúi người đè nàng, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm nàng, cắn răng nghiêng lợi, gần từng chữ một “Ta cho nàng biết, không thể nào, ta yêu nàng, ta không cho phép bất kỳ nam nhân nào đụng vào nàng!”

Bạch Ly Nhược vừa định mở miệng phản bác, môi của hắn đã nặng nề đè xuống, bá đạo chiếm đoạt, cơ hồ khiến nàng không thể hô hấp.

Tiếp đó, hần tèn nhún xé rách quần áo của nàng, khi hần chuẩn bị tiến vào, súng lục của nàng đã đặt trên huyết Thái Dương của hần “Nếu ngươi còn dám cưỡng bạo ta, ta sẽ giết ngươi!”

Phong Mạc Thần cười lạnh, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, sau đó cởi quần áo của mình xuống, ngực của hần vẫn còn vết sẹo năm đó nàng lưu lại, là vết thương đạn bắn.

Hần nắm tay của nàng, sau đó để súng lục trong tay nàng chỉ thẳng vào ngực hần, ánh mắt lạnh như băng nhìn nàng, gần từng chữ một “Nổ súng vào nơi này đi, dù sao, đây cũng không phải là lần thứ nhất!”

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, nhìn da thịt hần, mắt nàng không ngừng co rút lại, tiếp theo là thân thể bị đâm xuyên đau đớn, nàng cau mày, cảm thụ hần đang luật động trong cơ thể nàng.

Hần đang bên tai nàng thì thầm “Ly Nhược, Ly Nhược, không cần kháng cự ta, nàng không nỡ giết ta, bởi vì, nàng yêu ta!”

Từng chữ rõ ràng lọt vào trong tai nàng giống như Kinh Lôi, nàng giáng một bạt tai vào gương mặt tuấn tú của hần, Phong Mạc Thần bị đánh đầu lệch qua một bên, liếm tia máu trên khóe miệng, hần cười lạnh, động tác càng thêm tàn bạo.

Bạch Ly Nhược cảm thấy cả bộ xương cơ hồ bị hần đập vỡ vụn, bỗng nhiên, bên cạnh vang lên tiếng trẻ con khóc, hai người ngẩn ra, mới nhớ ra, trên giường còn có một đứa nhỏ đáng thương.

Bạch Ly Nhược lạnh lùng đứng dậy, đẩy ra Phong Mạc Thần còn chưa phát tiết xong, phủ thêm áo, ôm Tiểu Huyền Đại vào trong ngực dụ dỗ, Phong Mạc Thần thống khổ cau mày, mặc áo rồi quay qua nhìn Tiểu Huyền Đại.

“Sao bộ dạng của hần lại khó nhìn như vậy?”. Phong Mạc Thần bất mãn đoạt lấy hài tử trong ngực Bạch Ly Nhược, híp mắt, nhìn hần.

“Dáng dấp ngươi mới khó coi!”. Bạch Ly Nhược nổi đóa, lần nữa đoạt lại con của mình, hần không thể nhìn ra hài tử vừa sinh ra không bao lâu, có thể được như vậy đã là nhân trung kiệt xuất rồi.

“Trên người nàng, thơm quá!”. Phong Mạc Thần lẩm bẩm một câu, ôm Bạch Ly Nhược từ sau lưng, cầm đặt trên hõm cổ của nàng.

“Cút ngay!” Bạch Ly Nhược tức giận, muốn động thủ đẩy hần ra, rồi lại sợ ảnh hưởng đến hài tử.

“Ly Nhược, ta muốn giải thích với nàng!”. Phong Mạc Thần phớt tỉnh nhìn Bạch Ly Nhược, thấy nàng không có ý tứ phản bác, chậm rãi mở miệng nói.

“Phụ hoàng khi còn tại thế, mẫu phi rất được sủng ái, nhưng sau khi phụ hoàng qua đời, Phong Mạc Nhiên kế vị, Thái hậu liên nhiều lần hành hạ mẫu phi. Mẫu phi nhận hết đau khổ, chạy ra khỏi hoàng cung, thề muốn báo thù, hơn nữa, đoạt lại ngôi vị hoàng đế vốn thuộc về ta. Sau đó, mẫu phi sáng lập Tuyệt sát cung, vụng trộm giúp ta nắm giữ năm vạn tinh binh ở biên cương, chúng ta chờ ngày khởi sự một ngày rất lâu rồi, người sẽ không cho phép bất cứ người nào phá hỏng đại kế của người!”

“Ta sợ, người làm nàng bị thương, bất đắc dĩ, chỉ có thể lưu nàng ở lại Thiên Lao, ta định, sau khi giúp mẫu phi hoàn thành tất cả mọi chuyện, liền mang nàng quy ẩn giang hồ, nhưng nàng lại cố chấp như vậy, kiên quyết không để cho Chu Thanh âm thâm bảo vệ nàng!”

Thanh âm của hần rất nhẹ, tràn đầy bất đắc dĩ, Bạch Ly Nhược mặt không chút thay đổi, chỉ chuyên tâm dụ dỗ hài tử ngủ trong ngực.

Phong Mạc Thần dừng một chút, ôm cánh tay Bạch Ly Nhược hạ xuống, nhẹ giọng nói, “Ly Nhược, tha thứ cho ta được không?”

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu lên cười lạnh, giọng mỉa mai mà nói “Liều Y Y thì sao? Ngươi cũng nói những lời như vậy với Liều Y Y có phải không cũng? Có phải cũng ôm nàng, cầu xin nàng tha thứ cho ngươi?”

Nhất thời, sắc mặt Phong Mạc Thần hoảng hốt, trong mắt âm tình bất định, qua một lúc lâu, ngưng ngừng nói “Thôi, ta không so đo với nàng, nàng đang ghen.”

138. Cuốn 3 – Chương 138

Chương 138: Giải thích xong rồi

“Giải thích xong rồi, người có thể đi.” Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng để hài tử xuống, sau đó kéo chân mỏng, đắp lên trên người hắn.

“Nàng có ý gì?” Phong Mạc Thần cắn răng, giận xanh cả mặt.

“Ý của ta là, người đi đi, từ nay, không cần trở lại quấy rầy cuộc sống của mẹ con chúng ta.” Bạch Ly Nhược ngồi tại chỗ, nhìn chăm chăm Phong Mạc Thần.

“Nàng muốn ta giải thích thêm bao nhiêu lần nữa? Căn bản ta không thích Liễu Y Y, nàng ý vào Mẫu phi, kiên quyết phải gả cho ta!” Phong Mạc Thần bắt bả vai Bạch Ly Nhược, hận hận nhìn nàng, ánh mắt hung ác, giống như muốn một hớp nuốt nàng.

“Người thích ai, không liên quan tới ta, đây là hoàng cung, nếu như người bị người phát hiện người, ta sẽ trở thành phần tặc cùng bị bắt lại với người, mong người đừng liên lụy đến mẹ con ta, hãy nhanh rời đi!” Bạch Ly Nhược lạnh lùng, nằm bên cạnh tiểu Huyền Đại, gắt gao dựa vào Tiểu Huyền Đại, nàng không tin, như vậy hắn còn có thể cường bạo nàng.

Phong Mạc Thần bị tức gần chết, muốn xách nàng qua đây, thấy bộ dáng nàng ôm thật chặt con trai, lại nhin xuống, không ngừng hít sâu, cắn răng nói “Người thật, nửa phần tình cảm cũng không đọc được sao?”

“Giữa chúng ta không có tình cảm!” Bạch Ly Nhược nói xong, liền nhắm mắt lại.

Phong Mạc Thần cười lạnh một cái, nằm bên người nàng, thản nhiên nói “Được rồi, không có tình cảm, đợi ngày mai, Phong Mạc Nhiên đến bắt ta đi, dù gì, người cũng không cần ta!”

Bạch Ly Nhược nghe lời nói trẻ con của hắn, mở mắt, giận dữ nói “Người biến, mặt dày mày dạn!”

“Người mới phải mặt dày!” Phong Mạc Thần thở dốc.

Bạch Ly Nhược không nói nữa, xoay người đưa lưng về phía hắn, đem hài tử kéo vào trong ngực.

Từ sau lưng truyền đến giọng nói buồn buồn của Phong Mạc Thần “Ly Nhược, không nên đối với ta như vậy, người biết không? Nếu như mà ta không cho Liễu Y Y một hài tử, Mẫu phi nàng sẽ không để cho ta và người rời đi.”

“Ly Nhược.” hắn dần tới, ôm nàng từ phía sau, đem nàng cùng hài tử cầm trong ngực mình “Ly Nhược, rốt cuộc ta phải làm sao, mới có thể không phụ mẫu phi không phụ người?”

Bạch Ly Nhược chấn động, hỗn tạp trong lòng, nhìn gương mặt ngủ say của Huyền Đại trong ngực, nổi lên muôn ngàn suy nghĩ.

Hôm sau, khi nàng tỉnh lại, Phong Mạc Thần đã không còn bên cạnh, tất cả mọi chuyện xảy ra hôm qua như một giấc mộng, nàng ngơ ngác ngồi ở trên giường hồi lâu, vẫn không nghĩ ra, tối hôm qua nàng ngủ thế nào.

Sáng sớm, Huyền Diệp chạy vào tắm cung, ồn ào muốn xem tiểu Huyền Đại, tiểu Huyền Đại tựa hồ cũng biết Huyền Diệp, hướng về phía Huyền Diệp quơ múa đôi tay mập mạp, trước tiên Bạch Ly Nhược để cung nữ trông chừng bọn chúng một lúc, còn mình thì đi tắm rửa.

Loại cảm giác đó, lại tới, chính là ở chỗ tới có một đôi mắt, lúc nào cũng giám thị nàng, nhưng khi nàng quay đầu, lại không phát hiện được gì.

Cung nữ hướng gương đồng trên bàn về phía nàng, giúp nàng chải đầu, nàng đã hết hứng thú chọn đồ trang sức, sau đó từ trong gương đồng nhìn thấy có một khuôn mặt, ở trên xà ngang, Phong Mạc Thần với đôi mắt phượng cũng đang nhìn nàng.

Nàng bị chọc tức, sắc mặt liền trắng nhợt, ngay sau đó thối lui toàn bộ cung nữ cùng bà vú, rống to “Phong Mạc Thần, người bệnh thần kinh!”

Phong Mạc Thần tung người từ trên xà ngang nhảy xuống, híp mắt “Sao gọi lớn tiếng như vậy?”

“Người nghĩ sao?” Bạch Ly Nhược quay lưng lại, tức giận thở dốc.

“Mẫu phi lập tức sẽ dẫn người vào công thành, người cùng nhi tử hãy đi theo ta.” Phong Mạc Thần tiến lên, kéo Bạch Ly Nhược, để nàng đối mặt với hắn.

“Tối hôm qua ta đã nói, ta không đi, ta cùng hài tử, với người không chút quan hệ, ta cầu xin người đừng quấy rầy cuộc sống của chúng ta nữa!” Bạch Ly Nhược gầm thét ra tiếng, đôi mắt trong veo mang theo hận ý lẫn nhiên, hừng hực như lửa, đốt lòng đối phương.

“Ly Nhược, đừng nóng nảy, ta bỏ rất nhiều việc để đến tìm người, người có gì giận ta cũng theo ta trở về!” Phong Mạc Thần nhỏ giọng mềm mại.

Bạch Ly Nhược hất tay hắn ra “Người đi đi, ta nói rồi, giữa chúng ta, đã không có bất kỳ quan hệ gì!”

“Không có bất cứ quan hệ gì?” Phong Mạc Thần giận quá thành cười, một tay nắm bả vai Bạch Ly Nhược, chỉ vào Huyền Đại “Nhi tử cũng sinh, bây giờ người lại nói với ta, giữa chúng ta không có bất cứ quan hệ gì?”

Bạch Ly Nhược mắt lạnh nhìn hắn, gằn từng chữ “Nếu như người tới muốn tranh đoạt nhi tử cùng ta, ta cho người biết, ta tình nguyện thà bóp chết hắn ngay lúc này, cũng không muốn hắn phải tranh đoạt với con trai của Liễu Y Y.”

Phong Mạc Thần tức giận lui về sau mấy bước, cả giận nói “Ta phải nói bao nhiêu lần? Không ai muốn người đi tranh đoạt cái gì, tương lai hài tử của Liễu Y Y sẽ trở thành người đứng đầu thiên hạ, hắn là hi vọng của mẫu phi, mà ta, là trưởng phu của Bạch Ly Nhược, cả người ta bao gồm cả trái tim ta đều thuộc về người!”

Bạch Ly Nhược trầm mặc một lúc lâu, ngẩng đầu lên nói “Ta không cần, người hãy cho Liễu Y Y.”

Phong Mạc Thần nghiêng răng, hắn gần như bộc phát, vì nàng, hắn không cần giang sơn, không cần Liễu Y Y, thậm chí không cần mẫu phi, đến tột cùng nàng muốn hắn làm sao?

“Hiện tại ta tới bế Huyền Đại, hôm nay, người cũng phải đi, không đi cũng phải đi!” Phong Mạc Thần đang nói chuyện liền đi ra bên ngoài.

“Người dám! Phong Mạc Thần, người muốn ép mẹ con chúng ta chết trước mắt người có phải không?” mắt hạnh của Bạch Ly Nhược tròn tròn, nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần bỗng cứng đờ, xoay người, hai tròng mắt trở nên tinh hồng, chậm rãi đi tới bên cạnh Bạch Ly Nhược, gơ tay, một cái tát sắp rơi xuống.

Bạch Ly Nhược nhắm mắt lại, đợi hồi lâu, đau đớn không đến, lúc mở mắt, Phong Mạc Thần đã rời đi.

Thoáng một cái hai tháng trôi qua, quân lính của Phong Mạc Thần đã công vào Hoàng Thành, Thượng Quan gia bởi vì chuyện của Thượng Quan Yến, thủy chung không chịu xuất binh tương trợ hoàng đế, mắt thấy, giang sơn sắp phải đổi chủ.

Ban đêm, trên bảo tháp Cửu Trọng, Phong Mạc Nhiên nhìn về nơi xa, bên cạnh hắn là Phong Huyền Diệp.

Lần đầu tiên, Phong Mạc Nhiên ôm tiểu thái tử vào lòng, chỉ vào nhà nhà đốt đèn nơi xa, thần nhiên nói “Huyền Diệp, về sau lớn lên, người hãy như ngọn đèn nơi xa kia, không cần nói cho người khác, thân thể của người, có biết không?”

Huyền Diệp cái hiểu cái không, gật đầu, cầm tay Phong Mạc Nhiên nói “Phụ hoàng, chúng ta cùng rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn ở một chỗ cùng thắm thắm, có được hay không?”

Phong Mạc Nhiên cười yếu ớt, lắc đầu nói “Người hãy ở chung một chỗ cùng thắm thắm đi, sau này, người phải hiểu thuận với thắm thắm, nghe lời thắm thắm, phụ hoàng, sẽ ở trên trời phù hộ các người.”

“Phụ hoàng không phải thích thăm thăm sao? Tại sao chúng ta không ở cùng nhau?” Huyền Diệp ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, ngây thơ nhìn Phong Mạc Nhiên, thân thể không nhịn được run lên cầm cập, người phụ hoàng, thật sự rất lạnh.

“Huyền Diệp, đời này phụ hoàng không cách nào cùng người trong lòng ở chung một nơi, sau này người nhất định phải hạnh phúc!” Phong Mạc Nhiên vuốt ve đầu Huyền Diệp, ánh mắt lơ mờ.

“Hoàng thượng, người của Thượng Quan gia cầu kiến, mọi người tìm người khắp nơi.” Bạch Ly Nhược đi lên bảo tháp Cửu Trọng, lần đầu nhìn thấy, Phong Mạc Nhiên ôm Phong Huyền Diệp, nhưng mặt Phong Mạc Nhiên đã tái nhợt không một tia huyết sắc, y phục mỏng manh, một trận gió cũng có thể thổi hắt đi.

139. Cuốn 3 – Chương 139

Chương 139: Lấy mạng đổi mạng

“Bọn họ tìm ta làm gì?” Phong Mạc Nhiên cười giấu cợt một tiếng, đem Phong Huyền Diệp trong lòng ôm chặt hơn nữa.

“Hoàng thượng, người cứ đi xem một chút, nói không chừng, Thượng Quan gia có biện pháp gì.” Bạch Ly Nhược nhanh chóng dậm chân, thật không biết, sao Phong Mạc Nhiên có thể bình tĩnh nhìn Phong Mạc Thần sắp đánh vào kinh thành.

“Bọn họ có thể có biện pháp gì, Thượng Quan Yến chết đi, căn bản do Phong Mạc Thần phái người động thủ, hiện tại, tất cả trút lên đầu ta, chủ ý của bọn họ không phải là muốn Diệp nhi, muốn phù trợ Diệp nhi, ta sẽ không, để cho bọn họ phá hủy hạnh phúc của Diệp nhi!” Phong Mạc Nhiên cúi đầu nhìn phong Huyền Diệp, khóe môi thủy chung mang theo nụ cười như có như không.

Phong Huyền Diệp cái hiểu cái không ôm Phong Mạc Nhiên, nãi thanh nãi khí nói “Phụ hoàng, người cùng Hoàng nãi nãi sẽ không sao, Diệp nhi sẽ bảo vệ hai người!”

“Diệp nhi...Ngoan...” Phong Mạc Nhiên vuốt ve mặt Phong Huyền Diệp, ánh mắt một mảnh nhu hòa và tĩnh mịch.

“Hoàng thượng, như vậy không phải biện pháp, Phong Mạc Thần một đường đi đến, toàn bộ quan binh mở thành chào đón, tối thiểu, người nên ban chiếu sách.” Bạch Ly Nhược thở dốc, đi tới trước người Phong Mạc Nhiên, hai mắt sáng quắc, lóe ra lưu quang.

“Người ngốc hử, thiên hạ này, người nào làm hoàng đế đều như nhau, để bọn họ liều mạng chống cự, cuối cùng dân chúng vẫn phải chịu khổ, cần gì chứ?” Phong Mạc Nhiên cười buông Phong Huyền Diệp ra, tiểu tử run cầm cập sắp đông lạnh rồi.

Bạch Ly Nhược trầm mặc một hồi, cuối cùng, kết quả lại là nghiệt trái như vậy?

“Chúng ta đi thôi, Ly Nhược, ngày mai người mang theo Huyền Diệp rời đi, trên người ta có hàn độc, không chống đỡ được mấy ngày.” Phong Mạc Nhiên kéo Phong Huyền Diệp, bắt đầu đi xuống.

Nhìn thân mình gầy gò của Phong Mạc Nhiên, Bạch Ly Nhược đột nhiên nhớ đến lần ở trên bảo tháp Cửu Trọng, hắn quyết kéo mình nhảy từ đỉnh tháp cao hàng trăm mét xuống, khi đó, nàng sợ quá òa khóc, hắn đã nói với nàng, thật xin lỗi.

Thì ra, hàm nghĩa của thật xin lỗi là, hắn muốn giữ nàng lại, thay mạng đổi đào.

Phong Mạc Nhiên đi rất chậm, mỗi bước đi, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt, tiểu Huyền Diệp ngược lại rất hiểu chuyện dừng lại, dịu hân, Phong Mạc Nhiên siết chặt khuôn mặt Phong Huyền Diệp “Huyền Diệp, phụ hoàng rất vui, lớn lên người sẽ là một hài tử thiện lương.”

Bạch Ly Nhược tiến lên, đỡ Phong Mạc Nhiên, cau mày nói “Hoàng thượng, thật không có biện pháp khác sao? Có lẽ, không bao lâu Hàn Thiên Mạch sẽ tìm được thuốc giải.”

“Có thể tìm ra, đã sớm tìm được, dù sao Phong gia thiếu bọn họ một cái mạng, ta tới trả, rất có đạo lý.” Phong Mạc Nhiên nhàn nhạt như cũ, chỉ sắc mặt là ngày càng khó coi.

“Bọn họ là ai?” Bạch Ly Nhược không nhịn được hỏi một câu.

Phong Mạc Nhiên cầm tay Bạch Ly Nhược, cười bí ẩn “Ta không nói cho người, tránh cho tương lai, sẽ làm khó người.”

Bạch Ly Nhược trợn mắt nhìn Phong Mạc Nhiên, cầm tay Phong Mạc Nhiên, tay của hắn lạnh băng, tay nàng không truyền được độ ấm đến tay của hắn, ngược lại tay của mình cũng thành băng rồi.

Nhận thấy nhiệt độ tay nàng, Phong Mạc Nhiên buông nàng ra, đi tới phía dưới bảo tháp, không ngừng ho khan, năm ngón tay mảnh khảnh che miệng, trong khe hở chảy ra tha máu tươi.

Bạch Ly Nhược vội vàng đưa khăn tay, kết quả Phong Mạc Nhiên lau lau rồi hạ xuống, mỉm cười nói “Thỉnh thoảng ới ra máu, có thể kiện khang thân thể!”

Nhìn máu tươi trong khăn tay, Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, nàng không tin, nàng không cứu được hắn.

Nàng đi tới biệt viện của Hàn Thiên Mạch, khắp nơi trong viện đều là thảo dược, rất khó tin, nơi này là một góc của hoàng cung.

“Ly Nhược, cứ để hoàng thượng như vậy thôi, tối thiểu, có thể giữ tôn nghiêm của một đế vương cho hắn.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt, đối với độc của Phong Mạc Nhiên, muốn nói lại thôi.

“Không được, Thiên Mạch, mạng người lớn hơn trời, dù hắn không thể tiếp tục làm hoàng đế, cũng có thể làm một hiệp khách tiêu dao ở giang hồ, ta không muốn hắn còn trẻ như vậy mà phải chết.” Bạch Ly Nhược nắm một ít thảo dược trong tay, phát ra âm thanh vỡ vụn.

“Điều hắn tiếc nhất nhất chính là người, Ly Nhược, người muốn theo hắn quy ẩn giang hồ sao? Nếu như là vậy, ta lấy tánh mạng của ta thành toàn các người!” Hàn Thiên Mạch đột nhiên sinh khí, nhìn ánh mắt xa lạ trước nay chưa có của Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược nhất thời nghẹn lời, bị ánh mắt hắn hù dọa, bình tĩnh nói “Nói như vậy, vẫn có biện pháp cứu hắn, đúng không?”

“Có, tìm một người có nội công cao, cùng hắn đổi máu, là hắn có thể sống, một mạng đổi một mạng, có phải là biện pháp tốt hay không?” giọng Hàn Thiên Mạch mang theo giễu cợt.

Bạch Ly Nhược chạy trốn chết, vì sao, nàng cảm thấy, Hàn Thiên Mạch đối với Phong Mạc Nhiên, có địch ý rất lớn.

Bên trong Lưu Vân điện, tiểu Huyền Đại đang được bà vú ru ngủ, vừa nhìn thấy Bạch Ly Nhược trở lại, tiểu tử liền không chịu ngủ, vùng vẫy tay chân, muốn Bạch Ly Nhược ẵm.

Nhìn cung nữ bận rộn dọn dẹp đồ đạc, Bạch Ly Nhược buồn bực hỏi “Các người dọn dẹp y phục chuẩn bị đi đâu?”

“Hồi Vương phi, là hoàng thượng hạ lệnh dọn dẹp, sau đó Phương thống lĩnh sẽ đưa người cùng thái tử xuất cung.” Cung nữ một mực cung kính trả lời.

Bạch Ly Nhược ôm Huyền Đại tay run lên hạ xuống, đúng lúc, Phương Nham cầm hàn trường xuất hiện ở Lưu Vân điện.

Hắn vẫn buồn buồn như cũ, đứng ở đó không nói tiếng, giống như một thủ vệ tận chức nhất.

Bạch Ly Nhược ôm hài tử đến gần Phương Nham, nhỏ giọng nói “Phương tướng quân, ta cùng Huyền Diệp sẽ không bỏ hoàng thượng, người hãy đi thôi.”

Phương Nham lạnh lùng nhìn Bạch Ly Nhược, nữ nhân này hại hoàng thượng mất thiên hạ, hắn đối với nàng vốn không có hảo cảm, hai tay ôm ngực nói “Phương Nham bình sinh chỉ nghe theo lệnh hoàng thượng!”

“Nhưng là, nhưng là...” lập tức hắn sẽ phải chết, lời này nằm trong cổ họng nàng không sao nói ra được, do dự hồi lâu nói “Phượng tướng quân có tính toán gì cho sau này chưa?”

“Bảo vệ hoàng thượng trên đường hoàng tuyến!” Phượng Nham lạnh lùng, nói ra mấy chữ này.

Bạch Ly Nhược đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, Phong Mặc Nhiên mặc áo trắng nhẹ nhàng, mang theo Phượng Nham, trong lòng nàng đã có chủ ý, nhưng vẫn không dám nói ra.

Nàng có thể, thỉnh cầu Phượng Nham cứu Phong Mặc Nhiên sao? Như vậy, không công bằng đối với Phượng Nham, mà Phong Mặc Nhiên cũng sẽ không đáp ứng.

“Phượng tướng quân tội gì phải vậy, rời kinh thành, vẫn có tiền đồ như cũ” Bạch Ly Nhược thở lên tiếng dò xét.

“Không nhọc Vương phi phí tâm, Phượng Pham dù sống hay chết vẫn ở bên cạnh hoàng thượng!” Phượng Nham cau mày, khinh bỉ nhìn Bạch Ly Nhược.

“Phượng tướng quân, muốn cứu hoàng thượng, thật ra thì không phải là không có cách...” ánh mắt Bạch Ly Nhược ánh hi vọng yếu ớt.

“Đổi máu sao? Hoàng thượng không muốn chết trong tay Phong Mặc Thần, làm một chi quân mất nước!” Phượng Nham lạnh lùng.

“Nếu như ta có biện pháp khiến Phong Mặc Thần lui binh thì sao?” Bạch Ly Nhược vội vàng nói ra, ánh mắt sáng lên.

“Như vậy, Phượng Nham sẽ đem tánh mạng đi cứu hoàng thượng!” Phượng Nham nói lên lời thề son sắt, nhìn Bạch Ly Nhược, giống như lại nhìn thấy hi vọng.

Sau đó hai người đuổi cung nữ, vào Lưu Vân điện tỉ mỉ tính kế sách, Phong Mặc Nhiên nhất định sẽ không tiếp nhận biện pháp này, vì vậy hai người tính toán, điểm huyết Phong Mặc Nhiên bất tỉnh, sau đó len lén đổi máu, còn Bạch Ly Nhược ra khỏi thành, đàm phán với Phong Mặc Thần.

140. Cuốn 3 – Chương 140

Chương 140: Doanh trưởng cả đêm

Bạch Ly Nhược an trí Huyền Đại xong, một mình rời cung, nàng choàng áo đen, cưỡi một tuần mã, vó ngựa bốn chân bay lên không, hướng bên ngoài kinh thành đóng quân chạy tới.

Cửa thành đã sớm phong tỏa, tường thành rất cao, một con ruồi cũng không bay qua được, nàng dắt ngựa, ở ngoài thành suy tư hồi lâu, nghĩ rất nhiều phương pháp, nhưng đều vô dụng.

Phượng Nham suy tính thật chu đáo, phái người đưa lệnh bài của hắn tới đây, Ngự Lâm quân không ai không biết đến đại danh Phượng tướng quân? Bọn họ đều là thủ hạ của Phượng Nham, thấy lệnh bài đành phải thả người.

Lúc Bạch Ly Nhược chạy đến nơi đóng quân ngoài kinh thành, sắc trời đã tối, trên bầu trời điểm xuyết vai ánh sao trong trẻo lạnh lùng, sáng chói như kim cương.

Nàng thúc ngựa phi nhanh, áo choàng màu đen ở trong gió đêm ào ào vang dội, xa xa là doanh trại của Phong Mặc Thần, lều cao thấp chằng chịt, giống như ma quỷ mở miệng hút máu, nàng vô nghĩa phản cổ hướng doanh địa chạy như bay.

Phong Mặc Thần đang chủ soái trong trướng cùng thuộc hạ thương lượng chuyện công thành, có lính canh gác báo lại, bên ngoài có một nữ nhân áo đen cầu kiến, nói là cố nhân của hắn.

Phong Mặc Thần suy nghĩ trong chót lát, phía dưới đã có người cáo lui, hắn ngăn cản “Phượng pháp cụ thể còn chưa thảo luận ra, các người không cần tránh, cùng nhau gặp mặt xem là ai thôi.”

Người phía dưới ngưỡng ngừng ngồi tại chỗ, Phong Mạc Thần ngoắc tay “Đến tới.”

Bạch Ly Nhược bước vào doanh trại, từng bước từng bước tiến gần doanh trướng, mỗi bước đều thật cẩn thận, nàng không biết, hẳn đến cùng yêu nàng nhiều hay ít, nàng không biết, hẳn có thể vì nàng hay không, buông tha thiên hạ đang trong tay hẳn.

Thấy Bạch Ly Nhược, thời gian giống ngưng chuyển, Phong Mạc Thần nhìn chăm chăm nàng, trước mắt bao người nhìn nàng, ánh lửa mờ nhạt chiếu rọi gương mặt trắng nõn của nàng, tất cả như bừng tĩnh.

Bạch Ly Nhược thi lễ, nghiêng người cúi chào “Nô tì tham kiến Vương gia!”

Phong Mạc Thần phản ứng kịp, trong ngực một trận đau nhức, lúc này mới phát hiện ra, một khắc khi nhìn thấy nàng, hẳn quên đi hô hấp, đứng lên, hướng về phía thuộc hạ đang ngồi, vung tay lên “Các người đi xuống trước, chuyện còn lại ngày mai thương lượng tiếp!”

Mọi người sờ sờ mũi chạy đi, hai mắt Phong Mạc Thần sáng quắc mang theo điện áp siêu cường nhìn nàng, đợi sau khi mọi người đi hết, đến bên cạnh Bạch Ly Nhược, một tay đem nàng ôm vào ngực.

Trọng tâm Bạch Ly Nhược không vững, đành phải ôm gáy hẳn, thở gấp nói “Thần, chàng thả ta xuống, ta có lời muốn nói với chàng.”

Phong Mạc Thần đặt nàng trên giường ngủ, mở bình phong ngăn hai người với bên ngoài, cả người đè trên thân thể mềm mại của nàng, giọng khàn khàn nói “Nói gì? Nghĩ thông suốt sao? Hả?”

Hắn nói từng chữ vô cùng nhẹ nhàng, không đợi Bạch Ly Nhược đáp lời, nụ hôn nóng rực của hắn đã ép xuống, nàng lắc đầu muốn tránh né chần, lại đem cổ của mình tới miệng hắn, hắn không ngừng gặm cắn cạo sát, bàn tay mang theo vết chai dờ vào bên trong áo nàng.

Bạch Ly Nhược không thoát khỏi sự gây rối của hắn, chính lúc buông tha chống cự, thở gấp nói “Thần, chàng có thể hay không, buông tha thiên hạ.”

Phong Mạc Thần mặt mờ sắc dụ, ánh mắt phát lạnh, ngẩng đầu lên nhìn nàng, lạnh lùng nói “Nàng tới để làm thuyết khách cho Phong Mạc Nhiên?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu “Thần, ta không biết tại sao chàng nhất định phải giúp mẫu phi người đoạt được thiên hạ, nhưng mà oán hận cả đời so với hạnh phúc cả đời, chẳng lẽ quan trọng hơn sao?”

Phong Mạc Thần đột nhiên đứng dậy, quay đầu, không nói một lời, ánh lửa mờ lung đem gương mặt tuần tú phác hoạ thành màu lửa đỏ, ngũ quan thâm thúy, xa hoa.

Bạch Ly Nhược liền đứng dậy, ôm Phong Mạc Thần từ phía sau, mặt dán thật chặt trên lưng hắn “Thần, chúng ta cùng nhau rời khỏi có được không, chúng ta mang theo Huyền Đại, tìm một chỗ không có ai, ta nguyện ý giặt y phục nấu cơm, chúng ta cả đời không chia cắt, có được không?”

Sắc mặt Phong Mạc Thần thoáng dần ra, xoay người thở dài một tiếng lên mặt Bạch Ly Nhược “Ly Nhược, người nói những thứ này, không phải là vì Phong Mạc Nhiên?”

“Thần, thật sự ta không muốn Phong Mạc Nhiên chết, hẳn là vị hoàng đế tốt, chỉ là, Thái hậu ở phía sau ngăn cản, rất nhiều chuyện, hẳn cũng thân bất do kỷ.” Bạch Ly Nhược còn chưa nói hết, sắc mặt của Phong Mạc Thần nhất thời biến đổi, chỉ thấy hắn đứng dậy đi tới phía sau bình phong, hai tay ôm ngực, bả vai dao động tức giận mà không ngừng phập phồng.

Bạch Ly Nhược xuống giường, tới trước người hắn, hai mắt trong suốt không hề chớp nhìn hắn, cắn bờ môi nói “Thần, ta chỉ hỏi người một câu, đến tận cùng, chàng có yêu ta hay không?”

Phong Mạc Thần nhìn nàng trong chốc lát, tiếp theo ngược mắt, chỉ thở, không nói một lời.

“Quên đi, coi như hôm nay ta chưa có tới!” Bạch Ly Nhược tức giận, xem ra, nàng đặt cao địa vị của mình trong lòng nam nhân này, liền quay người đi ra ngoài.

Phong Mạc Thần ôm nàng “Chuyện này, ta đi thuyết phục mẫu phi, nàng tạm thời không cần lộ diện!”

Bạch Ly Nhược quay đầu, ý của hắn, là đáp ứng?

Khóe môi nở nụ cười rực rỡ, hai tay choàng lên cổ hắn, nhón chân lên đến gần gương mặt tuấn tú của hắn in một cái hôn thật sâu “Thần, cảm ơn chàng!”

Phong Mạc Thần miễn cưỡng cười một tiếng, hắn có thể vì nàng buông tha thiên hạ, nhưng không biết, phải khuyên mẫu phi thế nào.

Ở trên giường, hai người ôm nhau, Bạch Ly Nhược gối lên cánh tay Phong Mạc Thần, tay của hắn dao động trên người nàng “Ly Nhược, sau khi trời sáng, nàng liền rời trại lính, nếu để mẫu phi biết được người đã tới nơi này, có thể, người sẽ không bỏ qua cho nàng.”

“Được, ta đã biết, trời sáng ta liền trở lại kinh thành, Huyền Đại vẫn còn ở trong hoàng cung chờ ta, ta ở hoàng cung chờ tin tức của chàng.” Bạch Ly Nhược cởi nút cài cổ áo của Phong Mạc Thần, nhưng là nàng cởi đến đâu tay, nút áo lại không hề suy chuyển.

Phong Mạc Thần cười một tiếng, nắm tay Bạch Ly Nhược, khẽ dùng sức kéo, nút áo liền bật ra, hắn lật người đè nàng “Hiện tại, là nàng trêu chọc ta trước, sau đó không cần nữa đường hô ngừng!”

Bạch Ly Nhược bị đè lại, không cách nào thở dốc, giùng giàng nói “Ta chỉ muốn xem vết thương trước ngực của chàng, chàng muốn đến đâu?”

Phong Mạc Thần rất nhanh, liền nói cho nàng biết, hắn muốn đi nơi nào, hương thơm thân thể mềm mại của nàng, làm hắn trầm mê, động tác của hắn từ trước đến giờ đều thô lỗ, giờ phút này càng thêm hận không đem nàng ăn sống nuốt tươi được.

Đang thời điểm y phục nửa thân hai người như dầu sôi lửa bỏng, sập ngủ không chịu nổi hai người giãy vò, đổ ập, hai người ở giữa những sợi bông trùng trùng điệp, vẻ mặt Bạch Ly Nhược đau khổ “Eo của ta bị chàng đè rồi rạc.”

Phong Mạc Thần cũng té không nhẹ, cắn răng nói “Giường này, quá yếu rồi.”

“Đây không phải là giường, chỉ là sập ngủ mà thôi.” Bạch Ly Nhược cải chính hắn, “Buổi tối, chàng còn chỗ nào khác để ngủ không?”

“Có.” Phong Mạc Thần tà mị cười một tiếng, động thủ giúp Bạch Ly Nhược mặc y phục.

141. Cuốn 3 – Chương 141

Chương 141: Tình đến khi nồng (H+)

Bạch Ly Nhược thấy hắn vỗ tay hai thị vệ liền tới, hắn muốn giường mới và chăn bông, nàng rất buồn bực, rốt cuộc hắn muốn làm gì.

“Đi thôi, đi tìm một ổ khác để ngủ!” Phong Mạc Thần một tay mang theo chăn bông, tay còn lại dắt Bạch Ly Nhược.

“Nếu không, ta đi, ta về kinh thành trước, Huyền Đại một mình ở hoàng cung, không nhìn thấy ta hắn sẽ khóc.” Bạch Ly Nhược có chút bất an, nhìn khuôn mặt tươi cười xấu xa của Phong Mạc Thần, trực giác muốn lùi bước.

“Như vậy sao được? Dầu gì trời sáng rồi đi.” Phong Mạc Thần cứng rắn lôi kéo nàng, không nói lời gì đi ra khỏi ngoài doanh địa.

“Chỗ chàng định ngủ ở rất xa sao? Tại sao chàng còn mang chăn bông?” Bạch Ly Nhược cau mày, trước kia hắn không dùng chăn bông mà?

“Không phải rất xa, chỉ là một môi, sẽ nghỉ ngơi ở phía trên, mang theo chăn bông là sợ nàng lạnh, ngại điều kiện gian khổ.” Phong Mạc Thần cười xấu xa, một cánh tay vòng eo nàng, nâng Bạch Ly Nhược lên, đột nhiên cất cánh, hướng cây đại thụ cách đó không xa bay tới.

Bạch Ly Nhược cuối cùng biết vì sao hắn nói, một ổ điểm, đúng là cái tổ, đại thụ cao vút tầng mây, cành cây đại khái sáu người ôm mới hết, lá cây rậm rạp, cuối mùa xuân đầu mùa hè đúng lúc lớn lên.

Trên ngọn cây cành lá đan xen, sanh ra một ổ động, chỗ cửa động còn có một cái bàn nhỏ, trên bàn vẫn còn thức ăn ngon, có thêm cả đàn lục huyền.

Bạch Ly Nhược đứng trong động sở kinh hồn bạt vía, ngộ nhờ nhánh cây không cứng, nàng không phải té xuống?

“Đi vài bước thử một chút, yên tâm, cái này so với sập ngủ chắc hơn nhiều.” Phong Mạc Thần quỳ nửa người xuống, đem chăn bông trải ra “Tối nay, chúng ta ngủ ở chỗ này, tuyệt đối không có ai đến quấy rầy!”

“Chàng thường đến nơi này sao?” Bạch Ly Nhược mở rộng cánh tay, giữ vững thăng bằng, lão đảo đi về phía Phong Mạc Thần.

Đi vài bước, nàng phát hiện, cái động này lắc lư đều không chút lung lay, hết sức vững chãi, ngay sau đó liền yên tâm, bước nhanh đi tới.

“Cũng không phải thường xuyên, thỉnh thoảng phiên muộn, liền đến nơi này, ở đây vài ngày liên tiếp, không để ấu phi cùng thuộc hạ tìm được ta.” Phong Mạc Thần sửa sang lại đệm giường thật tốt, cởi giày, ngửa đầu, có thể nhìn thấy ánh sáng loang lổ lấm tấm chiếu qua cành lá sum xuê.

“Xem ra chàng mới đến đây không lâu.” Bạch Ly Nhược vơ một ít hoa quế cao, bỏ vào trong miệng, hương thơm ngát, cánh hoa mềm dẻo, trơn bóng, đem lại cảm giác vô cùng mới lạ.

“Đúng vậy, ta đến hoàng cung tìm nàng, nàng không chịu tha thứ cho ta, một mình ta ở chỗ này ba ngày.” cánh tay dài của Phong Mạc Thần chụp tới, đem Bạch Ly Nhược khóa trong, hắn liền hôn môi nàng, cướp đoạt vị ngọt đôi môi nàng.

Bạch Ly Nhược bị sắc nước miếng của hắn, không ngừng đánh lồng ngực hắn, Phong Mạc Thần được voi đòi tiên, đưa lưỡi vào, thăm dò hơi thở mùi đàn hương từ miệng nàng.

Bạch Ly Nhược nói đứt đoạn, muốn nói chuyện nhưng nói không ra, chỉ có thể sử dụng ánh mắt trừng hắn.

Phong Mạc Thần bắt đắc dĩ buông nàng ra “Thời điểm hôn môi, nhớ nhắm mắt.”

Bạch Ly Nhược liếc hắn một cái, lấy mu bàn tay chùi miệng “Người có thể không như vậy hay không?”

Phong Mạc Thần mỉm cười “Ai kêu thời gian ta không có người quá dài, nam nhân bình thường, ba ngày phải phát tiết một lần!”

Bạch Ly Nhược còn muốn nói, lại bị Phong Mạc Thần chặn môi lại, lần hôn này, không thô bạo như lúc đầu, đầu lưỡi linh hoạt lướt trên môi nàng, một điểm một giọt, niễn chuyển lặp lại.

Hai tay của hắn nâng thân thể nàng lên, không để cho nàng trượt xuống, biết nàng bị hắn dây dưa cũng không chịu được nữa, môi mềm khê mở, hắn mút môi nàng, ôm nàng ngã trên chăn bông.

Hô hấp của nàng tản ra mùi thơm nhàn nhạt của hoa quế, hắn trầm luân trong đó không thể tự kiềm chế, lưỡi quét qua hàm răng nàng, cướp sạch từng chút một, sau đó chui vào bên trong hàm răng, trêu chọc lưỡi nàng, đem toàn bộ lý trí của nàng tiêu diệt hầu như không còn.

Bạch Ly Nhược bị hôn không thể hô hấp, lưỡi của hắn, ép nàng không có đường lui, nhưng lại không chịu cùng nàng triển miên, làm đầu nàng choáng váng hai mắt hoa đi, lưỡi của hắn lại trêu chọc hạ thân nàng, nàng phản kích, cuốn lấy hắn, không ngừng dây dưa.

Phong Mạc Thần hí mắt phượng khê mở ra, đáy mắt hiện lên một nụ cười, lần đầu tiên, nàng chịu đáp lại nụ hôn của hắn.

Tay của hắn bắt đầu ở trên người nàng từ từ thăm dò, kiên nhẫn, đốt ngọn lửa trên thân thể trắng nõn mềm mại của nàng, mỗi một lần vuốt ve, đều khiến nàng run rẩy mãnh liệt, cuối cùng, nàng thở gấp, đẩy tay mang theo ma lực của hắn, ánh mắt mê ly.

Nhìn môi mềm của nàng kề cận cùng môi hắn, hắn không nhìn được nữa, cúi đầu hung hăng bắt bờ môi nàng, điên cuồng chiếm đoạt, áo quần trong tay hắn đã sớm hóa thành mảnh vụn.

Trong tình mê, nàng còn biết bảo vệ y phục của mình, ngộ nhờ bị hấn xé nát, nàng không có y phục để đổi, Phong Mạc Thần ngăn trở tay nàng, một tay đem hai tay nàng cố định trên đỉnh đầu.

Bạch Ly Nhược hơi thở mang theo hương Nhược Lan thơm mát, không ngừng thở dốc, trắng nõn đầy trước mắt làm cho hấn không ngừng rung động, hấn cúi đầu, găm cắn nơi tròn trịa hồng hồng của nàng, đầu lưỡi không ngừng lượn vòng trên chọc, cho đến khi chúng như như hoa hồng, ngào ngạt nở rộ.

Nàng càng thêm thở dốc, nhìn y phục vừa bị xé thành mảnh vụn, cau mày nói “Y phục của ta làm sao bây giờ? Ngày mai ta mặc cái gì rồi đi?”

Phong Mạc Thần từ trước ngực nàng ngẩng mặt lên, mỉm cười một tiếng, buông nàng trên người mình ra, cúi đầu nói “Tối nay nàng hảo hảo thỏa mãn ta, ngày mai ta liền lấy y phục cho nàng, tối nay không ngoan, sau này nàng vĩnh viễn ở nơi này.”

Bạch Ly Nhược ngồi dậy, nhìn rõ ràng vân da trên thân thể cao lớn của hấn, từng đường cong hoàn mỹ mềm dẻo như dã bá, mỗi khối cơ bắp tràn đầy lực độ, nhưng không chút phản cảm, da thịt sắc mạch của hấn cùng thân thể trắng nõn của mình tạo thành một tiên minh đối bỉ, tan tành ở bề, dưới ánh sao vô cùng đẹp mắt.

Phong Mạc Thần quay đầu hướng về phía nàng tà mỉm cười một tiếng “Vóc người của ta cũng không tệ chứ?”

Bạch Ly Nhược nhất thời đỏ bừng cả mặt, trên chọc nói “Thân thể thường xuyên vận động không tệ, cơ bụng rõ ràng.”

Phong Mạc Thần dĩ nhiên biết nàng nói vận động là chỉ cái gì, ôm nàng, liếm láp cổ trắng ngần của nàng “Về sau, chỉ vận động với một mình nàng, được chứ?”

Bạch Ly Nhược cười muốn tránh né, hấn liếm khiến nàng rất nhột, tay hấn từ phía sau bao lại nơi rất tròn trên ngực nàng, sức lực không nặng không nhẹ, làm nàng thở gấp liên tiếp.

“Không cần, rất nhột.” Bạch Ly Nhược quay đầu, muốn tránh môi, má mình lại chạm vào miệng hấn, hấn hôn thật sâu trên làn da mềm mại của nàng, Bạch Ly Nhược nghiêng đầu nhìn hấn.

Mắt phượng dài hẹp tỏa ra ánh sao rực rỡ, trong đó có ánh mắt của nàng, mê say rõ ràng, nàng trong mắt hấn nhìn thấy mình, hấn ở trong mắt của nàng nhìn thấy hấn.

Không biết là người nào chủ động trước, môi bọn họ lần nữa chạm vào nhau, liếm lẫn nhau, lấy lòng lẫn nhau, ai dám nói, đây không phải là bản năng loài người lúc tình đến khi nồng?

142. Cuốn 3 – Chương 142

Chương 142: TA CŨNG YÊU CHÀNG

“Ly Nhược, ta có nói qua hay không, ta yêu nàng...” Phong Mạc Thần rời môi nàng, nóng bỏng hôn trượt một đường, trên cổ trắng nõn của nàng lưu lại vết hôn màu tím.

Bạch Ly Nhược ý loạn tình mê, mất đi sự chống đỡ từ thân thể hấn, ngã lên chăn bông, Phong Mạc Thần xoay thân nằm lên, giọng mũi nồng đậm, thanh âm hấp dẫn, mở miệng lần nữa như mị hoặc “Trả lời ta, uhm?”

Bạch Ly Nhược thở dốc đứt đoạn, mỉm nhàn như tơ, nhìn thấy giữa khe lá cây lộ ra một bầu trời sao, nụ hôn của hấn tạo nên một niềm khoái lạc, thấy nàng không trả lời, môi mỏng mút hồng quả ở ngực, mập mờ nói “Trả lời ta...”

Hấn cắn lúc nhẹ lúc nặng, Bạch Ly Nhược “ưm” một tiếng, hai tay của hấn đã chuyển qua chỗ giữa chân nàng, ngón tay thon dài đẩy cánh hoa của nàng ra, không ngừng cọ sát nơi nhạy cảm của nàng, hài lòng cảm nhận được nàng run rẩy, thanh âm của hấn đề ột chút “Trả lời...”

“Có, chàng có.” Bạch Ly Nhược nâng người, thống khổ cắn môi.

Phong mặc Thần cười tà mị, rút ngón tay ra, môi mỏng ngậm thùy tai nàng, “Ly Nhược, nhưng nàng lại chưa từng nói nàng yêu ta...”

Bạch Ly Nhược quay đầu đi chỗ khác, thì ra hắn ở đây chờ nàng.

Thấy nàng không nói, ngón tay của hắn lần nữa lại đi vào giữa chân nàng, khuấy động hoa châu nhạy cảm của nàng, vuốt ve lôi kéo, cười nhẹ nói “Nói, nàng có yêu ta hay không?”

Bạch Ly Nhược cắn môi, cơ thể kháng cự, ngón trỏ tiến vào hành lang giam cầm chặt chẽ của nàng, chậm rãi di chuyển, liếm lỗ tai đỏ hồng của nàng, giọng khàn khàn nói “Ly Nhược, Ly Nhược...”

Hắn thấp giọng, làm cho nàng ý loạn tình mê, lý trí đã sụp đổ từ lâu, một luồng nhiệt trào ra từ đường hành lang, nàng xấu hổ thiếu chút nữa khóc thành tiếng, hắn ở bên tai trêu chọc dụ dỗ nàng, “Ly Nhược, ta yêu nàng...”

Bạch Ly Nhược quá sức chịu đựng, nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hắn, gặm cắn môi mỏng của hắn, lẩm bẩm nói, “Ta cũng, yêu chàng.”

Phong Mặc Thần cười nhẹ, rút ngón tay của mình ra, cười trên người nàng, mang theo chất lỏng của ngón tay đưa đến trong miệng nàng, ái muội nói “Nếm thử mùi vị của chính nàng.”

Bạch Ly Nhược bị ép nếm mùi vị động tình của mình, gương mặt vốn ửng đỏ tưởng là có thể rỉ máu, nàng giận dữ nhắm mắt, không nhìn đến gương mặt tuấn tú đặc ý của Phong Mặc Thần.

Phong Mặc Thần cúi người xuống, lần nữa lần lên môi nàng, nếm mùi vị bên trong hơi thở đàn hương từ miệng nàng, thân thể càng nóng rực lên.

Tay của hắn không chút nào nhàn rỗi, không ngừng ở giữa chân nàng khiêu khích, cho đến khi nàng động tình mở hai chân ra, tự chủ ôm lấy hông của hắn, hắn mới rời khỏi bờ môi nàng, thu tay mình lại, cổ nén nóng rực phía dưới muốn giải phóng, thở dốc nói, “Chờ một chút, ta muốn nàng, đêm nay cả đời khó quên!”

Hắn thuận tiện tách ra hai chân nàng, nhìn thấy chỗ kín màu hồng đã ướt đầm, hoa châu sưng lên, hắn biết rõ, nàng đã hoàn toàn động tình rồi.

Nhìn nàng cười tà mị, ánh mắt ám muội như điện áp siêu cường, trái tim nàng có chút tê dại, sau đó ngồi quỳ xuống ở thân thể nàng, cúi đầu, ngậm cánh hoa nàng đang nở rộ.

Bạch Ly Nhược kêu lên, bị hoảng sợ vì dáng vẻ xấu hổ như vậy, hai tay của nàng gắt gao nắm chặt bông mới tinh phía dưới, cảm giác tê dại, làm cho nàng không nhận được ngấm nga thành tiếng, bụng dưới cũng căng thẳng một trận, chất lỏng ẩm ướt liên tiếp trào ra.

Phong Mặc Thần liên tục liếm đến, tốc độ lực đoạt của hắn nhanh vô cùng, dịch ướt của nàng, hắn tiếp nhận toàn bộ, cảm giác cao trào của nàng sắp xảy ra, đầu lưỡi cố gắng đi vào, nàng hét lên một tiếng, hoàn toàn xụi lơ ở đây.

Phong Mặc Thần ngẩng đầu, thở dốc không ngừng, nhìn thân thể mềm mại của nàng mồ hôi nhễ nhại, hai tay vươn tới, dán nàng vào trong ngực của mình.

Bạch Ly Nhược tựa vào trong ngực của hắn, ý thức chưa hoàn toàn thanh tỉnh, hắn điều chỉnh tốt tư thế, cứng rắn nóng bỏng đã chuẩn bị xong từ lâu, từ từ đẩy mạnh vào thân thể của nàng.

Bạch Ly Nhược mở to mắt, hơi thở như lan “Không muốn, ta không muốn...”

“Nhưng mà, ta còn chưa bắt đầu...” Phong Mặc Thần bóp vòng eo mảnh khảnh của nàng, phía dưới thân bắt đầu cử động.

Tốc độ từ chậm đến nhanh, siết eo nàng, cũng không ngừng phối hợp động tác của mình, một lần một lần, đụng vào nơi sâu trong linh hồn nàng.

Bạch Ly Nhược khóc thút thít, khi hắn không cẩn thận, quét qua nơi nhạy cảm của nàng, nàng hét lên một tiếng, cắn thật mạnh vào bắp vai hắn, hàm răng cắn thật sâu vào da thịt, nàng nếm thấy mùi máu tươi.

Phong Mạc Thần thả chậm tốc độ, trong cơ thể nàng từ từ tuần tảo, cho đến khi phát hiện thân thể nàng rung rung, cười tà mị “Là ở chỗ này sao?”

Sau đó cử động eo, bắt đầu công kích một chỗ đó, Bạch Ly Nhược tinh thần tan rã, tóc dài buông rơi xốc xếch, gắt gao vịn thân thể hần, không rõ là nàng khóc thút thít hay là hưng phấn, thanh âm của nàng kích thích hần, làm cho động tác của hần càng thêm mãnh liệt, mỗi lần chống đẩy, cũng dường như đem nàng khua tán, cuối cùng, nàng hét lên lần nữa, đường hành lang bắt đầu kịch liệt co rút.

Phong Mạc Thần lên tiếng thở gấp, gặm cắn thùy tai của nàng, giọng khàn khàn nói “Ly Nhược, chờ ta, chờ ta...”

Bạch Ly Nhược lắc đầu điên cuồng, móng tay hung hăng bấm vào sống lưng hần, khóc thút thít lên tiếng “Ta không được, không được rồi...”

“Nhịn một chút, sẽ nhanh thôi.” Phong Mạc Thần không ngừng hôn môi nàng, cảm giác được đường hành lang của nàng co rút càng nhanh, sau đó dồn nén một cái, hần vọt vào chỗ sâu nhất thân thể nàng, trong đầu bạch quang lóe lên, hần bắn ra toàn bộ.

Hai người cùng nhau xụi lơ ở trên chăn bông, hần phân thân trong cơ thể nàng, cảm nhận được cao triều của nàng đã đi qua, sau đó từ từ ngọa nguậy, vuốt ve mồ hôi trên sống lưng nàng, thì thầm nói “Ly Nhược, nàng thật giỏi.”

Bạch Ly Nhược đã mệt mỏi buồn ngủ, nhưng lại phát hiện, phái nam của hần đã mềm ở trong cơ thể nàng lại cứng lên, nàng kêu khóc muốn đẩy hần ra, hần không cho nàng từ chối, lật người nàng lại, kiên định mạnh khỏe đồng thời ma sát chuyển động, nàng thút thít khóc cào chăn bông, bị hần từ phía sau tiến công.

Sáng tinh mơ, Bạch Ly Nhược bị ánh sáng chói mắt chiếu tỉnh, cả người đau nhức nhứt nhở nàng hiện giờ còn đang ngủ trên nhánh cây, Phong Mạc Thần đã mặc xong quần áo, thần thái sáng láng, tác phong nhanh nhẹn.

Nàng từ trong mắt của hần trông thấy mình, đầu tóc xốc xếch, sắc mặt ửng đỏ, bộ dáng trầm mê, nắm chăn mỏng che kín trước ngực của mình, khó khăn ngồi dậy, “Ta phải đi, giúp ta tìm y phục.”

“Ở đây...” Phong Mạc Thần cầm một bộ trang phục nữ hoàn toàn mới đưa cho nàng, nhìn nàng chằm chằm không hề chớp mắt.

Bạch Ly Nhược nhận lấy quần áo, sáng giọng “Xoay qua chỗ khác, ta muốn mặc quần áo.”

Phong Mạc Thần ngừng ngừng xoay người, Bạch Ly Nhược mặc được một nửa, hần lại đột nhiên xoay người lại ôm lấy nàng “Trên người nàng, chỗ nào ta chưa từng xem qua hả?”

Bạch Ly Nhược vỗ tay của hần “Đừng làm rộn, cả người ta đều rất đau nhức.”

143. Cuốn 3 – Chương 143

Chương 143: KHUYNH HẾT THIÊN HẠ

Khi Bạch Ly Nhược trở lại hoàng cung đã là hoàng hôn, ánh sáng vàng nhạt trên gương mặt tái xanh của Phong Mạc Nhiên, nhìn Bạch Ly Nhược xuất hiện tại Lưu Vân Điện, hần run rẩy đứng lên, hai mắt sáng quắc, mang theo tia sáng khiên cho người khác sợ hãi.

“Các người, các người dựa vào cái gì quyết định sinh tử của ta, Phương Nham đi theo ta mấy chục năm, công lao còn chưa đủ nhiều sao? Nàng lại có thể để cho hần hoán huyết với ta?” Gương mặt Phong Mạc Nhiên tiêu tụy tràn đầy đau khổ, hần không biết, nàng dùng biện pháp gì thuyết phục Phương Nham hoán huyết với hần, Phương Nham không bao giờ làm trái mệnh hần.

“Hoàng Thượng, Phương tướng quân trung can nghĩa đảm, người chết rồi, hắn chắc chắn sẽ không sống một mình cầu vinh, cho nên...” Bạch Ly Nhược có chút chột dạ, chuyện này, nàng xác thực đã quá ích kỷ.

“Cho nên nàng để cho hắn dùng chính sinh mệnh mình cứu ta?” Phong Mạc Nhiên cao giọng, thân thể suy yếu không ngừng run lên, cuối cùng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt trong suốt chảy xuống, hắn vĩnh viễn không quên được ánh mắt Phương Nham lúc tắt thở, khi đó, hắn đã nói không ra lời, hắn ta dùng khẩu hình nói với hắn “Hoàng Thượng, bảo trọng chính mình.”

“Hoàng thượng, Phong Mạc Thần đồng ý với ta lui quân, người sẽ không chết, người sẽ tìm được hạnh phúc của người, người và Huyền Diệp, đều có thể có hạnh phúc thật sự.” Bạch Ly Nhược tiến lên, muốn dìu Phong Mạc Nhiên, lại bị hắn đẩy ra.

Bạch Ly Nhược bị dọa im bật, đứng ở đó như khúc gỗ, khó tin, Phong Mạc Nhiên luôn luôn nho nhã lại phát hỏa lớn như vậy, là vì nàng tự chủ trương sao?

Phong Mạc Nhiên nhìn gương mặt xanh xao của Bạch Ly Nhược, thở dốc một hơi, quay đầu nói, “Phong Mạc Thần, hắn sẽ không lui binh.”

Bạch Ly Nhược tiến lên vài bước, kiên định lắc đầu, gần từng chữ “Sẽ không đâu, Phong Mạc Thần yêu ta, hắn đáp ứng cùng ta ẩn cư, giang sơn này, hắn sẽ không cần.”

“Ly Nhược, nàng quá ngây thơ rồi, Phong Mạc Thần chờ ngày này, ước chừng cũng đã tám năm, cho dù hắn đồng ý với nàng lui binh, nhưng người sau lưng hắn thì sao?” Phong Mạc Nhiên cười khẩy, ôm ngực, loạng choạng đi về cung điện của mình.

Bạch Ly Nhược đứng yên tại chỗ, cho đến khi nghe được tiếng khóc của trẻ con, nàng quay người vào nhà, trong phòng chỉ có Tiểu Huyền Diệp dỗ Huyền Đại, gian phòng trống không, không có một cung nữ nào.

“Thấm thẫm đại mỹ nhân, phụ hoàng cho tất cả cung nữ thái giám xuất cung rồi, hiện tại, trong hoàng cung chỉ còn lại chúng ta và hoàng tổ mẫu thôi, còn có một số lão công công không có nơi về.” Huyền Diệp dỗ Huyền Đại, ngược mắt nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược ôm lấy Huyền Đại đang khóc, nhất thời ngũ vị lẫn lộn.

Nàng tin tưởng Phong Mạc Thần, hắn sẽ không lừa nàng, hắn đáp ứng sẽ không tấn công kinh thành, thì nhất định sẽ không!

Hắn nhất định có thể thuyết phục mẫu phi của hắn.

Sáng sớm ngày hôm sau, tia nắng đầu tiên còn chưa sáng tỏ, sương mù che phủ hoàng cung, không biết tiếng ai gào to, “Phản quân công thành rồi.”

Tiếp theo tất cả kinh thành sôi trào lên, quân đội của Phong Mạc Thần đã bao vây tất cả hoàng cung, trong ánh sáng mờ昧, chữ Thần trên cờ xí bay phấp phới trong gió, Phong Mạc Thần người mặc Ngân giáp tay cầm trường thương, tư thế oai hùng đứng trên Phong hỏa đài phía xa.

Hoa Hinh hơi hiếp mắt, mặt nạ hồ điệp trên mặt trong ánh sáng bình minh càng thêm lạnh lẽo, trường kiếm trong tay nàng chỉ lên “Các tướng sĩ, chỉ cần vọt vào hoàng cung giết cầu hoàng đế và thái hậu, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay.”

Ở bên dưới cùng nhau la hét ầm ĩ “Thần vương uy vũ — Thần vương uy vũ —”

Bạch Ly Nhược vuốt ve đầu Huyền Diệp, đứa nhỏ này, trước kia hay trêu chọc Huyền Đại, đã có cung nữ nói đùa, hiện tại hắn dẫn vật Huyền Đại, đợi sau khi hoàng thúc tiến cung, sẽ thu phục hắn. Lúc đó nàng mắng cung nữ vài câu, không nghĩ tới Huyền Diệp để tâm.

Nàng lập tức mặc quần áo chỉnh tề, nhanh chóng chạy đến cửa trọng bảo tháp, nơi này là nơi cao nhất hoàng cung, có thể nhìn thấy tất cả, rất xa, chữ Thần bay phấp phới trong gió, không phải nói là sẽ lui binh sao?

Bạch Ly Nhược cắn môi dưới, nàng không tin, lời thề son sắt của hắn, chẳng lẽ đều là giả?

Tốc độ hành quân của quân Thần vương rất nhanh, quân đội khổng lồ, như hồng thủy đổ vào hoàng cung, trong lòng nàng có chút chua xót, quay về thái giám già yếu phía sau hét lên một tiếng, “Lấy lục huyền cầm đến Chu Tước lâu.”

Đó là một tòa lâu cao nhất gần hoàng cung, thanh âm ở chỗ đó, có thể bay rất xa.

Trên lầu Chu Tước, Bạch Ly Nhược ngồi trong gió, thân hình mảnh khảnh, như tiên nữ trong gió, giống như dựa theo hướng gió bay về trời.

Phản quân đã dồn đến phía ngoài hoàng cung, phía xa, có tiếng địch quân hô lớn “Đầu hàng sẽ không chết” Ngự lâm quân còn lại trong hoàng cung không đến trăm người, toàn bộ đều là tâm phúc của Phong Mặc Nhiên.

Giờ khắc này, vậy mà không ai nguyện ý mở thành đầu hàng, Hoa Hình mang mặt nạ Hồ Điệp, đứng xa xa nhìn nữ tử nhỏ bé trên thành lâu, nàng, nhất định chính là người Thần nhi yêu sao?

Bạch y bông bành bay trong gió, hai tay Bạch Ly Nhược song song ở trên đàn, tay trái hạ xuống trước, ngón tay trắng ngần lướt qua dây đàn vang lên nốt nhạc, tiếp theo hai tay thông thạo nhảy trên dây đàn, thanh âm véo von êm tai của nàng vang lên trong không khí.

Chỉ nghe ca từ của nàng ảm áp du dương réo rất thấm thiết, cùng với cơn gió lạnh của tia nắng ban mai, thổi bay trăm dặm,

“Bảo cát tràn ra, nhiễu loạn Tình Thiên, lòng son chiếu sáng nguyệt.

Nhìn xa ngoài thành, binh khí tương kiến, Phù Sinh lại một kiếp.

Quân độc thủ hoàng cung đã phi hôm qua uy nghiêm, người nào tại lúc này ghen ngào.

Cổ nhân vẫn liền đứng ở quân trước mặt, không hỏi cũng không oán.

Quân bốn ý dục, thọ cùng trời đất, lưu muôn đời công danh.

Cổ nhân tây tử, không hỏi tình ý, có gì khó nói mình.

Lộn xộn quân nhất thống thiên hạ ước định, người nào khả dĩ đồng hành.

Nguyên lai không cần dụng chiến tranh đi bình định, muốn trước đắc nhân tâm.

Cổ nhân, phát đã suy bạch, phong trần bao trùm, không yêu cầu xa vời lặp lại.

Chích trông mong quân có thể thu hồi đài chiến đấu, chặt đầu không đổi được.

Sau cùng tường thành phá vỡ, đăng cao vọng hải, một mảnh khói lửa hải,

Bất lực, thi lần đầy đất, cổ nhân tâm đã viễn.

Vung tay lên, đầu gối một quỳ, lấy chén ngọc ban thưởng thiên hạ vô tội,

Không ai, kêu hô vạn tuế, chỉ có cổ nhân xem quân rơi lệ,

Quân Tiêu Tiêu, bát vỡ kiếm, còn tưởng rằng từ đây xong hết mọi chuyện,

Nhân tại sinh, trách trong người, cùng người nào đồng quy đều khó có khả năng.”

...

Tiếng ca một lần lại một lần, mọi người nhất thời trầm mặc lắng nghe, Hoa Hình nghe được liền giật mình, cuối cùng là loại nữ tử như thế nào mới có thể có tiếng ca réo rất thấm thiết liên miên?

Phong Mặc Thần đang nằm mộng, từ xa Bạch Ly Nhược cười với hắn, hắn ôm Huyền Đại nhi tử của bọn họ, Ly Nhược cười rất đẹp, nhưng nụ cười của nàng càng ngày càng xa, tiếp theo có một lớp sương mù dày đặt nổi lên, hắn ôm Huyền Đại, sốt ruột hô to, “Ly Nhược, Ly Nhược...”

Nhưng cuối cùng Bạch Ly Nhược cũng rời hắn đi, hắn mồ hôi đầy đầu, không ngừng hô lớn “Ly Nhược, Ly Nhược...”

144. Cuốn 3 – Chương 144

Chương 144: THIÊN HẠ ĐỐI CHỦ

“Là ai ở bên tai ca hát? Nhân tại sinh, trách tại thân, cùng người nào đồng quy đều khó có khả năng?” Hắc vùng vẫy muốn tỉnh lại, nhưng đầu đau muốn nứt, một lần lại một lần, hắc vùng vẫy thất bại, nhưng trong mê mang, có cảm giác rằng, nếu hắc tiếp tục ngủ, sẽ vĩnh viễn mất đi Ly Nhược của hắc...

Hắc muốn tỉnh lại, hắc không thể ngủ tiếp, Phong Mạc Thần đầu đầy mồ hôi, thị vệ chăm sóc bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, thần tiên túy, cho dù có nội lực rất cao, uống một giọt, đều phải ngủ trên ba ngày, nhưng Phong Mạc Thần uống gần một chén.

“Có cần bấm báo nương nương không?” Thị vệ thương lượng với nhau.

“Vẫn không cần, nương nương và Liễu Phi đang công phá hoàng cung, bây giờ không thể bị quấy rầy.”

Phong Mạc Thần trong đầu cảm giác càng lúc càng nặng, tựa như có cái gì muốn nổ tung, tiếng ca một mực lượn vòng bên tai, thân thể hắc không ngừng co giật, tiếp theo chợt ho một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Ngón tay Bạch Ly Nhược đã bị dây đàn cắt, đàn không có điệu, cho nên mỗi lần nàng đàn, ngón tay càng thêm đau, trong không khí lạnh lẽo có mùi máu tươi nhàn nhạt, thanh âm của nàng càng thêm trong sáng.

Mắt thấy quân tâm dao động, Hoa Hình chỉ đạo cho Liễu Y Y mặc quân trang nói “Tìm cung thủ, bắn chết nàng.”

Liễu Y Y mặc áo Phong Mạc Thần chủ soái, mắt hạnh mây ngài, áo giáp ngân sắc sáng chói dưới ánh mặt trời, tư thế oai hùng, nàng muốn làm như vậy đã lâu rồi.

Trường giáo chỉ về phía Bạch Ly Nhược “Cung thủ chuẩn bị, bắn xuống nàng ta.”

Vô số mũi tên như mưa bắn về phía Bạch Ly Nhược, phía sau truyền đến một tiếng kêu tê tâm liệt phế “Đừng.”

Phong Mạc Thần áo trắng như tuyết, khéo môi còn vết máu, điên cuồng xông đến cung thủ.

Đồng tử Bạch Ly Nhược không ngừng co rút lại nhìn mũi tên càng ngày càng gần, vậy mà tâm tư không hề né tránh, hắc lại có thể, lại có thể bắn tên vào nàng, tất cả ngày trước, đều là giả sao?

Nàng tận mắt thấy ngân giáp trường thương của hắc, chỉ về hướng của nàng ra lệnh bắn tên, Phong Mạc Thần, đây chính là thiên trường địa cửu chàng cho ta sao?

Mắt nàng chứa đầy lệ, ngón tay mạnh mẽ hạ xuống, cầm gãy, dây đứt, một giọt máu trên đầu ngón tay chảy ra, nàng cắn chặt môi dưới, nhìn Phong Mạc Thần phía xa.

“Ly Nhược –” Phong Mạc Nhiên phi thân phóng qua, trường kiếm trong tay múa ra kiếm mạc ngân sắc, mũi tên đụng vào kiếm toàn bộ rút xuống, gương mặt Phong Mạc Nhiên trắng xanh không có một giọt máu, hắc quay đầu đẩy Bạch Ly Nhược một cái, mỉm cười “Ly Nhược, đừng làm chuyện điên rồ, chăm sóc tốt cho Huyền Diệp...”

Bạch Ly Nhược lẫn xuống thang lầu vài cái, nàng bắt chấp đau đớn trên người, cố sức đứng lên, mưa tên đã tan biến, Phong Mạc Nhiên giống như thiên thần đứng nơi đó, thân hình đầy sâu xa, ngạo nghễ đứng thẳng.

“Hoàng Thượng.” Bạch Ly Nhược cẩn thận thăm dò, sợi tóc lộn xộn, bay loạn trong gió, quần áo trắng tinh dính đầy bụi bặm, nàng cẩn thận tới gần, nhẹ nhàng đỡ hắc, thân thể hắc từ từ ngã xuống, lồng ngực cảm thấy mười mũi tên.

“Hoàng Thượng.” Bạch Ly Nhược gào to một tiếng tê tâm liệt phế, thanh âm bi thương xót xa vang vọng toàn bộ hoàng cung.

Công nguyên năm 234, Sở quốc phát sinh phản loạn, Thần vương mang binh khởi nghĩa, mang danh đòi lại Thần vương phi, bắn chết Phong Mạc Nhiên tại Chu Tước lâu.

Hạ chí cùng năm, Phong Mạc Thần kế vị, thay đổi năm quốc hiệu, đồng thời lập Huyền Tần – nhi tử của Liễu Y Y làm thái tử, hậu vị để trống.

Trong Từ Ninh Cung, tiên Thái hậu đang quăng tất cả mọi thứ, chỉ vào mũi Bạch Ly Nhược chửi bới “Hồ ly tinh, hại chết Nhiên nhi của ta, hiện tại tới xum xoe, người chết đi, đi chết đi.”

Nàng điên cuồng lao vào Bạch Ly Nhược, lại bị cung nữ bên cạnh ôm chặt, cho dù như thế, bà vẫn nghiêng rầm rĩ với Bạch Ly Nhược, biểu tình muốn nhanh giết nàng đi.

Bạch Ly Nhược cúi đầu, đứng bên cạnh Tiểu Huyền Diệp, ánh mắt Huyền Diệp thương xót, lôi kéo tay Bạch Ly Nhược “Thấm thẫm, hoàng nãi nãi già rồi, người đừng so đo tính toán với bà.”

Bạch Ly Nhược muốn khóc, nhin cả buổi, trong mắt chứa đầy lệ, bưng thức ăn lên, quỳ ngay thẳng trước mặt Thái hậu “Mẫu hậu, là Ly Nhược không đúng, người dùng bữa trước đi, Ly Nhược mặc cho người xử phạt.”

“Mẫu hậu? Ai là mẫu hậu của người?” Tiếng nói sắc bén của Hoa Hình bay vào Từ Ninh Cung, bước đi tiêu sái tiến vào nội điện.

“Tiện nhân, trả lại Nhiên nhi cho ta.” Thái hậu quay về phía Hoa Hình liên tục đá chân, bị cung nữ gắt gao bắt lấy.

“Thượng Quan Viện, người tưởng người vẫn còn là Hoàng thái hậu sao? Nhi tử của người đoản mệnh đang ở trên trời chờ người đó, sao người vẫn còn không đi tìm hắn?” Hoa Hình nghiêng rầm rĩ, oán hận nhìn Thượng Quan Viện, bà chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

“Người giết ta đi, giết đi, vì sao người còn muốn giữ lại mạng của ta? Vì sao?” Về mặt Thượng Quan Viện nhìn Hoa Hình, biểu tình căm thù, tựa như muốn một hơi cắn đứt cổ Hoa Hình.

“Bởi vì ta muốn từ từ hành hạ người.” Hoa Hình lạnh lùng cười, tay áo vung lên, có cung nữ đem ghế phượng nạm vàng đến, bà ngồi ngay ngắn, giọng nói “Tiền thái hậu không chịu ăn cơm phải không? Người đâu, hầu hạ thái hậu dùng bữa.”

Hai cung nữ bên người bà lập tức tiến lên, lợi dụng lúc cung nữ khác đang giữ Thượng Quan Viện, đem toàn bộ chén cơm ụp vào mặt nàng, khiến cho Thượng Quan Viện không ngừng vùng vẫy chửi bới.

Bạch Ly Nhược thay đổi phương hướng quỳ, quay về phía Hoa Hình hành lễ nói “Mẫu hậu, vẫn cầu người tha cho Thái hậu, ân oán trước kia, toàn bộ đều đã qua rồi.”

“Hừ, qua rồi, không dễ dàng qua đi như vậy.” Hoa Hình lạnh lùng, Thượng Quan Viện càng mắng càng chửi tai, bà giọng nói “Tiền thái hậu miệng khiêm, mấy người các người, giúp Thái hậu nhổ mấy cái răng, xem nàng còn có thể mắng chửi như vậy nữa không.”

Bạch Ly Nhược cuống cuống đứng dậy, che ở trước người Thượng Quan Viện “Đều lui ra, ai dám động đến bà, thì đều bị phạt.”

Mọi người im lặng, Thượng Quan Viện đứng lên, trên mặt nổi lên ý cười lạnh “Thần vương phi, người có biết người đang nói chuyện với ai không?”

Bạch Ly Nhược hơi giương tay “Mẫu hậu, Phong Mạc Nhiên đã chết rồi, tất cả ân oán đều đã tan thành mây khói, người vương mắc không rời như vậy, chỉ làm trò cười trong thiên hạ.”

Hoa Hình tức giận, tát một bạt tai trên mặt Bạch Ly Nhược “Làm càn.”

Bà vốn là người học võ, xuống tay lại rất nặng, nửa bên mặt Bạch Ly Nhược, nhất thời sưng đỏ, nhưng nàng vẫn quật cường như cũ ngửa mặt, ánh mắt không chịu thua, bình tĩnh nhìn Hoa Hình.

Thượng Quan Viện hơi có chút xúc động, trên mặt không lộ ra cảm xúc, Hoa Hình càng thêm tức giận, bà từ lâu đã nhìn đứa con dâu này không vừa mắt, bởi vì nàng ta, Phong Mạc Thần mới không chịu lập Liễu Y Y làm hoàng hậu.

“Người đâu, thay ta bắt Thần vương phi.” Mắt Hoa Hình lộ ra hung dữ, nhìn Bạch Ly Nhược, hận không thể đem nàng thiên đao vạn quả (băm thành ngàn mảnh).

Trong đầu Phong Huyền Diệp dò xét, vừa thấy tình huống không đúng, lập tức chạy đi thỉnh Phong Mạc Thần.

Mấy cung nữ khỏe mạnh tiến lên, một trái một phải kèm hai bên Bạch Ly Nhược, nhũ mẫu ôm Phong Huyền Đại đứng bên cạnh, bà là người của Phong Mạc Nhiên trước kia, đi theo Bạch Ly Nhược, thấy tình cảnh vậy, khẩn trương bám vào hông của Huyền Đại, Huyền Đại mới sáu tháng “oa oa” khóc lên, bộ dáng thật thê thảm.

145. Cuốn 3 – Chương 145

Chương 145: THỪA HOAN TẮT HẠ

(Ai có xem Bộ Bộ Kinh Tâm thì chắc hiểu tựa của chương này hihi)

Hoa Hình thấy Huyền Đại khóc, sắc mặt khê biến, trong lòng biết nếu bắt Bạch Ly Nhược, ăn nói với Phong Mạc Thần cũng không được, chỉ có thể lạnh lùng liếc Bạch Ly Nhược, lạnh nhạt nói “Buông nàng ra, hôm nay bản cung cho Thần vương phi một chút sĩ diện, lão yêu bà, về sau bớt phóng túng một chút, hiện tại, cũng không phải thiên hạ của Phong Mạc Nhiên nữa rồi.”

Lúc Phong Mạc Thần chạy đến, Hoa Hình đã chuẩn bị rời đi, nhìn Phong Mạc Thần toàn thân mặc Long triều, bà hơi nhíu mày “Sao vậy, Không lâm triều, đến đây nhìn con dâu sao?”

Phong Mạc Thần chấp tay “Nhi thần không dám.”

Khóe môi Hoa Hình khê nhếch, định bụng châm biếm vài câu, nhìn ánh mắt Phong Mạc Thần lạnh như băng, cuối cùng không nói một lời, được mọi người đỡ rời đi.

“Ly Nhược.” Hoa Hình vừa đi, Phong Mạc Thần liền chạy vào trong điện, nhìn thấy mấy cung nữ đang thoa thuốc lên mặt Bạch Ly Nhược, Thượng Quan Viện ngồi một bên tóc tai bù xù, ánh mắt dại ra.

Tiểu Huyền Đại đã ngừng khóc, Huyền Diệp ôm nó, không ngừng dỗ nhẹ.

Bạch Ly Nhược liếc nhìn Phong Mạc Thần một cái, vẻ chán ghét trong mắt lóe lên rồi biến mất, lập tức ngược mắt, tiếp nhận trứng gà trong tay cung nữ, tự mình lăn nhẹ trên mặt.

Phong Mạc Thần tim như bị dao cắt, từ sau khi mẫu phi hấn dẫn binh phá thành, Bạch Ly Nhược dù có thấy cũng không nói với hấn một lời, cho dù hấn giải thích như thế nào, nàng cũng lạnh nhạt khiến cho lòng hấn xót xa.

“Ly Nhược, đau lắm không?” Phong Mạc Thần tiếp nhận trứng gà trong tay nàng, nhẹ nhàng lăn trên gò má nàng.

Cung nữ quỳ trên đất thỉnh an hấn, hấn vẫn chăm chú nhìn Bạch Ly Nhược, vì vậy quên không cho các nàng đứng lên.

Bạch Ly Nhược, tránh thoát hấn, quay về cung nữ khắp phòng, thản nhiên nói “Đều bình thân đi.”

“Tạ Hoang thượng, tạ Nhược phi nương nương.” Cung nữ đứng dậy bắt đầu thu dọn gian phòng, Bạch Ly Nhược tiếp nhận Huyền Đại trong tay Huyền Diệp, đi về Lưu Vân Điện của mình.

Phong Mạc Thần theo sát phía sau, lúc Bạch Ly Nhược đi đến cửa cung, thông thả xoay người lại, thản nhiên thi lễ với Phong Mạc Thần “Hoàng Thượng, thần thiếp muốn dọn đến Từ Ninh cung ở cùng với Thượng Quan thái hậu.”

Sắc mặt Phong Mạc Thần tức thời trắng bệch, trái tim đột nhiên căng thẳng, cắn chặt răng, phượng mâu nhìn Bạch Ly Nhược một lúc lâu, gằn từng chữ “Nàng không cần thiết phải châm chọc ta như thế, nàng biết rõ, hoàng vị này không phải là ta muốn.”

“Hoàng thượng nói quá lời.” Bạch Ly Nhược cúi đầu, thấp mi thuận mắt, sau đó xoay người đi vào Lưu Vân điện.

Phong Mạc Thần đuổi theo sát bên, lại bị Bạch Ly Nhược chặn ở cửa “Đa tạ hoàng thượng đưa tiễn.”

Một câu ngắn ngủi, thật ra là đuổi khách, Phong Mạc Thần thở dốc, lui ra phía sau vài bước, bình tĩnh nhìn nàng, thần sắc thống khổ, không ngừng xoắn xuýt.

Nhiều ngày trôi qua như vậy, lần đầu tiên nàng nói chuyện với hắn, nhưng đối với chuyện không nói với hắn, còn dả thương người hơn.

Phong Mạc Thần nhìn nàng đi vào nội điện, cho cung nữ đóng cửa phòng, đóng chặt cửa sổ, đã từng vì hắn rộng mở, hiện tại thật đúng là cảnh còn người mất.

Hắn nhịn xuống ngai ngồi trong miệng, chậm chạp đi về, mùi tanh trong ngực không ngừng dâng lên, ngàn lời trăm lời trong họng, hắn liên tiếp nuốt xuống.

“Hoàng thượng.” Liễu Y Y đội mũ phượng ngũ sắc cách đó không xa, váy áo lộng lẫy, quanh co khúc khuỷu mà đến, cung nữ thái giám phía sau không dưới mười người.

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Liễu Y Y nhìn mặt Phong Mạc Thần trắng bệch, tia mắt lo lắng càng sâu.

Phong Mạc Thần thờ ơ nhìn trang phục toàn thân của nàng, ánh mắt lạnh như băng, rét đến tận đáy lòng.

Đại khái Liễu Y Y ý thức được quần áo của mình quá mức phô trương, lập tức cúi đầu xuống nói “Đây là mẫu hậu ban tặng, để thần thiếp mặc cùng bà đi ngắm hoa.”

Phong Mạc Thần không nói một lời như cũ, lãnh đạm liếc nàng một cái, cất bước đi đến cung điện của mình.

“Hoàng thượng” Liễu Y Y gọi Phong Mạc Thần lần nữa, tiếp nhận nhi tử từ trong tay cung nữ phía sau “Hoàng thượng, người xem Huyền Tần, hắn bắt đầu mọc răng rồi.”

Phong Mạc Thần cúi đầu liếc mắt nhìn tiểu anh nhi trắng hồng một cái, tia mắt không chút hứng thú, không nói một lời bước đi.

Liễu Y Y ôm Phong Huyền Tần, mím môi chực khóc, tim của hắn, trước sau không có ở nàng ta, cho dù nàng trong mắt mọi người đáng mặt hoàng hậu.

Trong ngự hoa viên, Hoa Hình nằm ở ghế sập tắm nắng, cung nữ bên cạnh quạt nhẹ, xua đuổi côn trùng, cũng có cung nữ quỳ gối bóp chân cho bà.

Thấy Liễu Y Y tủi thân đi đến, bà khỏi phải nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra, thối thối sơn móng tay, thần nhiên nói “Y Y, người cần học hiểu biết nam nhân.”

Y Y ôm Huyền Tần ngồi bên cạnh Hoa Hình, mặt mày thu lại nói “Thỉnh mẫu hậu chỉ rõ.”

“Bọn họ cho dù có mê luyện một người đến mấy, nhưng khi mê luyện qua đi, cái gì cũng không còn, trên tay người, có Huyền Tần phong hàm thái tử, còn có bản cung, lại thêm người và Thần nhi thanh mai trúc mã, qua vài năm nữa, chờ tình cảm của Thần nhi đối với nữ nhân kia phai nhạt một chút, thì ban cho nàng cái chết, cuối cùng có thể cùng Thần nhi nắm giữ giang sơn, chỉ có thể là người, hiểu chưa?” Phượng mâu tuyệt đẹp của Hoa Hình hiếp lại, khẩu khí đều đều, như nước chảy thành sông.

“Thần thiếp cần tuân mẫu hậu chỉ bảo.” Liễu Y Y cúi đầu, đáy mắt bóng loáng, lóe lên rồi biến mất.

Bạch Ly Nhược sai cung nữ thu thập đồ vật, mang theo Huyền Diệp cùng nhau ở Từ Ninh cung, Thượng Quan Viện tuy vẫn đối với Bạch Ly Nhược lạnh lùng, nhưng đã không còn địch ý như trước.

Lại thêm Huyền Diệp thông minh đáng yêu, mỗi ngày thừa hoan tất hạ (hầu hạ dưới gối), tâm tình Thượng Quan Viện dần dần tốt lên, mỗi ngày vui đùa cùng Huyền Diệp và Huyền Đại, ngày cũng không khó qua.

Bởi vì Từ Ninh cung bị định là lãnh cung, bằng hiệu cũng bị tháo xuống, cung nữ thái giám, toàn bộ điều đến An Ninh Cung của Hoa Hình, cung điện to như vậy, cũng chỉ còn lại có Bạch Ly Nhược cùng mấy người Huyền Diệp.

Mặc dù không hề có cung nữ hầu hạ, nhưng mà thức ăn cũng không tồi, đại khái là vì Bạch Ly Nhược ở nơi này, không ai dám thất lễ.

Cho nên xuất hiện tình huống là Huyền Diệp và Thượng Quan Viện cùng nhau chăm sóc Huyền Đại, Bạch Ly Nhược múc nước giặt đồ, hiện tại không có cung nữ, nàng đành phải tự mình bắt tay vào làm.

Lúc Phong Mạc Thần đến Từ Ninh Cung, thấy cảnh gia đình vui vẻ, Bạch Ly Nhược giặt quần áo bên cạnh, một bồn lớn y phục, nàng xắn ống quần và tay áo, ngón tay đỏ bừng trong nước xà phòng, sau đó đem y phục đã được giặt sạch, để vào cái chậu không ở bên cạnh.

Thượng Quan Viện ôm Huyền Đại, hai tay nâng hân lên cao, Huyền Đại cười khanh khách, Huyền Diệp bên cạnh làm mặt quỷ, hù dọa Tiểu Huyền Đại.

Bạch Ly Nhược ôm chậu gỗ, bên trong là toàn bộ quần áo đã được giặt sạch sẽ, quần áo ngâm nước, cực kỳ nặng, nàng ôm cực kỳ vất vả.

Tiếp đó một đôi bàn tay to lớn thon dài tiếp nhận chậu gỗ trong tay nàng, đón lấy đi đến dây thừng phơi y phục bên cạnh, quay đầu lại hỏi nàng “Nơi này không có cung nữ sao?”

146. Cuốn 3 – Chương 146

Chương 146: Tăng tị với nhau

Bạch Ly Nhược không nói gì, môi khô khốc giặt giặt, cuối cùng không phát ra bất kỳ thanh âm nào, nàng giặt sạch y phục thì đã là giữa trưa, phơi nắng lâu làm nàng mắt hoa đầu vãng.

Phong Mạc Thần cầm y phục phơi từng cái lên, hân làm rất cẩn thận tỉ mỉ, giống như mài dũa một tác phẩm nghệ thuật, hân chính là như vậy, thập toàn thập mỹ.

Chờ đến khi hân phơi hết y phục, thời điểm quay đầu lại, Bạch Ly Nhược đã không còn ở sau lưng, Thượng Quan Viện thờ ơ nhìn hân một cái, liền giao Huyền Đại cho Huyền Diệp, nói một câu rồi xoay người đi vào tẩm cung của mình.

Tiểu Huyền Diệp ẵm Huyền Đại, nháy mắt với Phong Mạc Thần, thò đầu vào bên trong phòng, nhỏ giọng nói một câu “Mỹ nhân thẩm thẩm đã vào trong rồi.”

Phong Mạc Thần vuốt đầu Huyền Diệp, mỉm cười nói “Huyền Diệp được mấy tuổi?”

“Hoàng thúc, cháu cũng được sáu tuổi rồi.” Huyền Diệp cố hết sức bế Huyền Đại, ngồi lên trên ghế, để Huyền Đại ngồi trên đùi của mình.

“Ngày mai, cháu hãy đến thư phòng, không thể bỏ bê bài tập!” Phong Mạc Thần siết chặt má Huyền Diệp, Hài tử này giống với phụ thân của nó, có khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành.

Huyền Diệp ngoan ngoãn gật đầu, thật ra hân không muốn đến thư phòng, vì những hài tử vương công đại thần kia, đều ghê bỏ nó, nói hân là đồ mất nước, không cha không mẫu thân, hân có mẫu thân, mẫu thân của hân chính là mỹ nhân thẩm thẩm.

Phong Mạc Thần xoay người đi vào trong phòng, Bạch Ly Nhược đang uống trà, trà đã sớm lạnh không còn mùi vị, nàng nâng cầm cốc trà nên, uống một ngụm, đặt nó xuống, bỗng có một đôi tay ấm áp vòng lấy eo nàng.

Thân thể của nàng thoáng cứng ngắc, sau đó né tránh, chậm rãi xoay người, không ngoài định liệu liền nhìn thấy Phong Mạc Thần, khẽ khom người, chuẩn bị hành lễ, lại bị Phong Mạc Thần ngăn cản.

“Ly Nhược, không cần làm vậy với ta!” giọng Phong Mạc Thần run rẩy, nắm tay Bạch Ly Nhược, nguyện không buông ra.

Bạch Ly Nhược muốn giãy giụa, lại bị hắn nắm càng chặt hơn, hắn sớm đã đóng cửa gỗ sơn son lại, ánh sáng len vào qua khe cửa khiến mắt nàng đau nhói.

Sắc mặt nàng tái nhợt, yếu đuối nói “Rốt cục ngươi muốn gì?”

Phong Mạc Thần cau mày, đến gần nàng, không tin được nhìn nàng, bình tĩnh nói “Ta muốn gì, chẳng nhẽ ngươi không biết?”

“Ta không biết, cho tới bây giờ ta đều không hiểu ngươi, cũng không muốn hiểu ngươi nữa, Phong Mạc Thần, buông tay.” Bạch Ly Nhược lần nữa giãy tay mình ra, lại bị hắn kéo vào trong ngực.

Trong ngực của hắn có mùi Long Tiên hương mà nàng quen thuộc, còn có mùi hoa sơn chi tức thanh nhã thuộc về hắn, nàng nhắm mắt lại, muốn kháng cự, môi của hắn đã ép xuống.

Nàng không còn hơi sức mà phản bác lại, chỉ có thể để mặc hắn chiếm đoạt, nhìn nàng không có bất kỳ phản ứng nào, Phong Mạc Thần thở dài rời môi nàng, hắn tình nguyện, nàng cùng hắn ầm ỹ, nháo loạn với hắn, chứ không hi vọng nàng hờ hững đối với hắn.

“Ly Nhược, không nên hành hạ ta như vậy.” Phong Mạc Thần chạm nhẹ vào trán nàng, mắt phượng lưu chuyển về đau đớn, hai tay nắm lấy đôi vai nàng, nói một cách thăm dò “Ta phong ngươi làm hoàng hậu, được không?”

Bạch Ly Nhược tránh xa hắn một chút, lui về sau mấy bước “Nếu như ngươi thật sự muốn chuộc tội, hãy để ta cùng Thượng Quan Thái hậu và Huyền Diệp, cùng Huyền Đại rời khỏi nơi thị phi này.”

“Sao ta phải chuộc tội? Tội của ta là gì? Từ xưa đến nay thắng làm vua thua làm giặc, con trai của bà ta chết đi, là do số mệnh của bà ấy nàng không tốt? Tại sao muốn ta chuộc tội?” Phong Mạc Thần gầm lên, không ngừng lùi về phía sau nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược ngược mắt, chỉ là nhàn nhạt nhìn hắn một cái, rồi gật đầu nói “Đúng vậy, ngươi không có tội, Phong Mạc Thần bởi vì cứu ta mà chết, là số mệnh của ta và Thượng Quan Thái hậu không tốt, ngươi đi đi, về sau đừng đến lãnh cung này.”

“Đến tội cùng ngươi muốn thế nào? Ngươi cho rằng cả ngày bày bộ dạng âm dương quái khí là có thể khiến ta bỏ đi sao? Ta cho ngươi biết, không thể nào, ta không thua bất luận kẻ nào, bao gồm cả ngươi, nếu như muốn cuộc sống của Huyền Diệp cùng Huyền Đại khá hơn, thì không nên bộ mặt thối tha này!” Phong Mạc Thần một hơi nói hết, mắt nhìn Bạch Ly Nhược cũng tóe ra lửa.

Bạch Ly Nhược cúi đầu, hồi lâu, đi tới cửa, mở cửa nói “Nô tì cung tiền hoàng thượng!”

Phong Mạc Thần cắn răng thành tiếng, đi đến cửa, lại đột nhiên quay đầu, hung ác nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược, đặt một tay lên tay đang nắm lấy cửa của nàng, bất chợt dùng sức, kéo bật cửa ra.

Bạch Ly Nhược muốn rút tay về, nhưng hắn đã nắm chặt, nàng bình thản nhìn hắn, gần từng chữ một “Hoàng *** thượng”

Phong Mạc Thần nổi cơn thịnh nộ bóp chặt cổ nàng, ánh mắt thiêu đốt lửa giận hừng hực, rít từng chữ “Ta muốn đi hay muốn lưu lại, đều không do ngươi quyết định, rõ chưa?”

Bạch Ly Nhược khẽ gật đầu, nàng biết, hắn không dùng sức, tay hắn nắm tay nàng cũng không chịu buông ra, mà chỉ lối lóng, cùng lúc đem hai tay cố định đầu nàng, cường hôn nàng.

Nàng không hề phản kháng, để mặc hắn điều khiển mình như một con rối, đôi mắt thâm thúy của hắn nổi lên sắc dục phong bạo, màu sắc con người từ từ sâu hơn, hai tay bóp chặt eo nhỏ của nàng, đặt nàng ở trên bàn.

Bạch Ly Nhược hơi quay đầu, thản nhiên nói “Hoàng thượng, buông ta ra!”

Phong Mạc Thần thở nhẹ, rồi nàng một chút, châm biếm nói “Thế nào, Phong Mạc Nhiên chết rồi, người còn muốn chịu tang hắn sao? Đừng quên, ta mới là tướng công của người!”

Khóe môi Bạch Ly Nhược cong lên một nụ cười lạnh lẽo, khẽ quay đầu “Hoàng thượng, không phải người muốn tăng tụi với ta đó chứ? Chỉ cần người nói một tiếng phân phó là được!”

Nàng ngồi trên bàn liền bắt đầu cởi y phục, từng cái từng cái một, chốc lát đã không còn mảnh vải che thân, biểu tình lạnh lùng như một bức tượng, xoay người quét tất cả đồ đạc rơi bàn, nằm giữa người nói “Nếu muốn cũng nhanh một chút, nô tì còn rất nhiều chuyện chưa làm.”

Phong Mạc Thần cười gằn “Bạch Ly Nhược, không cần người không loại phương thức này để kích thích ta, trêu chọc ta, ta có thể kéo Thượng Quan Viện ra ngoài chém đầu mười lần!”

Mặt Bạch Ly Nhược khẽ biến sắc, hừ lạnh một tiếng, hận ý trong đôi mắt trong veo mắt đang không ngừng lưu chuyển, thời điểm nàng chuẩn bị ngồi dậy, hắn lại nhào tới, vội vàng, một lần lại một lần muốn nàng.

Nhìn biểu cảm nàng lãnh đạm của nàng, lòng hắn đau như dao cắt, đây chính là bi ai của hắn, hắn nguyện ý cho nàng tất cả, nhưng nàng lại không cần, hắn cưỡng bách, nàng liền thuận theo, nhưng khi nhìn thấy thân hình mềm mại ngày nhớ đêm mong nhớ hắn lại bỏ không được, đừng không xong.

Sau khi xong xuôi, hắn hôn lên mặt nàng, giúp nàng mặc y phục từng cái từng cái một, nhưng Bạch Ly Nhược lại lễ phép cự tuyệt “Nô tì không dám làm phiền hoàng thượng.”

Phong Mạc Thần hoàn toàn suy sụp, nhìn nàng vài lần, sau đó xoay người, hung hăng đánh một quyền trên đá cẩm thạch ở vách tường, vách tường nứt ra một khe rất nhỏ, quả đấm này làm máu tươi chảy ra trên tay hắn, hai tròng mắt đỏ tươi, như loài dã thú đã bị chọc giận.

147. Cuốn 3 – Chương 147

Chương 147: Sống nương tựa vào nhau

Phong Mạc Thần hoàn toàn suy sụp, nhìn nàng vài lần, sau đó xoay người, hung hăng đánh một quyền trên đá cẩm thạch ở vách tường, vách tường nứt ra một khe rất nhỏ, quả đấm này làm máu tươi chảy ra trên tay hắn, hai tròng mắt đỏ tươi, như loài dã thú đã bị chọc giận.

Bạch Ly Nhược an tĩnh mặc y phục, nhìn máu chảy dưới đất, không chút để ý, nàng dọn dẹp bàn xong, bắt đầu đến nhà tắm trong nội thất tắm rửa, gột sạch từng điểm dấu vết hắn lưu lại trên người nàng.

Đội nàng tắm rửa xong ra ngoài, Phong Mạc Thần đã rời đi rồi, Tiểu Huyền Diệp ẵm Huyền Đại, mặt sầu khổ nhìn Bạch Ly Nhược, phòng miệng nói “Thấm thẫm, đệ đệ đi tiểu trên người ta.”

Bạch Ly Nhược nhìn Huyền Diệp đáng yêu, nhất thời cảm thấy buồn cười, khăn trương tiến lên bế lấy Huyền Đại đi vào thay quần áo, Huyền Diệp giống như một cái đuôi ở sau lưng nàng, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn bày ra bộ dạng đáng thương lên “Thấm thẫm, người có thể nói với hoàng thúc, để ta không phải đến thư phòng học hay không?”

Bạch Ly Nhược vừa giúp Huyền Đại đổi áo, vừa quay đầu nói “Tại sao không chịu đi học? Tiểu hài tử nhất định phải học, tương lai rời khỏi hoàng cung, mới có bản lĩnh sinh tồn ở bên ngoài!”

“Thấm thẫm.” Huyền Diệp nghiêm mặt, muốn nói lại thôi.

Bạch Ly Nhược ngẩng lại, tươi cười ôn hòa nói “Thế nào?”

“Nếu như ta đi học, thấm thẫm có thể đến đón ta tan học không?” Tiểu Huyền Diệp lôi vạt áo Bạch Ly Nhược, vẻ mặt vô cùng tội nghiệp.

“Nếu người thể hiện tốt ở thư phòng, ta liền đi đón người, được không?” Bạch Ly Nhược một tay bế Huyền Đại, một tay vỗ về đầu Huyền Diệp.

“Thăm thăm, ta còn một yêu cầu.” Huyền Diệp đứng đưa góc y phục Bạch Ly Nhược, bộ dạng làm nũng.

“Yêu cầu gì?” Bạch Ly Nhược nở nụ cười, dịu dàng nhìn hẳn.

“Thời điểm tan học, ta muốn gọi người là mẫu thân, vì ta không muốn bọn họ cười nhạo ta là hài tử không có phụ thân không có mẫu thân, ta cũng không phải là vong quốc nô, ta còn có ba người thân, chính là hoàng nãi nãi, thăm thăm cùng Huyền Đại, khi ta trưởng thành, ta sẽ bảo vệ Huyền Đại, có được không, thăm thăm.” khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ của Huyền Diệp mang theo mong đợi tràn đầy, nắm vạt áo Bạch Ly Nhược như nắm lấy bè gỗ duy nhất trong cuộc đời.

Bạch Ly Nhược nhất thời chua xót, ngồi xổm người xuống, đem Huyền Diệp ôm vào lòng, nước mắt nói “Hài tử ngọc ngà, con vui về gọi, có thể gọi liên tục, thăm thăm sẽ bảo vệ con, bảo vệ con và tiểu Huyền Đại, còn hoàng nãi nãi nữa.”

“Thăm thăm thật tốt!” Huyền Diệp hôn lên má Bạch Ly Nhược, đưa tay trêu chọc tiểu Huyền Đại.

Tiểu Huyền Đại đã rất quen thuộc với Huyền Diệp, cười “Khanh khách” muốn Huyền Diệp ôm, Bạch Ly Nhược liền đem Huyền Đại giao cho Huyền Diệp, tự mình đến chánh điện xem Thượng Quan Viện.

Thượng Quan Viện mặc quân áo bình dân, sớm đã không còn bộ dáng của một Thái hậu, người đang ngồi ở trước gương đồng, đếm từng sợi tóc bạc của mình.

“Mẫu hậu.” Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng gõ cửa, nhìn gương mặt không còn trẻ trung như trước của Thượng Quan Viện ở trong gương đồng.

Thượng Quan Viện xoay thân, vẫn lãnh đạm như cũ, khinh bỉ nhìn nàng một cái, thản nhiên nói “Tự tìm chỗ? Ngồi xuống.”

Bạch Ly Nhược bước vào phòng, tìm một chỗ cách nàng khá xa mới ngồi xuống, bị thương, xót xa nói “Mẫu hậu, người có muốn xuất cung không? Chúng ta có thể nghĩ biện pháp trốn đi, sau đó sống ở bên ngoài, cả đời không vào cái hoàng cung này nữa!”

Thượng Quan Viện lạnh lùng nhìn nàng một cái, xoay người suy nghĩ nhìn mình trong gương, thở dài nói “Cung sâu như biển, nào dễ dàng trốn thoát?”

“Chỉ cần muốn, biện pháp, tóm lại sẽ có!” Bạch Ly Nhược nói vô cùng chậm, trong mắt không khỏi bị thương, nàng quá dễ dàng cảm của nàng và Phong Mạc Thần, mới hại chết Phong Mạc Nhiên, nếu không, hẳn có thể đưa Huyền Diệp cùng Thái hậu, cùng nhau cao chạy xa bay.

“Coi như có thể ra ngoài, nhưng có thể chạy trốn tới đâu? Thiên hạ đều là vương thổ.” Thượng Quan Viện soi gương, rút một sợi tóc bạc của mình ra, khó mà tin được, nhìn mình trong gương, lúc còn trẻ là một Thượng Quan hoàng hậu quát tháo các phi tần.

“Con tin tưởng chúng ta có thể trốn khỏi Sở quốc, trời không tuyệt đường người!” Bạch Ly Nhược đậm đậm, tiến lên giúp cầm tóc Quan Viện thật tốt trong tay, sau đó lấy lược sừng tê giác lược, dịu dàng chải xuống.

Đem tóc kéo về sau, búi tóc lên, che đi những sợi tóc đã bị bạc, đặt lược trên bàn trang điểm, ngồi xổm người xuống, nhìn Thượng Quan Viện nói “Mẫu hậu, đừng ghét con, cho con ở bên cạnh người, có được không?”

Mắt Thượng Quan Viện đỏ lên, chạm tay vào gò má của Bạch Ly Nhược nói “Hài tử ngọc, người còn trẻ, sao phải ở với một lão bà như ta, hưởng chi tiểu tử Phong Mạc Thần lại có tình cảm với người, người ở trong hoàng cung, cả đời vinh hoa phú quý, hưởng không hết!”

“Mẫu hậu, nhưng con đã mệt mỏi, con không muốn ở lại hoàng cung, hãy cho con ở cùng với người, có được không?” Bạch Ly Nhược đã khóc thút thút ra tiếng, nắm thật chặt tay Thượng Quan Viện.

“Ai -” Thượng Quan Viện thở dài một tiếng, giúp Bạch Ly Nhược lau nước mắt nói, “Hiện tại, là người không ngại bà lão gây phiền toái cho người như ta!”

“Mẫu hậu, sau này, chúng ta cùng Huyền Diệp và Huyền Đại, hãy sống nương tựa vào nhau.” Bạch Ly Nhược đặt đầu trên đầu gối Thượng Quan Viện, lần đầu tiên nàng cảm nhận được ấm áp, mà không chỉ Phong Mạc Thần mới có thể cho nàng.

Hôm sau, Huyền Diệp đến thư phòng học tập, trong thư phòng toàn bộ là nam tử của các vương công đại thần, thầy giáo là nhị phẩm Nội Các học sĩ, đã nhiều tuổi, nhưng vì có chút quan hệ với nguồn cội của Hoa gia nên rất được coi trọng.

Phong Mạc Nhiên chết đi, bởi vì trong lòng Phong Mạc Thần có chút hổ thẹn, nên phong cho Huyền Diệp danh hiệu bối lạc trên danh nghĩa, lẽ ra đây là phẩm hàm không kém, nhưng do tất cả mọi người đều biết, cho dù Phong Huyền Diệp có danh hiệu này, cũng không dám có hành động của một bề trên.

Thái hậu Hoa Hình vẫn còn, Phong Mạc Thần không thể trọng dụng hắn, hài tử ở nơi này, không đứa nào không phải là Thất Khiếu Linh Lung Tâm? Chê cười Huyền Diệp, đặc biệt chèn ép Huyền Diệp vì hắn là hài tử của Phong Mạc Nhiên, quắc mắt trừng mi nhiều lần với Huyền Diệp, báo thù lại những năm tháng hắn còn là thái tử khiến bọn chúng phải dập đầu bái lạy.

Sau khi phụ mẫu đều mất, Huyền Diệp vốn cố gắng nuốt giận, dù sao cũng chỉ là một hài tử mới có sáu tuổi, sau mấy lần bị chèn ép, không thể nhẫn nhịn thêm nữa, liền đánh nhau với đồng học mỗi lần đều làm thầy giáo nhức đầu.

Huyền Diệp ăn núp rất tốt, mỗi lần Bạch Ly Nhược tới đón hắn, hắn liền triển khai hai tay từ xa vọt vào trong lòng Bạch Ly Nhược, đắc ý hô lớn “Mẫu thân.”

Phát hiện chuyện không đúng, nửa tháng về sau, cơ thể Tiểu Huyền Diệp ngày càng suy nhược, có lúc đi được vài bước liền có khuynh hướng không muốn đi tiếp, Bạch Ly Nhược bỗng nổi lên nghi ngờ, bởi vì kể từ khi Huyền Diệp đi học, không bao giờ chịu ngủ cùng nàng, cũng không chịu để nàng tắm cho.

148. Cuốn 3 – Chương 148

Chương 148: Gặp lại người lạ

Ban đêm, Huyền Diệp lại một mình tắm trong bể tắm, Bạch Ly Nhược thừa dịp lấy y phục cho hắn tiến vào, Huyền Diệp sợ hãi liền ôm mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thét to “Thấm thấm, sao người có thể tiến vào?”

Bạch Ly Nhược nhú mày “Ta vì cái gì không thể tiến vào?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Diệp chợt đỏ bừng, cả thân thể cuộn lại ở trong nước, lắp bắp nói “Nam nữ thụ thụ bất thân!”

“Ồ, đi thư phòng vài ngày, học được mấy từ này à? Vậy nửa tháng trước ai vẫn quấn lấy ta muốn ngủ chung?” Bạch Ly Nhược cầm lấy khăn, đi tới bên cạnh Huyền Diệp, bắt đầu tắm cho hắn.

Huyền Diệp nhanh như chớp né tránh, hận không thể chôn cả khuôn mặt ở trong nước, “Thấm thấm, người đi ra ngoài, mau đi ra!”

Bạch Ly Nhược không nói chuyện, ánh mắt rơi vào những vết xanh tím trên người hắn, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói “Lại đây, cho ta xem, trên người người sao lại bị như vậy?”

Huyền Diệp ngẩng mặt lên, phòng miệng, từng bước từng bước đến trước người Bạch Ly Nhược “Thấm thấm, ta không sao, mấy ngày nữa sẽ hết.”

Bạch Ly Nhược kéo cánh tay của hắn, thấy trên thân thể gầy teo của hắn, toàn bộ là vết nhéo, thậm chí sau lưng có một vết, giống như bị bàn ủi ủi qua.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Bạch Ly Nhược lên giọng, ánh mắt trong veo đã đầy bọt nước, đứa nhỏ này, rốt cuộc đã nhận bao nhiêu thống khổ mà nàng không biết?

“Thấm thắm, ta không sao, chỉ là nghịch ngợm ở học đường, đánh nhau với đồng học, ta đánh không lại bọn họ, sau này ta sẽ không đánh nhau nữa, thấm thắm người không cần phải thương tâm.” Huyền Diệp đưa tay lau nước mắt trên mặt Bạch Ly Nhược.

“Huyền Diệp, là đồng học khi dễ người sao? Sau lưng người bị phỏng, là chuyện gì xảy ra?” Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng, cẩn thận kiểm tra vết thương trên người hấn.

“Đồng học đều không thích ta, tiên sinh cũng không thích ta, bọn họ đều muốn ta làm ngựa cho bọn họ cưỡi, ta không đồng ý, bọn họ sẽ đánh ta, không cho ta ăn cơm, chỉ cho ta ăn bùn, thấm thắm, bọn họ đều là người xấu, người có thể hay không nói với hoàng thúc, ta không muốn đi thư phòng đọc sách nữa.” Huyền Diệp thận trọng, nhìn sắc mặt của Bạch Ly Nhược, sợ sơ ý chọc Bạch Ly Nhược tức giận.

Bởi vì khi hấn nói với hoàng nãi nãi, không muốn đi thư phòng, hoàng nãi nãi rất tức giận, hận không thể cầm gậy đuổi hấn đến học đường.

Bạch Ly Nhược nghẹn ngào, lau khô thân thể Huyền Diệp, gật đầu nói, “Không đi, chúng ta không bao giờ đi nữa.”

“Nhưng thấm thắm, không đi học, người có phải sẽ rất thương tâm không, nếu như vậy, ta sẽ đi, cố gắng học thật tốt, tương lai chăm sóc Huyền Đại, người cùng hoàng nãi nãi!” Huyền Diệp mặc cho Bạch Ly Nhược giúp hấn mặc y phục, như ánh mắt của con nai, vụt sáng, có chút lo lắng, có chút sợ sệt.

Hấn đã mất đi quá nhiều người thân, hoàng nãi nãi thường soi gương ngắm người cả nửa ngày, hấn chỉ còn thấm thắm là có thể dựa vào.

“Đứa nhỏ ngốc, thấm thắm sẽ không thương tâm, chỉ cần Huyền Diệp vui vẻ, thấm thắm liền vui vẻ!” Bạch Ly Nhược ôm Huyền Diệp, thật chặt, giống như muốn hấn nhớ kỹ liền nói “Huyền Diệp, người nhớ kỹ, thấm thắm sẽ làm mẫu thân của người, bất kể xảy ra chuyện gì, thấm thắm đều vĩnh viễn đứng sau lưng người, sau này ai dám khi dễ người, người liền nói cho thấm thắm biết, thấm thắm sẽ giúp người trừng phạt hấn, có được không?”

Huyền Diệp ở trong ngực Bạch Ly Nhược cọ nhẹ, nỉ non “Mẫu thân, mẫu thân.”

Bạch Ly Nhược ôm Huyền Diệp, ôm vào trong ngực thật lâu, cho đến khi hấn ngủ say, mới đặt hấn ở trên giường.

Trên người hấn tử cần bôi thuốc, nếu tiếp tục như vậy, vết thương sẽ thối rữa, Bạch Ly Nhược đắp kín mền cho Huyền Diệp và Huyền Đại, sau đó nói Thượng Quan Viện một tiếng, đi tìm thuốc.

Nàng nhớ ở Lưu Vân điện có Kim Sang Dược thượng hạng, lúc Phong Mạc Thần bị thương, đều từ cửa sổ lên đến tìm nàng bôi thuốc mỗi ngày, còn sót lại một ít, để trong ngăn kéo ở Lưu Vân điện.

Từ khi nàng chuyển đi, Lưu Vân điện liền trống rỗng, ban đêm tối đen, lạnh lẽo như quỷ cốc.

Nàng mang theo đèn lồng, cẩn thận đi vào trong điện, tìm được trong các ngăn kéo, một đôi mắt trong chỗ tối, vẫn nhìn chăm chăm nàng từ lúc nàng vào cửa, hai mắt sáng lên, như chấm nhỏ trong bóng đêm.

Bạch Ly Nhược tìm được dược, quay người lại, gương mặt lạnh băng tuần tú xuất hiện ngay trước mắt, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, lui về phía sau mấy bước không ngừng thở gấp kinh ngạc, vỗ ngực nói “Làm ta sợ muốn chết, sao người lại ở đây?”

Phong Mạc Thần khom lưng nhặt bình dược lên, môi mỏng nhấp thành một đường thẳng, cả người tản ra mùi rượu nồng nặc, bên cạnh có không ít vỏ rượu không, thần nhiên nói “Là ai bị thương?”

Bạch Ly Nhược chưa hết hoảng hồn, cầm lấy dược trong tay Phong Mạc Thần, thở dốc nói “Huyền Diệp, hấn bị người ta khi dễ tại học đường, trên người có rất nhiều vết thương.”

Đôi môi Phong Mạc Thần giật giật, muốn hỏi cái gì đó, cuối cùng cũng không hỏi ra miệng.

Bạch Ly Nhược mang theo đèn lồng chuẩn bị rời đi, Phong Mạc Thần tiến lên ngăn nàng lại “Ly Nhược, cho ta thêm một cơ hội cuối cùng có được không?”

Bạch Ly Nhược quay đầu lại nhìn hắn, khuôn mặt tuấn mỹ từ trước đến nay chưa từng có vẻ yếu ớt như vậy, lại nhìn những vò rượu không trên đất, lạnh nhạt nói “Một mình ngươi uống nhiều như vậy sao?”

“Ta không có say!” Phong Mạc Thần quả quyết, sắc mặt có chút không vui.

“Không có say thì tránh ra.” Bạch Ly Nhược tránh tay của hắn, muốn đi ra ngoài.

Cả thân thể Phong Mạc Thần che ở trước mặt, tức giận nói “Sao ngươi không hỏi ta tại sao lại ở Lưu Vân điện, tại sao ngươi không quan tâm ta vì cái gì lại uống nhiều rượu như vậy? Những bình rượu trên đất, không phải chỉ uống trong một đêm, ta ở Lưu Vân điện liên tục uống cả một tháng nay, vì sao ngươi lại thờ ơ như vậy?”

Âm thanh của hắn gần như gào thét, ánh mắt bi thương, giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, muốn đem tòa băng sơn Bạch Ly Nhược này đốt cháy hòa tan.

Bạch Ly Nhược quét mắt nhìn vò rượu, mấy chục cái, quả thật không giống như một đêm có thể uống hết, khóe môi vẽ ra một nụ cười giễu cợt “Phong Mạc Thần, ngươi như vậy, là muốn chiếm được sự đồng tình của người khác sao? Tổn thương chính mình, chỉ khiến cho kẻ thù của ngươi càng vui vẻ hơn!”

Phong Mạc Thần bỗng nhiên nổi giận, nghiêng răng nói “Kẻ thù? Ly Nhược, chúng ta bây giờ đã biến thành kẻ thù rồi sao?”

“Không, không phải kẻ thù, mà là người xa lạ.” Bạch Ly Nhược với một thân áo trắng, trong trẻo mà lạnh lùng đứng ở đó, đèn lồng trong tay tản ra ánh sáng mờ lung, chiếu rọi nàng, giống như Vân Trung Tiên Tử.

Phong Mạc Thần tức giận không ngừng run rẩy, cúi người xuống, thở hổn hển, thời điểm ngồi dậy, sắc mặt đã trắng bệch, khóe môi có vết máu tươi, nhắm mắt lại nói “Rất tốt, người xa lạ, Bạch Ly Nhược, ngươi đã quên ở trên tầng cây đêm đó, uyển chuyển hầu hạ ở dưới người ta là ai sao? Ngươi quên, chúng ta từng hứa hẹn Thiên Trường Địa Cửu sao? Chỉ vì một Phong Mạc Nhiên không quan hệ, ngươi liền muốn, liền muốn vứt bỏ ta sao?”

“Thần” Đây là lần đầu tiên, bọn họ gặp lại nhau, nàng chịu kêu tên của hắn “Không phải là ta vứt bỏ ngươi, mà là ngươi, Phong Mạc Thần vứt bỏ Bạch Ly Nhược.”

Bạch Ly Nhược lạnh lùng, nói rõ ràng từng chữ từng chữ một, giống như nện vào tim hắn, khiến hắn muốn nôn ra máu.

149. Cuốn 3 – Chương 149

Chương 149: Nhất Phù đòi mạng (một)

“Ta không có, Ly Nhược, lúc đó ta đi thuyết phục mẫu hậu, mẫu hậu không chịu đáp ứng, ta chuẩn bị cưỡng chế lui binh, nhưng Liễu Y Y lại hạ mê dược trong đồ ăn, ta ngủ thiếp đi, ta không biết ngươi phải đối mặt với toàn bộ chuyện này, Ly Nhược, tha thứ cho ta, ta tình nguyện vứt bỏ tất cả, cũng sẽ không vứt bỏ ngươi.”

Giọng của Phong Mạc Thần ảm đạm vô cùng đau khổ, hai cánh tay của hắn đỡ trên vách tường, đem Bạch Ly Nhược vây trong ngực, hô hấp khàn khàn, phun trên cổ trắng nõn của nàng, ánh mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào nàng.

Bạch Ly Nhược không hề động, cầm đèn lồng trong tay dãn ra một chút, hôm đó, nàng rõ ràng nhìn thấy hắn, cầm kiếm, chia về phía hạ lệnh bắn tên, hiện tại, hắn lại nói, hắn ngủ thiếp đi, không biết tình cảnh của nàng lúc đó?

Phong Mạc Thần tựa như nhìn thấu tâm tư của nàng, kiên định nói “Là Liễu Y Y, nàng mặc y phục của ta, đánh cờ hiệu, bắn tên, Ly Nhược, nếu như ngươi muốn báo thù.”

“Ta không muốn báo thù!” Bạch Ly Nhược ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt của hắn, bình tĩnh nói “Tất cả ra sao đã không còn quan trọng, Phong Mạc Thần, buông tay đi, nếu như ngươi còn có chút lương tri, hãy để ta cùng Thượng Quan Thái hậu rời khỏi hoàng cung, mang theo Huyền Diệp cùng Huyền Đại, rời nơi thị phi này!”

“Không thể nào!” Phong Mạc Thần đột nhiên buông tay ra, lui về sau mấy bước, hung tợn nói “Không thể nào! Cả đời này, ngươi đừng mơ tưởng rời khỏi ta, cho dù là hận ta, ngươi cũng phải sống ở bên cạnh ta!”

“Tùy ngươi.” Bạch Ly Nhược mệt mỏi nhắm mắt lại trong giây lát, liền mở mắt đi ra ngoài, truyền đến từ sau lưng là âm thanh đập đồ của Phong Mạc Thần.

Trở lại Từ Ninh cung, Thượng Quan Viện ngồi trên giường quạt cho hai đứa hài tử, Huyền Diệp cùng Huyền Đại ngủ rất sâu, Bạch Ly Nhược cầm được bát đầu giúp Huyền Diệp bôi thuốc, Huyền Diệp có lẽ đã cực kỳ mệt mỏi, lâm bầm một tiếng, ngủ thật say.

“Đứa nhỏ này, sao lại chịu nhiều thương tích như vậy?” Thượng Quan Viện nhìn thương thế trên người Huyền Diệp, vừa đau lòng vừa tức giận.

“Là do đồng học, bọn họ khi dễ Huyền Diệp.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, đầu ngón tay đầy được, bôi một tầng mỏng trên người Huyền Diệp.

“Sao có thể như vậy được, mặc dù Huyền Diệp không phải là thái tử, hắn cũng là bối lạc, ai không có mắt lại gan lớn, dám làm vậy với hắn?” Thượng Quan Viện tức giận, sắc mặt tái nhợt, đứng lên, không ngừng đi tới đi lui.

“Mẫu hậu, sau này, Huyền Diệp không cần đi thư phòng đọc sách, không nên ép hắn, hắn còn nhỏ, không thể bị bọn họ khi dễ như vậy nữa!” Bạch Ly Nhược bôi thuốc xong, kéo chăn mỏng đắp lên người Huyền Diệp, thản nhiên xoay người, lúc này Thượng Quan Viện đã không còn ở trong phòng.

Nàng lưỡng lự được Thượng Quan Viện nhất định sẽ tức giận mà đi ngủ, nên không để ý, cởi áo ngoài ra nằm trên giường thản nhiên ngủ.

Thượng Quan Viện dĩ nhiên không có đi ngủ, nàng bình sinh tâm cao khí ngạo, hôm nay rơi vào nông nỗi này, trong lòng đã tức giận bất bình, nghĩ tới nghĩ lui, Huyền Diệp bị người khác khi dễ, đều là vì Phong Mạc Nhiên bại trận, sau lưng không có chỗ dựa vững chắc.

Vì vậy liền viết một phong thư, phong thư này, vì nàng mà trở thành một lá bùa đòi mạng, kết thúc kiếp sống bốn mươi năm của nàng, một phong cuối cùng.

Thư là cho Thượng Quan gia tộc, năm đó bởi vì chuyện của Thượng Quan Yến, không chịu xuất binh tương trợ Phong Mạc Nhiên, Thượng Quan Viện đối với ca ca này của nàng, vô cùng thất vọng, nhưng Huyền Diệp là ngoại tôn của hắn, hắn không thể bỏ mặc.

Câu chữ trong thư kịch liệt, đem chính mình trong lãnh cung chịu đãi ngộ bất công đã đẩy Huyền Diệp vào hoàn cảnh thê thảm, lại thêm mắm thêm muối miêu tả toàn bộ, câu cuối cùng nói, nếu có thể thành đại sự, Huyền Diệp chỉ cần cả đời bình yên, tuyệt không tranh đoạt thiên hạ, cho dù phải sửa họ Thượng Quan, nàng cũng không hề oán hận.

Thư đồng thời cung cấp rất nhiều chứng cứ đắc tội Hoa Hình, bao gồm năm đó nàng mị hoặc tiên đế, ở ngoài cung kết bè kết phái, cùng với nghĩ ra kế giúp Phong Huyền Diệp danh chính ngôn thuận xuất sư.

Thư được Thượng Quan viện giao cho cung nữ ngày xưa của mình mang ra ngoài cung, nhưng nàng không biết, trước khác nay khác, những cung nữ chịu lưu lại cùng nàng âm thầm phối hợp, đã sớm bị Hoa Hình mua chuộc, thư qua tay vài người, liền rơi vào trong tay Hoa Hình.

Tạm thời bỏ qua cho Thượng Quan viện, Hoa Hình là đã xem trọng mặt mũi của Phong Mạc Thần, hôm nay tất cả chứng cứ đều ở đây, xem như Phong Mạc Thần muốn bảo vệ, Thượng Quan Viện cũng khó thoát khỏi cái chết.

Từ hôm gặp chuyện không may, Huyền Diệp đã mấy ngày không đến thư phòng, mỗi ngày đều có Bạch Ly Nhược dạy hắn học chữ đoạn thơ, từng ngày trôi qua tương đối hòa thuận, đến khi một nhóm Ngự Lâm quân bao vây Từ Ninh cung, Bạch Ly Nhược biết, chuyện sẽ không giống như trước kia dễ dàng kết thúc.

Nàng đi vào trong lấy súng lục của mình, mặt lạnh nhìn Hoa Hình hạ lệnh, bắt lại Thượng Quan Viện cùng Phong Huyền Diệp.

Thượng Quan Viện sắc mặt tương đối lãnh đạm, chỉ là Tiểu Huyền Diệp, nhìn ánh mắt của Bạch Ly Nhược, gần như đập nát tâm của nàng.

Hoa Hình lấy ra chứng cứ bí mật tạo phản của Thượng Quan Viện, cười lạnh một cái, “Giết cỏ quả nhiên phải trừ tận gốc, Thượng Quan Thái hậu, đa tạ người cho Bổn cung lý do để trừ tận gốc!”

Bạch Ly Nhược mặt không chút thay đổi đến gần Hoa Hình, bà không kịp đề phòng, súng lục của nàng đã đặt ngay trên huyệt thái dương của bà “Hoa Thái hậu, Ly Nhược biết võ công của người cao cường, chỉ là người có tin không, vũ khí trong tay ta, mau hơn tất cả hành động của người!”

Hoa Hình vẫn không nhúc nhích, hàm răng nghiến “Khanh khách” vang dội, Liễu Y Y đã sớm phái người đi gọi Phong Mạc Thần, thời điểm Phong Mạc Thần đến, nhìn thấy chính là tình cảnh giường cung bật kiếm này.

Hắn nhìn Bạch Ly Nhược ánh mắt lạnh đi mấy phần, cả giận nói “Ly Nhược, buông tay!”

Bạch Ly Nhược bóp chốt, Phong Mạc Thần biết động tác này đại biểu cho cái gì, con người thắt chặt, mắt phượng hung hăng híp lại, lạnh lùng nói “Ly Nhược, giết mẫu hậu, đám người các người khó thoát khỏi cái chết!”

Bạch Ly Nhược trấn định nhìn hắn, thản nhiên nói “Ta chỉ muốn Hoa Thái hậu thả mẫu hậu mà thôi, mấy người chúng ta chỉ là nữ nhân và hài tử, hoàng thượng, người cần gì phải gây khó dễ cho chúng ta?”

“Trẫm hạ lệnh, thả Thượng Quan Thái hậu cùng Huyền Diệp, người buông tay, trẫm đảm bảo, không ai có thể tổn thương bọn họ!” Phong Mạc Thần lạnh lùng, nhìn vào mắt của Bạch Ly Nhược, có tia lửa ẩn hiện toát ra.

Nàng cư nhiên, gọi mẫu hậu của hắn là Hoa Thái hậu, còn gọi mẫu hậu của Phong Mạc Nhiên là mẫu hậu, nàng thật không biết, mình rốt cuộc là chánh thê của ai sao?

Phong Mạc Thần vô cùng tức giận, vẻ mặt xanh xao, hai tay chấp sau lưng, nắm chặt lại, khớp xương bởi vì dùng sức mà hơi trắng bệch.

“Như vậy, hoàng thượng, ta cần nhất chính là thánh chỉ, đưa mấy người chúng ta xuất cung, hơn nữa vĩnh viễn không truy cứu!” ánh mắt trong suốt của Bạch Ly Nhược mang theo tia sáng, chớp động, khiến trái tim Phong Mạc Thần băng giá.

“Trẫm có thể hạ chỉ, đưa Thái hậu cùng Huyền Diệp rời xa kinh thành, bất luận kẻ nào cũng không thể truy cứu nữa điểm, nhưng Bạch Ly Nhược, người đừng mơ tưởng rời khỏi hoàng cung!” Phong Mạc Thần bình tĩnh, gần như cắn răng nghiến lợi nói ra câu này.

150. Cuốn 3 – Chương 150

Chương 150. Nhất Phù đòi mạng (hai)

Bạch Ly Nhược trầm mặc hồi lâu, tay cầm súng lục chặt thêm mấy phần, nhìn ánh mắt của Phong Mạc Thần, cơ hồ cũng phun ra lửa Hoa Lai.

Thanh âm Phong Mạc Thần vang lên lần nữa “Nếu người dám động vào mẫu hậu ta, ta sẽ cho người biết có bao nhiêu người được chôn theo!”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược trắng nhợt, trong lòng biết giảng co nữa sẽ bất lợi đối với nàng, cắn răng nói “Hiện tại hạ chỉ, đưa Thượng Quan Thái hậu xuất cung, hơn nữa, trong thánh chỉ phải nói rõ, vĩnh viễn không truy cứu bất kỳ hành vi nào trong quá khứ của người!”

Ngay sau đó, Phong Mạc Thần cho gọi sử quan tới, ra một đạo thánh chỉ, mắt Bạch Ly Nhược thấy thánh chỉ đến trên tay Thượng Quan Viện mới thả Hoa Hinh, lấy mảnh khoé của Hoa Hinh, nhìn đáng dấp, tùy thời sẽ cho Bạch Ly Nhược một chương.

Phong Mạc Thần tiến lên, đứng trước người Bạch Ly Nhược, nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu, giơ tay, một bạt tai giáng lên trên mặt của nàng, nhìn gò má nàng bị đánh sưng đỏ, đau lòng quay đầu nói “Người đâu, đưa Quan Viện cùng Phong Huyền Diệp xuất cung!”

Huyền Diệp nước mắt lưng tròng, mang theo bọc quần áo, đi được ba bước lại quay đầu nhìn Bạch Ly Nhược, cuối cùng vẫn bị thị vệ ôm đi.

Hoa Hinh nhìn bóng lưng Thượng Quan Viện đi xa, lạnh lùng cười ra tiếng, đưa họ lên đường, nàng sẽ đưa họ đi xuống hoàng tuyền.

“Người đâu, thu dọn đồ đạc, từ nay về sau Nhược phi vào ở Thần Cung điện!”. Phong Mạc Thần lạnh giọng ra lệnh, sau đó rời đi, không quay đầu nhìn lại.

Mệnh lệnh này của hắn như một cục đá ném xuống mặt hồ không gợn sóng, Thần Cung điện là cung điện hắn ở, bình thường không để cho Liễu Y Y bước vào nửa bước, hiện tại, lại công khai hạ chỉ, để Bạch Ly Nhược vào ở, điều này có ý nghĩa gì? Ngày Bạch Ly Nhược được phong làm hoàng hậu sắp tới rồi sao?

Vừa rồi nàng uy hiếp Thái hậu, tội danh nghiêm trọng như thế cũng được bỏ qua, trong lòng mọi người tính toán, nếu Nhược phi được sủng ái, sắp tới có nên đến nịnh bợ một chút, nhưng bây giờ mới nịnh bợ, có quá muộn không?

Sắc mặt Hoa Hinh trắng bệch, Liễu Y Y cũng tuyệt vọng dựa vào cung nữ bên người, nàng không sánh bằng Bạch Ly Nhược sao?

Trong Thần Cung điện, Bạch Ly Nhược bị trông coi, Huyền Đại do bà vú trông nom, hắn đơn độc ở tại cung điện của hoàng tử, hắn nhỏ như vậy, lẽ ra không nên cùng mẹ đẻ tách ra, nhưng đây là quy củ của hoàng thất, sau nửa tuổi, hoàng tử không được ở cùng mẹ đẻ nữa.

Nhưng quy củ áp dụng tùy từng người, Liễu Y Y cùng con trai của nàng được ở cùng một chỗ, Hoa Hinh cũng không lấy quy củ ra ép nàng, đối với Bạch Ly Nhược, quy củ sẽ nhiều hơn.

Nhìn gương mặt Bạch Ly Nhược đỏ bừng, Phong Mạc Thần tiến lên, lấy ra được cao bôi giúp nàng, Bạch Ly Nhược nghiêng đầu né tránh, Phong Mạc Thần tức giận ném được cao sang một bên.

“Nàng biết không? Nếu hôm nay nàng dả thương mẫu hậu, giữa chúng ta đã không còn gì nữa!”. Phong Mạc Thần bắt đầu phát giận, hắn chưa từng nghĩ, mình lại dễ dàng tức giận như vậy.

“Giữa chúng ta, đã sớm không còn gì rồi!” Bạch Ly Nhược lạnh lùng, cầm được cao bắt đầu thoa thuốc.

Phong Mạc Thần bị ghen nói không ra lời, đi tới trước người nàng, ánh mắt tức giận cơ hồ bốc cháy lên, gần từng chữ một, “Đến tận cùng, nàng muốn ta phải làm sao? Có phải ta chết, nàng mới vui lòng không?”

Bạch Ly Nhược ngược mắt, cười lạnh, giễu cợt nói “Hoàng thượng ngàn vạn lần không được chết, nếu người chết, chắc chắn, Hoa Thái hậu sẽ róc xương lóc thịt ta cùng Huyền Đại!”

Phong Mạc Thần giận đến cực điểm, hắn lão đảo lui về phía sau, nhanh chóng ra khỏi cung điện, hắn sợ, nếu hắn tiếp tục ở lại, sẽ nhịn không được mà giết nàng, nàng làm sao có thể bình tĩnh như thế?

Ra khỏi cửa cung, thấy thái giám đang quét sân, hắn nhướng mày “Tất cả cút, đừng ở chỗ này cản đường!”

Thái giám cầm đầu lập tức quỳ xuống, những chuyện này đều phải làm xong trước khi trời sáng, nhưng vì chuyện chọn phi cho hoàng thượng, Thái hậu đã điều động một lượng lớn nhân lực, người trong cung tạm thời không đủ, những thứ này cũng phải bố trí từ trước.

Mũi chân Phong Mạc Thần đá trúng một vật mềm nhũn gì đó, giống như một đóa hoa, lạnh lùng nói “Đây là cái gì?”

Đầu thái giám cúi xuống thấp hơn, thanh âm nhỏ nhỏ “Bẩm hoàng thượng, đây là đồ đưa tới trước kỳ tuyển tú!”

“Tuyển tú?”. Thanh âm Phong Mạc Thần nổi trội, đá trầm hoa ra thật xa “Tuyển tú tới Thần Cung điện cho ta chọn?”

“Bẩm hoàng thượng, là chủ ý của Thái hậu, bước đầu của việc tuyển tú là mỗi vị tú nữ đều phải đi qua Thần Cung điện, để chọn người có tư thái cao nhã nhất”. Thái giám khẽ ngắc đầu lên, cẩn thận đáp lời.

“Chuyện xảy ra khi nào?”. Phong Mạc Thần nghiêng rằng.

“Bắt đầu từ đêm ngày hôm trước”. Đầu thái giám cúi xuống tới mặt đất, hần cảm giác được, cơn giận của hoàng thượng đang dâng lên.

Quả nhiên, Phong Mạc Thần hung ác mắng một câu “Rảnh rồi đấy!”

Trong cung, Bạch Ly Nhược nghe rất rõ ràng, nàng nghĩ, hần muốn đi tìm Hoa Thái hậu nói rõ chuyện không nạp phi tần, ai ngờ, vào ban đêm, ánh sáng dạ minh châu chiếu vào Thần Cung điện, một đám tú nữ, đi tới đi lui mấy lần.

Bạch Ly Nhược đoán rằng, Phong Mạc Thần đã tránh đi đâu đó uống rượu, bởi vì từ trong miệng thái giám nàng biết được, đêm khuya, Phong Mạc Thần không trở lại Thần Cung điện ngủ, bọn họ cũng không biết hần đi đâu, chỉ biết, rạng sáng khi trở về, cả người hần toàn mùi rượu.

Nhất định là ở Lưu Vân điện, Bạch Ly Nhược cảm thấy buồn cười, hần làm như vậy cho ai nhìn? Có người còn đáng thương gấp trăm lần so với hần, phải làm cách nào để chịu đựng tất cả, huống chi, hần cũng không đáng giá để nàng thương hại.

Nằm ở trên giường, Bạch Ly Nhược lặn lội khó ngủ, nhớ lại tất cả mọi chuyện xảy ra trong ngày hôm nay, ánh mắt Thượng Quan Viện muốn nói lại thôi, biểu tình lưu luyến không rời của Phong Huyền Diệp, còn có ngữ khí âm lãnh giễu cợt của Hoa Hinh.

Trái tim đột nhiên căng thẳng, không đúng, với tính tình của Hoa Hinh, nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy cho Thượng Quan Thái hậu cùng Phong Huyền Diệp, như vậy, có khả năng, nàng sẽ sai người hạ thủ họ trên đường đi.

Hơn nữa, dường như, hai thị vệ đưa họ đi vào hôm nay đã trao đổi ánh mắt với Hoa Hinh, rõ ràng, bọn họ là người của Hoa Hinh. Hồngбет, Thượng Quan Thái hậu cùng Huyền Diệp gặp nguy hiểm.

Bạch Ly Nhược từ trên giường nhảy dựng lên, sờ sờ súng lục bên hông, nàng phải xuất cung, lúc ra cửa, xem chút nữa đụng phải một người, định thần nhìn lại, nguyên lai là Phong Mạc Thần uống say không còn biết gì.

Phong Mạc Thần vuốt chiếc mũi bị đụng đau, ánh mắt mê mang “Nàng chạy vội vã như vậy làm gì?”

“Cho ta lệnh bài, ta muốn xuất cung!”. Bạch Ly Nhược vươn tay, nhìn chăm chăm Phong Mạc Thần.

“Tại sao ta phải nghe lời nàng?”. Phong Mạc Thần cau mày, lãnh đạm quan sát Bạch Ly Nhược.

“Người không cho ta lệnh bài, ta cũng sẽ có cách ra ngoài!”. Bạch Ly Nhược vừa nói xong, liền hướng phía ngoài xông ra.

Phong Mạc Thần ôm eo nàng từ phía sau “Không có mệnh lệnh của ta, nàng không thể đi!”.

Bạch Ly Nhược quay đầu, lo lắng nhìn hần, vội vàng nói “Người buông tay, Thượng Quan Thái hậu cùng Huyền Diệp gặp nguy hiểm, mẫu hậu người, sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy!”

Tay Phong Mạc Thần thả lỏng, mặt liền biến sắc, nhất thời hiểu ra, hần lôi kéo tay Bạch Ly Nhược “Nàng không biết đi chỗ nào tìm bọn hần, ta đi cùng nàng!”

151. Cuốn 3 – Chương 151

Chương 151. Nhất Phù đòi mạng (hạ)

“Người có biết bây giờ người đang làm cái gì không?”. Bạch Ly Nhược ngược mắt nhìn hần, nàng cho là, hần đang say.

Phong Mạc Thần vô cùng tức giận, hần cảm thấy, nếu hần cùng nàng so đo nữa, sớm muộn gì hần cũng tức chết, ngay sau đó, hần thở dốc một hơi, chống nạnh nói “Nàng cho rằng ta uống say, mới giúp nàng đi cứu Thượng Quan thái hậu sao?”

Bạch Ly Nhược nửa tin nửa ngờ gật đầu, mặc cho hần lôi kéo mình, chạy như bay ra khỏi hoàng cung.

Phong Mạc Thần ôm vòng eo mảnh khảnh của nàng, thi triển khinh công, trên đường kinh động đến thị vệ tuần tra trong hoàng cung, thị vệ lấy ra binh khí, hô lớn nói “Người nào? Dám cả gan do thám hoàng cung?”

Ánh mắt Phong Mạc Thần lạnh như băng, nhất thời, sắc mặt thị vệ sợ hãi đến trắng bệch, không dám lên tiếng, thị vệ bên cạnh không thấy rõ người tới là ai, đang chuẩn bị đuổi theo thì bị người kia kéo lại nói “Là hoàng thượng cùng Nhược phi nương nương.”

Cứ như vậy, tin đồn đêm khuya hoàng thượng mang theo Nhược phi nương nương xuất cung nhanh chóng lan truyền, truyền tới tai Hoa Hình cùng Y Y, lại có người nói, hoàng đế tình thâm ý trọng, mang theo Nhược phi nương nương, dùng khinh công di chuyển dưới ánh trăng, hai người thưởng ngoạn dưới trăng, cùng ngắm ánh trăng.

Phong Mạc Thần dẫn Bạch Ly Nhược đi đến sườn núi cách kinh thành mười dặm, muốn ra khỏi kinh thành thì phải đi qua đường này, trong thánh chỉ hần viết, đưa hai người đến Chung Nam sơn bên ngoài kinh thành, cả đời không được bước vào hoàng cung.

Hần tin rằng, nếu như mấy thị vệ kia muốn động thủ, mười dặm sườn núi là địa điểm tốt nhất cho họ ra tay, bởi vì con đường này kéo dài từ nam chí bắc, bao gồm nhiều thành phần hỗn tạp, nếu như chết một hai người ở chỗ này, cũng là chuyện thường tình, người ta chỉ cho là giang hồ báo thù mà thôi.

Bạch Ly Nhược tìm dọc theo mười dặm sườn núi, trong tay nàng cầm cây gậy trúc, dọc theo đường đi, không ngừng vạch cỏ dại ra xem, nàng tin mình có thể tìm ra một ít dấu vết.

“Huyền Diệp, Huyền Diệp.” Bạch Ly Nhược không ngừng hô to, cho đến khi thanh âm khàn khàn, có một số động vật có cánh bị nàng làm kinh động, không ngừng bay ra từ trong đám cỏ.

“Mẫu hậu, mẫu hậu.” Bạch Ly Nhược vẫn ở chỗ cũ hô to, sau lưng, Phong Mạc Thần đốt sáng hộp quẹt, đi theo phía sau nàng.

“Ly Nhược, tìm như vậy không phải là biện pháp hay, chúng ta hồi cung, ta tự mình hỏi mẫu hậu, có thể người không làm như vậy.” Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược, cau mày.

“Người im ngay, ta có dự cảm xấu, Huyền Diệp cùng Thượng Quan Thái hậu nhất định đã xảy ra chuyện”. Bạch Ly Nhược thở hồng hộc, tiếp tục tiến về phía trước.

Phong Mạc Thần bắt đầu đi, đành phải đi theo phía sau nàng, lưu ý gió thổi cỏ lay.

Đột nhiên, mùi máu tươi nồng nặc lan tỏa trong không khí, Phong Mạc Thần tập trung tinh thần, là ở phía bên phải.

Bạch Ly Nhược cũng ngửi thấy mùi máu tươi trong không khí, nàng đứng không vững, được Phong Mạc Thần dìu sang hướng bên phải, xa xa dưới ánh trăng, nàng nhìn thấy, một thi thể trên sườn núi.

Run rẩy đến gần, Bạch Ly Nhược lật thi thể lên, dưới ánh trăng, sắc mặt Thượng Quan Viện xanh mét, trên ngực trúng mấy kiếm, cả người toàn máu, chặt vật không chịu nổi.

“Mẫu hậu, mẫu hậu.” Bạch Ly Nhược cố nén nước mắt, lau vết máu trên khoe miệng của Thượng Quan Viện.

Thượng Quan Viện chưa chết, còn lại hơi thở yếu ớt, lăm bằm một tiếng, thở hắt ra, nhìn Bạch Ly Nhược nói “Huyền Diệp, chăm sóc Huyền Diệp, hắn đang ở hồ nước bên cạnh.”

Phong Mạc Thần vừa nghe thấy, liền chạy như bay đi tìm địa phương có nước, quả nhiên, chưa đi được mấy bước, hắn đã nhìn thấy có một hồ nước, dưới ánh trăng, mặt nước mênh mông, không gợn sóng, sao không thấy bóng dáng hài tử?

Hắn nhảy “bùm” vào nước trong nước, tìm kiếm dưới đáy hồ, vừa tìm vừa kêu, “Huyền Diệp, Huyền Diệp.”

Lúc này, Phong Huyền Diệp đang run cầm cập dưới lòng hồ lạnh buốt, nghe tiếng kêu cũng không dám trả lời, hoàng nữ nãi nãi đã dặn hắn, bất luận kẻ nào gọi hắn, hắn cũng không được lên tiếng, có người xấu đang muốn giết hắn.

Phong Mạc Thần tìm hết hồ nước mới thấy thân thể lạnh như băng của Phong Huyền Diệp, tiểu tử đó đã sớm biến thành một bức tượng, nhắm mắt, đôi môi tím thẫm.

Phong Mạc Thần đưa hắn lên bờ, cởi quần áo của mình ra, bao bọc người hắn lại, sau đó hỏi “Đã xảy ra chuyện gì?”

Huyền Diệp không ngừng run rẩy “Đi một nửa đường, hoàng nữ nãi nãi thấy mấy người kia đang cúi đầu thương lượng cái gì đó, vội đưa lương thực cho ta rồi bắt ta chạy, sau đó ta trốn vào trong hồ nước, tiếp đó, ta nghe thấy tiếng kêu của hoàng nữ nãi nãi, không dám ra, những người kia vẫn tìm ta, ta thật là sợ, hoàng thúc, người không cần phải giết ta, sau khi lớn lên, ta cũng không tranh thiên hạ với Huyền Tồn đâu.”

Phong Mạc Thần cau mày, hắn nghe được những tư tưởng lung tung này ở đâu? Ôm hắn đến gần Thượng Quan Viện, nhìn thấy Tiểu Huyền Diệp bình yên vô sự, Thượng Quan Viện mới thở ra lần cuối, an tâm nhắm mắt.

Bạch Ly Nhược bình tĩnh ngoài dự đoán của Phong Mạc Thần, nàng hướng về phía thi thể của Thượng Quan Viện dập đầu mấy cái, đứng lên, nước mắt viên mi nhìn Phong Mạc Thần “Thần, đem chôn cất Thượng Quan Thái hậu bên cạnh Phong Mạc Nhiên được không?”

Phong Mạc Thần có thể nói không sao? Nhìn ánh mắt nàng, tim của hắn đã hóa thành một vũng nước, hắn vô lực cự tuyệt, cũng không thể nào cự tuyệt.

Phong Mạc Thần ôm thi thể Thượng Quan Viện, Bạch Ly Nhược ôm Phong Huyền Diệp, hai người trầm mặc đi về hoàng cung.

Ánh trăng chiếu xuống thân thể hai người, giờ khắc này, tất cả mọi chuyện đều đã thay đổi.

Nhưng Phong Mạc Thần biết, hắn đã không thể ngồi yên không để ý đến tất cả thủ đoạn của mẫu hậu mình, hắn đáp ứng cho người 5 năm, năm năm sau, Huyền Tồn lớn lên, hắn sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Huyền Tồn, sau đó hắn sẽ tự do, hắn sẽ mang theo Ly Nhược, du ngoạn giang hồ.

Bạch Ly Nhược đã hiểu, sự kiên trì trước kia của mình ngu ngốc đến cỡ nào, nàng không biết sử dụng vũ khí lợi hại nhất ở bên cạnh. Nàng khẽ nghiêng đầu, liếc mắt nhìn gương mặt tuần mi lạnh lùng của Phong Mạc Thần, trong lòng hạ quyết tâm, nàng phải bảo vệ Huyền Diệp cùng Huyền Đại, dù phải trả giá tất cả, sẽ không nuối tiếc.

Bên tai vang lên lời nói của Thượng Quan Viện trước lúc lâm chung “Hài tử, tính tình người kiên cường, thật sự không thích hợp với hoàng cung, ta đã nghĩ tới, sẽ để cho người rời đi, cả đời không bị người khác dùng thủ đoạn lợi dụng, nhưng bây giờ không được, người phải mạnh mẽ hơn để bảo vệ Huyền Diệp cùng Huyền Đại, Phong Mạc Thần yêu người sâu sắc, là vũ khí lợi hại nhất trong tay người, chỉ cần người biết cách dùng, bất kể là Liễu Y Y hay Hoa Hình đều là đá lót đường cho người mà thôi!”

Cuộc nói chuyện này đã khiến Bạch Ly Nhược thức tỉnh, Phong Mạc Nhiên chết rồi, Thượng Quan Thái hậu cũng đã chết, chỉ vì, nàng không biết lợi dụng, nàng luôn nghĩ rằng, tình cảm thắng được tất cả!

Thật ra thì không phải như vậy, Hoa Hình y vào tình mẫu tử mà Phong Mạc Thần dành cho nàng nên làm bất cứ chuyện gì cũng tiền trạm hậu tẩu, Phong Mạc Thần lại không có biện pháp đối với nàng, hoặc là, hắn không quan tâm nàng lợi dụng hắn để làm những chuyện đánh mất lương tâm.

152. Cuốn 4 – Chương 152

Cuốn 4. Dốc hết thiên hạ

Chương 152: Cười hổ khó xuống

Tang sự Thượng Quan Viện được làm cực kỳ đơn giản, liên tiếp mấy ngày, Phong Mạc Thần không nói chuyện, hần đại khái suy nghĩ nên xử lý chuyện này như thế nào, ngược lại Bạch Ly Nhược không ngừng an ủi hần. Hơn nữa nhắc nhở hần, chuyện này, không tìm được bất luận chứng cứ gì từ Thái hậu, chỉ có thể khiêm tốn xử lý.

Cảm giác được Bạch Ly Nhược đến gần, Phong Mạc Thần mừng thầm, hần rốt cuộc đợi được nàng hồi tâm chuyển ý rồi sao? Hai người ngày càng thân mật, sắc mặt của Hoa Hình càng ngày càng khó coi.

Bởi vì nàng cảm giác, Phong Mạc Thần ngày càng cách xa nàng, có lúc nàng triệu kiến hần, ba ngày sau, hần mới đến cung điện của nàng thỉnh an, nhìn hài tử ngọc thụ lâm phong trước mắt, nàng không hiểu nổi.

Nữ nhân kia thật tốt như vậy sai? Đáng để hần vì nàng buông tha tất cả? Ngay cả giang sơn cũng chẳng thêm quan tâm?

Phải biết, trên tay nàng nắm giữ một nửa giang sơn của hần, nếu như nàng muốn phế hần, không phải là chuyện không thể.

Bạch Ly Nhược dù buồn bực không vui, nhưng tối thiểu ở trước mắt Phong Mạc Thần bắt đầu có thể mỉm cười, nàng đối với Phong Huyền Diệp càng thêm dịu dàng thân thiết, nghiêm nhiên xứng một chức mẫu thân, Huyền Diệp tựa hồ quá kinh hãi, đã lâu không chịu nói chuyện, mỗi ngày đều trốn trong phòng mình, nhìn thấy người lạ đi vào, liền sợ run lấy bầy.

Phong Mạc Thần trực tiếp ôm Huyền Đại đi tới Lưu Vân điện bản thân cùng Bạch Ly Nhược ở cùng một chỗ, cũng không quản quy củ cung đình, nhìn Huyền Đại ngày càng lớn lên, hai người thường bèn nhìn nhau cười.

Huyền Diệp lại ngày một gầy gò hơn, Phong Mạc Thần đề nghị, để Huyền Diệp đến thư phòng học, bởi vì ở chung một chỗ với bạn bè cùng lứa tuổi, có lẽ hần sẽ mau khôi phục hơn.

Bạch Ly Nhược quả quyết bác bỏ “Những hài tử kia sẽ khi dễ hần.”

“Ta tự mình đi giao phó, xem có ai còn dám khi dễ hần!” Phong Mạc Thần hận hận, nhớ tới Hoa gia bấy ra thế lực, trong lòng liền thù nghịch, nếu như bọn họ muốn giang sơn của họ Phong này, tốt lắm cứ việc lấy đi, cô tình chiếm cứ hần không chịu buông tay, còn ở bên tai hần khuyên tới khuyên đi.

Bạch Ly Nhược do dự một chút, nhưng vẫn đáp ứng.

Ngày kế, hai người cùng nhau đưa Huyền Diệp tới thư phòng, toàn bộ lão sư cùng đồng học quỳ xuống đất chào đón, rõ ràng, Bạch Ly Nhược nhìn thấy, những người đó tuy quỳ trước Huyền Diệp nhưng trong mắt có địch ý nhàn nhạt.

Nàng phát hiện Huyền Diệp co rúm lại một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, nhưng vẫn nhịn, không nói gì.

Gần đây Huyền Diệp thật biết điều, chính mình khổ cực chịu uất ức, cũng không làm bọn họ khó xử, khi còn bé rõ ràng là một con khỉ lông ngắn luôn nghịch ngợm, hiện tại, lại trở nên trầm mặc.

Rõ ràng chỉ qua một đêm, Huyền Diệp đã trưởng thành.

Trở lại thần Hòa điện, Bạch Ly Nhược vẫn không yên lòng, Phong Mạc Thần cầm tay của nàng, nhẹ giọng nói “Yên tâm đi, sáng sớm mai lên triều, ta liền tuyên bố, Phong Huyền Diệp là thân vương, bọn họ cũng không có lá gan dám khi dễ Huyền Diệp nữa.”

Bạch Ly Nhược gật đầu, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không yên lòng. Thời gian lão sư nghỉ ngơi, học sinh tan lớp, chỉ có một mình Huyền Diệp ở lại thư phòng.

Có hài tử nghịch ngợm cầm cổ đuôi chó treu chọc tiên sinh, cũng có hài tử cười ngựa đánh giặc, bị cười đều là hài tử của quan hàm thấp kém hoặc là hài tử của những đại thần không được coi trọng, cười phía trên, vĩnh viễn đều là hài tử của Hoa gia.

Bạch Ly Nhược đứng trong bụi cây xa xa nhìn vào, khi nàng nhìn thấy một hài tử mập mạp cười trên người gầy yếu của Huyền Diệp, nổi cơn thịnh lộ, bọn họ quả nhiên không đem nàng cùng Phong Mạc Thần để trong mắt.

Bước nhanh đến phía trước, đẩy tiểu tử mập mạp ra, trên mặt trên người Huyền Diệp dính đầy bụi bặm, không nói một lời, giống như một người gỗ đứng ở nơi đó.

Tiểu tử mập mạp vừa thấy Bạch Ly Nhược, không cung kính thi lễ mà còn hiên ngang nói “Chính miệng Huyền Diệp yêu cầu chúng ta cười lên hân, Nhược phi nương nương người không nên trách chúng ta!”

Bạch Ly Nhược tức giận giơ tay giáng một bạt tai lên hân, tên của tiểu tử mập mạp kia là Hoa Hổ, là họ hàng bên ngoại của Hoa Hinh, hân ghi chép những ai trong viện này dám không mua sách, bị Bạch Ly Nhược tát một cái ngay trước mặt đông đảo đồng học, nhất thời cảm thấy không còn mặt mũi.

Ngay sau đó nằm trên mặt đất lăn lộn, miệng không ngừng kêu “Giết người, giết người, Nhược phi nương nương muốn giết người.”

Một đám tiểu hài nhi tản đi, có người đi mời Hoa Hinh, cũng có người đi mời phụ thân Hoa Hổ, tiên sinh sợ không dám ngủ nữa, thư viện nhất thời hỗn loạn.

Bạch Ly Nhược bình tĩnh vỗ áo Huyền Diệp, ngữ khí thả lỏng “Huyền Diệp, không sợ, bất cứ chuyện gì, đều có thẩm thẩm chịu trách nhiệm!”

“Thẩm thẩm, Hoa Hổ là họ hàng bên ngoại của Hoa Thái hậu.” Huyền Diệp nhìn Bạch Ly Nhược, trầm lặng nói.

“Chúng ta không cần biết hân là ai, dám khi dễ người, sẽ phải trả giá thật lớn!” Bạch Ly Nhược kéo Huyền Diệp, hướng Thần Hòa điện đi tới.

Bên này Hoa Hinh cùng phụ thân của Hoa Hổ đã chạy tới, trùng trùng điệp điệp ngăn cản lối đi của Bạch Ly Nhược, Hoa Hổ càng khóc càng lợi hại, một bộ dáng bị thiên đại uất ức.

Thấy Hoa Hinh, Bạch Ly Nhược cũng không hành lễ, quay đầu đi chỗ khác, kéo Huyền Diệp ra phía sau mình.

“Oh, Bồn cung tướng là ai? Nguyên lai Nhược phi nương nương dùng súng lục, thật tốt làm sao, Đại Sở quốc của chúng ta lại có một vị nữ anh hùng khi dễ hài tử!” Hoa Hinh mở miệng giễu cợt, mắt lộ ra hàn quang.

“Hoa Thái hậu, ai phải ai trái, người đang làm, trời đang nhìn, hôm nay ta không muốn cùng các người tranh chấp, ta mang Huyền Diệp đi, về sau, hân sẽ không tới thư phòng nữa!” Bạch Ly Nhược muốn kéo Huyền Diệp đi, lại bị cung nữ bên cạnh Hoa Hinh ngăn lại.

Phụ thân của Hoa Hổ, Hoa Thái sư tiến lên một bước, lạnh lùng nói “Nhược phi nương nương, người là trưởng bối, dạy dỗ tiểu bối là chuyện đương nhiên, chỉ là tiểu tử Phong Huyền Diệp này, vốn là nghiệt chủng, người có thể đi, hân phải lưu lại!”

Bạch Ly Nhược cười lạnh một cái, sờ súng lục bên hông, ngang nhiên nói “Hôm nay ta muốn mang Huyền Diệp đi, ta xem người nào cản trở được!”

“Nghe nói súng lục của người chỉ có bảy phát đạn, đã dùng hết hai phát, số còn lại, không biết còn có thể bắn chết bao nhiêu người.” Hoa Hinh mỉm cười, trong mắt lại hoàn toàn không có nụ cười, lạnh lùng nhìn thị vệ sau lưng một cái “Bay đầu, bắt Phong Huyền Diệp lại!”

Thị vệ rục rịch gốc đầu dậy, Bạch Ly Nhược rút súng lục ra, sau lưng lại có một đôi tay, ấn chặt nàng, nàng quay đầu, là Phong Mạc Thần.

“Giữ vũ khí của ngươi lại dùng vào thời điểm mấu chốt.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, ánh mắt sắc bén quét mắt liếc Hoa Hình cùng Hoa Thái sư một cái.

Hoa Hình có thể ngồi ngay thẳng bất động, Hoa Thái sư phải hành lễ, mặc dù hắn là cậu ruột của Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần không nói gì, hắn cũng phải được đại lễ dập đầu bái lạy.

Lạnh lùng đón nhận cúi đầu của Hoa Thái sư, Phong Mạc Thần mím môi “Thái sư, có gì giận dữ?”

Hoa Thái sư đành phải đem chuyện Hoa Hổ bị đánh thêm mắm dặm muối, Hoa Hình ở bên cạnh thổi móng tay, trên mặt sóng nước chẳng xao.

Hoa Thái sư nói xong, lập tức có rất nhiều tiểu hài tử làm chứng cho Hoa Hổ, rằng Huyền Diệp xin bọn họ chơi trò chơi, môi Huyền Diệp khô khốc gật gật, cuối cùng cũng không mở miệng giải thích.

Lão sư cũng đứng ra, chứng minh lời của mấy hài tử không phải giả dối, tất cả tai họa đều do Huyền Diệp khơi mào, Huyền Diệp nên bị trừng phạt.

Bạch Ly Nhược nghe bọn họ đổi trắng thay đen, tức giận vô cùng, Phong Mạc Thần lặng lẽ cầm tay nàng, ý bảo nàng tĩnh táo, hồi lâu, nói ra một câu làm ọi người gật mình.

153. Cuốn 4 – Chương 153

Chương 153: Dám can đảm không quỳ

“Huyền Diệp làm như vậy, là trẫm giao phó.” Phong Mạc Thần một câu nói, kích thích ngàn tầng sóng, Bạch Ly Nhược cũng không hiểu, nhìn chằm chằm hắn.

“Mấy ngày trước đây Thái sư nói lên ý tưởng phong tước cho Hoa Hổ, trẫm tự suy xét hồi lâu, hôm nay đặc biệt để Huyền Diệp đưa ra phương pháp trò chơi, kì thực là đang thử dò xét Hoa Hổ, hiển nhiên, Hoa Hổ không quá thích hợp phong tước, cho nên chuyện này, cứ định như vậy đi, các vị còn có ý khác sao?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, một câu nói nặng tựa bốn nghìn cân.

Sắc mặt của Hoa Thái sư một hồi xanh một hồi trắng, khó coi như nuốt cả quả trứng gà, không nghĩ tới, diệt trừ không được tiểu nghiệt chủng Huyền Diệp, ngược lại khiến cơ hội đầu tiên phong tước của Hoa Hổ mất đi ngượng ngùng chấp tay thay Hoa Hổ xin tội.

Mặt Hoa Hình thủy chung không đổi sắc, đứa con trai này của nàng, nàng hiểu rất rõ, hắn thiên tư khá cao, chỉ không muốn động tâm, nhưng nếu hắn nguyện ý, sợ rằng lấy thiên hạ này cũng dễ như lấy đồ trong túi, cũng may, trước mắt, hắn chỉ nghĩ đến bảo vệ người của mình, tạm thời đối với thiên hạ này không có phi phân chi tưởng (không phải của mình, không có ý muốn).

“Nếu như vậy, tất cả mọi người giải tán đi, về sau Huyền Diệp hảo hảo ở thư phòng theo thầy giáo học tập, tương lai ban tước Phong hầu!” lời nói Hoa Hình một câu không mẫn không nhạt, làm ọi người bỏ đi ý định khi dễ Huyền Diệp, chỉ là, những ai không thể thông suốt, không công khai được, thì âm thầm làm khó Huyền Diệp khắp nơi.

Bạch Ly Nhược cau mày nhìn Phong Mạc Thần, nàng thật sự không yên lòng để Huyền Diệp đứng ở thư phòng, mắt Huyền Diệp như nai con mang theo một tia hoảng sợ, trong lòng nàng nhói đau một hồi, cảm giác rõ ràng, Huyền Diệp kéo tay của nàng, chặt thêm mấy phần.

Phong Mạc Thần hướng về phía Bạch Ly Nhược nháy mắt, sau đó lại đem tước quan của thầy giáo tiến lên nhất phẩm, từ tam phẩm đến chính tam phẩm, bổng lộc cũng tăng theo, thầy giáo tất nhiên thiên ân vạn tạ.

Một phen tiêu tan, tất cả mọi người đối với Huyền Diệp đã kiêng kỵ vài phần, khi Bạch Ly Nhược rời đi thì Huyền Diệp được lão sư dắt vào thư phòng, vừa đi vừa quay đầu lại, trong mắt có sự quyến luyến nàng.

Trở lại Thần Hòa điện, Bạch Ly Nhược ôm Huyền Đại lặng lẽ lau nước mắt, Phong Mạc Thần nắm bả vai nàng, thở dài nói “Nhược nhi, nhịn năm năm nữa, sau năm năm chúng ta mang Huyền Đại cùng Huyền Diệp rời khỏi đây, ta sẽ cho nàng cuộc sống mà nàng muốn.”

Bạch Ly Nhược tựa vào ngực hắn, ngực hắn ấm áp mang theo hương Long Tiên sâu kín, nàng cơ hồ mê say, nhắm mắt lại nhẹ giọng nói “Sợ rằng, bọn ta không đợi được năm năm này.”

Mặt Phong Mạc Thần liền biến sắc, trán định lại, bàn tay thon dài vuốt ve mái tóc mềm mại của nàng, dịu dàng nói “Sẽ không, bất kể chuyện gì xảy ra, ta đều ở bên cạnh ngươi!”

“Thần.” Bạch Ly Nhược mở mắt, ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt mang theo sóng nước mênh mông, tựa hồ bồi rồi rũ mí mắt xuống.

“Nhược nhi, giữa chúng ta, không có gì là không thể nói!” Phong Mạc Thần nắm tay Bạch Ly Nhược, khoe môi tươi cười.

“Hiện tại, tuy chàng là hoàng đế, nhưng thực ra không có thực quyền, Hoa thị tham gia vào chính sự, Hoa Thái hậu nắm trọng binh, nếu như nàng thật sự muốn trừ bỏ ta và Huyền Diệp, sợ rằng, lúc đó, ngươi cũng không cách nào bảo vệ chúng ta chu toàn!” Bạch Ly Nhược bình tĩnh, khẩu âm dịu dàng, vẻ mặt rื่อ rất thâm thiết, nhìn Phong Mạc Thần mà nội tâm khẽ động.

“Lo lắng của nàng không phải không có lý, nhưng trước mắt, khả năng mẫu hậu trở mặt với ta không lớn, Huyền Tần còn nhỏ, muốn trở thành thiên tử Đại Sở cần có một người chống đỡ, nàng không thể nào phế ta tự làm hoàng đế, hoặc để Huyền Tần còn ở trong tã lót.” Phong Mạc Thần thấy Huyền Đại ở trong lòng Bạch Ly Nhược tỉnh lại, nhận lấy Huyền Đại từ trong tay nàng, cười hì hì nói “Tên tiểu tử này, nhìn càng ngày càng tốt.”

Bạch Ly Nhược đứng lên, yếu ớt thở dài một tiếng, cau mày nói “Nếu như có một ngày, liên quan đến lợi ích căn bản của nàng, nàng sẽ trở mặt với chàng đấy!”

“Người sẽ không?” Phong Mạc Thần ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm thúy, ý vị thâm trầm.

Bạch Ly Nhược không nói, đầu rũ xuống thấp vô cùng, mái tóc dài che khuất nửa gương mặt, nhìn không rõ nét mặt của nàng.

Phong Mạc Thần đặt Huyền Đại, để mình hằn bò trong nôi, đi tới bên cạnh Bạch Ly Nhược, ôm nàng nói “Ly Nhược, ta hiểu rõ, mẫu hậu có làm một số việc rất quá đáng, nhưng nàng, thủy chung là mẫu thân sinh ra ta, hết năm năm này, nàng vẫn còn chi ân sinh ra ta, cho nên năm năm này, ngươi đừng đối đầu với nàng, được không?”

“Nếu như, nếu như có một ngày, chàng phải chọn một người giữa ta và Hoa Thái hậu, Thần, sự lựa chọn của chàng là ai?” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, trong mắt không che giấu được vẻ đau khổ.

Phong Mạc Thần hôn lên mắt nàng, kiên định nói “Ta sẽ không, sẽ không để ngày đó đến!”

Bạch Ly Nhược một trận trầm tĩnh, từ đầu đến cuối hần đều không muốn xung đột với Hoa Thái hậu sao?

Sau lần đó, mỗi ngày Bạch Ly Nhược đều đến thư phòng đón Huyền Diệp tan học, tiểu tử tựa hồ không bị làm khó nữa, mặt mũi sáng sủa lên rất nhiều, mỗi ngày thấy Bạch Ly Nhược câu nói đầu tiên, nhất định là “Thấm thấm, Huyền Đại đệ đệ có thể tự đi được chưa?”

Bạch Ly Nhược xoa đầu hắn mỉm cười, Huyền Đại có thể đi được vài bước nếu có người đỡ, tiểu tử này cứ như vậy mà hưng phấn.

Trên đường trở lại Thần Hòa điện, hai người gặp Liễu Y Y, nàng đem theo một đám hạ nhân, sau lưng trùng trùng điệp điệp mười mấy người, bên cạnh còn có một bà vú ôm thái tử Huyền Tần, nghiêm nhiên một bộ tư thái của hoàng hậu.

Lê ra, Liễu Y Y cùng Bạch Ly Nhược đều là phẩm hàm phi tử, hậu cung lại náo không ít phi tần, hai người cùng đứng đầu hậu cung, gặp mặt có thể không phải hành lễ với nhau, còn Huyền Diệp không thể không quỳ lạy đại lễ với Liễu Y Y, đặc biệt đối với thái tử Huyền Tần.

Huyền Diệp thông minh dự định quỳ xuống, lại bị Bạch Ly Nhược giữ chặt, thản nhiên nói “Trong cung có nhiều quy củ, có thể tiết kiệm liên tiết kiệm, chúng ta trở về!”

Liễu Y Y không nói gì, ngược lại bà vú sau lưng nàng ý thế hiếp người, lạnh lùng nói “Nhược nương nương, thế này không hợp quy củ!”

Bạch Ly Nhược lạnh lùng, mắt đẹp của Liễu Y Y một mảnh lạnh lẽo, trầm giọng nói: “Nhược phi tỷ tỷ, nếu như Huyền Diệp không muốn tuân thủ phép tắc hoàng cung, đại khái có thể rời khỏi hoàng cung!”

Bạch Ly Nhược cùng nàng nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt rơi y phục màu vàng trên người Huyền Tần Minh, sắc mặt trầm xuống, quả nhiên rất có tư thế của thái tử, chẳng qua, hôm nay nàng không tính nhượng bộ, lạnh lùng nói “Hoàng thượng có chỉ, Huyền Diệp có thể không tuân theo quy củ, nếu Liễu Phi nương nương không tin, có thể tìm hoàng thượng tranh luận, về phần muốn Huyền Diệp xuất cung, sợ rằng Liễu Phi nương nương người không có cái bản lãnh đó!”

Tiếng nói vừa dứt, liền dắt Huyền Diệp rời đi, cung nữ thái giám bên cạnh Liễu Y Y đều là đương sự ngày xưa của Tuyệt Sát cung, tiến lên vài bước, nhanh chóng ngăn cản Bạch Ly Nhược, hung hăng một đạp trên đầu gối Huyền Diệp, Huyền Diệp bị đạp liên quỳ xuống.

Bạch Ly Nhược vô cùng tức giận, một hài tử mới có sáu tuổi, nhìn bộ dạng Huyền Diệp cố nén nước mắt, Bạch Ly Nhược run rẩy cả người, bước nhanh lên phía trước, đá một cước vào thị vệ mới vừa đạp trên người Huyền Diệp.

“Thấy bản phi, dám cả gan không quỳ xuống hành lễ?” Bạch Ly Nhược gầm lên.

154. Cuốn 4 – Chương 154

Chương 154: Tranh giành hậu vị (một)

Thị vệ sững sờ nhìn Bạch Ly Nhược, sau đó lại nhìn Liễu Y Y, liền quỳ xuống hành đại lễ, tiếp theo tất cả cung nữ thái giám cùng thị vệ bên cạnh Liễu Y Y, quỳ xuống hành lễ đối với Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược có chút ngọt ngào, sắc mặt của Liễu Y Y lại càng khó coi, nháy mắt với cung nữ bên cạnh, cung nữ nhanh bước tiến lên, ấn đầu Huyền Diệp, hung hăng đập đầu xuống dưới đất, máu đỏ đầm đìa trên trán Huyền Diệp, cung nữ vẫn không dừng tay, liên tục ấn đầu Huyền Diệp đập đầu ba cái đối với Huyền Tần, rồi hướng Liễu Y Y đập đầu ba cái mới thôi.

Bạch Ly Nhược muốn tiến lên, lại bị thị vệ nửa cung kính, nửa uy hiếp ngăn lại, lời nói của Liễu Y Y lạnh lẽo truyền đến “Nhược phi, nếu phải nói quy củ, chúng ta liền nói triệt để thôi!”

Bạch Ly Nhược giận đến mặt mũi trắng bệch, mắt thấy Huyền Diệp đáng thương bị cung nữ nhấn đập đầu đầm đìa máu tươi, thân thể Huyền Diệp vốn yếu đuối, chịu xong sáu cái đập đầu, đứng lên cũng không nổi, cung nữ vừa buông tay, hần liền ngã đi.

“Huyền Diệp.” Bạch Ly Nhược khản trương, bước nhanh về phía trước, ôm lấy Huyền Diệp, lúc này mới cảm thấy toàn bộ xương cốt của Hài tử gầy yếu này như gãy đi, nàng đỏ tròng mắt, ôm hần trở lại Thần Hòa điện.

Khí sắc Phong Mạc Thần vô cùng khó coi, chỉ có thể tuyên thái y, nhìn Huyền Diệp tái nhợt đang hôn mê, Bạch Ly Nhược đổi hướng nhìn sang Phong Mạc Thần, nói từng chữ “Ta muốn làm hoàng hậu, ta muốn vị trí cao hơn so với nàng ta!”

Phong Mạc Thần không nói gì, không chớp mắt nhìn chăm chú vào nàng, vị trí hoàng hậu, hần vẫn không dám phong cho Liễu Y Y, vì sợ nàng ta ý thế hiếp người, nhưng không phong hoàng hậu, nàng ta lại không chịu sống yên ổn.

Bạch Ly Nhược đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần, cắn chặt môi dưới “Người cho rằng, ta vẫn nên nhịn sao? Có phải Huyền Diệp không phải là con của người nên người cảm thấy hấn có ngày hôm nay, nên đáng đời hấn?”

“Ly Nhược!” Phong Mạc Thần quát nàng xong ngừng lại, ánh mắt thoáng qua một tia không vui, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, thở dài nói “Cho ta thời gian!”

“Ta không có thời gian có thể cho người, lần trước cũng bởi vì ta cho người thời gian, kết quả hại chết Phong Mạc Nhiên, Thần, nếu người không nắm chắc, hãy để ta cùng Huyền Diệp ở lại dân gian.” Bạch Ly Nhược sâu kín, chậm rãi nói ra những lời này.

“Nhược nhi, không nên ép ta, người muốn vị trí hoàng hậu, ta phải sử dụng thời gian bố trí tất cả!” Phong Mạc Thần lên giọng, có chút bất mãn đối với sự bức ép của Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược gạt đầu “Ta cho người thời gian, hi vọng ta có thể chờ được, sẽ không có kết quả giống như lần trước!”

Phong Mạc Thần đến gần Bạch Ly Nhược, hôn lên trán nàng “Yên tâm đi, hôm nay lâm triều ta đã nói phong vương cho Huyền Diệp, mặc dù có vài người của Hoa gia phản đối, nhưng ta lại nắm được chỗ yếu của Hoa gia, ngày mai ta lại nói, chắc chắn bọn hấn cũng không dám nói thêm gì.”

Bạch Ly Nhược hiểu rõ, muốn phong vương ột cố quân mồ côi, sẽ gặp phải những áp lực nào, giọng nói của nàng có chút mềm xuống “Thần, làm khó cho người.”

Phong Mạc Thần xoa xoa tóc nàng, đáy mắt là nụ cười nhu hòa “Ngốc à, nói chuyện này với ta làm gì?”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, cười có chút xấu hổ, Phong Mạc Thần thấy trên mặt nàng có chút phấn hồng, rất đáng yêu, nhất thời không nhịn được, cúi đầu liền hôn tới, Bạch Ly Nhược sợ đẩy hấn ra “Người sao lại làm vậy? Đây là tấm cung của Huyền Diệp.”

“Dù sao hấn cũng chưa tỉnh.” Phong Mạc Thần bắt đầu nguy biện.

“Thấm thấm.” Huyền Diệp tỉnh lại, nhỏ giọng kêu lên một câu.

Mặt Phong Mạc Thần đen đi, Bạch Ly Nhược cười ra tiếng, đi tới bên cạnh Huyền Diệp, đỡ Huyền Diệp lên “Diệp nhi, sao rồi? Đã khá hơn chút nào chưa?”

Huyền Diệp gạt nhẹ đầu, lại cảm thấy đầu choáng váng, mặt một hồi tái xanh, Bạch Ly Nhược vội vàng vịn hấn “Mấy ngày nay, trước không nên cử động đầu.”

“Dạ.” Huyền Diệp khéo léo đáp lại.

“Huyền Diệp, nói cho thấm thấm, tại sao thân thể của người lại trở nên yếu như vậy? Ngự y nói người dinh dưỡng không đầy đủ, có phải hay không lão sư bên thư phòng lại trách móc người?” Bạch Ly Nhược ngồi ở trên giường, Phong Mạc Thần cũng đi qua, ngồi bên người nàng.

“Không có, lão sư rất tốt.” Lông mi dày dài của Huyền Diệp vụt sáng, như một thanh bồ phiến khéo léo, ngũ quan trên mặt, quả thật giống như đúc với Phong Mạc Nhiên, tinh xảo như một món đồ gốm sứ.

Bạch Ly Nhược nắm cầm gậy nhọn của Huyền Diệp, tra xét sau tai của hấn, nghiêm nghị nói “Người chưa ăn cơm đã bao lâu rồi hử?”

Phong Huyền Diệp im lặng một lúc lâu lâu, đáng vẻ thông minh, làm lòng người chưa xót “Ta ăn không vô.”

“Ăn không vô sao được? Do không hợp khẩu vị với thức ăn ở thư phòng sao?” Bạch Ly Nhược buông tay ra.

“Không phải vậy, thấm thấm, ta nhớ phụ hoàng cùng mẫu hậu.” Huyền Diệp cúi đầu, nước mắt từng giọt rơi xuống trên mu bàn tay Bạch Ly Nhược trên mu bàn tay, Bạch Ly Nhược như bị phồng, vô cùng lo lắng.

Hài tử này năm nay mới sáu tuổi, vốn nên là tuổi bướng bỉnh, lại biết điều hiểu chuyện như vậy, ở nơi này, phải chịu nhiều bức bách.

Bạch Ly Nhược ôm Huyền Diệp vào lòng, hôn lên trán hân “Hài tử ngọc, về sau đem hoàng thúc cùng thẩm thẩm làm phụ thân và mẫu thân của ngươi được không? Ngươi không cần hiểu chuyện như vậy, có thể giống như trước đây, tùy tiện qua loa, bướng bỉnh, cũng có thể đem giấu tất chân của Huyền Đại ở trong gối, được không?”

Huyền Diệp đột nhiên khóc lớn lên, đây là lần đầu tiên sau khi Phong Mạc Nhiên chết hân phóng túng khóc như vậy, khóc đến thở không ra hơi, Bạch Ly Nhược giúp hân thuận khí, cho đến khi hân ngủ say.

Đem Huyền Diệp an trí ổn thỏa, Phong Mạc Thần nâng tay Bạch Ly Nhược “Nương tử, an ủi tiểu tử tốt lắm, chúng ta không phải nên trở về đi làm chuyện đứng đắn rồi?”

Bạch Ly Nhược nhìn ánh mắt mập mờ của hân, cuống quýt rút tay về nói “Ta mới không cần, ta muốn ngủ cùng Huyền Diệp, hôm nay hân bị dọa cho sợ hãi, ta phải chăm sóc hân.”

Phong Mạc Thần rõ ràng không vui “Ly Nhược, ngươi rốt cuộc đang trốn tránh điều gì?”

Nàng vẫn cự tuyệt hân, lúc trước bởi vì cái chết của Thượng Quan thái hậu, tiếp đó vì Huyền Diệp, bọn họ đã thật lâu không có quan hệ thân thiết, có lúc cùng giường chung gối, hân nhìn bộ dáng rã rời của nàng, lại không đành lòng cưỡng bách nàng.

“Không có gì, ta chỉ muốn ngủ chung với Huyền Diệp thôi, tối nay ngươi ngủ một mình đi.” Bạch Ly Nhược nói để cho cung nữ tìm chăn mỏng đến, đặt ở trên giường Huyền Diệp.

Phong Mạc Thần thất bại thở dài “Có thể cho ta một lý do không?”

“Bởi vì ta không muốn sinh thêm đệ đệ hoặc muội muội cho Huyền Đại, ta có hai Hài tử Huyền Diệp và Huyền Đại là đủ rồi.” Bạch Ly Nhược đầu rủ xuống cực thấp, giọng nói cũng rất nhỏ.

Phong Mạc Thần cười ra tiếng “Nhược nhi, ngươi biết không, có rất nhiều phương pháp, có thể làm người sẽ không mang thai sao?”

“Hừ!” Bạch Ly Nhược hừ một cái, nhìn bộ dáng đắc ý của hân, liền cởi áo khoác chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tâm tình Phong Mạc Thần nhất thời rất tốt, nhất quyết phải cùng ngủ với Huyền Diệp, Bạch Ly Nhược cau mày hết lên, “Này, giường này rất nhỏ.”

155. Cuốn 4 – Chương 155

Chương 155: Tranh giành hậu vị (hai)

“Không sao, bên trong vừa đủ.” Phong Mạc Thần cởi y phục liền lên giường, đem Bạch Ly Nhược nằm ở chính giữa.

Bạch Ly Nhược không biết làm sao, chỉ đành xoay người ôm Huyền Diệp, Phong Mạc Thần cũng xoay người, ôm nàng cùng Huyền Diệp, đến nửa đêm, Huyền Diệp tỉnh lại, ban ngày hân đã ngủ nhiều, ban đêm liền dễ dàng tỉnh.

Nhìn mặt mũi an tường của Bạch Ly Nhược và Phong Mạc Thần ôm hân, trong lòng có chút ảm áp, ánh đèn mờ lung ánh nền rơi trên người mấy người, chăn mỏng tơ lụa màu xanh sáng bóng, Huyền Diệp kêu một tiếng thật nhỏ, “Phụ mẫu-”

Bạch Ly Nhược từ từ mở mắt, nhìn Huyền Diệp một cái, nhỏ giọng nói “Đã tỉnh rồi sao? Vẫn còn sớm, ngủ thêm lát nữa.”

“Thẩm thẩm, ta muốn uống nước.” Huyền Diệp bị phát hiện ở một khắc gọi mẫu thân, có chút ngượng ngùng, ngồi dậy, tóc tai hỗn loạn tóc đung phất vết thương, đau đến xuýt xoa.

Phong Mạc Thần cũng đi tỉnh lại theo, gọi cung nữ dâng trà, tự mình bưng trà cho Huyền Diệp uống nước, tâm tình Huyền Diệp thật tốt, uống nước xong, cũng không còn tâm tình ngủ tiếp.

“Hoàng thúc, người tại sao muốn cùng thăm thăm đắp chăn bông?” Huyền Diệp nhận lấy ly trà trong tay Phong Mạc Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nụ cười nhàn nhạt.

“Bởi vì, ta sợ thăm thăm lạnh.” Phong Mạc Thần cười nhạt, đưa tay cầm tay Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược trừng mắt liếc hắt hủ một cái, hắt cau mày “Sợ cái gì? Mấy năm nữa Huyền Diệp có thể lấy vợ rồi, hiện tại dạy hắt hủ, có gì không được.”

Mặt Bạch Ly Nhược nhanh chóng ửng hồng “Người nói những nói cuối gì vậy? Huyền Diệp mới mấy tuổi?”

“Hài tử hoàng thất, vốn qua mười tuổi là có thể lấy vợ, người cho rằng giống như tiểu tử nghèo ở dân gian không kiếm được vợ?” Phong Mạc Thần lạnh nhạt nhìn lướt qua Bạch Ly Nhược, sau đó đem tầm mắt rơi vào trên người Huyền Diệp, ngồi bên cạnh Huyền Diệp nói “Huyền Diệp, như thế nào? Đã có người trong lòng chưa?”

Huyền Diệp then thùng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, Bạch Ly Nhược nũng nịu đánh Phong Mạc Thần một cái “Người đừng nói bậy bạ, dạy hư tiểu hài tử?”

“Ta nào có nói bậy bạ? Do người tư tưởng bảo thủ, chuyện như vậy ở hoàng gia mà nói, là chuyện bình thường nhất, nam nhân đến mười hai tuổi, sẽ có Thái phó dạy những chuyện này, hơn nữa đặc biệt còn phải phá trình nha hoàn.”

Phong Mạc Thần còn chưa nói hết, tai liền bị Bạch Ly Nhược véo tới, kêu đau ai ui, Bạch Ly Nhược tức giận nghiêng rằng “Người còn nói? Về sau ta sẽ dạyho Huyền Diệp cùng Huyền Đại, không học tư tưởng phong kiến của các người.”

“Được rồi, được rồi, chớ ngắt!” Phong Mạc Thần gạt tay Bạch Ly Nhược, nhìn thấy Huyền Diệp ở một bên cười ha hả, ôm chầm lấy Huyền Diệp, tình ý sâu xa mà nói, “Thấy không, sau này lấy thê tử, nhất định phải cưới một người thành thực dịu dàng, ngàn vạn đừng theo bước hoàng thúc!”

Bạch Ly Nhược tức giận cầm gối đánh lên đầu hắt hủ, Phong Mạc Thần tránh né, trốn ở sau lưng Huyền Diệp, cao giọng kêu lên “Đánh phải Huyền Diệp rồi, mau dừng tay.”

Mấy người ở trên giường vẫn chơi đến bình minh, Phong Mạc Thần thượng triều, Bạch Ly Nhược cùng Huyền Diệp đi trêu chọc Huyền Đại, cuối cùng hài tử Huyền Diệp cũng lộ ra nụm đồng tiền sáng lạn.

Ngày đó, đêm trước khi tiến hành nghi thức phong Vương cho Huyền Diệp, Bạch Ly Nhược cùng Phong Mạc Thần đến Thần vương phủ, hai người tính toán sau khi Huyền Diệp trưởng thành, để hắt hủ ở tại Thần vương phủ, coi như đây là phủ đệ của Huyền Diệp.

Thời điểm trở lại hoàng cung, Huyền Đại đang khóc, bà vú đỡ nửa ngày vẫn không hết khóc, Bạch Ly Nhược nhìn thấy, liền ôm Huyền Đại, Huyền Đại vẫn khóc như cũ.

Thật tốt, không có ngã bệnh, nhưng cũng không biết làm sao, hài tử vô duyên vô cớ khóc thành như vậy, thật kỳ quái.

Ngay sau đó Bạch Ly Nhược hỏi Huyền Đại bắt đầu khóc từ lúc nào, bà vú nói, sau khi Huyền Diệp rời đi, Huyền Đại liền khóc.

Bạch Ly Nhược chợt giật mình, cau mày nói “Huyền Diệp đi đâu?”

“Thái hậu gọi Huyền Diệp đi thử xiêm áo mặc ngày mai, đi được một lúc lâu rồi.” Bà vú nhìn sắc mặt Bạch Ly Nhược, trong lòng có chút sợ hãi.

Phong Mạc Thần kéo tay Bạch Ly Nhược tay “Chúng ta đi tìm mẫu hậu!”

Dáng vẻ Hoa Hình một bộ cao cao tại thượng, móng tay mang bôi kim dài nhọn, chống tay trên trán thần nhiên nói “Huyền Diệp không ở trong cung của ta, hắt đã đi rồi, thử y phục xong, mặc quần áo lại mới liền rời khỏi.”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt, tiến lên một bước nói “Huyền Diệp là một hài tử thông minh, nếu hắt đã đi rồi, khẳng định đã về đến Thần Hòa điện, hắt không thể du ngoạn bên ngoài!”

“Cần rõ! Người ở đây nói Bốn cung giấu hài tử kia sao?” Hoa Hình nổi giận, ngồi thẳng lên nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói.

Bạch Ly Nhược còn nói được gì nữa, Phong Mạc Thần kéo nàng xuống, nháy mắt với nàng, hai người cùng nhau lui ra ngoài, sai hàng loạt thị vệ cùng thái giám tìm kiếm Phong Huyền Diệp ở khắp hoàng cung.

Đến tận lúc mặt trời lặn, vẫn không thấy bóng dáng Huyền Diệp, dự cảm chẳng lành đánh tới, Bạch Ly Nhược nắm chặt hai tay, nhất định Hoa Hình giam giữ Huyền Diệp, Huyền Diệp không biết có bị hành hạ hay không?

Phong Mạc Thần thở hổn hển trở lại cung điện, cắn hận nói “Người ở lại Thần Hòa điện, ta sai Chu Thanh âm thăm bảo vệ mẫu tử các người, bất kể ai kêu người, đều không được ra ngoài, hiểu chưa?”

Bạch Ly Nhược cau mày, có chút lo lắng nói “Chàng dự định sẽ vạch mặt Thái hậu sao?”

“Nếu như người không chịu thả người, chỉ còn một con đường này thôi!” Phong Mạc Thần lẩm nhẩm, lấy ra bội kiếm đã lâu không dùng đến, điểm đủ nhân thủ, liền hướng cung điện Hoa Hình xông vào.

Hoa Hình nhìn hẩn dẫn người xông tới, sắc mặt cũng thay đổi, mắt đẹp tóe ra tia lửa ác độc “Nếu như hôm nay người lục soát ở chỗ Bốn cung mà không tìm ra Huyền Diệp, thì sẽ thế nào?”

“Nhi thần sẽ để mẫu hậu trách phạt!” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, giọng nói chân thật đáng tin.

Hoa Hình vung tay áo lên “Người lục soát đi, hảo hảo lục soát, ta là mẫu thân người, mà người lại dám làm như thế này.”

Thần sắc của nàng thậm chí có chút thê lương, Phong Mạc Thần không đành lòng nhìn nàng, quay mặt qua chỗ khác, ra dấu tay “Lục soát! Đào sâu ba thước, không bỏ qua bất kỳ khả năng nào khả nghi!”

Cả cung điện bị lục soát thành một mảnh bừa bãi, chỉ còn thiếu chưa cạy sàn nhà lên, đèn trong cung đã sáng, nhưng không thấy nửa phần bóng dáng Huyền Diệp.

Phong Mạc Thần lạnh lùng nhìn Hoa Hình, giọng nói lạnh lẽo “Mẫu hậu, người mang Huyền Diệp ra đi, trong cung không có, có phải người đã đem hẩn ra ngoài?”

Hoa Hình tức giận run rẩy, đứng lên, hung hăng tát một cái lên mặt Phong Mạc Thần, tiếp theo gọi tất cả cung nữ cùng thái giám làm nhiệm vụ trong cung hôm nay đến.

Mọi người trăm miệng một lời, xác thực nhìn thấy Huyền Diệp mặc quần áo mới ra khỏi cung điện của Thái hậu, có người đang làm nhiệm vụ, có người vừa tiến cung, Phong Mạc Thần dự đoán, Hoa Hình cũng không có bản lãnh lớn đến vậy, khiến nhiều người nói láo vì nàng.

Hơn nữa, mặc dù lời nói của mọi người không nhất trí, nhưng Phong Mạc Thần cũng cảm thấy, Huyền Diệp thật sự không phải mất tích ở cung điện của Hoa Hình.

Mọi người ở đây giằng co, thì truyền đến tin tức, tìm được Huyền Diệp, khi Phong Mạc Thần chạy tới, Bạch Ly Nhược đã ở bên cạnh Huyền Diệp đang hôn mê.

156. Cuốn 4 – Chương 156

Chương 156: Tranh giành hậu vị (ba)

Tìm được là thi thể của Huyền Diệp, thân thể hẩn nho nhỏ, cuộn tròn lại, cứng ngắc nằm trên mặt đất, trên người ướt sũng, y phục thân vương ở trên người có hình vẽ mây lành, giống như Mãnh hổ dữ tợn đáng sợ.

Hai mắt hẩn nhắm nghiền, mặt tái xanh, giống như đã chết được vài canh giờ, Phong Mạc Thần không ngừng thở mạnh, ôm Bạch Ly Nhược đã ngất xỉu trong lòng, trơ mắt nhìn bọn họ nâng Huyền Diệp đi tẩm liệm.

Trong đầu vẫn còn vang vọng khuôn mặt đáng yêu, tiếng nói lạnh lợi của Huyền Diệp, đêm hôm trước, bọn họ còn trên giường thân thiết như phụ tử, giờ khắc này, Huyền Diệp đã lạnh buốt rời xa hẳn.

Phong Mạc Thần phẫn nộ, rốt cuộc là lòng dạ lạnh lùng thế nào mà ngay cả một đứa bé cũng không buông tha?

Trong tích tắc ôm Bạch Ly Nhược về Thần hòa điện, hắn có dũng khí muốn buông hết tất cả, hắn vốn không phải người quan tâm hết cả thiên hạ, quyền lợi tranh đấu, quan trường chìm nổi, dính dáng gì đến hắn? Hắn muốn, chỉ là ở chung với người mình yêu mà thôi.

Khi Bạch Ly Nhược tỉnh lại là lúc nửa đêm, nàng nhìn Phong Mạc Thần không nói gì, trên mặt tái xanh, còn có nước mắt loang lổ, tay cầm tay Phong Mạc Thần, đầu tựa vào lòng hắn, nàng chậm chậm nhắm mắt lại.

“Nhược Nhi, ngày mai chúng ta lập tức ra đi, mang theo Huyền Đại, cùng nhau biến mất khỏi kinh thành.” Phong Mạc Thần dịu dàng đề nghị.

Bạch Ly Nhược lắc đầu “Không thể rời khỏi, bây giờ đi, về sau chúng ta phải bỏ mạng thiên nhai, Huyền Đại còn nhỏ, thiếp không muốn nó sẽ đi theo bước chân của Huyền Diệp.”

“Nhược Nhi, xin lỗi nàng, thật xin lỗi.” Phong Mạc Thần thì thầm, ôm Bạch Ly Nhược, đau khổ nhắm mắt lại.

“Thần, chàng không có làm sai, là Hoa thái hậu, bà không muốn thấy Huyền Diệp phong vương, không muốn thấy chúng ta ở bên nhau, ban đầu là Thượng Quan thái hậu, tiếp theo là Huyền Diệp, sau đó chính là thiếp, rồi sau đó là Huyền Đại.” Bạch Ly Nhược từ từ tàn nhẫn nói, thù của Thượng Quan thái hậu và Huyền Diệp, nàng không thể không báo, từ lúc bắt đầu, nàng đã không thể không để ý đến.

“Nhược Nhi, ta sẽ dùng sinh mệnh của ta bảo vệ nàng và Huyền Đại, từ nay về sau, ta không thượng triều, không quản lý chính sự, ta sẽ chăm sóc nàng, chăm sóc Huyền Đại lớn lên.” Phong Mạc Thần yếu ớt, trong lòng đau khổ, đôi mắt lạnh lùng lấp lánh.

“Thần, không, chàng không thể làm như vậy, Hoa thái hậu vốn trong tay đã cầm quyền, chàng làm như vậy, chỉ làm thế lực trong tay bà càng nhiều thêm. Thần, chàng phải tỉnh táo, chỉ có nắm giữ quyền lực, mới có thể bảo vệ cho chúng ta.” Bạch Ly Nhược ngắt đầu, đôi mắt ngăn nước.

“Ly Nhược, ta nghe lời nàng.” Phong Mạc Thần hôn nhẹ lên mắt Bạch Ly Nhược, đáy mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Võ sau, Phong Mạc Thần và Hoa thái hậu hoàn toàn đối đầu, cầm cự với Hoa thái hậu, Hoa gia và Liễu gia, nhưng năm vạn tinh binh biên cương đều là thuộc hạ của Phong Mạc Thần, lại thêm Phong Mạc Thần qua lại thân thiết với mấy trọng thần trong triều, khiến Liễu Y Y sợ hãi.

Liễu gia một lòng trung thành với thái hậu, các nàng, không thể thua. Ngược lại, Hoa thái hậu cực kỳ trấn định, thờ ơ nhìn Phong Mạc Thần dậy sóng, con trai của bà, bà còn không tin, tương lai có thể làm gì được thái hậu như bà.

Thế cục trên triều ngày càng ác liệt, Phong Mạc Thần nắm giữ phân nửa võ tướng, chỉ là quan văn thì toàn bộ là Hoa gia. Lúc hắn thăm suy tính, làm sao cắt được thế lực của Hoa gia, thì Bạch Ly Nhược và Liễu Y Y nổi lên xung đột.

Đó là hôm thôi nôi Huyền Đại, mọi người chúc tụng, rất nhiều thủ hạ cũ của Phong Mạc Thần từ biên cương trở về chúc mừng, bọn họ nhìn tướng mạo Huyền Đại, ai cũng khen ngợi, ý nói Huyền Đại sẽ thống nhất năm nước.

Cái này vốn là một câu nói khoa trương, nhưng trong tai Liễu Y Y toàn bộ ý tứ đều thay đổi, nếu Huyền Đại thống nhất năm nước, vậy hắn sẽ trở thành vua của Sở quốc, nói như vậy, thái tử Huyền Tần của nàng thì sao?

Phong Mạc Thần rất yêu thương Huyền Đại, cấp dưới của hắn lúc trước ai cũng dâng trọng lễ, thậm chí còn nhận một lời điều kiện, tương lai cho dù Huyền Đại muốn cái gì, bọn họ đều toàn lực ủng hộ. Những người này là hổ tướng không nói hai lời, tính tình hào sảng, trong yến hội nói ra.

Giữa lúc yến hội, Phong Mạc Thần đột nhiên hạ chỉ, phong Bạch Ly Nhược làm hoàng hậu Sở quốc, gấp hẳn không cần hành lễ, cùng chung tôn vinh.

Lập tức người của Hoa gia và Liễu gia đứng ra phản đối, nhưng Phong Mạc Thần đã sớm bố trí toàn bộ, đa số trên yến hội đều ủng hộ Bạch Ly Nhược, kết cục phong hậu đã định.

Bạch Ly Nhược bình tĩnh ngồi đó, Liễu Y Y sắc mặt tái mét, lúc thấy Liễu Y Y phân phó hạ nhân phía sau, khóe môi Bạch Ly Nhược cười lạnh.

Nàng chờ ngày này đã lâu, chức vị hoàng hậu, nàng cơ bản không thấy lạ, nàng chỉ là muốn ép bức Liễu Y Y, đương nhiên phải đi đường này, ả và Hoa Hình mắc nợ Thượng Quan thái hậu và Huyền Diệp, nàng chỉ đòi lại thôi.

Lúc Bạch Ly Nhược đội mũ phượng, Liễu Y Y bước đến kính rượu, thần sắc nàng tự nhiên, Liễu Y Y toàn thân run rẩy, thấy Liễu Y Y quỳ xuống, nàng lạnh lùng, kết quả là chén rượu của Liễu Y Y dâng lên, tay nàng hơi run, khiến chén rượu đổ lên trên quần áo mình.

Dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người, Liễu Y Y dập đầu giải thích, Hoa Hình giải vây, Bạch Ly Nhược ho nhẹ, gương mặt ửng đỏ “Mẫu hậu, người là chủ của hậu cung, quy củ của hậu cung đương nhiên là do người định đoạt.”

Hoa Hình nghiêng rằng, không nói một câu, Liễu Y Y cầu xin tha thứ, Bạch Ly Nhược âm thầm cười “Muội muội, bản cung cũng không có quyền nói chuyện, nếu không, chuyện này giao cho hoàng thượng quyết định được không?”

Một câu nói vui nhưng lại là lời cảnh cáo, tầm mắt mọi người đều hướng về Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần lạnh lùng nói “Ngày đầu tiên lập tân hoàng hậu, quy cũ không thể phế, lời xuống, thi hành cung quy.”

Liễu Y Y cắn răng, trong mắt tóe ra tia nhìn dữ tợn, đặc biệt đứng thẳng dậy, theo thái giám đến kính sự phòng chịu phạt.

Sau ba ngày Bạch Ly Nhược phong hậu, Huyền Đại trúng độc, là Mã tinh độc hiếm thấy, gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn nổi lên bệnh sỏi màu đỏ, vẫn sốt cao không hạ, nếu không để ý, còn tưởng là bệnh đậu mùa.

Nhưng Bạch Ly Nhược biết, đây không phải là bệnh, mà là độc, lúc sinh nhật Huyền Đại đã trúng độc, bởi vì lúc ấy nàng tận mắt thấy người của Liễu Y Y lén lút hạ độc.

Phong Mạc Thần tức giận, lập tức đi kiểm Liễu Y Y tính sổ, nhưng thật không ngờ, bên Liễu Y Y, Huyền Tần cũng trúng độc, mà còn trúng độc Mã Tinh giống nhau.

Liễu Y Y không ngừng run rẩy, Huyền Tần không thể trúng độc, lúc thôi nôi, Huyền Đại uống trà trường thọ do thái hậu ban thưởng, trong trà quả thật là ả hạ độc, Bạch Ly Nhược bắt Huyền Tần cũng uống một chén, nhưng chén của Huyền Tần ả đã thoa giải được.

157. Cuốn 4 – Chương 157

Chương 157: MUA DÂY BUỘC MÌNH

“Độc Mã Tinh” Liễu Y Y suy nghĩ run rẩy muốn đi tìm thuốc giải, lại nhớ ra, mấy ngày trước vì sợ nhìn ra manh mối, đã đem tất cả hoa dược thảo tiêu hủy toàn bộ, mà Hoa dược thảo là giải dược duy nhất của độc Mã Tinh.

Nàng có cảm giác đã mua dây buộc mình, hoa dược thảo vốn là dược thảo trân quý, mùa này căn bản là không có, từ lúc nàng hạ độc, đã mệnh lệnh Liễu gia vợ vét toàn bộ hoa dược thảo vì sợ Huyền Đại sẽ tìm được giải dược.

Ai ngờ bây giờ, Huyền Tần cũng trúng độc, nhìn hai gò má Huyền Tần nóng bỏng, cuối cùng Liễu Y Y cũng không duy trì được, sai cung nhân đến Liễu Gia, hi vọng bọn họ không có đem tất cả Hoa được thảo tiêu hủy, ít ra, cũng lưu lại một nhánh được cứu mạng Huyền Tần.

Phong Mạc Thần thấy tình huống như vậy, bảo kiếm đặt trên cổ Liễu Y Y, Hoa Hình thái hậu bước tới ngăn cản, hơn nữa cho người ôm lấy Huyền Đại giữ ở bên người.

Cung nhân trở về trả lời, Hoa được thảo đã nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, hơn nữa đều ngằm ra lệnh trong dân gian nếu chứa Hoa được thảo sẽ tru di cửu tộc, cho nên trong dân gian cũng sẽ không có.

Liễu Y Y tuyệt vọng khóc lớn, sắc mặt Bạch Ly Nhược trắng bệch, vẫn ôm Huyền Đại không chịu buông tay, Phong Mạc Thần rơi vào đường cùng hạ chỉ, phàm là ai có thể dâng ra Hoa được thảo, sẽ được phong làm quan, thưởng ngàn lượng vàng.

Nhưng dân gian làm gì có người nào dám mạo hiểm, hoa được thảo vốn đã bị thế lực Liễu gia cấm đoán, hiện tại đột nhiên triều đình treo giải thưởng mua hoa được thảo, đừng nói là căn bản không có, cho dù có, cũng không có người nào dám dâng lên, đối nghịch với Liễu gia, muốn chết sao?

Mắt thấy hơi thở Huyền Đại và Huyền Tần ngày càng yếu, thái y đột nhiên nhớ tới, trong hoàng cung còn Huyết Kỳ Lân, lúc trước tìm được trong bảo tàng của Vân gia, sau khi Phong Mạc Nhiên chết, Huyết Kỳ Lân vẫn còn ở trong kho thuốc, Huyết Kỳ Lân có thể cứu một đứa bé.

Lúc thái y đến kho thuốc, tất cả đều lắc đầu, bởi vì Huyết Kỳ Lân đã mất tích, bọn họ cũng không biết, thuốc giải độc tại sao biến mất.

Liễu Y Y bế Huyền Tần trên người khóc nức nở, Hoa Hình vẫn bí hiểm như cũ, nàng lạnh lùng đứng lên, nhìn Phong Mạc Thần nói “Ta có thể cứu một đứa bé, nhưng con phải buông tha Liễu Y Y.”

Ánh mắt Bạch Ly Nhược và Liễu Y Y đổ dồn vào Hoa Hình, Hoa Hình nhìn Liễu Y Y thờ dài “Y Y, lần này ngươi khiến cho bản cung quá thất vọng, vốn tưởng ngươi là nữ tử thông tuệ, tại sao lần này thiếu kiên nhẫn như vậy?”

Liễu Y Y không nói gì, cúi đầu nhìn hơi thở yếu ớt của Huyền Tần, Phong Mạc Thần lạnh lùng, đôi mắt sắt bén nhìn Hoa Hình, không rõ trong hồ lô bà bán thuốc gì.

“Bản cung có một gốc cây hoa được thảo duy nhất, chỉ có thể cứu đứa con của con, ta lấy ra, nhưng không thể thiên vị ai, để cho các nàng tự mình lựa chọn, lựa đúng, con sống lại, lựa sai, cũng không thể trách người khác, mà còn, cho dù có bất cứ kết quả gì, con cũng không được làm khó Y Y.” Hoa Hình đạm mạc nhìn người qua đường, giống như tánh mạng người bị đe dọa, không phải là cháu nội của bà.

Phong Mạc Thần nheo mắt lại, đôi mắt lạnh lùng, cười nói “Mẫu hậu thật sự là hảo tâm kế, vậy mà biết được lưu lại một gốc cây hoa được thảo.”

Hoa Hình cười lạnh, nàng đương nhiên là hảo tâm kế, trong cung này ai có quỷ kế nàng không nhìn ra sao? Nàng chỉ là, thờ ơ lạnh nhạt, thời khắc mấu chốt đứng ra chủ trì đại cuộc là được rồi.

Lần này Y Y quả thật lỗ mãng, nếu như thật có thể trừ bỏ mẹ con Bạch Ly Nhược cũng được, nhưng hiện tại, lại liên lụy Huyền Tần.

Hoa Hình sai người lấy một gốc cây hoa được thảo với một gốc cây bình thường, nhìn hay gốc cây, Phong Mạc Thần nheo mắt, bên ngoài hai cây nhìn giống nhau, chỉ là trong đó một gốc cây thì có gai, cái kia thì không có, xem ra, hoa thái hậu bố trí quả nhiên chu toàn.

Liễu Y Y trong mắt lóe sáng, nàng nhận ra hoa được thảo, cây có gai mới đúng, lúc nàng tiêu hủy được thảo, đã xem qua rất nhiều lần, không hề sai.

Hoa Hình nhìn cung nữ cầm được thảo “Y Y, ngươi đi tuyển chọn trước, chọn đúng hay sai, chỉ là mạng của Huyền Tần.”

Liễu Y Y đứng lên, vừa định đến gần được thảo, lại bị Phong Mạc Thần ngăn lại, hần tiếp nhận được thảo trong tay cung nữ cười lạnh “Mẫu hậu, như vậy, có quá bất công hay không?”

Hoa Hình mỉm cười, trong mắt lại không có ý cười “Thần nhi con cảm thấy không công bằng, vậy thì để cho hoàng hậu chọn trước đi.”

Bạch Ly Nhược ngẩn ra, tay ôm Huyền Đại run nhẹ, Liễu Y Y lại hoảng sợ nhìn thái hậu, há to miệng, nói không ra lời.

Phong Mạc Thần cầm lấy hai cây hoa thảo không có gai xem kỹ, tiếp theo lại cầm lấy cây có gai kia xem, ai ngờ, gai đâm vào thịt hân, ngón cái chảy ra một giọt máu, hân vẫn như cũ nhìn hoa thảo cười lạnh.

“Không được, để cho Y Y lựa chọn đi, dù sao mẫu hậu cũng đã khống chế tất cả kết cục.” Phong Mạc Thần bỏ lại hoa dược thảo, vỗ vỗ tay, bước qua ôm Huyền Đại.

Liễu Y Y tiến lên, chọn lựa cây có gai, Hoa Hình muốn mở miệng, lại bị Phong Mạc Thần mở miệng ngăn cản “Mẫu hậu, người ôm Huyền Đại một chút đi, hô hấp của nó, càng ngày càng yếu.”

Phong Mạc Thần đặt Huyền Đại trong tay Hoa Hình, cả người che trước mặt Hoa Hình, ánh mắt nghiêm nghị chăm chú nhìn Hoa Hình, thần nhiên nói “Mẫu hậu, quy tắc trò chơi là người định ra.”

Hoa Hình nhắm mắt thở dài một tiếng, Liễu Y Y không rõ chân tướng, đem chất lỏng của hoa dược thảo cho vào miệng Huyền Tần, nhìn Huyền Tần từ từ chuyển biến tốt đẹp, Liễu Y Y hưng phấn dập đầu với Hoa Hình “Đa tạ mẫu hậu. Đa tạ mẫu hậu.”

Hoa Hình nhìn dáng điệu Liễu Y Y, trong lòng khổ sở, Y Y là đứa bé nhìn thấy lớn lên, trong lòng chung quy không đầu lại Mạc Thần.

Nhưng người lớn và đứa bé, nàng chỉ có thể cứu một người, lập tức thở dài một tiếng, nói với Phong Mạc Thần “Thần nhi, nhớ kỹ, con đáp ứng với mẫu hậu, không truy cứu trách nhiệm Y Y nữa.”

“Nhi thần nói qua, tất nhiên nhớ rõ, vẫn thỉnh mẫu hậu đem giải dược chân chính giao ra đây đi.” Phong Mạc Thần mỉm cười, ánh mắt lạnh lẽo.

Đột nhiên Liễu Y Y kinh hãi nhìn Phong Mạc Thần, xoay người, sắc mặt cung nữ đã tái xanh, Huyền Tần trong lòng các nàng đã ngừng thở.

Liễu Y Y hét lên một tiếng ôm lấy Huyền Tần, nàng rơi lệ đầy mặt nhìn Hoa Hình và Phong Mạc Thần, tại sao như vậy? Nàng lựa chọn rõ ràng chính là giải dược.

158. Cuốn 4 – Chương 158

Chương 158: MỘT LÒNG BÁO THÙ

Sự việc thật ra rất đơn giản, Hoa Hình là loại người nào? Sao bà có thể mang giải dược thực sự giao cho hai người lựa chọn? Hoa dược thảo quả thật là hoa dược thảo, chẳng qua là dược thảo đã bị tinh chế qua, giải dược thật sự, đã làm thành viên.

Liễu Y Y lựa chọn đúng là thân hoa dược thảo, mặc kệ ả chọn gốc cây nào, Hoa Hình đều đem thuốc giải thật sự giao cho ả thắng, vĩnh viễn đều là bà. Kế hoạch hỏng là do tay Phong Mạc Thần chảy máu, hoa dược thảo bị tinh chế qua bên trong còn có thành phần thực vật sinh cơ, gặp máu sẽ biến thành kịch độc, ả không phát hiện ra sự tình bên trong, cho Huyền Tần ăn vào kịch độc, sau khi ăn thảo dược, lấy độc trị độc, mẫn đồ của Huyền Tần tự nhiên biến mất một chút.

Nhưng mà tính mạng của Huyền Tần mất đi là do mẫu thân của hân không thông minh, từ nay về sau, Liễu Y Y tự nhốt mình lại trong cung điện, cả ngày điên khùng, ai cũng không gặp.

Mà Phong Mạc Thần, cũng áy náy với ả, chẳng những không so đo chuyện lúc trước, vẫn triệu em gái họ của Liễu Y Y tiến cung chăm sóc ả.

Nói như thế nào thì hai người cũng cùng nhau lớn lên, cùng nhau luyện võ, hẳn cũng không nghĩ đến, hai người lại thành ra thế này. Bạch Ly Nhược vẫn cực kỳ bình tĩnh, từ sau cái chết của Huyền Diệp, nàng cũng rất ít khi lộ vẻ hỉ nộ.

“Thần, việc của Huyền Đại, cảm ơn chàng.” Bạch Ly Nhược ôm phía sau Phong Mạc Thần, đôi má dán sát lưng hắn.

Phong Mạc Thần mỉm cười, hai tay vòng lại trên cánh tay Bạch Ly Nhược “Huyền Đại là con của ta, cần gì phải cảm ơn.”

Bạch Ly Nhược không nói gì, bởi vì nàng biết, trong lòng hắn cũng không dễ chịu gì. Tuy không thích Liễu Y Y, nhưng Huyền Tần cũng là cốt nhục của hắn.

“Thần, sau này, chàng phát hiện ra thiếp làm chuyện xấu, có thể tha thứ cho thiếp hay không?” Bạch Ly Nhược có chút lo lắng bước đến trước mặt Phong Mạc Thần, sâu xa nhìn hắn.

“Đừng nói vậy, nàng có thể làm chuyện gì xấu?” Phong Mạc Thần xoa gò má Bạch Ly Nhược, xoay người ôm lấy Huyền Đại.

“Đúng rồi, mấy ngày nay, nàng dừng đến gần cung của Liễu Y Y, ta sợ nàng ta làm nàng bị thương, còn nữa, ta đã để cho Chu Thanh âm thăm bảo vệ nàng, bản thân nàng làm việc cũng cẩn thận một chút, biết không?” Phong Mạc Thần ôm lấy Huyền Đại, tiểu tử kia cũng bắt đầu học nói, phụ hoàng, mẫu hậu, kêu cực kỳ rõ ràng.

“Liễu Y Y võ công rất cao hả?” Bạch Ly Nhược có chút kỳ quái.

“Cao hay không cũng dư dỗi phó với nàng.” Phong Mạc Thần đang chơi với Huyền Đại, Huyền Đại đang mọc răng, cắn ngón tay Phong Mạc Thần không chịu nhả, kết quả là Phong Mạc Thần la lên một tiếng, nhìn ngón tay của mình đã bị cắn chảy máu.

Hắn cắn răng, giơ bàn tay lên, Bạch Ly Nhược hoảng hốt “Chàng làm gì vậy?”

“Con cắn ta.” Phong Mạc Thần cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Chàng có phải là cha nó không?” Bạch Ly Nhược liếc hắn một cái, ôm lấy Huyền Đại, dạy dỗ Huyền Đại “Về sau không được cắn người khác, rất là dơ.”

Phong Mạc Thần chán nản, đây là cách giáo dục gì? Rất là dơ?

“Chàng trông Huyền Đại, chiều nay thiếp muốn xuất cung một chuyến.” Bạch Ly Nhược đặt Huyền Đại trong lòng Phong Mạc Thần, xoay người thu thập đồ đạc.

“Nàng muốn đi đâu?” Phong Mạc Thần nhíu mày.

“Chàng quên hôm nay là thất đầu của Huyền Diệp.” Bạch Ly Nhược gói lại một chút điểm tâm và hoa quả bình thường Huyền Diệp thích ăn.

“Ta đưa nàng đi.” Phong Mạc Thần không nghĩ ngợi gì.

“Vậy con phải làm sao? Thiếp lo lắng con một mình ở trong cung.” Bạch Ly Nhược gói đồ cột lại, quay đầu nhìn Phong Mạc Thần “Mà chiều nay chàng không có việc gì sao?”

Phong Mạc Thần nhíu mi “Có việc gì nói sau, chúng ta mang theo Huyền Đại đi.”

“Mang theo Huyền Đại.” Bạch Ly Nhược thở dài, cảm thấy không được tốt lắm, Huyền Đại còn nhỏ quá, đi đến mộ của Huyền Diệp.

“Nàng đi một mình khiến ta lo lắng.” Phong Mạc Thần đặt Huyền Đại trên đất, để nó bước đi đập chững.

“Không phải còn có Chu Thanh sao?” Bạch Ly Nhược có chút do dự.

“Không sao, ta đi với nàng, bất quá, ta ôm Huyền Đại chờ ở bên ngoài hoàng lăng, để cho Chu Thanh đi theo nàng đi vào.” Phong Mạc Thần đề nghị nghiêm túc, hiện tại trong lòng hắn không muốn thêm bất kỳ ai rời bỏ hắn đi.

Cuối cùng Bạch Ly Nhược gật đầu, buổi chiều mấy người cùng nhau khởi hành, Chu Thanh cũng không âm thầm bảo vệ nữa, hấn đánh xe, trên xe ngựa Bạch Ly Nhược dựa sát vào Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần ôm Huyền Đại, bởi vì bên mình không có người nào đáng tin, cho nên cũng không mang theo bà vú.

Tiểu Huyền Đại lần đầu xuất cung rất hưng phấn, ở trên xe ngựa cười khanh khách không ngừng, Bạch Ly Nhược tựa vào bả vai Phong Mạc Thần, thỏa mãn chưa từng có.

Bên ngoài hoàng lăng, Phong Mạc Thần xuống xe chờ, Bạch Ly Nhược và Chu Thanh đi vào trong, nàng không cho Chu Thanh đến gần mộ Huyền Diệp, chỉ để cho hấn chờ ở xa.

Bởi vì Huyền Diệp được truy phong thân vương, cho nên mộ địa uy nghiêm vô cùng, mộ hấn cùng với mộ Phong Mạc Nhiên và Thượng Quan thái hậu cực kỳ gần, Bạch Ly Nhược ngồi trước mộ, vuốt ve tấm bia đá lạnh lẽo, đốt một chút giấy tiền vàng bạc, dâng tế phẩm.

Ngọn lửa cháy trước mộ, nàng cúi đầu xuống thấp, mơ hồ nghe như có tiếng thút thít, tiếng nói trong trẻo của Huyền Diệp “Đại mỹ nhân thẩm thẩm, về sau, con gọi người là mẫu thân có được không?”

“Thẩm thẩm, con không đau, thật sự không đau...”

“Thẩm thẩm, con không nghịch ngợm, cũng không đem tất giấu dưới gối đệ đệ Huyền Đại nữa...”

“Thẩm thẩm, con nhớ phụ hoàng và mẫu hậu, con rất nhớ bọn họ...”

Bạch Ly Nhược nước tuôn như mưa, Liễu Y Y, Hoa Hinh, nàng nhớ rõ mối thù này, nàng nhớ rõ Tiểu Huyền Diệp chết như thế nào, món nợ này, nàng sẽ đòi lại từng người từng người một.

Cắn chặt môi dưới chảy máu, nếm được mùi máu tanh trong miệng, tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia lạnh, nàng kiên định nói “Huyền Diệp, con trên trời có linh thiêng phù hộ Thẩm thẩm báo thù cho con.”

Móng tay nàng trước bia mộ khắc lên từng chữ, cố gắng như muốn đem thù hận khắc lên từng chữ, mơ hồ có thể thấy được, nàng viết là Phong Huyền Tần, Liễu Y Y, Hoa Hinh, nhìn ba cái tên này, móng tay nàng liền quệt, đem chữ Phong Huyền Tần gạch đi.

Móng tay tách một tiếng gãy ra, nước mắt nàng đọng lại trên mặt đất, sau đó nàng lạnh lùng đứng dậy, ba cái tên mộ bia bị gió thổi bụi che đi.

Bình tĩnh bước đến bên mộ Thượng Quan Viện và Phong Mạc Nhiên, cung kính dập đầu vái lạy mấy cái, gió thổi bay tóc đen trên mặt, nước mắt loang lỗ, đôi mắt sắt lẹm, kiên định chưa từng có.

Nàng cô đơn rời khỏi mộ địa, tóc đen theo y phục màu hồng sen bay lượn không ngừng trong gió, thân thể nàng nhỏ bé có chút cô tịch tiêu điều, nhưng đôi mắt lại trấn tĩnh vô cùng.

159. Cuốn 4 – Chương 159

Chương 159: CÀNG NGÀY CÀNG XA

Mấy ngày sau, tin tức truyền đến, Liễu Y Y vì nhớ con hóa điên, ôm một con rối lúc đến gặp Hoa Thái hậu, bỗng nhiên phát điên ám sát thái hậu, bị thái hậu giết chết.

Sự việc theo như cung nữ của Liễu Y Y nói, từ khi Huyền Tần chết, Liễu Y Y cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, ban đêm nghe có tiếng trẻ sơ sinh khóc nỉ non trong kinh thành. Có một đêm, có một bóng đen bay vào cung, đưa con rối cho Liễu Y Y, nói là chỉ cần ôm bảy ngày không rời, Huyền Tần có thể sống lại.

Đương nhiên những điều này đều là cung nữ của Liễu Y Y để lộ, cung nữ đương nhiên không tin, vì thế đem chuyện này bẩm báo thái hậu, đúng là thái hậu rất nghi ngờ, phái người tra xét Liễu Y Y, gần như thiêu hủy con rối của Liễu Y Y, từ đó Liễu Y Y liền có khúc mắc với thái hậu.

Vào ngày thứ bảy Liễu Y Y ôm con rối đến cầu kiến thái hậu, đột nhiên ngửi được mùi hoa, dẫn đến phát điên, vì thế động thủ giết thái hậu, thái hậu xuất thủ tàn nhẫn, đưa Liễu Y Y vào chỗ chết.

Phong Mạc Thần nhìn thi thể của Liễu Y Y có chút hoảng hốt. Một người đang bình thường làm sao có thể tin tưởng lời nói con rồi sống lại?

Hoa thái hậu bắt trợ thủ đắc lực Chu Thanh bên cạnh Phong Mạc Thần. Nguyên nhân là trước khi Liễu Y Y phát điên, Chu Thanh hạ lên đốt tất cả Tử Yên hoa bên ngoài cung thái hậu.

Hoa thái hậu không tin đây là sự trùng hợp, bởi vì bên trong con rối của Liễu Y Y có giấu thất tuyệt độc, thất tuyệt độc gồm bảy mùi hoa khác nhau, nặng thì mất mạng ngay tại chỗ, nhẹ thì khiến người luyện võ phát điên.

Nhưng Chu Thanh một mực nói là trùng hợp, bởi vì hoa Tử Yên qua mùa thu sẽ héo tàn, trong hoàng cung trước khi loại hoa héo úa thì phải đốt cháy tất cả, sau đó trồng lên loại hoa đang nở vào.

Liễu Y Y chết trong tay Hoa thái hậu, đây là kết quả xấu nhất đối với bà. Bởi vì Liễu gia vì cái chết của Huyền Tần đã có khúc mắc, hiện tại Liễu Y Y lại chết trong tay thái hậu, người của Liễu Gia, đã không còn trung thành như trước với thái hậu.

Bạch Ly Nhược nhìn thi thể của Liễu Y Y, có chút buồn bực, không thể dễ dàng chết như vậy, nàng đến bên cạnh thi thể, muốn đích thân thăm dò, bỗng nhiên Phong Mạc Thần đến, cầm tay lấy tay nàng, thân nhiên nói “Làm cái gì?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu “Thiếp thấy sự tình không đơn giản như vậy?”

Phong Mạc Thần mỉm cười có chút thê lương “Từng người từng người cũng đã chết, tất cả ân oán, cũng nên tan thành mây khói phải không?”

Bạch Ly Nhược không thể trả lời, trái lại Hoa thái hậu, trong mắt âm hiểm nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt sắc bén, giống như muốn đốt một lỗ thủng trên người nàng.

Chu Thanh bị đánh hai mươi trượng mới được thả về, bởi vì không có chứng cứ, chỉ có thể đánh hấn tội quá phạm, nhưng Phong Mạc Thần giống như nhìn thấu toàn bộ sự việc, nhìn hấn hờ hững.

Lúc đêm khuya, Phong Mạc Thần đột nhiên sốt cao, hơn nửa trên mặt nổi chi chít mẩn đỏ, Bạch Ly Nhược hoảng sợ thét to, là Mã Tinh độc.

Tuyên triệu Thái y, thái y mơ hồ suy đoán, cũng không dám xác định là Mã Tinh độc, tuy bệnh trạng giống như như đức, nhưng thân thể Phong Mạc Thần không có dấu hiệu trúng độc.

“Cuối cùng là có phải Mã Tinh độc hay không?” Bạch Ly Nhược khàn cả giọng. Tại sao có thể như vậy? Mã Tinh độc đã bị hoàng cung cấm hoàn toàn, Phong Mạc Thần làm sao có thể trúng độc? Mà người có thể hạ độc Phong Mạc Thần, trên đời này căn bản không có mấy người.

“Cái này...” Thái y rất khó xử “Thuốc giải Mã Tinh độc đã không còn, thái tử Huyền Tần cũng chết vì Mã Tinh độc.”

“Người im miệng. Người chỉ cần nói cho ta biết, cuối cùng là có phải Mã Tinh độc hay không?” Bạch Ly Nhược nghiêm giọng, bình tĩnh nhìn thái y.

“Tám chín phần.” Thái y vuốt râu.

“Được, người có thể đi.” Bạch Ly Nhược thở phào nhẹ nhõm.

Thái y vừa mới quay lưng, Phong Mạc Thần giơ một ngón, thái y ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch đã không thể nhúc nhích.

Bạch Ly Nhược cúi xuống xem xét, tiếng nói Phong Mạc Thần lạnh lùng vang lên, “Không cần nhìn, là ta đã điểm tử huyết của hấn.”

Bạch Ly Nhược chấn động, sắc mặt nhất thời tái xanh, Phong Mạc Thần bước tới sau lưng nâng nàng dậy, hai mắt sáng quắc, nhìn nàng không chớp.

“Chàng không trúng độc?” Bạch Ly Nhược thần thái lạnh nhạt, nắm hai tay, có chút run run.

Phong Mạc Thần gật đầu, vẽ mặt thê lương, mang theo nội tâm đau thương.

“Vì sao muốn thử dò xét thiếp?” Bạch Ly Nhược tiếng nói khàn khàn, tựa như muốn bật khóc.

“Ta suy nghĩ, có một ngày nàng cũng sẽ giết ta hay không?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, trông mắt đỏ lên đau thương, bất lực nhìn Bạch Ly Nhược.

“Phong Mạc Thần.” Bạch Ly Nhược nói không ra lời, toàn thân bủn rủn.

“Nếu nàng đã dám lấy tính mạng của Huyền Đại đồ đi, Ly Nhược, ta không biết, nàng còn gì không thể bỏ ra.” Phong Mạc Thần sắc mặt tái nhợt, mẩn đỏ của bệnh sỏi từ từ biến mất, mím môi đau khổ.

“Chàng thực sự nghĩ ta như vậy.” trong mắt Bạch Ly Nhược đầy nước, không tin nhìn Phong Mạc Thần.

“Ban đầu, ta cũng không có hoài nghi nàng, nhưng cái chết của Huyền Tần quá trùng hợp. Liễu Y Y không ngu xuẩn để cho chính con mình uống trường thọ trà có độc, là nàng đúng không? Là nàng đã nhúng tay vào, nói như vậy, nàng đã biết trong trà có độc từ lâu, nhưng nàng lại trợ mắt nhìn Huyền Đại uống hết, Ly Nhược, lòng dạ nàng rốt cuộc là dạng gì, nhìn Huyền Đại uống hết trà độc?” Phong Mạc Thần nói rõ ràng từng chữ, tuy là nói khe khẽ, nhưng lại như búa tạ đập vào tim Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược cố nén nước mắt, ngẩng đầu nói “Không sai, là thiếp, Liễu Y Y vốn đã lau giải được trên chén của Huyền Tần, là thiếp, thiếp lại thả muối ăn vào chén trà, muối ăn gặp phải Hoa dược thảo sẽ biến thành độc dược mãn tính, cho dù nàng giải được Mã Tinh độc, còn một loại độc khác, nàng đương nhiên không giải được.”

“Nhưng nàng lại lấy sinh mạng của Đại Nhi ra đùa.” Phong Mạc Thần gầm thét, huyết thái dương đập kịch liệt, gân xanh nổi lên.

“Ta không có.” Bạch Ly Nhược thề thốt phủ nhận.

“Nàng đương nhiên không có...” Phong Mạc Thần cười lạnh lùi về phía sau, giống như chưa từng quen biết Bạch Ly Nhược “Trong tay nàng căn bản là có Huyết Kỳ Lân, Đại Nhi đương nhiên sẽ không có việc gì.”

“Chàng cũng dò xét thiếp, trong tay thiếp có Huyết Kỳ Lân hay không đúng không?” Nước mắt của Bạch Ly Nhược đã chảy ra, trông mắt mở to, lên án nhìn Phong Mạc Thần.

“Không sai, là ta dò xét nàng, biết vì sao ta phải giết thái y này không? Bởi vì mẫu hậu hoài nghi nàng, nếu ta thả hân, ngày mai mẫu hậu sẽ mang chứng cứ qua bắt nàng.” Phong Mạc Thần từng bước lùi về phía sau, cách Bạch Ly Nhược càng ngày càng xa

160. Cuốn 4 – Chương 160

Chương 160: Người thu tay lại đi

“Thần, ta chỉ là, chỉ là...” Bạch Ly Nhược ngồi xổm người xuống, che đi gương mặt mệt mỏi mà khóc.

“Người chỉ vì báo thù Huyền Diệp sao?” Phong Mạc Thần thản nhiên, cố ý quay đầu, không nhìn dáng vẻ bất lực của nàng.

“Ta không nên làm như sao? Nếu Liễu Y Y không ra tay hại Huyền Đại, ta cũng vậy sẽ không bày ra kế này, huống chi, ta chỉ bỏ muối vào trong trà trường thọ, kẻ hạ độc chính là nàng ta!” Bạch Ly Nhược khóc thành tiếng, bả vai mỏng manh không ngừng run rẩy.

Phong Mạc Thần nhắm hai mắt lại, hơi ngẩng đầu, thanh âm lạnh lùng không có chút tình cảm “Vậy Liễu Y Y đâu rồi, Huyền Tần đã chết, nàng ấy chưa đủ đáng thương hay sao? Tại sao ngươi và Chu Thanh lại còn muốn hại nàng?”

“Liễu Y Y Yuyện công bị tẩu hỏa nhập ma, làm cho con Rối sống lại, không liên can với Chu tướng quân!” Bạch Ly Nhược gắng sức đứng lên, hai mắt rất đỏ, đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần, trên má vẫn còn vết nước mắt chưa khô.

“Nàng ấy luyện công đến tẩu hỏa nhập ma?” Phong Mạc Thần đau lòng nhìn Bạch Ly Nhược “Nàng ấy luyện dịch âm ma công, là tâm pháp nội công đã thất truyền từ lâu trên trên giang hồ thất, nàng ấy làm sao có được nó? Hơn nữa còn là quyển bí tịch giả?”

Phong Mạc Thần hướng về phía Bạch Ly Nhược gầm thét, nhìn chăm chú vào hai tròng mắt của nàng, giống như tóe ra tia lửa, hần lấy ra một quyển sách nhỏ từ trong ngực, hung hăng quăng lên trên vách tường bằng đá cẩm thạch, nói từng chữ một, “Quyển bí tịch này, phát hiện ở trên người Liễu Y Y, vốn là võ công bí tịch được cất giấu ở lãnh cung, lại bị sửa chữa trùng hợp là Y Y nhặt được, Ly Nhược, người đã từng sống trong lãnh cung, lại không phát hiện được quyển bí tịch này sao?”

Bạch Ly Nhược chỉ biết khóc, không thể nói gì cả. Không sai, khoảng thời gian giả là Bạch Thanh loan sống trong lãnh cung, nàng đã biết bí mật của lãnh cung. Bên trong ẩn dấu rất nhiều bí tịch võ công thất truyền trên giang hồ, nhưng nàng không chút hứng thú đối với mấy thứ đó, nên thu dọn toàn bộ để ở một nơi khác trong hoàng cung.

Người sửa bí tịch võ công không phải nàng, mà là Chu Thanh, hần chỉ trung thành với một người đó là Phong Mạc Thần, hiện nay họ ngoại của Mạc Thần tham gia vào chính sự, Thái hậu nắm quyền, hần muốn giúp Phong Mạc Thần đoạt lại quyền lực.

Giết Liễu Y Y không phải trọng yếu, quan trọng là, làm cho Liễu gia phản bội Hoa gia, làm cho Hoa Hình giác ngộ, cái chết của Huyền Tần gây ra hiềm khích giữa nàng cùng Y Y, dưới sự kích thích đó nếu Liễu Y Y có thể âm mưu ám sát Hoa Hình, người của Hoa Hình, tất sẽ không bỏ qua cho Liễu Y Y.

Mỗi một bước trong kế hoạch, đều được bọn họ tính toán, chỉ là không ngờ rằng, sẽ bị Phong Mạc Thần phát hiện ra đầu mối.

“Thần, ta chỉ là vì tình thế bức bách.” Bạch Ly Nhược bất trụ nghẹn ngào, hai mắt rung động, ánh mắt mênh mông.

Phong Mạc Thần không nhìn được quay đầu lại, cau mày nói “Ly Nhược, mẫu hậu là mẫu thân của ta, hãy thu tay lại.”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, những giọt nước mắt lăn dài rơi trên mặt đất, khuôn mặt tái nhợt, không có chút huyết sắc.

Phong Mạc Thần thở dài một tiếng, dịu dàng lau nước mắt giúp nàng “Ly Nhược, ta vẫn luôn nhớ, cam kết cho người cuộc sống người muốn, Ly Nhược, không nên ép ta, nếu quả thật có ngày đó, ta sẽ lựa chọn, đem mệnh trả lại mẫu hậu!”

Bạch Ly Nhược nặng nề gạt đầu, Phong Mạc Thần ôm nàng vào lòng, hôn nước mắt trên gò má nàng, hai người ôm nhau ở trước cửa sổ.

Xuân đi thu tới, Huyền Đại đã hai tuổi, chính là tuổi nghịch ngợm của hài tử, trải qua chuyện lần trước, Hoa Hình tổn thương nguyên khí nặng nề, Liễu gia đối nghịch với nàng khắp nơi, nàng vừa xoa dịu Liễu gia, vừa khẩn trương thu phục cốt cán của Liễu gia.

Rốt cuộc tại thời điểm mùa đông, Hoa Hình ra một đạo thánh chỉ, đem tịch thu tài sản giết người phạm tội của Liễu gia, nàng đem ấn ngọc tỷ trao cho Phong Mạc Thần đắp lên, nhưng Phong Mạc Thần quả quyết cự tuyệt.

Không lâu sau, thánh chỉ ban ra, trong khoảnh khắc thế lực của Liễu gia sụp đổ, tất cả những người có liên lụy đến Liễu đều bị bỏ tù, nhất thời, người người bàng hoàng, bất an.

Liễu gia theo Phong Mạc Thần cùng nhau đoạt lấy chính quyền thế gia, hôm nay lại rơi vào thảm cảnh, không ai dám nhiều lời trước mặt, nhưng ở sau lưng không ngừng chửi mắng Phong Mạc Thần.

Cho dù đạo thánh chỉ này là do Hoa Hình hạ chỉ.

Phong Mạc Thần cầm ngự tỷ, nghiêm mặt chạy đến cung điện của Hoa Hình, thái độ khác thường, Bạch Ly Nhược và Huyền Đại cũng ở đây, Huyền Đại nhìn thấy Phong Mạc Thần vào cửa, lão đảo đến trước mặt hần, ngược khuôn mặt mập mạp đáng yêu lên, Phong Mạc Thần đã trút bỏ đi ít nhiều tức giận, hướng phía bà vú nói “Ấm Huyền Đại ra ngoài!”

Bà vú nhận được lệnh, ẵm Huyền Đại rồi đi, Phong Mạc Thần cầm Ngự Tỷ đứng trước Hoa Hình, đập Ngự Tỷ màu vàng lên góc bàn, làm vỡ một mẫu ngọc nhỏ hình tứ phương, quay tròn trên mặt đất, Hoa Hình lạnh đậm cầm nắp ly trà, không mặn không nhạt nói “Hoàng thượng, đây là ý gì?”

“Nếu người đã một mình không chế tất cả, hoàng đế ta đây còn phải làm gì? Ngự tỷ trả lại cho người, người yêu ai giết ai, ái tướng nhà ai kết tội cả nhà tịch thu tài sản nhà ai mặc người định đoạt!” Phong Mạc Thần tức giận, quét ánh mắt hồ nghi nhìn Bạch Ly Nhược một cái.

Bạch Ly Nhược biết hẳn đang hoài nghi mình, nhắc váy đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần “Thần, mẫu hậu muốn thương lượng với ta, chuyện lập Huyền Đại làm thái tử.”

“Thái tử cái gì? Sau này Huyền Đại sẽ làm một bách tính bình dân tầm thường, nàng thích người nào hãy lập đó, thời gian chỉ còn ba năm thôi, ba năm đi qua, một nhà ba người chúng ta liền rời nơi này!” Phong Mạc Thần lạnh giọng hét lớn, sau đó xoay người rời khỏi cung điện của Hoa Hình, nhanh như chưa có chưa từng có chuyện gì.

Hoa Hình nhặt Ngự tỷ trên đất lên, nhẹ nhàng đặt trong tay Bạch Ly Nhược, vỗ tay nàng nói “Ly Nhược, trước kia mẫu hậu coi trọng Liễu Y Y, nhưng hiện tại, mẫu hậu coi trọng người, người bây giờ liên hoàn kế, chân chính không tệ, cực kỳ tuyệt diệu, cực kỳ tuyệt diệu!”

Mặt Bạch Ly Nhược có chút biến sắc, tay nhận Ngự Tỷ tay hơi run, giống như sự việc phỏng tay khó có thể giải quyết.

Hoa Hình vẫn mỉm cười như cũ “Ly Nhược, bên cạnh mẫu hậu đã không có cái gì có thể dựa vào rồi, người sẽ không hận mẫu hậu nữa chứ?”

Bạch Ly Nhược cầm ngự tỷ khẽ nghiêng người hành lễ “Nô tì không dám!”

Hoa Hình hí mắt, vẫn cười bí ẩn.

Phong Mạc Thần nổi giận tiêu sái ra khỏi cung điện của Hoa Hình, không cẩn thận, đụng ngã một người.

Người đó kêu lên một tiếng, thân thể thẳng tắp bay đi theo hướng hồ nước, hẳn ổn định thân mình, chia mũi chân xuống đất, lướt thân hình, ôm nữ tử vào trong ngực.

Nữ tử có sắc mặt tái nhợt, nhưng đôi mắt cực kỳ đẹp, có chút e lệ, nàng che ngực, không hề chớp mắt nhìn Phong Mạc Thần phóng đại gương mặt tuần tú.

Phong Mạc Thần nhìn lại nàng mắt, nhất thời ngẩn ngơ, đôi mắt này giống như bách chuyển thiên hồi trong trí nhớ, hẳn khát vọng đã lâu, chờ đợi đã lâu.

Nữ tử hốt hoảng rời khỏi lồng ngực Phong Mạc Thần, quỳ xuống hành lễ “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, đụng phải hoàng thượng, tội của nô tỳ đáng chết vạn lần!”

“Người tên là gì? Ở cung nào?” trong ngực Phong Mạc Thần vẫn còn mùi thơm, sắc mặt dịu xuống, ôn hòa nhìn nữ tử.

“Khuê danh của nô tỳ là An Khả Nhi, là tú nữ nhập cung, không có cung điện riêng, hiện nay là người hầu của cung Huyền Đại.” Cô gái quỳ trên mặt đất, mắt to linh động không dám ngẩng lên nhìn Phong Mạc Thần.

161. Cuốn 4 – Chương 161

Chương 161: Như chim liền cánh như cây liền cành (H)

“Người đứng lên trả lời.” Phong Mạc Thần đưa tay cầm tay An Khả Nhi tay, ánh mắt dịu dàng mang theo nụ cười.

An Khả Nhi cẩn thận đứng dậy, một ít tóc rơi trên trán che khuất mắt, tay của nàng trong lòng bàn tay ấm áp của Phong Mạc Thần, để không phải, thu hồi cũng không phải.

“Người hãy ngẩng đầu lên.” Phong Mạc Thần đơn giản ra lệnh.

An Khả Nhi ngược mắt, đôi mắt to trắng đen rõ ràng, Phong Mạc Thần khẽ cong môi, buông tay nàng ra nói “Người đi đi, hãy chăm sóc Huyền Đại thật tốt!”

An Khả Nhi cúi đầu hành lễ, Phong Mạc Thần lạnh nhạt rời đi, Bạch Ly Nhược cầm Ngự tỷ, đã nhìn thấy toàn bộ sự việc.

Trở lại Thần Hòa điện, Phong Mạc Thần nhìn Ngự tỷ trong tay nàng cau mày “Còn cầm cái này về làm gì? Người thích, thì hãy để người dùng!”

“Thần, mẫu hậu diệt Liễu gia, không phải không có đạo lý.” Bạch Ly Nhược muốn giải thích rõ cho hắn.

“Đạo lý? Đạo lý của nàng chính là chặn đường giết người. Ly Nhược, từ khi nào người lại thân cận với người như vậy?” Phong Mạc Thần nói giọng châm biếm nhìn nàng.

Bạch Ly Nhược đặt Ngự tỷ xuống, sóng mắt lưu chuyển, giật giật môi, hồi lâu mới nói, “Người hoài nghi ta trộm Ngự Tỷ từ chỗ mẫu hậu sao?”

“Nhược nhi, người biết rõ, ta không phải ý này!” Phong Mạc Thần nhú mày thành một ngọn núi, nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược, tại sao đột nhiên hắn không nhớ nổi dáng vẻ của nàng khi còn ở Thần vương phủ?

Bạch Ly Nhược động thân thể, muốn nghiêng đầu nhìn mặt hắn, cuối cùng lại nhin, “Quan hệ giữa ta và mẫu hậu có chút dung hiệp, người không vui sao?”

Phong Mạc Thần tức giận không nói thành lời, xoay người nói “Ta đi xem Đại nhi.”

Bạch Ly Nhược nhìn bóng lưng hắn, trong lòng ngũ vị hỗn tạp, hắn thật sự muốn đi xem Đại nhi sao?

Đến cung điện đối diện Thần Hòa, đúng lúc giáp mặt với An Khả Nhi, nàng chạy theo sau Huyền Đại, Huyền Đại vừa thấy Phong Mạc Thần, liền vọt vào trong ngực hắn, hưng phấn kêu, “Phụ hoàng, phụ hoàng.”

Phong Mạc Thần nắm chóp mũi Huyền Đại “Hôm nay người lại búng bình hả?”

Huyền Đại cười “Khanh khách” không ngừng, giấy dựa trong lòng Phong Mạc Thần muốn xuống, Phong Mạc Thần buông hắn, vỗ vào hông hắn “Đi đi, tìm bà vú rửa mặt cho.”

An Khả Nhi tới thỉnh an, Phong Mạc Thần nói “Người được điều đến cung Đại nhi từ lúc nào? Sao trước kia ta chưa từng nhìn thấy người?”

“Hai ngày trước nô tỳ tới đây, bởi vì cô cô chăm sóc điện hạ lúc trước đã bị trục xuất khỏi cung, nô tỳ tới đây thay thế!” An Khả Nhi cẩn thận trả lời.

Phong Mạc Thần gật đầu, tú nữ tiến cung, được Thái hậu phong phi phong tần, đều là những người trong nhà có chút bối cảnh, nữ tử trong không có gia cảnh thế này, chỉ có thể được điều đến các trong cung làm tạp dịch.

“Đứng lên đi, từ nay ở trước mặt ta, không cần câu nệ!” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, trong ánh mắt chính là vẻ thương hại chính hắn cũng không biết.

Buổi tối hắn cùng Huyền Đại dùng cơm, trong lúc vô tình cùng An Khả Nhi hàn huyên rất nhiều, nhìn vào mắt nàng, hắn có cảm giác một hắc động tuyệt vọng trong lòng đang từ từ thu nhỏ.

Cho đến một ngày sau này, rốt cuộc hắn hiểu rõ, bởi vì An Khả Nhi có đôi mắt tựa như đôi mắt của Bạch Ly Nhược, đặc biệt giống với ánh mắt của Bạch Ly Nhược khi ở Thần vương phủ, ánh mắt của các nàng khiến tim hắn đập rộn lên.

Lúc trở về Thần Hòa điện, Bạch Ly Nhược đã ngủ, Phong Mạc Thần nằm bên cạnh nàng, nàng không nhúc nhích, Phong Mạc Thần ôm eo nàng từ sau lưng, đem cả người nàng dán trong ngực, nàng nghe hắn thì thầm “Nhược nhi, ta rất nhớ người.”

Bạch Ly Nhược nằm im, nghe tiếng thở dài như có như không trong môi hắn bật ra, hồi lâu, cảm thấy người phía sau đã say ngủ, nàng nhẹ nhàng động thân thể, muốn thoát khỏi ngực hắn.

Ai ngờ Phong Mạc Thần cũng chưa ngủ, lật người lại, đè nàng dưới thân thể, ánh mắt sáng trong nhìn nàng chằm chằm “Nhược nhi, nếu mẫu hậu không sai sát thủ giết Thượng quan thái hậu, căn bản ngươi sẽ không tha thứ cho ta, đúng không?”

Bạch Ly Nhược bị hấn đè lên không cách nào thở dốc, trong đầu suy nghĩ bách chuyển thiên hồi, lông mi thon dài che đi cảm xúc trong mắt, thê lương nói “Thần, lòng mới gặp mà tình đã thắm, nguyện cùng nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.”

Trong mắt Phong Mạc Thần dâng lên sóng mắt mờ mịt mênh mông, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Bạch Ly Nhược, dịu dàng nói “Nhược nhi, ngươi yêu ta không?”

Bạch Ly Nhược ngược mắt, nhìn thẳng vào mắt hấn, khi nhìn thấy vẻ thống khổ trong mắt phượng hẹp dài của hấn xuất hiện rồi biến mất, nàng vừa định trả lời, đã bị hấn ngăn môi lại.

Nụ hôn của hấn trước sau bá đạo như một, nghiền nát lấy môi mềm giống như cánh hoa của nàng, hơi thở của nàng ở trong môi hấn hư hao vỡ thành từng mảnh vụn, tay của hấn đã bắt đầu dỡ bỏ những chứng ngại của nàng cùng hấn, cho đến hai người lõa thể gặp nhau, hấn không cho nàng thời gian thích ứng, cũng không trưng cầu ý kiến của nàng như thường ngày, trực tiếp tiến vào thân thể khô khốc của nàng.

Nàng đau, cắn chặt môi dưới, khấn trương co rúc thân thể, mồ hôi mỏng rịn ra trên trán hấn, gian nan thẳng tiến, to lớn lại chỉ đi vào một điểm, hấn khó chịu thở dốc “Ly Nhược, thả lỏng một chút.”

Bạch Ly Nhược tái mét mặt, muốn cuộn mình đứng dậy, kết quả giấy giụa của nàng cơ hồ đem toàn bộ chen vào của hấn ra ngoài, hấn cắn răng một cái, độc ác lần nữa đem toàn bộ vào, Bạch Ly Nhược đánh hấn, lại bị hấn bắt được đôi tay, nhẹ giọng an ủi “Nhược nhi, nhịn một chút, ta cũng rất khó chịu.”

Bạch Ly Nhược không giãy giụa nữa, hấn chậm rãi động trong cơ thể nàng, nàng khê khàng, chậm rãi ghé sát tai hấn nói “Thần, ta đã chịu trăm ngàn vết thương, không thể chịu thêm bất kỳ lý biệt nào nữa, nếu có một ngày ngươi phải rời đi, xin ngươi hãy để lại Huyền Đại cho ta.”

Phong Mạc Thần hôn lên mặt nàng “Nhược nhi, đời ta không thể tách khỏi ngươi.”

Đêm xuân cả đêm, thanh phong thổi màn tơ bông bình khua lên, theo giường hẹp lay động một tiếng, trăng tròn tròn trong tầng mây, thẹn với một phòng kiều diễm.

Hôm sau, tâm tình Bạch Ly Nhược dần dần tốt lên, bởi vì Bạch Thanh Loan Vân Cảnh Mạch tiến cung, thời điểm Phong Mạc Thần khởi sự, Vân gia đã trợ giúp không ít, sau đó Phong Mạc Thần ghi danh, phong Vương nạp đất, uy phong lẫy lừng.

Hai tỷ muội gặp nhau, hiển nhiên không thiếu lời muốn nói, Huyền Đại lạnh lợi kêu “Cô cô”, chọc Bạch Thanh Loan rất vui, Vân Cảnh Mạch đưa Huyền Đại đi xem quà tặng theo bọn hấn từ Lăng châu mang tới, Bạch Ly Nhược cùng Bạch Thanh Loan uống trà nói chuyện phiếm trong sân.

“Ly Nhược, hiện tại Hoa Thái hậu trước mặt giao hảo với ngươi, sau lưng vụng trộm sai người thu tập tội chứng của ngươi, ngươi phải cẩn thận.” Bạch Thanh Loan nhìn quanh quan bốn bề, nhỏ tiếng nói.

“Nàng làm gì?” Bạch Ly Nhược giả bộ uống trà, thanh tiếng như muỗi kêu.

“Nàng phái người đến Bạch gia tra lai lịch của ngươi, đoán chừng đem toàn bộ chuyện trước kia của Bạch gia kéo ra, muốn phế truất ngôi vị hoàng hậu, lần này nàng tự mình xuống tay, ngươi, hãy cẩn trọng.” Bạch Thanh Loan uống một ngụm trà.

162. Cuốn 4 – Chương 162

Chương 162: Giường đông kích tây

Bạch Ly Nhược đứng dậy, đem trà cầm trong tay đổ vào trong bồn hoa bên cạnh, bùn đất tiếp nhận nước, trở nên ướt át, nàng thản nhiên nói, “Mưu kế của nàng ta, chẳng qua là muốn trừ đi ta, khống chế Huyền Đại, nhưng nàng lại không biết, có một số việc, đã thoát khỏi khống chế của nàng ta.”

Bạch Thanh Loan gật đầu, cười như không cười nói “Ly Nhược, người ở hoàng cung hơn một năm, thay đổi không ít!”

“Không phải thay đổi, chỉ là khơi dậy bản năng của con người!” Bạch Ly Nhược để chung trà xuống, nhẹ nhàng vỗ tay, bởi vì nàng lại một lần nữa nhìn thấy Phong Mạc Thần đi vào Đại Hoa cung, nàng cảm thấy, có chút bản.

An Khả Nhi là nữ nhi của một thương nhân ở Giang Nam, vì có mấy phần thù mị, liền được chọn vào cung, nàng ở đây, lần đầu gặp được Phong Mạc Thần, nàng không biết, thế gian sao có thể có một nam tử mê người như thế, cũng không hiểu, hoàng hậu sao lại có phúc phận tốt như vậy, có một nam tử trọng tình trọng nghĩa đối với nàng tình thâm ý trọng như vậy.

Trong hậu cung, cung nữ hay tú nữ nào mà không biết, cho dù là nữ tử xinh đẹp đến đâu, hoàng thượng một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn, ánh mắt của hắn, vĩnh viễn chỉ vậy quanh hoàng hậu, người ngoài nhìn vào đều biết được ánh mắt kia yêu triền miên say đắm cùng vô tận si mê quần quýt.

Nhưng gần đây hoàng thượng lại thay đổi, thích tới Đại Hoa cung, có đôi khi Huyền Đại không có ở đây, hắn cũng sẽ một mình tới nơi này uống một chén trà, sau đó nói chuyện phiếm vài câu với An Khả Nhi, nhìn nàng làm xong việc, sau đó sẽ trở lại Thần Hòa điện.

Bởi vì buổi tối có yến tiệc đón tiếp Bạch Thanh Loan cùng Vân Cảnh Mạch, Phong Mạc Thần ngồi một lát liền đi, thời điểm hắn ra khỏi cửa cung Huyền Đại, vừa vặn gặp được Bạch Ly Nhược cùng Bạch Thanh Loan từ Thần Hòa điện đi ra, hai người thấy hắn và An Khả Nhi phía sau hắn, cũng trầm mặc không nói.

Phong Mạc Thần quay đầu nói “Khả Khả, người trở về làm việc đi, không cần tiễn ta.”

“Hoàng thượng, buổi tối người sẽ qua đây nhìn tiểu hoàng tử chứ?” An Khả Nhi nháy mắt, ngây thơ hỏi.

“Tối qua ta đã tới.” Phong Mạc Thần nói xong cũng cất bước đi tới.

An Khả thật có chút thất vọng đứng ngay cửa, Phong Mạc Thần cảm thấy có chút không đúng, trước kia An Khả Nhi sẽ không hỏi như thế, xoay người lại nói “Người có chuyện gì sao?”

“Hôm nay là sinh nhật của nô tỳ, nô tỳ muốn mời hoàng thượng uống rượu.” Trong mắt An Khả Nhi lần nữa dấy lên hi vọng, ánh mắt tinh ranh, không ngừng chớp động.

Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, gật đầu nói “Được, tối nay ta sẽ tới, người muốn lễ vật gì, tự mình nói cho Kính Sự phòng, ta sẽ phân phó.”

An Khả Nhi hưng phấn nghiêng người đáp lễ “Đa tạ hoàng thượng.”

Nhìn nàng lộ ra nụ cười lúm đồng tiền rục rờ, Phong Mạc Thần có chút chán nản, đã bao lâu, Ly Nhược không còn cười với hắn?

Tại yến tiệc, ăn uống linh đình, Phong Mạc Thần cùng Vân Cảnh Mạch cũng coi như là bằng hữu cũ, hai người đối với nhau đều có đại ân, liên tiếp mấy cốc rượu, trên mặt đều có chút say, Bạch Thanh Loan cúi đầu nhìn về phía Bạch Ly Nhược nói “Cung nữ kia, thật to gan, cứ nhiên ở trước mặt người câu dẫn Phong Mạc Thần.”

“Sợ rằng, chỉ là kẻ.” Bạch Ly Nhược rót một ly rượu ỳnh, đụng cốc của Bạch Thanh Loan một cái, uống một hơi cạn sạch.

“Mỹ Nhân Kế?” Bạch Thanh Loan mỉm cười, cũng uống hết một cốc rượu mạnh.

“Không, là kẻ giường đông kích tây.” Bạch Ly Nhược cầm lên bầu rượu bạc khắc hoa tinh khiết, đổ đầy cốc của Bạch Thanh Loan.

“Người không giữ hắn lại?” Bạch Thanh Loan nhú mày.

“Không muốn giữ, không nguyện giữ, cũng không thể giữ.” Bạch Ly Nhược lần nữa uống một cốc rượu, trong miệng tràn đầy mùi rượu thơm tinh khiết, đầu lưỡi có chút chua xót, đến tột cùng là mùi vị gì, nàng cũng không rõ lắm.

Ban đêm, Phong Mạc Thần thay đổi y phục đi Đại Hoa cung, hẳn không có giấu giếm Bạch Ly Nhược, rất thần nhiên nói cho nàng biết “Tối nay là sinh nhật của một cung nữ, ta đã đáp ứng đến nơi hẹn.”

Bạch Ly Nhược lạnh nhạt “Trễ như vậy vẫn muốn đi, không sợ ta ghen sao?”

Phong Mạc Thần quay đầu lại nâng gò má của Bạch Ly Nhược lên, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào nàng “Nàng một mực lập kế đến hôm nay, ta nếu không đi, không phải sẽ khiến nàng thất vọng sao?”

Bạch Ly Nhược ngược mắt, mắt đẹp mê ly, nhẹ nhàng đẩy tay của Phong Mạc Thần ra nói “Ta sao lại muốn lập kế khiến trượng phu của mình đi bồi sinh nhật của nữ nhân khác?”

Phong Mạc Thần có chút tức giận, một phát bắt được cổ tay của nàng “Nhược nhi, nói cho ta biết, nàng rốt cuộc phải đi đến bước kia mới bằng lòng thu tay lại sao?”

Bạch Ly Nhược hơi ngẩn ra, có lẽ đã uống khá nhiều rượu, hung hăng thu hồi tay của mình, cả giận nói “Ta phải đi đến bước kia mới bằng lòng thu tay lại? Tại sao người không đi hỏi mẫu hậu phải đi đến bước kia mới bằng lòng thu tay lại? Ta làm gì sao? Ta vẫn luôn bị động, vẫn luôn ở trong kế hoạch của nàng.”

“Ly Nhược!” Phong Mạc Thần tức giận, nhưng lại buông nàng ra thần nhiên nói “Thôi, nàng uống say rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, ta đi một chút sẽ quay lại.”

Bạch Ly Nhược ngồi xuống, trong mắt rưng rưng “Phong Mạc Thần, không bao giờ được có Liễu Y Y thứ hai!”

Nàng nhàn nhạt, hạ tối hậu thư, Phong Mạc Thần thở dài, cúi đầu nói “Nói cho cùng, nàng vẫn không tin ta!”

Hồi lâu không có tiếng động ở sau lưng, Phong Mạc Thần xoay mặt nhìn Bạch Ly Nhược, lệ rơi đầy mặt, hẳn xoay người đi tới bên cạnh nàng, hôn gương mặt của nàng nói “Ngủ đi, chờ nàng ngủ thiếp đi, ta lại đi.”

“Không cần, người tối nay, không cần trở lại ngủ.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, trên mặt nôn nà, bị nước mắt phản chiếu một tia sang kiên nghị.

Phong Mạc Thần cúi đầu, sắc mặt khó coi đứng lên “Ta đi, hi vọng nàng sẽ không hối hận!”

Thời điểm đến cung Huyền Đại, Phong Mạc Thần nhìn thấy ánh nến mờ lung, cùng với An Khả Nhi nằm uể oải ở trên bàn ăn, hẳn mỉm cười đến gần, đi nhìn Huyền Đại đang ngủ say trước, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của hắn hôn vài cái sau đó mới đến bên cạnh bàn ăn.

Nếu như An Khả Nhi nhìn thấy hắn cưng chiều hôn Huyền Đại, giúp Huyền Đại đắp chăn, có lẽ cũng sẽ không yêu cầu cái gì xa vời, nhưng nàng không nhìn thấy, lúc vừa tỉnh lại đã thấy ánh mắt dịu dàng của Phong Mạc Thần cùng khoe môi cong lên.

“Hoàng thượng.” An Khả Nhi đứng lên, hành lễ, một thân y phục màu hồng, xinh đẹp như một đóa hoa tươi, khoác sa y sương mù, hơi thở thiếu nữ, ở trên gò má của nàng lộ ra màu hồng nhạt giống như y phục đang mặc.

Phong Mạc Thần ngồi xuống “Ừ, y phục mới, rất đẹp mắt.”

“Tạ hoàng thượng, hoàng thượng, ngài ném thử một chút, đây là thức ăn ở quê nô tỳ, còn có Hoa Điều*, rất nổi danh ở địa phương nô tỳ.” An Khả Nhi ngồi xuống, giúp Phong Mạc Thần rót một ly rượu.

*Hoa Điều: một loại rượu quý

Phong Mạc Thần gật đầu, uống một hơi cạn sạch, An Khả Nhi cũng giúp Phong Mạc Thần gấp thức ăn, lúu rúu như một con chim sẻ nhỏ ở đầu mùa xuân, rất nhanh, hắn đã ngà ngà say, toàn thân nóng hừng hực.

An Khả Nhi cười như hoa, đầu ngón tay Phong Mạc Thần bắn ra, nền trong cung lập tức tắt, trong bóng đêm đen nhánh, hai cổ thân thể trần truồng quấn quít nhau, xích lửa, trắng trợn kết hợp.

Trong đêm tối, có người thờ ơ lạnh nhạt, có người uống trà với trăng, Chu Thanh chiều theo Khả Khả trên giường bò dậy, điểm huyết đạo của An Khả Nhi, cung kính nói “Gia, người trúng mị độc? Vì sao không trở về Thần Hòa điện mà ngủ?”

Lời của hắn cực kỳ nhẹ nhàng, ngay trước mặt Phong Mạc Thần biểu diễn một xuân cung sống, sắc mặt vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Phong Mạc Thần uống một ly lại một ly trà lạnh, giọng điệu bất đắc dĩ “Ly Nhược nói ta, tối nay không cần về Thần Hòa điện.”

163. Cuốn 4 – Chương 163

Chương 163: Tứ phong Quý Phi

Chu Thanh không nói gì thêm, hắn biết chủ tử có tình cảm với Bạch Ly Nhược, chỉ là Bạch Ly Nhược cũng quá bá đạo đi, cứ nhiên không cho chủ tử chạm vào nữ nhân khác, chủ tử là vua của một nước, hậu cung cũng không có ích lợi, tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp.

Phong Mạc Thần uống xong trà lạnh, sắc trời đã sáng, thời điểm An Khả Nhi ngồi dậy, cả người đau đớn chưa xốt, nhìn Phong Mạc Thần ngồi im lặng bên cạnh bàn, hơi có chút khó hiểu.

Phong Mạc Thần để xuống cốc trà, thản nhiên nói “Về sau, người không cần làm những việc nặng kia, Loan Hoa cung thưởng cho người, chính người tự đổi tên mình thích.”

An Khả thật có chút kích động, Loan Hoa cung vẫn là nơi ở của Quý Phi, là thật sao? Nàng được phong làm Quý Phi rồi.

“Hoàng thượng, tối hôm qua, người uống say, ta đẩy người không ra.” An Khả Nhi luôn cảm thấy có chút không đúng, nhưng chỗ nào không đúng, lại không nhớ nổi, hơn nữa đã sớm nhớ kỹ lời kịch, dường như lại không cần dùng.

“Tối hôm qua, là ta mạo phạm người, người tốt nhất nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị mấy ngày nữa tham gia nghi thức phong phi.” Phong Mạc Thần đứng lên, lạnh nhạt nhìn nửa thân trần của An Khả Nhi, cảm giác mỗi một ùn ùn kéo đến, loại cảm giác mỗi một này như nước lũ nhấn chìm hắn, giây phút không thoát.

An Khả Nhi nghe hắn nói vậy, ngay sau đó yên lòng, đứng dậy mặc quần áo, Phong Mạc Thần cũng đã rời đi, nàng nhìn bóng dáng của vị đế vương trẻ tuổi này, trong nháy mắt ngân ngơ.

Thời điểm Phong Mạc Thần trở lại Thần Hòa điện, Bạch Ly Nhược chưa rời giường, nàng co rúc ở trong chăn mỏng, cả đêm chưa chợp mắt, nghe âm thanh bên cạnh, nàng không có đứng dậy mà chậm rãi nhắm mắt lại.

Phong Mạc Thần vuốt ve bả vai mượt mà của nàng, cách quần áo thật mỏng, cảm nhận da thịt trắng nõn của nàng, thở dài nói “Nhược nhi, ta đã trở về.”

Bạch Ly Nhược cắn chặt chăn mỏng, không nói tiếng nào, chỉ là lông mi run rẩy đã tiết lộ tâm tình của nàng.

“Ta biết rõ, nàng không có ngủ.” Phong Mạc Thần vuốt ve bả vai của nàng, bắt đầu động thủ cởi quần áo.

Thái giám khom người đi vào, cất cao giọng nói “Hoàng thượng, đã là giờ vào triều!”

“Hôm nay trăm một mội, người truyền lệnh, hôm nay không vào triều!” Phong Mạc Thần kéo chăn mỏng trên người Bạch Ly Nhược qua đắp một nửa lên người.

Thái giám hiểu rõ liền rời khỏi, sau đó phân phó cung nữ tạm thời không nên đi vào quấy rầy.

Phong Mạc Thần đem Bạch Ly Nhược quay lại, nhìn vào mặt nàng, phát hiện lông mi của nàng đã hơi ẩm, cười nhạt nói “Khóc cái gì? Ta không phải đã trở lại với nàng sao?”

Bạch Ly Nhược mở mắt, ánh mắt trong suốt gọn sóng, giọng khàn khàn nói “Vân mấn hoa nhan kim bộ dao, phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu, xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông thử quân vương bất tảo triều*” (4 câu thơ trong bài “Trường Hận Ca” của Bạch Cư Dị).”

* Sen vàng dạo, tóc mây rờn,

Màn phù dung ấm, dập dồn đêm xuân.

Đêm xuân ngắn ngủi có ngần,

Buổi mai từ ấy thánh quân bỏ châu. (dịch bởi Ngô Linh Ngọc)

Phong mặc thần cười giúp nàng lau đi nước mắt “Đúng vậy, tông thử quân vương bất tảo triều, chỉ là đêm xuân của ta là ở nơi này cùng nàng.”

Tay của hắn chậm rãi tiến vào bên trong y phục của nàng, mập mờ vuốt ve sống lưng nhẵn bóng của nàng, Bạch Ly Nhược ngược mắt, giơ tay muốn giáng xuống một bạt tai.

Phong Mặc Thần bắt được tay của nàng, vẫn như cũ cười bí ẩn “Không phải muốn phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu sao?”

“Người mới vừa cùng An Khả dồn dập đêm xuân, còn chưa đủ sao?” Bạch Ly Nhược khóc thét ra tiếng, ánh mắt rõ ràng là đang khiển trách hắn.

“Không phải nàng, chấp nhận ta đi cho nàng ta một đêm xuân sao?” Phong Mặc Thần cầm lấy tay nàng, không hề chớp mắt nhìn nàng.

“Người cút, người cút đi, ta không muốn gặp lại người!” Bạch Ly Nhược khóc thét muốn đẩy hắn ra, khàn cả giọng.

Chân Phong Mặc Thần áp trụ đôi chân đang giãy giụa của nàng, một cánh tay cầm hai tay nàng, hung hăng giữ chặt sau ót nàng, hung ác trừng mắt nàng, từng chữ một nói, “Tối qua ta không có chạm vào nàng ta!”

Bạch Ly Nhược an tĩnh lại, ánh mắt mông lung, không xác định nói “Làm sao có thể? Vậy người làm thế nào lừa gạt được Thái hậu cùng nữ nhân kia?”

“Ta để cho Chu Thanh thay thế ta.” Phong Mặc Thần bình tĩnh nhìn nàng, chậm rãi phủ xuống môi mềm của nàng.

Bạch Ly Nhược đưa tay ngăn hắn lại, không xác định nói “Có thể bị mẫu hậu phát hiện không?”

“Không có việc gì, tối qua ta ở đó giữ cả đêm, lại trúng mị độc, nên không thể phát hiện được.” Phong Mặc Thần hôn bàn tay của nàng, ánh mắt đau khổ nhìn nàng.

Bạch Ly Nhược hiểu rất rõ thứ ánh mắt này của hắn, hắn muốn làm gì tiếp theo, mặc cho hắn rút cây trâm sau ót ra, búi tóc đen thả xuống, nàng ngồi dậy, tay của hắn chậm rãi cởi y phục của nàng, cúi đầu phủ lên môi mềm của nàng.

Ba ngày sau, An Khả Nhi được phong làm Quý Phi, nàng một bước leo lên trên cao, được đông đảo tú nữ hâm mộ, trong lúc này, cung nữ ở Đại Hoa cung, lại có được quyền thế cao hơn.

Phong Mặc Thần lúc nào cũng đến cung của An Khả Nhi ngồi một lát, nhưng hắn không có ở lại qua đêm, An Khả Nhi rất thất vọng, nhưng lại phát hiện thống lĩnh cấm quân Chu Thanh, thường sẽ dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.

Hành động của Hoa Hình càng lúc càng lớn, đầu tiên là viện cố, nhốt phụ thân của Bạch Thanh Loan vào thiên lao, Bạch Thanh Loan lại đem Bạch lão tướng quân từ trong lao cứu ra, mang về Lăng Châu. Hoa Hình xem như đã bán cho Vân gia một cái bạc mệnh, mắt nhắm mắt mở, nhưng Bạch gia, hoàn toàn đi xuống.

Lúc sinh nhật hai tuổi của Huyền Đại, An Khả Nhi phát hiện mình mang thai, hưng phấn đem tin tức báo cho Hoa Hình, Hoa Hình cười để An Khả Nhi ở lại trong cung của mình.

An Khả Nhi chờ thuốc an thai ở đây một đêm, cung nữ là thân cận hầu hạ bên cạnh Bạch Ly Nhược, An Khả Nhi có chút hoài nghi, sống chết không chịu uống thuốc, cung nữ kia không từ bỏ ý định, là người luyện qua võ công, đơn giản chỉ cần đổ vào miệng của An Khả Nhi.

Lúc đi, lạnh lùng bỏ lại một câu nói “Quý phi, hoàng hậu nương nương chắc sẽ không dễ dàng tha thứ nghiệt chủng này được sinh ra, sau này hoàng tử Huyền Đại sẽ được phong làm thái tử.”

An Khả Nhi rơi lệ đầy mặt, tìm Hoa Hinh khóc lóc kể lể, Hoa Hinh giận tím mặt, sai người bắt Bạch Ly Nhược, hiển nhiên, đây là một cái kế.

Hoa Hinh an bài đã lâu, cái nàng muốn, chính là Bạch Ly Nhược chết ở vị trí hoàng hậu, nàng muốn hài tử của nàng, trở thành bù nhìn của nàng, hoàn thành sự nghiệp.

Nàng thông minh một đời, nhưng lại không tính đến khả năng hài tử trong bụng của An Khả Nhi có thể không phải là của Phong Mạc Thần, cũng vì vậy mà kiếp sống chính trị của nàng vẽ lên một dấu chấm tròn(chấm hết).

Khi Bạch Ly Nhược bị bắt, xác nhận là hung thủ sát hại thai nhi trong bụng An Khả Nhi, Phong Mạc Thần lạnh nhạt uống trà, chữ viết trên giấy rõ ràng chối mất, liệt kê tội trạng của Bạch Ly Nhược, định nàng tử tội, chính là “Mê hoặc hoàng thượng, tham dự triều chính, đồ kị Khả phi, giết hại thai nhi trong bụng.”

Phong Mạc Thần không thể nào nhúng tay vào chuyện của hậu cung, những thứ này đều là quyền lực và trách nhiệm của Hoa Hinh, nàng dựa vào tỷ ẩn của thái hậu, chỉ cần có chứng cứ, hoàn toàn có thể xử trí tất cả.

164. Cuốn 4 – Chương 164

Chương 164. Thề tuyền tướng (sống chết cùng theo)

Phong Mạc Thần không thể nào nhúng tay vào chuyện hậu cung, những thứ này đều là quyền lực và trách nhiệm của Hoa Hinh, nàng nắm Tỳ Án Thái hậu, chỉ cần có chứng cứ là có thể xử trí tất cả.

Nhưng Bạch Ly Nhược đã đợi cơ hội này lâu như vậy, sao lại ngồi chờ chết, nàng sai cung nữ tâm phúc của mình đi tìm An Khả Nhi chứng minh người bức bách An Khả Nhi uống thuốc phá thai thật ra là người của Thái hậu, cũng thuận tiện nói cho nàng biết, trong cung, phạm là cung nữ biết võ công đều là đệ tử tuyệt sát cung ngày trước.

An Khả Nhi vẫn nghĩ Thái hậu rất tin tưởng mình, ai ngờ mọi chuyện lại như vậy, Phong Mạc Thần lại nói sẽ che chở cho nàng nếu nàng làm chứng cho Bạch Ly Nhược, lúc này lại bắt được cung nữ đã bức nàng uống thuốc, từ trước đến giờ, Hoa Thái hậu làm việc gì cũng cẩn thận, nhưng lần này, bởi vì hãm hại Bạch Ly Nhược mà bị nắm được nhược điểm.

Phong Mạc Thần đem tất cả chứng cứ có được thu hồi Phượng ấn của Hoa Hinh, hắn không muốn đắc tội với Hoa Hinh, nên chỉ sai An Khả Nhi nói mình tự nhận lầm thực được vật dẫn đến sảy thai, giúp Bạch Ly Nhược rửa sạch oan tình, đồng thời, cũng bảo toàn mặt mũi của Hoa Hinh.

Hoa Hinh mất quyền nắm giữ hậu cung, thế cục triều đình xảy ra biến hóa rất lớn, Vân gia ở Lăng Châu khi đến đời Vân Cảnh Mạch đã có cơ hội để vươn lên, thay thế sự sa sút khi Phong Mạc Thần còn tại thế; từ sau khi Thượng Quan Yến chết, Thượng Quan gia ở Hạ Châu tay cầm trọng binh, cũng không để ý tới triều chính, nghiêm nhiên cát cứ một vùng; Liễu gia ở Tần Châu đã bị Hoa Hinh tiêu diệt, nhưng những phần tử còn lại của Liễu gia từ sáng chuyển vào tối, đang âm thầm chu toàn; ở trên triều tịch cực nhất, riêng Hoa gia, kể từ khi Hoa Thái hậu mất quyền, đám người Hoa Thái sư luôn tìm kiếm cơ hội xoay mình cho Hoa Hinh.

Phong Mạc Thần ngồi trên long ỷ, thường ngồi đến nửa đêm, hắn không muốn ngồi ở vị trí này, nhưng cuối cùng, hắn lại không thể không ngồi ở đây, thay Bạch Ly Nhược làm tất cả.

Đường như, Bạch Ly Nhược cũng quên mất cuộc sống mà nàng mơ ước, mỗi ngày đều bận trù tính kế hoạch, dốc sức diệt trừ Hoa gia tận gốc.

Nhưng người định không bằng trời định, biến cố xảy ra khi Hàn Thiên Mạch vào kinh. Bạch Ly Nhược thường cảm thấy nhức đầu, nhất là những ngày mưa dầm, đầu nàng càng đau lợi hại, nàng cảm thấy, có cái gì đó đang di chuyển trong đầu mình.

Chẳng biết từ lúc nào, Hoa gia cư nhiên thông đồng cùng Thượng Quan gia góp nhặt chân tướng Phong Mạc Thần tấn công vào kinh thành năm đó, phổ phường truyền ra ca dao, Phong Mạc Thần vứt bỏ thê tử, phản bội hoàng đế, giam lỏng mẹ đẻ, chuyện tình lãng đãng truyền ra.

Danh tiếng của Phong Mạc Thần càng ngày càng tệ, Thượng Quan gia lại tra ra chuyện Phong Mạc Thần sát hại Thượng Quan Yến, hãm hại Phong Mạc Nhiên, trong lúc nhất thời, nguy cơ tràn ngập tứ phía.

Ban đêm, khi sao Thái Bạch hiện lên, hướng Hạ Châu xuất hiện một con rồng bay, phát sáng rạng rỡ trong trời đêm, thân rồng khổng lồ bay lượn trên bầu trời, trong dân gian nổi lên sóng to gió lớn, thiên hạ phải đổi chủ sao?

Phong Mạc Thần nhìn Cự Long ở xa, khẽ mỉm cười, nói với Bạch Ly Nhược ở bên cạnh “Là rồng cơ đấy.”

“Đúng vậy, làm ra con rồng như vậy, nhất định tốn không ít công phu”, mắt Bạch Ly Nhược lạnh lùng nhìn nơi xa.

“Ta không hiểu, bọn họ làm cách nào để con rồng ấy phát ra ánh sáng vào ban đêm?”. Đôi tay Phong Mạc Thần ôm ngực, hứng thú nhìn phương xa.

“Chàng có muốn chơi hay không?”. Bạch Ly Nhược giả hoạt cười.

Phong Mạc Thần nhíu mày “Lúc này thời cuộc khẩn trương, cần thận đùa với lửa”.

“Yên tâm, sẽ không cướp cò, ngày mai, khi vào triều, chàng hãy mặc áo bào màu tím, không cần mặc hoàng bào màu sáng nữa.” Bạch Ly Nhược lôi kéo Phong Mạc Thần đi vào Thần Cung điện, Tiểu Huyền Đại đã biết đi, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp dễ, mỉm cười tràn đầy hạnh phúc.

“Tại sao lại mặc màu tím?” Phong Mạc Thần không hiểu.

“Bởi vì thiếp cảm thấy, chàng mặc màu tím đẹp nhất, hơn nữa, nơi xa đã có con rồng màu vàng rồi, chàng muốn tranh với người ta sao?”. Bạch Ly Nhược tìm bộ long bào màu đỏ tía ra, bắt đầu thêu hoa ở bên trong.

“Không cần thiết chứ?”. Phong Mạc Thần nhìn nàng thêu cái gì đó vào trong quần áo thì có chút phát rét, những thứ kia đều là đồ dùng của nữ nhân.

“Có, nhất định cần thiết, nhớ, ngày mai, khi kém một khắc nữa là đến buổi trưa chàng hãy bãi triều, đừng bỏ lỡ”. Bạch Ly Nhược đem áo khoác lên trên người Phong Mạc Thần, xem đi xem lại.

Phong Mạc Thần mặc cho nàng loay hoay, sau đó ôm nàng vào trong ngực “Hoàng hậu, có phải nàng nên suy tính chuyện sinh thêm cho ta một hài tử không?”

Bạch Ly Nhược mắt mát cười “Không sinh nữa, có Huyền Đại là đủ rồi”

Phong Mạc Thần thở dài “Huyền Đại sẽ rất tịch mịch.”

“Có chúng ta cùng với hần, sao lại tịch mịch?” Lời nàng chưa kịp nói đã bị Phong Mạc Thần nuốt hết vào trong miệng, sau khi hai người triển miên, Phong Mạc Thần không cho nàng cơ hội cự tuyệt, trực tiếp gieo rắc mầm mống nóng rực trong cơ thể nàng, Bạch Ly Nhược cau mày “Nam nhân, quả nhiên đều là động vật không có trách nhiệm.”

Người Phong Mạc Thần dính một tầng mồ hôi mỏng, ôm chặt nàng “Không được uống thuốc, cho Bảo Bảo của chúng ta một cơ hội để sinh tồn”.

Bạch Ly Nhược mặt nhợt nhạt, trong mắt lóe lên vẻ sầu lo, nàng cảm giác, tình trạng yên bình này sẽ không kéo dài được bao lâu, nàng ngẩng đầu lên hôn môi mỏng của Phong Mạc Thần “Thần, thiếp cảm thấy rất bất an, dường như, thiếp sắp phải rời khỏi chàng cùng Huyền Đại rồi.”

“Chớ có nói hươu nói vượn!” Phong Mạc Thần cương chiều nắm cái mũi của nàng “Chỉ vì nàng, mẫu hậu ta cũng đắc tội, nàng dám bỏ ta đi, dù là chân trời góc biển ta đều không bỏ qua cho nàng!”

“Thần.” Bạch Ly Nhược cầm tay Phong Mạc Thần, thân thể hai người dán chặt vào nhau đến mức gió thổi cũng không lọt “Nếu như có một ngày, thiếp phản bội chàng thì sao?”

“Nàng định phản bội ta cái gì?” Phong Mạc Thần đưa tay kéo gối đầu, khẽ ngồi dậy một chút, kéo Bạch Ly Nhược tựa vào trong ngực hắn.

“Ví dụ như, thiên hạ, quyền lợi.”

“Nàng muốn làm nữ hoàng sao?” Phong Mạc Thần bật cười.

Sắc mặt Bạch Ly Nhược khẽ biến “Đối với quyền lực, thiếp không có hứng thú, là mẫu hậu bức thiếp phải ngồi ở vị trí hiện nay”

“Điều đó không phải không được, đừng nói nàng không có, cho dù có, nàng cứ trực tiếp nói cho ta biết, ta nhường ngôi cho nàng.” Nụ cười trên khóe môi Phong Mạc Thần khóe từ từ khuếch tán đến đáy mắt, cuối cùng cười ra tiếng.

Bạch Ly Nhược căm tức nhìn hắn “Chàng chính là như vậy, một bộ cái gì cũng không để ý”

“Vậy ta nên tỏ vẻ như thế nào mới hợp?”. Phong Mạc Thần sờ sờ gương mặt tức giận của Bạch Ly Nhược, nụ cười trong mắt càng đậm.

“Chàng phải nói, bất kể thiếp đi nơi nào, muốn làm cái gì, chàng đều theo!”. Bạch Ly Nhược lên giọng, nhìn chằm chằm hắn.

Phong Mạc Thần cười càng lớn tiếng “Nàng thật ngốc, hai người chết một người là đủ rồi, ngộ nhỡ đều chết hết, Huyền Đại phải làm sao? Còn không phải là bị đám lang sói kia lột da ăn hết!”

Bạch Ly Nhược tức giận, xoay người nằm ngủ.

Phong Mạc Thần cười, ôm nàng từ phía sau “Đang êm đẹp, tự nhiên lại tức giận.”

165. Cuốn 4 – Chương 165

Chương 165. Tử Long trên bầu trời

Bạch Ly Nhược không nói một lời, chỉ hờn dỗi trong lòng, từ sau lưng truyền đến thanh âm sâu kín của Phong Mạc Thần “Thật ra thì, chết rất đơn giản, còn sống mới khó khăn, nếu quả thật có một ngày như vậy, ta hi vọng, còn sống là ta, nàng ở bên cầu Nại Hà chờ ta, chờ ta nhìn Huyền Đại lớn lên trở nên mạnh mẽ, ta liền đi tìm nàng.”

Hốc mắt Bạch Ly Nhược ướt ướt, xoay người, đem gương mặt chôn trong lồng ngực hắn “Thần, thiếp chưa nói qua, thiếp yêu chàng.”

Phong Mạc Thần cúi đầu hôn nhẹ tóc của nàng, “Nàng chưa nói, đây là lần đầu tiên nàng nói”

Hắn nhìn gương mặt của nàng, ánh mắt dịu dàng, cương chiều nhìn nàng “Nhược nhi, chúng ta mang theo Huyền Đại rời đi có được hay không? Cục diện rối rắm này người nào muốn dọn dẹp thì đến dọn dẹp.”

“Không được, thiếp muốn vẫn hỏi thanh danh của chàng, nếu đi cũng phải đi tiêu sái (phóng khoáng, tự nhiên), chúng ta còn có Huyền Đại, hắn không thể sống mà phải mang tiếng là có một phụ thân bất nhân, bất nghĩa, bất hiếu.” Bạch Ly Nhược kiên định nhìn hắn, ánh mắt trong suốt, mang theo đau khổ không biết tên, sóng mắt nhẹ nhàng, như gió xuân thổi trên mặt nước hồ.

“Bọn họ bày mưu tính kế với ta, họ muốn thiên hạ này, ta giao cho bọn họ” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, thề lương nhìn Bạch Ly Nhược.

“Thần, chúng ta đừng nói nữa, nếu quả thật có một ngày như vậy, thiếp sẽ nghe lời chàng, cùng nhau rời khỏi đây”. Bạch Ly Nhược ôm cổ Phong Mạc Thần, ngửi mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt cùng hơi thở thanh nhã của nam tử trên người hắn.

Hôm sau, lúc Phong Mạc Thần lâm triều, chúng quan vừa thấy hắn mặc long bào màu đỏ tía, thần nhiên đập ánh mặt trời mà đến, lập tức có người tiến lên, chỉ ra áo của hắn không hợp với lễ nghi.

Phong Mạc Thần nhàn nhạt “Gần đây trầm gầy đi, long bào đã đưa cho bố tư cục sửa lại, hôm nay đem lễ nghi bỏ sang một bên đi”

Mọi người trầm mặc, vài người báo cáo tình hình tai nạn ở các nơi, có người buộc tội Liễu gia, kếm một khắc nữa là đến buổi trưa, buổi lâm triều kết thúc trong vô vị và tẻ nhạt.

Ánh sáng của mặt trời chiếu vào Kim Loan điện, vừa đúng lúc chiếu vào quần áo Phong Mạc Thần. Ánh sáng phản chiếu vào lớp bạc mỏng lót bên trong long bào, nhất thời khiến mọi người không mở mắt ra được. Vẩy dày tầng tầng lớp lớp, giống như vẩy rồng, sắc mặt Phong Mạc Thần không đổi, bách quan kinh hãi, lần nữa quỳ xuống hô to vạn tuế.

Ban đêm, Bạch Ly Nhược tựa vào ngực Phong Mạc Thần thả điều, gió thổi làm tóc nàng không ngừng bay múa, Phong Mạc Thần sửa lại mái tóc rối cho nàng, cưng chiều nói “Sao nàng lại bày ra âm mưu này?”

Bạch Ly Nhược mỉm cười, đầu cúi trên bờ vai Phong Mạc Thần, ánh mắt nhìn về phía cánh điều bay, chiếc điều bay quanh quẩn ở trên điện, ánh sáng màu tím trông rất sống động, nếu Bạch Ly Nhược buông dây, Tử Long rất có thể sẽ bay lên không trung.

Trong nội cung, tất cả mọi người đổ ra ngoài quan sát con điều như một vật kỳ quái, không ít người hướng về phía thả dây, quỳ xuống cúi lạy, hô to vạn tuế, Bạch Ly Nhược mỉm cười một tiếng, thả dây điều trong tay. Con điều không còn gì giữ lại, theo hướng gió bay đi.

Cùng lúc đó, trong Thần Cung điện phát ra một tiếng rống kêu, âm thanh vang dội, giống như từ sâu trong lòng đất, khí thế mười phần, Phong Mạc Thần mỉm cười, tấm tắc nói “ Nội lực của Chu Thanh ngày càng cao!”

Bạch Ly Nhược nhìn đám cung nữ đứng ở góc phòng vừa hoảng sợ vừa thần phục, mỉm cười nói: “Chàng đã biết rõ ngọn nguồn.”

“Không, ta không biết.” Phong Mạc Thần đứng bên cạnh Bạch Ly Nhược, nhìn Tử Long bay vào chín tầng mây, đôi tay ôm ngực nói “Gió như thế này lên được đã là một chuyện khó, đằng này lại bị cắt đứt dây, vì sao nó có thể bay lên không?”

Bạch Ly Nhược cười lộ ra hàm răng trắng ỏi vì, ta cắm một cây nến vào bên trong con điều, nếu so cái này với Hoàng Long ở Hạ Châu thì điều inh hơn nhiều, nguyên lý đến từ đèn Khổng Minh.”

Phong Mạc Thần cau mày không hiểu đèn Khổng Minh là vật gì, hắn vén tóc Bạch Ly Nhược, gió thổi qua nóc phòng, vào thẳng trong thần điện.

“Ngày mai, ngươi mượn cơ giết chết một người bên cạnh Hoa Hổ Thái sư, tên là Lý Hân, chính hắn dắt kíp nổ vào điều, thay Hoa gia cùng Thượng Quan gia điều hành tất cả!” Bạch Ly Nhược không tìm cung tỳ, tự mình cởi áo. Phong Mạc Thần giúp nàng kéo đai lưng, cởi áo khoác ngoài đặt lên mặt trên bình phong, thần nhiên nói “Nhược nhi nàng ngày càng thần thông quảng đại rồi, chuyện cơ mật như vậy mà cũng biết được rõ ràng”

“Người không thấy kì quái sao? Ta làm sao mà biết được?” Bạch Ly Nhược khó chịu, xoay người nhìn Phong Mạc Thần.

“Không hề kỳ quái, nàng luôn cho Vân Cảnh Mạch lui tới, tai mắt của hắn trải rộng khắp thiên hạ, biết cái này, dĩ nhiên chẳng có gì lạ!”. Phong Mạc Thần lạnh nhạt, động thủ cởi xuống quần áo của mình, lên giường, nhường cho Bạch Ly Nhược một vị trí rộng rãi.

Bạch Ly Nhược thoải mái nằm ở bên cạnh hắn, cau mày nói “Vân Cảnh Mạch là một người tốt, chàng đã cứu hắn năm lần, hắn biết báo ân, còn mẫu hậu của chàng, ta thật không hiểu, chẳng lẽ cho nhi tử của mình cầm quyền còn khó chịu hơn cho người ngoài sao?”

“Đừng nói những điều này nữa, ngủ đi.” Phong Mạc Thần giơ tay bắn ra chỉ phong, tắt đèn, chậm rãi nằm xuống.

Giết chết Lý Hân bên cạnh Hoa Hổ vốn không phải là việc to tát gì. Tuy nhiên, nó sẽ chọc giận Hoa Hinh, nàng nổi loạn trong cung điện của mình, tất cả đám cung nữ, thái giám bị đuổi ra ngoài, toàn bộ đồ đạc trong phòng có thể bị đập phá sạch sẽ.

Hoa Hinh xuất hiện, thở hổn hển, đôi mắt cơ hồ muốn ăn sống Bạch Ly Nhược bên cạnh Phong Mạc Thần.

Bạch Ly Nhược khom mình hành lễ, Hoa Hinh đi tới bên người nàng, giơ tay chuẩn bị giáng xuống một bạt tai nhưng lại bị Phong Mạc Thần bắt được tay, đôi mắt đẹp của nàng ta lóe ra một tia lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào Phong Mạc Thần, cắn răng nghiêng lợi nói: “Người sớm muộn gì cũng sẽ chết ở trong tay yêu nữ này!”

Phong Mạc Thần cau mày, mí mắt khẽ nhúc nhích, lạnh lùng nói “Mẫu hậu, ta buông tay, nhưng người không thể đánh Ly Nhược.”

Phong Mạc Thần buông tay, Hoa Hinh cũng thả tay xuống, thở hổn hển nhìn Bạch Ly Nhược, lạnh lùng nói “Bạch Ly Nhược, ta đã quá khinh thường người!”

Bạch Ly Nhược khẽ ngược mắt nói “Mẫu hậu, nếu như người không ép, sao ta cùng Thần lại đi tới bước này?”

Hoa Hinh ngửa mặt cười to “Các người giết Lý Hân, các người đã giết chết hân rồi sao? Hân là người duy nhất trong thiên hạ này có thể chứng minh mẹ con chúng ta trong sạch.”

Phong Mạc Thần cau mày không hiểu, Hoa Hinh lôi từ trong phòng ra một đạo thánh chỉ đã cũ kỹ, hung hăng quăng trước mặt Phong Mạc Thần, gầm thét: “Xem cho kỹ, nhìn cho kỹ, xem xem cái người làm mẹ này có thật là muốn hại chết con trai mình không? Xem xem các người đối đãi ân nhân của các người như thế đấy!”

166. Cuốn 4 – Chương 166

Chương 166: Sẽ không quá xa

Phong Mạc Thần nhìn thánh chỉ, sắc mặt phút chốc thay đổi, hai tay run rẩy, không thể tưởng tượng nổi nhìn Hoa Hinh, Bạch Ly Nhược nhận lấy thánh chỉ, nhìn kỹ, nguyên lai đây là mật chỉ của tiên hoàng, sai Lý Hân giết chết Hoa Hinh và Phong Mạc Thần, vì tiên hoàng cho rằng Phong Mạc Thần không phải con của người.

Phong Mạc Thần che ngực quay thụt lùi mấy bước, tái mét cả mặt nói “Không thể nào, không thể nào là như vậy!”

Hoa Hinh cười nhạt, trong mắt đẹp là sương mờ mịt, thanh âm lạnh lẽo nói “Nếu không người cho rằng, phụ hoàng người khi còn tại thế sao lại không thích người, người cho rằng chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Tay Bạch Ly Nhược cầm thánh chỉ tay cũng thoáng run rẩy, nói như vậy, năm đó Lý Hân nhận mật chỉ, không những không giết chết mẫu tử Hoa Hinh, mà còn thả cho bọn họ một con đường sống.

“Năm đó, tiên hoàng đã sớm nghĩ cách trừ ta, hân không xuống tay, bởi vì ta đã trúng độc, ta sẽ chết, là điều hiển nhiên. Cho nên trước khi lâm chung đã ra đạo mật chỉ này, nhưng Lý Hân hiểu rõ oan ức của ta, cầm mật chỉ và biến mất khỏi triều đình từ đó, có một đồng môn sư đệ của hân đến Thượng Quan gia, trộm được thánh chỉ này nhưng không mở ra, bởi vì thánh chỉ này bị ngàn khóa đồng khóa lại. Niềm chuyển lặp lại, Lý Hân để lấy lại thánh chỉ, đành phải đột nhập vào Hoa gia và Thượng Quan gia, khi hân cầm thánh chỉ trả lại cho ta cũng là lúc tính mạng của hân lâm nguy!” Hoa Hinh chậm rãi ra với ý chí sôi sục, ánh mắt lạnh quét nhìn Bạch Ly Nhược một cái, cuối cùng bình tĩnh rơi trên người Phong Mạc Thần.

Khí sắc của Phong Mạc Thần trở nên phờ phạc cực điểm, hắn biết, cả đời Hoa Hình chưa thiếu ai bao giờ, theo như những lời người vừa nói ra, thật sự người và cả chính hắn đã thiếu Lý Hân quá nhiều.

Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng cầm tay Phong Mạc Thần “Thần, chúng ta có thể bồi thường.”

“Bồi thường?” Hoa Hình cười khẩy, ánh mắt lạnh lẽo như lưỡi kiếm rút ra khỏi vỏ, “Người muốn bồi thường thế nào? Lý Hân một đời làm quan thanh liêm, vì cứu mẫu tử chúng ta không quản mất đi danh lợi, nhưng cuối cùng bây giờ tuổi già lại khó giữ được sinh mệnh trong tay người, Bạch Ly Nhược, người đúng là yêu nghiệt quả do ông trời phái tới muốn hại chết mẫu tử chúng ta!”

“Mẫu hậu!” Phong Mạc Thần lên tiếng quát bảo ngưng lại “Chuyện này là nhi thần không có suy tính chu toàn, không liên quan đến Nhược nhi!”

“Người bây giờ luôn che chở nàng ta, sau này nàng sẽ bức người đến tử lộ!” Hoa Hình cắn răng, nhìn Bạch Ly Nhược, ánh mắt cơ hồ phun ra lửa.

Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược cùng nhau rời khỏi, Bạch Ly Nhược thủy chung không nói một lời, mặt chỉ ở trong tay áo không biết phải giải quyết ra sao.

Phong Mạc Thần nắm hai vai của nàng, nhẹ nhàng chạm vào ngực hắn “Hãy bỏ qua những lời mẫu hậu đã nói, biết không?”

Bạch Ly Nhược gật đầu, sắc mặt rất khó nhìn “Người trách ta sao? Là ta hiểu nhầm mẫu hậu.”

“Sẽ không, chính thủ đoạn hành sự của người làm cho người khác hiểu lầm.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, cùng Bạch Ly Nhược hướng Thần Hòa điện đi tới “Thiên Mạch vào kinh rồi, người không phải vẫn nhức đầu sao? Để hắn xem giúp người một chút đi.”

Bạch Ly Nhược trầm lặng không nói, cùng Phong Mạc Thần trở về Thần Hòa điện, nàng có cảm giác, những mưu toan của Hoa gia, để đả kích Thượng Quan gia đã được tiến hành một cách quá thuận lợi, nhưng là vấn đề cụ thể ở chỗ nào, nàng không nắm rõ.

Gặp Hàn Thiên Mạch vào xế chiều hôm đó, trông hắn khác rất nhiều, không còn âm trầm, trở lại với một thân y phục bích lục giống như thân y Khổng Tước, nhìn thấy Bạch Ly Nhược, hắn ho nhẹ một tiếng, trâm cài tóc trên đầu dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng rực rỡ.

“Thiên Mạch, người mặc màu xanh biếc, rất đẹp mắt.” Bạch Ly Nhược mỉm cười, thản nhiên nói.

“Hắn là Khổng Tước, không cần mặc là đẹp mắt nhất!” Mắt Phong Mạc Thần trầm tĩnh trêu đùa, xoa đầu Bạch Ly Nhược nói “Ta đến Ngự Thư phòng, có vấn đề gì thì đến tìm ta.”

Bạch Ly Nhược gật đầu nhìn Phong Mạc Thần rời đi, Hàn Thiên Mạch chặc chặc mấy cái, nhìn bóng lưng Phong Mạc Thần nói “Hắn cứ đi như vậy sao? không lo ta lưu luyến tình cũ mà bắt cóc người đi hả?”

Bạch Ly Nhược che miệng cười trộm, nếu có thể nói giỡn, chứng minh chuyện cũ thật sự đã qua rồi.

“Nhìn người thế này, ta hoàn toàn yên tâm.” Hàn Thiên Mạch quay người mỉm cười rực rỡ “Ta vốn nghĩ rằng vào trong cung sẽ gặp một tiểu oán phụ.”

“Tại sao người nghĩ thế?” Bạch Ly Nhược híp mắt lại, để che khuất ánh mặt trời chói chang.

“Dân gian đồn đại, người và Hoa Thái hậu không hợp nhau, Phong Mạc Thần vì người mà giam lỏng mẫu thân, đem người trở thành một yêu nghiệt hại nước!” Hàn Thiên Mạch mở hòm thuốc, lấy ra một hàng kim châm.

Bạch Ly Nhược ngồi xuống, lắc đầu nói “Thần hoàn toàn tin tưởng ta, cho nên ta tin tất cả những lời đồn đại, sẽ có một ngày sáng tỏ!”

“Hi vọng ngày đó đến, sẽ không quá xa.” Hàn Thiên Mạch rút kim châm ra “Ta giúp người châm cứu, Phong Mạc Thần nói người vẫn còn nhức đầu!”

Bạch Ly Nhược gật đầu, gạt tóc ra, ánh mắt Hàn Thiên Mạch dừng lại hồi trên gáy trắng nõn của nàng, có một dấu răng tròn trịa, đi sâu vào da thịt, trở thành một dấu vết màu hồng nhạt làm người khác phải chú ý đến.

Bạch Ly Nhược nhìn ánh mắt của hắn cười thành tiếng “Cái này là do Huyền Đại cắn, được nửa năm rồi, khi đó răng hắn đã đủ dài, ta ôm hắn, hắn liền cắn ta một hớp, vết sẹo không xóa đi được, hại ta chỉ có thể lấy tóc che đi.”

Trong lòng Hàn Thiên Mạch có chút khác thường, gật đầu “Người có muốn xóa nó không? Ta có thể giúp người.”

“Thôi, tiểu hài tử cắn, chờ hắn lớn lên, ta có thể lấy vết sẹo này giấu cột hắn.” Bạch Ly Nhược cười như gió xuân.

Hàn Thiên Mạch cho cung nữ lui xuống, cung điện to lớn như vậy chỉ còn lại hai người, hắn nhỏ giọng nói “Ly Nhược, để hết đau nhức, ta muốn giúp người thôi miên, trước tiên người hãy nhắm mắt lại.”

Bạch Ly Nhược ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Hàn Thiên Mạch rút kim châm ra, đâm lên huyệt Phong Trì của nàng, thần tình Bạch Ly Nhược dần dần không rõ, một người từ trong bóng tối loang lổ đi ra, mỉm cười nhìn Hàn Thiên Mạch và Bạch Ly Nhược.

“Người xác định, làm thế này hữu dụng?” Hàn Thiên Mạch rũ mi mắt, đã không còn hứng thú.

“Hữu dụng hay không, thử qua thì biết.” Nam tử với vóc người cao ngất, ánh mắt trời xuyên qua cửa sổ, rớt một chùm ánh sáng nhạt trên người hắn, ngược sáng nên không rõ mặt hắn, chỉ thấy được cặp mắt tinh mịch của hắn.

“Ca, ca hãy sớm kết thúc mọi chuyện.” giọng nói của Hàn Thiên Mạch mang theo thê lương, cực kỳ bi ai cùng thống khổ rồi rầm.

“Kết thúc, sẽ nhanh kết thúc, Thiên Mạch, đại ca nợ người và tiểu Thất, đại khái là đời này trả không được rồi.” Nam tử cầm tay Hàn Thiên Mạch, ánh mắt chớp động nhất mạch ánh sao.

167. Cuốn 4 – Chương 167

Chương 167: Nửa thất xiêm áo

“Ca, đối với Phong Mạc Thần như vậy, là không công bằng, ca hãy đáp ứng với ta, không làm tổn thương tính mạng của hắn cùng Huyền Đại.” Hàn Thiên Mạch cầm tay của nam tử, ánh mắt buồn bã cùng sợ hãi.

“Yên tâm đi, Phong Mạc Nhiên chết, đã trả hết nợ cho Phong gia, thứ ta muốn là thiên hạ trong tay hắn, sau khi chuyện thành công, ta sẽ không làm khó hắn.” nam tử khẽ nghiêng một bên mặt, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như nhuộm lên một lớp tuyết mỏng trên mặt hắn, hắn thở dài một lần “Nợ của Phong gia với Vân gia nên kết thúc tất cả rồi.”

“Nhưng tiểu Thất vô tội.” Hàn Thiên Mạch nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược, tuần dung che lên một tầng sương mù, không thấy rõ biểu tình.

“Năm đó ta và người không vô tội sao? Ta bị Phong gia giam lỏng trong hoàng cung hơn hai mươi năm, cảm giác sống dưới mái hiên nhà người khác, đời này ta không thể quên được, Thiên Mạch người rõ ràng là nhị công tử của Vân gia, thân thể hiển hách, có nhà lại không thể về, trở thành một lang trung giang hồ, còn có thù của phụ mẫu, Thiên Mạch, những thứ này người không quan tâm sao?” Vân Cảnh Mạch mím chặt môi mỏng, ánh mắt thâm, ngưng ra một loại u hận, u hận không sâu, nhưng rất lạnh, giống như đao phát ra tia sáng.

Trong ngự thư phòng, Phong Mạc Thần xoa ấn đường, không biết vì sao, hắn luôn có dự cảm chẳng lành chất đống như núi làm lòng hắn nóng như lửa đốt, không thể tập trung vào phê duyệt tấu chương.

Tiếng khóc của Huyền Đại ở bên ngoài truyền vào, hắn đứng lên, bà vú khóc lóc chạy tới, bị thị vệ ngăn lại ở cửa, Phong Mạc Thần đi ra, lạnh lùng nói “Xảy ra chuyện? Sao tiểu hoàng tử khóc lớn như vậy?”

Huyền Đại ở cung nữ trong ngực vùng vẫy chân tay, kêu gào muốn cha ẵm, Phong Mạc Thần bắt đắc dĩ, đi tới ôm Huyền Đại vào trong ngực.

Bà vú nức nở nói “Tiểu hoàng tử cọ rách da trên tay, nô tỳ đỡ mãi nhưng tiểu hoàng tử cứ đòi hoàng hậu nựng nựng.”

Huyền Đại ở trong ngực Phong Mạc Thần đã khóc nhỏ đi rất nhiều rồi, hắn nhìn vết thương chảy máu trên tay tiểu hoàng tử, rồi cau mày nói với bà vú “Người hãy đi xuống.”

Bà vú không chăm sóc tốt Huyền Đại, tưởng rằng sẽ phải chịu phạt, không nghĩ tới dễ dàng được bỏ, nhận lấy thiên ân vạn tạ sau đó khom người thối lui.

Phong Mạc Thần cầm ngón tay Huyền Đại, không vui nói “Bị thương một chút mà đã khóc lớn như vậy, tương lai con sẽ ra sao?”

Huyền Đại phồng miệng lên, nước mắt lưng tròng nhưng không dám rơi xuống “Con muốn mẫu thân.”

Phong Mạc Thần nhìn bên ngoài vết thương, cầm tay hắn lên môi thổi “Về sau con phải gọi là mẫu hậu, biết chưa?”

Huyền Đại không rõ chân tướng nhưng vẫn gật đầu, bởi vì khóc thút thít, nên mũi vẫn phập phồng, Phong Mạc Thần thả hắn xuống, thản nhiên nói “Mẫu hậu không khỏe, người đừng ẵm ẵ, ngoan ngoan chơi ở một bên.”

Huyền Đại cúi thấp đầu đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần, kéo vạt áo Phong Mạc Thần nói “Phụ hoàng, con không muốn chơi cùng bà vú, con muốn mẫu hậu.”

“Người ngoan đi, ở đây phụ hoàng phê duyệt tấu chương, sau đó phụ hoàng dẫn người đi gặp mẫu hậu.” Phong Mạc Thần sờ đầu Huyền Đại, nhanh chóng phê duyệt tấu sớ.

Mặt trời lặn, Huyền Đại co rúc trên thảm lông dê trắng muốt dưới chân hắn mà ngủ, miệng chảy ra nước miếng, một tay ôm chân của hắn, ngủ rất say sưa.

Hắn mỉm cười ôm lấy Huyền Đại, sau đó trực tiếp về Thần Hòa điện, Bạch Ly Nhược thấy rất kỳ lạ khi hai cha con cùng nhau trở về, Phong Mạc Thần giải thích một phen, Bạch Ly Nhược nhận lấy Huyền Đại, đem hắn ngủ ở trên giường.

Phong Mạc Thần tò mò nhìn miếng vải trên bàn thêu, đi tới cầm lên xem, hóa ra là chiếc áo chưa hoàn thành, hắn cười mắt cũng cong lên “Người ở đây làm y phục?”

Bạch Ly Nhược gật đầu “Đột nhiên thiếp phát hiện chưa tặng món quà nào cho chàng, cho nên thiếp đã bắt tay vào làm một xiêm y cho chàng.”

“Không phải nên trước tiên nên cắt vải phù hợp với thân hình, sau đó mới thêu lên sao?” Phong Mạc Thần miễn cưỡng mới nhìn ra hình dáng của y phục trên miếng vải kia, kinh ngạc há to miệng.

“Ta không biết, chỉ làm bằng tưởng tượng.” Bạch Ly Nhược có chút quẫn bách, gương mặt đỏ lên.

“Không sao, còn nhiều thời gian, cứ từ từ làm, “ Phong Mạc Thần để mảnh lụa tơ tằm xuống “Người khá hơn chút nào chưa? Hàn Thiên Mạch nói thế nào?”

“Khá hơn nhiều rồi, Hàn Thiên Mạch nói sẽ từ từ khỏi hắn.” Bạch Ly Nhược ngồi xuống, nhìn mảnh lụa, xoắn hai tay lại.

Phong Mạc Thần ngồi ở bên nàg, nâng tay nàg lên “Người cầm kim không bị thương chứ?”

“Không có, ta nào ngờ đến vậy.” Bạch Ly Nhược mở hai lòng bàn tay hoàn hảo không chút thương tích ra cho hắn nhìn, đôi tay thon thon trắng như ngọc, xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

“Vậy thì tốt, người bị thương ta sẽ đau lòng.” Phong Mạc Thần kéo tay nàg thuận thể mang vào ngực mình, khẽ cười nói “Có phải người quá cưng chiều Huyền Đại rồi hử? Hắn một lát không thấy người, là la khóc om sòm tìm người.”

“Dĩ nhiên ta cưng chiều hần, hần là con trai của ta.” Bạch Ly Nhược hơi ngẩng đầu, mặt chạm vào cằm của hần, cách gần như vậy, cơ hồ có thể nhìn thấy lông tơ trên mặt hần, đường nét tuấn mỹ, làm nàng xem mãi không chán.

Nàng ngẩng đầu lên, hôn lên cằm hần, Phong Mạc Thần để nàng hoàn toàn ngồi trong lòng mình, nắm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nhìn nàng, mặt xị xuống nói, “Dám hôn trộm ta, phải trả giá thật lớn!”

Bạch Ly Nhược khẽ mỉm cười, dung mạo khuynh thành, mỹ hoặc chúng sanh, nàng vòng chắt eo của Phong Mạc Thần, thanh âm nỉ non “Ta hi vọng có cuộc sống an tĩnh như thế này suốt đời.”

Phong Mạc Thần ôm lấy eo nàng, cười đi ra bên ngoài, Bạch Ly Nhược sợ hãi ôm lấy cổ hần “Chàng đi đâu vậy, muốn làm gì?”

Phong Mạc Thần nhíu mày cười một tiếng “Huyền Đại chiếm chỗ của chúng ta, cho nên chúng ta không thể làm gì khác hơn là uất ức đi tìm một chỗ khác.”

Mặt Bạch Ly Nhược đỏ lên, giùng giàng nói “Thả ta xuống! Ta không muốn đi cung điện của Huyền Đại.”

“Không đi.” Phong Mạc Thần cười dụ hoặc nàng, di chuyển bước chân, người đã bay lên không trung.

Bạch Ly Nhược ôm chặt lấy hần “Khinh công của ngươi, tiến rất xa!”

“Khinh công của ta vẫn luôn không tệ!” Phong Mạc Thần mỉm cười, như Lê Hoa bay thấp xoay tròn trên bầu trời của Lưu Vân điện.

Lúc hai người xuống đất, Bạch Ly Nhược hơi có chút chóng mặt “Sao lại tới nơi này?”

“Nơi này là chốn ta hoài niệm nhất, khi đó, mặc dù người hận ta khiến ta đau buồn, nhưng mỗi lần nhìn thấy người mở cửa sổ ra, cuối cùng ta lại vứt bỏ tự ái nam nhân của mình, đến tìm người, sờ lên giường người đã nằm.” Phong Mạc Thần mỉm cười.

168. Cuốn 4 – Chương 168

Chương 168: Vén ra mây mù

“Da mặt của chàng thật dày!” sắc mặt Bạch Ly Nhược trở nên ửng hồng, muốn chạy trốn từ trong ngực hần, lại bị hần giam cầm chặt hơn.

Phong Mạc Thần chặn ngang ôm lấy nàng trực tiếp đá văng cửa của Lưu Vân điện, tất cả bên trong đều giống như trước, sạch sẽ thanh nhã, giống như lần đầu tiên nàng ở nơi này.

Nguyệt xấu hổ, ánh triền miên, mây che kín, đem cả vùng đất bao phủ một mảnh lo lắng.

Hôm sau, dân gian đột nhiên lưu truyền Phong Mạc Thần không phải long tử, một thời gian trước bị trấn áp đi xuống, nay một lại một lần nữa nổi lên gây ra sóng to gió lớn.

Chuyện chưa có chân tướng rõ ràng, thì vài vÕnguyên lão trong triều đã cáo bệnh từ quan, âm thầm gia nhập thế lực của Thượng Quan gia.

Bạch Ly Nhược nổi đóa, rốt cuộc là ai đem thiên đại bí mật này tiết lộ ra ngoài? Phong Mạc Thần hờ hững, đi tìm Hoa Thái hậu.

Hoa Hình lạnh lùng, khịt mũi khinh bỉ nói “Người cho rằng ta là người đem bí mật này truyền ra ngoài sao?”

Phong Mạc Thần dàn xếp “Có thể thánh chỉ đã bị lộ ở thời điểm để tại Quan gia.”

“Không thể nào!” Mẹ chồng nàng dâu hai người cùng phản bác, Bạch Ly Nhược nhìn Hoa Hình nói “Nếu lúc ấy đã tiết lộ, Thượng Quan gia sớm có hành động, sẽ không đợi đến hôm nay?”

Hoa Hình xuy một tiếng “Lý Hân đem thánh chỉ giao cho ta, lúc ấy bị ngàn khóa đồng khóa, sao có thể tiết lộ ra ngoài?”

“Có thể do hôm chúng ta nói chuyện, bị cung nữ nghe lén hay không?” Phong Mạc Thần cau mày, mím môi.

“Càng không thể!” Bạch Ly Nhược lạnh lùng cười một tiếng “Mẫu hậu làm việc chu toàn cỡ nào? Hôm nay cung nữ nơi này đã được thay đổi hoàn toàn, sợ rằng đám người trước kia, bất kể có nghe hay nhìn được gì, đều bị mẫu hậu đưa đi gặp Diêm Vương.”

Hoa Hình cười lạnh, ngồi xuống cũng không phủ nhận, chỉ nói “Đúng vậy, người tiết lộ bí mật là một trong ba chúng ta, đúng là người bụng dạ khó lường vừa ăn cướp vừa la làng, thế đạo bây giờ hoàn toàn loạn rồi!”

Bạch Ly Nhược tức giận đứng lên, cắn răng nhìn Hoa Hình, Phong Mạc Thần vội vàng ngăn nài “Được rồi, giờ không phải là lúc tranh luận!”

Hắn kéo Bạch Ly Nhược, nhanh chóng rời cung điện của Hoa Hình, Hoa Hình giống như bức tượng, ngồi ở đó không hề nhúc nhích, nàng đã thất bại thật sự, không thể không thừa nhận, con trai của nàng, căn bản không tin nàng.

“Tức chết ta, nàng cứ nhiên ám chỉ là ta tiết lộ bí mật?” Bạch Ly Nhược tức giận, miệng thở dốc, sắc mặt lúc trắng lúc xanh

“Người cũng không phải ngày đầu biết mẫu hậu, ta tin tưởng người là được, đi thôi, đi xem Huyền Đại, nếu không được, chúng ta liền rời khỏi cái hoàng cung như đầm lầy này!” Phong Mạc Thần nắm vai nàng, hướng đi trở về.

Bạch Ly Nhược dừng bước chân, đột nhiên phát được điều gì nói “Ta đi tìm Vân Cảnh Mạch, hắn có thể giúp chúng ta!”

Phong Mạc Thần cau mày “Vân Cảnh Mạch? Hắn tới kinh thành rồi sao?”

“Đúng vậy! Hắn cùng đi với Hàn Thiên Mạch, hôm trị nhức đầu cho ta...” Bạch Ly Nhược nói chưa hết đã hướng chỗ ở của Hàn Thiên Mạch đi tới.

Phong Mạc Thần dừng bước, lúc này, hắn không thể lộ diện, thế cục khẩn trương, nếu để người khác biết hắn gặp Vân Cảnh Mạch, sợ rằng sẽ mang đến phiền toái cho Vân Cảnh Mạch.

Nhưng tại thời điểm khẩn trương như vậy, sao Vân Cảnh Mạch lại chạy tới kinh thành?

“Nhược nhi, ta trở về trông Huyền Đại, người đi đi, nhớ là không cần miễn cưỡng người khác.” Phong Mạc Thần buông tay Bạch Ly Nhược ra, xoay người đi Thần Hòa điện.

Bạch Ly Nhược nhìn bóng lưng gầy gò cao ngất của hắn, trong lòng phảng phất một ngôi sao đã tắt, đuổi theo hắn, nàng kêu lên “Thần -”

Phong Mạc Thần quay đầu lại, nghiêng mặt “Ta yêu người, bất kể xảy ra chuyện gì, ta vẫn sẽ cùng với người.” Bạch Ly Nhược khép hai tay lên miệng, hướng về phía hắn hô to.

Phong Mạc Thần cười ra lúm đồng tiền, lông mi dài dưới ánh mặt trời càng trở nên rõ ràng, hắn mỉm cười hướng Thần Hòa điện đi tới, nói ở trong lòng “Nhược nhi, ta cũng yêu nàng.”

Bạch Ly Nhược đến biệt uyển của Hàn Thiên Mạch, Vân Cảnh Mạch đang ở cùng hắn, hai người biết nàng tới, giống như nhau nhàn nhã thưởng trà.

“Tiểu Thất, người đã đến rồi?” Vân Cảnh Mạch để chung trà xuống, đứng lên, Hàn Thiên Mạch đóng kỹ các cửa, ngăn tất cả ánh sáng bên ngoài.

Mặt Bạch Ly Nhược liền biến sắc “Vân Cảnh Mạch, ai là tiểu Thất?”

“Người.” Vân Cảnh Mạch nhàn nhạt, mỉm cười nói “Lấy được đồ rồi sao?”

“Thứ gì?” Mặt Bạch Ly Nhược tái mét, tay chân lạnh như băng.

“Thánh chỉ tiên hoàng ban cho cái chết Hoa Hình và Phong Mạc Thần.” Vân Cảnh Mạch cười dịu dàng như cũ, khóe môi có chút độ cong quỷ dị.

“Muốn thánh chỉ, đừng mơ! Vân Cảnh Mạch, ta không biết ngươi lại là người lòng lang dạ sói.” Bạch Ly Nhược tức giận run rẩy, muốn đi khỏi, lại bị Hàn Thiên Mạch ngăn lại, hắn bắt đắc dĩ nói “Tiểu Thất, trước hết nghe đại ca nói hết đã.”

Bạch Ly Nhược nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Hàn Thiên Mạch, cái tên tiểu Thất này, hình như kích động lòng nàng, nàng cơ hồ run rẩy ý lạnh bao phủ toàn thân.

“Tiểu Thất, ngươi đã mang đến, cần gì phải lừa mình dối người ở đây?” Vân Cảnh Mạch chậm rãi tiến lên, một tay bắt lấy tay Bạch Ly Nhược, một tay lấy thánh chỉ từ trong tay áo của nàng.

Hắn mở ra nhìn, lộ ra nụ cười thỏa mãn, Bạch Ly Nhược run rẩy, sao thánh chỉ lại ở trên người nàng? Rõ ràng nàng đã đem thánh chỉ khóa trong phòng tối, vật trọng yếu như vậy, nàng không thể mang theo trên người.

Nàng nhớ lại khả năng duy nhất, con mắt mở lớn nhìn Hàn Thiên Mạch “Ngươi thôi miên ta, sau đó hỏi ra bí mật thân thể của Phong Mạc Thần? Còn không chế ta lấy thánh chỉ cho các người?”

Hàn Thiên Mạch cúi đầu, im lặng không lên tiếng, Bạch Ly Nhược bị đả kích lão đảo mấy bước, phần hận nói “Vấn cho là Thượng Quan gia, không nghĩ tới, sài lang chân chính lại là Vân gia các người!”

Vân Cảnh Mạch thu hồi thánh chỉ, như có điều suy nghĩ quét nhìn Hàn Thiên Mạch và Bạch Ly Nhược một cái “Chúng ta đi thôi, còn một số việc, trở về Lăng châu xử lý.”

Bạch Ly Nhược đột nhiên rút súng lục từ bên hông ra, lăm lăm chỉ vào hắn, nói từng chữ “Đem thánh chỉ giao ra đây!”

Vân Cảnh Mạch lắc đầu, chắc chắn nói “Tiểu Thất, ngươi nhập vai quá rồi.”

Hàn Thiên Mạch tiến lên cau mày nói “Đại ca, nàng chưa khôi phục trí nhớ.”

“Tại sao không để nàng khôi phục trí nhớ? Thiên Mạch, ngươi sợ gì? Sợ nàng hận ngươi?” Vân Cảnh Mạch tiến lên, không chút nào sợ hãi với súng lục trong tay Bạch Ly Nhược, nói từng chữ ra “Thiên Mạch không dám nói, ta nói, Bạch Ly Nhược, tên ngươi không phải là Bạch Ly Nhược, mà tên ngươi là Mộc Thất, là dị thời chuyển kiếp mà đến, Thiên Mạch là vị hôn phu của ngươi, ngươi tiếp cận Phong Mạc Thần, là vì cứu ta ra và Vân gia.”

Trong lồng ngực Bạch Ly Nhược như là vật gì đó muốn nổ tung, tay run rẩy cầm súng lục chỉ vào Vân Cảnh Mạch “Ngươi nói hưu nói vượn! Nói hưu nói vượn!”

“Thiên Mạch, ngươi còn để nàng càn quấy?” Vân Cảnh Mạch nghiêm nghị, trước khi nàng bóp cò đã bị Hàn Thiên Mạch đưa tay điểm huyệt đạo của nàng.

169. Cuốn 4 – Chương 169

Chương 169: Hắn không hiểu

“Ca, ta không muốn để tiểu Thất nhớ những thứ giao dịch bẩn thỉu này.” Hàn Thiên Mạch ôm Bạch Ly Nhược, diện mục thê lương.

“Tùy ngươi, dù sao ngươi giỏi nhất là tẩy đi trí nhớ, không phải sao?” Vân Cảnh Mạch lạnh nhạt đẩy cửa phòng ra, vạn trượng ánh sáng đột nhiên chiếu rọi, trên mặt hắn có sự kiên định trước nay chưa, bố trí lâu như vậy, giờ là thời điểm thu lưới rồi.

Phong Mạc Thần rất cấp bách, Bạch Ly Nhược mất tung tích, hắn đến biệt uyển của Hàn Thiên Mạch, bên trong không một bóng người, hỏi thị vệ ở cửa cung, họ không nhìn thấy bọn họ xuất cung, bọn họ cứ như vậy hư không tiêu thất, mang theo Ly Nhược biến mất.

Huyền Đại khóc liên tục mấy ngày, bà vú đỡ thể nào đều không được, trừ phi Phong Mạc Thần tự mình ôm hân, hân mới an ổn, tay nhỏ bé ôm cổ Phong Mạc Thần, thể nào cũng không buông ra.

Ba ngày sau, ở Lăng châu Vân gia đột nhiên xuất hiện một đạo mật chỉ của tiên hoàng, xác nhận Phong Mạc Thần quả thật không phải là hoàng tử, đạo thánh chỉ này công bố thiên hạ, thể lực của Phong Mạc Thần trở nên lung lay.

Thiên hạ nhất thời biến sắc, gió nổi mây bay, Vân gia dựa vào việc báo thù cho Phong Mạc Nhiên, triệu tập quần hùng bốn phương đánh vào kinh thành, Sở quốc sau hai năm an ổn, hồi sinh nội loạn.

Năm vạn tinh binh canh giữ biên cương nhận được mật chỉ của Phong Mạc Thần, án binh bất động, binh hèn tướng nhất của Hoa gia vật lộn với quần hùng thiên hạ, binh bại như núi.

Phong Mạc Thần ngồi trong ngự thư phòng, đã nửa tháng không mở miệng nói chuyện, Huyền Đại khóc rồi ngủ, ngủ lại khóc, hân thủy chung bất động, người hầu trong cung e ngại thể lực Tuyệt Sát cung của Hoa Hinh, không dám chạy trốn, ngấm ngấm chờ đợi Phong Mạc Thần ở sau lưng.

Rõ ràng là đã chủng, lại vờ làm long tử, còn ngồi ở vị trí hoàng đế nửa năm, dân gian mắng thì càng khó nghe hơn, vốn thời điểm Hoa Hinh ở phá được kinh thành, phạm vào nghiệt trái, toàn bộ trút lên đầu Phong Mạc Thần. Hơn nữa hân giam lỏng mẫu thân, đã phạm vào tội bất hiếu, người đời đem hân trở thành một đại ma đầu vô ác bất tác.

Mặc cho bên ngoài phong vân biến sắc, Phong Mạc Thần vẫn ngồi sừng sững bất động, hân không hiểu, thánh chỉ quan trọng như vậy, làm sao rơi vào Vân gia; hân không hiểu, tại sao vào thời khắc mấu chốt nàng lại bỏ hân và Huyền Đại; hân không hiểu, đã từng thề non hẹn biển đều là giả sao?

Hoa Hinh đến, Huyền Đại đang ôm ống quần Phong Mạc Thần gào khóc, bà vú bên ngoài chỉ biết dậm chân, vì bà không thể vào Ngự Thư phòng, nên chỉ có thể ở bên ngoài nhìn Huyền Đại khóc lớn.

Huyền Đại khóc quá lâu, giọng nói non nớt có chút khàn khàn, đôi môi ửng hồng tím bầm, hân ngẩng đầu nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần, nhưng Phong Mạc Thần chẳng quan tâm đến hân.

Hoa Hinh tiến lên, ôm Huyền Đại ra ngoài đưa cho bà vú, hung hăng tát Phong Mạc Thần một cái “Hiện tại bách quan đã thoái lui, có phải chờ đến khi Vân gia cùng Thượng Quan gia công vào thành, ngươi mới tỉnh lại?”

Phong Mạc Thần khẽ giật giật đôi môi khô khốc, ngược mắt lên nhìn Hoa Hinh, nhưng vẫn không nói nửa lời.

Hoa Hinh thở dài thành tiếng, váy dài lộng lẫy quanh co khúc khuỷu trên mặt đất, nàng chậm chạp xoay người, túm váy đang kéo lê ở trên mặt thảm thành một đường vòng cung xinh đẹp “Ngươi còn chưa hiểu ra? Vân gia tính kế đã rất nhiều năm rồi, để Bạch Ly Nhược nằm vùng bên cạnh ngươi, mượn tay của ngươi lợi dụng thể lực của Tuyệt Sát cung cứu Vân Cảnh Mạch ra, sau đó ở lúc chúng ta đại kế hoàn thành, Bạch Ly Nhược lợi dụng ngươi diệt trừ những người trong triều đình đối lập với Vân gia, bao gồm cả chúng ta.”

Hoa Hinh đứng bên cạnh Phong Mạc Thần, phong thái tao nhã như cũ mắt chăm chú nhìn hân “Thần nhi, từ nhỏ ta đã nói với ngươi, không nên xử trí theo cảm tính, giờ kết quả ra sao?”

Phong Mạc Thần vẫn không nói gì, đôi môi mỏng mím chặt, ánh mắt thê lương nhìn Hoa Hinh, đáy mắt đau thương, giống như một hắc động không đáy.

Hoa Hinh đã có nếp nhăn ở đuôi mắt, hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống “Thần nhi, chúng ta đã thua, ta cả đời vận trù duy ác, khai sáng Tuyệt sát cung công phá thiên hạ, không nghĩ tới, bị người khác hãm hại!”

Phong Mạc Thần động dung, bờ môi run rẩy hồi lâu mới nói được hai chữ “Mẫu thân. “

Hoa Hinh nước mắt như mưa, nắm thật chặt tay Phong Mạc Thần “Thần nhi, ngươi hãy cùng Huyền Đại rời đi, từ đó mai danh ẩn tích sống qua ngày.”

Mắt phượng tuyệt mỹ của Phong Mạc Thần chuyển ra sự thê lương cùng tang thương, cuộc sống hân muốn là ở cùng một chỗ với Ly Nhược, nhưng bây giờ không thấy Ly Nhược đâu, hân phải sống thế nào?

“Mẫu thân, người nói cho con biết, cha con là ai?” Phong Mạc Thần chậm rãi, nói ra mấy câu này, nửa tháng không mở miệng, cổ họng của hắn đã bị hư, thanh âm trầm ồm trước kia giờ đã là thanh âm thô kết thê lương.

Hoa Hình ngẩng đầu, kìm cổ nước mắt, bình tĩnh nói “Phụ thân của ngươi chính là tiên hoàng, do ta sinh non ra ngươi nên hẳn hoài nghi mẫu thân con ta, nhưng ngươi đúng là hài tử của hắn, đời này mẫu thân chưa từng làm chuyện có lỗi với tiên hoàng, là Thượng Quan viện ép mẫu thân con ta vào đường cùng!”

“Mẫu thân, thật xin lỗi.” giọng nói Phong Mạc Thần khàn đục, cầm tay Hoa Hình.

“Thần nhi, mẫu thân phải xin lỗi ngươi, đối xử hà khắc với con từ nhỏ, thậm chí tước đoạt quyền lợi chọn cách sống của ngươi, ngày mai ngươi hãy cùng Huyền Đại rời khỏi đây, không để Huyền Đại dẫm lên vết xe đổ.” Hoa Hình bình tĩnh, cơ hồ là nói ra lệnh này.

“Mẫu thân, con không đi, con muốn chờ nàng, chờ nàng trở lại giải thích với con, con không tin nàng làm như vậy, nàng có thể vứt bỏ con, vứt bỏ Huyền Đại, mẫu thân, nàng yêu con, nàng yêu con.” Phong Mạc Thần dùng giọng mũi mà nói những lời này, trên mặt thê lương, gần như mất đi hi vọng vào cuộc sống.

Hoa Hình lắc đầu, nước mắt rơi xuống “Được rồi, con đã không đi, thì ở lại cùng Huyền Đại, con là hài tử của tiên hoàng, mẫu thân nhất định ở trước mặt mọi người trong thiên hạ chính danh nói ra!”

Sau khi Hoa Hình rời đi, Phong Mạc Thần đã bình ổn tinh thần hơn, Huyền Đại đã bị Hoa Hình mang đi, một mình hắn, như cô hồn du đãng trong hoàng cung, tiết thu phân qua, lá rụng vàng sào sạt, hắn bước từng bước, đi qua những nơi bọn họ đã từng đến.

Hắn nhớ nàng cười, nàng khóc, nàng giận, bộ dạng nàng nhăn mày, còn có nàng tựa vào trong ngực hắn, bất mãn trợn mắt, nàng sao lại nhăn tâm rời khỏi hắn? Nàng sao có thể vì Vân gia mà ẩn núp bên cạnh hắn ba năm?

Phong Mạc Thần tựa vào thân cây, hơi ngửa đầu, mây đen dày đặc che mất ánh mặt trời, hắn không thấy được một chút hi vọng, trước mắt hiện lên bóng dáng nàng đi tìm Vân Cảnh Mạch, nàng đột nhiên quay đầu, hai tay tạo thành loa trên miệng hô lớn, “Thần, ta yêu ngươi, bất kể xảy ra chuyện gì, ta vẫn sẽ cùng với ngươi.”

Rõ ràng là chuyện nửa tháng trước, lại xa xôi như vài thế kỷ, hắn nâng đôi tay, ấn chặt vết thương trên tay, nơi này, thật là đau!

“Ly Nhược, Ly Nhược.” Hắn hô hào trong lòng “Ta chờ ngươi trở lại giải thích cho ta.”

“Ly Nhược.” Hắn cả người vô lực, mặc dù tựa vào cây, thân hình vẫn không yên, rốt cuộc hé miệng nói ra ba chữ “Ta yêu nàng.”

170. Cuốn 4 – Chương 170

Chương 170: LANG TỬ DÃ TÂM

Rốt cuộc Phong Mạc Thần không đợi được Bạch Ly Nhược, nhưng đợi được Vân gia, Thượng Quan gia, dư nghiệt Liễu gia và đám phản bội Hoa gia. Mọi người phát cờ khởi nghĩa vì báo thù cho Phong Mạc Nhiên. Mặt khác Thượng Quan gia tìm cho Phong gia một tên hoàng đế bù nhìn, giương cờ tiến về kinh thành.

Đối mặt với quân đội hạo đặng, Phong Mạc Thần và Hoa Hình đứng ở Chu Tước lâu, áo bay phấp phới trong gió. Hai tay bà khoanh trước ngực, lãnh đạm nói “Thần Nhi, con nghĩ kỹ chưa, thật sự không muốn làm hoàng đế sao?”

Phong Mạc Thần rã rời, hơi tựa vào tường thành, đôi mắt thê lương nhìn về phía chân trời tối đen “Nương, nắm giữ giang sơn, chỉ là mộng tưởng của mẹ, bởi vì mẹ, lần trước con mới cử binh, ngôi vị hoàng đế này, thật sự con không thấy hứng thú.”

“Thần Nhi, con hãy nghĩ kỹ lại, có lẽ, con giữ lấy giang sơn này, về sau Huyền Đại sẽ làm cho nó to lớn hơn nữa.” Hoa Hình dẫn dắt từng bước.

“Nương, cả đời con chưa bao giờ sống vì mình. Hai mươi lăm năm trước, con vì mẹ mà sống, cuộc sống sau này, con chỉ muốn sống vì mình. Nếu như có thể tìm thấy Ly Nhược, con sẽ dẫn nàng quy ẩn.” Mặt Phong Mạc Thần không chút thay đổi, lúc nhắc đến Bạch Ly Nhược, trong mắt thấp thoáng có tia dao động.

“Cho dù, nàng bán đứng con, phản bội con?” Sắc mặt Hoa Hình trắng bệch, hai mắt sáng quắc, ai oán nhìn Phong Mạc Thần.

“Nương, xin lỗi, cho dù nàng phản bội con, con cũng không có cách nào hận nàng.” Phong Mạc Thần cúi đầu, nhìn về phía thành lâu, Bạch Ly Nhược đã từng hát vang ở đây, Phong Mạc Nhiên cũng bị bắn chết ở đây.

Đã quá nhiều người chết, thật sự hán cũng không nên tiếp tục thù hận, chỉ cần hán yêu nàng, nàng yêu hán, chỉ như vậy là đủ rồi. Phản bội cũng được, lừa dối cũng được, thậm chí hán không cần nàng giải thích, chỉ cần nàng nói với hán, nàng yêu hán, chỉ cần như vậy, là đủ.

Lúc Phong Mạc Thần ngược nhìn lên, trong mắt Hoa Hình nhòe lệ, đây là tình yêu sao? Bởi vì tình yêu có thể phản bội, nghi kỵ, lừa dối. Té ra, bà không phải không hiểu con trai bà, mà là bà không hiểu tình yêu.

Hoa Hình thông thả bước từng bước xuống bậc thang, tiếng nói bay trong gió “Thần Nhi, nay sống cuộc sống của con, con là con của tiên đế, mẫu thân sẽ vì con đòi lại công bằng, nhớ kỹ, cho dù có xảy ra chuyện gì, cũng không được xem thường vứt bỏ mạng sống của mình.”

Phong Mạc Thần hơi xúc động, hán nhìn theo bóng lưng Hoa Hình, gió thổi vấy dài lung linh bay lượn, bóng dáng bà trong đêm kiên định cô đơn, lại mơ hồ mang theo ánh sao sáng rực, nhìn theo hình bóng của bà, hán thì thầm “Nương, xin lỗi.”

Hôm sau, Thần Hòa Điện cháy, lửa cháy cao đến tận trời, hỏa diễm hùng hực như một bồn máu, nuốt hết toàn bộ hoàng cung, trên bầu trời, mây bị nhiễm khói xám cũng đứt quãng rời rạc, ẩn ẩn màu đỏ như máu.

Cơn lửa lớn nhanh chóng lan tỏa khắp nơi, tất cả hoàng cung đều bị trận liệt hỏa này cuốn lấy, Hoa Hình đứng ở chỗ cao nhất hoàng cung, áo lụa bay phấp phới trên Chu Tước Lâu, tóc bà bay bay phía sau như điệu múa, bà ngẩng cao đầu, khí thế áp đảo tất cả.

Phản quân đóng ngoài thành đã bị trận đại hỏa này thu hút, đứng bên ngoài hoàng cung, sáu đội quân đồ sộ, cùng với tân đế được ủng hộ tám tuổi — Phong Hòa đang ngồi trên lưng ngựa ra vẻ hoảng sợ.

Hán là con cháu của anh em họ của tiên đế, bị biếm thành thường dân, bối cảnh không chút thế lực, bị tra ra là có huyết thống với Phong gia nên được đưa lên làm hoàng đế.

Hoàng đế này cũng không phải dễ dàng làm được, Thượng Quan Hiêu Hoành liếc tân đế một cái, tân đế lập tức ngồi thẳng lưng, so với sợ người chết trong đại hỏa, hán còn sợ Thượng Quan gia hơn.

Hoa Hình từ xa nhìn lại, tất cả là Lang Tử Dã Tâm, nàng vung tay áo lên, đằng sau lập tức hiện ra Hữu hộ pháp của tuyết sát cung, tháo mặt nạ ra, lộ ra tôn vinh vốn có của mình, tiếng nói của hán như hoạch phá trường không, nội lực mạnh, chăm chú nhìn mới phát hiện ra người này chính là người thân cận tín nhiệm nhất của tiên hoàng.

“Con dâu Hoa Thị của Thái tổ hoàng đế, hiền lương thực đức, phong làm Tây Cung hoàng hậu, cùng với Thượng Quan Hoàng hậu đứng đầu hậu cung, phong hoàng tử Phong Mạc Thần làm thái tử, khâm thủ.”

Đây là đạo thánh chỉ đến trễ hai mươi năm, không ai hiểu tại sao đến lúc này Hoa Hình mới đem thánh chỉ này ra. Đúng là từ đó về sau, tất cả mọi người đều biết, Hoa Hình và Phong Mạc Thần không phải là phản nghịch, mà tiên đế làm trái với ý chỉ của Thái tổ hoàng đế, đem hoàng vị cố ý trao cho Phong Mạc Nhiên.

Cuồng phong phân phạt, tay áo Hoa Hình bay ngược trong gió, gương mặt không còn tuổi trẻ, mang theo thần thái bình tĩnh ung dung của mẫu nghi thiên hạ, nàng ngẩng cao đầu, tiếng nói lạnh lạnh bay ngàn dặm “Ta là Hoa Hình, dùng tánh mạng này thề, Phong Mạc Thần là người của Phong gia, Huyền Đại là huyết mạch duy nhất của Phong gia, tiên hoàng ở trên, bảo hộ một nhà ba người chúng ta, gặp nhau trên trời.”

Lời còn chưa dứt, người nàng đã kích động tiến đến biển lửa, thánh chỉ trong tay Hữu hộ pháp bay trong gió, cùng với đại quân dày đặt ngoài cung, mọi người nhất thời á khẩu.

Theo Đại hộ pháp bước đến biển lửa, sáu quân lui ra phía sau, quỳ xuống đất hô lớn. “Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Một lòng bày ra nghĩa quân, lại bị thánh chỉ của Hoa Hình nghịch chuyển, Vân Cảnh Mạch toàn thân toát mồ hôi lạnh. Nếu lúc này Phong Mạc Thần hạ lệnh cho năm vạn tinh binh biên cương vào kinh hộ giá, như vậy âm mưu gì cũng bị gót sắt của tinh binh san bằng.

Bọn họ từ nghĩa quân biến thành loạn thần tặc tử, lịch sử đơn giản chỉ là sự sắp đặt thành công, bọn họ lấy mục đích là báo thù cho Phong Mạc Nhiên, kêu sử quan biên soạn mọi tội lỗi của Phong Mạc Thần, lưu truyền ra phổ phường.

Lúc Phong Mạc Thần tỉnh lại đã là ba ngày sau, hai mắt Huyền Đại đỏ bừng khóc bên cạnh hắn, Chu Thanh đang thổi bắp nóng, đỡ Huyền Đại, thấy Phong Mạc Thần tỉnh lại, Huyền Đại nhào vào lòng Phong Mạc Thần, miệng càng mở to khóc lớn tiếng hơn nữa.

Phong Mạc Thần vuốt tóc Huyền Đại, nhíu mi nói “Đã xảy ra chuyện gì? Đây là đâu?”

Chu Thanh cúi đầu, “Gia, Vân gia và Thượng Quan gia đã ủng hộ lập Phong Hòa làm hoàng đế, thái hậu, vì giúp ngài đòi lại công bằng, nhảy vào biển lửa tuấn táng.”

Phong Mạc Thần lúng túng, giống như không nghe rõ Chu Thanh nói gì, tay vuốt tóc Huyền Đại cứng ngắc, một lúc lâu mới nói thê lương “Chu Thanh, vốn là chúng ta có cơ hội thắng, năm vạn tinh binh ở biên cương, vĩnh viễn chỉ nghe lệnh của một mình ta.”

“Gia, Chu Thanh hiểu.” Chu Thanh cúi đầu, dường như có rất nhiều lời muốn nói.

“Chu Thanh, Ta rất ích kỷ đúng không?” Trong đôi mắt đẹp của Phong Mạc Thần có dòng nước, hắn biết rõ, nếu mất đi thiên hạ, Hoa Hình sẽ mất đi lý tưởng sống, là do hắn bức tử bà.

171. Cuốn 4 – Chương 171

Chương 171:

“Gia, Chu Thanh chỉ là một hạ nhân, Gia lựa chọn gì, Chu Thanh cũng sẽ làm theo.” Chu Thanh thần nhiên, nhìn không ra là có tâm tư gì.

Lúc này rèm cửa bị vén lên, An Khả Khả mặc áo của phụ nữ làm nông tiến vào, trong tay nàng là một chén cháo trắng nóng hổi, thi lễ với Phong Mạc Thần.

“Các người?” Phong Mạc Thần mỉm cười, có chút kinh ngạc nhìn Chu Thanh và An Khả Khả.

“Chúng tôi thành thân, không có bầm trước với Gia, xin Gia trách phạt.” Chu Thanh nói xong liền muốn quỳ xuống, lại bị Phong Mạc Thần nâng dậy, mỉm cười nói “Chu Thanh, thành thân là việc vui vẻ, tại sao ta phải trách phạt người?”

“Không có lễ vật gì tặng cho người, miếng ngọc bội này, ta mang theo đã hai mươi năm, tặng cho hai người.” Phong Mạc Thần lấy ra một ngọc bội hình bướm ở trong lòng, trong xanh mượt mà, nhìn đã biết là vô giá.

Chu Thanh cuống quýt lui xuống, lại bị Phong Mạc Thần cứng rắn nhét vào tay, Huyền Đại đã nín khóc ở trong lòng hắn, hắn nhìn xung quanh, nói “Đây là đâu?”

“Nơi này là căn nhà nhỏ ta mua ở phía sau núi của Thần Vương Phủ, nếu gia không chê, thì ở lại đây được không?” Chu Thanh đứng dậy cất ki ngọc bội.

“Không được, ta muốn mang Huyền Đại đi tìm mẫu thân của nó, Chu Thanh, từ nay về sau, người và Khả Khả sống cho tốt.” Phong Mạc Thần chùi nước mắt trên mặt Huyền Đại, nhìn Huyền Đại thương yêu.

“Gia, Chu Thanh cả đời theo ngài, Gia đi đâu, Chu Thanh sẽ đi đó.” Chu Thanh chấp tay, gương mặt đen trùn đầy kiên định.

Phong Mạc Thần thở dài, liếc nhìn An Khả Khả, An Khả Khả thì lễ với hắn “Chủ tử, Khả Khả cam lòng làm nô tỳ, chăm sóc cho tiểu thiếu gia.”

“Đường đến Lăng Châu, vạn phần nguy hiểm. Các người thật sự muốn theo ta sao?” Phong Mạc Thần thần nhiên, thả Huyền Đại chạy trên mặt đất.

“Chu Thanh thề sống chết cũng theo.” Chu Thanh chấp tay, An Khả Khả gật đầu.

Nhóm người bọn họ trên đường đi đến Lăng Châu, không ít dân chúng nghị luận xôn xao. Hóa ra ngày đầu tiên tân đế đăng cơ, tuyên bố ngoài tin Phong Mạc Thần chết trong biển lửa, Chu Thanh rất phần nộ, trái lại Phong Mạc Thần lại ra vẻ lạnh nhạt.

Những người đó sợ rằng hắn sẽ quay lại tranh đoạt giang sơn của bọn họ, tuyên bố hắn chết, sẽ ngầm không tha cho hắn. Chỉ cần hắn tìm được Bạch Ly Nhược, hắn sẽ biến mất ở Sở quốc.

Trong phủ của Vân gia tại Lăng Châu, các nha hoàn và hạ nhân đều vui sướng, bây giờ Vân Gia đã không còn như xưa. Vân Cảnh Mạch được phong làm Lăng Vương, nắm giữ nửa thiên hạ, hoàng đế nhất định phải nhượng bộ với hắn.

Chỉ cần hạ nhân của Vân gia ra ngoài báo tên tuổi của Vân gia, mọi người lập tức nhường đường, đây mới là uy phong của Vân Gia. Hàn Thiên Mạch không hề vui vẻ chút nào, hắn đã nhận tổ quy tông, đổi tên thành Vân Thiên Mạch.

Vân Thiên Mạch đi trên đường lớn, mọi người đều lui ra nhường đường cho hắn. Bởi vì hắn là nhị thiếu gia Vân gia, đại ca của hắn là Lăng vương Vân Cảnh Mạch quyền thế ngất trời. Bạch Ly Nhược bên cạnh hắn mặc áo trắng, theo hắn xuất phủ, vẫn chau mày.

“Tiểu Thất, nghĩ gì vậy?” Vân Thiên Mạch nhìn bộ dáng nàng không yên, thần nhiên hỏi.

“Thiên Mạch, có phải ta đã đánh mất thứ gì không?” Bạch Ly Nhược hơi nhướng mắt, mờ mịt nhìn Vân Thiên Mạch.

“Làm gì có. Mất cái gì, thì về hỏi người.” Vân Thiên Mạch liếc mắt, nhìn chiếc xe ngựa chạy nhanh qua, mảnh nhỏ bị vén lên một khe nhỏ, hắn thấy gương mặt tuần tú của Phong Mạc Thần.

Vân Thiên Mạch khẩn trương quay người, lấy tay áo che Bạch Ly Nhược, xe ngựa chạy nhanh khuấy lên một mảng bụi, Bạch Ly Nhược nhíu mày kéo tay áo hắn xuống, “Người làm gì vậy?”

“Bụi quá, sợ nàng bị sặc.” Vân Thiên Mạch cười ung dung.

“Chúng ta quay về đi, đi ra ngoài cũng không có mục đích gì.” Bạch Ly Nhược quay mình, mắt hững hờ đi.

Đi đến một nửa, đột nhiên nàng dừng lại hỏi “Thiên Mạch, ta đến đây đã bao lâu?”

Vân Thiên Mạch chùi trán “Năm tháng.”

Bạch Ly Nhược hơi thất vọng “Tại sao ta lại có cảm giác ta tới đây đã năm năm?”

Vân Thiên Mạch đỏ mặt lạnh trên đầu, nhìn Bạch Ly Nhược hoài nghi “Tiểu Thất nàng nhớ ra gì sao?”

“Ta nên nhớ ra cái gì?” Bạch Ly Nhược cũng hoài nghi nhìn Vân Thiên Mạch.

Vân Thiên Mạch lắc đầu “Không có, lần đầu tiên gặp Tiểu Thất, vai trái của nàng đã bị thương rất nặng, sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở Vân Phủ, nàng vẫn hôn mê bất tỉnh.”

“Đúng vậy, ta cũng nhớ rõ, khi ta xuyên không qua, còn bắn chết một con hổ, có một nam tử, bộ dáng có chút điển trai, hắn nói với ta, tên hắn là Phong Mạc Thần, còn nói, lòng mới gặp mà tình đã thâm, nguyện cùng nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.” Bạch Ly Nhược cười nhợt nhạt, chỉ là lúc nàng nhớ tới tên Phong Mạc Thần, trái tim bỗng đau nhói, trong nháy mắt liền nhòe lệ. Không phải nàng chỉ gặp hắn một lần sao? Tại sao lại nhớ kỹ tên này như thế?

“Tiểu Thất.” Vân Thiên Mạch xoay người, vội vàng nhìn nàng, hấn dùng ngón châm che đi trí nhớ năm năm qua của nàng, chỉ chừa lại lúc nàng xuyên không gặp hấn, sau đó hấn trị thương trí nhớ cho nàng.

Hấn nhớ rõ, lúc đó, hấn ở ngoại ô kinh thành hái thuốc, trong lúc vô tình thấy một nữ tử hôn mê, quần áo quái dị, vai trái bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Sau khi hấn cứu nàng, nàng nói với hấn, nàng tên là Mộc Thất, đến từ tương lai. Ban đêm hai người đi tham quan kinh thành, thì gặp một số tử sĩ của Vân gia, muốn xông vào hoàng cung cứu Vân Cảnh Mạch.

Hấn ngăn cản tử sĩ, hấn biết, không thể cứu Vân Cảnh Mạch từ tay của Phong Mạc Nhiên và Thượng Quan thái hậu. Ngay đêm đó, hấn mang Mộc Thất tiến cung gặp Vân Cảnh Mạch.

Sau khi Vân Cảnh Mạch gặp Tiểu Thất vô cùng chấn động, bởi vì Bạch Thanh Loan – con gái của Bạch gia hình dáng y hệt nàng. Mà hấn ở trong cung nghe nói, Phong Mạc Thần đi khắp nơi tìm một nữ tử giết chết hổ ở vùng ngoại ô. Sau khi nhìn thấy sủng trong tay Mộc Thất, hấn liền vạch ra kế hoạch này.

Lúc trước Hàn Thiên Mạch không đồng ý, nhưng hấn lại bị thế lực Vân Cảnh Mạch âm thầm khống chế. Mộc Thất không biết nguyên nhân, bị Vân Cảnh Mạch lợi dụng. Hấn xóa đi trí nhớ của nàng về Hàn Thiên Mạch, sau đó sắp xếp nàng vào Bạch phủ, cho nàng một thân phận hoàn toàn mới, nhị tiểu thư Bạch gia – Bạch Ly Nhược.

Lúc Hàn Thiên Mạch gặp lại Mộc Thất, nàng đã mất đi trí nhớ về hấn, trở thành Thần vương phi, hấn muốn thử mang nàng đi, nhưng lại sợ làm bại lộ kế hoạch của Vân Cảnh Mạch, kết quả là Bạch Ly Nhược hoài nghi hấn là môn chủ La Sát Môn. Sau này, cuối cùng bị Vân Cảnh Mạch thuyết phục, phối hợp toàn bộ kế hoạch của bọn họ.

Nhớ đến đây, Vân Thiên Mạch quay đầu, nhìn Bạch Ly Nhược đã hóa thành Mộc Thất.

“Yên tâm đi, ta với hấn chỉ gặp nhau một lần.” Bạch Ly Nhược cười cười, trong tim vẫn còn đau đớn.

Hai người trầm mặc trở về Vương phủ Vân gia, Bạch Ly Nhược đi về phòng mình nghỉ ngơi, Vân Thiên Mạch nhìn bóng lưng nàng ốm yếu, sắc mặt sa sầm, Phong Mạc Thần, quả nhiên đã tìm đến Lăng Châu.

172. Cuốn 4 – Chương 172

Chương 172: QUYẾT LIỆT BỎ ĐI

Vân Thiên Mạch xoay người đi đến phòng Vân Cảnh Mạch, hấn đang tính toán số ngân lượng để làm thủy lợi ở Lăng Châu, nhìn Vân Thiên Mạch đang ảm đạm, trêu đùa “Sao vậy? Tiểu Thất vẫn chưa chịu gả cho đệ sao?”

“Ca, Phong Mạc Thần đã tới Lăng Châu.” Vân Thiên Mạch thần nhiên chau mày.

“Hấn tới thì tốt, ta chỉ sợ hấn không đến.” Vân Cảnh Mạch buông Lang Hào xuống, đôi mắt thông minh lạnh lợi bắt đầu tính toán.

“Luận võ công, hai chúng ta không ai là đối thủ của hấn, huống chi, bên cạnh hấn còn có đệ nhất cao thủ giang hồ Chu Thanh.” Vân Thiên Mạch nhú chặt mi, hấn cũng không muốn trở mặt với Phong Mạc Thần. Dù sao, đã là huynh đệ nhiều năm, tuy là hấn cố ý tiếp cận, nhưng tình cảm huynh đệ không phải là giả.

“Đệ không cần lo, mặc kệ là tranh thiên hạ hay giành nữ nhân, đều dựa vào đầu óc, chứ không phải dùng thất phu hữu dũng.” Vân Cảnh Mạch cầm bức tranh Hoàng Tước ở trên bàn, cẩn thận mở ra.

Ngay buổi trưa hôm đó, ở Lăng Vương Phủ, một nữ tử mặc áo dài phết đất, tóc đen nửa búi trên đầu, tư thái tao nhã, nhẹ nhàng như liễu, đi trong hoa viên.

Nàng quay đầu lại nha hoàn đi theo phía sau “Các người không cần đi theo ta, một mình ta đi dạo hoa viên một chút.”

“Da, Bạch cô nương.” Nha hoàn nghiêng người khẽ chào, lập tức rời khỏi.

Nữ tử mỉm cười, nụ cười rạng rỡ, nhan sắc khuynh thành, nàng xoay người bước đi. Bỗng nhiên một đôi tay to lớn thon dài che môi nàng, vừa định vùng vẫy, nam tử phía sau quay mặt lộ ra “Ly Nhược, là ta.”

“Phong Mạc Thần?” Đôi mắt trong veo của nàng hoảng sợ, thoát khỏi bàn tay hắn, lui về phía sau nói “Người tới tìm ta báo thù?”

Phong Mạc Thần thở dài “Theo ta đi, Huyền Đại đang chờ ở khách điểm.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, không ngừng lui ra sau “Ta sẽ không đi theo người, người muốn báo thù, cứ việc giết ta. Cho dù ta đi theo người, cũng không có chuyện.”

Lời của nàng còn chưa nói xong, thân hình Phong Mạc Thần lướt qua, người Bạch Ly Nhược đã bị hấn kéo lại. Đôi mắt sáng của hấn mang theo lo âu đau khổ “Cẩn thận, đằng sau là hồ nước.”

Bạch Ly Nhược quay đầu, quả nhiên là hồ nước chỉ cách nàng chỉ có 1 bước, nàng bẻ ngón tay hấn đang ôm trên eo nàng, khó hiểu nói “Người không phải tìm ta báo thù sao?”

Sắc mặt Phong Mạc Thần tái mét, môi run vài cái, mới chậm rãi nói “Tất cả chuyện trước đây, ta không muốn nghĩ đến nữa, nàng đi theo ta, ta cho nàng cuộc sống nàng muốn.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu “Không thể nào, người nên biết, trước khi ta gả cho người, ta và Thiên Mạch yêu thương lẫn nhau. Bởi vì trợ giúp Vân gia, cho nên ta mới oan uổng gả cho người. Bây giờ chuyện này đã kết thúc, Phong Mạc Thần, ta và người không còn liên quan đến nhau nữa.”

Phong Mạc Thần lắc đầu không tin, môi mím chặt lại, mắt sáng quắc nhìn nàng rất lâu “Nàng nói tất cả chuyện trước đây đều là giả?”

Bạch Ly Nhược gật đầu “Không sai, ta chỉ là lợi dụng người để Vân gia đạt được thiên hạ này.”

“Vậy Huyền Đại thì sao? Nàng cũng không cần Huyền Đại sao?” Trong mắt Phong Mạc Thần muốn phun ra lửa, ngực không ngừng phập phồng.

“Huyền Đại, người muốn xử lý ra sao thì tùy người. Nếu như người không cần hấn, cứ đem hấn đến ngô Bát Đại ở đó có một căn nhà lớn chứa rất nhiều cô nhi.” Bạch Ly Nhược chưa nói xong đã bị Phong Mạc Thần hung hăng giáng xuống một bạt tai, nàng giật mình đứng tại chỗ, vuốt ve gò má sưng đỏ, bình tĩnh nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần nghiêng răng, quay mặt chỗ khác, giọng nói lạnh lùng “Ta hỏi nàng một lần cuối, nàng, rốt cuộc có đi theo ta hay không?”

Bạch Ly Nhược vỗ về gò má, không ngừng lui về sau, đôi mắt trong veo đầy nước giống như muốn rơi ra. Nàng theo thói quen cắn môi, lắc đầu “Người ta yêu là Thiên Mạch, Phong Mạc Thần, người đi đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Phong Mạc Thần quay đầu, thờ ơ nhìn Bạch Ly Nhược, giống như chưa từng quen biết nàng, thở hỗn hển nói “Bạch Ly Nhược, tốt lắm, nàng quả thực, rất thâm trầm.”

Bạch Ly Nhược chảy nước mắt, cả người lui đến tàng cây, run giọng nói “Phong Mạc Thần, người có thể hận ta, cũng có thể trả thù ta, nhưng không có tư cách nói ta như vậy. Nếu người không thâm trầm, vì sao vẫn nắm năm vạn tinh binh biên cương không chịu buông? Nếu người không đủ thâm trầm, vì sao muốn chứng minh người là huyết mạch tiên đế?”

Phong Mạc Thần thất vọng nhìn nàng, rất lâu, sắc mặt hấn khôi phục lại tự nhiên, thản nhiên nói “Người yên tâm, ta sẽ không tranh giành thiên hạ với Vân Cảnh Mạch. Năm vạn tinh binh biên cương chỉ là bảo vệ Sở quốc không bị kẻ thù bên ngoài xâm phạm. Người có thể cùng với Vân Cảnh Mạch và Hàn Thiên Mạch an gồi không cần lo, chắc chắn ta sẽ không xuất hiện trước mặt người nữa.”

Hấn nói xong một hơi, thân hình lướt đi, tuyệt hảo khinh công, thậm chí khiến Bạch Ly Nhược không thấy rõ, hấn đã biến mất ở trên không Vân phủ.

Bạch Ly Nhược ngơ ngẩn đứng một mình ở đó, rất lâu sau, chung quanh vang lên tiếng vỗ tay, không hề nhiệt liệt, lại cực kỳ tán thưởng.

“Rất hay, rất hay, Thanh Loan, hành động của nàng quả thực có thể so với hoa đán Đường Hồng.” Vân Cảnh Mạch đi ra từ góc tối, tiếng vỗ tay rất lâu mới ngừng lại.

Bạch Thanh Loan lau đi nước mắt đọng trên khóe, cười lạnh nói “Thật không hiểu, tại sao Phong Mạc Thần có thể bị ta lừa gạt.”

“Tâm trí hần đã bị cái chết của Hoa Hình làm cho lộn xộn, hần là loại người không biết hiện hỉ nộ ái ố ra bên ngoài. Người như vậy, lúc càng bình tĩnh, thì càng rối loạn tâm trí.” Vân Cảnh Mạch nhìn theo hướng Phong Mạc Thần biến mất, có vẻ đắm chiêu.

“Chàng xác định, đã kích hần như vậy, hần sẽ thật sự bỏ năm vạn tinh binh biên cương và quy ẩn sơn lâm sao?” Bạch Thanh Loan thản nhiên, vừa mới ra vẻ thần thái của Bạch Ly Nhược, lại quay trở về thần thái của mình. Quả nhiên là đủ tư cách làm đào hát, nhập vai nhanh, xuất vai cũng nhanh.

“Ta không chắc chắn, nhưng ít nhất, hiện giờ hần không có tâm tư đem năm vạn tinh binh đi đánh nhau.” Vân Cảnh Mạch chống cằm suy nghĩ.

“Vì sao lại nói như vậy?” Bạch Thanh Loan cười đi đến trước người Vân Cảnh Mạch, trong mắt lạnh lùng.

“Bởi vì, đau khổ vô cùng.” Vân Cảnh Mạch gằn từng chữ, mỉm cười nhìn ánh mắt Bạch Thanh Loan.

Trong khuê phòng, Bạch Ly Nhược bó gối, cầm đặt trên đầu gối. Mặt trời chiếu qua màn mỏng màu hồng ở cửa sổ, rọi vào những tia sáng nhẹ nhàng, chiếu lên gương mặt trắng nõn rục rở của nàng.

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu, cầm đung đầu gối. Cuối cùng là đánh mất cái gì? Hay là, quên cái gì? Vì sao mỗi lần muốn nhớ lại, luôn luôn có một sự chua xót mạnh mẽ, nước mắt tự dưng sẽ tràn ra.

173. Cuốn 4 – Chương 173

Chương 173: GẶP LẠI NHAU

Trong trí nhớ của nàng, nàng xuyên không đến đây, vai trái bị thương, sau đó gặp một nam tử kêu là Phong Mạc Thần, hần nói với nàng, lòng mới gặp mà tình đã thấm, nguyện cùng nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành.

Nếu như chỉ gặp một lần, tại sao lại nhớ rõ ràng như vậy. Mà lúc nhớ đến tên của hần, ngực đau giống như bị kim đâm. Bạch Ly Nhược lấy tay che ngực, chậm rãi nhắm mắt.

Phát hiện màn bị người khác vén lên, nàng nghĩ rằng nha hoàn Nguyệt Tâm nên không mở mắt, thản nhiên nói “Nguyệt Tâm, ta không muốn ăn cơm, người nói với Thiên Mạch không cần chờ ta.”

“Tại sao không ăn cơm? Có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?” Vân Thiên Mạch ngồi ở bên giường, tay nắm lấy cổ tay Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược mở to mắt, cười yếu ớt “Thiên Mạch, ta không sao, người đi dùng bữa đi, không cần phải xem ta.”

“Như vậy sao được, nàng vẫn không ăn cơm, cứ như vậy thân thể làm sao chịu được?” Vân Thiên Mạch bắt mạch, nhìn nàng nhú chặt mi, thản nhiên nói “Tiểu Thất làm sao vậy? Có tâm sự hả?”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, thu cổ tay lại nói “Ta không muốn ở trong Vân Phủ, ta muốn đi ra ngoài.”

“Nàng muốn đi đâu? Ta đi với nàng.” Vân Thiên Mạch đứng lên, cười dịu dàng.

“Không, Thiên Mạch, người không hiểu ý ta.” Bạch Ly Nhược đứng dậy mang giày “Ta muốn mình đi khỏi Lăng Châu, ở bên ngoài một thời gian.”

Vân Thiên Mạch sững sốt, ngó người hồi lâu, mới mở miệng hỏi “Vì sao?”

“Mơ mộng thôi. Trong lòng mỗi nữ tử đều có một vị anh hùng, hi vọng một ngày nào đó anh hùng của nàng có thể mang nàng đi tiểu ngạo giang hồ.” Bạch Ly Nhược cười rúc rích, lúm đồng tiền xinh đẹp.

“Rất rõ ràng, anh hùng của nàng, không phải ta, đúng không?” Vân Thiên Mạch có chút hựt hẫng, cúi mắt không dám nhìn thẳng Bạch Ly Nhược.

“Thiên Mạch, xin lỗi người.” Bạch Ly Nhược yết ớt, hạ giọng nói.

“Không cần phải nói xin lỗi, Tiểu Thất, ta ở Vân phủ chờ nàng, một mỗi thì về đây.” Vân Thiên Mạch cười âm trầm, trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

Bạch Ly Nhược gạt đầu, đi ra ngoài nói “Một mình ta ra ngoài đi dạo, ba ngày sau, ta sẽ rời khỏi Vân phủ.”

Vân Thiên Mạch nhìn bóng dáng nàng không nói gì, ánh mắt nhìn về phía góc tối, thấy nàng rời khỏi, mới hạ giọng nói “Canh chừng nàng, đừng để nàng và Phong Mặc Thần gặp nhau.”

Chỗ tối có người khê lên tiếng, lập tức triển khai khinh công đi theo Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược dạo chơi trên đường lớn, trong dòng người qua lại, nàng cũng không biết đang tìm cái gì, có người diễn tạp kỹ miệng phun lửa, có đứa bé đá cầu mây ở bên đường, cũng có thư sinh viết thư hộ, có người bán hàng rong la hét, nàng cảm thấy lạc lõng trong dòng người đó.

Không ý thức đi tới ngoại ô, hồ nước sáng ngời, phản chiếu vào hồ hình mấy cây liễu rũ, không có gió nhưng cành liễu lại lay động, trong mặt nước hồ, có bóng người lóe lên. Nàng quay đầu cảnh giác, vùng quê hoang vu cò bay thẳng cánh. Đừng nói người, quỷ cũng không có một bóng.

Nàng thở ra, quay về, không có đường về, dọc theo tường thành cũ nát, tại lối rẽ, nàng rõ ràng xoay người nhìn lại, một nam tử thị vệ của Vân Phủ, đi sát theo nàng, đang chuẩn bị nhảy lên tường thành lại bị nàng bắt gặp.

Bạch Ly Nhược cầm súng lục trong tay, lạnh lùng chìa vào thị vệ, trong mắt lạnh lẽo, môi nàng khê mở, giọng nói lạnh lùng “Ai kêu người đi theo ta?”

Thị vệ quỳ gối xuống, hai tay chắp lại “Mộc cô nương, Nhị thiếu gia lo lắng an toàn của cô nương, cho nên ra lệnh tiểu nhân âm thầm bảo hộ.”

Bạch Ly Nhược thu hồi súng lục, lạnh mặt nói “Ta không cần người đi theo, lập tức trở về Vân phủ.”

Thị vệ khó xử, gương mặt nhìn Bạch Ly Nhược, ấp úng nói “Cô nương.”

Bạch Ly Nhược nhíu mi, lạnh lùng nói “Là Vân Thiên Mạch phái người theo dõi ta?”

“Không có, thuộc hạ không dám” Thị vệ đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cuống quýt cúi đầu.

“Không phải thì rút.” Bạch Ly Nhược gầm thét, sau đó quay người đi đến một con phố nhỏ, phát hiện thị vệ cũng không theo nữa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Con ngõ nhỏ quanh co, đưa đến sân sau của một khách điểm, nơi này nhìn vừa quen thuộc vừa xa lạ, nàng nghen ngào, dường như, có người từng ở trên nóc nhà đánh đàn, đêm đó trời mưa rất lớn, sau đó có một đôi nam nữ hôn dữ dội trong mưa.

Nàng chưa từng gặp đứa bé trai xinh đẹp như vậy, khoảng chừng 3 tuổi, ngũ quan tinh xảo không có cách nào chê, đặc biệt là đôi mắt kia, xinh đẹp không tưởng tượng nổi.

Đứa bé trai nhào vào lòng nàng, đột nhiên gào khóc, hấn gấu gao nắm lấy áo nàng, kêu nàng, “Mẫu thân.”

Bạch Ly Nhược đau lòng, vừa định ôm lấy đứa bé, thì có một giọng nói lạnh lùng phát ra “Huyền Đại, quay lại đây”

Đứa bé trai mở to mắt trong lòng Bạch Ly Nhược, trên mặt vẫn rưng rưng nước mắt, ra sức cọ đầu trong lòng Bạch Ly Nhược, lắc đầu làm nũng “Con muốn mẫu thân, muốn mẫu thân.”

Phong Mạc Thần mím môi, không nói nên lời, lạnh lùng liếc Bạch Ly Nhược, tiến nhanh đến, một tay kéo Huyền Đại trong lòng Bạch Ly Nhược ra, lạnh lùng nói “Tại sao người tới đây?”

Bạch Ly Nhược nghẹn lời, nhìn đôi mắt mở to tội nghiệp của Huyền Đại “Ta, người quen ta sao?”

Đôi mắt Phong Mạc Thần lạnh lùng, ôm Huyền Đại quan sát nàng, phát hiện ra nàng quả thật không phải là giả dạng, lạnh giọng nói “Người lại giả bộ mất trí nhớ sao?”

Bạch Ly Nhược thở dốc, tiến lên vài bước, nhìn Phong Mạc Thần khó hiểu “Người không nhận lầm chứ? Tên ta là Mộc Thất, mới đến đây 5 tháng, ta nhớ ra người, người tên là Phong Mạc Thần.”

Phong Mạc Thần mím chặt môi, bình tĩnh nhìn Bạch Ly Nhược “Người nói, người mới đến đây năm tháng? Nếu mới 5 tháng, tại sao người lại biết ta?”

Bỗng nhiên Bạch Ly Nhược cảm thấy được việc này không đúng, vì sao lại không đúng? Bởi vì Phong Mạc Thần năm tháng trước, nàng nhìn thấy hắn là đẹp trai phần chần, giống như thần tiên trên trời ngạo nghễ nhìn thiên hạ.

Nhưng hiện tại, rõ ràng là gương mặt vẫn vậy, nhưng lại thiếu đi ngạo khí nghiêm nghị, lại có chút thê lương, còn ánh mắt hắn thì tiêu điều cô độc khiến nàng đau lòng.

“Người thật là Phong Mạc Thần sao? Là Phong Mạc Thần ở ngoại ô kinh thành giục ngựa bắn chết mãnh hổ? Bạch Ly Nhược vội vàng nhìn hắn, đôi mắt trong veo ngấn nước, môi khẽ mấp máy, hơi thở dồn dập.

174. Cuốn 4 – Chương 174

Chương 174: Chuyện rất khéo

Phong Mạc Thần nhìn nàng chằm chằm, Huyền Đại ở trong ngực không còn khóc nữa, mà chớp to mắt nhìn Bạch Ly Nhược, qua một lúc lâu, hắn thần nhiên nói, “Ta thường săn thú ở ngoại thành, đã là...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, đột nhiên một mũi tên nhọn gào thét mà đến, mục tiêu của mũi tên nhọn không phải hắn, mà là Bạch Ly Nhược, hắn một tay ôm Huyền Đại, một xoay người che chắn cho Bạch Ly Nhược ở phía sau, ra tay nhanh như chớp, hai ngón tay đã kẹp lại mũi tên nhọn.

Mặt Bạch Ly Nhược liền biến sắc, muốn nói, bỗng có một nhóm thị vệ mặc áo giáp lại xông tới, dẫn đầu là một nam tử có một vết đao chém trên mặt, nam tử trường thương chỉ vào Phong Mạc Thần, khí thế凛凛 nói “Bắt hắn lại cho ta!”

Phong Mạc Thần lạnh lùng cười một tiếng, đẩy Bạch Ly Nhược ra nói “Tránh ra, chuyện không liên quan đến người!”

Bạch Ly Nhược có chút nóng vội, ở Vân gia lâu như vậy, dĩ nhiên nàng hiểu, những hộ vệ này là quân lính trong đội binh của Thượng Quan gia, muốn làm gì cũng được, chỉ cần bị bọn chúng để mắt tới người, thì không một ai có thể trốn thoát.

Nàng cau mày tiến lên, lạnh lùng nói “Đây là Lăng châu, không phải địa bàn của Thượng Quan gia các người, các người muốn bắt người ở chỗ này, trước hết hãy để Vân gia làm cho Thượng Quan Kiêu một cái công đạo!”

Bọn chúng thấy nàng khí thế bất phàm, giữa lông mày có một cổ anh khí, nhất thời trầm mặt, Đao Ba Kiếm dẫn đầu tiến lên, cung kính nói “Xin hỏi quý danh của cô nương, cùng Vân gia có quan hệ gì?”

Bạch Ly Nhược chưa trả lời, một giọng nói dịu dàng tự nhiên thổi qua “Nàng là vị hôn thê của ta, Lâm tướng quân có phải muốn bắt cả nàng đi hay không?”

Vân Thiên Mạch lục y vi phóng khoáng, ở trên trời phiêu dật như Diệp Tử, tự nhiên rơi xuống đất, kéo Bạch Ly Nhược ôm vào trong lòng, Bạch Ly Nhược cũng không phản kháng, chỉ chăm chú quan sát tướng lãnh cầm đầu.

“Nguyên lai là vị hôn thê của Vân nhị gia, mặt tướng đã mạo phạm, kính xin nhị gia tha thứ!” Lâm Phong ôm quyền, bộ dáng rất cung kính.

Vân Thiên Mạch hừ lạnh một tiếng, trầm mặt nói “Lâm tướng quân, hôm nay có ta ở đây, ngươi không thể nào động đến bất cứ người nào, nếu không ta sẽ kêu quân binh của Vân gia đến, tốt nhất ngươi nên tự mình rời đi?”

Trên mặt Lâm Phong là nụ cười lúng túng, lui về phía sau một bước nói “Nhị gia nói đùa, mặt tướng dĩ nhiên là tự mình rời đi, chỉ là chỗ Thượng Quan tướng quân, kính xin nhị gia cho câu trả lời thỏa đáng!”

“Ngươi đi đi, ta tự nhiên sẽ cho!” Vân Thiên Mạch chấp tay, rất có khí chất quý tộc.

Phong Mạc Thần từ đầu đến cuối không nói một lời, lạnh lùng nhìn Vân Thiên Mạch khoác tay lên bả vai Bạch Ly Nhược, liền ẵm Huyền Đại hướng đi vào trong nhà trọ, sau lưng Vân Thiên Mạch kêu lên “Tiểu Thần -”

Phong Mạc Thần dừng lại bước chân, Huyền Đại trong lòng hân giọng nói non nớt gọi lại “Thiên Mạch thúc thúc -”

Vân Thiên Mạch tiến lên, trêu đùa Huyền Đại, miễn cưỡng cười nói “Huyền Đại ngoan.”

“Các người quen biết?” Bạch Ly Nhược khẽ mỉm cười, cảm thấy chuyện rất trùng hợp.

Phong Mạc Thần đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt đông lạnh không hề chớp mắt nhìn nàng, lạnh lẽo như thù như hận khiến nội tâm nàng run lên “Ngươi, tính gả cho hắn?”

Bạch Ly Nhược ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào, nàng không tính gả cho Vân Thiên Mạch, chỉ là trên danh nghĩa nàng quả thật là vị hôn thê của hắn, cự tuyệt hắn trước mặt một người ngoài, giống như không nể mặt hắn.

Nên nàng nhất thời trầm mặc, lạnh lẽo trong mắt phượng của Phong Mạc Thần càng thêm nồng đậm, trên gương mặt tuấn tú như được che bởi một tầng băng mỏng, tầm mắt lạnh lẽo, khiến không khí xung quanh đột nhiên cũng giảm xuống mấy phần, hắn trầm giọng hỏi tiếp “Ngươi gả cho hắn, bởi vì ngươi thương hắn?”

“Ta cùng tiểu Thất là lưỡng tình tương duyệt, Thần, ngươi hãy chúc phúc cho chúng ta đi!” Vân Thiên Mạch giành lên trước mặt Bạch Ly Nhược, nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần trực giác muốn cười, ôm Huyền Đại quả thật cười một cái, quay đầu lại nhìn Bạch Ly Nhược nói “Như vậy, ta chúc phúc cho các người.”

Bạch Ly Nhược tựa hồ nghe thấy mình lòng mình có tiếng vụn vỡ giòn vang, nàng thở dốc nói “Tại sao?”

“Tiểu Thất, chúng ta đi thôi, có một số việc quay về ta sẽ giải thích với ngươi.” Vân Thiên Mạch kéo Bạch Ly Nhược đi ra ngoài, nước mắt của Bạch Ly Nhược tự nhiên rơi xuống, nàng vòng qua Vân Thiên Mạch, đi tới trước người Phong Mạc Thần, nước mắt tràn ngập, run rẩy mấy lần mở miệng mới nói cho hết lời.

“Không phải nói, lòng mới gặp mà tình đã thắm, nguyên cớ nàng kết duyên như chim liền cánh như cây liền cành sao? Phong Mạc Thần, đây chẳng qua là lời nói nhất thời của ngươi phải không?” Bạch Ly Nhược bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt trong suốt lên án khiển trách.

Phong Mạc Thần lạnh lùng liếc nàng một cái, lạnh giọng nói “Mộc cô nương, ngươi nhớ lộn rồi, câu nói kia, là ta nói với thê tử của mình, đáng tiếc là nàng đã chết.”

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, nước mắt đã bắt đầu lan tràn, ngực như bị vò nát, thản nhiên nói “Thê tử của ngươi, nàng đã chết rồi sao?”

Phong Mạc Thần kiên định, không có biểu tình gì nói “Đúng, nàng đã chết!”

“Ngươi rất yêu nàng?” Bạch Ly Nhược che miệng lại, không để ỉn khóc ra tiếng.

“Không sai, ta yêu nàng, chúng ta từng giao ước, nếu như có một người rời khỏi mà đi, người còn lại sau khi Huyền Đại trưởng thành, sẽ đến cõi âm tìm nàng.” Phong Mạc Thần lạnh nhạt, ánh mắt nhìn về nơi khác, không hề nhìn Ly Nhược nữa.

Hắn ôm Huyền Đại cất bước, Vân Thiên Mạch ở phía sau lên tiếng nói “Thần, hiện tại người của Thượng Quan gia tìm người khắp nơi, người hãy ở lại Lăng châu chờ ta thành hôn với tiểu Thất hôn rồi hãy rời đi.”

Phong Mạc Thần cười lạnh “Không cần, ngày mai ta và Huyền Đại sẽ rời khỏi nơi này.”

Tuấn dung Vân Thiên Mạch thoáng qua ý cười, tiến lên kéo Bạch Ly Nhược, thần nhiên nói “Tiểu Thất, về nhà!”

Bạch Ly Nhược nhìn bóng lưng cô tịch của Phong Mạc Thần, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, Vân Thiên Mạch lôi kéo nàng, một đường trầm mặc trở về Vân phủ.

“Người thích Phong Mạc Thần?” Vân Thiên Mạch cơ hồ dùng câu khẳng định nói ra, hắn biết nàng thương hắn, không nghĩ tới sâu như vậy, ngay cả xóa đi tất cả trí nhớ của nàng có liên quan đến hắn, nàng vẫn thích hắn như cũ.

“Ta không biết, ta chỉ gặp qua hắn một lần, nhưng hắn đã có thê tử cùng hài tử, hơn nữa, hắn rất yêu thê tử và con của nàng.” Bạch Ly Nhược sâu kín, nghiêng người ngồi trước song cửa sổ, trong mắt rừng rừng.

“Tiểu Thất, tại sao người không yêu ta, coi trọng ta, rõ ràng, ta mới là người gần người nhất, người coi ta là cái gì!” Vân Thiên Mạch nhìn Bạch Ly Nhược, thần sắc thống khổ, nếu như có một ngày nàng khôi phục trí nhớ, hắn nên làm gì?

“Thiên Mạch, ta không biết, ta nên làm gì? Ta bắt đầu ghen tỵ với thê tử của hắn, tại sao nàng chết còn bá chiếm hắn?” Bạch Ly Nhược đem đầu vùi đầu trong đầu gối, trước mắt nàng xuất hiện bóng dáng cô đơn tiêu điều của Phong Mạc Thần, nàng muốn đi tìm hắn, muốn biết rõ nguyên do, nàng không thể, sẽ để cho chính mình cứ như vậy mà bỏ qua.

175. Cuốn 4 – Chương 175

Chương 175: Phải buông tha

Bạch Ly Nhược không tiếp tục sống ở Vân phủ nữa, nàng để lại một bức thư rồi tự trốn đi, khi Vân Thiên Mạch phát hiện nàng mất tích, đã là rạng sáng ngày hôm sau, hắn không thể giống trống khua chiêng tìm nàng, chỉ có thể phái người âm thầm tìm kiếm.

Nhưng người được hắn phái đi, không có một chút tin tức, nàng giống như hư không, hắn chỉ còn cách tìm đến Vân Cảnh Mạch nhờ giúp đỡ thêm một lần nữa.

Vân Cảnh Mạch phái người trên khắp giang hồ, tất cả người dân không còn xa lạ gì với La Sát Môn, khi thiên hạ đổi chủ, cũng đồng thời thủ hạ của La Sát Môn phát triển, càng ngày càng lớn mạnh.

Bạch Ly Nhược một thân nam trang, mái tóc búi oản như nam tử, có cài một cây trâm bạch ngọc, bạch y thanh thoát, dọc đường đi làm không ít nữ tử mê mẩn, người của Vân Thiên Mạch dĩ nhiên không thể dựa vào thân phận một nữ tử để tìm thấy nàng được.

Đến kinh thành, Bạch Ly Nhược đổi nữ trang, khi đi qua Thần vương phủ, nàng dừng chân rất lâu, ba chữ “Thần vương phủ” thu hồi, đại môn thì bị triều đình phong bế.

Trong lòng nàng thoáng qua một tia khác thường, chậm rãi hướng khu vực ngoại thành đi tới, dường như có một lực kéo vô hình, bất tri bất giác nàng đi đến Hoàng Lăng, hiện giờ Hoàng Lăng không có trọng binh canh giữ như thường ngày.

Nàng dễ dàng vào trong Hoàng Lăng, lăng mộ uy nghiêm, không gian là sự xơ xác tiêu điều, đi tới trước một ngôi mộ nhỏ, nàng ngồi xổm xuống, trên tấm bia viết ba chữ “Phong Huyền Diệp”, nàng đưa tay lên vuốt ve tên trên bia mộ, hốc mắt trở nên ẩm ướt.

Sau lưng vang lên một đạo âm thanh đậm đặc “Huyền Đại, quay lại, không được chạy lung tung!”

Nàng quay đầu lại, Phong Mạc Thần cười sủng nịch nhìn Huyền Đại chạy trên mặt đất, hiển nhiên không phát hiện có nàng ở đây, nhìn thấy nàng, lấy làm kinh hãi, ngay sau đó cau mày nói “Sao ngươi lại ở chỗ này?”

Bạch Ly Nhược đứng lên, ngơ ngàng nhìn hắn, khi nhìn Huyền Đại, vẻ mặt của hắn là sự từ ái, còn nhìn thấy nàng, lại một bộ dạng xa cách, hắn chán ghét nàng đến vậy sao?

“Mẫu thân.” Huyền Đại chạy đến bên cạnh Bạch Ly Nhược, lôi ống quần Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược khom lưng muốn ôm hắn lên, nhưng bị Phong Mạc Thần chặn ngang cướp đoạt.

Huyền Đại ở trong ngực Phong Mạc Thần, hiển nhiên là không hài lòng, đưa cánh tay về phía Bạch Ly Nhược hô lên “Mẫu thân, mẫu thân ăm.”

Phong Mạc Thần liền ôm Huyền Đại xoay người đi ra ngoài, Bạch Ly Nhược tiến lên ngăn đường đi của hắn “Phong Mạc Thần, tại sao chán ghét ta như vậy?”

Phong Mạc Thần nhìn nàng một cách kỳ quái, cười nhạo nói “Ngươi thật sự mất trí nhớ hay giả bộ hồ đồ?”

Bạch Ly Nhược trừng lớn mắt, bị lời nói của hắn làm nghẹn thở, nàng chậm rãi mở miệng nói “Ta không mất trí nhớ, cũng không giả bộ hồ đồ, tên ta là Mộc Thất, là người xuyên không mà đến, năm tháng trước ở trước mắt ta đã giết một con mãnh hổ.”

Phong Mạc Thần đột nhiên hí mắt, lẩm nhẩm tiến lên vén mái tóc nàng, những sợi tóc đen bị dựng lên, nhìn thấy trên gáy trắng nõn vẫn còn dấu răng của Huyền Đại lưu lại, hắn lạnh lùng nhìn nàng “Mộc Thất, quả nhiên là cái tên hay.”

Bạch Ly Nhược vội vàng nhìn hắn “Giữa chúng ta đã có quan hệ gì? Sao ngươi lại nhớ được nó?”

Phong Mạc Thần cười lạnh, quay đầu nhìn phần mộ im lìm, lạnh giọng nói “Ngươi lầm rồi, giữa chúng ta chưa từng xảy ra qua bất cứ chuyện gì, ta cũng không nhớ rõ ngươi, ngươi đi đi, không cần lại hiện ra trước mắt ta, trở về hảo hảo sống qua ngày với Vân Thiên Mạch!”

Bạch Ly Nhược thấy hắn muốn rời khỏi, tiến lên một bước bắt ống tay áo hắn nói, “Ngươi nói láo, rõ ràng khi ngươi nhìn ta, căn bản không phải là ánh mắt giành ột người xa lạ, hơn nữa Huyền Đại còn gọi ta là mẫu thân, giữa chúng ta nhất định từng có chuyện gì, đúng không?”

Phong Mạc Thần tức giận nhìn nàng, gần như hét lên “Ngươi biến, người ta yêu không phải là ngươi, Mộc Thất, ta cho ngươi biết, người ta yêu là Thần vương phi, là Bạch Ly Nhược, là mẫu thân sinh ra Huyền Đại, không phải là ngươi!”

Bạch Ly Nhược sợ hãi, lui về phía sau mấy bước, không hề chớp mắt nhìn Phong Mạc Thần rời đi, đang lúc nàng chờ đợi, mơ hồ gió thổi qua trong nháy mắt, Vân Thiên Mạch xuất hiện bên người nàng, thần nhiên nói “Tiểu Thất, đừng tự rước lấy nhục.”

Bạch Ly Nhược ngồi xổm người xuống khóc lên, Vân Thiên Mạch ôm chặt lấy nàng, “Tiểu Thất, đừng khóc, ta sẽ đợi ngươi, đợi ngươi quay đầu lại mới thôi.”

Bạch Ly Nhược đứng lên, trên gương mặt vẫn còn vương nước mắt, nhưng ánh mắt đã kiên định, nàng quay đầu lại nói “Ngươi là tới tham gia yến tiệc mừng tân đế sao? Ta cùng đi với ngươi, ta muốn nhìn thấy hoàng cung, có lẽ, nơi đó sẽ làm ta hiểu ra điều gì đó.”

Vân Thiên Mạch sau một hồi trầm mặc, chậm rãi gật đầu, hắn sẽ không để cho nàng hiểu ra bất cứ chuyện gì, Phong Mạc Thần, phải chết; tiểu Thất, phải quay đầu lại!

Ban đêm, trong biệt uyển của Vân Cảnh Mạch, Bạch Ly Nhược ngồi trước cửa sổ, hàn phong lay động tóc nàng, thổi bông tuyết qua, nàng vùi đầu trong hai đầu gối, bông tuyết lạnh như băng chui vào cổ nàng, tan ra, một mảnh giá buốt.

Nàng vẫn ngồi không nhúc nhích, lãnh phong đẩy cửa sổ, có bóng đen mơ hồ đi đến, nàng ngẩng đầu, rơi vào trong mắt là một đôi mắt dài nhỏ thâm thúy, muốn mở miệng kêu cứu, lại bị người đó điểm huyết đạo.

Nam tử ôm nàng đi về phía giường, không nhẹ không nặng ném nàng lên trên giường, từ từ kéo mặt nạ xuống, một khuôn mặt ngũ quan tuần mỹ hiện ra.

“Phong Mạc Thần.” Bạch Ly Nhược kinh hô ra miệng, ánh mắt không lạnh lùng như bình thường, ngược lại mang theo ý tà nịch trên đầu.

Phong Mạc Thần cười lạnh thông thả cúi người “Mộc Thất, ngươi thích ta?”

Bạch Ly Nhược im lặng, không hề chớp mắt nhìn vào tròng mắt của hắn, nàng cảm thấy trái tim hít thở không thông, không rõ ý tứ của hắn rốt cuộc là gì.

Phong Mạc Thần chậm rãi kéo thắt lưng nàng “Dáng dấp của ngươi, thật sự rất giống với Ly Nhược, ngươi cũng thích ta, không bằng chúng ta hãy thử xem.”

“Phong Mạc Thần, ngươi dừng tay!” Bạch Ly Nhược bắt đầu sợ hãi, nàng muốn giãy giụa, nhưng đã bị điểm huyết đạo nên không thể động đậy.

Phong Mạc Thần đã kéo vạt áo của nàng ra, ngón tay chậm rãi hướng tới áo trong, “Ngươi giả bộ cái gì, ánh mắt ngươi nhìn ta, rõ ràng tràn ngập khát vọng.”

“Phong Mạc Thần, ngươi là tên khốn kiếp, ta hận ngươi!” Bạch Ly Nhược thành tiếng, nước mắt tuyệt vọng chảy ra từ trong đôi mắt đẹp, người nàng thích, lại là một người như vậy!

Phong Mạc Thần mỉm cười cởi áo nàng, cúi người hôn cổ trắng nõn của nàng, Bạch Ly Nhược liều chết giằng co, bờ môi nàng tràn ra tia máu, phát ra thanh âm nức nở nghẹn ngào, vẻ mặt bất lực cùng tuyệt vọng, làm lòng người sợ hãi.

Trong nhà trọ, ngọn đèn dầu lu mờ chiếu sáng khuôn mặt say ngủ của Huyền Đại, một tia sắc nhọn đau đớn xuyên qua trái tim Phong Mạc Thần, giống như trở về thời điểm Bạch Ly Nhược rời xa hắn.

Hắn che ngực, cố nén đau đớn cùng bất an, nhìn Huyền Đại mê sảng vẫn gọi “Mẫu thân” trong mộng, nội tâm đau xót kèm theo nhúc nhút từng đợt từng đợt dội đến, hắn thở dốc, đưa tay phát nhẹ tia máu tràn ra ở khóe môi, mỗi lần nhớ tới nàng, đều nôn ra máu, hắn cười khổ trong nước mắt tràn ngập.

176. Cuốn 4 – Chương 176

Chương 176: Lấy đồ

“Mẫu thân.” Huyền Đại vươn tay, muốn bắt cái gì đó, Phong Mạc Thần liền đưa tay cầm lấy cánh tay nhỏ bé, nhẹ nhàng giúp hắn kéo chân đắp lại, đem cánh tay nhỏ bé đặt ở bên trong chăn mỏng, vuốt ve trán của hắn nói “Đại nhi, sau này cùng phụ thân sống nương tựa lẫn nhau có được không?”

Huyền Đại trong mộng chắc lưỡi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ nhẹ ở trên gối, ngủ say như chết.

Phong Mạc Thần đứng lên, Chu Thanh đã chờ ở ngoài phòng, xách theo trong tay một bọc y phục, đưa bọc y phục cho Phong Mạc Thần nói “Gia, đây là toàn bộ y phục của người ở trong hoàng cung, nhìn xem có y phục người cần không?”

Phong Mạc Thần lật xem trong bao đồ một hồi, lãnh đạm lắc đầu, Chu Thanh ôm quyền, “Gia, tối mai ta đi tìm tiếp.”

“Không cần, Chu Thanh, tối mai người giúp ta chăm sóc Huyền Đại, ta tự đi tìm.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, bỏ tất cả y phục vào trong bao.

“Nhưng gia, sợ sẽ có nguy hiểm, hơn nữa thiếu gia một khắc cũng không thể rời người!” Chu Thanh cau mày, có chút lo lắng đến an nguy của Phong Mạc Thần, hiện tại từ Thượng Quan gia đến Vân gia rồi

đến tiểu bang phái trong chốn giang hồ, ai ai cũng đều mơ tưởng lấy mạng Phong Mạc Thần, đầu của hắn ở chợ đen đã lên đến vạn lượng hoàng kim.

“Công phu của ta, ngươi còn không yên lòng sao?” Phong Mạc Thần vẫn nhàn nhạt như cũ, cầm cái áo gấm tuyết, có vẻ dăm chiêu.

“Gia, thuộc hạ là một người thô kệch, có mấy lời không nói không thoả mái, vương phi hại người đến nông nỗi này, vì sao vẫn còn nhớ nàng mãi không quên?” Chu Thanh nhìn chăm chăm vào Phong Mạc Thần, không hiểu tình cảm của hắn giành cho Bạch Ly Nhược.

“Chu Thanh, ngày mai sau khi ta tìm được kiện y phục kia, sẽ rời khỏi kinh thành, mang theo Huyền Đại quy ẩn, không để ý tới việc đời.” Phong Mạc Thần để áo xuống, trong mắt trừ lạnh đậm, còn có chút mắt đi hững hờ.

Bạch Ly Nhược thét chói tai dẫn tới một ít thị vệ, Phong Mạc Thần nằm ở trên người nàng với ánh mắt giận dữ, đưa tay điểm á huyết của nàng, thị vệ vọt vào cửa, nhất thời đao quang kiếm ảnh*.

* cảnh tàn sát khốc liệt

Những người này không phải là đối thủ của Phong Mạc Thần, sau mấy hiệp toàn bộ đều ngã xuống đất, Phong Mạc Thần đưa tay kéo Bạch Ly Nhược chuẩn bị rời đi, ngay lúc ấy, có một người khác đến, ngọc thụ lâm phong, đứng cầm trường kiếm.

Trường kiếm của Vân Thiên Mạch chỉ vào Phong Mạc Thần, thản nhiên nói “Thần vương, ta biết rõ tiểu Thất rất giống với thể tử đã qua đời của ngươi, mặc dù vậy, ngươi cũng không thể cưỡng bức nàng!”

Phong Mạc Thần cười lạnh, ánh mắt quét qua Bạch Ly Nhược đang ở dưới nách với quần áo tả tơi “Người trong lòng của nàng là ta, như vậy ta làm ra loại chuyện này, chỉ sợ trong lòng của nàng cũng là cầu còn không được, Vân Thiên Mạch ngươi tránh ra!”

Vân Thiên Mạch nhìn Bạch Ly Nhược một cái, nước mắt của nàng đã tràn thành sông, không cần nói bất kỳ lời vô nghĩa nào, cầm kiếm, đâm thẳng vào điểm yếu của Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần lui về phía sau mấy bước, một tay nghiêng địch, thời gian trôi qua, đã rơi vào thế hạ phong, hắn hừ lạnh một tiếng, đẩy Bạch Ly Nhược đang ở trong ngực cho Vân Thiên Mạch, Vân Thiên Mạch đưa tay tiếp được, vừa định mở miệng, lại kêu lên một tiếng “Cẩn thận.”

Một quả chông sắt lao tới sau lưng Bạch Ly Nhược, hắn liền xoay người, chông sắt biến mất trong ngực của hắn, Phong Mạc Thần nhảy từ cửa sổ chạy đi.

Bạch Ly Nhược thấy lồng ngực của Vân Thiên Mạch hiện lên màu đen, xanh lớn liền hoảng sợ, nàng muốn kêu, lại không kêu được, Vân Thiên Mạch sắc mặt đen nhánh giải huyết cho nàng, hơi thở mong manh “Tiểu Thất, ngươi tha cho Phong Mạc Thần, hắn chỉ là, chỉ là quá tuồng niệm.”

Lời của hắn còn chưa nói hết, đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, Bạch Ly Nhược khóc thét lên “Thiên Mạch, Thiên Mạch, thật xin lỗi -”

“Người tới..., cứu Thiên Mạch, Thiên Mạch...” Nước mắt của Bạch Ly Nhược rơi như mưa, đều tại nàng tùy hứng, chọc phải người không nên chọc.

Vân Cảnh Mạch chạy tới đúng lúc, cau mày kiểm tra một phen, sau đó tuyên ngự y giải độc, Vân Thiên Mạch coi như có mạng lớn, khoảng cách giữa chông sắt kia với tim chỉ có nửa phần, nếu gần tim một chút, chỉ sợ hắn sẽ mất mạng ngay tại chỗ.

Trải qua bàn tay thần kỳ của ngự y, ngày thứ hai Vân Thiên Mạch liền tỉnh lại, Bạch Ly Nhược khóc đỏ cả mắt, bàn tay to của hắn nắm hai tay của Bạch Ly Nhược thật chặt, lần đầu tiên, nàng không có né tránh.

Nước mắt rơi xuống trên mu bàn tay của Vân Thiên Mạch, Bạch Ly Nhược nghẹn ngào, “Thiên Mạch, thật xin lỗi, ta không biết hắn là người như vậy.”

“Đứa ngốc, không cần nói xin lỗi với ta, ta nói rồi, ta sẽ luôn ở phía sau chờ ngươi, bất kể ngươi làm sai điều gì, hậu quả, giao cho ta gánh chịu!” Vân Thiên Mạch suy yếu cười một tiếng, ánh mắt thâm trầm như không bao giờ thấy đáy vực sâu.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, môi dưới bị cắn ra tia máu, nàng sao có thể tin được, Phong Mạc Thần sẽ là loại người như vậy? Nàng tình nguyện chết trong ám khí của hắn, cũng không muốn thấy rõ mục đích thật sự của hắn.

Tay của Vân Thiên Mạch lau gò má của nàng “Tiểu Thất, tối nay ta cùng ngươi vào cung, ngươi không phải là muốn xem nơi hắn từng sống qua sao?”

“Không cần, ta ở nhà cùng ngươi.” Bạch Ly Nhược lắc đầu, nước mắt không cách nào ngừng lại.

“Tiểu Thất, ta không muốn ngươi mang theo bất cứ tiếc nuối nào tiếp nhận ta, tối nay chúng ta vào cung đi, ta chỉ là bị thương, không phải gãy tay gãy chân, có thể đi bộ.” Vân Thiên Mạch âm thầm cười, nắm tay Bạch Ly Nhược, cũng khiến trái tim của nàng đau xót theo.

Ban đêm, hoàng cung giăng đèn kết hoa, tiểu hoàng đế mặc long bào nay đã tám tuổi, đang trêu chọc cung nữ bên cạnh, Thượng Quan Kiêu nhìn thấy, hừ lạnh một tiếng, sắc mặt tiểu hoàng đế lập tức suy sụp ngồi thẳng tắp.

Vân Thiên Mạch ngồi ở phía dưới buổi tiệc, ngồi bên cạnh là Bạch Ly Nhược, bên góc đại điện có mấy chậu lửa, không khí ấm áp cùng bầu trời lạnh băng bên ngoài đối lập rõ rệt, chẳng biết lúc nào, đã có bông tuyết bay xuống.

Bạch Ly Nhược thở ra một hơi, Vân Thiên Mạch mỉm cười cầm tay của nàng, giúp nàng làm ấm tay, Bạch Ly Nhược nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, không có cự tuyệt, lãnh đạm hỏi “Ngày sinh của tiểu hoàng đế tại sao lại ở tẩm cung đãi khách?”

“Tiểu hoàng đế, ngại khí lạnh, cho nên làm ở chỗ này, dù sao cũng không có người ngoài.” Vân Thiên Mạch vẫn mỉm cười, dịu dàng, dường như mang theo vẻ chờ mong.

Bạch Ly Nhược gạt đầu, không để lại dấu vết đem tay mình tay từ trong tay hắn rút ra, cầm ly rượu lên uống.

Rèm ở phía sau tung bay, ngọn lửa theo đó tán loạn một chút, than củi phát ra tiếng “Tì tì” chợt có thị vệ sợ hãi kêu “Có thích khách, bắt thích khách!”

Không đợi tiểu hoàng đế lên tiếng, thích khách đã xâm nhập vào đại sảnh của tẩm cung, người tới với một thân áo xanh bình thường, thân hình cao ngất, gầy gò, ngũ quan tuấn mỹ, lạnh lùng, như điều như họa.

Hắn vừa đẩy cửa liền thấy tình cảnh này, lông mày khẽ nhúc nhích, sau lưng rất nhiều thị vệ đang cầm trường thương, tiểu hoàng đế sợ hãi hét lên “Phong Mạc Thần.”

Phong Mạc Thần nhàn nhạt, giống như thị vệ sau lưng chỉ là bài trí, cũng không quan tâm ánh mắt của mọi người đang ngồi, mắt nhìn thẳng nói “Ta tới, chỉ vì muốn lấy đồ.”

177. Cuốn 4 – Chương 177

Chương 177: Có thể tổn thương hắn

“Lớn mật Phong Mạc Thần, ngươi nghĩ hoàng cung này là nơi nào? Mặc cho ngươi nói tới thì tới, nói đi thì đi?” Thượng Quan Kiêu vỗ bàn, thị vệ phía sau hắn lập tức tiến lên, trường kiếm lạnh lùng chỉ vào Phong Mạc Thần.

Trên gương mặt tuấn mỹ của Phong Mạc Thần hiện lên một vẻ mặt như không, chậm rãi bước từng bước một, lãnh đạm nói “Ta không muốn giết người, các người tránh ra!”

Thượng Quan Kiêu ra hiệu bằng mắt, lập tức tiến lên, hợp lực bao vây Phong Mạc Thần, một khắc kia khi Bạch Ly Nhược nhìn thấy Phong Mạc Thần, sắc mặt liền trắng bệch, rất khó đem nam tử lạnh lùng thê lương ở trước mắt này cùng nam tử tối qua có ý đồ vũ nhục nàng là cùng một người, nàng cắn chặt môi dưới, có chút phẫn hận nhìn Phong Mạc Thần.

Khí thể của hắn nghiêm nghị, cao quý như một trận gió lạnh trên đỉnh băng tuyết, trong tay không cầm binh khí, ống tay áo cuộn cuộn nổi lên hàn ý đã bức lui hai người, hắn khẽ nghiêng người, dung mạo tuấn lãng khiến mọi người đang ngồi hiện lên một tia ảm đạm, không phải ngũ quan tuấn mỹ cùng với thân hình của hắn khiến người khác phải ấn tượng, mà là hàn khí từ trong phát ra, ngưng tụ ở bên ngoài với thời tiết giá lạnh, xinh đẹp động lòng người.

Rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, khiến nam tử tuấn mỹ này trở thành như vậy? Hốc mắt Bạch Ly Nhược có chút ướt át, trong lòng từ từ nứt ra khe hở, từng chút từng chút, tỉ mỉ nhập vào cốt tủy, cuối cùng tất cả đều bị vết thương đó bao phủ trong lòng.

Nàng không chế không được tâm tình của mình, đột nhiên đứng lên “Phong mặc thần.”

Nàng khóc vọt tới bên cạnh hắn, Phong Mặc Thần khẽ cúi mắt, thê lương nhìn nàng, nàng giơ tay, cũng không tưởng tượng nổi sức lực ở đâu ra, hung hăng cho hắn một bạt tai.

Tiếng vang thanh thúy vang vọng trong đại điện, mọi người giật mình, Vân Thiên Mạch khẽ hạ mắt, lạnh lẽo trong nháy mắt chợt lóe lên, hắn đứng dậy “Thần, không nên làm tổn thương tiểu Thất, nàng chỉ là quá kích động.”

Phong Mặc Thần bị đánh đầu lệch qua một bên, trên gương mặt hiện rõ năm dấu tay, hắn nhìn Bạch Ly Nhược, khẽ thở dài, lạnh nhạt nói “Tránh ra, ta chỉ tới lấy một vật, sẽ không làm thương tổn bất cứ người nào ở đây!”

Bạch Ly Nhược cố chấp ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, cắn chặt môi dưới tràn ra tia máu, ánh mắt trong suốt của nàng dâng lên một ít nước mắt, nhưng lại cố ép trở về, gần từng chữ một “Ta không cho phép, người lập tức rời đi ngay!”

Vân Cảnh Mạch khẽ hí mắt, nàng đang muốn bảo vệ hắn sao? Ngay sau đó ra hiệu bằng mắt với Vân Thiên Mạch, Vân Thiên Mạch tung người tiến lên, đem Bạch Ly Nhược che ở phía sau “Tiểu Thần, người đi đi, ta không muốn động binh khí với người!”

Phong Mặc Thần lạnh lùng, xoay người tiếp tục đi tới, thân hình Vân Thiên Mạch vừa động, đã ngăn Phong Mặc Thần ở sau lưng, Phong Mặc Thần không muốn nói thêm nữa, xuất chiêu như gió, thân hình linh động, trong phút chốc đấu cùng Vân Thiên Mạch.

Bạch Ly Nhược xem không hiểu thắng hay bại, lo lắng nắm chặt ngón tay, cũng không biết đến tột cùng là đang lo lắng cho người nào.

Vân Thiên Mạch bị Phong Mặc Thần một chiêu đánh bay, hắn té xuống đất hộc máu không ngừng, Bạch Ly Nhược tiến lên, đột nhiên nhớ tới ngực của Vân Thiên Mạch có thương tích, Phong Mặc Thần nhìn vết máu trên tay ánh mắt liền trầm xuống, chưa đánh tới hắn, thế nhưng hắn lại tự mình bay ra ngoài.

Muốn tiến lên kiểm tra, Bạch Ly Nhược lại đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lạnh thấu xương nhìn hắn, trong tay cầm súng lục thẳng tắp chỉ vào ngực của hắn, nàng không cho hắn cơ hội để nói, lạnh lùng bóp cò.

Tiếng súng vang lên, máu chảy, Phong Mặc Thần không thể tin nhìn vết thương trên ngực mình, run rẩy lui về sau mấy bước, hắn che ngực, mắt phượng tuyệt mỹ trong nháy mắt hiện lên nhiều loại tâm tình phức tạp, nhiều hơn hết, chính là đau lòng.

Hắn không có tiến lên nữa, chỉ là che ngực xoay người, vẫn như cũ gần từng chữ một, “Ta tới, chỉ vì muốn lấy đi một vật.”

Hắn chậm rãi đi về sau điện, Thượng Quan Kiêu hét lớn “Hắn đã bị thương, người đâu! Cùng tiến lên, bắt sống hắn!”

Trong nháy mắt phía sau màn che nhảy ra hắc y vệ, đao kiếm cùng hướng về phía Phong Mặc Thần, thân hình Phong Mặc Thần nghịch chuyển, trong chớp mắt trong tay đã cầm kiếm, chiêu kiếm của hắn cũng không có đa dạng, nhưng lại đơn giản thực dụng, thị vệ còn chưa thấy rõ hắn ra tay, người đã lập tức ngã xuống.

Thanh kiếm của Phong Mặc Thần sáng bóng, mũi kiếm vẫn còn đang nhỏ máu, hắn một tay che ngực, một tay vượt qua, lạnh lùng, từng bước một đạp lên máu đi vào nội điện, mọi người ở bên trong, biết rõ võ công

cao cường của hắn, chỉ là không biết, nó đã đến trình độ này.

Khi hắn ra ngoài, cầm trong tay một bộ y phục, đó là một bộ y phục nửa này nửa kia dùng gấm tuyết hoa lệ may thành, bàn tay nhuốm máu cầm áo, từng bước ra khỏi hoàng cung.

Thời gian trôi qua Bạch Ly Nhược cùng Vân Thiên Mạch, ánh mắt ngưng đọng, đôi môi tái nhợt bỗng nhúc nhích, muốn nói điều gì đó, cuối cùng lại không có nói ra, chỉ từng bước chậm rãi rời đi.

Tiểu Hoàng Đế sợ hãi núp sau lưng Thượng Quan Kiêu tiểu ra quần, Thượng Quan Kiêu tức giận, sắc mặt đỏ bừng, Vân Cảnh Mạch uống trà vẫn lạnh nhạt như cũ, Vân Thiên Mạch được thái y mang đi, Bạch Ly Nhược nhìn vết máu trên đất, tim giống như bị lăng trì từng mảnh.

Nàng dọc theo vết máu đi vào đại điện, tuyết rơi như lông ngỗng lại như một con thú gầm thét dữ tợn, không tỳ vết rơi trên đất, không có bất kỳ dấu chân nào, chỉ có một chuỗi vết máu đỏ thẫm, nhìn ở trong mắt, mà ghê rợn.

Thân thể Bạch Ly Nhược khê run, ngồi xổm người xuống, co rúc ở trên mặt tuyết, đập vào trong mắt, là một vết đỏ thẫm, khiến nàng từ thân đến tâm đều đón không thể ức chế được, nàng cắn ngón tay không khống chế được nước mắt nóng bỏng, ngón tay bị cắn đến thịt, nước mắt vẫn như cũ rơi xuống.

Tuyết rơi xuống đất, hòa tan trong máu, màu sắc pha loãng tươi đẹp kia, khiến tâm càng đau, gắt gao quần chặt, thế nào cũng không thể tan ra.

Trở lại khách sạn, Phong Mạc Thần đã biến thành một người tuyết, vết thương trên ngực đã bị đông lạnh lại, sắc mặt trắng bệch như tuyết, hắn để y phục đã nhuốm máu xuống, chưa kịp ngồi xuống, liền bắt lấy tay Chu Thanh “Chu Thanh, ta cầu ngươi, một chuyện.”

Chu Thanh nhận thấy được cánh tay lạnh như băng, mới ý thức được hắn bị thương, cau mày gấp giọng nói “Gia, người bị thương, ta đi mời đại phu.”

“Chu Thanh.” Phong Mạc Thần lạnh giọng cắt đứt hắn, mắt phượng tuyết mỹ như ánh sao đưa tình, đôi mắt như ngọc lưu ly phát ra ánh sáng lấp lánh, bắt được tay Chu Thanh “Trước hết nghe ta nói, nếu như ta có chuyện, giúp ta đưa Huyền Đại tới Thiên Sơn giao cho sư phụ ta, vĩnh viễn không cho Huyền Đại biết, mẹ ruột của hắn là ai.”

Nước mắt Chu Thanh rơi xuống, tới chết, gia đều suy nghĩ cho nữ nhân kia, hắn không muốn cho Huyền Đại biết, là mẫu thân của hắn giết phụ thân hắn thích nhất trên đời, có thể tổn thương Phong Mạc Thần, trừ Bạch Ly Nhược, còn có ai?

Chu Thanh ghen ngào “Gia -”

Phong mạc thần hô hấp dồn dập “Chu Thanh, ta không có trách nàng, nàng bị người khác lợi dụng, người theo ta thề, sau khi ta chết, người sẽ không tìm nàng báo thù!”

178. Cuốn 4 – Chương 178

Chương 178. Còn chưa đủ sao

Chu Thanh quỳ trên mặt đất khóc không thành tiếng, nước mắt rơi trên mu bàn tay của Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần thở hổn hển thúc giục hắn “Chu Thanh, người thề, thề đi!”

Chu Thanh ngẩng mặt lên, sắc mặt chính trực buồn bã, giọng run run nói, “Gia, nữ nhân kia làm hại người còn chưa đủ sao?”

Phong Mạc Thần bắt đầu ho khan, nói chuyện đứt quãng “Chu Thanh, người, người đã yêu ai chưa?”

Chu Thanh không nói gì, chỉ buông mí mắt xuống, Phong Mạc Thần cầm tay hắn càng chặt, tựa hồ muốn nắm giữ ý thức đang dần tiêu tán, ánh mắt của hắn nhìn tuyết trắng mù mịt bên ngoài “Chu Thanh, ta

yêu nàng, yêu từ lần gặp mặt đầu tiên, yêu nhiều như vậy, sâu như vậy, sâu đến mức, ta nguyện ý vì nàng buông tha tất cả, nguyện ý tha thứ tất cả sai lầm của nàng, Chu Thanh, nếu như có một ngày nàng nhớ ra mọi chuyện, người cũng đừng nói cho nàng biết, ta chết dưới súng của nàng, ta sợ, nàng không chịu nổi.”

Chu Thanh hít sâu một cái, trịnh trọng quỳ trên mặt đất thề, Phong Mạc Thần chậm rãi nhắm mắt lại, bỗng nhiên, ngoài cửa sổ vang lên một thanh âm lạnh lạnh như chuông ngân “Mạc Thần, chịu nhiều khổ cực như vậy, người vẫn không học được gì cả!”

Chu Thanh hoảng hốt, với nội lực của hắn không thể nào có người đến gần phòng cũng không nghe được, nhưng dường như thanh âm này vang lên bên tai, rồi lại giống như ở xa ngàn dặm, hắn quét mắt bốn phía, Phong Mạc Thần cố gắng mở mắt, run giọng nói “Sư phụ, sư phụ.”

Cửa bị một luồng gió mạnh mở ra, ở cửa xuất hiện một vị lão nhân Tiên Phong Đạo Cốt, lão nhân có xương gò má rất cao, tóc bạc, mặt hồng hào, mặc một bộ đồ đạo sĩ màu trắng, mặc dù đi từ bên ngoài vào nhưng không dính một bông tuyết.

Phong Mạc Thần giùng giàng muốn đứng lên hành lễ lại bị lão nhân ngăn cản, hai tay hắn tạo thành chữ thập, ánh mắt sáng lóe ra những tia ra không giống người có trí óc tầm thường “Mạc Thần, người đi theo sư phụ học nghệ hai năm, mặc dù vô công đã thành, nhưng tâm trí không mở rộng được bao nhiêu, sau này hãy theo vi sư tu hành ẩn dật, làm bạn với đèn dầu, người có bằng lòng hay không?”

Phong Mạc Thần được Chu Thanh nâng đỡ quỳ trên mặt đất, thi lễ một cái thật sâu, trong ánh mắt vẻ đau khổ đã rút đi rất nhiều “Đồ nhi nguyện ý, chỉ hi vọng sư phụ truyền thụ bản lĩnh sinh tồn cho Huyền Đại, để hắn có thể sống tốt”.

“Mạc Thần, Huyền Đại có tư chất thông minh, không phải là người người có khả năng thao túng vận mệnh, hưởng chi, thiên hạ đại loạn, người gánh vác đại sự, ngày sau lúc đại cục đã ổn định, hãy tính toán cho Huyền Đại, hiện tại tội gì phải ưu sầu lo lắng?”. Lão nhân khẽ giơ tay lên, Phong Mạc Thần không kềm chế được đứng lên.

Chu Thanh thấy tình cảnh này, biết mình dụng phải Huyền Lão trong truyền thuyết, tương truyền Huyền Thiên đã 160 tuổi, thu nạp đồ đệ vô số, người thành nghiệp lớn không đếm hết, người này đã lui về ở ẩn trong rừng núi, người bình thường không dễ gì nhìn thấy, nhưng hắn không nghĩ tới, đó lại là ân sư của Thần vương.

Hắn nặng nề quỳ xuống, dập đầu ba cái “Huyền Thiên đạo trưởng, văn bối Chu Thanh khẩn cầu Người hãy mang theo Chu Thanh rời khỏi nơi này, Chu Thanh nguyện ý làm kẻ giữ nhà, cùng với các anh em khác hầu hạ đạo trưởng!”

Huyền Thiên khẽ gật đầu, nói: “Chu tướng quân đừng khách khí, tướng quân là người tài đức kiệt xuất, là người chính trực, sẽ có một ngày làm nên nghiệp lớn, có Chu tướng quân làm trung thần, lão nhân ta đây rất yên tâm.”

“Sư phụ, ta bị thương.” Giọng nói Phong Mạc Thần lạnh nhạt, dường như không để ý đến sự sống cái chết.

Huyền Thiên lắc đầu “Vi sư không có biện pháp!”

Bạch Ly Nhược ở kinh thành đã tìm khắp tất cả các y quán lớn nhỏ, không có ai nhìn thấy nam tử tuấn tú trên ngực có thương tích, nàng có chút bận tâm, bị thương nặng như vậy, làm sao có thể không tìm đại phu?

Trừ phi... Nàng nghĩ tới một khả năng nhưng rồi nhanh chóng bỏ đi ý nghĩ đó, hắn là Phong Mạc Thần, loại người như Vân Cảnh Mạch cũng e ngại, làm sao có thể chết dễ dàng như vậy?

Thật may nàng chưa từ bỏ ý định hỏi một nhà trọ, rốt cuộc cũng có người xác định, Phong Mạc Thần mang theo Huyền Đại cùng hai người cận vệ qua đêm ở nhà trọ, nhưng mấy ngày trước bọn họ đã bỏ đi không để lại dấu vết, để lại một số bạc lớn.

Bạch Ly Nhược có chút thất vọng, nhất định là hắn đã rời khỏi kinh thành, vết thương do súng bắn của hắn nghiêm trọng như vậy, sợ rằng tìm khắp thiên hạ cũng không có người chữa được, khắp nơi trong kinh thành này đều là truy binh, bọn họ có thể chạy trốn đi đâu?

Lúc nàng trở lại biệt viện, Vân Thiên Mạch đang chuẩn bị ra ngoài tìm nàng, sắc mặt hắn vẫn tái nhợt như cũ, vừa thấy nàng hắn lo lắng nói “Nàng đi đâu vậy, ra ngoài thế này sao không mang theo thị vệ?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, “Không cần lo lắng, ta chỉ ra ngoài đi dạo.”

Trong nhà truyền đến tiếng nam tử hét lên giận dữ cùng tiếng gào thét của nữ nhân, tiếp theo là thanh âm đồ đạc bị ném vỡ, Vân Thiên Mạch thở dài “Đại ca lại cãi nhau với đại tẩu.”

Bạch Ly Nhược ngộ ra một điều: “Lúc sống chung với nhau không biết quý trọng, đến khi chia cách, bọn họ sẽ hối hận!”

“Đại ca thì không có chuyện gì nhưng đại tẩu quá tùy hứng, luôn nhúng tay vào việc quân cơ, đều do đại ca làm hư nàng.” Vân Thiên Mạch cau mày, nghe trong phòng phát ra tiếng đánh nhau, hai người đã động thủ rồi, khẳng định người thua thiệt là đại ca.

Bạch Ly Nhược “chặc chặc” ra tiếng “Vân Cảnh Mạch sao lại như thế này? Sao lại động thủ với Thanh Loan?”

“Là Bạch Thanh loan ép đại ca động thủ, người chờ xem đi, đại ca thật là xui xẻo.” Vân Thiên Mạch vừa nhìn hai người bên trong nhà, vừa quay đầu lại xem Bạch Ly Nhược, lúc nào thì hắn mới có thể cùng nàng giống như Vân Cảnh Mạch và Bạch Thanh loan, mới giống như một đôi vợ chồng chân chính.

Bạch Ly Nhược định đến gần một chút để nhìn, đột nhiên từ trong nhà bay ra một cái ly, nàng sợ hãi kêu lên một tiếng và lui về phía sau, cái ly rơi xuống cạnh chân nàng, vỡ thành mảnh vụn, nàng ôm ngực thở dốc nói “Dọa người quá rồi, may là ta còn cách xa một chút”

Nàng xoay người theo hướng phòng mình đi tới, Vân Thiên Mạch ôm chặt nàng từ phía sau “Tiểu Thất, chúng ta trở lại Lăng Châu thành thân có được không?”

Sau khi vào cửa, hắn hướng về phía nàng, thông thả nói, Bạch Ly Nhược dừng lại, tay vịn ở trên cửa chậm rãi xoay người lại, nhìn Vân Thiên Mạch một cách kì quái rồi hỏi: “Tại sao lại muốn thành thân?”

Vân Thiên Mạch khẽ liếc mắt, có chút tức giận nói “Nàng nghĩ có lí do sao?”

Bạch Ly Nhược có chút lúng túng, ánh mắt nhìn về phía khác, thản nhiên nói: “Thiên Mạch, thật xin lỗi, ta nghĩ tình trạng của ta lúc này không thích hợp để thành thân, người cùng Vân gia đối với ta rất tốt, ta đều ghi tạc trong lòng, sau này nhất định ta sẽ báo đáp ân tình này!”

Vân Thiên Mạch tức giận nhìn nàng, lui về phía sau mấy bước nói “Tiểu Thất, nàng cho rằng ta cứu nàng là vì muốn nàng báo đáp sao? Chẳng lẽ nàng không hiểu, lần đầu tiên cứu nàng, ta đã thích nàng?”

Bạch Ly Nhược cau mày nhìn hắn, có chút mờ mịt chống lại cặp mắt dịu dàng cùng ẩn nhẫn của hắn, ngập ngừng hồi lâu, mới chậm rãi nói ra mấy chữ “Người ta thích là Phong Mạc Thần.”

179. Cuốn 4 – Chương 179

Chương 179. Tìm đường sống trong chỗ chết

Bạch Ly Nhược cau mày nhìn hắn, có chút mờ mịt chống lại cặp mắt dịu dàng cùng ẩn nhẫn của hắn, ngập ngừng hồi lâu, mới chậm rãi nói ra mấy chữ “Người ta thích là Phong Mạc Thần.”

Vân Thiên Mạch khẽ lui về phía sau, đôi mắt đào hoa nhếch lên lộ vẻ tuyệt vọng “Cho dù là hắn làm những loại chuyện như vậy, nàng cũng thương hắn?”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, khuôn mặt lộ ra vẻ đau khổ tột cùng.

“Thiên Mạch, ta nhất định sẽ báo đáp Vân gia.” Bạch Ly Nhược nói, không dám ngẩng đầu nhìn Vân Thiên Mạch một cái.

“Báo ân đúng không?” Vân Thiên Mạch cười lạnh, kéo ống tay áo Bạch Ly Nhược “Tới đây, ta cho nàng biết, làm thế nào để báo ân!”

Bạch Ly Nhược bị hấn lôi kéo, tức giận gạt tay hấn ra, cùng hấn đi gặp Vân Cảnh Mạch.

Lúc đi ra, sắc mặt của nàng càng trắng ra mấy phần, hướng về phía Vân Thiên Mạch thản nhiên nói “Người yên tâm, vật các ngươi cần tìm, ta nhất định sẽ giúp ngươi mang đến, nhưng ngươi phải tuyên bố cho thiên hạ biết, hôn ước của chúng ta đã hủy bỏ!”

Vân Thiên Mạch không nói gì, giữa bọn họ đã không còn gì nữa, bất kể hấn có thành tâm thế nào, nàng cũng chỉ toàn tâm toàn ý hướng về Phong Mạc Thần.

Tháng chạp, sương mù đọng trên cành liễu khô như một tầng băng trong suốt, giống như tuyết nhưng không phải là tuyết, tựa như sương nhưng không phải là sương.

Bạch Ly Nhược choàng áo lông cáo, nàng đứng ở vách đá, nàng tìm kiếm Phong Mạc Thần đã nửa tháng, thế nhưng, hấn lại biến mất như chưa hề tồn tại, bất kể nàng tìm kiếm thế nào đi nữa, hấn cũng không xuất hiện.

Nàng thăm dò được, hấn từng tới bái lạy xin làm môn hạ của Thiên Huyền Lão, liền một đường đi tới cùng trời, tốn ba ngày ba đêm, cuối cùng, nàng cũng lên đến đỉnh núi, nhưng trong thời tiết sương lạnh, cũng chỉ có một vài dấu chân thú, không hề có dấu vết chứng tỏ rằng có người ở.

Nàng không tin nàng không tìm được hấn, gió lạnh thổi mái tóc đen của nàng tung bay trong gió, xóc xếch dính vào khóe miệng, nhìn vách đá dựng đứng, nàng khẽ chớp mắt, tuyết rơi trên lông mi khiến mắt có chút mơ hồ.

Nàng không đưa tay lấy bông tuyết xuống, mà tung người nhảy xuống, nàng tin tưởng một câu nói, tìm đường sống trong chỗ chết.

Cách làm của nàng rất thông minh, người bình thường không thể tìm ra nơi ở của Thiên Huyền lão nhân, dù nàng có lật cả bầu trời cũng không thể tìm được cửa vào, cửa vào chân chính, chính là vách đá.

Thân thể không ngừng rơi xuống, không khí càng ngày càng ẩm áp và ướt át, giống như đến một thế giới khác, không biết đã trải qua bao lâu, áo lông cáo trên người nàng bị gió đánh rơi, nàng ngã xuống cũng không cảm thấy đau đớn vì nàng rơi vào trên một vật có lực đàn hồi và độ bền chắc lớn.

Trái tim như muốn nhảy ra ngoài, nàng nghe giọng nói sang sảng kia dừng lại vào giây phút nàng rơi xuống, đầu óc trống không, nàng há miệng nhưng không phát ra âm thanh, mà chất lỏng ẩm áp theo đó chảy ra.

Thiên Huyền khoan chân ngồi ở trên nệm hương bồ, chòm râu cùng tóc trắng lay nhẹ trong gió, hai tay hấn tạo thành chữ thập liếc mắt nhìn nữ nhân rơi xuống trên tuyết, bất đắc dĩ lắc đầu, giọng thâm trầm nói “Mạc Thần, ngươi đơn độc tu luyện nửa tháng, ngươi đã ngộ ra điều gì chưa?”

Phong Mạc Thần nhìn Bạch Ly Nhược một cái, trong mắt thoáng hiện lên vẻ bình tĩnh, đương nhiên là có, ít nhất, gặp lại được nàng, ngực của hấn không còn cảm thấy đau đớn như lúc trước nữa, hấn đã có thể bình tĩnh như vậy nhìn nàng, không biểu lộ cảm xúc.

“Sư phụ, đồ nhi đã hiểu!” Phong Mạc Thần cúi đầu, đôi tay cung kính xếp thành chữ thập.

“Không, ngươi cũng không ngộ được gì, thôi, kiếp số ngươi đã vậy, lúc cần thiết ngươi sẽ hiểu ra, cũng là ngày ngươi bình định thiên hạ.” Thiên Huyền đứng dậy, lặng lẽ rời đi.

Phong Mạc Thần nhìn nàng, hấn hiểu được lời của sư phụ nói, nàng là do hấn cướp, bất kể nàng là Bạch Ly Nhược hay là Mộc Bấy, đều là do hấn, Phong Mạc Thần cướp đoạt.

Hấn chậm rãi đứng dậy, ôm Bạch Ly Nhược đang bị thương vào ngực, hấn không có chút thay đổi, Bạch Ly Nhược há miệng, dường như máu sắp chảy ra, nàng tức giận lắp bắp nói, “Phong...Mạc...Thần...”

Mắt Phong Mạc Thần rũ xuống, chân không dừng bước, chăm chú nhìn nàng, đôi mắt tĩnh lặng như một hồ nước không gợn sóng.

Nàng tiếp tục lắp bắp, máu chảy đỏ cả váy “Phong...Mạc...Thần, ngươi có thể yêu...Mộc Thất hay không?”

Phong Mạc Thần bình tĩnh, hẩn mím môi, vẫn như cũ không nói một lời, trực tiếp ôm nàng đi vào phòng thuốc, lập tức có một tên sư búi tóc đồng tử tiến lên “Sư huynh, lại có bệnh nhân?”

Phong Mạc Thần lạnh nhạt “Ừ” một tiếng, thấy Bạch Ly Nhược còn muốn nói gì, đưa tay điểm huyết đạo của nàng, nhìn nàng chậm rãi nhắm mắt lại, ngất đi.

Chu Thanh đang quét sân, hẩn dọn dẹp sạch sẽ, Phong Mạc Thần đi ra, nhìn cây chổi trong tay hẩn, là mâyây trúc trụ lủi không còn lá, chỉ còn chút nhánh, nhưng khi vào tay hẩn, mọi bụi bậm đều bị quét sạch sẽ.

“Chu Thanh, nội lực của ngươi lại tiến bộ không ít.” Giọng nói Phong Mạc Thần nhàn nhạt, con mắt tràn đầy ý cười.

“Gia, nữ nhân kia, lại tới?”. Chu Thanh cũng không ngẩng đầu, vẫn như cũ cẩn thận, tỉ mỉ quét sân.

“Chu Thanh.” Phong Mạc Thần không vui mở miệng nhắc nhở, Huyền Đại chạy tới, “Phụ thân, phụ thân, là mẫu thân tới sao?”

Phong Mạc Thần ôm lấy Huyền Đại, lắc đầu nói “Nàng không phải mẫu thân, nàng chỉ có dáng dấp rất giống mẫu thân thôi.”

“Phụ thân, đó là mẫu thân, nhi thần nhớ mùi mẫu thân.” Phong Huyền Đại bắt đầu làm nũng, đầu cọ vào bả vai Phong Mạc Thần.

“Huyền Đại, tên nàng là Mộc Thất, không phải là mẹ ruột của ngươi, nhớ không?”. Sắc mặt Phong Mạc Thần lạnh lùng, khuôn mặt tức giận khiến người ta sợ hãi.

Huyền Đại sợ hãi gật đầu, có chút sợ sệt nhìn về phía phòng thuốc.

Bạch Ly Nhược ngủ ba ngày mới tỉnh lại, ngực vẫn giống như bị chùy đánh vào, vô cùng đau đớn, nơi ẩn cư này giống như chốn bồng lai tiên cảnh, ấm áp như mùa xuân, nàng chắc chắn, bây giờ đang là mùa đông.

Nàng chậm rãi đi tới bên sông, Phong Mạc Thần đang giúp Huyền Đại rửa tay, hai tay đứa nhỏ duỗi thẳng, thật dài, Phong Mạc Thần vẩy nước vào tay hẩn, sau đó cọ rửa vết mực trên tay hẩn.

“Mộc cô nương.” Huyền Đại ngẩng đầu, chào hỏi Ly Nhược, Phong Mạc Thần vẫn như cũ, làm bộ như không có phát hiện có người sau lưng, dùng nội lực đem hong khô hai tay của Huyền Đại, đứng lên, lôi kéo con nói “Đi thôi, trở về luyện chữ”.

Huyền Đại vừa đi vừa quay đầu lại nhìn Bạch Ly Nhược, ánh mắt nhỏ tràn ngập nước mắt, Bạch Ly Nhược cắn môi, bước nhanh đến gần phía trước Phong Mạc Thần, nói “Vết đạn bắn trên người của ngươi đã khỏi chưa?”

180. Cuốn 4 – Chương 180

Chương 180: Khổ nhục kế

Phong Mạc Thần ôm Huyền Đại, tĩnh lặng nhìn nàng vài giây, chậm rãi gật đầu “Ừ” một tiếng.

“Ta nhảy từ phía trên xuống, chính là vì tìm ngươi.” Bạch Ly Nhược chăm chú nhìn hẩn, mở rộng hai tay, thủy chung không muốn buông xuống, nàng sợ, nàng vừa buông, hẩn sẽ không quay đầu lại mà liền rời đi, mặc dù làm vậy cũng không ngăn được đường đi của hẩn.

Phong Mạc Thần để Huyền Đại xuống, vuốt tóc của hẩn nói “Đại nhi, trở về học bài, mặt trời chưa xuống núi, không cho phép tới”.

Huyền Đại bước từng bước một đến thư phòng, Phong Mạc Thần nhìn bóng lưng của hẩn mỉm cười triu mến, cho đến khi bóng dáng hẩn biến mất, mới thu lại tầm mắt, khôi phục sự lạnh lùng trên gương mặt tuấn mạo “Mộc cô nương tìm ta có việc sao?”

“Ta rất lo cho ngươi, vết thương do viên đạn đó.” Bạch Ly Nhược ngượng ngùng, nhất thời không biết mở miệng thế nào.

“Thương thế của ta không sao.” Phong Mạc Thần ngắt lời nàng, xoay người hướng một hướng khác đi tới.

Bạch Ly Nhược đứng sau lưng hắn, cắn chặt môi dưới, hắn lên đầu rằng, nàng đột nhiên chạy tiến lên ôm lấy hắn từ phía sau, thật chặt, giống như muốn đem người mình dính vào người hắn, nghẹn ngào nói “Vì tìm ngươi, ta đã đắc tội với mọi người, ta đã giải trừ hôn ước với Thiên Mạch, sao ngươi lại đối với ta như vậy, ta phải làm gì?”

Phong Mạc Thần không cử động, mặc cho nàng ôm thật chặt mình, sau lưng áo bị nước mắt của nàng làm ướt một mảng, nàng khóc càng thêm lớn, giống như muốn trút bỏ mọi uất ức trong lòng.

“Ngươi không phải khóc, nói cho ta biết chuyện gì xảy ra?” Phong Mạc Thần cau mày, giọng nói ẩn lộ ra sự không đành lòng.

Bạch Ly Nhược ôm eo của hắn không hề buông ra, từ từ đi đến trước mặt hắn, trong mắt tràn đầy nước mắt, nức nở nói “Ta thiếu ân cứu mạng của Vân gia, ta phải trả.”

Phong Mạc Thần không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, qua một lúc lâu, hắn ngửa đầu thở dài nói “Cho nên? Ngươi xuất hiện ở trước mặt của ta, có liên quan đến việc ngươi báo ân?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, buông eo hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, lấy hai tay che mặt, nước mắt từ trong kẽ tay chảy ra, nàng khóc không thành tiếng “Căn bản ngươi không yêu ta, ngươi nhìn ta nhưng không nhìn lâu lấy một cái, trong lòng ngươi chỉ có Vương phi của ngươi, ta từ trên vách đá cao như vậy nhảy xuống, ngươi vẫn thờ ơ ơ hờ.”

Bạch Ly Nhược khóc quá thương tâm, Phong Mạc Thần thở nhẹ trong lòng, hắn thống khổ quay mặt đi “Mộc cô nương, chờ nội thương của ngươi tốt lên, ta liền phái người tiễn ngươi xuất phủ.”

Hắn cất bước rời đi, Bạch Ly Nhược khóc đứng, muốn đuổi theo hắn, hắn xoay người mấy cái đã biến mất khỏi Đào Hoa Lâm.

“Phong Mạc Thần.” Bạch Ly Nhược không chút sức lực tựa vào trên cây khô, lệ rơi đầy mặt, nàng rất thống khổ, tuyệt vọng cất tiếng “Tại sao ta lại yêu chàng?”

Nàng thất vọng chạy đi, trong rừng bầy trần pháp, nếu như nàng cứ xông đến, có thể sẽ bị lạc đường, bả vai gầy yếu không ngừng run rẩy, cô tịch bất lực giống như một hài tử không tìm được đường về.

Lòng Phong Mạc Thần đột nhiên đau xót, yên lặng thật lâu, lần nữa dâng lên cơn sóng, nhìn bóng dáng của nàng cách xa, con mắt sắc trầm thống, nàng nói, tại sao nàng phải yêu hắn, người nàng yêu, thật sự là hắn?

Ban đêm, ánh sao sáng chói soi rọi sơn cốc, sáng trong như Ngân Hà kim cương, như tiên nữ hắt vẩy bảo thạch, xinh đẹp làm cho người suy nghĩ xa xôi.

Phong Mạc Thần đi xuyên qua Đào Hoa Lâm công gài hái thuốc, trước đây những loại chuyện thế này hắn quyết không tự tay đi làm, nếu cũng trải qua nhiều chuyện trầm phù như hắn, sợ rằng cũng sẽ nhìn thấu tất cả.

Cây cỏ có màu đỏ có tác dụng ích khí bổ huyết, hắn lấy cuốc xới đất lên nhẹ nhàng cầm cây cỏ, bỏ cỏ vào trong gùi thuốc, từ hôm sư phụ kể chuyện của Bạch Ly Nhược, liền để thư lại rồi dạo chơi giang hồ, chính hắn đã hiểu tất cả mọi chuyện, nhưng tạm thời hắn chưa muốn rời đi.

Sau lưng có tiếng bước chân dẫm lên bãi cỏ Tây Tắc, hắn không quay đầu lại, chỉ hơi cau mày, mấy ngày nay, không có việc gì, nàng luôn đi theo hắn, thần nhiên nói “Nơi này rất nguy hiểm, ngươi không có võ công, tới nơi này làm gì?”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, mắt trong veo ở dưới ánh sao mang theo vẻ u oán “Ngươi cũng sợ ta gặp nguy hiểm sao?”

Phong Mạc Thần không nói gì, cầm cuốc lên chuẩn bị đi trở về, hắn đi rất nhanh, Bạch Ly Nhược thất thủ đi theo phía sau hắn.

Bóng lưng của hắn thẳng tắp gầy gò, nàng cơ hồ có thể xuyên qua lớp áo mỏng manh của hắn nhìn thấy sống lưng hắn, gùi thuốc theo bước chân hắn không ngừng lắc lư, khớp xương ngón tay nắm lấy gùi thuốc, cực kỳ đẹp mắt.

“Phong Mạc Thần-” Bạch Ly Nhược gọi hắn, thấy hắn không dừng lại, nàng vừa thét lên liền ngã xuống đất.

Phong Mạc Thần nghe thấy tiếng thét chói tai của nàng cuống quýt xoay người lại, đi tới bên người nàng để gùi thuốc xuống tra xét thương thế của nàng, cởi giày cùng tất của nàng, cũng không phát hiện cái gì không ổn, sau đó ngược mắt nhìn thấy nàng thực hiện được gian kế đang cười nhìn hắn.

Cười giảo hoạt như vậy, để cho hắn lại có cảm giác bị trêu chọc, bỏ chân nàng ra, hắn không nói một lời hướng về trước mà đi.

“Phong Mạc Thần.” Bạch Ly Nhược lần nữa kêu tên của hắn, nhìn bóng lưng hắn có chút tức giận, nàng nhanh chóng vừa đi tất đi giày vào.

“Này, người chờ ta một chút.” Bạch Ly Nhược luống cuống tay chân.

Phong Mạc Thần căn bản không để ý, càng chạy càng nhanh, sau lưng lại truyền tới một tiếng thét, hắn chỉ cảm thấy buồn cười, đồng dạng chiêu số dùng tới hai lần, hắn còn bị lừa sao?

Bước chân chỉ ngừng lại một chút, tiếp theo sau đó đi về phía trước, đột nhiên cảm thấy không đúng, hắn quay đầu lại, Bạch Ly Nhược đã lăn xuống đồi, thân thể mảnh mai bất ngờ đụng vào vách đá dựng đứng, nàng lần nữa nôn ra máu tươi.

Mặt Phong Mạc Thần liền biến sắc, chạy thật nhanh đến bên cạnh Bạch Ly Nhược, chỉ thấy mặt nàng không chút huyết sắc, khoe môi mang theo vết máu đỏ thẫm, trên trán cũng bị thương, hắn đỡ thân thể của nàng lên, để nàng tựa vào ngực của mình, phất nhẹ bụi bặm xung quanh, thở dài nói “Đây cũng là khổ nhục kế người dùng sao?”

Mặt Bạch Ly Nhược càng thêm tái nhợt, quay đầu lại phẫn hận nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần, dứt khoát rời khỏi ngực hắn, giơ tay tát một bạt tai thanh thúy trên mặt hắn “Dù người không yêu ta, cũng không thể dùng loại phương thức này vũ nhục ta!”

Phong Mạc Thần giật mình, không nhớ nổi đây là lần thứ mấy nàng đánh hắn, mỗi một lần hắn đều nhịn, nhưng lần này, hắn không nhịn nữa, trở tay một bạt tai thanh thúy trở lại, vang vọng trong không gian ban đêm yên tĩnh, Bạch Ly Nhược ngậy người hắn.

181. Cuốn 4 – Chương 181

Chương 181: Cơ hội đền bù

Nàng lấy tay sờ gò má sưng đỏ, không thể tin nhìn Phong Mạc Thần, hai mắt trắng đen rõ phủ sương mù mờ mịt, Phong Mạc Thần khẽ quay đầu đi chỗ khác, tránh tầm mắt của nàng, đứng lên nói “Nếu đã không sao, ta đi trước.”

Bạch Ly Nhược đụng vào tảng đá, hơn nữa vẫn còn nội thương, căn bản không cách nào đứng lên, nàng nhìn Phong Mạc Thần rời đi, cắn chặt môi dưới, hắn đi rất chậm, tựa hồ đang đợi nàng mở miệng giữ hắn lại.

Nước mắt lưng tròng, gắng nuốt xuống, nhặt một hòn đá lên, hướng sống lưng Phong Mạc Thần ném tới, Phong Mạc Thần đứng không nhúc nhích, mặc cho đá đánh vào người hắn rồi rơi xuống.

“Phong Mạc Thần, ta hận ngươi!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt đẹp lưu chuyển hận tính cùng đau tính, phức tạp liên miên.

Phong Mạc Thần chậm rãi xoay người lại, dưới ánh sao, nhìn nước mắt của nàng chảy ra, chậm rãi bước trở lại, cúi người xuống ôm nàng lên, lại bị nàng cự tuyệt.

Nàng vịn vào tảng đá gian nan đứng dậy, thời điểm vừa nâng người lại làm ngực đau nhức, nhúu chặt lồng cổ gắng chịu đau để đứng lên, nhưng bên hông lại đau làm cho nàng kêu lên một tiếng lần nữa ngã xuống.

Phong Mạc Thần nhìn nàng giầy vò, nàng ngã xuống hẳn có thể đỡ nàng, nhưng hẳn lại không làm vậy, mặc cho nàng đau té ngã trên đất, phát hiện nàng lại muốn đứng lên, hẳn cười ra tiếng.

Xoay người lại ôm nàng, lại bị nàng đẩy ra, nàng nhìn chằm chằm hẳn, mắt to mang theo bảy phần hận ý, ba phần tình yêu, từng chữ từng câu nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra, “Ta không cần người đồng tình cùng thương xót! Ngược lại ta đồng tình người, người vĩnh viễn là một người nhát gan!”

Lời của nàng âm tiết cứng rắn đi xuống, bàn tay hẳn liền giữ gáy nàng lại, môi mỏng hung hăng dè lên, nàng kinh hãi trợn tròn mắt, nhìn dung nhan tuần tú phóng đại mấy lần trước mắt, nhất thời không thể thích ứng.

Phong Mạc Thần phát hiện nàng cứng ngắc, thử dò xét môi nàng một cái, sau đó chậm chạp rời đi, mắt phượng tuyết mỹ lạnh lẽo mang ngàn vạn ngôn ngữ hướng về phía ánh mắt của nàng, không có cho nàng thêm thời gian kinh ngạc, hẳn ôm ái đặt lên môi nàng, đầu lưỡi quét qua cánh môi khô rách của nàng.

Tay của hẳn triển miên vòng qua eo nàng, để cho nàng thoải mái tựa vào trong ngực mình, hơi thở ấm áp có chút gấp gáp phả trên môi nàng, quen thuộc, rồi lại xa lạ.

Giọng của hẳn khàn khàn mang theo mị lực đầu độc lòng người, thì thầm ở bên tai nàng, như say mê thần bí trăm ngàn năm, hẳn nói “Ly Nhược, nhắm mắt lại.”

Bạch Ly Nhược giống như say, thân thể mềm nhũn, chậm rãi rũ mắt xuống môi mềm khê mở, nhân cơ hội này môi của hẳn nhân chiếm đoạt đi vào, tham lam mút vào hương thơm trong môi nàng.

Nụ hôn của hẳn vô cùng kỹ xảo, vội vàng lại không mất dịu dàng, đầu tiên là ngậm môi dưới của nàng liếm lấp lại, cho đến trên môi đỏ tươi khắp nơi tản ra hơi thở của hẳn, hẳn mới dời đi trận địa xông vào trong miệng nàng.

Nàng thở gấp khi lưỡi của hẳn đi vào trong hóa thành tể toái than nhẹ, ý thức của nàng đã bị hơi thở của hẳn phá thành mảnh nhỏ, chỉ có thể mặc cho hẳn, thân thể hóa thành một ghềnh xuân thủy quẩn vòng quanh hẳn, hai cánh tay không hề ý thức ôm chặt cổ hẳn, đáp lại nụ hôn dài của hẳn.

Nàng đáp lại giúp hẳn tăng thêm hơi thở, mắt phượng màu sắc từ từ xoay người, mắt đen lưu ly trong mắt lại ẩn hiện sắc băng lam, điên cuồng Hải Khiếu, xen lẫn cắn nuốt tất cả, gào thét mà đến.

Lưỡi của hẳn đã công chiếm từng nơi trong miệng nàng, lúc chậm lúc gấp, lúc triển miên lúc bá đạo, nàng đã bị hẳn hôn không cách nào hô hấp, trái tim thiếu dưỡng khí, cơ hồ làm nàng hôn mê.

Hẳn rút cuộc rời môi của nàng, cắn môi dưới của nàng trở nên sưng đỏ nói “Không hô hấp được sẽ bị choáng.”

Mặt Bạch Ly Nhược nóng hừng hực hồng một hồi, thở gấp trong ngực hẳn hít một hơi thật dài, ánh mắt từ từ sáng lên, cả người vẫn vô lực, nửa nhạo báng nửa ghen tuông nói “Kỹ xảo của người, rất thành thực.”

Phong Mạc Thần nhếch môi cười, đôi tay ôm lấy eo nàng, Bạch Ly Nhược dựa vào trong lòng hẳn, gửi hơi thở thanh nhã trên người hẳn, bất đắc dĩ nói “Ta muốn nghe thấy, người kêu ta là Bạch Ly Nhược.”

Phong Mạc Thần không nói gì, chỉ tăng tốc bước chân, hướng chỗ ở đi tới, vào gian phòng của nàng, dịu dàng đặt nàng ở trên giường, thần nhiên nói “Cởi y phục, ta nhìn thương tích bên hông của người.”

Mặt Bạch Ly Nhược đỏ lên, núu thật chặt vạt áo “Không cần, không sao, chỉ là ngoại thương.”

“Chẳng lẽ người muốn để sư đệ ngày mai nhìn thấy?” Phong Mạc Thần nhếch môi tạo thành đường cong tuyệt đẹp, trong mắt lại không có lấy nửa điểm nụ cười.

Bạch Ly Nhược không làm được gì, chỉ đành chậm rãi cởi y phục, nắm vạt áo chỉ lộ ra một ít bên hông, quả nhiên, vòng eo mảnh khảnh đã bị đụng ứ đọng máu, ánh mắt Phong Mạc Thần, không kiên nhẫn ngồi ở trên giường, động tay xé toạt y phục của nàng.

Nàng thét ra tiếng chói tai, lại bị Phong Mạc Thần điểm huyết đạo, chỉ có thể duy trì biểu tình há hốc mồm ngồi tại chỗ.

Phong Mạc Thần nhìn nửa trên trần của nàng, ánh mắt không có một chút thích thú, xoay người lấy thuốc, nhẹ bôi lên hông nàng, bàn tay ấm áp dính vào bộ ngực của nàng, dùng nội lực cảm thụ nội thương của nàng.

Hắn nhẹ nhàng thở dài “Ta không hiểu được lý lắm, ngày mai vẫn phải để cho Sư đệ nhìn, chỉ bắt mạch là tốt rồi, không cần cởi y phục.”

Hắn vì nàng mặc y phục, sau đó giải huyết đạo cho nàng, mặt Bạch Ly Nhược hồng có thể rỉ máu, nâng bàn tay lên chuẩn bị muốn đánh, lại bị Phong Mạc Thần một tay bắt được, lạnh lùng nói “Thân thể của người, so với người ta quen thuộc hơn, nếu vì cái này đánh ta, ta sẽ đánh trả.”

Bạch Ly Nhược tức giận, hắn nhất định đem nàng trở thành thê tử của hắn, thất bại thả tay xuống, hắn đồng cũng thả tay xuống không có phòng bị, học hắn trở tay cho hắn một bạt tai vang dội trên mặt hắn.

Hắn cắn răng nhìn nàng, mắt phượng trong tròng lạnh lùng trung ẩn vẻ phẫn nộ, nhin lại nhin, cuối cùng đem tay nâng lên hạ xuống, đứng lên bực tức rời đi.

Trở lại phòng của mình, Huyền Đại cư nhiên không ngủ mà chờ hắn, Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười, thu lại sự tức giận trong mắt “Sao còn chưa ngủ?”

“Phụ thân, mẫu thân lại đánh người rồi sao?” Tay nhỏ bé của Huyền Đại vuốt ve gò má Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần bất đắc dĩ cười, bị nhi tử chỉ ra, có chút lúng túng, hắn nằm bên cạnh Huyền Đại, thu hai tay lại, thản nhiên nói “Đại nhi, chúng ta có nên tin Mộc Thất hay không?”

Phong Huyền Đại chui vào trong lòng phụ thân, chớp mắt đáng yêu nói “Phụ thân người đã bắt đầu tin tưởng nàng, tại sao còn phải hỏi con?”

Phong Mạc Thần cười, thê lương nhưng không thể làm gì, xoa đầu Huyền Đại nói, “Chúng ta cho nàng thêm nàng một cơ hội bù đắp cuối cùng.”

182. Cuốn 4 – Chương 182

Chương 182: Một đời một thế

Hôm sau, Phong Mạc Thần sớm đi tìm Bạch Ly Nhược, đúng lúc gặp nàng lấy một xô nước thuốc nồng đậm té vào chậu hoa, nước thuốc rót vào bùn đất, chốc lát chỉ còn lại mùi thuốc tản ra cùng màu đen của bùn đất.

Hắn cau mày “Khó trách người nội thương một chút dấu hiệu chuyển biến tốt cũng không có, thì ra người căn bản không có uống thuốc.”

Bạch Ly Nhược sợ hết hồn, xoay người nhìn Phong Mạc Thần, sắc mặt âm trầm nói, “Thời gian nội thương dài tự nhiên sẽ tốt lên, thân thể con người đều có chức năng tự lành, cần gì phải dựa vào những thứ thảo dược này?”

Phong Mạc Thần cười lạnh một cái “Chúng ta tính toán bảy ngày sau rời đi, nếu như nội thương của người vẫn còn, chỉ có thể để một mình người ở chỗ này tự khôi phục nội thương.”

Bạch Ly Nhược cơ hồ nhảy dựng lên, mắt lóe ra ánh sáng sáng trong, chờ mong sáng chói trong mắt sáng “Có thật không? Các người dẫn ta cùng đi?”

Phong Mạc Thần lạnh lùng “Chỉ sợ chức năng tự lành thân thể của người không kịp theo chúng ta, người nán lại chỗ này mấy ngày thôi.”

“Ta không cần!” Bạch Ly Nhược tiến lên khoác tay hắn, giơ hai ngón tay lên thề “Ta nhất định ngoan ngoãn uống thuốc, người không thể bỏ lại ta.”

Phong Mạc Thần thở dài, nắm tay nàng nói “Đi thôi, đi xem Huyền Đại.”

Bạch Ly Nhược đứng đó không chịu tiến lên “Ta không nên đi, hắn luôn gọi ta là mẫu thân, ta không phải là mẫu thân chân chính của hắn.”

Phong Mạc Thần nhìn dáng vẻ ủy khuất của nàng, cười nhạt, muốn nàng giải thích thế nào? Giải thích từ đâu đây?

Hắn suy tư chốc lát, thở dài mở miệng “Ly Nhược, nếu như có một ngày, ta làm thương tổn người, lại hoàn toàn quên mất những thương tổn của người, sau đó không biết gì cả lần nữa xuất hiện lần trước mắt người, người sẽ làm sao?”

Bạch Ly Nhược nháy mắt, lặng im hồi lâu mới biết hắn đang hỏi nàng, phồng miệng nói “Ta sẽ làm thế nào? Ta sẽ hận người, sau đó cắn người thật mạnh, nhưng không thể không tha thứ cho người, ai kêu ta lại ngốc nghếch yêu người? Ai kêu ta yêu người quá nhiều?”

Phong Mạc Thần có chút không tin, nhìn ánh mắt êm ái của nàng, nhỏ giọng hỏi “Có thật không?”

Bạch Ly Nhược nhắc tới liền tức giận, lên giọng nói “Đương nhiên là thật, ta lần lượt để mặc cho người giẫm lên, người đối với ta không hề để ý không hề thăm hỏi, thậm chí còn ác khẩu, còn làm loại chuyện đó với ta, có thể hôn nữ nhân khác gọi tên nữ nhân khác, người tàn nhẫn với ta như vậy, ta lại không thể so đo, cũng không dám so đo, người bây giờ lại hỏi ta có thật không, Phong Mạc Thần, người rất xấu, người đối với ta rất xấu!”

Phong Mạc Thần nhìn dáng vẻ kích động của nàng, như có điều suy nghĩ, ôn hòa cầm tay nàng, dịu dàng nói “Tiểu Thất, thật xin lỗi.”

Bạch Ly Nhược mở lớn đôi mắt, cắn môi dưới nói “Người vừa gọi ta là gì?”

“Tiểu Thất, sau này sẽ không như vậy.” Phong Mạc Thần ôm nàng, hôn lên tóc nàng, thở dài như có như không.

Bạch Ly Nhược cũng ôm thật chặt hắn, cuối cùng nàng đã cảm động hắn sao?

Cửa bị đẩy ra vào chính lúc này, hai người cũng không buông người kia ra, chỉ là cùng nhìn người đứng ở phía cửa, Chu Thanh đỏ bừng cả mặt, khó xử gỡ đầu “Gia, người nói muốn đi núi Phục Long hái thuốc, ta đã chuẩn bị hết công cụ rồi.”

Phong Mạc Thần nhìn Bạch Ly Nhược trong ngực một chút, lắc đầu nói “Không cần, phí sức đi hái thuốc như vậy, toàn bộ thuốc đều bị nàng vứt sạch đi rồi.”

Bạch Ly Nhược ửng đỏ cả mặt, rũ mắt xuống, ngượng ngùng nói “Thật xin lỗi, ta căn bản cho là người không quan tâm đến ta.”

Chu Thanh lúng túng rời đi, Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược cùng đi tìm Huyền Đại, Huyền Đại đang viết chữ lớn, nhìn thấy hai người liền vén tay, nở nụ cười ngọt ngào chạy tới bên Bạch Ly Nhược gọi lớn “Mẫu thân -”

Bạch Ly Nhược ngồi xổm người xuống, hướng Huyền Đại dang rộng hai tay “Đại nhi tới đây, để mẫu thân ôm con.”

Tự nhiên như vậy, chẳng bao lâu sau khi nàng nói ra, Huyền Đại vọt vào trong ngực nàng, Phong Mạc Thần vui mừng cười một tiếng.

Chuyện đã qua, hắn không muốn nhắc lại, nàng đã quên, thì cứ để nàng quên đi, nói ra chỉ làm nàng thêm đau lòng cùng thương cảm, tựa như nàng nói, ai bảo hắn yêu nàng, hắn yêu nàng nhiều hơn so với nàng yêu hắn.

Một nhà ba người, vui vẻ hòa thuận mà sống, Phong Mạc Thần không gọi nàng là Ly Nhược nữa, mà gọi nàng là tiểu Thất, từ ngày Bạch Ly Nhược mất trí nhớ tới nay mấy ngày này là vui vẻ nhất, giống như nàng không biết những điều trước đây, chỉ cần Phong Mạc Thần và Huyền Đại ở bên cạnh nàng, nàng cũng không còn cảm giác tịch mịch như trước kia.

Trong sơn cốc, chim hoàng oanh uyển chuyển trên cành, nước sông quanh co lẳng lặng chảy xuôi, cây cỏ xanh màu điểm tuyết những bông hoa dại không biết tên, lá cây dương liễu treo lủng lẳng, lung lay đong đưa.

Ở nơi xa trăm dặm mây trắng như bông, vắn vít xung quanh đỉnh núi cao vút, giống như là một loại dây tơ quấn quanh.

Mộng ảo như trong tiên cảnh, Huyền Đại nhảy về phía trước hái hoa, bướm bướm múa quanh sau lưng hắn, hài tử như một miếng ngọc được gọt dũa, ở trong khung cảnh này lại đẹp hơn ba phần.

Bạch Ly Nhược nâng cằm lên, thở dài “Nguy rồi, Huyền Đại nhỏ như vậy đã biết trêu hoa ghẹo nguyệt, lớn lên sẽ thế nào đây?”

Phong Mạc Thần ngồi dậy, nhìn bóng dáng nho nhỏ của Huyền Đại ở phía xa, khóe môi tươi cười “Huyền Đại lớn lên nhất định sẽ vạn người mê.”

“Đúng đó, nhưng mà chúng ta chỉ cho hắn lấy một người vợ, song nhân nhất sinh nhất thế! Bạch Ly Nhược chống cằm, mím môi, đối với mình tương lai có chút không nắm chắc.

Phong Mạc Thần nhìn ra tâm tư của nàng, ôm nàng, thì thầm vào tai của nàng “Hai chúng ta, cũng sẽ song nhân nhất sinh nhất thế!”

Tim Bạch Ly Nhược đập mạnh thoáng loạn nhịp, muốn hỏi về Vương phi của hắn, cuối cùng lại không dám hỏi, môi hắn đỏ tìm đến môi nàng, nhẹ nhàng phủ lên.

Nàng giả bộ từ chối, lời nói đứt quãng “Huyền Đại nhìn thấy.”

“Hắn đã sớm nhìn quen.” Phong Mạc Thần cười đặt nàng dưới thân, đầu lưỡi đảo quanh môi nàng, sau đó cau mày nói “Người vừa rồi không uống thuốc?”

Bạch Ly Nhược trợn mắt “Như vậy người cũng ném được?”

“Lần sau ta tự mình xem người uống thuốc, “ Phong Mạc Thần trừng phạt gặm cắn môi nàng, mắt dần dần nhuộm sắc, dâng lên ham muốn mãnh liệt đã lâu, hắn mút tai của nàng, mập mờ nói “Có muốn đổi nơi khác để chúng ta tiếp tục không?”

Bạch Ly Nhược ý loạn tình mê, thở hổn hển đẩy hắn ra, liếc hắn một cái nói “Người điên rồi? Ban ngày phát xuân.”

Phong Mạc Thần cười nhỏ giọng cảnh cáo nàng “Buổi tối ta đến tìm người, tốt nhất người hãy ngoan ngoãn uống thuốc, đừng để ta đang làm mà người lại đột nhiên thổ huyết hoặc té xỉu.”

“Người, đáng, ghét!” Bạch Ly Nhược trừng mắt nhìn hắn, cực kỳ bất mãn.

183. Cuốn 4 – Chương 183

Chương 183: Chớ có trách ta (H+)

Ban đêm, Bạch Ly Nhược bưng bát thuốc đen đặc lên, nhứ chặt lông mày, nhìn Phong Mạc Thần kẻ bên, hạ quyết tâm uống hết thuốc, vừa để chén thuốc đến gần môi, mùi thuốc liền khiến nàng nôn ọe.

“Thế nào? Có phải muốn ta điểm huyết đạo giúp người rót hết thuốc không?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhứ mày nhìn nàng.

Gương mặt Bạch Ly Nhược đau khổ, thuốc trị nội thương khó uống như vậy? Đặt chén thuốc ở một bên, thở dài nói “Quá nóng, để uống sau.”

Phong Mạc Thần lãnh đạm tiến lên, bưng chén thuốc cầm thìa không ngừng thổi, khí nóng phát tán nhanh hơn, hẩn cúi đầu uống thử một ít rồi đưa cho nàng “Không còn nóng nữa, bây giờ có thể uống rồi.”

Bạch Ly Nhược nhìn chén kia thuốc, như thấy là ngày tận thế, nàng hết sức hoài niệm viên thuốc bọc đường hiện đại, hòa vào trong nước, ngọt ngào uống, thật tốt.

Có chút kinh hãi nhận lấy chén thuốc, khoe miệng co quắp “Người có thể xoay qua chỗ khác hay không, bộ dạng ta uống thuốc rất khó coi.”

“Không thể.” Phong Mạc Thần không chút nghĩ ngợi, lên tiếng cự tuyệt.

Bạch Ly Nhược đặt môi lên viền bát, gương mặt mỉm cười yếu đuối, so với khóc còn khó coi hơn rất nhiều, thật sự không uống được, nặng nề đặt chén thuốc lên bàn “Ta không uống được, không uống, nội thương rồi sẽ khỏi hẳn, không cần uống thuốc.”

Phong Mạc Thần nhìn nàng nói rất nghiêm túc, biết nàng ngang bướng, mười bò cũng không kéo được, tiến lên vài bước bưng bát thuốc, Bạch Ly Nhược sợ quá lùi lại phía sau “Người dám điểm ta huyết đạo rút thuốc, cả đời ta cũng không tha thứ cho người!”

Phong Mạc Thần bưng chén thuốc liếc mắt nhìn, há mồm uống sạch, Bạch Ly Nhược tròn mắt nhìn hẩn, người này, điên rồi.

Hẩn ưu nhã để chén thuốc trống không xuống, khoe môi vẫn còn màu nâu của nước thuốc, thản nhiên nói “Nếu người thử trải những điều thống khổ hơn, sẽ không thấy sợ thứ này.”

Bạch Ly Nhược nhớ tới chuyện thê tử của hẩn, ánh mắt buồn bã, chậm rãi đến gần hẩn, tay chân luống cuống nói “Thật xin lỗi, ta, ta...”

Lời nàng còn chưa nói hết, ở thời điểm ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy sự mệt mỏi thê lương trong mắt hẩn, trái tim đau xót như bị ai đâm, sau một khắc, nàng liền vọt vào ngực của hẩn.

“Thần, ta không phải là người kém cỏi, nhất định là hơn so với Ly Nhược của người, phải không?” Bạch Ly Nhược vui đầu ngực hẩn, không ngừng cọ xát.

Phong Mạc Thần nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng “Tiểu Thất, người không cần nghĩ nhiều như vậy, ta yêu người, không thua Ly Nhược dù chỉ một chút, chúng ta muốn sống cả đời cùng nhau, người vẫn muốn giữ lại cái gai trong lòng sao?”

Bạch Ly Nhược ngược mắt, buồn bã xót xa nhìn hẩn, hai tay ôm chặt cổ hẩn, hôn lên môi hẩn, lưỡi phẩn cuốn đi nước thuốc trên khoe môi hẩn “Ta sẽ nấu một bát thuốc nữa, người chờ ta.”

Phong Mạc Thần kéo nàng, xoay người lấy một chén thuốc ở trên kệ phía sau cửa trước “Không cần, vẫn còn giữ lại một phần giúp người.”

Bạch Ly Nhược nhìn chén không trước mặt hẩn, lại nhìn chén thuốc trong tay hẩn, có cảm giác như bị tính kế, lúc nàng mới vừa hôn hẩn, chỉ thấy có mùi thuốc ở cạnh môi hẩn, căn bản trong miệng hẩn không có.

Hẩn chẳng qua là đem chén không đổi với chén có thuốc, căn bản hẩn không hề uống, ngược mắt nhìn hẩn, vẫn đáng vẻ vô tội canh chừng nàng, nàng thở dài, ngửa đầu uống hết chén thuốc.

Phong Mạc Thần đưa nước cho nàng súc miệng, nàng cự tuyệt, hẩn kinh ngạc nhìn nàng, giống như lần đầu tiên biết nàng “Người muốn chùn bước?”

“Ta có nói không chưa?” Bạch Ly Nhược nhú mày, khiêu khích nhìn hẩn.

Phong Mạc Thần gật đầu để cốc nước xuống “Phải làm người thất vọng.”

Bạch Ly Nhược nhận thấy được hơi thở nguy hiểm tản mát trên người hẩn, muốn trốn lại bị hẩn giam vào trong lòng, môi hẩn mang theo hơi thở nóng rực, cuồng loạn áp chế, đầu tiên nàng vẫn trốn tránh, cuối cùng không thể tránh được bị hẩn đè xuống giường.

Nàng cười một tiếng, hôn lên môi mỏng của hắn, môi nàng đắng chát làm hắn khổ sở cau mày, nhìn thấy ý cười ranh mãnh trong mắt nàng, hắn cười tà một tiếng, ánh mắt cuồng tứ mang theo sóng điện siêu cường, kích vào trái tim yếu ớt của nàng yếu ớt.

Nụ hôn của hắn như hỏa diễm dấy lên ngọn lửa hừng hực trên người nàng, lột bỏ áo nàng, nàng không yếu thể lột áo của hắn, ánh mắt nóng bỏng nhìn vào thân thể săn chắc của, mặt liên đỏ lên, thân thể có chút lui bước.

Hắn cười chặn nàng, hướng về phía nàng đầu cười mê hoặc “Hiện tại muốn chạy trốn? Đã quá chậm?”

Nàng thở dốc, cảm giác hắn chen vào thân thể nhỏ hẹp của nàng, móng tay cắm thật sâu vào da thịt hắn, có chút mơ màng nói “Tại sao, ta cảm giác, rất quen thuộc?”

Của hắn sưng to lấp đầy trong cơ thể nàng, trên trán rỉ ra một lớp mồ hôi mỏng, không dám mạnh mẽ tiến vào, hôn lên mặt nàng, ánh mắt trầm mê “Có đau hay không?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, đương nhiên có chút đau, hồi lâu không có mở thân thể, hắn chưa hề làm bất kỳ điều gì trước, đùa giỡn, trượt liền trực tiếp tiến vào, nàng cơ hồ bị hắn làm vỡ ra, chỉ là nàng thích loại cảm giác này, phong phú hoàn mỹ.

Nàng cắn bả vai sắc mạch của hắn, lưu lại dấu răng mờ nhạt, thanh âm tựa như nhẹ như tự huyền “Trước kia không phải chúng ta đã từng thân mật?”

Hắn tự tay trêu chọc, nàng vẫn mê man như cũ, bất kể hắn kích thích nàng như thế nào, nàng đều không hề động tình nữa, dừng đạo khô khốc, khiến hắn khó chịu, ở vào tình cảnh lúng túng tiến lùi đều khó.

Phong Mạc Thần có chút tức giận gặm cắn môi nàng, mắt phượng dài nhỏ híp lại tạo ra một loại đường cong nguy hiểm, thanh âm khàn khàn thì thầm ở bên tai nàng “Cứ vậy đi vào, sau đó đau đớn, chớ có trách ta.”

Khi hắn đang nói, hắn đã chế trụ thật chặt eo nàng, cứng rắn đi vào, Bạch Ly Nhược đau thét ra tiếng chói tai ra, nàng cong eo lên, muốn khước từ hắn, nhưng hắn lại nắm thật chặt nàng, để nàng càng thêm gần sát mình.

Bạch Ly Nhược buông tha giấy giũa, đau không ngừng hít thở, Phong Mạc Thần thở dốc tăng lên, nàng thu hẹp khô khốc làm hắn khó khăn hoạt động, hắn đã bị nàng hành hạ muốn xé bỏ nàng.

Bạch Ly Nhược nhìn thần sắc thống khổ của hắn, cau mày hôn lên môi hắn, đầu lưỡi xẹt qua môi hắn, hắn mút chặt lưỡi nàng, cùng nàng dây dưa, hắn đang trong cơ thể nàng động, chân mày nàng liền chau chặt mấy phần.

Hắn không biết vấn đề là ở chỗ nào, chỉ canh chừng mắt nàng, mắt nàng đã trở nên trống rỗng, Bạch Ly Nhược không lưu loát trêu đùa, không để ỉnh thích ứng hắn, còn khiến hắn khó chịu.

Nàng nhớ lại đêm hôm đó, có gió có tuyết, hắn vọt vào phòng ốc mạnh mẽ vội vã muốn nàng, nàng lại được Vân Thiên Mạc cứu.

184. Cuốn 4 – Chương 184

Chương 184: KHÔI PHỤC TRÍ NHỚ 1

“Tiểu Thất.” Phong Mạc Thần hôn môi nàng, nhìn điều khác thường của nàng, thân thể mắc kẹt tại lối vào nhỏ hẹp của nàng, không dám nhúc nhích tùy tiện, hắn nhìn rất vất vả.

Môi Bạch Ly Nhược run rẩy, cũng muốn hỏi, lại không hỏi thành câu, trán Phong Mạc Thần chảy mồ hôi, cắn răng một cái, rút ra ngoài, thần sắc hắn hờ hững kéo chăn mỏng che người nàng lại, sau đó lập tức đi tắm nước lạnh.

Bạch Ly Nhược dường như có chút áy náy, nhìn hần mặc quần áo tử tế chuẩn bị rời khỏi, tay nàng giữ chặt góc áo của hần, tự trách mình nói “Thần –”

Phong Mạc Thần mỉm cười, cúi người hôn lên trán nàng, an ủi “Ta không sao, ta sẽ cho nàng thời gian để thích ứng.”

Bạch Ly Nhược buông tay, trong phút chốc cảm thấy trống rỗng, giống như có điều gì đó đang từ từ rời xa nàng. Dấu vết, hơi thở của Phong Mạc Thần còn vương lại trên người nàng, nàng lại một đêm mất ngủ.

Ngày thứ 2, mấy người bọn họ thu thập xong đồ đạc chuẩn bị xuống núi, Huyền Đại đã ở lại trên núi một tháng nay, đã sớm chán ngấy, vừa nghe nói có thể xuống núi, vui vẻ đến mức nhảy tới nhảy lui. Chu Thanh được Thiên Huyền Lão Nhân chỉ điểm, võ công tiến triển nhanh.

Mấy người họ mua xe ngựa ở dưới chân núi, Chu Thanh ngập ngừng muốn nói, Phong Mạc Thần hiểu được, vỗ vỗ bờ vai của hần “Chu Thanh, người trở về kinh thành đi, Khả Khả còn đang ở đó chờ người.”

“Nhưng mà, Gia.” Chu Thanh vẫn muốn nói gì đó, bị Phong Mạc Thần ngăn cản “Người yên tâm đi, ở kinh thành nán lại mấy ngày, nếu ta có việc, sẽ nghĩ biện pháp liên lạc với người, nếu không có gì, qua một thời gian sau chúng ta sẽ đi kinh thành tìm người.”

Lúc này Chu Thanh mới yên tâm rời đi, Phong Mạc Thần mượn phu xe, thu dọn xe ngựa thỏa đáng. Hần vẫn là người biết hưởng thụ, bên ngoài nhìn không giống xe ngựa bình thường, bên trong xe ngựa lại càng khác hơn.

Giường êm án kỷ, mỹ tửu tiểu thực, làm thêm bàn cờ ngọc, đương nhiên là một lãg tử giàu có. Bạch Ly Nhược rất buồn bực, tại sao hần có thể phung phí nhiều bạc như vậy, giống như phía sau hần có một bảo tàng vô hình, chỉ cần hần đưa tay, tiền bạc tự nhiên hiện ra.

Hai người nằm trên giường đánh cờ, Huyền Đại chống má ở bên cạnh quan sát, Phong Mạc Thần một bước đều không để ý, Bạch Ly Nhược thì rất thận trọng, nàng có chút kỳ lạ, vì sao nàng biết chơi cờ, mà tài đánh cờ cũng không tệ lắm?

Cho đến khi nàng đánh sai, nhất thời bị Phong Mạc Thần đánh tan tác, tổn thất một chút, Huyền Đại ở bên cạnh kêu lên sợ hãi “Phụ thân, cha hạ bên kia, có thể đẩy bàn cờ của mẫu thân vào tử cục.”

Bạch Ly Nhược chống cằm, trừng mắt nhìn Huyền Đại, Phong Mạc Thần mỉm cười, vuốt đầu Huyền Đại nói “Đại Nhi, đối nhân xử thế không thể đuối cùng giết tận, huống chi nàng là mẫu thân của con.”

Huyền Đại chu miệng bất mãn “Thua keo này ta bày keo khác, huống chi cho đối thủ lưu lại đường sống, không phải là để mình gặp nguy hiểm sao?”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, vứt bỏ mấy quân cờ, vây Ngụy cứu Triệu*, tạm thời giải cục diện khốn khó của chính mình. Phong Mạc Thần trở tay hóa giải nguy cơ của mình, không hề sót ruột đến gần chém giết, mà lại thảnh thơi vui vẻ nhìn Bạch Ly Nhược vùng vẫy trong khốn đốn, cho nàng thời gian giải bố cục.

Bạch Ly Nhược dường như có chút bực bội, chống đỡ loạn xạ “Không chơi nữa, căn bản là chàng không có ý định chơi cờ.”

Phong Mạc Thần buông quân cờ trong tay ra, đẩy bàn cờ qua một bên, ôm Bạch Ly Nhược, say mê cười “Là nàng không tin tưởng chính mình, nếu là thật sự liều mạng, ta quả quyết không phải là đối thủ của nàng.”

Bạch Ly Nhược sững sờ nhìn hần, hỏi một câu càn rỡ mà chính mình cũng không hiểu “Tại sao ta biết chơi cờ?”

Mắt Phong Mạc Thần biến đổi, dường như dao động, mí mắt, do dự một chút. Huyền Đại giành nói “Mẫu thân, mẹ chơi cờ rất lợi hại nha, phụ thân chưa bao giờ thắng mẹ.”

Tim Bạch Ly Nhược đập thành thịch, nàng run rẩy một chút, sắc mặt tái nhợt, Phong Mạc Thần ôm chặt lấy nàng, nhìn Huyền Đại nghiêm khắc “Đại Nhi, không được nói lung tung.”

Bạch Ly Nhược quay người lại, nhìn ánh mắt Phong Mạc Thần, bình tĩnh nói “Chàng nói cho ta biết, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nửa năm trước ta gặp chàng ở ngoại ô kinh thành, nhưng trong chớp mắt chàng lại là người đã có vợ con? Chẳng lẽ khi đó, thê tử chàng đã rời bỏ chàng sao?”

Phong Mạc Thần thở dài, giấu kín cảm xúc nhìn nàng, thấy mắt nàng rưng rưng muốn rơi xuống, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng “Tiểu Thất, nàng tin ta, ta tuyệt đối không phải như nàng tưởng tượng.”

Hắn hơi ngửa đầu, bối rối tránh ánh mắt nàng. Từ buổi tối đó, nàng nằm trên giường nhưng trong lòng chống cự tiếp xúc của hắn, hắn liền hiểu, trong mắt nàng – còn có thể nói là trong mắt Mộc Thất, cuối cùng là có một khúc mắt khó gỡ.

“Mẫu thân, phụ thân chỉ yêu một mình mẹ.” Huyền Đại u oán nhìn Bạch Ly Nhược, lên tiếng vì Phong Mạc Thần.

Bạch Ly Nhược mỉm cười nuốt nước mắt vào lòng, vuốt ve đầu Huyền Đại “Đứa nhỏ này hiểu được yêu là gì sao?”

“Phụ thân đối với mẫu thân như vậy là yêu.” Huyền Đại mỉm cười ngẩng đầu, thấy khóe môi của Phong Mạc Thần hơi nhếch lên.

“Ta đánh đàn cho hai người nghe.” Bạch Ly Nhược phá đi cục diện bế tắc, bắt đầu cầm đàn, khoan chân ngồi ở bên cạnh Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần nghiêng người dựa vào xe ngựa, nhìn nàng không chớp mắt, Huyền Đại giữ đàn lại, khuôn mặt nhỏ ửng hồng “Mẫu thân, để phụ thân đánh đàn cho chúng ta nghe, tiếng đàn của phụ thân nổi tiếng nhất thiên hạ.”

Bạch Ly Nhược quay đầu hơi kinh ngạc, không nghĩ là Phong Mạc Thần biết đánh đàn, ngồi dậy nhường lại cho hắn. Phong Mạc Thần mỉm cười “Được, hôm nay ta sẽ đánh đàn cho hai người nghe.”

Bạch Ly Nhược ngồi bên tay trái của hắn, Huyền Đại dựa vào tay phải của hắn, hai tay hắn đặt song song trên dây đàn, tay trái rải một tiếng, khơi lên một âm điệu, tay phải cũng vậy, du dương thánh thót, hai tay cùng đánh, nhanh như nước chảy.

Bạch Ly Nhược giật mình, làn điệu rất quen thuộc, giống như tư thế hào hùng, đao kiếm tề minh, nhìn ngón tay hắn, trong lòng dâng lên nhiệt huyết, cùng với giai điệu của hắn, môi nàng khẽ mở, tay kia đang đánh ca khúc Bách Chuyển Thiên Hồi. (ca khúc mà Bạch Ly Nhược đã hát ở trên Chu Tước Lâu lúc Hoa Hình công thành giết Phong Mạc Nhiên)

Bạch Ly Nhược trào nước mắt mãnh liệt, trong đầu dường như có gì đó muốn phát ra, nàng ôm lấy đầu, kêu lên sợ hãi, một hình ảnh thoáng qua nhưng lảng trí trong đầu nàng, nàng đau đến dầy xéo tâm can.

*Vây Ngụy Cứu Triệu có ý nghĩa chỉ việc đánh vào hậu phương của kẻ địch, buộc chúng phải rút quân về. Cũng có ý mượn một sự việc để giải cứu một sự việc khác.

185. Cuốn 4 – Chương 185

Chương 185: KHÔI PHỤC TRÍ NHỚ 2

“Ly Nhược.” Phong Mạc Thần ngưng đánh đàn, ôm chặt lấy nàng, tình thế cấp bách, kêu ra tên nàng “Ly Nhược.”

Thời gian ngưng lại, sắc mặt Bạch Ly Nhược tái mét nhìn Phong Mạc Thần, tay nàng nâng lên sờ hai má của hắn, hai mắt đăm lẹ, phồn hoa loạn thế chợt lóe lên. Môi nàng run rẩy, hàng ngàn lời nói hòa thành một dòng máu, nàng nói ra ba chữ “Xin lỗi chàng.”

Ba chữ đến muộn vài năm, chỉ có Phong Mạc Thần hiểu ba chữ kia có hàm ý gì, hấn cắn răng, ôm lấy nàng đang cứng đờ, chuyện ngày xưa toàn bộ hiện ra trước mắt, hấn điên cuồng lay Bạch Ly Nhược đã ngất đi “Nàng tỉnh lại, tỉnh lại, là ta không tốt.”

Huyền Đại nhìn bọn họ không hiểu, nhìn thấy mũi và môi Bạch Ly Nhược tràn máu tươi, sốt ruột nắm cánh tay phụ thân hấn “Phụ thân, cứu mẹ đi, mẹ đang chảy máu, nhiều máu lắm.”

Phong Mạc Thần từ từ tỉnh lại, tay bắt mạch nàng, gò má lạnh lẽo dán lên gương mặt tái nhợt của nàng, chỉ lẽ mề không nói nên lời.

Huyền Đại vén màn xe lên, nói với phu xe “Đi đến y quán gần nhất tìm đại phu.”

Phong Mạc Thần lắc đầu “Trước tiên tìm một quán trọ, trí nhớ của mẫu thân con bị ngân châm che lại, không thể mạnh mẽ khơi lại trí nhớ nàng.”

Xe ngựa chạy đến hướng thị trấn gần nhất, làm tung bụi dọc đường đi, người trên xe lo âu không thôi, Bạch Ly Nhược lúc tỉnh lúc mê, sắc mặt Phong Mạc Thần trang nghiêm.

“Thần, vì sao chàng không hận ta?” Bạch Ly Nhược cầm tay Phong Mạc Thần, đôi mắt tỏa sáng, mang theo yêu thương sợ hãi.

Phong Mạc Thần biết, lúc nàng nói những lời này, bây giờ nàng là Bạch Ly Nhược. Nhưng hấn không cần nàng trở thành Bạch Ly Nhược thanh tỉnh, tình nguyện nàng là Mộc Thất, toàn bộ đau khổ hấn sẽ chịu, hấn cũng không muốn nàng có bất cứ nguy hiểm gì.

“Tiểu Thất, nàng ngủ một chút, đừng nghĩ nhiều như vậy.” Phong Mạc Thần bàn tay nắm chặt lại, cầm bàn tay mềm mại của nàng, đôi mắt sâu lắng, không nhìn thấy được hấn đang nghĩ gì.

“Thần, ta không muốn ngủ, ta không muốn lại tổn thương chàng.” Hơi thở Bạch Ly Nhược mỏng manh, nàng cảm giác được ngân châm đã từ từ đâm vào não nàng, đau đớn khiến áu từ mũi và miệng nàng tuôn ra như suối.

Phong Mạc Thần thở dốc, sắc mặt cực kỳ khó coi, hấn che miệng mũi nàng lại “Tiểu Thất, nàng hãy nghe ta nói, phu thê vốn là một, có một số việc, một người chịu là được rồi, ta không cần nàng áy náy tự trách.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, trong mắt đã từ từ mất đi thần thái “Thần, Mộc Thất là muốn...”

Lời nàng chưa nói xong, hấn đã điểm nguyệt đạo của nàng, lời nói kế tiếp, hấn không muốn nghe.

Nếu như đây là kiếp số như lời sư phụ nói, cho dù kiếp số giáng xuống như vậy, biết rõ thuốc phiện là độc, hấn cũng điên cuồng lao vào, hấn chỉ muốn nàng được bình yên.

Đến quán trọ, Huyền Đại ôm bội kiếm canh giữ ở ngoài cửa, bộ dáng phần điều ngọc trác, giống như là một thủ vệ anh dũng, làm cho không ít người dừng lại nhìn.

Phong Mạc Thần thi triển nội công đem ngân châm trong đầu Bạch Ly Nhược về chỗ cũ, là do hấn một lúc ích kỷ, mưu tính để nàng khôi phục trí nhớ, ai ngờ lại làm hại nàng.

Chân khí trong tay hấn lưu chuyển, sắc mặt Bạch Ly Nhược tái mét, sau hai canh giờ cuối cùng hơi thở cũng ổn định, nặng nề ngủ.

Phong Mạc Thần mở cửa phòng, Huyền Đại xông tới, nhìn Bạch Ly Nhược trên giường, lo lắng nói “Phụ thân, cứ như vậy cũng không phải cách, hay là chúng ta quay về Huyền Ky phủ tìm thái sư phụ, Lão nhân gia người nhất định có biện pháp giúp ấu thân.”

Phong Mạc Thần thần nhiên nhìn Bạch Ly Nhược một cái, có chút mỗi một ngôi tựa trên ghế, thở dài nói “Nếu sư phụ muốn ra tay, không cần chúng ta mở miệng ngài cũng đã giải quyết. Nhưng sau khi thấy Ly Nhược người lập tức đi dạo tứ phương, thuyên bố không muốn xen vào chuyện này nữa.”

“Phụ thân, mẫu thân là vì hồ phù của năm vạn tinh binh, cho nên mới đến Huyền Ky Phủ tìm chúng ta phải không?” Huyền Đại ngẩng khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn lên, ôm cánh tay Phong Mạc Thần, ngọt ngào hỏi.

Phong Mạc Thần nhướn mày, vuốt đầu của Huyền Đại “Đại Nhi, lời này, đừng nhắc tới trước mặt mẫu thân con.”

Huyền Đại cọ nhẹ trong lòng Phong Mạc Thần “Phụ Thân, cha sẽ đem vật mẫu thân cần tìm giao ẹ sao? Nếu không cho, mẹ sẽ chết sao?”

Phong Mạc Thần nhíu chặt mày, một bên là năm vạn huynh đệ đồng sinh cộng tử, một bên là cứu thế tử lúc hoạn nạn, lúc nàng từ trên vách núi nhảy xuống, hẳn liền hiểu rõ, đây là một trận khổ nhục kế.

Hắn cũng đã tự huỷ hoặc mình sa vào trong trận kế này, phiền muộn cầm lấy ấm trà châm nước, Huyền Đại ấn chặt hai chén của hắn, cau mày nói “Phụ thân, ý của thái sư phụ là muốn cha trở về trọng trường năm vạn tinh binh, cho thiên hạ những ngày thái bình, cha không thể như chơi một ván cờ, lúc nào cũng cho đối thủ đường lui.”

Phong Mạc Thần đau khổ nhìn Huyền Đại, nó chỉ là một đứa bé ba tuổi, lại biết đạo lý như vậy.

Hất tay Huyền Đại, uống một hơi cạn sạch nước trà lạnh. Huyền Đại sốt ruột ấn chặt tay hắn “Phụ thân, nếu cha lại nhân nhượng, có một ngày mẫu thân thật sự biết được, mẹ sẽ hận cha.”

“Huyền Đại.” Phong Mạc Thần nghiêm khắc, đôi mắt lạnh lùng như bán nguyệt, môi hắn hơi trắng bệch, tức giận nói “Phụ thân làm việc có chuẩn mực, những lời này đau này phụ thân không muốn nghe con nhắc lại.”

Huyền Đại không phục lui về phía sau, hắn ba tuổi, thông minh nhạy bén, lại được Thiên Huyền dạy dỗ ở Huyền Kỳ Phủ, từ lâu đã không thể so sánh với những đứa trẻ bình thường khác.

Bạch Ly Nhược tỉnh lại thì trời đã tối, nàng hoảng hốt giống như mơ thấy ác mộng. Nhưng cảnh trong mơ là vì sao, nàng vẫn không hề biết.

Phong Mạc Thần dựa vào bàn để đèn, thấy nàng tỉnh lại, mỉm cười “Tiểu Thất.”

“Ta bị gì?” Bạch Ly Nhược vén chăn lên, xuống giường, lại phát hiện tứ chi mình không có sức, đầu đau như bị búa tạ bổ vào.

“Nàng bị bệnh, vẫn còn đau đầu nhiều không?” Phong Mạc Thần thản nhiên, đi đến nâng nàng dậy.

Sắc mặt Bạch Ly Nhược có chút mất tự nhiên, hỏi dò “Ta không có nói cái gì kỳ quái chứ?”

Phong Mạc Thần lắc đầu, cười chua sót, Bạch Ly Nhược yên tâm thở dài “Đại Nhi đâu?”

“Một mình nó nghỉ ngơi ở phòng kế bên.” Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược vào lòng, giọng điệu thản nhiên, mang theo tiếng thở dài như có như không.

“Chàng yên tâm để nó một mình?” Bạch Ly Nhược nhíu mày, Huyền Đại chỉ là một đứa bé ba tuổi.

“Yên tâm đi, kế bên này, không có ai có thể làm hại đến người Đại Nhi.” Phong Mạc Thần dựa vào đầu giường, khẽ nhắm hai mắt.

“Thần, ta có thể đưa ra một yêu cầu vô lý với chàng không?” Bạch Ly Nhược ngồi thẳng lưng, xoay người, cẩn thận nhìn Phong Mạc Thần.

186. Cuốn 4 – Chương 186

Chương 186: KHÔI PHỤC TRÍ NHỚ 3

Sắc mặt Phong Mạc Thần khẽ thay đổi, tia mắt sắc lẹm, dường như có chút mong chờ lại có chút sợ hãi, nặng nề nói “Nàng nói đi.”

Bạch Ly Nhược cắn môi, đôi mắt trong veo chứa đầy tâm sự, cuối cùng cũng bắt đầu nói “Nếu có một ngày, chàng quân lâm thiên hạ, xin khoan dung đừng giết Văn Thiên Mạch.”

Phong Mạc Thần thất thần, hắn không nghĩ đến nàng lại nói như vậy, có chút thất vọng ầm giấu, hờ hững nói “Tại sao nàng cảm thấy ta sẽ quân lâm thiên hạ? Vân Thiên Mạch không phải kẻ đầu đường xó chợ, hắn không cần nàng vì hắn cầu xin đường lui.”

Bạch Ly Nhược nghe ý chế giễu trong lời nói của hắn, nhẹ nắm tay hắn, cúi đầu nói “Ta biết Thiên Mạch đã làm nhiều chuyện có lỗi với chàng, nhưng là ta nợ chàng, cũng nợ Thiên Mạch, ta tình nguyện cả đời nợ chàng cũng không muốn nợ hắn thêm chút nào.”

Phong Mạc Thần che miệng nàng, lời nói còn lại của nàng không cần nói ra, bọn họ đều là người thông minh, giờ khắc này, ai cũng hiểu rõ, vốn dĩ ai cũng đặt đối phương ở vị trí số 1 trong lòng.

Phong Mạc Thần xoay người đè Bạch Ly Nhược, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, trong mắt lưu ly chứa hình ảnh đôi mắt của nàng, hắn từ từ nói “Tiểu Thất, cho dù tương lai xảy ra chuyện gì, ta chắc chắn sẽ không để cho bất cứ ai thương tổn nàng.”

Bạch Ly Nhược hiểu rõ, mắt mở to hân hoan, mặc kệ mục đích nam nhân này là gì, cũng không cần biết hắn có tính toán gì, ít nhất, giờ khắc này, nàng nằm trong lòng hắn cảm nhận tình yêu của hắn, có điều này, nàng đã cảm thấy như vậy là đủ.

Hai người ôm nhau ngủ, ai cũng quyền luyến nhiệt độ cơ thể của đối phương, hít sâu hơi thở của đối phương, khắc vào trong lòng.

Hôm sau, tại rừng trúc các trấn nhỏ mười dặm, ánh nắng chiếu qua khe hở lá cây, cây trúc xanh biếc, gió xuân thổi nghe rào rạc “Nếu đã đến, cần gì dấu đầu lòi đuôi?”

Lá khẽ động, cây vang lên, áo xanh tung bay, Vân Thiên Mạch phiêu diêu hạ xuống trước mặt Bạch Ly Nhược, gương mặt tái mét, thần sắc tiêu tụy.

Hắn bình tĩnh nhìn Bạch Ly Nhược rất lâu, cuối cùng thở dài “Tiểu Thất, nàng thật sự phải làm như vậy sao?”

Bạch Ly Nhược cất tiếng cười khẩy “Không cần lại kêu ta là Tiểu Thất, ta là Bạch Ly Nhược, là thân phận mà người và Vân Cảnh Mạch cho ta, Bạch Ly Nhược.”

Hơi thở Vân Thiên Mạch pháp phòng, dường như trải qua một sự đấu tranh khó khăn, đôi mắt lạnh lẽo nhìn nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Nàng lại trách ta phải không? Nàng dựa vào đâu mà muốn trách ta? Là nàng phản bội ta, sao nàng lại có thể yêu Phong Mạc Thần, tại sao nàng đối với ta như vậy?”

Tay hắn rõ ràng giữ cổ Bạch Ly Nhược, khuôn mặt tuần tú lúc sáng lúc tối trong ánh sáng, có chút nhăn nhó.

Bạch Ly Nhược thờ ơ nhìn hắn, cười nhạt “Thiên Mạch, người đã cứu ta, ta cũng giúp người đoạt lại tất cả những thứ Vân gia nên có, bây giờ nên kết thúc.”

Vân Thiên Mạch trở tay tát một cái, Bạch Ly Nhược bị quay mặt đi, đôi mắt hắn rét lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Ta không muốn nàng giúp ta làm bất cứ chuyện gì, vì sao nàng vẫn không rõ, là đại ca, đại ca âm thầm thao túng toàn bộ.”

Bạch Ly Nhược nhìn hắn bình tĩnh, bàn tay trắng phũ lên má mình, nóng rát, nàng thần nhiên nói “Chân tướng ra sao, đã không còn quan trọng. Người ta yêu hiện tại là Phong Mạc Thần, Huyền Đại là con của chúng ta, chúng ta một nhà ba người cực kỳ vui vẻ, ta chắc chắn sẽ không giúp các người làm chuyện gì nữa.”

Nàng nói xong liền quay người đi về con đường đã đến lúc này, Vân Thiên Mạch chụp lấy vai nàng, hung hãn giữ nàng lại ở cây trúc già, đôi mắt hắn tóe lửa, nhìn nàng chăm chăm “Nàng có biết không, lúc nàng mất tích hai năm, ta như người điên tìm kiếm nàng khắp nơi. Kết quả là lúc ta gặp nàng ở Thần vương phủ, nàng đã thành Thần vương phi. Ta hao tổn tâm cơ muốn đem nàng đi, nhưng mà nàng? Nàng đã làm như thế nào?”

Hắn gầm thét, gương mặt cực kỳ hung dữ, nghiêng răng nghiêng lợi, giống như muốn nuốt nàng vào miệng.

Bạch Ly Nhược thở dốc, mĩa mai nói “Thiên Mạch, chuyện quá khứ ra sao, ta không muốn biết, hiện tại, ta đã làm vợ người khác, chúng ta nên chấp nhận hiện thực đi.”

Lời của nàng cũng chưa nói xong, Vân Thiên Mạch đã hung hãn hôn lên môi nàng, Bạch Ly Nhược liếc chết vùng vẫy, cho đến khi có tiếng nàng bóp cò, Vân Thiên Mạch mới ngừng lại, bình tĩnh nhìn nàng, nhìn vào súng lục đang chĩa vào ngực mình.

“Cho dù chúng ta không phải là bạn bè, ta cũng không muốn là kẻ địch với người, Thiên Mạch, đừng ép ta.” Bạch Ly Nhược gằn từng chữ, đôi mắt sáng lên lạnh lẽo.

Hắn không nói gì, chỉ cười cười buông nàng ra, thông thả gật đầu nói “Cho dù nàng đối với ta như vậy, ta cũng yêu nàng thật lòng. Nàng bị chà đạp, ta hao tổn tâm cơ mang nàng rời khỏi nhà giam của Phong Mạc Thần, nàng lại hoài nghi ta hãm hại nàng. Tiểu Thất, vì sao nàng đối xử với ta tàn nhẫn như vậy? Khi ta vứt bỏ thù nhà một lòng muốn đến với nàng, nàng lại không chút do dự làm tổn thương ta.”

Bạch Ly Nhược đứng thẳng dậy, sắc mặt lạnh lùng, thản nhiên nói “Giữa chúng ta, hữu duyên vô phận, đừng nên trách người khác. Là ta phản bội Phong Mạc Thần trước, ta còn lợi dụng hắn, hiện tại như vậy, ta tình nguyện cả đời làm Tiểu Thất dưới đôi cánh của hắn, cũng không muốn dính líu gì đến Vân gia nữa.”

Vân Thiên Mạch cười lạnh, nụ cười thê lương quỷ dị, hắn bình tĩnh nói “Nàng xác định phải làm Tiểu Thất của Phong Mạc Thần, mà không phải là Vương Phi của Vân Thiên Mạch sao?”

Bạch Ly Nhược cười chế giễu, có bao giờ nàng để ý đến danh hiệu Vương Phi? Hoàng hậu cũng đã làm rồi, huống chi là Vương Phi?

Nàng không trả lời hắn, chỉ yên lặng quay đi, từng một đi về con đường phía trước, con đường nhỏ không ngừng gấp ghe. Nhưng mà nàng không sợ, phía trước con đường, có trượng phu của nàng, có con trai của nàng, có gia đình ấm áp của nàng.

Nàng đi cực kỳ chậm, ánh mặt trời chói mắt, sau lưng vang lên tiếng nhạc bằng lá trúc của Vân Thiên Mạch. Nàng nhớ rõ, mấy năm trước nàng xuyên không đến đây, hắn cũng thổi nhạc bằng lá trúc, dệt cho nàng một mộng tưởng lưu lạc thiên nhai.

Từ từ, đem tiếng nhạc trúc vứt bỏ lại phía sau, nàng kiên định đi về phía Phong Mạc Thần.

Vân Thiên Mạch dựa trên cây, lá trúc từ trong tay rơi xuống, gió thổi qua, mang theo lá trúc ở trên môi rơi xuống đất, trên mặt có một giọt máu tươi, máu tươi rơi trên lá xanh lại lúc ẩn lúc hiện màu đen.

Bạch Ly Nhược hơi hoa mắt, nàng lấy tay vỗ trán, rõ ràng phát hiện ngón áp út có một vết máu mờ nhạt, nàng lau đi vết máu, dường như đầu ngón tay bị lá trúc cắt qua, không cảm thấy đau chỉ thấy hơi ngứa ngứa.

187. Cuốn 4 – Chương 187

Chương 187: SỢ HÃI CỦA HẮN

Trở lại quán trọ, từ xa đã thấy Huyền Đại quán lấy Phong Mạc Thần luyện kiếm, bộ dáng ôm kiếm của Tiểu Huyền Đại rất buồn cười, thân không cao bằng kiếm, cho nên mũi kiếm dường như chạm vào mặt đất, chuôi kiếm cũng cao hơn đầu của nó.

Phong Mạc Thần không kiên nhẫn muốn đẩy nó ra, nó lại đảo quanh phía trước Phong Mạc Thần. Phong Mạc Thần ngồi xổm trên mặt đất tháo xe ngựa ra, muốn trang trí xe ngựa thành một cái phòng xa hoa.

Lúc Bạch Ly Nhược nhìn thấy hai cha con kia, trong lòng tràn ngập ấm áp, nàng mỉm cười ngoắc ‘Đại Nhi.’

Phong Huyền Đại ngẩng đầu “Mẫu Thân.”

Hắn ôm kiếm cao hơn hắn chạy đến Bạch Ly Nhược, bởi vì kiếm chống trên mặt đất cho nên hắn còn chưa đến gần Bạch Ly Nhược liền vấp ngã. Sau đó ném cây kiếm đi dường như muốn khóc.

Bạch Ly Nhược mỉm cười, dù sao chỉ là một đứa bé 3 tuổi, cho dù biết nhiều đạo lý cũng cần cha mẹ thương yêu, nàng cười ôm lấy Huyền Đại, phủ nhẹ bụi bặm trên người Huyền Đại.

Phong Mạc Thần ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng Huyền Đại phụng phịu nhú mày “Con năm nay bao nhiêu tuổi? Té ngã rồi còn khóc nữa?”

Bạch Ly Nhược xem xét tay Huyền Đại bị trầy, cầm kiềng trong tay hẩn nhét vào thùng xe, cười nói “Huyền Đại mới ba tuổi, con nít ba tuổi thì vẫn còn quần lý cha mẹ đòi ăn kẹo, nó như vậy cũng đâu có gì sai.”

Phong Mạc Thần bế Huyền Đại trong ngực nàng, đặt Huyền Đại trên mặt đất “Con nít không thể cứng chiu, lỡ như chúng ta không có bên cạnh nó, nó té ngã khóc cho ai coi?”

Bạch Ly Nhược có chút bất mãn với phương thức dạy bảo của hẩn, nàng không muốn con trai bị nhiễm cái tính lạnh lùng của hẩn, kéo tay Huyền Đại nói “Đi thôi, Đại Nhi, chúng ta lên lầu, nương có cái này muốn cho con.”

Huyền Đại đi theo Bạch Ly Nhược lên lầu, bất an quay đầu liếc nhìn Phong Mạc Thần, thấy hẩn không có ý phản đối, mới bắt đầu theo nàng lên lầu hai.

Toàn bộ khách điểm đều bị Phong Mạc Thần bao hết, cho nên trong khách điểm chỉ có vài người, hai người một lớn một nhỏ vào phòng, Bạch Ly Nhược lấy một cái từ trong ống tay áo ra, mở ra, bên trong là bánh hoa quế tinh xảo.

“Mẫu thân, mẹ nhớ ra rồi sao? Mẹ nhớ ra Đại Nhi thích ăn bánh hoa quế nhất rồi hả?” Phong Huyền Đại hưng phấn ôm cánh tay Bạch Ly Nhược, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ hưng phấn.

Bạch Ly Nhược nhú mày, nghiêng đầu nói “Con thích ăn bánh ngọt hoa quế sao, bởi vì mẹ thích ăn, cho nên mới mua, nếu biết con cũng thích ăn, mẹ sẽ mua nhiều để giành nhiều một chút.”

Trong chốc lát khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Đại suy sụp, có chút lúng túng nói “Mẫu thân, tại sao người lại quên Đại Nhi thích ăn bánh ngọt hoa quế? Không những có Đại Nhi thích, còn có Huyền Diệp ca ca cũng thích, mẫu thân người quên rồi sao?”

Bạch Ly Nhược sắc mặt buồn bã, nhìn bánh ngọt hoa quế để trên bàn gần người, sau lưng vang lên một giọng nói lạnh lẽo, cực kỳ nghiêm khắc “Huyền Đại, con nói hư nói vượn cái gì?”

Huyền Đại sợ biến sắc, nói run run “Phụ thân.”

“Cút ra ngoài.” Phong Mạc Thần trước nay chưa từng giận dữ như vậy.

Hai chân Huyền Đại như nhũn ra, bắt lực xoay người chuẩn bị đi ra.

Bạch Ly Nhược ôm lấy con trai, để cho Huyền Đại ngồi trên đùi nàng, nhú mi nói “Tại sao lại hung dữ với nó như vậy? Nó chỉ nhắc tới chuyện cũ một chút thôi, tại sao không cho nó nói? Hay là chàng sợ cái gì?”

Phong Mạc Thần thở dốc, lạnh lùng quay đầu qua chỗ khác, đương nhiên hẩn sợ, bởi vì lúc nàng nhớ ra toàn bộ thì lúc đó sinh mạng của nàng cũng kết thúc không xa.

Huyền Đại bị dọa rưng rưng nước mắt, nhìn sắc mặt Phong Mạc Thần hoang mang, cũng không dám khóc ra tiếng, bàn tay nhỏ của nó nâng đôi má của Bạch Ly Nhược, run rẩy nói “Nương, con xin lỗi.”

Bạch Ly Nhược mỉm cười hôn trán Huyền Đại “Tiểu tử ngốc, con đi ra ngoài trước chơi đi, nương và phụ thân nói chuyện một lát, được không?”

Huyền Đại gật đầu, bò xuống người Bạch Ly Nhược, lúc bước ngang Phong Mạc Thần, ngửa đầu nhìn hẩn một cái, giống như muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra, chỉ có môi giật giật, sau đó thông thả đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa lại.

Bạch Ly Nhược đứng lên, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ giấy chiếu lên gương mặt trắng bệch của nàng. Lần đầu tiên nàng thấy Phong Mạc Thần nghiêm trọng như vậy, nhất thời cũng không biết làm thế nào xoa dịu không khí cứng ngắt giữa hai người.

Nàng chỉ ngượng ngùng đứng, hai tay bất an đan vào nhau, Phong Mạc Thần mím môi nhìn nàng, thở dài một tiếng tựa vào cửa “Ta xin lỗi.”

Hắn mở miệng trước, Bạch Ly Nhược thay đổi suy nghĩ, trong lòng chua xót, từng nhớ rõ, trong dĩ vãng đều là do nàng tùy hứng, nhưng cúi đầu nhận sai vĩnh viễn đều là hắn, nước mắt dâng lên, nàng nhin.

Tiến lên nhào vào lòng hắn, nàng ôm chặt lấy vòng eo của hắn, gò má tựa sát ngực hắn, nàng biết được hắn sợ Huyền Đại nhắc đến chuyện lúc trước, hắn sợ nàng sẽ nhớ ra toàn bộ, sau đó hắn sẽ mất đi nàng.

Nàng cũng sợ hãi, khi nàng lấy thân phận Bạch Ly Nhược gặp hắn, nàng có thể mất hắn hay không.

Nhưng khi hắn đàn ra một khúc nhạc xưa, nàng đã nhớ ra, lúc nàng lựa chọn ở cửa sổ chết, nàng tình nguyện chết, cũng không muốn làm bất cứ chuyện gì phản bội hắn. Nhưng mà sinh mệnh có hạn, nàng cũng cần phải cho hắn cuộc sống đầy đủ, cái đó không phải Bạch Ly Nhược, cũng không phải Mộc Thất, mà là bao hàm tất cả trí nhớ Thần Vương Phi.

Mặc kệ thân phận của nàng là gì, mặc kệ nàng còn có thể sống được bao lâu, nàng chỉ là, Thần vương phi, là vợ của Phong Mạc Thần!

“Thần, ta có nói qua là ta yêu chàng, ta yêu Huyền Đại chưa.” Bạch Ly Nhược yếu ớt, nằm trong ngực hắn, hay tay của hắn chống ở mặt sau cửa gỗ, chịu toàn bộ sức nặng của bọn họ.

“Tiểu Thất, nàng chưa từng nói qua, nhưng ta biết.” Phong Mạc Thần có chút cô đơn, đôi mắt tịch liêu có phần hoang vắng, trong trí nhớ của hắn và Ly Nhược, có vui có buồn, có chua có ngọt, càng có đau khổ.

“Không, chàng không biết, căn bản là chàng không biết.” Bạch Ly Nhược đánh vào ngực hắn như điên, nước mắt tuôn rơi, nàng cũng không biết lúc nàng sẽ rời khỏi hắn, làm sao hắn có thể lãng phí thời gian để tức giận.

Phong Mạc Thần bắt được hai tay nàng, đôi mắt phức tạp chăm chú nhìn nàng, sắc mặt hắn yếu ớt, nhưng một loại cố dai kiên cường mà Bạch Ly Nhược không thấy. Chỉ có người con gái tên Mộc Thất, không trải qua toàn bộ chuyện Thần vương phủ, chỉ có nàng mới phát hiện ra hắn như vậy.

Hai tay hắn bắt chéo sau lưng giữ hai tay nàng, ôm chặt nàng vào lòng, cúi đầu hung hãn hôn nàng.

Nụ hôn của hắn bá đạo như gió mạnh mưa rào, vội vàng hút lấy hơi thở của nàng, mặc kệ nàng có đau đớn hay không, hắn cắn đôi môi mềm của nàng, ném vị máu trên môi nàng, đôi mắt tối đen đã dâng lên gió bão, hắn ăm nàng lên, hung hãn đè nàng ngã xuống giường.

188. Cuốn 4 – Chương 188

Chương 188: Nàng Khó Chịu

Bạch Ly Nhược không còn sức lực để vùng vẫy, nàng sợ bộ dạng này của hắn, mỗi khi cái biểu tình này của hắn xuất hiện, chính là thời điểm hắn ở trên giường điên cuồng hành hạ nàng.

Đầu của nàng ở trên giường không ngừng giãy dụa, tránh né hắn như bão tố mãnh liệt, thế nhưng hắn không cho phép nàng trốn, cho dù có trốn, hắn cũng có thể rất dễ dàng hôn môi nàng, nàng giãy giụa làm hắn bất mãn, đồng thời dục vọng trong mắt lạnh như băng càng thêm rừng rực.

Một tay hắn đã bắt được hai cổ tay mảnh khảnh của nàng, không chút thương tiếc đem chúng đặt trên đỉnh đầu nàng, tay còn lại nắm lấy cằm nàng, bức nàng há miệng thừa cơ hắn xâm lược.

Nước mắt của nàng vô thanh chảy xuống, hắn thô bạo gặm cắn môi nàng, lưỡi thô lệ lướt qua hàm răng nàng, tham lam thưởng thức hương vị của nàng, thân thể mềm mại của nàng ở dưới thân thể hắn không ngừng run rẩy, giọng nói của hắn khàn khàn, hai mắt bao phủ tất cả dục vọng ngưng tụ, hắn ở trong môi nàng thì thầm “Bất kể hôm nay ngươi lấy cớ gì phản kháng, ta đều không có ý định, lại bỏ qua ngươi.”

Tiếng khóc nỉ non của nàng bị hắn nuốt vào, lưỡi xông vào nhắm nháp hơi thở ôn hương mang mùi đàn hương trong miệng nàng, từng chút đem lưỡi của nàng đẩy vào tuyệt cảnh, bá đạo của hắn, khiến nàng vô

lực phản kháng, sức lực từ đôi tay từ từ rời lỏng, mặc cho những ngón tay thon dài của hắn trượt vào y phục của nàng, vuốt ve trên da thịt mịn màng của nàng.

Sắc mặt nàng phờ phạc, giống như một cái gần như tuyệt vọng của đàn cá vùng vẫy trên cạn, không còn sức sống để chớp đôi mắt mở to mắt nhìn về phía trên màn tơ, nàng bất động, làm trái tim hắn co rút một phen, hắn thống khổ thở dốc, cuối cùng hắn không thể tiếp tục cưỡng bức nàng.

Buông lỏng sức lực trên người nàng, hắn dùng một con cánh tay để chống sức nặng của cơ thể mình lên, ánh mắt thương tiếc nhìn nàng “Tiểu Thất, có thể nói cho ta biết, ngươi đến tột cùng, đang suy nghĩ gì?”

Bạch Ly Nhược chậm rãi phục hồi lại tinh thần, nhìn đôi mắt rối rắm của hắn rối rắm, lòng đột nhiên đau xót, là nàng lấy thân phận Mộc Thất làm hắn dâng lên dục niệm, rồi lại không chịu thỏa mãn hắn, nàng đưa tay vuốt hàng lông mày đang nhíu chặt của hắn, môi mềm run run “Thật xin lỗi.”

“Với loại chuyện này, ta không muốn nghe ngươi nói thật xin lỗi!” Phong Mạc Thần đột nhiên đứng dậy, lo lắng chìm dưới gương mặt tuấn tú lạnh lùng, hắn bắt đầu lưu loát mặc y phục của mình, sửa sang lại thật hoàn hảo.

Bạch Ly Nhược đứng dậy ôm lấy hắn “Thần, không cần đi.”

Nàng mở miệng giữ hắn lại, lông mày Phong Mạc Thần nhíu chặt, mắt phượng khép chặt, thở dài một tiếng bất đắc dĩ, hắn có thể đẩy ra nàng, hoặc là ôm nàng vào trong ngực an ủi, vô luận là làm thế nào, hắn đều cảm thấy mệt mỏi.

Bạch Ly Nhược chậm rãi đứng lên, hôn lên lông mày đang nhíu chặt của hắn, hắn không có bất kỳ cử động nào, chỉ để mặc nàng làm bất cứ điều gì, hắn không hiểu được ý tứ của nàng, rốt cuộc nàng là Mộc Thất, hay là Bạch Ly Nhược?

Trong lòng Mộc Thất trong vẫn còn vướng mắc, cho nên sẽ không chủ động hôn hắn, thậm chí hắn muốn thân cận cùng nàng, nàng đều muốn trốn tránh.

Mà Bạch Ly Nhược, một người luôn tỉnh táo và kiêu ngạo, càng sẽ không chủ động hôn hắn tại giường, nhiều lần đều là hắn lấy lòng nàng, làm nàng nhân nhượng.

Hắn không làm gì, chỉ nhắm mắt thống khổ, Bạch Ly Nhược hôn tới sống mũi cao gây kiên nghị của hắn, để lại một đường thấm ướt đi xuống phía dưới, nàng chủ động hôn lên môi mỏng của hắn, nàng không có sự thành thạo, chỉ dựa vào bản năng, lưỡi phác phác thảo hình môi của hắn, nhắm nháp môi hắn.

Phong Mạc Thần không thể tiếp tục ngụy trang bản thân mình lạnh lùng, mắt phượng mở ra hòa hợp với tình dục, nằm ngửa trên giường, nụ hôn của nàng còn đang tiếp tục, tay của nàng đã bắt đầu châm ngòi, đầu tiên là kéo vạt áo hắn ra, dò vào lồng ngực bóng loáng căng đầy của hắn, có chút run rẩy trước ngực hắn.

Hắn rên lên một tiếng, có chút kinh ngạc nhìn đôi mắt đắm lệ mê ly của Bạch Ly Nhược, muốn ngăn cản nàng làm ra loại hành vi hoang đường này, rồi lại không muốn ngăn cản, nhìn nàng có thể làm đến một bước kia.

Môi của nàng dưới đường trượt xuống, gặm cắn khung xương cằm rõ ràng hoàn mỹ của hắn, áo của hắn bị nàng đẩy ra hoàn toàn, hắn phối hợp bỏ đi phiền toái nửa trên của mình, hơi thở mùi đàn hương từ miệng nàng đã ngậm chặt yết hầu của hắn, liếm láp lặp lại, không ngừng khiêu khích.

Nàng đổi tư thế cưỡi trên người hắn, cánh môi màu hồng dao động qua lồng ngực sắc mạch của hắn, lưu lại một dấu vết trong suốt, thời điểm nàng cắn trước ngực hắn, tự chủ rốt cuộc tan vỡ, ngậm hừ một tiếng lật người đè nàng xuống.

Nàng vô tội nhìn hắn, thở gấp liên tiếp, môi của hắn hôn lên nàng, đầu lưỡi hai người quấn quít, truy đuổi lẫn nhau.

Tựa hồ nhận ra được biến hóa của nàng, mắt hắn từ từ sâu hơn, chậm rãi cởi bỏ y phục nàng, khi hai người thẳng thắn tương đối, da của nàng trắng nõn, còn vân da hắn khỏe mạnh, cánh tay hắn vòng ôm cổ nàng, để nàng ngẩng đầu nhìn hắn “Biết ngươi đang làm gì không?”

Hắn vội vàng hỏi nàng, mắt phượng đẹp đã sớm phún hỏa Diễm Sơn, nàng chậm rãi gật đầu, lần nữa hôn lên vết hằn hằn, bởi vì nàng phát hiện, khi nàng ngậm chặt nơi này của hắn, phản ứng của hắn luôn đặc biệt mạnh.

Nàng trức trặc bức điên hắn, ngón tay lạnh lẽo của nàng lạnh khê run, đến nơi nào là lại đốt lên lửa lớn hừng hực trên người hắn, hắn thở hổn hển giữ chặt thân thể mềm mại trên người hắn, chậm rãi đem bàn tay nhỏ bé của nàng dời hướng xuống dưới trung tâm dục vọng trên người hắn.

Nàng bị dọa run rẩy một phen, nóng rực của hắn, một tay nàng không cách nào cầm, muốn trốn, lại bị hắn nắm bắt chặt, hắn thì thầm thanh âm khàn khàn bên tai nàng, “Không được trốn.”

Nàng thở dốc, lấy hết dũng khí bắt đầu khuấy động hắn, tay của hắn cũng không để không, mà không ngừng thăm dò trên người nàng, thân thể của nàng, hắn hiểu rất rõ, chỉ trong chốc lát, nàng sẽ bị hắn ép tới biên giới của sự sụp đổ.

Nàng thét lên cầu hắn không nên đụng nàng, thế nhưng hắn không như nàng mong muốn, hết lần này đến lần khác kích thích nàng, trêu chọc nàng, khi ngón tay thon dài linh hoạt của hắn nắm được, thối tâm trong cánh hoa châu của nàng, nàng khóc thét thành tiếng, một tay đẩy đổ hắn lên giường, cả người ngã trên da thịt bóng loáng của hắn.

Tay của hắn rút cuộc rời đi nơi làm nàng run rẩy, nước mắt của nàng rơi trên bụng dưới của hắn, hắn không ngừng thở dốc, giữa hang bị đốt lên đã thũng sưng không chịu nổi, nàng bắt lấy tay hắn, không cho hắn quấy rối trên người mình, há miệng mút vào nước mắt rơi xuống trên thân thể hắn, một tác một tác, trượt hướng tâm dưới chân hắn.

Thời điểm cái miệng nhỏ của nàng bọc lại nơi nóng rực của hắn, hắn kinh hoàng kêu lên, tay hắn bỗng nắm tay nàng lại, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay.

Sức lực của hắn lớn kinh người, cơ hồ bóp nát tay nàng, đau đớn càng làm sức lực trong miệng của nàng tăng thêm, hàm răng của nàng đập vào trụ của hắn, hắn cơ hồ bộc phát ra.

Cả người mồ hôi mỏng lâm ly, thần trí của Phong Mạc Thần cũng bị động tác của nàng bay đến mây xanh, thân thể của hắn run rẩy một hồi, bàn tay vịn trên gáy nàng, bắt đầu động vòng eo, không ngừng tiến lên.

Bạch Ly Nhược khó chịu muốn khóc, hai tay của nàng chống trụ trên giường hẹp, muốn trốn, lại bị hắn kiềm chặt gáy, khi hắn chạy nước rút vào, khiến nàng nôn ọe ra tiếng, hắn rút cuộc dừng lại, rút lui ra khỏi, lật người đè nàng dưới thân thể mình.

189. Cuốn 4 – Chương 189

Chương 189: Mạng treo lơ lửng

Sáng sớm, Huyền Đại chống cằm nhìn ngựa ăn cỏ trong chuồng, ý xuân dào dạt bên trong, một làn gió nhẹ làm vải đỏ bay lên đầu tường, lặng lẽ trải dài.

Huyền Đại ngồi xổm trên mặt đất, có chút mơ hồ nhìn con kiến trên mặt đất, trong lòng nghĩ đến toàn bộ quá trình nổi trận lôi đình của Phong Mạc Thần tối hôm qua, phụ thân luôn luôn đối xử ôn hòa với hắn, cho dù hắn có làm sai chuyện gì đi nữa, nhiều lắm chỉ cau mày quở trách vài câu.

Nhưng mỗi khi gặp chuyện của mẫu thân, phụ thân hắn liền thay đổi hoàn toàn, hắn cầm lấy một nhánh cây, viết mấy câu sớ phụ dạy cho hắn trên mặt đất “Mười năm xây đắp, bị hủy trong chốc lát! Đoạt được châu quận, ngày mai toàn bộ nghỉ ngơi!”

Nhìn mấy chữ vuông thẳng này, khuôn mặt thanh tú khí hiện lên vẻ sầu lo không giống với những đứa trẻ cùng tuổi, sau lưng vang lên tiếng bước chân, hắn cầm nhánh cây phát loạn những chữ đã viết.

“Đại nhi, con ở chuồng ngựa làm gì?” Bạch Ly Nhược mỉm cười hướng về bóng lưng nho nhỏ của Huyền Đại ở phía xa, bên cạnh Phong Mạc Thần cười như gió xuân, bàn tay thon dài nắm chặt bàn tay của nàng.

Hai người nắm tay đi tới bên cạnh Huyền Đại, Huyền Đại đứng lên, mỉm cười tạo ra lúm đồng tiền trên mặt “Phụ thân, mẫu thân, con đang nhìn hai con ngựa ở đây.”

“Hôm nay chúng ta xuất phát, một đường đi tới phương Bắc, đến xem phong cảnh phía Bắc Trường Thành, có được không?” Phong Mạc Thần đỡ Bạch Ly Nhược lên xe, đưa tay vẫy gã sai vặt.

Da mặt trắng nõn của Bạch Ly Nhược phiem màu hồng, làn da trơn bóng dưới ánh mặt trời cơ hồ trong suốt, thời điểm Phong Mạc Thần ôm Huyền Đại lên xe, do dự hỏi một câu “Phụ thân, người với mẫu thân không sao chứ?”

Phong Mạc Thần rạng rỡ, vỗ đầu Huyền Đại nói “Chúng ta có thể có chuyện gì chứ.”

Bạch Ly Nhược vừa lên xe ngựa liền nằm trên giường, tối hôm qua thể lực bị tiêu hao nghiêm trọng, cả người nàng như nhũn ra, Phong Mạc Thần ngồi bên người nàng, kéo chăn mỏng đắp lên người nàng, nàng hơi mở mắt “Ta nghĩ một lát thôi, khi nào ra khởi hành thì gọi ta.”

Phong Mạc Thần gật đầu “Người ngủ trước đi, bọn Tiểu Nam Qua còn đi mua đồ, một lát nữa mới có thể xuất phát.”

Bạch Ly Nhược mệt nhọc khép mi, ngủ thật say, Huyền Đại dùng bánh ngọt ở chiếc kỷ trà bên cạnh, chớp đôi mắt to đáng yêu nói “Phụ thân, có phải con sắp có đệ đệ không?”

Phong Mạc Thần quay người lại, như có điều suy nghĩ nhìn Huyền Đại, bộ mặt nghiêm trang nói “Cũng có thể là muội muội.”

“Này, các người thật quá đáng!” Mắt Bạch Ly Nhược không thể trợn lên, vì không còn hơi sức.

Huyền Đại cười “Hi hi” ra tiếng, Phong Mạc Thần vẫn trấn định như cũ, vỗ đầu nhi tử nói “Ta đi ra ngoài xem xét, con ở đây chăm sóc mẫu thân.”

Không đợi Huyền Đại ứng tiếng, hần đã tung người nhảy xuống xe ngựa, Tiểu Nam Qua ôm chăn bông cùng áo bông mới tinh chắn, đứng xa xa nhìn Phong Mạc Thần nói “Chủ tử, ở phía bắc trời rất lạnh, người xem những thứ này có đủ hay không?”

Phong Mạc Thần lãnh đạm nhìn lướt qua, gật đầu nói “Đủ rồi, người đi xem ngựa xem, hai con ngựa kia tựa hồ không thích hợp.”

Tiểu Nam Qua đem chăn bông và áo bông nhét vào xe ngựa, sau đó đi kiểm tra ngựa, còn Phong Mạc Thần đi tới cửa nhà trọ, ra chỉ như gió, lưu lại một đạo ký hiệu thâm u ở trước cửa của nhà trọ.

Tiểu Nam Qua từ phía dưới bụng ngựa chui ra, hướng về phía Phong Mạc Thần hô, “Chủ tử, yên của hai con ngựa này làm cho tâm tình bọn chúng có chút nóng nảy, còn không có vấn đề gì!”

Tiểu Nam Qua được Phong Mạc Thần mua ở chợ, xem bộ dạng chỉ khoảng mười ba mười bốn tuổi, bởi vì lạnh lợi, cho nên một mình có thể xử lý tất cả những việc ăn uống ngủ nghỉ của mấy người Phong Mạc Thần trên đường đi.

Phong Mạc Thần khẽ nhíu mày, ngựa do hần tự mình chọn lựa, không phải ngày đi ngàn dặm, cũng là ngàn dặm mới tìm được một con ngựa tốt, nhưng sao lại bị yên ngựa làm cho nóng nảy?

Hần đến gần vuốt ve da lông bóng loáng của tuần mã, tuần mã bất an hí mấy tiếng, hần cất giọng hỏi “Tiểu Nam Qua, người có biết những con ngựa này lấy từ đâu không?”

“Hần là ở Tắc Bắc, ngựa của triều đình đều được nuôi nhốt ở Tắc Bắc, bởi vì lương do triều đình phát cho không đủ, một vài tham quan liền trộm chiến mã ra ngoài buôn bán!” Tiểu Nam Qua vuốt ve lông trên bờm ngựa, ngược nhìn chủ tử Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần gật đầu, đắm chiêu suy nghĩ nói “Đi thôi, giữ nguyên kế hoạch lên đường!”

Xe ngựa một đường hướng phương Bắc, bởi vì đi chậm, hơn nửa trang bị bên trong xe ngựa hoàn mỹ, cho nên trên đường cũng không còn cảm thấy lắc lư, lúc Bạch Ly Nhược tỉnh lại, đã là hoàng hôn, nàng ngáp dài nhìn Huyền Đại luyện chữ, nhẹ giọng nói “Đại nhi, phụ thân đâu con?”

Huyền Đại hướng bên ngoài xe ngựa bĩu môi, Bạch Ly Nhược đẩy màn xe, nhìn Phong Mạc Thần cười trên tuần mã, tay cầm dây cương, thân thủ trác tuyệt.

Áo màu xanh nhạt của hắn dưới sắc chiều, nhuộm một vàng sáng thần thánh, gió nhẹ lay động, tay áo bay bay, con mắt trầm lặng, thần sắc lạnh nhạt, trong thiên địa, vô cùng tuấn mỹ, còn có ai?

Bạch Ly Nhược thò đầu ra, ngáp dài nói “Sao không gọi ta? Cư nhiên để ta ngủ một ngày.”

Phong Mạc Thần nhếch môi mỉm cười, giữa lông mày hiện thị sự dịu dàng “Có đói bụng không? Phía trước có trấn, chúng ta sẽ dừng chân ở đó, nghỉ ngơi một ngày, sau đó sẽ tiếp tục lên đường.”

Bạch Ly Nhược vắn eo bẻ cổ giãn thân thể “Cuộc sống của chúng ta như thế này, có tính không là ngày ngày lưu lạc, bốn biển là nhà không?”

Phong Mạc Thần cười giật dây cương, thả chậm tốc độ của ngựa, cùng xe ngựa song song đi về phía trước “Sao vậy? Người có hài lòng đối với cuộc sống như thế này không?”

“Hài lòng, trước đây ta đã rất muốn sống như vậy rồi.” Bạch Ly Nhược kéo toàn bộ màn xe màu lam nhạt ra, cả người ghé trên cửa sổ, chống cằm nhìn một mảnh xuân xanh biếc dãi dãi phía xa.

Phong Mạc Thần chỉ cười không nói, thân thủ tiêu sái dưới trời chiều bị kéo ra thật dài, di động cùng ảnh ngựa.

Chung quanh vang lên một đạo tiếng sáo xa xa, cùng với mây trôi, lúc chậm lúc nhanh, Bạch Ly Nhược bị tiếng sáo thu hút, nghe say sưa, Phong Mạc Thần lại nhứ chặt chân mày, đột nhiên tiếng sáo biến mất, chỉ một thoáng sau ngựa sắt cùng đao kiếm trỗi lên.

Ngựa tựa hồ bị tiếng sáo làm ảnh hưởng, ngừng đầu ré dài, tiếp sau đó chân điên cuồng chạy đến vách đá, Bạch Ly Nhược kêu lên một tiếng ngã vào xe ngựa, sắc mặt Phong Mạc Thần chợt biến, phía dưới tuần mã ngưỡng vó hướng lên trời, hắn dựa sát vào lò dây cương mới có thể ổn định thân hình.

Xe ngựa hướng vách đá phóng tới, bên trong truyền ra tiếng kêu cứu của Huyền Đại cùng Bạch Ly Nhược. Thân hình Phong Mạc Thần dừng lại, lướt từ trên lưng ngựa lướt lên, tay áo dài hơi đổi, nhuyển kiếm đột nhiên xuất hiện. Chân hắn đạp giá, thân hình như nhạn, nghiêm nghị chặt đứt dây cương, ngựa chạy điên rơi xuống vách đá vạn trượng, xe ngựa ở vách đá bị hắn tóm chặt.

Dưới chân cát chảy đá vụn rơi vào vực sâu, Phong Mạc Thần một đầu mồ hôi lạnh, sau lưng tiếng vó ngựa dồn dập vang lên, hắn bỗng quay đầu lại, một con ngựa tanh hôi khác điên khùng vọt tới hướng hắn cùng xe ngựa, hắn lôi kéo dây thừng khiến bàn tay rỉ ra máu tươi, sợi dây thừng xù xì xiết vào trong thịt, mạng treo lơ lửng.

190. Cuốn 4 – Chương 190

Chương 190: Bị nàng bạt tai

Khi hắn đang lạnh lùng nhìn con ngựa tới gần mà không thể làm gì, liền có một hắc y bay tới, đánh một chưởng bên vách núi trống rỗng, ngựa điên mất phương hướng, hí một tiếng rơi xuống vách đá.

Phong Mạc Thần một đầu đầy mồ hôi lạnh đem xe ngựa trở về vị trí cũ, Bạch Ly Nhược sợ hãi, sắc mặt trắng bệch “Chu Thanh, tại sao triều đình lại bán yêm mã (ngựa thiện)?”

Phong Mạc Thần lạnh lùng nhìn Chu Thanh, hắn mới vừa từ kinh thành tới đây, nói vậy càng hiểu rõ tình hình ở kinh thành.

“Gia, hiện tại Vân gia cùng Thượng Quan gia liều mạng mở rộng thế lực của mình, lương bổng của năm vạn tinh binh ở Mạc Bắc cũng biến thành rơm rạ, yêm mã nhỏ nhỏ này thì coi là cái gì?” Chu Thanh chau mày, tức giận nhìn về hướng yêm mã rơi xuống.

Sắc mặt của Phong Mạc Thần vô cùng khó coi, đỡ Bạch Ly Nhược xuống, cùng nhau đi bộ đến trấn nhỏ phía trước, sau đó mua thêm một con ngựa.

Ban đêm, tiếng sáo lại vang lên, Bạch Ly Nhược nhất thời cảnh giác, lúc ban ngày, chính âm thanh này kích động con ngựa, khiến nó nổi điên phóng tới vách đá.

Phong Mạc Thần lại bình tĩnh, tựa như căn bản không có nghe tiếng sáo, chỉ bình tĩnh đọc sách như thường, Bạch Ly Nhược đến gần, lấy sách của hắn ra, cau mày nói, “Chàng không nghe thấy tiếng sáo này kỳ quái sao?”

“Không có gì kỳ quái, âm thanh này, căn bản không phải một người thổi ra.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn ngọn nến, mày vẫn nhíu chặt.

“Chuyện yêm mã thì sao? Chàng không tính đi tìm hiểu rõ sao?” Bạch Ly Nhược đem sách để lên bàn, ngồi đối diện Phong Mạc Thần.

“Chuyện của triều đình, ta không muốn để ý.” Phong Mạc Thần giơng đều đôi tai, lòng bàn tay đặt ở mặt bàn, bất động thanh sắc cảm nhận nội lực của người thổi sáo bên ngoài.

“Mỏ bạc Côn Sơn bị nổ rồi.” Bạch Ly Nhược thở dài, nhờ vào ánh nến, bình tĩnh nhìn Phong Mạc Thần.

“Vậy sao?” Phong Mạc Thần hỏi ngược lại, mặt không nâng, cầm sách lên, tiếp tục đọc.

“Mỏ bạc Côn Sơn là quảng mỏ lớn nhất nước, mỏ bạc bị nổ, triều đình không thể đi vào, hiện tại Vân gia và Thượng Quan gia không biết đang có ý định gì, cùng nước láng giềng Hiên quốc âm thầm giao dịch.” Bạch Ly Nhược không tin hắn không biết những thứ này, một đường đi tới, sớm đã truyền xôn xao.

“Vậy nên chúc mừng bọn họ, Hiên quốc cùng Sở quốc là kẻ thù lâu năm, chiến tranh không ngừng, bọn họ giao hảo, dân chúng rốt cuộc cũng có thể an cư lạc nghiệp!” Phong Mạc Thần lật sang tờ khác, tiếp tục đọc sách, sắc mặt cũng không biến.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, không biết hắn có phòng bị với nàng, hay thật không biết gì cả, đứng lên, có chút phiền muộn nói “Chàng biết hiện tại gạo ở bên ngoài bao nhiêu tiền một cân không?”

Phong Mạc Thần rốt cuộc cũng để sách xuống, nhếch môi cười nói “Nương tử, nàng cứ nhiên lại quan tâm vấn đề giá gạo?”

Bạch Ly Nhược ngồi ở bên giường, ánh mắt phức tạp, quay đầu lại nói “Hai đồng mới có thể mua được một cân gạo, có người đang âm thầm thao túng giá gạo, hiện tại hàng loạt nhà bán gạo đóng cửa, không quá mười ngày, giá gạo tất nhiên tăng mạnh.”

Sắc mặt của Phong Mạc Thần vẫn lạnh nhạt như cũ, qua một lúc lâu, mới gật đầu nói “Không sao, coi như nó tăng tới mười lượng bạc một cân, chúng ta cũng mua nổi!”

Bạch Ly Nhược có chút tức giận, hắn biết rõ, nàng không phải có ý này, quay mặt đi, lạnh lùng nói “Ta chỉ không biết, hiện tại trong thiên hạ, trừ Vân gia cùng Thượng Quan gia, rốt cuộc còn ai có khả năng làm thế, đem giá gạo ép lên!”

Phong Mạc Thần thở dài, ngồi dậy cởi áo ngoài, ngồi bên người Bạch Ly Nhược nói, “Nàng có thời gian quan tâm chuyện này, không bằng quan tâm chuyện khác, vì sao chúng ta cố gắng như vậy, mà bụng của nàng vẫn không có động tĩnh? Mỗi buổi sáng, chuyện thứ nhất Đại nhi hỏi ta, luôn là lúc nào thì đẻ đẻ mới ra ngoài.”

Hắn tự tay cởi áo ngoài của nàng, lại bị nàng chặn lại, Bạch Ly Nhược đột nhiên đứng dậy, mặt lạnh nói “Phong Mạc Thần, đầu tiên là chiến mã, sau đó là mỏ bạc, tiếp theo là lương thực, cuối cùng là gì? Phỏng chừng là binh khí, sợ rằng mấy ngày gần đây kho binh khí của triều đình cũng đã xảy ra hỏa hoạn? Chàng rốt cuộc là còn muốn giả bộ hồ đồ đến thế nào? Có người muốn tạo phản!”

Lời nói của Bạch Ly Nhược vang vang có lực, nhưng Phong Mạc Thần vẫn trầm mặc, qua một lúc lâu, hắn mới lạnh nhạt nói “Nàng đã từng nói, hoàng cung là một nhà tù, nàng không muốn ngây ngô ở trong lồng giam ấy, ta cho rằng, cuộc sống bây giờ mới là thứ nàng muốn.”

Sắc mặt của Bạch Ly Nhược chợt biến, trong nháy mắt, đôi mắt trong veo tràn đầy nước mắt, bình tĩnh quay đầu lại nhìn Phong Mạc Thần, sắc mặt của nàng trắng bệch, môi mềm không ngừng run rẩy “Chàng, chàng đã biết?”

Phong mạc thần gật đầu, mắt phượng buồn bã chợt lóe lên vẻ sợ hãi, y phục trắng như tuyết làm nổi lên sắc mặt tái nhợt lạnh lung của hắn, ánh mắt không có rơi vào trên người Bạch Ly Nhược, chỉ nhìn cây nến trên mặt bàn đã sắp đốt gần hết.

Dầu nóng của cây nến rơi trên mặt bàn, sau đó ngưng tụ thành thể rắn mượt mà, Bạch Ly Nhược không nói gì, chỉ chậm rãi đến gần hắn, gần từng chữ một “Chàng khi nào thì biết ta khôi phục trí nhớ?”

“Vào lúc sáng, thời điểm ta hỏi nàng có hài lòng với cuộc sống như thế này không.” Phong mạc thần ngược mắt nhìn nàng, trên mặt bình tĩnh, không hề chớp mắt.

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, nước mắt rớt cuộc không tiếng động rơi xuống, bàn tay trắng nõn khẽ nhếch, hung hăng tát một bạt tai lên gương mặt tuấn tú của Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần không trốn tránh, cứng rắn để nàng tát.

Nàng không ngừng lui về phía sau, sau đó chạy ra khỏi khách sạn, hắn biết rõ tính mạng của nàng không còn được bao lâu, tất cả hi vọng sinh tồn toàn bộ ở trong tay Vân Thiên Mạch, cư nhiên vẫn như cũ âm thầm thao túng những chuyện này, hắn đến tột cùng, còn là Phong Mạc Thần vì nàng mà buông tha tất cả sao?

Trong hậu viện khách sạn, gió lạnh che phủ, nàng che miệng, không để ỉnh khóc ra tiếng. Nàng không phải là một người sợ chết, nàng không nói cho Huyền Đại hay Phong Mạc Thần vì sợ bọn họ lo lắng, Vân Thiên Mạch nhất định sẽ yêu cầu lấy tính mạng của nàng làm điều kiện trao đổi, nàng không muốn Phong Mạc Thần lại vì nàng mất đi bất kỳ cái gì.

Sau lưng có tiếng động, nàng đột nhiên xoay người, đôi mắt trong veo mặc dù rung rung, nhưng trên mặt đã không còn tức giận, thấy rõ người tới, chân mày nhíu chặt, sắc mặt cứng đờ, cắn chặt môi dưới, lạnh lùng nói “Tại sao lại là người?”

Người tới thản nhiên cười châm chọc, ánh mắt nham hiểm ở trong bóng tối lóe ra ánh sáng khiến người ta sợ hãi “Người nghĩ là Phong Mạc Thần sao? Người cho rằng hắn còn có thể vì người buông tha thiên hạ này sao?”

“Vân Thiên Mạch, ở sau lưng nói xấu người khác, không phải là một thói quen tốt!” Một giọng nói lạnh lùng truyền đến phá vỡ màn đêm, khóe môi Bạch Ly Nhược nâng lên nụ cười thản nhiên, Vân Thiên Mạch xoay người, nhìn Phong Mạc Thần đứng ở dưới ánh trăng, tuấn lạnh như thần.

191. Cuốn 4 – Chương 191

Chương 191: Ai đúng ai sai

“Thần, thời điểm ngươi có ý đến gần Ly Nhược, đã điều tra qua ta, khi đó ngươi nên biết, Ly Nhược là thê tử sắp cưới của ta.” Vân Thiên Mạch lạnh lùng nói, trên mặt u ám mang theo chút rét lạnh.

Phong Mạc Thần quay đầu đi chỗ khác, ánh trăng trong trẻo mà lạnh lùng chiếu rõ gương mặt tuấn tú của hắn, đôi môi mỏng, nhếch lên thành hình cung.

“Vân Thiên Mạch, ngươi không cần quá đáng như vậy!” Bạch Ly Nhược ngoài mạnh trong yếu, bực tức đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần.

Vân Thiên Mạch bắt lấy ống tay áo của nàng, mắt phượng híp lại “Nàng thật không muốn sống nữa sao?”

Đôi mắt trong veo của Bạch Ly Nhược lưu chuyển lạnh lùng, gần từng chữ một, “Thả tay!”

Vân Thiên Mạch không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt sắc bén của Phong Mạc Thần nếu là đao kiếm thật ắt hẳn đã chém chết Vân Thiên Mạch, nhẹ nhàng lạnh nhạt nói “Nàng nói, thả nàng, người không nghe thấy sao?”

Vân Thiên Mạch chậm rãi buông tay, dưới ánh trăng tỏ dài một hơi, nhìn Bạch Ly Nhược từng bước từng bước đi về phía Phong Mạc Thần, ý tứ thâm trầm nói “Ly Nhược, lúc trước nàng ở Thần vương phủ thông minh tài trí? Có lẽ, chính nàng không muốn biết rõ tất cả?”

Bạch Ly Nhược cau mày lại một chút, ngẩng đầu lên, không nói một lời đến gần Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần cầm chặt tay Bạch Ly Nhược, nhìn cũng không nhìn Vân Thiên Mạch, thản nhiên nói “Chúng ta đi thôi, nơi này gió lớn.”

Hai người nắm tay nhau về, sắc mặt của Bạch Ly Nhược tái nhợt ngồi trên ghế, cây nến lần nữa được đốt lên, ngọn lửa toát ra, chiếu rọi sắc mặt tái nhợt của nàng lúc sáng lúc tối.

“Chàng, không có ý định giải thích gì với ta sao?” Bạch Ly Nhược tận lực nói nhẹ nhàng, ngồi trên ghế không nhúc nhích, bởi vì nàng sợ động một cái sẽ tiết lộ sự yếu ớt trong lòng.

Vân Thiên Mạch nhắc nhở nàng, nàng không phải là không biết, nàng chỉ sợ cái suy nghĩ đó, nếu như Phong Mạc Thần thật sớm đã biết nàng là thê tử chưa cưới của Vân Thiên Mạch, như vậy, thân phận của Hàn Thiên Mạch khẳng định sẽ không giấu diếm nổi.

Nếu sự thật là vậy, tại sao hắn vẫn mắt lạnh nhìn nàng tính kế hắn? Nhìn Liễu Y Y chết ở trên tay của nàng, nhìn Huyền Tần rơi vào bẫy của nàng, nhìn Hoa Hình vì hắn mà chết?

Đến tận cùng, tâm tư của hắn có bao nhiêu sâu? Bao nhiêu máu lạnh? Có lẽ, tất cả, cũng chỉ là thuật che mắt mà thôi, dù sao thiên hạ vẫn như cũ bị Phong Mạc Thần nắm trong tay, mỏ bạc nổ, chiến mã bị thiến, giá gạo tăng vọt, còn có năm vạn tinh binh bất động ở Mạc Bắc.

Nàng không tin, tất cả đều không liên quan đến hắn, nhìn khắp thiên hạ, rung chuyển triều đình, sợ hãi chính là Vân gia cùng Thượng Quan gia, dân chúng phỉ báng cũng là Vân gia cùng Thượng Quan gia, giấy không thể gói được lửa, một ngày nào đó, sẽ vùng lên ầm ĩ.

“Nhược nhi, lúc mới bắt đầu, quả thật có điều tra qua quan hệ giữa nàng cùng Hàn Thiên Mạch, ta chỉ biết hắn có một thê tử chưa cưới bị mất tích, nhưng lúc đó ta lại không biết đó chính là nàng!” Phong Mạc Thần cau mày, vội vàng nhìn Bạch Ly Nhược, hắn không biết, nàng rốt cuộc hiểu lầm đến đâu.

Bạch Ly Nhược đứng lên, quay đầu nghiêm nghị nhìn hắn “Như vậy Hoa Hình? Hoa hình không thể nào không đi điều tra bối cảnh của ta.”

Sắc mặt của Phong Mạc Thần trong nháy mắt trở nên khó coi, có chút tức giận nhìn Bạch Ly Nhược, phát tay áo nói “Lúc ấy mẫu phi không quan tâm đến chuyện của ta, huống chi, Vân Cảnh Mạch lợi dụng quan hệ với La Sát Môn, giấu thân phận của nàng đến gió thổi cũng không lọt, thậm chí thu mua Bạch gia vì nàng che giấu thân phận, nàng có đạo lý gì đi hoài nghi mẫu phi?”

Bạch Ly Nhược nhìn hắn đang bực tức, nhất thời nghẹn lời, sắc mặt hơi dần ra, ngồi xuống, không phục cãi lại “Ít nhất, vào buổi tối hôm trước, khi chàng biết thân phận của ta, lại chưa từng giải thích qua cùng ta.”

Phong Mạc Thần xoay người, giữa lông mày nhíu chặt, hắn thở dài “Nàng nghỉ ngơi đi, ta đi xem Đại nhi một chút!”

Hắn xoay người đi ra ngoài, Bạch Ly Nhược tức giận cắn môi, nàng đã là người sắp chết rồi, thế mà hắn lại đối xử với nàng như vậy?

Suốt đêm, Phong Mạc Thần không có về phòng, Bạch Ly Nhược lẳng lặng chờ hắn, cho đến khi nến đã cháy hết, trời cũng dần sáng, hắn một thân gian nan trở lại, đôi mắt lơ mờ dưới lông mi đậm thon dài của Bạch Ly Nhược, gương mặt tuyệt mỹ hơi lộ ra vẻ mệt mỏi.

Phong Mạc Thần cởi áo ngoài, dập tắt cây nến trên bàn, thản nhiên nói “Ngủ một lát, trời đã nhanh sáng.”

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới dường như chảy máu, đột nhiên nước mắt rơi xuống, nàng lạnh lùng đứng dậy xoắn bước đi tới trước mặt hắn, nhón chân lên níu lấy cổ áo của hắn “Phong Mạc Thần, chàng đừng nói với ta tối hôm cả một buổi tối chàng đi nhìn Đại ni!”

Phong Mạc Thần chậm rãi lấy tay của nàng ra, mệt mỏi nhắm mắt, giọng điệu thê lương nói “Nàng rốt cuộc muốn nói gì? Hay muốn ta thừa nhận điều gì?”

Bạch Ly Nhược ở trong bóng tối nhìn sắc mặt lạnh lùng của hắn, tim chột đau, bọn họ làm sao vậy? Hắn không phải yêu nàng sao? Yêu đến giang sơn có thể không cần, sinh mạng có thể vứt bỏ, bây giờ thì thế nào?

Nàng không phải cũng yêu hắn sao? Yêu đến chỉ còn nửa năm sinh mạng, cũng không oán không hỏi đi theo hắn, yêu đến tình nguyện một mình lặng lẽ chết đi, cũng không muốn hắn có bất kỳ gánh nặng.

Bọn họ, làm sao vậy?

Nàng khóc lui về sau, từng chữ tang thương nói “Mỗi một khách điểm, chàng đều lưu lại ký hiệu, tại sao chàng lại làm vậy? Không cần nói cho ta, là vì để cho Chu Thanh tìm đến chàng.”

Phong Mạc Thần quay đầu lại, trong mắt thê lương cô đơn giống như miếng băng mỏng giữa mùa đông, hắn không có giải thích, chỉ trầm mặc.

Nàng khóc tiếp tục lui về sau “Trên tóc chàng có lá thông rơi, vào lúc này thực vật chỉ có ở trên vách đá, chàng nói với ta chàng đi nhìn Huyền Đại.”

“Phong Mạc Thần, chàng đến tốt cùng là người như thế nào? Chàng có thể mặt lạnh nhìn từng người chung quanh lần lượt chết ở trước mắt, chàng cũng có thể mặt lạnh nhìn kẻ địch giống như một thằng hề tính kế, Phong Mạc Thần, tại sao ta cảm thấy ta chưa từng hiểu rõ chàng?”

Giọng nói của Bạch Ly Nhược réo rắt thảm thiết, lệ rơi đầy trên gò má trắng nõn, giọng nói run rẩy, như một kích đánh vào trong tim hắn, Phong Mạc Thần với sắc mặt trắng bệch, khẽ ngược mắt, ánh mắt nhất thời trở nên nham hiểm, hắn dường như đau thương nói “Hắn khích bác, quả nhiên nổi lên tác dụng, nàng nếu không tin ta, có thể một lần nữa mở phát súng thứ ba với ta, Bạch Ly Nhược, thành tâm của ta quá rẻ mạt rồi sao? Lần lượt bị nàng chà đạp!”

Bạch Ly Nhược ngừng khóc, bình tĩnh nhìn hắn, nàng lay động bả vai, lệ tràn đầy hốc mắt, kèm chế nhạo, từng chữ một nói “Nếu chàng thật không phải như những gì Vân Thiên Mạch nói, trước mặt ta, tiêu hủy Hồ Phù năm vạn tinh binh của chàng đi!”

192. Cuốn 4 – Chương 192

Chương 192. Chàng làm hư ta

Phong Mạc Thần quay đầu lại, hung hăng nhìn nàng, ẩn chứa thanh âm cắn răng, ánh mắt hung ác híp xuống, lạnh giọng nói “Bạch Ly Nhược, người ý vào ta thích người.”

Bạch Ly Nhược quay đầu đi chỗ khác, không nói một lời, nhưng sắc mặt trắng bệch, khó coi tới cực điểm.

Phong Mạc Thần cười lạnh một cái, ngón trỏ thon dài lạnh lùng chỉ vào khách điểm ngoài cửa nói “Người biết vì sao ta phải làm ký hiệu không? Đó là bởi vì ta sai Chu Thanh thả ra tiếng gió, chỉ cần tìm được đá nam châm ngàn năm giao cho khách điểm đã làm ký hiệu, là có thể lấy trăm lượng hoàng kim!”

“Bạch Ly Nhược, người cho rằng, người có một cây bạc như ta sẽ tốt hơn sao? Người cho rằng, chỉ một mình người chịu ủy khuất sao? Tại sao muốn ép ta như vậy? Người có biết buổi tối ta đi đâu không? Ta cho người biết, mỗi đêm ta đều đến sườn đồi tra xét, hái cỏ Long mật non nhất trên vách đá về đặt trong trà, chỉ vì người, Bạch Ly Nhược không thích uống thuốc!”

Tâm tình Phong Mạc Thần rất kích động, cắn răng nghiêng lợi nhìn Bạch Ly Nhược, ngón tay chỉ vào phía ngoài khe run, cả đời hắn chưa từng nói chuyện lớn tiếng như vậy, hơn nữa, đó còn là nữ nhân hắn yêu nhất.

Bạch Ly Nhược quay đầu lại, lệ lưu chuyển trong đôi mắt trong veo mắt, cau mày nức nở nói “Người không nói gì.”

Phong Mạc Thần nhắm mắt lại, thống khổ cười lạnh, lấy Hồ Phù trong ngực ra, lạnh lùng nói “Hồ Phù ở chỗ này, người cho ai hay muốn tiêu hủy cũng tùy người!”

Hắn lạnh lùng ném Hồ Phù ở trên giường, không liếc nhìn nàng một cái, xoắn bước rời đi, thời điểm đi qua người nàng, mang theo một hồi gió nhẹ, tay áo lay động.

Bạch Ly Nhược ngồi liệt ở trên giường, nước mắt rơi trên Hồ Phù, trước kia, hắn quá cứng chiều nàng, hay nàng quá tùy hứng? Nàng không phân rõ, ai đúng ai sai, ai phải ai trái.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, nàng thu lại tâm tình, lau khô nước mắt, Phong Huyền Đại vọt vào, nhìn mắt Bạch Ly Nhược đỏ bừng, nói: “Mẫu thân, phụ thân tức giận đi ra ngoài, các người cãi nhau sao?”

Bạch Ly Nhược khẽ lắc đầu, nước mắt lại rơi, Huyền Đại đến gần nàng, tựa vào trên người của nàng, làm nũng, nói: “Mẫu thân, người đừng buồn vì phụ thân tức giận, so với hắn, Đại nhi còn yêu người hơn”.

Bạch Ly Nhược lau nước mắt, đem Huyền Đại ôm vào trong ngực “Mẫu thân không tức giận, Đại nhi, người nói ấu thân biết, trên núi, sư tổ dạy người cái gì?”

Huyền Đại nháy mắt, đếm đầu ngón tay nói “Đi học, tập viết, còn có luyện kiếm, nhưng Huyền Đại không thích luyện kiếm.”

Bạch Ly Nhược vuốt tóc Huyền Đại “Sư tổ không dạy người binh pháp sao? Hay là, hắn không phân tích đại sự với người?”

“Mẫu thân, Đại nhi còn nhỏ, sao sư tổ lại dạy Đại nhi những thứ đó.” Huyền Đại cọ nhẹ gương mặt nho nhỏ trong ngực Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược cười khổ, cầm Hồ Phù bên cạnh lên, dặt tay Huyền Đại nói “Đại nhi, người đi tìm Chu Thanh thúc thúc, mẫu thân có chuyện đi ra ngoài một chút.”

Phong Huyền Đại gật đầu “Mẫu thân, phụ thân ở phía nam, chỗ có một hồ nhỏ”.

Bạch Ly Nhược gật đầu, nắm Hồ Phù trong tay, một đường đi về phía nam, quả nhiên, nhìn thấy Phong Mạc Thần ở bên hồ. Hai tay hắn ôm ngực đứng ở bên hồ, lưng dựa vào một gốc cây liễu, cây liễu mới mọc lá màu xanh biếc, mặt hồ tĩnh lặng, phản chiếu tư thái thướt tha của cây dương liễu, hắn cô đơn nhìn chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

Bạch Ly Nhược mặc áo tơ trắng đón gió, nàng nhìn hắn, từng bước đến gần, đem vật cầm trong tay, Hồ Phù lấy ra, buồn bã nói “Hồ Phù trả lại cho người, ta không biết ta làm sai hay không, nhưng Đại nhi cũng đứng về phía người”.

Phong Mạc Thần không nói gì, hơi quay đầu đi chỗ khác, nhìn Bạch Ly Nhược cô đơn.

Nàng mỉm cười, ánh sáng của Hồ Phù trong tay phản xạ cũng không mãnh liệt, nụ cười trở nên thê lương “Đại nhi gạt ta, một hài tử ba tuổi, nếu có thể viết ra, mười năm xây đắp, bị hủy trong chốc lát! Đoạt được châu quận, ngày mai nghỉ ngơi trọn vẹn, hắn không thể nào không biết cái gì.”

Phong Mạc Thần không nhận Hồ Phù, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Ly Nhược, dưới ánh mặt trời có thể thấy được màu xanh nhạt mờ mờ trên cổ tay mảnh khảnh trắng nõn, nàng lấy Hồ Phù đặt trong ngực Phong Mạc Thần, lông mi dày che đi cảm xúc mãnh liệt trong mắt, giọng nói yên bình “Đại nhi có quyền lựa chọn con đường của mình, từ nay về sau, ta sẽ không tới hỏi bất cứ điều gì nữa!”

Đầu ngón tay nàng hơi lạnh, đem Hồ Phù đặt trong ngực hắn, sau đó, cô đơn xoay người, trên mặt tái nhợt, thê lương.

Phong Mạc Thần bắt được tay của nàng, níu chặt chân mày, nhìn bóng lưng nàng cứng đờ, nhẹ nhàng kêu hai chữ “Ly Nhược.”

Bạch Ly Nhược không nói chuyện, tay nàng trong tay hắn, bóng dáng lạnh lẽo như một pho tượng đắp, lần nữa, hắn chậm rãi nói ra ba chữ “Thật xin lỗi.”

Bạch Ly Nhược ngược mắt, khẽ quay đầu nhìn hắn, hai mắt đỏ bừng bị nước mắt tẩy rửa một phen, ánh mắt trong suốt rạng rỡ phát sáng, ánh mắt mênh mông, khiến cho trái tim hắn bỗng nhiên lại nhảy lên.

Đôi môi nàng run rẩy, có chút đần độn nói “Chàng biết không? Chàng làm hư thiếp, mỗi lần cãi vạ, vô luận ai phải ai trái, chàng luôn là người đầu tiên cúi đầu nói xin lỗi.”

Phong Mạc Thần bắt được đầu ngón tay nàng, khẽ dùng sức, hắn muốn ôm nàng vào trong ngực, ngón tay của nàng nhẵn nhụi, thon dài, lúc hắn dùng lực, nàng khẽ buông tay, ngón tay trắng nõn trong tay hắn xẹt qua một tia mát mẻ, sau đó vô lực rơi xuống, hắn không bắt được tay nàng.

Bạch Ly Nhược quay đầu lại, hướng khách điểm đi tới, quần sam trắng như tuyết tạo thành một đường cong trên mặt đất, Phong Mạc Thần khẽ thở dốc, giờ khắc này, hắn không mong muốn gì nữa, đột nhiên tiến lên ôm Bạch Ly Nhược từ phía sau.

Lòng ngực nóng bỏng của hắn dán chặt phía sau lưng nàng, cánh tay thon dài vững vàng ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, gương mặt của hắn chôn ở cổ nàng, găm cắn tai của nàng, giọng hắn khàn khàn.

“Sư phụ nói, ta không hiểu ngay, nhưng ta nghĩ, bây giờ ta đã rõ ràng, Ly Nhược, ta không muốn mất nàng, ta lấy Hồ Phù đi trao đổi, chỉ cần Vân Cảnh Mạch chịu cứu nàng, ta nguyện ý cho hắn năm vạn tinh binh.”

Sống lưng Bạch Ly Nhược cứng đờ, nàng chậm rãi xoay người lại, nhìn hắn chằm chằm, nàng nhìn thấy tình ý trong đôi mắt sáng quắc của hắn, còn có thiên ngôn vạn ngữ không thôi, nàng cắn chặt môi dưới, không nói gì, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, nàng lại cố chấp là không chịu cho nó rơi xuống.

Phong Mạc Thần hôn gương mặt của nàng, liếm nước mắt nàng, giảm thấp thanh âm nói “Đại nhi không lừa nàng, hắn không biết nàng đã khôi phục trí nhớ.”

“Ta sẽ không để cho chàng đem Hồ Phù giao cho Vân Cảnh Mạch, Thần, ta lựa chọn, dùng thời gian nửa năm bắt đầu làm Bạch Ly Nhược, trên đời này sẽ không có Mộc Thất nữa!” Chóp mũi nàng thấp hơn mũi hắn, lời nói hàm chứa nồng đậm giọng mũi, kiên định không dứt.

193. Cuốn 4 – Chương 193

Chương 193. Bị quấy rầy

“Chớ nói nhảm, Mộc Thất cùng Bạch Ly Nhược vốn là một người, ta sẽ không để cho nàng có chuyện.” Phong Mạc Thần cầm tay của nàng, ánh mắt lạnh lẽo lóe ra vẻ sắc bén, mím chặt môi mỏng tạo thành một độ cong quyền rũ.

Thời điểm hai người trở lại khách điểm, Chu Thanh đang luyện kiếm, Huyền Đại mất hứng thú đứng bên cạnh, vừa thấy Bạch Ly Nhược cùng Phong Mạc Thần trở lại, hắn nhảy nhào vào trên người họ “Phụ thân, mẫu thân, rốt cuộc các người cũng trở lại.”

Phong Mạc Thần xoa tóc Huyền Đại “Chu thúc thúc dạy ngươi luyện kiếm sao rồi, sao lại không chịu học hành tử tế?”

“Phụ thân.” Huyền Đại lộ ra thần sắc thống khổ, sau đó cọ vào người Bạch Ly Nhược làm nũng.

“Trên giang hồ, những người có võ công như Chu thúc thúc chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, không biết bao nhiêu người cầu xin được nhìn hắn múa ra một bộ kiếm pháp, người lại không biết tốt xấu!” Phong Mạc Thần kéo Huyền Đại từ trên người Bạch Ly Nhược xuống, thanh âm lãnh đạm.

“Gia, người đừng nói vậy, tiểu thiếu gia có tư chất thông minh, học những thứ mánh phu chi dũng (hành động dũng cảm nhưng không thiên về lý trí) này cũng không có tác dụng nhiều lắm!” Đầu Chu Thanh đầy

mồ hôi, nói chuyện rất cẩn thận. Khi còn ở Huyền Sơn, hắn đã biết Huyền Đại thông minh không ai bằng, nhưng “hắn” không thích học võ, nếu không, hắn cũng không xứng làm sư phụ của Huyền Đại.

“Vô dụng? Chờ ngày nào đó hắn gặp nguy hiểm sẽ hiểu rõ, dựa vào thông minh thôi là chưa đủ.” Giọng Phong Mạc Thần nhàn nhạt, liếc Huyền Đại một cái.

Huyền Đại lại chui vào trong ngực Bạch Ly Nhược, ôm cổ của nàng làm nũng, Bạch Ly Nhược hướng về phía Phong Mạc Thần khẽ mỉm cười “Hắn không muốn học thì thôi, trên đời này, có rất nhiều người không có võ công, bọn họ đều sống rất tốt đó thôi!”.

Bạch Ly Nhược ôm Huyền Đại vào nhà, Huyền Đại hướng về phía Phong Mạc Thần le lưỡi, bộ dạng nghịch ngợm chọc Chu Thanh bật cười, Phong Mạc Thần bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói “Rốt cuộc ta cũng hiểu rõ cái gì gọi là mẫu thân nuông chiều làm hư con trẻ.”

“Ta lại không thấy như vậy, thiếu gia thông minh làm người ta chắt lưỡi há hốc, hắn không muốn học võ nhất định là có lý do của hắn.” Chu Thanh vì Huyền Đại giải vây, hắn cảm thấy, sau này nhất định Huyền Đại sẽ làm nên nghiệp lớn.

“Hắn có thể có lý do gì? Chính là không muốn chịu khổ, lúc ta còn nhỏ cũng rất ghét luyện võ, nhưng lại bị mẫu thân buộc luyện.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, sau đó nâng bước đi lên bậc thang, dường như đang nghĩ tới điều gì, giữa hai lông mày hiện lên vẻ u sầu.

Bên trong nhà, Bạch Ly Nhược đang giúp Huyền Đại đổi y phục, tiểu hài tử nghịch ngợm, sống chết cũng không chịu để ấu thân cởi quần của hắn, Bạch Ly Nhược không có nhẫn nại, cười “Ồ thời đại chúng ta, hài tử ba tuổi, đều ngủ cùng phụ thân mẫu thân đấy.”

“Mẫu thân, nếu như tiểu hài tử ngủ cùng phụ thân mẫu thân, vậy khi phụ thân, mẫu thân muốn chế tạo tiểu bảo bảo thì phải làm thế nào?” Huyền Đại nghiêng đầu, tò mò hỏi.

Sắc mặt Bạch Ly Nhược đỏ lên, ném quần áo cầm trong tay lên giường, cả giận nói “Người cả ngày đều ở đây nhìn cái sách đó?”

Phong Mạc Thần cũng cảm thấy buồn cười, vuốt ve đầu Huyền Đại “Huyền Đại hỏi rất có đạo lý?”

“Đều là chàng dạy hư đấy!” Bạch Ly Nhược liếc hắn một cái, Phong Mạc Thần chỉ cười, cầm quần áo lên đưa cho Huyền Đại “Người trở về phòng của mình thay đi, buổi tối không cần kêu chúng ta ăn cơm.”

Huyền Đại nhận lấy y phục, nháy mắt “Hiểu!” Sau đó nhảy về phía trước, đi ra ngoài.

Bạch Ly Nhược không tin nhìn Phong Mạc Thần “Đây chính là phương pháp chàng dạy hài tử?”

“Ta có dạy hắn cái gì sao? Là chính bản thân hắn quá thông minh thôi!” Phong Mạc Thần cười, nằm ở trên giường, đưa tay ôm Bạch Ly Nhược vào trong lòng.

“Ban ngày, chàng cũng muốn làm sao?”. Bạch Ly Nhược đẩy tay hắn ra, đứng lên nhìn xuống hắn.

Phong Mạc Thần một tay gối đầu, lưỡi biếng nhìn nàng, thần nhiên nói “Ngày mai, ta phải về kinh thành một chuyến, Chu Thanh sẽ ở đây cùng nàng và Đại nhi, lâu nhất là năm ngày, ta sẽ trở về.”

“Không được! Không cho phép chàng đi!” Bạch Ly Nhược mặt lạnh, không nhìn tới ánh mắt của hắn, nàng biết hắn muốn đi làm cái gì, nàng sẽ không để cho hắn đi lấy bùa hộ mệnh làm điều kiện trao đổi, sẽ không để hắn bước vào bẫy rập của Vân Cảnh Mạch nữa.

“Ly Nhược, ta nhất định phải đi!” Phong Mạc Thần ngồi dậy, kéo Bạch Ly Nhược vào trong ngực mình.

Bạch Ly Nhược ngồi trên đùi của hắn, cả thân thể bị ôm vào trong ngực hắn, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào hắn, thở dốc nói “Ta không cần chàng hy sinh bất kỳ vật gì để cứu ta.”

Phong Mạc Thần hôn đôi môi mềm của nàng, hồi lâu, mới nhẹ giọng nói “Không tính là hy sinh, chỉ là một Hồ Phù mà thôi, cho dù bọn họ cầm Hồ Phù cũng chưa chắc đã điều động được năm vạn tinh binh kia!”

Bạch Ly Nhược đưa tay ôm chặt cổ hắn, trong mắt tràn ngập nghi ngờ, hắn nhẹ giọng giải thích “Năm vạn tinh binh kia, lúc ta gặp nguy hiểm cũng không dụng tới, nói vậy, các huynh đệ ở đó hiểu rõ, cả đời ta cũng

không bao giờ kêu họ đi chà đạp đất nước mình, máu của bọn họ dùng để bảo vệ Sở quốc, chứ không phải giúp Vương tộc Sở quốc tranh quyền đoạt lực!”

Bàn tay trắng nõn của Bạch Ly Nhược lau gò má gầy gò của hắn, lông mi dài khê chớp, có chút áy náy nói “Thần, thật xin lỗi, là ta có lòng tiểu nhân.”

“Đứa ngốc.” Phong Mạc Thần cười nhạt, bàn tay bao trùm trên bàn tay trắng nõn của nàng đang đặt trên gương mặt mình, thản nhiên nói “Cho nên nàng không cần lo lắng, trừ Đại nhi cầm Hồ Phù còn có tác dụng, những người khác, cầm Hồ Phù cũng không khác gì một miếng sắt vụn!”

Ánh mắt Bạch Ly Nhược đột nhiên ngưng lại, đôi mi thanh tú nhíu lại một chỗ, không hiểu nói “Chuyện này có liên quan gì đến Đại nhi?”

“Nàng quên sao? Lúc Huyền Đại vừa tròn một tuổi, đám huynh đệ kia đã từng hứa hẹn sẽ thay Đại nhi thực hiện một nguyện vọng.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, mắt phượng tràn đầy nụ cười.

Bạch Ly Nhược có chút bất an, môi Phong Mạc Thần đã đè xuống, môi nàng khê mở, hưởng ứng nụ hôn triền miên của hắn nhưng trong lòng lại nghĩ tới tương lai của Huyền Đại.

“Tại sao không chuyên tâm?” Phong Mạc Thần găm cắn môi của nàng, thấy nàng bị đau phục hồi tinh thần lại, nhếch môi cười, lật người đè nàng dưới thân.

“Như vậy ta cũng không cho phép chàng đến kinh thành!” Bạch Ly Nhược đưa tay ngăn cản tay hắn đang quấy rối trên người nàng, ánh mắt trấn tĩnh, nhìn hắn chằm chằm.

“Ta không sao, Vân Cảnh Mạch vẫn không dám giống trống khua chiêng đối phó ta, một là, kiêng kỵ Hồ Phù, hai là, hắn đánh không lại ta!” Phong Mạc Thần nhàn nhạt hôn bờ môi của nàng, một cái tay cầm tay nàng đang ngăn cản tay của hắn, một tay khác đã kéo vạt áo của nàng ra.

“Như vậy ta cùng chàng đến kinh thành.” Bạch Ly Nhược thở gấp ra tiếng, tay của hắn, cứ nhiên trượt xuống phía dưới của nàng, bắt đầu đụng chạm hoa tâm nhạy cảm nhất của nàng, nàng theo trực giác chống cự, khép lại hai chân.

Màu sắc trong đôi mắt phượng của Phong Mạc Thần từ từ chuyển sang màu thẫm, buông tay đang nắm tay nàng ra, đem trở ngại còn lại trên người nàng tháo ra, vứt bỏ trên mặt đất, nhẹ giọng nói “Ta rất vui khi nàng đi cùng với ta, nhưng chỉ sợ nàng không chịu nổi một nhọc đường dài.”

Bạch Ly Nhược biết lời của hắn có ý gì, chuẩn bị ngăn cản hắn, hai chân đã bị tay hắn tách ra, nàng ngồi dậy, đúng lúc đem môi mềm của mình đưa đến cạnh môi hắn, hắn không chút khách khí chiếm lấy môi thơm của nàng.

Vào lúc hắn cởi sạch quần áo toàn thân, chuẩn bị tiến vào nàng, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, gương mặt Phong Mạc Thần lạnh lùng, Bạch Ly Nhược lại cười ra tiếng.

194. Cuốn 4 – Chương 194

Chương 194: Chết không toàn thân

Thời điểm hắn đang cởi sạch y phục tiến vào nàng, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, gương mặt Phong Mạc Thần trở nên lạnh lùng, Bạch Ly Nhược lại cười ra tiếng.

Phong Mạc Thần vén màn trướng, hướng về phía cửa lạnh giọng nói, “Chúng ta không ăn cơm, không cần chờ chúng ta.”

“Gia, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo!” Ngoài cửa vang lên tiếng nói vững vàng của Chu Thanh.

Phong Mạc Thần cầm lấy áo, Bạch Ly Nhược cũng chuẩn bị mặc y phục thì Phong Mạc Thần ngăn cản, hắn cài nút áo nhấn tay nàng nói “Người ở đây chờ ta, ta đi một lát sẽ tới.”

“Sẽ không có chuyện gì chứ?” Động tác mặc y phục của Bạch Ly Nhược dừng lại, da thịt trắng nõn bên trong màn trướng như bạch ngọc tản ra ánh sáng, tóc đen nhánh rủ xuống khoác lên bả vai, có một chút khoác lên trước ngực, quyến rũ yêu trì.

Tâm trạng Phong Mạc Thần liền mềm ra, khẽ chạm vào môi Bạch Ly Nhược, dịu dàng nói “Sẽ không có chuyện gì, người đừng dậy, ở trên giường chờ ta!”

Hắn mặc y phục xong, kéo chăn mỏng đắp lên người nàng, đứng dậy phủ màn trướng màu hồng che kín, mặc y phục đem tóc ở phía trước cài lại xong mở cửa phòng đi ra ngoài.

Sắc mặt Chu Thanh nặng nề đứng ở bên ngoài, hắn mím chặt môi, lạnh lùng nói “Có chuyện gì? Đến đằng trước rồi nói.”

Bạch Ly Nhược ở trên giường đợi ước chừng đã nửa giờ, cảm thấy có chuyện không đúng, sau đó mặc y phục đứng dậy, Chu Thanh mang theo Huyền Đại diễn luyện binh pháp ở trên sa bàn, vừa thấy Bạch Ly Nhược ra ngoài, ánh mắt có chút lóe lên nói, “Phu nhân, gia đi ra ngoài làm một số việc, người không phải lo lắng.”

“Hắn đi ra ngoài vì chuyện gì? Khi nào thì trở lại?” Bạch Ly Nhược cau mày.

“Gia chỉ nói đi mấy ngày, sai thuộc hạ chăm sóc phu nhân và tiểu thiếu gia.” Chu Thanh rũ đầu, lời nói úp mở.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải hắn đã nói rõ ngày mai đi kinh thành sao? Sao đột nhiên lại rời đi?” ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Bạch Ly Nhược nhìn thẳng vào Chu Thanh.

“Việc này, thuộc hạ cũng không biết.” Chu Thanh không dám nhìn vào mắt Bạch Ly Nhược, vẫn cúi thấp đầu.

Bạch Ly Nhược hồ nghi nhìn hắn một cái, xoay người hướng đi ra bên ngoài, Chu Thanh cuống quýt ngăn nàng “Phu nhân, gia đã thông báo, mấy ngày nay phu nhân và tiểu thiếu gia không được ra khỏi phòng, gia đang bày trận pháp xung quanh đây.”

“Có ý gì? Chu Thanh, tại sao muốn bày trận pháp, có phải Thần gặp nguy hiểm?” Bạch Ly Nhược lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt như chớp.

“Phu nhân, người chờ gia về rồi tự mình hỏi đi!” Chu Thanh ngăn ở trước mặt, nhíu mày.

Khí sắc của Bạch Ly Nhược cực kỳ khó coi, xoay người trở về phòng, đem súng lục vốn vịn còn ba viên đạn giấu trong tay áo, nàng có cảm giác, Phong Mạc Thần đã gặp phải chuyện phiền phức.

Hôm sau, sắc trời không rõ, Bạch Ly Nhược đứng ngồi không yên, nàng đi thẳng tới phòng Chu Thanh, gõ cửa một cái, Chu Thanh tới mở cửa, lúng túng nhìn nàng.

“Chu Thanh, người nói cho ta biết, thần đi nơi nào?” giọng nói Bạch Ly Nhược đã lạnh như huyền băng, sắc mặt lo lắng giăng đầy mây đen.

“Phu nhân, gia đã ra lệnh không thể nói!” Chu Thanh bị làm khó, chột dạ nhìn Bạch Ly Nhược.

“Chu Thanh, người một nhà không nói hai lời, bất kể chuyện gì, chúng ta là người một nhà cũng muốn chết cùng một chỗ, nếu như Thần thật sự gặp nguy hiểm, người nhấn tâm nhìn một mình hắn gánh chịu tất cả sao?” Bạch Ly Nhược nói từng chữ bén nhọn, mắt sáng như đuốc.

Chu Thanh cúi đầu, ngập ngừng “Phu nhân, gia đi kinh thành.”

Kinh thành, Hoàng Lăng ở ngoại ô, gió nhẹ mang theo hương thơm của cỏ dại phất qua lăng mộ từng sừng đứng vững, thê lương mang theo mây phần tinh thần sẵn sàng giương cung bạt kiếm.

Phong Mạc Thần với thanh y, trường kiếm, tóc đen như mực đung đưa trong gió, mắt phượng tuyệt mỹ nổi lên một tầng băng lạnh lẽo, đôi môi như được gọt mỏng khẽ mở tạo ra đường cong kỳ xảo tựa như giễu cợt tựa như coi thường nói “Vân Cảnh Mạch, Thượng Quan thừa tướng, ta có thể giao Hồ Phù cho các người, ta muốn làm nam châm nghìn năm cứu tánh mạng thê tử của ta, còn có lăng mộ của mẫu thân ta, các người dám động vào không thể không chết!”

Thượng Quan Kiêu híp đôi mắt ưng, áo choàng đầu hổ bay phất phới trên vai, lãnh đạm nói “Phong Mạc Thần, chỉ vì Thái phi muốn đổi lại huyết có phong thủy tốt hơn mà thôi, ngươi sao phải kinh động?”

“Thượng Quan Kiêu, dù là ân oán gì, người chết vì tôn, nếu ngươi tự ý đụng đến huyết của mẫu thân ta, tất sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ!” Phong Mạc Thần hơi nhíu mày, trường kiếm trong tay mơ hồ đã có sát ý.

“Thượng Quan Thừa tướng, không cần nhiều lời, phái người quật mộ lên!” Vân Cảnh Mạch nhàn nhạt, quạt giấy trong tay nhẹ lay động, đáy mắt ánh lên tia lạnh hung ác, làm người ta không rét mà run.

“Phong Mạc Thần, đây là cơ hội cuối cùng cho ngươi, giao Hồ Phù ra đây!” Thượng Quan Kiêu lãnh nhiên, đôi mắt ưng lóe lên ánh sáng khát máu.

“Ta nói rồi, Hồ Phù có thể cho, nhưng ta muốn làm nam châm nghìn năm!” sát khí dần dần tràn ngập quanh thân Phong Mạc Thần, trường kiếm dưới ánh mặt trời, hàn quang sâm sâm.

“Bây giờ không phải là lúc ngươi có thể cò kè mặc cả, bay đâu, quật mộ!” Thượng Quan Kiêu lớn tiếng quát lên, nhất thời có hơn trăm người cầm xẻng cùng binh khí vọt tới hướng lăng mộ của Hoa Hình, hộ vệ ở chung quanh Vân Cảnh Mạch giờ cung nổ lên, đề phòng ngấm vào Phong Mạc Thần.

Thân hình Phong Mạc Thần vừa động, trường kiếm trong tay khiến người ta khiếp sợ, không ai nhìn được chiêu thức cùng động tác của hắn, chỉ thấy được hắn múa kiếm, ánh lạnh như thủy ngân, tranh nhau đua nở, đẹp mắt lại vô cùng nguy hiểm, người đến gần hắn, chết không toàn thây.

Lại một nhóm thị vệ tiến lên, máu nhiễm đỏ trước lăng mộ, ánh tà dương chiếu xuống, từng đợt đỏ tươi, ráng chiều như máu, nhìn mà hoảng sợ.

Một mặt khác, Bạch Ly Nhược ngồi trên xe ngựa ôm Huyền Đại, xe ngựa chạy như bay trên đường lớn, bốn bánh xe chuyển động nhanh chóng, để lại một tầng cát bụi dày đặc phía sau.

Cửa kinh thành, một hàng dài đang được kiểm tra nghiêm ngặt, Chu Thanh ghì chặt dây cương, quay đầu vén rèm xe lên “Phu nhân, hình như là nhằm vào chúng ta.”

Bạch Ly Nhược liếc nhìn quan binh ở cửa thành, khẽ ngửa đầu, nhìn tà dương như máu, cửa thành nguy nga dưới trời chiều ảm động một mảnh tinh hồng, trên cửa thành, nam tử mặc lục y đứng thẳng người, trên đầu cài ba cây trâm lông chim Khổng Tước, khí độ bất phàm.

“Xác thực nhằm vào chúng ta.” Bạch Ly Nhược nhíu mày, lạnh lùng nhìn cửa thành, sợ rằng, Phong Mạc Thần đã gặp nguy hiểm.

“Chúng ta hãy nghĩ biện pháp khác vào thành!” Chu Thanh vừa nói vừa quay đầu xe ngựa, nhưng bị Bạch Ly Nhược lên tiếng ngăn cản “Không cần, vào đi thôi, nên tới, trốn không được!”

195. Cuốn 4 – Chương 195

Chương 195: Chờ rất lâu

Xe ngựa chậm rãi đi tới cửa thành, quan binh đưa tay ngăn trở “Xuống xe, tiếp nhận kiểm tra!”

Vân Thiên Mạch từ trên cửa thành chậm rãi hạ xuống, lạnh lùng nói “Đi xuống, thu binh lại, không cần kiểm tra!”

Quan binh hồ nghi nhìn xe ngựa một cái, ngay sau đó thu hồi binh khí, xếp thành hàng đi khỏi, Bạch Ly Nhược vén rèm xe, nhảy xuống, Vân Thiên Mạch đưa tay đỡ nàng, lại bị nàng lạnh lùng tránh đi.

“Vân Thiên Mạch, trạng phu của ta đâu?” Bạch Ly Nhược cười lạnh, đem hai chữ trạng phu nói rất rõ.

“Ly Nhược, Phong Mạc Thần không thể nào sống sót mà rời khỏi kinh thành, ngươi không nên ôm hy vọng quá lớn.” Vân Thiên Mạch khẽ thở dài, nhìn ánh mắt của Bạch Ly Nhược, tình cảm phức tạp rối rắm.

“Người chỉ cần nói cho ta, Thần ở đâu, về phần sống hay chết, phu phụ chúng ta đều muốn ở chung một chỗ!” Bạch Ly Nhược kiên định, ánh mắt trong suốt, bất khuất không buông tha nhìn Vân Thiên Mạch.

“Hắn đang ở Hoàng Lăng.” Vân Thiên Mạch nhàn nhạt, mắt đào hoa mị ra một độ cong thâm trầm, ngay sau đó cong khóe môi, ôn hòa nói “Ly Nhược, người cảm thấy, vì sao ta ở đây chờ người?”

Bạch Ly Nhược cười lạnh lui về phía sau, nắm súng lục trong tay áo “Vân Thiên Mạch, người cứ tự tin như vậy, nhất định cường ép ta sao?”

Chu Thanh đã để trường kiếm ngang trước ngực, một tay kéo Huyền Đại, Huyền Đại tựa hồ không cảm thấy nguy hiểm, mở to mắt, thanh thúy kêu lên “Thiên Mạch thúc thúc, không phải người tới đón chúng ta sao?”

Vân Thiên Mạch nhìn Huyền Đại một cái, đưa mắt rơi vào trên người Bạch Ly Nhược, thần nhiên nói “Ly Nhược, ta không muốn tổn thương người, người theo ta đi, bỏ qua Huyền Đại, từ đó chúng ta lưu lạc chân trời, có được không?”

Bạch Ly Nhược cười lạnh, khịt mũi khinh thường nói “Người đã làm ta tổn thương!”

Lời của nàng nói ra, từ chỗ tối đã nhảy ra hơn mười tên sát thủ, áo màu đỏ, dưới trời chiều chiếu rọi chói mắt, bọn chúng cầm trong tay binh khí kỳ quái, mười phần sát khí hướng Chu Thanh.

Bạch Ly Nhược giơ súng lên nhưng không dám tùy tiện nổ súng, Chu Thanh vừa ứng phó sát thủ huyết y, vừa hô lớn “Phu nhân, người đi trước đi, bọn chúng đều là sát thủ huyết y của La Sát Môn, không thấy máu người, thề không bỏ qua!”

Bạch Ly Nhược mắt lạnh nhìn Chu Thanh, vừa muốn chăm sóc Huyền Đại, vừa muốn đối phó với sát thủ, còn những sát thủ kia đều liều mạng xông lên, chỉ trong chốc lát, Chu Thanh đã rơi vào thế hạ phong.

Ánh mắt Bạch Ly Nhược trầm xuống, xoay người đi tới bên cạnh Vân Thiên Mạch, chìa súng lục chống đỡ vào hông của hắn, lạnh lùng nói “Bảo bọn chúng dừng tay, nếu không, người biết uy lực của súng lục!”

“Bọn họ là sát thủ La Sát Môn, căn bản ta không cản được, Ly Nhược, người buông tha đi.” Vân Thiên Mạch coi súng lục như không, quay mặt nhìn Bạch Ly Nhược.

“Câm miệng! Ta không tin bọn họ không cản tách mạng của người!” Bạch Ly Nhược chậm rãi nâng súng lục lên, lạnh như băng chỉ vào huyết thái dương của Vân Thiên Mạch.

Á Vân Thiên Mạch run lên, có chút đau lòng nói “Ly Nhược, người tội gì phải vậy?”

Chung quanh truyền đến một đạo tiếng sáo mát lạnh, tim Bạch Ly Nhược đột nhiên khí huyết dâng trào, trước khi nàng bóp cò, Vân Thiên Mạch sử dụng nội lực, súng lục của nàng liền rơi vào trong tay hắn.

Tiếng sáo tiếp tục kéo dài, môi Bạch Ly Nhược đã tràn ra máu tươi, máu trong đầu tựa hồ không ngừng khuấy động, đầu nàng như muốn nổ tung, Chu Thanh một thân y phục dính đầy máu, xà mâu đã xuyên qua lồng ngực hắn, hắn hô to một tiếng “Phu nhân.”

Vân Thiên Mạch ôm lấy Bạch Ly Nhược, nổi giận hừng hực về phía bốn phía nói “Đủ rồi, không cần nữa thôi, các người không nhìn thấy nàng đã không chịu nổi rồi sao?”

Tiếng sáo vẫn không ngừng, ngược lại to hơn so với lúc trước kia, trong hơi thở Bạch Ly Nhược máu tươi chảy ra, Vân Thiên Mạch vội vàng điểm huyết đạo của nàng, gương mặt tuần tú dính sát vào mặt của nàng “Ly Nhược, Ly Nhược.”

Bạch Ly Nhược chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt thê lương, không còn chút thần thái, trong khi nói chuyện, máu tươi vẫn không ngừng chảy ra. Máu, ở trên y phục, ở trên tay.”

Vân Thiên Mạch nhíu chặt lông mày, ôm Bạch Ly Nhược thật chặt, máu trong môi nàng đem áo lục sắc của hắn nhuộm thành màu đen, ánh mắt của nàng sâu kỹ nhìn hắn, giống như đem hi vọng cả đời ngưng kết ở cái nhìn chăm chú này.

Cuối cùng, hắn mở miệng quát lớn “Tất cả dừng tay!”

Tiếng sáo dừng lại đúng lúc, những sát thủ y phục dính máu lui ra sau, cả người Chu Thanh toàn là máu che chở Huyền Đại, đôi mắt Huyền Đại trừng lớn kinh hãi nhìn sự việc diễn ra.

“Nhị công tử, hiện tại chưa diệt trừ được Chu Thanh và Phong Huyền Đại, sợ rằng hậu hoạn vô cùng!” thủ lĩnh của đám sát thủ ôm quyền tiến lên, cúi đầu cung kính nói.

Vân Thiên Mạch thống khổ nhắm hai mắt lại, trầm giọng nói, Ném bọn họ vào thành ma điên, tự sinh tự diệt!”

Thành ma điên đã bị triều đình niêm phong bởi vì ôn dịch hoành hành, đã biến thành địa ngục nhân gian, nghe nói nơi đó không còn một người hoàn, tử thi khắp nơi, bốc mùi hôi thối.

Bạch Ly Nhược cả người run rẩy, muốn nói thêm gì đó, đã bị Vân Thiên Mạch điểm huyết đạo, gương mặt tuần tú dán thật chặt trên má tràn đầy máu tươi của nàng, nửa thở dài, nửa bức bách nói “Ly Nhược, chúng ta thành thân đi, một ngày này của chúng ta, đã rất lâu rồi!”

Tà dương chiếu vào trong mắt, Bạch Ly Nhược nhìn ánh sáng cuối cùng, sau đó liền ngất đi.

Trong lăng mộ, tay áo Phong Mạc Thần tung bay, máu tươi nhuộm thẫm bia mộ, hắc vân không chút vướng bận, chỉ là trên kiếm của hắn đã đầm đìa máu tươi, theo mũi kiếm, từng giọt chảy xuống.

Vân Cảnh Mạch vỗ tay không ngừng, khóe môi tươi cười nhìn Phong Mạc Thần, hồi lâu, tiếng vỗ tay tạm ngừng, gật đầu nói “Khá lắm một kiếm nơi tay, vạn người không ngăn cản được, Phong Mạc Thần, thực lực của ngươi, quả thật không cho phép người khác khinh thường!”

Phong Mạc Thần hào hùng đứng ngạo nghễ trước lăng mộ, dưới chân thi thể chất thành núi, nhưng lăng mộ Hoa Hình không ai có thể rung chuyển nửa phần, đôi môi như được gọt mông của hắn mím lại như một sát ý quyết tuyệt, gió thổi làm tung bay tóc đen sau lưng hắn, lăm lệt tức sát.

Vân Cảnh Mạch vung tay lên, một đôi nam nữ đi lên, nam hồng y, tuấn lãng cao ngất, nữ son phấn không thi, quần đỏ dài kéo đất, hai người giống như trang phục của một đôi tân nhân.

“Hôm nay là ngày đại hôn của Thiên Mạch và Ly Nhược, Phong Mạc Thần, ngươi hãy bỏ chút hơi sức uống chén rượu mừng.” Vân Cảnh Mạch cười châm chọc, quay đầu lại nhìn một thân trang phục tân lang của Vân Thiên Mạch.

Sắc mặt Vân Thiên Mạch không chút thay đổi, Bạch Ly Nhược ở trong ngực hắn, mắt sáng khép chặt, khuôn mặt nhợt nhạt không có chút huyết sắc, nàng không hề ý thức là mình ở trong ngực Vân Thiên Mạch, mặc dù hôn mê, đôi mi thanh tú vẫn nhũn chặt như cũ.

“Nàng đã hôn mê sao?” Vân Cảnh Mạch thần nhiên, trên mặt dịu dàng thủy chung là nụ cười.

“Nàng mất máu quá nhiều, ca, cứ thế này thôi, còn Huyền Đại và Chu Thanh đã chết.” Vân Thiên Mạch ôm Bạch Ly Nhược, đem lấy thân thể không ý thức được của nàng ôm thật chặt.

Phong Mạc Thần nhất thời mặt mày tái nhợt, nhìn Bạch Ly Nhược trong ngực Vân Thiên Mạch, ánh mắt như muốn toát ra lửa, trường kiếm trong tay khẽ run lên, Huyền Đại, chết?

196. Cuốn 4 – Chương 196

Chương 196: Tà dương như máu (tấu chương ngược)

“Phong Mạc Thần, thế nào? Tiếp tục đánh sao?” Vân Cảnh Mạch khẽ mỉm cười, đôi mắt dài nhỏ bị trời chiều nhuộm một loại ánh sáng bóng khảm máu, quạt giấy vỗ trong lòng bàn tay tạo ra tiết tấu, lãnh liếc trông mắt, quan sát nhất cử nhất động của Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần buồn bã, trường kiếm trong tay có chút loe lỏng, sát khí quanh thân từ từ trừ khử, mắt hắn chăm chú nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược ở trong ngực Vân Thiên Mạch.

Mặt nàng nhợt nhạt không một tia huyết sắc, khoe môi có vết máu đã khô khốc, trang phục tân nương đỏ thắm ở trên người nàng không có bất kỳ không khí vui mừng nào, ngược lại là sự ghê rợn.

Trái tim Phong Mạc Thần như bị đao nhọn khoét sâu, hấn lấy Hồ phù ở trong ngực ra, lãnh đạm nói “Vật các người tìm, các người hãy cầm đi, thả thê tử của ta ra.”

Thượng Quan Kiêu ngửa đầu cười to, giẫm một cước trên ghế, chồm râu ở trong gió không ngừng lay động, tay cầm bên đại đao thuộc da ở bên hông, lạnh lùng nói, “Phong Mạc Thần, giờ không phải lúc người cò kè mặt cả!”

Phong Mạc Thần mím môi lại thành một đường thẳng tắp lạnh lùng, lẳng giắc trên mặt rõ ràng, giống như che một tầng sương lạnh, kiếm trong tay hấn khẽ giơ lên, quan binh xung quanh sợ hãi lui về phía sau mấy bước, tiếp theo hấn đem trường kiếm ném trên mặt đất.

Mũi kiếm lãnh lẽo rơi xuống, xuyên đến lớp đất bùn trong bia mộ, thân kiếm không ngừng rung chuyển, mắt phượng của hấn híp lại, nhìn Vân Thiên Mạch ở phía xa nói, “Các người muốn gì hãy nhắm vào ta, thả thê tử ta ra!”

Tà dương như máu, mặt trời như lửa đỏ trên đường chân trời tản ra luồng nhiệt Quang Hòa cuối cùng, ánh nắng chiều mang theo mùi máu tươi di động không gian Hoàng Lăng, Bạch Ly Nhược sâu kín tĩnh lại, huyết Thái Dương đau đớn như bị châm gai, ngực như bị thiên chùy đánh trúng, sắc mặt nàng trắng bệch nhìn nam tử cúi sống lưng nơi xa.

Lục sắc xanh biếc ảm áp, một nam tử thanh y, thân thủ cao ngất, hai tay nắm chặt một thân cây to lớn, phía sau cây là một quan tài hắc mộc nặng nề, trên cây loang lổ vết máu, từ xương quai xanh dọc theo người hấn.

Y phục thanh sắc tôn lên khí chất tuyệt hảo của hấn, dưới ánh chiều tà, sợi tơ tinh, màu máu đỏ sẫm thấm vào từng sợi, vết máu nơi xương quai xanh đang phóng đại vô hạn, đột nhiên có một sợi dây móc sắc to lớn rét lạnh xuyên qua xương quai xanh từ sau lưng hấn.

Khí sắc Bạch Ly Nhược tái nhợt tới cực điểm, không thể nhúc nhích trong ngực Vân Thiên Mạch, nước mắt rơi trên mặt nàng, nàng tê tâm liệt phế hô to một tiếng “Thần.”

Phong Mạc Thần hơi ngẩng đầu lên, mặc xương bả vai xương bị lệ câu, hấn bước từng bước di động tới phía trước, móc sắt sau lưng kéo theo dây thừng, nặng nề kéo mộc quan đi về phía lăng mộ Hoa Hình.

Máu dưới chân hấn quanh co chảy thành sông nhỏ, hấn nhìn nữ tử với khuôn mặt đau buồn sợ hãi đầy nước mắt ở phía xa khẽ nhếch môi, quan binh sau lưng lẫm nhẫm quất roi da lên trên người hấn.

Roi da quất lên da thịt, xâm nhập sâu tận xương tủy, hấn mím môi, không nói một lời, nặng nề kéo quan tài, từng bước một hướng lăng mộ đi tới.

Bên cạnh truyền đến tiếng cười ảm ỉ của quan binh, tâm Bạch Ly Nhược như đao xoắn, nước mắt đã sớm làm mờ mắt nàng, nàng cắn môi, nhìn nam tử vô cùng tuấn mỹ dưới trời chiều, máu tươi lan tràn trong miệng, nhưng nàng lại không cảm thấy đau đớn chút nào.

“Ly Nhược, hôm nay là ngày thành thân của chúng ta thành thân, không cần cần bị thương mình.” Vân Thiên Mạch phát qua môi Bạch Ly Nhược, lau đi vết máu ở trên cánh môi mềm mại của nàng.

Bạch Ly Nhược nhìn hấn không ngừng lắc đầu, nước mắt đã chảy rơi xuống, giọng nói khàn khàn, như cầu khẩn nói “Thả Thần, thả hấn.”

“Ly Nhược, người biết rõ, điều này không thể nào!” Vân Thiên Mạch nhàn nhạt, có chút u sầu nhìn nàng, ngón tay thon dài phát qua trên môi nàng, ánh mắt nhìn phía xa Phong Mạc Thần cũng đang nhìn hấn, hấn khẽ cười lạnh, cúi đầu, hôn lên môi Bạch Ly Nhược.

Trái tim Phong Mạc Thần bén nhọn đau xót, mắt phượng cơ hồ nhỏ ra máu, hấn nghiêng, không ngừng dùng sức kéo quan tài, nhìn hình ảnh nam tử hôn nữ tử nơi xa, giống như ngàn năm được tội độc, đâm vào rồi rút nhanh trong mắt hấn, quan binh sau lưng không ngừng vung vẩy roi da phách lối.

Roi da phá vỡ da thịt, rất nhiều xương gai đâm ngược ở trong da thịt, hấn hoàn toàn không thấy đau, cố gắng dùng sức, quan tài nặng nề lưu lại vết kéo thật dài ở trên mặt đất, hấn nếm vị máu ngai ngái trên môi, tia máu đỏ thẫm bật ra từ khoe môi, khuôn mặt của hấn tái nhợt, nhìn mà đau lòng.

Bạch Ly Nhược lệ rơi đầy mặt, nàng không thể tiếp tục nhìn nam tử nơi xa, thống khổ nhắm mắt lại, cả người run rẩy van xin nói “Thiên Mạch, van cầu người, không nên như vậy.”

Vân Thiên Mạch khẽ híp mắt, liếm máu trên môi nàng, bàn tay thon dài đã xuyên qua áo đỏ thẫm của nàng, dò vào bên trong y phục của nàng, lưỡi của hấn áp xuống môi nàng, thì thầm ở trong môi nàng “Ta đã nói rồi, người sẽ hối hận.”

Bạch Ly Nhược bị điểm ở huyết đạo thân thể giống như một mảnh lá cây giữa tiết thu phân, không ngừng run rẩy trong giá, nước mắt của nàng đã sớm ướt nhẹp cả khuôn mặt, nhìn nơi nơi tà dương như máu, phát ra một tiếng tê tâm liệt phế “A.”

Vết máu loang lổ cả người Phong Mạc Thần, gân xanh trên trán nổi lên, máu rơi trên bùn đất, lưu lại một mảnh đỏ sẫm, mắt phượng lóe ra ánh lửa diệt diệt ónh ónh diệt diệt, ở thời điểm nàng tê tâm liệt phế hồng khiêu, hấn uốn đầu gối, cuối cùng đã kéo xong quan tài.

“Răng rắc” truyền đến tiếng xương gãy lia giòn vang, miệng hấn đã khắc ra một ngum máu tươi, khi hấn móc sắt trên bãi vai thượng cắt đứt xương quai xanh, hấn không còn chút sức lực đầu gối ngã quỵ xuống đất, mồ hôi lạnh trên trán chảy xuống theo chóp mũi chảy xuống, ý thức hấn từ từ mơ hồ.

Quan binh chung quanh cười lớn tiến lên, bắt lấy móc sắt cùng dây thừng, hung hăng dùng sức, móc sắt mang theo da thịt xẹt qua một đường cung đỏ máu trên không trung, “Vang vang” một tiếng rơi vào phía sau quan tài.

Ý thức đau đớn khiến Phong Mạc Thần có chút khôi phục, hấn hơi ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Vân Thiên Mạch ôm Bạch Ly Nhược nơi xa, hô hấp khó nhọc mang theo hận ý vô cùng, đầm một đầm trên mặt đất, ngón tay thon dài có lực khắc sâu một hố bùn trên mặt đất.

Môi dưới của Bạch Ly Nhược bị cắn tạo thành một cái lỗ máu, máu tươi nóng bỏng uốn khúc, ánh mắt mê lương nhìn Phong Mạc Thần phía xa, nếu như có thể, nàng nguyện ý, chết cùng một chỗ với hấn và Huyền Đại, không muốn chịu loại hành hạ phi thân thể này, Thần, Thần, nàng khẽ gọi ở trong lòng.

Vân Thiên Mạch chậm rãi rời môi đỏ mọng của Bạch Ly Nhược, nhìn nam tử ngã xuống đất phía xa xa khẽ hí mắt, liếm môi của mình, tựa hồ trở về mùi vị vừa trơn vừa mềm khi nãy, hấn lạnh lùng nói “Ca, hành hạ đủ rồi, giết hấn thôi.”

197. Cuốn 4 – Chương 197

Chương 197: Sống chết gắn bó

Vân Thiên Mạch chậm rãi rời môi đỏ mọng của Bạch Ly Nhược, nhìn nam tử ngã xuống đất phía xa xa khẽ hí mắt, liếm môi của mình, tựa hồ trở về mùi vị vừa trơn vừa mềm khi nãy, hấn lạnh lùng nói “Ca, hành hạ đủ rồi, giết hấn thôi.”

“Thiên Mạch, người lại mềm lòng sao?” Vân Cảnh Mạch nhàn nhạt, khoe môi thủy chung mang theo nụ cười khát máu.

“Ca, người trong thiên hạ đều nhìn thấy, đừng đùa quá mức.” Vân Thiên Mạch nhíu mày, có chút rầu rĩ nhìn Bạch Ly Nhược đã sớm tuyệt vọng trong ngực.

Vân Cảnh Mạch nhàn nhạt gạt đầu, hướng về phía Thượng Quan Kiêu nói “Thượng Quan thừa tướng, chơi đã, thì cho hấn một cái chết thống khoái đi, dầu gì hấn cũng là người trong hoàng thất.”

“Hừ, lúc hấn sát hại con gái của ta, hãm hại Phong Mạc Nhiên, tại sao không suy nghĩ một chút, lão tử chỉ có một nhân nữ nhi!” Thượng Quan kiêu hừ lạnh, đôi mắt ưng lộ hung quang.

Vân Cảnh Mạch chỉ là mỉm cười, gõ quạt phiến một cái, hồi lâu, ngẩng đầu lên nói “Thôi đi, Thượng Quan thừa tướng coi như nể mặt mũi ta, cho Phong Mạc Thần một cái chết thống khoái đi!”

“Lăng vương, người muốn hấn thống khoái thế nào?” Thượng Quan Kiêu hí đôi mắt ưng, tàn lạnh nhìn Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch cúi đầu, một bộ dáng khổ sở, chợt ngẩng đầu lên, thản nhiên nói, “Phong Mạc Thần đã từng là ân nhân cứu mạng ta, không bằng, xử tử lăng trì hấn, ta vừa báo ơn cứu mệnh của hấn, Thừa tướng vừa báo thù cho nữ nhi, người xem có được không?”

Vân Cảnh Mạch nghiêm túc hỏi Thượng Quan kiêu, giống như 1000 đao Lăng Trì, thật sự là một loại ân tứ thống khoái đối với Phong Mạc Thần, hơi thở Bạch Ly Nhược tuy đã mong manh, gắng sức nhìn Vân Cảnh Mạch, đều là nằng, bức Phong Mạc Thần cứu tên lòng lang dạ thú khốn kiếp này.

Thượng Quan Kiêu cười ha ha, vuốt râu nói “Hay lắm!”

Phong Mạc Thần khí sắc xanh mét trên đất, quan binh đến gần, bọn họ cười nhạo, hoàn toàn không để thương tích khắp người Phong Mạc Thần ở trong mắt, một người trong số đó đưa tay bắt bả vai Phong Mạc Thần, tay còn lại cầm sợi dây móc sắt, móc năm ngón tay Phong Mạc Thần, hung ác chế trụ mạch hấn.

Biến cố nảy sinh, mọi người không kịp phản ứng, Phong Mạc Thần dựng người lên, cướp đoạt dây thừng móc sắt trong tay quan binh, ra tay nhanh như gió lốc, mang móc sắt lăm liết đánh úp về phía Vân Cảnh Mạch.

Mọi người kinh hô một tiếng, mắt thấy móc sắt sẽ đâm thủng cổ họng Vân Cảnh Mạch, Vân Thiên Mạch nhướng mày, buông Bạch Ly Nhược ra xoải bước tiến lên cứu Vân Cảnh Mạch, hai tay Phong Mạc Thần kẹp lại dây thừng, dùng nội lực xuyên qua dây thừng siết chặt cổ Vân Cảnh Mạch.

Móc sắt cùng gió lạnh gào thét mà đến, bị ống tay áo của Vân Thiên Mạch ngăn trở, khi hấn đột nhiên quay đầu, Bạch Ly Nhược bên cạnh đã bị dây thừng trong tay Phong Mạc Thần cuốn cách xa tầm mắt hấn.

Cánh tay Phong Mạc Thần nhuộm máu đang kẹp Bạch Ly Nhược tung người bay đi, một lũ quan binh truy đuổi sau lưng, Vân Cảnh Mạch nghiêm mặt, lạnh giọng nói, “Không cần đuổi theo, nam châm ngàn năm vẫn còn ở trên tay ta, nếu hấn muốn lấy ngàn châm trong đầu Bạch Ly Nhược, nhất định còn trở lại!”

“Ca, sao huynh lại làm vậy, sẽ chỉ làm danh tiếng của Vân gia ngày càng xấu đi.” Vân Thiên Mạch cau mày không hiểu, không hề chớp mắt nhìn Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch hừ lạnh một tiếng, nhìn Thượng Quan Kiêu, giảm thấp thanh âm nói “Sợ cái gì, trước mặt không phải còn có đēm lưng sao?”

Thượng Quan Kiêu hiển nhiên có chút sợ hãi nhìn Phong Mạc Thần chạy trốn, gương mặt đen lại nói “Lăng vương, tại sao không đuổi theo? Nếu để Phong Mạc Thần đi Mạc Bắc, giang sơn sẽ lâm nguy!”

“Thượng Quan thừa tướng, Phong Mạc Thần còn trở lại, chúng ta hãy mỗi mắt mong chờ!” Vân Cảnh Mạch phe phẩy quạt giấy, một bộ dạng tính trước kỹ càng.

Bên dòng suối nhỏ ở núi phía sau hoàng cung, nước chảy chảy xiết, trong suốt chảy từ trên đỉnh núi xuống, hoa cỏ ở trong nước như Thủy Châu, óng ánh trong suốt, giống như trân châu muốn rơi không rơi.

Phong Mạc Thần giải huyệt đạo cho Bạch Ly Nhược, cả người vô cùng đau đớn, đứt mất xương quai xanh một bên, cánh tay phải do dùng sức quá độ không thể tiếp tục nâng lên “Bùm” một tiếng hấn nhảy xuống dòng suối nhỏ, nước mát tạm thời xoa dịu đau đớn toàn thân cả, nước xung quanh thân hấn nhuộm sắc đỏ.

Hấn khê thở dốc, nhìn bầu trời đêm, có cảm giác hôn mê, nhưng là hấn không thể ngắt đi, ngàn châm trong đầu Ly Nhược còn chưa lấy ra, Đại nhi sống chết không rõ, hấn không thể ngã xuống.

Khoanh chân ngồi trong nước, nước lưu động mang theo thân mình một mỗi, ngưng thần tụ khí, hấn che giấu chân khí tụ tập tại bả vai, qua xương quai xanh bị đứt không cách nào đi lên, nhưng nếu cứ như vậy đi xuống, toàn bộ cánh tay phải của hấn, có thể bị phế bỏ.

Ánh mắt rơi vào Bạch Ly Nhược bên bờ, áo đỏ thắm đã bị rách tả tơi, mặt nàng tái nhợt, phản xạ Thủy Quang, không chút sinh khí, môi dưới có lỗ máu, vết máu đã đông lại, cả khuôn mặt xinh đẹp kinh tâm động phách.

Hắn khẽ thở dốc, coi như phé đi cánh tay này, hắn không thể để nàng xảy ra chuyện, nhắm hai mắt thật chặt, chân khí của hắn vận hành toàn thân, cổ nén đau đớn, cường ép xương cốt vai phải mạnh mẽ tiếp lên, khuôn mặt tái nhợt rỉ ra từng hột mồ hôi lớn chùng hạt đậu, tiêu tán ở trong nước.

Bạch Ly Nhược chậm chạp tỉnh lại, cả người như bị xe đè nát chướng ngại vật, nức cười áo đỏ thắm ở trên người, nàng giãy giụa bò dậy, nhìn thấy Phong Mạc Thần mạnh mẽ vận chuyển chân khí trong nước.

Nàng nhảy xuống nước, ôm chặt lấy hắn từ phía sau, ghé vào lỗ tai hắn nói tựa như uyển chuyển, tựa như khóc khẽ, nước mắt của nàng rơi xuống bờ vai hắn, mặt tái nhợt chạm vào cổ nhuộm máu của hắn.

“Thần, Thần -” nàng gào thét ở bên cạnh hắn, nước mắt lăn lăn rơi xuống.

Phong Mạc Thần chậm rãi mở mắt, hơi xoay người lại nhìn nàng, đôi môi run rẩy, yếu ớt nói “Ly Nhược, phía sau con suối nhỏ này có một sơn động, bên trong đã chuẩn bị thức ăn nước uống trong một tháng, người ở bên trong chờ ta, ta giúp người lấy đá nam châm ngàn năm, còn tìm cả Huyền Đại về nữa.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, cái gì nàng cũng không cần, không cần đá nam châm, không cần Huyền Đại, nàng chỉ muốn hắn, chỉ cần cùng hắn, dù là mười ngày hay một tháng, nàng chỉ muốn chết trong lòng hắn.

“Thần, ta không cần, ta không muốn người chết trước ta, ta thật sự không muốn.” Bạch Ly Nhược khóc thành tiếng, giọng nói khản đặc, đột nhiên nhớ tới phát một ngày, người kia ở bên gối nàng, nói với nàng “Nếu quả thật có ngày đó, ta nguyện rời đi trước người, bởi vì còn sống, mới là thống khổ nhất, ta sẽ chăm sóc Huyền Đại trưởng thành, sau đó tìm người trên đường hoàng tuyền.”

“Thần, ta không muốn một mình sống, ta không muốn.” nước mắt Bạch Ly Nhược rơi như mưa, thanh âm khàn khàn, tê tâm liệt phế.

198. Cuốn 4 – Chương 198

Chương 198: CHỮA THƯƠNG Ở SƠN ĐỘNG 1

“Thần, ta không muốn sống một mình, ta không muốn.” Nước mắt Bạch Ly Nhược rơi như mưa, giọng nói khàn khàn, xé nát tâm can.

“Đồ ngốc, chúng ta đều còn sống, Đại Nhi còn chờ chúng ta tới cứu, Ly Nhược, nàng đến sơn động chờ ta, ta sẽ mang Đại Nhi về tìm nàng.” Sắc mặt Phong Mạc Thần trắng bệch như tờ giấy, bả vai vẫn đang nhỏ máu, nước suối đã bị nhuộm thành màu đỏ, gương mặt hắn cương nghị, quật cường, bất khuất, bàn tay lạnh lẽo cầm tay Bạch Ly Nhược trong nước.

“Không, bây giờ chàng không thể đi, bọn họ đã tính toán chuẩn xác chàng sẽ đi tìm bọn họ về việc nam châm, Thần, chàng nghe ta nói, ngàn năm trong đầu ta tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta còn nhiều thời gian, dừng lại rơi vào bẫy của bọn họ.” Bạch Ly Nhược ôm chặt lấy Phong Mạc Thần, đôi má dán trên lưng hắn ướt đầm, gất gao, không có một khe hở nào.

“Không được, bọn họ sẽ dùng tiếng sáo khổng chế ngàn năm, đau đớn này, căn bản nàng không chịu được.” Phong Mạc Thần vừa nói vừa đi lên bờ, Bạch Ly Nhược phía sau lại ôm chặt lấy thân thể hắn, sống chết không chịu buông ra.

“Nhược Nhi, nàng nghe lời ta, bọn họ đơn giản là sợ ta uy hiếp đến giang sơn bọn họ, nhưng mà năm vạn đại quân đóng quân nơi Mạn Bắc, bọn họ không dám đụng đến ta đâu.” Phong Mạc Thần tách mấy ngón tay Bạch Ly Nhược ra, thân thể lạnh lẽo dường như muốn đóng tuyết, móng sắt nằm ở xương bả vai của hắn có độc.

“Không, không, ta không buông ra, chàng chẳng lẽ không hiểu sao? Thượng Quan Kiêu muốn giết chàng để báo thù cho Thượng Quan Yến, Vân Cảnh Mạch chỉ lợi dụng Thượng Quan Kiêu, Vân Cảnh Mạch không hề lo lắng năm vạn tinh binh kia, có Thượng Quan Kiêu giúp hấn gánh hết tất cả tội danh, Thần, ta không muốn chàng đi chịu chết.” Ngón tay Bạch Ly Nhược bị tách ra, cánh tay lại càng ôm eo hấn chặt hơn, nước mắt nàng rơi như mưa phía sau hấn, những giọt lệ nóng nhỏ trên lưng lạnh của hấn, đốt thân thể hấn run rẩy từng cơn.

“Nhược Nhi, sao nàng ngốc như vậy, ta đã trúng độc, ta sẽ dùng sinh mệnh khiếm khuyết này đổi lại bình an cho nàng và Đại Nhi.” Phong Mạc Thần đứng ở đó, sắc mặt vô cùng thê lương, hấn không cách nào tách tay Bạch Ly Nhược ra nữa, chỉ đứng yên tại chỗ mà thôi.

Bạch Ly Nhược lắc đầu không ngừng, khóc đến khàn cả cổ, tay nàng ôm chặt vòng eo của hấn, giống như sợ rằng chỉ cần nàng hơi lỏng tay hấn sẽ bỏ nàng đi “Thần, cho dù chết, chúng ta cũng phải chết chung một chỗ. Đại Nhi có trời bảo hộ, hấn sẽ không xảy ra việc gì.”

Phong Mạc Thần há miệng thở dốc, từ từ quay đầu, ôm chặt Bạch Ly Nhược, bầu trời đen tối bỗng nhiên đổ mưa, mưa như trút nước, hai người đứng trong nước suối, ôm chặt lấy nhau thật lâu cũng không tách ra.

Trong cơn mưa, Bạch Ly Nhược lạnh run, tóc bết trên gương mặt tái nhợt, không ngừng nhỏ nước trên trán, áo cưới đỏ thắm đã bị nàng cởi ra, quần áo trong màu trắng ướt đầm dán lên từng đường cong đẹp đẽ của cơ thể nàng.

Toàn thân Phong Mạc Thần cũng ướt đầm, bên ngoài cơn mưa vang lên từng trận sóng mùa xuân, mưa như trút nước đổ xuống, hấn cởi áo ra, vết thương trên vai biến thành màu đen, Bạch Ly Nhược nhìn thương tích của hấn, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm chặt, móng tay cắm sâu vào da thịt nhưng lại không cảm giác đau.

Phong Mạc Thần cầm quần áo lau khô nước trên thân thể, sau đó thì chất củi nhóm lửa, ánh lửa đỏ bùng chiếu rọi gương mặt trắng bệch của hấn, hấn ngẩng đầu nhìn Bạch Ly Nhược đang run rẩy “Nhược Nhi, cởi quần áo ra đi, để như vậy sẽ cảm lạnh.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nước trên tóc văng khắp nơi, Phong Mạc Thần thở dài, đi vào trong động trải chăn bông lên giường đá.

Hấn cởi y phục Bạch Ly Nhược, nàng nắm chặt lấy tay hấn, đôi mắt ướt nhìn hấn “Thần, chàng không cần chăm sóc ta, thương tích của chàng.”

“Không sao cả, bị thương ngoài da mà thôi.” Phong Mạc Thần thản nhiên, cởi dây lưng bên hông Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược cúi đầu nắm chặt tay hấn, không chịu để hấn kéo đai lưng của mình ra.

“Đã là vợ chồng lâu rồi, nàng vẫn e lệ như vậy?” Phong Mạc Thần mỉm cười thản nhiên, đẩy tay nàng ra, kéo vạt áo nàng, lúc hấn thấy những vết bầm trên thân thể nàng, bỗng nhiên đôi mắt tối sầm lại.

Đôi mắt Bạch Ly Nhược rung rung, môi run rẩy, nhìn hấn. Sắc mặt Phong Mạc Thần vô cùng khó chịu, tiếng nói lạnh lẽo đến tận xương “Là ai làm? Vân Thiên Mạch?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nhào vào trong lòng Phong Mạc Thần “Là tiếng sáo, ta nghe thấy tiếng sáo.”

Phong Mạc Thần mím môi, lột bỏ tất cả quần áo của Bạch Ly Nhược, kiểm tra cơ thể nàng từng chút một, rất nhiều nơi có máu bầm, toàn bộ từ trong ra ngoài, giống như là máu không bùng ra được, cho nên hình thành bầm tím dưới da.

Hấn vuốt ve thân thể trơn láng của nàng, thấp giọng nói “Bọn họ dùng tiếng sáo bắt nàng?”

Bạch Ly Nhược gật đầu, nước mắt rơi trên da thịt màu đồng của hấn, Phong Mạc Thần không nói được một lời, phơi quần áo Bạch Ly Nhược lên giá gỗ, dùng lửa hong khô, gương mặt hấn vô cùng lạnh lùng.

Bạch Ly Nhược ôm lấy hấn từ phía sau, tiếng nói run rẩy “Thần, ta chịu đựng được, tất cả đau đớn ta đều chịu được, chàng phải đồng ý với ta, dùng công sức độc, để mình mau chóng phục hồi, chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi nơi này, đi tìm Đại Nhi, có được không?”

Phong Mạc Thần không nói gì, chỉ xoay người mang chăn bông sạch sẽ bao nửa thân thể để trần của Bạch Ly Nhược, hẩn xoa mái tóc nàng ướt đẫm, dùng nội lực hong khô tóc nàng, đẩy mắt đen hun hút, như đại dương ban đêm.

Hai bàn tay Bạch Ly Nhược ôm chặt cổ hẩn, thân thể hẩn lạnh khiến người ta sợ hãi, cánh tay trắng nõn của nàng sáng ngời trong ánh lửa của sơn động, nàng hôn nhẹ lên môi hẩn, hôn từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng mút yếm hầu ở cổ hẩn, nàng kề vào tai hẩn dịu dàng mê hoặc “Thần, ta yêu chàng.”

Tim Phong Mạc Thần bắt đầu sôi trào, đôi mắt từ từ thêm sâu sắc, hẩn cầm lấy tay đang trêu chọc trước ngực hẩn, hơi đau khổ nói “Nàng yên tâm, ta chắc chắn sẽ không để nàng ở lại một mình, nàng không cần lấy phương pháp này bắt ta ở lại.”

Mặt Bạch Ly Nhược ửng đỏ, đôi mắt mê ly nhìn hẩn, muốn nói rồi lại thôi “Ta không có, chỉ là.”

Nàng cúi đầu, mặt đỏ ửng đến tận mang tai, Phong Mạc Thần thở dài, ôm nàng đang bị quấn trong chăn bông, hạ giọng nói “Hiện tại toàn thân nàng đang bị thương, ta chỉ sợ làm đau nàng, nhưng mà nàng.”

Bạch Ly Nhược chôn mặt ở cổ hẩn mỉm cười, lúc nhìn thấy miệng vết thương ở bên vai phải của hẩn, đôi mắt khê biến, hẩn dùng tay phải cầm kiếm, tư thế hẩn múa kiếm rất đẹp, nàng không muốn về sau hẩn không thể dùng kiếm được nữa.

Tay nàng dường như vô thức xoa vết thương trên vai hẩn, nếu thật sự không hút độc ra, cánh tay của hẩn sợ là về sau này cũng không thể ôm nàng được nữa.

199. Cuốn 4 – Chương 199

Chương 199: CHỮA THƯƠNG Ở SƠN ĐỘNG (2)

Phong Mạc Thần đặt nàng trên giường đá lạnh cứng, cúi người nhìn nàng, tóc dài trước ngực hẩn vén ở gương mặt nàng, ngứa ngáy tê dại, ánh mắt hẩn nhìn nàng thâm sâu, không hề chớp mắt nói “Nhược Nhi, nàng xác định, không sợ đau hả?”

Bạch Ly Nhược chớp mắt một cái, hai bàn tay ở cổ hẩn kéo hẩn xuống, môi mềm khắc trên môi hẩn, Phong Mạc Thần kêu lên một tiếng đau đớn, biến bị động thành chủ động, lưỡi luồn vào trong miệng nàng, quấn quít lấy lưỡi nàng, cho đến khi hai người thở hỗn hển, hít thở không đều mới rời ra.

Bàn tay to của Phong Mạc Thần không ngừng chuyển động trên thân thể nàng, tay hẩn vô cùng lạnh lẽo, làm cho thân thể Bạch Ly Nhược co rúm lại. Phong Mạc Thần cảm nhận được nàng run rẩy, tựa đầu lên ngực nàng thở gấp, lửa tình hừng hực trong mắt, khàn giọng nói “Nàng đợi ta một chút.”

Hẩn đứng dậy đi đến đóng lửa, hai tay hơ trên lửa, mãi cho đến khi toàn thân hẩn nguội lại, hẩn mới đi đến bên nàng. Hẩn trúng hàn độc, bắt đầu theo bả vai kết băng hết tất cả góc ngách trong cơ thể hẩn, hẩn sợ làm lạnh nàng.

Không đợi hẩn cởi quần áo, Bạch Ly Nhược đã đứng dậy khỏi chăn bông, hai người ôm nhau, lưỡi hẩn liếm bờ môi nàng, lướt qua cằm nàng, lại đưa đến cổ nàng, sau cùng là ngậm lấy ngực căng tròn của nàng.

Đôi mắt Bạch Ly Nhược mê ly, đôi mắt quyến rũ dịu dàng, tay nàng đan vào tóc hẩn, môi nàng hôn lên tóc hẩn, ngón tay trắng mịn của nàng không ngừng ma sát trên thân thể hẩn, nàng từ từ nghe tiếng hẩn càng thở dốc.

Hẩn ngẩng đầu, đôi mắt đầy lửa nhìn nàng gắt gao, nhìn gương mặt nàng không chùn bước, hung hẩn hôn lên môi nàng, bị hẩn bất thành linh hồn tới nàng ngửa ra phía sau, cánh tay hẩn mạnh mẽ ôm chặt vòng eo thon của nàng.

Nàng bắt đắ dĩ đặt tay lên bờ vai hấn, cả người đã bị hấn đè lên tấm da hổ trong sơn động, nộ hôn của hấn còn kịch liệt hơn mưa lớn bên ngoài, nàng bị lạc trong nộ hôn mê muội của hấn, hai tay chỉ có thể bấu chặt vào vai hấn.

Hấn bị thương khiến tim nàng đau đớn, nhưng đau đớn này lại kích thích hấn, khiến hấn càng thêm mãnh liệt khát khao nàng, tay hấn lướt qua bụng dưới nàng, đi thẳng đến tư mật giữa đùi nàng.

Thô lỗ của hấn làm cho nàng có chút đau đớn, nàng bắt an rên một tiếng, nghiêng đầu né tránh nộ hôn mãnh liệt của hấn, nộ hôn hấn liền rơi trên cổ nàng, hung hấn mút liếm cổ nàng, ngón tay hấn đẩy đóa hoa đang nhắm chặt của nàng ra, không ngừng mở rộng thăm dò.

Bạch Ly Nhược thở dốc không ngừng, học nộ hôn của hấn, liếm bả vai căng cứng của hấn, Phong Mạc Thần bên cạnh sụp đổ, ngẩng đầu nhìn nàng, một tay nâng đùi nàng lên, nói khàn khàn “Có thể như vậy không? Hay là chúng ta nên đổi đến giường?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, trái tim trong ngực dường như muốn nhảy ra, tư thế khó khăn như vậy, khiến nàng khó chịu đến muốn ngất, nàng lắc đầu không ngừng, đôi mắt mê hoặc “Cứ như vậy.”

Phong Mạc Thần nâng đùi phải của nàng lên, để chân nàng đặt trên vai trái không bị thương của hấn, nóng bỏng dưới thân đánh thẳng một mạch, Bạch Ly Nhược hét lên một tiếng, cuống quýt bám lấy hấn, một mũi chân của nàng chắm đất, cơ bản là không thể chống đỡ sức nặng toàn thân, chỉ có thể bám chặt lấy hấn, sợ mình té xuống.

Phong Mạc Thần không ngừng nâng cơ thể của mình, không ngừng ra vào, nàng chặt chẽ mềm mại khiến hấn đỏ mồ hôi đầm đìa, va chạm của hấn khiến nàng hét lên, gặm bờ vai của hấn, Phong Mạc Thần nhắm mắt lại, cảm thụ nàng mang đến cho hấn tiêu hồn thực cốt.

Mồ hôi lạnh trên trán Bạch Ly Nhược chảy ra, Phong Mạc Thần hoàn toàn không phát hiện, chỉ là không ngừng tiến lên xâm lược, môi nàng cắn chặt bả vai bị thương của hấn, hung hấn mút liếm, hấn đang đắm chìm vào dục vọng, cơ bản không hề biết được.

Bạch Ly Nhược mỉm cười thừa nhận hấn mang từng đợt sóng tình nhấn chìm nàng hết lần này đến lần khác, cho đến khi bả vai bị thương của hấn ra máu đỏ tươi, nàng mới thông thả rời khỏi bờ vai hấn, để lại trên cổ hấn một vết hôn mờ nhạt.

Phong Mạc Thần càng ngày càng không thể thỏa mãn tư thế như vậy, hấn nâng một chân khác của nàng lên, mở rộng thân nàng ra, hung hấn vọt sâu vào cơ thể nàng. Bạch Ly Nhược dường như muốn ngất đi, nàng run rẩy ôm cổ hấn, nức nở “Ngừng, ngừng lại.”

Nàng bắt đầu cầu xin, Phong Mạc Thần thở hổn hển, thân dưới dừng lại, nói khẽ “Đổi tư thế một chút, như vậy, nàng sẽ chịu không nổi.”

Bạch Ly Nhược yếu ớt gật đầu, cánh môi dính máu tươi của hấn như một đóa hoa hồng xinh đẹp nở rộ.

Phong Mạc Thần cúi đầu hôn lên môi nàng, lại bị nàng cuống quýt né tránh, nàng thở dốc không ngừng “Để ta nghỉ một lát.”

Phong Mạc Thần mỉm cười “Được”

Hấn ôm nàng, thân dưới nóng bỏng từ đầu đến cuối không có rời khỏi lối vào ấm áp của nàng, hấn ôm nàng trở lại giường lạnh cứng, nằm ở trên người nàng nói “Được chưa? Chúng ta tiếp tục.”

Bạch Ly Nhược nắm chặt lấy hấn, sắc mặt tái nhợt nói “Có thể thôi hay không, ta thật là khó chịu.”

“Không thể, nàng ngoan ngoãn phối hợp một chút, sẽ kết thúc nhanh thôi, nàng mà cứ như vậy, ta không biết mình sẽ làm ra chuyện gì.” Hấn mỉm cười cảnh cáo nàng, động đẩy thăm dò cơ thể nàng một cái, nàng liên tục thét chói tai.

“Chàng đừng nhìn mặt ta.” Bạch Ly Nhược thở dốc, hai tay che mặt nàng, nàng sợ hấn nhìn ra nàng trúng độc.

“Được, chúng ta làm từ phía sau.” Phong Mạc Thần vô cùng vui vẻ nói chuyện, rút vật nóng bỏng to lớn của mình ra, sau đó chuyển người nằn lại, đề vòng eo của nằn xuống, dùng tay thăm dò một chút, tiếp theo là động eo mình, toàn bộ tiến vào.

Bạch Ly Nhược ghé mặt trên gối khóc, mệt mỏi nằm đó, chỉ có vòng eo là bị hắn kìm chặt, thân thể nằn càng ngày càng lạnh, cuối cùng nằn co rú kịch liệt, hắn run rẩy phóng thích ra.

Ôm lưng của nằn, thông thả động vài cái trong cơ thể nằn, đem tất cả nóng bỏng đưa sâu vào trong cơ thể nằn. Phong Mạc Thần thở dốc một tiếng, đại khái là chảy quá nhiều mồ hôi, hàn độc giống như đã giảm bớt một chút, hắn hơi quay đầu nhìn vết thương trên vai mình đỏ tươi, mắt biến đổi rõ rệt, nghiêm nghị nhìn qua thân thể Bạch Ly Nhược, nhìn thân thể trắng bệch của nằn cuộn tròn lại, lạnh lùng nói “Nằn điên rồi sao? Dám hút độc giúp ta?”

Hơi thở Bạch Ly Nhược mong manh, khỏe môi mỉm cười yếu ớt “Ta không sao, chỉ là một chút tàn độc mà thôi, chất độc thật sự, ta đã nhổ ra.”

200. Cuốn 4 – Chương 200

Chương 200: CHỮA THƯƠNG Ở SƠN ĐỘNG 3

Phong Mạc Thần cắn răng thở dài, muốn nói rồi lại thôi, Bạch Ly Nhược được hắn ôm trong lòng, thở thề nói “Thần, chúng ta đều không sao, chàng yên tâm.”

“Có đôi khi, nằn thông minh khiến người ta vô kế khả thi, nhưng cũng có đôi khi lại ngu muội khiến cho người ta nghiêng ngã nghiêng lợi, Nhược Nhi, nằn như vậy, chỉ làm cho lực phản kháng của nằn giảm xuống, không thể khổng chế được tiếng sáo.” Phong Mạc Thần lạnh lùng trách Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược chỉ mỉm cười, dựa vào ngực hắn, im lặng không nói.

Phong Mạc Thần ngồi xếp bằng vận công bức độc, Bạch Ly Nhược dựa vào lưng hắn chớp mắt, chân khí hắn vận hành quanh thân thể, võ học đạo gia thuần túy phát ra màu vàng ở lòng bàn tay hắn.

Đột nhiên hắn mở mắt, bàn tay giơng lên, làm tắt lửa trong động, trong bóng đêm, khói trắng từ đồng lửa tàn từ từ bốc lên bay vào mũi.

Bạch Ly Nhược che miệng nói “Sao vậy?”

“Có người đang đến gần, người này võ công không kém.” Về mặt Phong Mạc Thần nghiêm trọng, khẩn trương.

Bạch Ly Nhược đứng dậy cầm lấy y phục bên cạnh đồng lửa tàn, vừa mặc vừa nói “Có bao nhiêu người đến? Có thể tìm ra nơi này không?”

“Có ba người đến, trong đó hắn có một nữ nhân, bọn họ chắc không tìm thấy sơn động này, cho nên lục soát bên ngoài.” Phong Mạc Thần thần nhiên, chân mày có sát khí đông lại, nội lực trong lòng bàn tay thu lại, miệng vết thương trên bả vai đã cầm máu.

Bạch Ly Nhược xả những dây leo màu xanh trước cửa động xuống, Phong Mạc Thần lạnh lùng nói “Vô dụng, bọn họ đã hạ hàn độc trên người ta, loại độc này luyện từ trên thân rắn, chỉ cần bọn họ thả loại rắn này ra, rắn sẽ tự tìm đến chúng ta.”

Tay Bạch Ly Nhược khẽ run, sắc mặt tái mét, quay đầu nhìn Phong Mạc Thần, sắc mặt hắn trên mặt trắng bệch không có miếng máu nào, vậy mà so với quần áo trắng trên người vẫn còn trắng hơn.

Phong Mạc Thần có chút không nỡ, đứng lên đi đến bên cạnh nằn, trầm giọng nói “Đừng lo, hàn độc trên thân ta nhiều hơn, chờ một chút ta ra ngoài đánh lạc hướng những con rắn ấy, nằn đứng ở đây, bọn họ chắc sẽ không tìm thấy nằn.”

Bạch Ly Nhược nhíu mày nhìn hắn, có chút khó tin nói “Vì sao bây giờ chàng còn sử dụng biện pháp xả thân cứu người ngu dốt như vậy? Chẳng lẽ chàng không biết, chàng xảy ra chuyện, ta có thể sống một mình sao?”

Phong Mạc Thần thở dài như có như không, đôi mắt sâu lắng sáng trong bóng đêm như hai viên trân châu, môi hắn nhúc nhích, như muốn nói gì đó nhưng lại không, chỉ thản nhiên “Ta không sao, chỉ cần nàng ngoan ngoãn trong động chờ ta, ta cam đoan, trời vừa sáng, ta nhất định sẽ trở về.”

“Không thể nào. Nếu chàng nắm chắc như thế, thì mang ta cùng đi, khi ta tỉnh lại trong lòng Vân Thiên Mạch nhìn thấy chàng đầy máu, ngay lúc đó ta đã quyết định cho dù sống hay chết cũng sẽ không rời chàng nửa bước, dù cho ta sẽ trở thành gánh nặng của chàng.” Bạch Ly Nhược bình tĩnh nhìn hắn, đôi mắt kiên định chưa từng có.

Phong Mạc Thần gật đầu miễn cưỡng, mím môi, có chút ghen ngào, tay hắn run rẩy nắm tay nàng, trong mắt dường như có nước “Nhược nhi, ta từ nhỏ đã lớn lên trong thù hận, mẫu phi chỉ dạy ta phải đạt được thiên hạ này. Ta không biết yêu một người là như thế nào, cũng không biết yêu là gì. Nếu có một ngày, ta làm tổn thương nàng, nàng phải nhớ kỹ những lời ta nói hôm nay, ta chắc chắn không phụ nàng, những lời hứa hẠ với nàng, nhất định sẽ làm được.”

Bạch Ly Nhược lau lệ ngay khóe mắt, nàng dựa vào ngực hắn, nói xa xôi “Nếu chàng đã vì ta vứt bỏ thiên hạ, ta còn gì không tin chàng nữa? Thần, ở lại trong động, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, chúng ta cùng sống cùng chết.”

Phong Mạc Thần nắm tay nàng, gật đầu không ngừng, có những lời nàng, như vậy là đủ rồi.

Rắn chưa đến, nhưng tiếng sáo khiến người ta sợ hãi đã đến, Bạch Ly Nhược đau đến đổ mồ hôi lạnh, Phong Mạc Thần ôm nàng, trong mắt lộ ra vẻ lo lắng, nếu nàng động tĩnh quá lớn, tất là đưa đến cao thủ bên ngoài. Nhưng mà trong lòng đau đớn như vậy, hắn không biết, nàng có thể chịu đựng nổi hay không.

Ngón tay Phong Mạc Thần cho vào miệng nàng, nàng hung hãn cắn, máu tươi theo yết hầu nàng chảy xuống, hốc mắt nàng đầy nước, nhưng vẫn mỉm cười như cũ.

Phong Mạc Thần ngẩng đầu thở dài “Nhược Nhi, nàng kêu lên đi, để cho bọn họ thả rắn ra, chúng ta rõ ràng là không trốn thoát.”

“Còn cơ hội, chúng ta sẽ không thể buông xuôi như vậy.” Khóe môi Bạch Ly Nhược tràn ra tơ máu, bây giờ, chính là máu của nàng, từ từ, máu tươi cũng theo hơi thở của nàng mà ào ra, Phong Mạc Thần ôm nàng trong lòng, không đành lòng hôn lên lông mày của nàng.

“Ly Nhược, xin lỗi nàng.” Phong Mạc Thần điểm huyết khúc trì của nàng, lại nhanh chóng điểm vào cổ họng nàng một cái, Bạch Ly Nhược gào thét “A.”

Nàng có thể chịu được đau đớn mà tiếng sáo mang lại cho nàng, lại không thể nào đau đớn hắn mang lại cho nàng, Bạch Ly Nhược khó hiểu nhìn hắn, khóe môi ngày càng chảy nhiều máu, Phong Mạc Thần cúi đầu hôn môi nàng “Chúng ta không hẳn là không thoát được, mà là trốn không được.”

Dây leo che giấu sơn động, trong động dấy lên ánh lửa, toàn thân Bạch Thanh Loan mặc y phục màu đen đứng trước cửa động, cười lạnh nhìn Phong Mạc Thần, chiết phiến trong tay Vân Cảnh Mạch khẽ lay động, chỉ có bộ dáng hoàn toàn nhìn không ra là một người lòng dạ rắn rết.

Bên cạnh là Tử Y hộ pháp La Sát Môn, ống sáo xanh biết trong tay, hắn nghiêm mặt lạnh lùng, nhìn Phong Mạc Thần ôm Bạch Ly Nhược trong động, gập cao thủ chân chính, không cần so chiêu, cũng đã suy nghĩ đến đối phương.

“Tiểu bạch xà của ta còn chưa thả ra, Phong Mạc Thần, ta đúng là vẫn còn xem trọng ngươi.” Vân Cảnh Mạch mỉm cười, trong mắt lạnh lẽo vô cùng.

“Đúng vậy, ngươi quả thật xem trọng ta, ta chỉ là một người dân dã sống lang thang, lại khiến Lăng Vương đại giá như vậy, quả nhiên là áy náy.” Phong Mạc Thần thản nhiên lau vết máu trên môi Bạch Ly Nhược, đỡ nàng dựa vào vách tường, đứng lên nói “Mạng của ta có thể cho ngươi, nhưng ta muốn ngươi lấy ngân châm trong đầu Ly Nhược ra.”

“Kiêm điệp tình thâm, bội phục bội phục.” Vân Cảnh Mạch gật đầu, chiết phiên phóng ra một chút sắc bén, Phong Mạc Thần vung tay áo “Thành thịnh, thành thịnh, thành thịnh.” 3 cái rớt xuống, ngân châm sắc nhọn đã đóng trên vách tường đá, cắm sâu vào đá ba phân.

“Võ công của ngươi, càng làm ta bội phục” Vân Cảnh Mạch gật đầu như cũ, nhìn Phong Mạc Thần thưởng thức, hần liếc nhìn Bạch Thanh Loan một cái, thần nhiên nói “Có người vì người cầu tình, cho nên hiện tại ta không muốn cho người chết, chỉ cần ngươi đồng ý nuốt thất tâm hoàn của ta, ta buông tha Bạch Ly Nhược.”

201. Cuốn 4 – Chương 201

Chương 201: KIÊM ĐIỆP TÌNH THÂM

Vân Cảnh Mạch ra hiệu với Tử Y hộ pháp, Tử Y hộ pháp lấy một bình sứ từ trong lòng ra, lạnh lùng ném cho Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần gơ tay đón lấy.

Bạch Ly Nhược ngồi trên mặt đất nhìn hần lắc đầu không được, Thất tâm hoàn, tên cũng là nghĩa, mất đi tất cả ý thức tâm trí, sau khi nuốt vào sẽ biến thành con rối của Vân Cảnh Mạch, đây là phương pháp La Sát Môn không chế thủ hạ.

Phong Mạc Thần nhìn bình sứ trong tay, lạnh lùng liếc nhìn Bạch Thanh Loan, thần nhiên nói “Ta muốn, trước tiên ngươi lấy ngân châm trong đầu Bạch Ly Nhược ra, nếu không, tất cả không thể thương lượng.”

“Ngươi cho rằng, ta lấy ngân châm trong đầu nàng ra, ngươi có cơ hội mang nàng đi sao?” Vân Cảnh Mạch thần nhiên, ra vẻ bày mưu nghĩ kế.

Phong Mạc Thần nhìn bình sứ trắng im lặng vài giây, lạnh lùng nói “Nhân phẩm của ta, ngươi tuyệt đối có thể tin tưởng, mà nhân phẩm của ngươi, ta một chút cũng không tin được.”

Bạch Thanh Loan cố nén cười rất đau khổ, lại nhìn thấy Vân Cảnh Mạch thờ ơ, nàng che miệng, quay đầu nhìn Vân Cảnh Mạch nói “Ta cũng cảm thấy, trước tiên chàng nên lấy ngân châm trong đầu Ly Nhược ra.”

Gân xanh trên trán Vân Cảnh Mạch giựt giựt, nắm chặt cây quạt, ánh mắt nhìn Bạch Thanh Loan dường như là muốn đánh nhau, Bạch Thanh Loan lắc đầu “Coi như ta chưa nói gì.”

“Mang Bạch Ly Nhược qua đây.” Vân Cảnh Mạch nói với Tử Y bên cạnh.

Tử Y tiến lên, Bạch Ly Nhược lui về phía sau, hoảng sợ nhìn Phong Mạc Thần thờ ơ bên cạnh, run giọng nói “Thần, ta không muốn đi qua đó.”

“Nhược Nhi, nàng yên tâm, nếu hần dám làm thế nào, ta tuyệt đối sẽ lấy tính mạng hần ở trong sơn động.” Phong Mạc Thần nghiêm nghị nhìn Vân Cảnh Mạch, trong mắt đầy sát ý, làm cho người ta không rét mà run.

Đầu Bạch Ly Nhược vẫn đau như cũ, nàng run rẩy đứng lên, muốn lấy bình sứ trong tay Phong Mạc Thần, lại bị hần tránh đi, Tử Y bắt được cổ tay nàng, lạnh lùng nói với Phong Mạc Thần “Ngươi là cao thủ đệ nhất, ta sẽ không bỏ qua cơ hội giết ngươi.”

“Ta đợi ngươi.” Phong Mạc Thần lạnh lùng.

Tử Y tóm lấy Bạch Ly Nhược đến trước mặt Vân Cảnh Mạch, tay Vân Cảnh Mạch lấy trâm cài tóc trên đầu Bạch Thanh Loan, nhổ đuôi trâm cài ra, lạnh lùng dùng nội lực đặt lên huyệt thái dương của Bạch Ly Nhược, “vù” một cái, hai cây ngân châm bén nhọn xuất hiện tại thân trâm.

Bạch Thanh Loan mở to hai mắt, không thể tin nói “Chàng đem nam châm tặng cho ta? Đó giờ nam châm vẫn ở trên người ta?”

“Đúng vậy, vẫn ở trên người của nàng, làm khó nàng rồi, mỗi ngày lục tung trong thư phòng của ta.” Vân Cảnh Mạch thần nhiên châm chọc, nghiêm nghị liếc mắt nhìn Phong Mạc Thần.

Khóe môi Phong Mạc Thần nhếch lên một nụ cười lạnh, gương mặt vô cùng điển trai hiện lên vẻ khinh thường, làm được loại vợ chồng lúc nào cũng phòng bị lẫn nhau, cũng coi như hiếm thấy xưa nay. Hắn mở bình sứ ra, đổ ra viên thuốc bên trong, không chút do dự nuốt xuống.

Tử Y nheo mắt tiến lên, vươn hai ngón tay dò xét cổ họng hắn, khẽ gật đầu với Vân Cảnh Mạch, ý nói quả thật đã nuốt vào.

Phong Mạc Thần đẩy tay Tử Y ra, mặt không chút thay đổi nói “Bây giờ, có thể đem một cây ngân châm còn lại lấy ra chưa?”

Vân Cảnh Mạch cười cực kỳ gian trá, quỷ kế bị vạch trần, không hề xấu hổ, gật đầu nói “Đương nhiên là có thể.”

Tay lấy ra cây ngân châm sau cùng trong đầu Bạch Ly Nhược, đầu Bạch Ly Nhược đã được lấy ngân châm ra, trong phút chốc minh mẫn trở lại, Tử Y bên cạnh giải nguyệt đạo của nàng, nàng giơ tay muốn đánh Vân Cảnh Mạch, lại bị Tử Y Tử Y chặn được, tắt nàng ngã xuống đất.

Nàng chậm chạp ngẩng đầu, nhìn biểu tình cứng ngắc của Phong Mạc Thần, khóe môi bị đánh vỡ tràn ra máu tươi, gần từng chữ nói “Chàng có biết chàng đã làm một chuyện rất ngu xuẩn không.”

Phong Mạc Thần mím môi, ánh mắt lúc sáng lúc tối, thản nhiên nói “Ta chỉ biết, không có gì quan trọng hơn so với tánh mạng của nàng.”

“Học được không? Sau này, mỗi ngày đều phải nói lời này với ta một lần.” Bạch Thanh Loan cười trêu ghẹo Vân Cảnh Mạch, Vân Cảnh Mạch liếc nàng một cái.

“Phong Mạc Thần, ngươi còn ba canh giờ, sau khi trời sáng, ngươi sẽ không biết họ của ngươi là gì, cũng sẽ không biết Bạch Ly Nhược là ai, thừa dịp còn ba canh giờ này, hãy nói lời tạm biệt với nàng đi, lập tức, ngươi sẽ có nhiệm vụ thứ nhất trong đời của ngươi.”

Vân Cảnh Mạch cười đi khỏi thạch động, Tử Y Tử Y đi theo phía sau, Bạch Thanh Loan vừa đi vừa quay đầu, thở dài nói “Ta đã giúp đỡ các ngươi hết sức.”

Phong Mạc Thần ngồi trên mặt đất, ôm chặt lấy Bạch Ly Nhược hắn đau xót lau đi vết máu trên môi nàng, vuốt ve gò má bị thương của nàng nói “Sau này, đừng đi tìm ta, coi như ta đã chết, nếu như gặp được Đại Nhi, hãy mang theo nó quy ẩn núi rừng, nếu không gặp được, nàng hãy sống một mình cho tốt, nhớ kỹ tính mạng nàng là ta lấy gì đổi về, cho nên, mặc kệ tương lai như thế nào, nàng cũng không được chết.”

“Thần, nói cho ta biết, biện pháp nào giải được thất tâm hoàn? Ta không thể nào bỏ được chàng, cũng như chàng không thể nào bỏ được ta, mặc kệ tương lai khổ cực bao nhiêu, chúng ta đều phải tiếp tục.” Bạch Ly Nhược tỉnh táo lại, nắm thật chặt tay Phong Mạc Thần.

“Không có cách giải, trừ khi người chết, trước khi chết ba canh giờ sẽ khôi phục thần trí, Ly Nhược, sau này đừng trở về tìm ta, ta không biết ta sẽ biến thành dáng vẻ gì, ta có thể làm nàng bị thương, cũng không cần đi tìm Vân Cảnh Mạch, nàng đâu không lại hắn.” Phong Mạc Thần ôm nàng, ôm chặt thân thể gầy yếu của nàng vào ngực, giống như muốn hòa nàng vào người.

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu vùng vẫy, từng chút từng chút hôn lên môi Phong Mạc Thần “Đừng nói nữa, cho dù chàng biến thành đại ma đầu giết người không chớp mắt, ta cũng sẽ không bỏ chàng, ta muốn cứu chàng, còn có Đại Nhi, ba người chúng ta nhất định sẽ còn sống.”

Phong Mạc Thần hôn lên môi nàng, gương mặt đau khổ “Nàng nhớ kỹ lời ta nói, đừng tìm ta, Vân Cảnh Mạch không từ làm chuyện xấu gì, tất nhiên sẽ dẫn tới sự phẫn nộ của dân chúng, sau khi trời sáng, nàng tìm một chỗ ở tại Huyền Sơn, sư phụ sẽ bảo vệ nàng chu toàn.”

Tay Bạch Ly Nhược vuốt ve gương mặt hắn, dăm chiêu hỏi “ Tỷ tỷ, là Bạch Thanh Loan, chàng cảm thấy nàng có thể tin tưởng được không?”

Sắc mặt Phong Mạc Thần khẽ biến đổi một chút, trong ánh sáng lại mờ ảo khó lường, thản nhiên nói “Nàng không cần tìm nàng ta, bây giờ Vân Cảnh Mạch không thể tin nàng ta, nàng đi tìm, nàng ta không thể giúp nàng, ngược lại còn hại nàng ta.”

“Thần, tỷ tỷ, thật sự người trong lòng tỷ, vẫn là chàng, phải không?” Bạch Ly Nhược nhìn Phong Mạc THần, dịu dàng nói ra những lời này.

Phong Mạc Thần chậm chạp lắc đầu, trầm mặc không nói, chỉ là ánh mắt đã nhìn ra phía xa ngoài động.

Hai tay Bạch Ly Nhược vuốt ve gò má hắn, hạ giọng nói “Ta nhìn ra được, lần đầu tiên gặp tỷ tỷ ở hoàng cung, ánh mắt tỷ nhìn ta có loại cảm ghét xa cách, khi đó ta liền hiểu được, có lẽ, vì tỷ thích chàng.”

202. Cuốn 4 – Chương 202

Chương 202: Trong lòng có cảm

“Đừng nói vậy, trước kia ta chỉ nhận nhầm người, mới có đoạn quá khứ hoang đường kia.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt vuốt ve khóe môi của nàng bị Tử Y Tử Y đánh rách, đáy mắt phấp một tia lạnh lẽo, khi nhìn thấy nàng phải cẩn thận hít thở, ánh mắt căng thẳng, con ngươi co rút nói “Tử Y Tử Y đáng chết, hắn hạ thủ nặng tay với người như vậy.”

Bạch Ly Nhược vuốt ve tay hắn mỉm cười, gương mặt trái xoan hiện lên đỏ ửng, hơi nũng nịu nói “Người cho rằng, tất cả mọi người đều như người, nâng niu ta trong lòng bàn tay sao?”

“Người ngốc quá.” Phong Mạc Thần cau mày, điểm nhẹ mũi nàng nói “Ta là trượng phu của người, đương nhiên phải nâng niu người trong lòng bàn tay mình rồi.”

“Vậy người có hối hận không, gặp loại thê tử hại nước hại dân như ta?” Bạch Ly Nhược cười, cả người đều dựa vào trên đùi hắn, ngược đầu, hai mắt trong veo mắt lấp lánh tinh quang.

“Không cho nói mình như vậy!” Phong Mạc Thần cau mày, ngón tay thon dài chậm rãi xen qua tóc mây, để ba búi tóc đen hoa lệ của nàng trải dài trên đùi hắn.

“Người khác đều nói như vậy, thậm chí ngay cả Chu Thanh cũng nghĩ như vậy, ta là yêu nữ hại nước hại dân, nếu như không phải là ta, người sẽ không phải vứt bỏ giang sơn, dân chúng cũng sẽ không khổ như vậy!” Bạch Ly Nhược nói tới những oán oán sâu kín, nhướn chặt chân mày, xinh đẹp tuyệt trần.

“Không có, không phải do người!” Phong Mạc Thần quả quyết, thở dài, đỡ thân thể nàng dậy tựa vào trong ngực hắn, chớp mũi nâng đỡ gương mặt của nàng nói “Ghi nhớ những điều đêm nay ta nói với người? Bất kể ta đã làm sai những việc gì, hãy tha thứ cho ta, không được tới tìm ta nữa, cũng không cần lại đi tìm Vân Cảnh Mạch. Còn một điều quan trọng nhất, hãy luôn nhớ rằng, ta yêu người!”

Bạch Ly Nhược nghẹn ngào, ngược mắt nhìn bên ngoài tối đen như mực, bầu trời đêm trước bình minh tối sâu như vậy, sâu làm nàng thổ dốc, nàng ôm thật chặt cổ hắn, nước mắt lăn rơi xuống, trong thanh âm lại không nghe ra bất kỳ điểm khác thường, “Thần, người đã làm hư ta, về sau không có người, ta làm sao có thể sống tiếp?”

“Vậy những lúc người không làm gì, hãy nghĩ về ta, nếu một mình ở trong núi buồn bực, thì hãy khảy đàn vẽ tranh, chắc người không biết, ta rất thích nghe người khảy đàn, đặc biệt là khúc dốc hết thiên hạ.” Phong Mạc Thần hôn lên nước mắt lăn dài trên gò má nàng, ôm nàng thật chặt vào trong ngực hắn, trời sắp gần sáng rồi sao? Vì sao thời gian ở cùng nhau lại ngắn như vậy? Hắn còn..., còn rất nhiều lời muốn nói với nàng.

“Người thích như vậy, sau này mỗi ngày ta đều khảy đàn, Thần, người chờ, hiện tại ta sẽ khảy cho người nghe!” Bạch Ly Nhược ngồi dậy, trên mặt tái nhợt có một tia hốt hoảng, chỉ là cặp kia doanh ba quang tuyến đồng, lóe sáng để cho hắn động lòng.

Hắn vuốt ve gương mặt của nàng, có chút thê lương nói “Nơi này, không có cảm.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nước mắt ở trong không khí bình minh phần rơi, nàng run rẩy thanh âm “Trong lòng có cảm!”

Phong Mạc Thần lẳng lặng nhìn nàng, chỉ thấy nàng đôi tay để vởi trước ngực, tay trái, tựa hồ câu động dây đàn, tay phải đỡ lấy, sau đó hai tay dẫn động không khí ở trước ngực hần, hần tựa hồ nghe thấy tiếng đàn âm vang, chậm rãi nhắm mắt lại, tiếng đàn kèm theo thanh âm thê lương của nàng vang lên trong sơn động.

“Đao kích thanh chung ti trúc khàn khàn

Người nào dẫn người nhìn ngoài thành chém giết

Thất trọng sa y máu tươi lụa trắng

Binh đến dưới thành sáu quân không phát

Ai ngờ gặp lại đã là sống chết không lời

Lúc ấy dây dưa qua tơ hồng ngàn tấp

Nghĩ sai thì hồng hết làm muốn không công

Vết sẹo kia của người nào vết thương cũ sẹo

Còn có thể không biến sắc uống trà

Đạp vỡ trận này thịnh thế pháo hoa

Huyết nhiễm giang sơn vẽ

Sao địch người mi gian một chút chu sa

Che thiên hạ cũng được

Thủy chung chỉ là một cuộc phồn hoa

Bích huyết nhiễm liền hoa đào

Chỉ muốn gặp lại người nước mắt rơi như mưa

Nghe đao kiếm mất tiếng

Cao lâu thoi thóp một hơi nghiêng sập”

Bạch Ly Nhược nghiêng đầu nhìn sắc trời đang sáng lên, môi dưới cắn ra tia máu, thanh lệ tràn ngập tại trong mắt, muốn rơi nhưng không để nó rơi xuống, sao trời lại mau không sáng như vậy? Tại sao lại muốn chia rẽ bọn họ?

Nàng nghẹn ngào không cách nào nói thành lời, động tác hai tây vẫn tiếp tục, Phong Mạc Thần chậm rãi mở mắt, nhìn bên ánh mặt trời bên ngoài sơn động, luồng sáng đầu tiên xuyên phá tầng mây, tiếp theo bầu trời biến thành sắc đỏ, sau đó hào quang soi rọi vạn trượng trong khoảnh khắc.

Hần lẳng lặng nhìn nàng, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng, âm thanh run rẩy “Nhược nhi, trời đã sáng.”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, nước mắt lăn dài trên hai gò má, xuyên thấu qua “Cầm” ở trước người nàng rơi xuống mặt đất, cả người nàng run rẩy “Còn chưa xong, chưa hết.”

Nàng ngửa đầu, nhìn ánh sáng tuyệt vọng bên ngoài, ánh mặt trời chói mắt chiếu rọi, nàng như đóa hoa trên vách đá bị bão táp lễ rửa tội, cả người cô run run, khó khăn mở miệng hát lên:

“Nói là nhất sinh mệnh phạm hoa đào

Ai là người coi là một ít quẻ

Nhất là không tỳ vết phong lưu không giả

Về lâu tây bờ bắn ngược tỳ bà

Gió mát khắp nơi người nào tâm viên ý mã

Sắc thụ hồn cùng điên đảo Dung Hoa

Vẫn không chịu trái với theo sấp
Nói yêu gãy hoa không thương thanh mai trúc mã
Quay đầu lại coi là một ít quẻ
Cuối cùng vì người che thiên hạ
Minh Nguyệt chiếu sáng chân trời
Cuối cùng người nào lại được đến lau sậy
Giang sơn hí chiến mã
Trong ngực kia yên tĩnh ồn ào
Phong hôm khác khác nghiệt
Dung Hoa tạ sau quân lâm thiên hạ
Đi lên cửu trọng bảo tháp
Nhìn cả đêm Lưu Tinh tấp xấp”

Sắc mặt Phong Mạc Thần đã tái nhợt, hắn đứng lên có chút cứng ngắc hướng ngoài động đi tới, mắt phượng dài nhỏ, ẩn hơi nước trong sơn động, hắn kéo bước, tựa hồ là bị chi phối mà đi ra ngoài.

Bạch Ly Nhược khóc nỉ non, nhìn bóng lưng tiêu điều của hắn tiêu điều dừng lại, động tác trong tay không ngừng, la lớn “Thần, Thần đừng đi, đừng...”

Sống lưng Phong Mạc Thần cứng đờ, ý thức tựa hồ đã trở lại vài phần, gian nan xoay người, đôi mắt dưới ánh mặt trời vụt sáng, màu máu, màu đen cùng sắc lam băng lam đan vào nhau, chuyện cũ trước kia trong mắt dần biến mất, môi mỏng hơi mở, khắc ra một nụ cười tươi, lệ quang lưu chuyển trong mắt phượng, hai tay nổi đầy gân xanh, cứng ngắc làm ra một dấu tay nguy hiểm.

Bạch Ly Nhược che giấu tâm tư, nhìn chằm chằm hai mắt đã mất hồn của hắn, mở miệng hát lên:

“Trở lại một nháy mắt kia

Năm tháng không tiếng động cũng làm cho người sợ

Khô Đăng dài ra chạc cây

Thì ra là thời gian đã nhanh nhẹn chà nhẹ

Trong mộng trên lầu dưới ánh trăng

Đứng mặt mày vẫn như cũ người a

Phát nhẹ trên áo bông tuyết

Sóng vai nhìn thiên địa thật lớn

Trở lại một nháy mắt kia

Năm tháng không tiếng động cũng làm cho người sợ

Khô Đăng dài ra chạc cây

Thì ra là thời gian đã nhanh nhẹn chà nhẹ

Trong mộng trên lầu dưới ánh trăng

Đứng mặt mày vẫn như cũ người a

Phát nhẹ trên áo bông tuyết

Sóng vai nhìn thiên địa thật lớn

Trong mộng trên lầu dưới ánh trăng

Đứng mặt mày vẫn như cũ người a

Phất nhẹ trên áo bông tuyết

Sóng vai nhìn thiên địa thật lớn”

Nàng ca xướng xong, cả ánh mắt Phong Mạc Thần đã biến thành sắc băng lam, cuối cùng hắn đã bị mất hết ý thức, sắc đỏ như máu cùng đen như mực trong mắt cuối cùng biến mất hoàn toàn, như màu lam băng tinh, bên trong mắt phượng tuyết mỹ của hắn, một mảnh rét lạnh.

Bạch Ly Nhược khóc hết nước mắt, hắn không hề lưu luyến rời đi, nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn, Bạch Ly Nhược khàn cả giọng gọi lớn “Phong Mạc Thần, ta sẽ luôn chờ người.”

Thanh âm của nàng vang vọng trong sơn động, trong đầu Phong Mạc Thần hoảng hốt chốc lát, hắn đã không còn ý thức, dưới ánh mặt trời ấm áp, hắn như một loại tượng gỗ, hướng Lăng vương phủ mà đi.

Trong đầu thanh âm của Vân Cảnh Mạch bắt đầu vang vọng “Phong Mạc Thần, từ giờ, ta là chủ nhân của người, nhiệm vụ thứ nhất, hãy quay đầu lại, giết nữ tử áo trắng bên trong sơn động!”

203. Cuốn 4 – Chương 203

Chương 203: Hoàn hảo một kiếm

Trong đầu thanh âm của Vân Cảnh Mạch bắt đầu vang vọng “Phong Mạc Thần, từ giờ, ta là chủ nhân của người, nhiệm vụ thứ nhất, hãy quay đầu lại, giết nữ tử áo trắng bên trong sơn động!”

Bước chân Phong Mạc Thần dừng lại, biểu tình thần thờ trên mặt tựa hồ thoáng qua một tia chấn động, băng lam sắc bên trong đôi mắt, gợn sóng xẹt qua, hắn bình tĩnh đứng ở nơi đó, lời nói của Vân Cảnh Mạch lặp đi lặp lại trong đầu “Quay đầu lại, giết nữ tử áo trắng bên trong sơn động!”

“Quay đầu lại, giết nữ tử áo trắng bên trong sơn động!”

Hắn từ từ xoay người, có chút cứng ngắc đi tới bên trong sơn động, Bạch Ly Nhược vẫn co quắc ở trên mặt đất, nước mắt rơi xuống mặt đất, óng ánh trong suốt, nhưng không cách nào dung hợp bụi đất, ánh sáng bị ngăn trở ngoài cửa động tựa hồ.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, vẻ mặt Phong Mạc Thần lạnh lùng đứng ở cửa động, băng lam sắc trong đôi mắt trong tia nắng mặt trời ban mai, đẹp kinh tâm động phách, nàng đứng lên, kinh ngạc nhìn Phong Mạc Thần, một khắc sau, liền nhào vào trong ngực hắn “Thần, Thần, người không bỏ được ta? Người không nhớ ta sao?”

Phong Mạc Thần không nói gì, để mặc cho nàng ôm mình, giọng nói trong đầu còn đang tiếp tục “Giết nàng, giết nàng.”

Bàn tay hắn động đậy, một thanh đoản kiếm xuất hiện lòng bàn tay, biểu tình vô hồn đâm kiếm vào ngực Bạch Ly Nhược, kiếm lạnh như băng được hắn rút ra mang theo một đạo máu, Bạch Ly Nhược cúi đầu nhìn máu tươi đang chảy, ánh mắt mơ màng không hề chớp nhìn chằm chằm Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần cúi đầu nhìn nàng, nhìn thấy ánh mắt mê lương không thể tin của nàng, ánh mắt hắn cuối cùng có chút dao động, một tay Bạch Ly Nhược che vết thương đang chảy máu, một đưa về phía hắn, muốn vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của hắn.

Phong Mạc Thần hơi lui về phía sau, tránh đi tay nàng đồng thời tung một chưởng, mang theo nội lực khổng lồ hung hăng đánh về phía Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược bị đánh bay ra ngoài, thân thể mềm mại nhuộm máu như một bao tải đụng vào vách đá dựng đứng của sơn động

Miệng nàng phun ra máu tươi, tay run run chỉ về hướng Phong Mạc Thần, mắt Phong Mạc Thần không hề chớp nhìn nữ tử trên mặt đất, từng bước tiến lên, lòng bàn tay nhuốm máu cầm đoạn kiếm sáng bóng phát ra tia rét lạnh.

Hắn mắt nhìn kỹ nữ tử, nâng đoạn kiếm lên, hướng cổ họng của nàng chém xuống, Bạch Ly Nhược tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nàng đã từng, tổn thương hắn hai lần, hai vết sẹo trên ngực hắn bị tay nàng rút súng ra bắn, hiện tại, chỉ là trả lại cho hắn mà thôi.

Khi đoạn kiếm đang đâm về cổ Bạch Ly Nhược, có động vật màu trắng tuyền rất nhanh chụp vào hai má Phong Mạc Thần, khóe mắt của hắn bị chộp khắc sâu rãnh máu, con ngươi co rút lại, thản nhiên nhìn động vật nhỏ ngồi xổm trên người Bạch Ly Nhược.

Lông trắng mềm nhũn, cái đuôi rất to, bộ dạng nhe răng vô cùng hung ác, Bạch Ly Nhược cố gắng chống thân thể yếu đuối lên, hơi thở mong manh “Xèo xèo.”

Xèo xèo quay đầu lại nhìn nàng kêu lên vài tiếng “chít chít” Phong Mạc Thần chuẩn bị tiến lên, xèo xèo đã nhảy lên, hắn xoay người lui về phía sau, tay vuốt ve khuôn mặt đau rát, máu đã biến thành màu đen, xèo xèo có độc.

Sát khí trong mắt phượng nhìn xèo xèo, xèo xèo cũng không chút nao núng nhìn chăm chăm lại hắn, răng trắng lóe ra u lam sáng bóng, con ngươi Phong Mạc Thần co rút nhanh, Bạch Ly Nhược bắt được cái đuôi xèo xèo “Xèo xèo, không được làm tổn thương hắn, hắn là Thần, là Thần của chúng ta.”

Xèo xèo hướng về phía Phong Mạc Thần kêu mấy tiếng, Phong Mạc Thần giơ đoạn kiếm trong hướng về phía Bạch Ly Nhược, xèo xèo tung người ngăn trước người Bạch Ly Nhược, đoạn kiếm không đâm vào thân thể nó, Phong Mạc Thần xoay người lui về phía sau tung một chưởng đánh vào sơn động.

“Ầm” một tiếng, sơn động sụp đổ, cửa động bị đá núi cuộn cuộn che lại, khói cuộn cuộn bên trong, mặt hắn không chút biến đổi lui về phía sau, trông mắt sắc lam băng bình tĩnh như nước, bóng lưng cao ngất biến mất ở phụ cận sơn động.

“Sao thế? Chúng ta có thể tin hắn sao?” Vân Cảnh Mạch mỉm cười thản nhiên, phe phẩy chiết phiến nhìn bóng lưng Phong Mạc Thần.

“Không thể, người nên sớm thả hắn, nếu không sớm muợn hắn gia nhập La Sát Môn sẽ làm hư chuyện lớn của người!” Bạch Thanh Loan cau mày, thương hại nhìn cửa sơn động, đã bị đóng chặt, lại bị trọng thương, nhất định không thể sống nổi nữa.

“Người vẫn còn nghĩ làm cách nào giúp hắn sao? Người như vậy, ta sẽ làm tướng người thích Phong Mạc Thần.” Vân Cảnh Mạch vẫn cười, chỉ là nụ cười đã rộng mở trong sáng, Phong Mạc Thần thiên tài ngang dọc, vô cùng tuấn mỹ, không như tâm hắn bị nắm giữ trong tay?

Mà Bạch Thanh Loan bên cạnh hắn, hắn khẽ quay đầu, nữ nhân này cũng một lòng với Phong Mạc Thần, biểu hiện của nàng, không tính là làm hắn thất vọng, nhưng luôn là suy nghĩ và dự đoán trong hắn, nữ nhân đối với người yêu đầu tiên, luôn có chút lưu luyến, cũng là chuyện bình thường.

“Ta thích ai, người để ý sao? Dù sao cho tới bây giờ người cũng chưa từng tin tưởng ta.” Bạch Thanh Loan khoanh hai tay, mắt lạnh nhìn Vân Cảnh Mạch một cái, lời nói ra tựa hồ có chút buồn bã.

“Chúng ta không nói nữa, đi thôi, hôm nay ta dẫn người đi xem kịch hay!” Vân Cảnh Mạch kéo tay nàng, lại bị nàng né tránh.

“Sao người lại thế này? Cũng đã gả cho ta, chẳng nhẽ ta cũng không được đụng vào người!” Vân Cảnh Mạch hơi híp mắt lại, lăm lăm nhìn Bạch Thanh Loan.

“Đám oanh oanh yến yến chờ người đã đủ rồi hãy nói sau, kịch vui của người ta cũng không còn hứng thú nghe, ta về trước phủ đây!” Bạch Thanh Loan buông cánh tay xuống hướng Lăng vương phủ đi tới.

“Vốn ta muốn dẫn người đến hình đường của La Sát Môn, người đã không muốn, quyết định vậy đi!” Vân Cảnh Mạch xoay người, cười nhìn xuân sắc dồi dào phía xa.

Bước chân Bạch Thanh Loan ngừng lại một lát, ánh mắt lóe lên, tiếp tục hướng Lăng vương phủ đi tới, thần nhiên nói “Thôi đi, quan trọng cơ mật của người ta ít biết hơn là tốt nhất, nếu không một ngày nào đó ta nhất thời không nhận được bán người, lại bị người trả thù!”

“Khi người gặp nguy hiểm, người sẽ không nói như!” Vân Cảnh Mạch không nói lời gì tiến lên kéo tay Bạch Thanh Loan, đề khí tung người hướng hoàng cung bay đi.

Bạch Ly Nhược co rúc bên trong động, vài hòn đá lớn đem chôn nàng ở giữa, nàng giật giật thân thể, hoàn hảo không có bị đá đập thương, chỉ là thương thế của xèo xèo nghiêm trọng, nàng cng mất máu quá nhiều, căn bản vô lực để dời những thứ hòn đá này.

Cứ như vậy, không có bị đá đè chết, cũng sẽ bị chết đói, nàng vỗ vỗ thân thể xèo xèo, nhẹ giọng nói “Xèo xèo, người không phải là bị tức khí của Thần mà chạy đi sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

Xèo xèo hướng về phía nàng kêu hai tiếng, rồi gian nan leo lên thân thể nàng, liếm vết thương trước ngực nàng.

Bạch Ly Nhược cố nén đau, xé một phần váy, xèo xèo liếm hết máu trên vết thương của nàng, đôi mi thanh tú của nàng nhú chặt.

Nàng biết nước miếng của rất nhiều động vật đều có tác dụng trừ độc sát trùng, chỉ là không biết rằng xèo xèo có khả năng kỳ hiệu, vết thương bị liếm không còn chảy máu nữa, hơn nữa cũng không còn đau như lúc trước.

Đầu nàng đầy mồ hôi lạnh nhìn xèo xèo “Xèo xèo, ta giúp người rút đoạn kiếm, người tự mình liếm vết thương nhé.”

204. Cuốn 4 – Chương 204

Chương 204: Thống nhất giang hồ

Xèo Xèo kháng nghị kêu lên vài tiếng, sau đó dùng miệng ngậm ống tay áo của Bạch Ly Nhược, kéo nàng vào bên trong khe đá.

“Xèo Xèo, hiện tại ta không đi được, cả người đều rất đau.” Bạch Ly Nhược cắn răng, toàn thân, nội thương ngoại thương khắp nơi đều bị thương.

Xèo Xèo kêu càng lớn tiếng, cắn ống tay áo của Bạch Ly Nhược, sống chết khéo vào khe đá.

Bạch Ly Nhược theo nó, bò chậm chạp vào trong, nàng thở dốc “Xèo Xèo người có phải đã biết có đường ra ngoài hay không, nhưng mà hiện tại ta lại không thể đi ra ngoài, nói không chừng Vân Cảnh Mạch còn chưa có đi, ở ngoài động canh chừng.”

Xèo Xèo kêu lên vài tiếng phụ họa, nhưng vẫn như cũ đi về phía trước, không có ý muốn dừng lại.

Vòng qua cự thạch, Bạch Ly Nhược nhìn thấy một chiếc giường, giường đá đã bị xiêu vẹo, mà dưới mặt giường, là một cửa động tối đen, nàng kinh ngạc không ngậm miệng được, quay đầu lại nhìn Xèo Xèo nói “Người vẫn trốn ở chỗ này sao?”

Xèo Xèo nhảy lên bả vai của nàng, thân thể vẫn không ngừng chảy máu, ngửa đầu kêu lên vài tiếng.

Bạch Ly Nhược ôm Xèo Xèo vào trong ngực, theo cửa động đi xuống dưới bậc thang, bên trong càng ngày càng âm u ẩm ướt, chỉ mơ hồ có ánh sáng bắn ra, nàng vỗ đầu Xèo Xèo nói “Chúng ta không thể tùy tiện xông vào, bên trong hình như có người.”

Từ trong lòng nàng Xèo Xèo nhảy xuống, trong nháy mắt biến mất ở trong tầm mắt của nàng, nàng kêu lên một tiếng “Xèo Xèo.”

Ngay sau đó, có một thiếu niên mặc áo đen ôm xèo xèo đi ra, mái tóc rũ xuống bên hông, không có búi tóc, da thịt trắng nõn thông suốt, ở trong động tối giống như dương chi bạch ngọc (1 loại ngọc trắng) thượng hạng.

Ngón tay của hắn trắng nõn thon dài, vuốt ve trên người Xèo Xèo, thế nhưng so với lông của xèo xèo còn đẹp hơn mấy phần, thiếu niên có chút kỳ quái nhìn Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Người là ai, vào bằng cách nào?”

Bạch Ly Nhược kinh ngạc không mở miệng, dưới sơn động đen tối này, lại vẫn có mỹ thiếu niên sống một mình ở đây?

“Tiểu Ngọc, người bị thương.” Thiếu niên vuốt ve Xèo Xèo, chạm phải đoản kiếm trên người nó, sắc mặt trầm xuống.

Xèo xèo cắn ống tay áo của thiếu niên, nức nở kêu lên vài tiếng, thiếu niên hơi trì hoãn ngẩng đầu lên nói “Tiểu Ngọc để cho ta cứu người, người bị thương? tiểu Ngọc làm sao biết?”

Bạch Ly Nhược chậm rãi tiến lên, hiển nhiên, thiếu niên này là tân chủ nhân của Xèo Xèo, giọng nói mượt mà của thiếu niên trong động tối cực kỳ dễ nghe, hắn tự tay cầm cổ tay Bạch Ly Nhược, cau mày nói “Người bị nội thương rất nghiêm trọng, hơn nữa ngực dường như bị thương nặng, mất máu khá nhiều.”

Bạch Ly Nhược cúi đầu nhìn mình vết máu dữ tợn trên ngực mình, cái này không cần phải bắt mạch mới xác định được chứ?

“Ta là người mù, cho nên xem bệnh cũng chỉ có thể dựa vào chẩn mạch!” Thiếu niên nhàn nhạt mà cười, như bông tuyết xinh đẹp, thoáng như một đêm gió xuân, cây lê hoa nở.

Hắn giơ tay đốt tắt cả ngọn đèn dầu trong động, tầm mắt Bạch Ly Nhược nhất thời sáng tỏ, nơi này hình dạng hồ lô, bên cạnh có nhiều cửa động, có tiếng nước chảy, êm tai dễ nghe, nghĩ lại, nơi này hẳn là mặt sau của thác nước.

“Một mình người ở nơi này sao? Đã bao lâu rồi?” Bạch Ly Nhược nhìn xung quanh, nhìn hắn đi vào một cái cửa động, liền đuổi theo.

“Một mình ta ở nơi này hai mươi năm rồi.” Thiếu niên nhàn nhạt, chân bước rất nhanh rẽ vào hai lần động tràn đầy thảo dược.

“Nơi này thảo dược đều là kỳ dược trị ngoại thương, người tùy tiện nghiền nát nó rồi thoa lên trên vết thương, còn có màu đỏ trong bình sứ, là trị liệu nội thương, người uống ba viên, nửa tháng sau nhất định sẽ có hiệu quả!” Thiếu niên vuốt ve lông Xèo Xèo, thản nhiên nói “Queo trái là một thạch động có một chút ẩm, người tạm thời ở tại đó, ta mang Xèo Xèo đi trị thương trước, người nghỉ ngơi một chút rồi tới tìm ta.”

Bạch Ly Nhược gật đầu, lại đột nhiên nhớ tới hắn là người mù, chỉ có thể nhàn nhạt lên tiếng “Cám ơn người!”

“Không cần cảm ơn, ta tên là Minh Nguyệt, nơi này rất an toàn, người có thể dưỡng thương!” Minh nguyệt bình tĩnh, ánh mắt không nhìn thấy rơi vào trên người Bạch Ly Nhược, hai mắt trong suốt, một chút cũng không nghĩ là người mù.

Bạch Ly Nhược kinh ngạc nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng có chút kích động, Phong Mạc Thần được cứu rồi, nàng tin thiếu niên này, nhất định có biện pháp giúp hắn.

Mấy ngày kế tiếp, nàng rất phối hợp với trị liệu của Minh Nguyệt, đối với lai lịch cùng thân thể của hắn, một mực không hỏi, nàng tin nếu hắn ẩn cư ở đây, khẳng định là có khổ tâm bất đắc dĩ.

Minh nguyệt cũng không gọi Xèo Xèo là tiểu Ngọc, mà gọi cái tên vốn có của nó Xèo Xèo, hắn vẫn lãnh đạm như cũ, Bạch Ly Nhược thậm chí còn nhìn thấy bóng dáng của Phong Mạc Thần trên người của hắn.

Minh nguyệt không chút do dự đáp ứng thỉnh cầu của Bạch Ly Nhược đi cứu Phong Mạc Thần, thời gian định là nửa tháng sau, trong nửa tháng này bên ngoài xảy ra biến hóa long trời lở đất, La Sát Môn dường như đã thống nhất giang hồ.

Không ít môn phái võ lâm đầu tiên chứng môn bị trúng kỳ độc, tiếp theo là đến môn phái bị chọn, Phong Mạc Thần dựa vào một thanh trường kiếm, đã vì La Sát Môn nhất thống giang hồ, La Sát Môn có quan hệ với Vân gia, từ từ nổi trên mặt nước, tất cả mọi người đều biết, trên triều đình, có Vân gia hô phong hoán vũ, trên giang hồ, có La Sát Môn một tay che trời.

Thế lực của Vân Cảnh Mạch đã như mặt trời ban trưa, Thượng Quan Kiêu vì có liên quan đến đào mộ của Hoa Hình, Thượng Quan gia ở dân gian liền có tiếng xấu, Vân Cảnh Mạch nhân cơ hội này vì dân thỉnh cầu, giảm miễn thu thuế, từ đó danh tiếng nổi lên.

Thậm chí đã có không ít môn khách qua lại với Vân gia, đề nghị hoàng đế nhường ngôi.

Mất thấy Sở quốc dưới sự thống trị của Vân Cảnh Mạch, quan viên hiểu đạo lý bên trong, giận mà không dám nói gì, không rõ, chỉ bảo sao hay vậy, Thượng Quan Kiêu từ từ bị cô lập, càng ngày càng nghiêm trọng.

Bạch Thanh Loan nhìn đường làm quan rộng mở của Vân Cảnh Mạch lắc đầu nói “Thật không rõ người muốn thiên hạ này làm cái gì.”

Vân Cảnh Mạch nhìn người đo thân làm long bào nói “Người có biết, nguyên nhân Phong Mạc Thần rơi xuống từ ngôi vị hoàng đế là gì không?”

“Ly Nhược, là Bạch Ly Nhược, hắc chỉ yêu mỹ nhân, không cần giang sơn!” Bạch Thanh Loan nhàn nhạt, nhìn con rồng thêu trên long bào hết sức chói mắt.

“Sai rồi, bởi vì hắc chỉ không có dân tâm, năm đó giết chết Phong Mạc Nhiên là sai lầm thứ nhất, tiếp đó hắc chỉ chấp chính một năm, mặc dù nền chính trị nhân từ, nhưng không ai nhận tình của hắc chỉ, trong lòng dân chúng vẫn còn nhớ về Phong Mạc Nhiên, cho nên hắc chỉ làm gì cũng là sai!” Vân Cảnh Mạch khẽ hí mắt, khóe môi nâng lên nụ cười lạnh.

“Cho nên người cố ý sau một năm hắc chỉ chấp chính mới bắt đầu hành động? Mục đích chính là hắc chỉ vì người đánh tiên phong?” Bạch Thanh Loan nhìn Vân Cảnh Mạch, khóe mắt mang theo nụ cười, đột nhiên nghĩ đến một thành ngữ, bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, nhưng Vân Cảnh Mạch tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, phía sau còn có một túi lưới.

205. Cuốn 4 – Chương 205

Chương 205: Ngoại thành

Phong Mạc Thần rửa sạch vết máu trên tay ở bên hồ, có người từ sau lưng đến gần, mắt phượng băng lãnh khẽ nheo lại, nhìn cái bóng trong suốt trong hồ.

Bạch Thanh Loan với váy dài quanh co khúc khuỷu mà đến, tóc đẹp xỏa tung nửa búi, được cắm một cây trâm vàng, chỉ thấy nàng chậm rãi đi tới bên hồ, theo bậc thang bạch ngọc dịu dàng ngồi xuống, nhẹ nhàng vén làn váy lên, dưới chân lại không mang gì.

Nàng ngâm chân vào trong nước, đôi mắt quyến rũ, cười như không cười nhìn Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần vẫn như cũ không biến sắc rửa sạch vết máu trên cổ tay.

Chân ngọc của Bạch Thanh Loan vẩy nước lên mặt Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần ngừng động tác, cánh tay đặt trên đầu gối, khẽ quay đầu lại nhìn Bạch Thanh Loan.

Chỉ thấy nàng khoác hồng y, cổ ngọc thon dài, bộ ngực sữa như bạch ngọc nồn nà, nửa che nửa đầy bên trong sa y. Thắt lưng bó buộc không đầy nắm tay, một đôi chân ngọc khéo cân xứng phơi bày, ngay cả ngón chân cũng xinh đẹp tuyệt trần, phát ra lời mời mê người. Trang phục của Bạch Thanh Loan không thể nghi ngờ là cực kỳ tươi đẹp, nhưng tươi đẹp này cùng với thần thái của nàng, tựa hồ thua kém rất nhiều. Nàng mở to mắt mỉm cười hàm tiếu, sương mù lượn quanh, mị ý nhộn nhạo, khóe miệng khéo léo có chút nhếch lên, môi đỏ mọng khẽ nhếch, trên người nàng tỏa ra yêu mị, tựa hồ bao giờ cũng có thể dẫn dụ nam nhân, tác động tới thần kinh của họ.

Đây là chỗ bất đồng giữa nàng và Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược là một Tuyết Liên đứng ngạo nghễ đón gió bên vách núi, còn nàng là cây Anh Tú (thuốc phiện) xinh đẹp trong đêm tối, có cùng dung mạo khuynh quốc khuynh thành, lại khác nhau một trời một vực.

Phong Mạc Thần đưa tay vuốt giọt nước trên gương mặt gầy gò tuần tú, ánh mắt băng lãnh, hắn không nói một lời nhìn Bạch Thanh Loan, nhìn tư thế xinh đẹp của nàng.

“Thật sự không mạnh mẽ, ăn vào thất tâm hoàn, thậm chí một người nam nhân bình thường đều không phải.” Bạch Thanh Loan liếc Phong Mạc Thần một cái, chậm rãi đứng lên, chân ngọc trần trụi đứng trên bậc trắng, chuẩn bị xoay người rời đi.

Phong Mạc Thần lại giống như bị kích thích, mắt phượng đột nhiên biến đổi, không ngừng sâu hơn, giống như muốn nổi lên gió lốc, Bạch Thanh Loan trước khi đi quay đầu về phía Phong Mạc Thần cười một tiếng giễu cợt, gương mặt tuyết tú, hiện lên bóng dáng của một người khác.

Con người của Phong Mạc Thần không ngừng co rút nhanh, giọt nước trên tay dọc theo ngón tay thon dài nhỏ xuống trong nước, tạo nên từng vòng gợn sóng, hắn xoay người bay qua, ra tay như gió điểm trúng huyết đạo của Bạch Thanh Loan, khiêng nàng tung người bay khỏi Lăng vương phủ.

Chỗ tối, Vân Cảnh Mạch hí mắt hồ ly, quạt giấy do dự, đánh trên lòng bàn tay, có chút chần chờ hỏi Tử Y sau lưng “Người nói, Phong Mạc Thần có phải điên thật rồi không? Ngay cả nữ nhân của ta cũng dám đụng?”

“Chủ tử, cần thuộc hạ đi ngăn cản sao?” Tử Y ôm quyền, quan sát thần sắc của Vân Cảnh Mạch.

“Hắn bị điên rồi, người cũng điên rồi sao? Tại sao muốn ngăn cản?” Vân Cảnh Mạch cau mày, quạt giấy vung lên cây liễu trước người, nhìn trong hồ nơi Phong Mạc Thần rửa tay, từng vòng màu đỏ dập dờn bên hồ.

“Nhưng chủ tử, nương nương.” Tử Y dần dần nhìn phương hướng Phong Mạc Thần biến mất, ánh mắt chợt biến.

“Nàng không phải là nương nương của chủ tử các người, người đi xem một chút đi, nhưng đừng làm hư chuyện tốt của bọn hắn, sau chuyện này, chúng ta có thể biết, Phong Mạc Thần đến tột cùng là điên thật hay điên giả.” Vân Cảnh Mạch nhàn nhạt, nhìn bóng lưng của Phong Mạc Thần như có điều suy nghĩ, chuyện gần đây quá thuận lợi rồi, thuận lợi khiến hắn có chút hoài nghi, Phong Mạc Thần có thật có năng lực to lớn kia, một người chiến cả quần hùng, cuối cùng thống nhất giang hồ.

Bạch Thanh Loan chỉ muốn dò xét vũ khí tốt nhất của hắn, thật may Bạch Thanh Loan vẫn muốn kích thích Phong Mạc Thần thoát khỏi khống chế của thất tâm hoàn, mà nàng, vừa vặn đối với hắn còn có một chút tình ý, cho nên.

Tử Y một đường đi theo Phong Mạc Thần tới ngoại thành, hắn không hiểu Phong Mạc Thần bắt Bạch Thanh Loan tới đây làm cái gì, chỉ âm thầm truy tung.

Bạch Thanh Loan được giải huyết đạo liền gơ tay bạt tai Phong Mạc Thần, ánh mắt của nàng quật cường lạnh lùng, Phong Mạc Thần mắt lạnh nhìn nàng, sau đó bất chấp tất cả nhấn nàng ngã xuống đất.

Bạch Thanh Loan không ngừng giãy giụa, Phong Mạc Thần một tay cầm chặt hai cánh tay của nàng, hai chân ngăn chân ngọc đang không ngừng phản kháng, bàn tay dùng sức, áo mỏng manh trong tay hắn hóa thành mảnh vụn.

Bạch Thanh Loan cắn răng nghiêng lợi “Phong Mạc Thần, người thanh tỉnh một chút, ta không phải Bạch Ly Nhược, không phải!”

Phong Mạc Thần cúi đầu cắn đôi môi của nàng, trong mắt thoáng qua tia khát máu, Bạch Thanh Loan thất thanh hô to “Vân Cảnh Mạch, người khốn kiếp!”

La mắng của nàng ở trong môi của Phong Mạc Thần hóa thành tiếng lộn xộn, Vân Cảnh Mạch ở Lăng vương phủ như nghe thấy la mắng của nàng, khóe môi nhếch lên một nụ cười tà ác, quạt giấy đánh vào lòng bàn tay, bày mưu nghĩ kế nói “Hắn là lúc này...”

Bạch Ly Nhược có chút lo lắng quay đầu lại nhìn Minh Nguyệt “Người thật sự không có vấn đề gì sao? Có muốn ta kéo người không?”

Minh nguyệt dịu dàng cười, vuốt ve Xèo Xèo trong ngực nói “Người xem ta rất giống một nhân sĩ tàn tật cần người khác chăm sóc sao?”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, có chút ngượng ngùng nói “Thật xin lỗi.”

Minh Nguyệt vẫn cười như cũ, ánh mắt xinh đẹp nhếch lên độ cong, Xèo Xèo trong ngực “Vèo” một cái nhảy đến đầu vai của Bạch Ly Nhược, cánh tay thon dài của Minh Nguyệt vẫn duy trì tư thế ôm Xèo Xèo, thản nhiên nói “Người vì cái gì lại thích nói xin lỗi? Người không biết, nửa tháng này, người nói thật xin lỗi không dưới 53 lần.”

Trên mặt của Bạch Ly Nhược nâng lên một nụ cười “Trừ đối với người nói cảm ơn cùng thật xin lỗi, ta thật sự không biết còn có thể nói gì.”

Trên khuôn mặt tuần tú của Minh Nguyệt khẽ nâng lên một tia dị sắc, có chút khó xử nói “Phía trước có chuyện xấu đang xảy ra, chúng ta có cần tới làm hiệp sĩ không?”

“À? Chuyện xấu gì, có thể giúp được chúng ta đương nhiên phải giúp một tay rồi!” Bạch Ly Nhược biết thánh giác của Minh Nguyệt không giống bình thường, cho là phía trước có chuyện khi dễ nhỏ xảy ra, lời còn chưa dứt, người đã chạy tới cánh đồng ngoại ô.

Xa xa, nàng thấy một nam tử đang cường bạo trên người một nữ tử, y phục của nam tử đã cởi toàn bộ, quần áo của nữ tử kia thì tả tơi, nữ tử nọ tựa hồ là ngưng giãy giụa, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời bao la.

Mà nam tử không ngừng ở trên người nàng pháp phòng chạy nước rút, thân thể của hai người quấn quít ở chung một chỗ, mập mờ kiều diễm.

Bạch Ly Nhược ở tại nơi đó, nàng không tin Phong Mạc Thần có thể làm chuyện như vậy, sợ nàng không vui, tình nguyện khiến Chu Thanh thể thân cùng An Khả Nhi động phòng, làm sao lại làm chuyện này với tỷ tỷ của nàng?

206. Cuốn 4 – Chương 206

Chương 206. Xuống tay lưu tình

Bạch Ly Nhược ngốc tại nơi đó, nàng không tin Phong Mạc Thần làm chuyện như vậy, vì sợ nàng không vui, hần tình nguyện để Chu Thanh thể thân hần động phòng cùng An Khả Nhi, sao lại làm chuyện này với tỷ tỷ nàng?

Vân Cảnh Mạch đang chăm sóc một chậu hoa thược dược đang nở rộ, ánh mắt chứa ý cười, nghiêng nát một bông hoa thược dược trong lòng bàn tay, thở dài nói “Thanh Loan, là do ta đa tâm sao?”

Minh Nguyệt cảm thấy Bạch Ly Nhược không bình thường, khẽ nghiêng đầu, lỗ tai đối diện nàng, thản nhiên nói “Sao vậy? Người biết đôi nam nữ trước mặt kia?”

Bạch Ly Nhược quay đầu “Ta không biết, chẳng phải là người bất bình dùm sao? Đi đi.”

Minh Nguyệt cười yếu ớt “Nàng kia không bài xích hành động của nam nhân đó, hiện tại xông ra, dường như không quá tốt!”

Bạch Ly Nhược nghiêng đầu nhìn thiếu niên dịu dàng này, có chút hồ nghi nói “Người thật sự không nhìn thấy sao? Tuyệt không giống như vậy.”

“Mắt không nhìn thấy, tâm có thể nhìn thấy, hơn nữa ta đoán, nam tử kia, là người mà người muốn ta cứu giúp, Phong Mạc Thần, đúng không?” Minh Nguyệt cười nhạt, giọng điệu chắc chắn.

“Sao ngươi biết?”. Bạch Ly Nhược sững sốt, cúi đầu nhìn cổ khô dưới mặt đất, nàng không dám ngẩng đầu, vừa ngẩng đầu sẽ nhìn thấy đôi nam nữ đang dây dưa cách đó không xa, sao bọn họ lại chọn nơi này? Nơi này, rõ ràng là địa điểm gặp nhau lần đầu tiên của nàng và Phong Mạc Thần.

“Xèo xèo rất bất an, có thể thấy người tổn thương xèo xèo đang ở gần đây, lần trước các ngươi bị thương nặng, không phải là Phong Mạc Thần gây ra đấy chứ?”. Minh Nguyệt mỉm cười trấn an xèo xèo đang xù lông đứng đó, đôi mắt trong suốt mặc dù không ánh sáng, nhưng lại có một loại tư thế thông dong có thể nhìn thấu tất cả.

“Không sai, là hần!” Trong giọng nói của Bạch Ly Nhược mang theo ý vị chua xót mà chính nàng cũng không phát hiện ra, nàng chậm rãi xoay người, nhìn về phía hoàng cung nguy nga.

“Vậy thì, chúng ta chờ bọn hần làm xong việc rồi ra, hay là xông ra ngay bây giờ?”. Minh Nguyệt vô tình rắc thêm muối lên miệng vết thương của nàng, xèo xèo cũng từ từ yên tĩnh lại trong tay hần.

“Chờ một chút đi, hiện tại xông ra, Thanh Loan sẽ lúng túng.” Bạch Ly Nhược đưa tay túm lấy một cành lá rơi bên cạnh một gốc cây, đặt trong lòng bàn tay vò nát, nhìn ngón tay dính màu sắc xanh nhạt.

“Ngươi là một nữ nhân ngốc nghếch, lúc này còn suy nghĩ cho người khác, ngươi không thắc mắc, vì sao Phong Mạc Thần bị thất tâm hoàn không chế mà còn coi nữ nhân đó thành ngươi?” Minh Nguyệt cười yếu ớt, đưa tay ôm lấy xèo xèo đang trèo lên một thân cây.

“Sao ngươi nhìn ra được?”. Bạch Ly Nhược hỏi ngược lại, sự thật thế nào, đã không quan trọng, quan trọng là, nàng thấy Phong Mạc Thần đã kết thúc mọi chuyện, đem áo khoác trên người phên thân thể Bạch Thanh Loan, Bạch Thanh Loan giơ tay cho hần một bạt tai, trên đám cỏ dưới người bọn họ có mấy giọt máu hồng đập vào mắt nàng.

Đầu tiên, Bạch Thanh Loan gả cho Phong Mạc Nhiên, sau đó lại gả cho Vân Cảnh Mạch, nhưng vẫn là trinh nữ, điều này có ý nghĩa gì?

“Điểm nhạy cảm nhất của người mù là có lỗ tai rất thính, ta nghe thấy Phong Mạc Thần đang gọi Ly Nhược, Bạch Ly Nhược, chính ngươi lên đi, có lẽ Phong Mạc Thần sẽ biết ngươi!” Minh Nguyệt rút ra một dải lụa mỏng, dải lụa mảnh như sợi tóc quấn ở cổ tay phải, vừa nhìn đã biết đó là binh khí đánh từ xa.

Bạch Ly Nhược do dự một chút, chậm rãi tiến lên, Bạch Thanh Loan đã chạy ra vùng ngoại ô, trong bóng tối, Tử Y lặng yên không tiếng động đi theo phía sau nàng.

“Thần, ta tìm thần y sang đây xem ngươi.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, tận lực bỏ qua quần áo không chỉnh tề của hần, không nhìn tới Bạch Thanh Loan thất hồn lạc phách nơi xa.

Ánh mắt băng giá của Phong Mạc Thần nhìn Bạch Ly Nhược không chớp, hần chậm rãi sửa sang lại quần áo của mình, hồi lâu, hần bắt đầu xoay người, đi tới Lăng vương phủ.

“Thần, không cần đi!”. Bạch Ly Nhược kéo ống tay áo của Phong Mạc Thần, lại bị hần vung ống tay áo lên, thân thể như bao bố bay thẳng ra ngoài.

Dải lụa trong tay Minh Nguyệt khẽ lay động, eo Bạch Ly Nhược bị dải lụa cuốn lấy, hần khẽ dùng sức, Bạch Ly Nhược gục ở trong lòng hần, hần trầm giọng, giống như cảnh cáo nói “Chớ tới gần hần, nếu hần đã ăn thất tâm hoàn, ngươi đến gần hần, hần sẽ giết chết ngươi!”.

Bạch Ly Nhược có chút kinh ngạc nhìn Minh Nguyệt, trong mắt tựa hồ có vui mừng, “Nhưng rõ ràng, vừa rồi hần xuống tay lưu tình, hần không có ý giết ta!”.

Minh Nguyệt cười nhạt một tiếng, đỡ thân thể Bạch Ly Nhược, ý vị thâm trầm nói, “Đúng vậy, hần đối với ngươi, còn sót lại một chút lưu luyến, cho nên không hạ thủ được.”

“Mau, mau ngăn lại hần, không thể để cho hần đi về Lăng vương phủ!” Bạch Ly Nhược nhìn Phong Mạc Thần đi xa, vội đến mức muốn dậm chân.

Dải lụa trong tay Minh Nguyệt run lên, thân hình chim yến bay lướt đi, Phong Mạc Thần khẽ quay đầu, trường kiếm ra khỏi vỏ, Minh Nguyệt xoay dải lụa, đem trường kiếm của Phong Mạc Thần bỏ vào bên trong vỏ.

Phong Mạc Thần lặng trong chốc lát, buông trường kiếm, đánh về phía ngực của Minh Nguyệt, nếu Minh Nguyệt không buông trường kiếm của Phong Mạc Thần hoặc là dải lụa đang quấn trên cánh tay hắn, tất yếu phải chịu một chưởng này của “hắn”.

Bạch Ly Nhược kinh hô ra miệng, Minh Nguyệt hiển nhiên không muốn buông tha cho “hắn” cơ hội trốn thoát, dải lụa lưu loát cuốn lấy thân thể của “hắn”, mà Phong Mạc Thần không chút khách khí đánh một chưởng vào bộ ngực hắn.

Bạch Ly Nhược phi thân cản lại, gương mặt của nàng bị nội lực trong lòng bàn tay Phong Mạc Thần ép biến hình, trong một khắc kia, nàng cảm thấy bóng ma chết chóc bao quanh mình, áp lực vô biên đè xuống trái tim nàng, khiến trái tim nàng gần như ngừng đập.

Cách mặt nàng trong gang tấc, Phong Mạc Thần dừng lại một chưởng này, chỉ thấy môi hắn tràn ra máu tươi, dải lụa trong tay Minh Nguyệt càng ngày càng gấp, rốt cuộc “hắn” cũng không có cách nào nhúc nhích nữa.

“Thật nguy hiểm, suýt nữa thì người mất mạng.” Trầm tĩnh như Minh Nguyệt, cũng không nhịn được thở sâu thở ra một hơi.

Đôi mắt trong veo của Bạch Ly Nhược hàm chứa hơi nước, lắc lắc cánh tay Minh Nguyệt nói “Hắn nhớ ta, hắn nhớ thật sao?”

Minh Nguyệt gật đầu “Có lẽ vậy, nhưng muốn để cho hắn chân chính khôi phục ý thức, vẫn tương đối phiền toái!”

“Phiền toái thế nào?” Bạch Ly Nhược nghiêng đầu nhìn Minh Nguyệt, Phong Mạc Thần không ngừng giãy giụa, chỉ là hắn càng giãy dựa dải lụa quấn càng chặt, đôi mắt đỏ thẫm của hắn nhìn Bạch Ly Nhược đầy thù hận, ánh mắt kia như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

“Trừ châm cứu cùng uống thuốc, còn cần kích thích bên ngoài.” Minh Nguyệt nhàn nhạt, hai mắt ảm đạm đang chuẩn bị nổi lên bão táp.

“Làm thế nào để kích thích?” Bạch Ly Nhược ngược mắt, không chút kiêng kỵ nào đến gần Phong Mạc Thần, giơ tay áo lau vết máu trên khóe môi hắn.

“Nếu hắn vẫn còn ấn tượng với người, như vậy, có thể dùng người tới kích thích hắn, giống như hình ảnh người vừa xem qua, người bị nam nhân khác cưỡng bạo.” Mặt Minh Nguyệt trấn định nói ra lại làm cho tay Bạch Ly Nhược cứng đờ tại chỗ.

207. Cuốn 4 – Chương 207

Chương 207. Đáng giá tin tưởng

“Người nói hươu nói vượn gì thế?”. Bạch Ly Nhược nhìn Minh Nguyệt chăm chăm, nàng cảm thấy suy nghĩ của thiếu niên xinh đẹp này rất khó nắm bắt.

“Chờ một chút ta nói cho người biết.” Minh Nguyệt đưa tay điểm huyệt Phong Mạc Thần, quay đầu về nhìn Bạch Ly Nhược, cười bí ẩn.

Ở một nơi khác, trong thư phòng Vân Cảnh Mạch, Tử Y ôm quyền hướng về phía Vân Cảnh Mạch nói “Chủ tử, vừa rồi Bạch Thanh Loan nhảy xuống núi, bị thuộc hạ ngăn cản, nàng đã bị thuộc hạ điểm huyệt đạo, đang được nha hoàn chăm sóc.”

Vân Cảnh Mạch đang vẽ tranh, một bức Hàn Mai Ánh Tuyết nở rộ trên giấy, nghe Tử Y nói, tay hắn dừng lại một chút, ngẩng đầu mỉm cười nói “Nàng cứ nhiên nhảy núi? Là ta đánh giá không đúng về tính tình của nàng sao?”

Tử Y cúi thấp đầu, ôm quyền không để xuống, nhưng không nói lời nào.

Hồi lâu, Vân Cảnh Mạch để cây bút lông sói xuống, thở dài nói “Tử Y, không phải ta không tin người bên cạnh mình, mà do bên cạnh ta không có người đáng giá để ta tin tưởng, người hiểu không?”

“Thuộc hạ hiểu!” Tử Y trầm giọng trả lời.

“Người không hiểu”. Vân Cảnh Mạch nhìn đám hoa thược dược ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ cười, hoa thược dược là hoa Bạch Thanh Loan thích nhất, cũng là một loại hoa khó quản lý, không cẩn thận, rễ của nó sẽ lan tràn khắp núi đồi, hẳn có chút thê lương quay đầu nhìn Tử Y nói “Tử Y, từ nay về sau, chúng ta có thể hoàn toàn tin tưởng Bạch Thanh Loan rồi!”.

Tử Y vẫn cúi đầu như cũ.

Khi Vân Cảnh Mạch đến, nha hoàn đã giúp Bạch Thanh Loan tắm rửa xong, nàng bị điểm huyết đạo, không thể nào nhúc nhích, nhưng đôi mắt ấy như muốn phun ra lửa, tất cả nha hoàn ở bên người nàng đều kinh hồn bạt vía.

Vị đại tiểu thư này thích ngược đãi người khác, không có ai có thể bình tĩnh trước ánh mắt như muốn ăn thịt người của nàng, cho nên vừa thấy Vân Cảnh Mạch đi vào, toàn bộ nha hoàn đều quỳ xuống đất.

Vân Cảnh Mạch khoát tay, toàn bộ nha hoàn đều lui ra, thuận tiện đóng cửa lại, hẳn ngồi ở trên giường nhìn Bạch Thanh Loan, chỉ thấy nàng trợn tròn mắt, bộ dáng như muốn rút gân lột da hẳn.

“Ta giúp người giải huyết đạo, người không thể động thủ, chúng ta bình tĩnh nói chuyện, đáp ứng thì ta giải, không đáp ứng thì nằm như vậy cả đời.” Vân Cảnh Mạch nói nhàn nhạt, nhìn Bạch Thanh Loan.

Bạch Thanh Loan nhìn chằm chằm hẳn hồi lâu, sau đó mở trừng hai mắt, Vân Cảnh Mạch đưa tay giải huyết đạo của nàng, Bạch Thanh Loan giáng một bạt tai vào trên mặt Vân Cảnh Mạch, Vân Cảnh Mạch khẽ cau mày, thở dài nói “Đây chính là hậu quả ta tin tưởng người.”

“Người không nên tin tưởng ta!” Bạch Thanh Loan hung tợn hướng Vân Cảnh Mạch đánh tới, Vân Cảnh Mạch giơ tay lên ứng chiến, hai người ở trên giường đánh nhau.

Bạch Thanh Loan đánh nhau luôn không có chương pháp gì, chỉ công không thủ, trước kia, đánh nhau kiểu này nàng đều chiếm hết tiện nghi, mỗi lần đều do Vân Cảnh Mạch nhượng bộ, mà lần này, Vân Cảnh Mạch lại không nhượng bộ chút nào, hung hăng giáng cho nàng một bạt tai, sau đó, nhún nàng lên trên giường.

“Khốn kiếp, người nghe cho ta, chính người thích Phong Mạc Thần, ta đây chỉ thành toàn cho người mà thôi, nếu còn tái phát điên khùng, ta sẽ sai Tử Y trực tiếp giết chết người!” Vân Cảnh Mạch cắn răng nghiêng lợi, ác độc nhìn chằm chằm Bạch Thanh Loan bị hẳn đè bên dưới.

“Khốn kiếp, người chỉ nói để ta đi câu dẫn Phong Mạc Thần, thử dò xét hẳn mất ý thức thật hay giả, nhưng người không nói hẳn cư nhiên sẽ đến thật.” Bạch Thanh Loan từ chối nửa ngày, miễn cưỡng hoạt động đầu, âm độc cắn một cái lên cánh tay của Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch trở tay giáng nàng thêm một bạt tai, phẫn hận nói “Không thử dò xét, ai biết hẳn có ăn viên thất tâm hoàn kia hay không?”.

Bạch Thanh Loan bị đánh phồng miệng, phun ra một ngụm máu tươi trúng mặt Vân Cảnh Mạch “Tại sao người không nói thẳng, người người chân chính muốn dò xét là ta, muốn dò xét xem ta cùng Phong Mạc Thần có cấu kết với nhau hay không?”.

Ánh mắt Bạch Thanh Loan rực lửa, cơ hồ đem Vân Cảnh Mạch đốt thành tro bụi, hẳn nắm cổ tay nàng chặt thêm mấy phần, trán nổi gân xanh, lạnh lùng nói “Nếu như người là ta, người sẽ dễ dàng tin tưởng người bên cạnh như vậy sao? Nếu ta không cẩn thận, ta sớm chết mấy trăm lần dưới tay mẫu thân hẳn rồi!”.

“Vậy sao người không chết đi?”. Bạch Thanh Loan cong người lên, hung hăng đẩy lên trên, Vân Cảnh Mạch bị đẩy ra, trên cánh tay hẳn bị cắn đầm đìa máu tươi.

Hắn tức giận nhìn chằm chằm Bạch Thanh Loan, ra tay tựa như tia chớp “bốp” dấu bàn tay in trên mặt nàng, Bạch Thanh Loan bị đánh ngốc tại đó, giương mắt nhìn hẳn “Tại sao đột nhiên người trở nên lợi hại như vậy?”.

“Nữ nhân ngu xuẩn, nếu ngay cả ngươi ta cũng đánh không lại, sớm đã bị Phong Mạc Nhiên giết đi.” Vân Cảnh Mạch thở dốc, che cánh tay bị chảy máu ròng ròng.

Bạch Thanh Loan đột nhiên khóc rống lên, nàng che miệng chạy ra khỏi gian phòng, cũng không để ý trên người chỉ mặc quần áo trong, Vân Cảnh Mạch ôm nàng từ phía sau, lạnh lùng nói “Náo đủ chưa?”.

“Người khốn kiếp, căn bản là ngươi không yêu ta, từ lúc bắt đầu ngươi đã lợi dụng ta!”. Bạch Thanh Loan điên cuồng giãy giụa, cắn răng nghiêng lợi, đáng về hận không thể một hơi cắn nát hẳn.

“Ngươi câm miệng, rõ ràng, trong lòng ngươi thích Phong Mạc Thần, mà lại ở chung một chỗ với ta, ngươi cũng đang lợi dụng ta, Bạch Thanh Loan, lúc mới bắt đầu ta nghĩ ngươi là người của Phong Mạc Thần, cho nên mới đối đãi ngươi như vậy, hiện tại hiểu lầm đã giải thích rõ, ta không cho phép ngươi ở đây la lối om sòm!” Vân Cảnh Mạch rống giận, kìm giữ tứ chi của Bạch Thanh Loan, hung hăng ôm nàng vào ngực.

“Khốn kiếp, khốn kiếp.” Bạch Thanh Loan vẫn giãy giụa, không ngừng lắc đầu như cũ.

Vân Cảnh Mạch hung hăng hôn đôi môi đỏ mọng đang lảo nhảm của nàng, hung tợn nói bên môi nàng “Chờ sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, ta sẽ giết Phong Mạc Thần, ngươi làm hoàng hậu của ta.”

“Ta hận ngươi chết đi được, ngươi cho rằng ta còn có thể sống ở bên cạnh ngươi sao? Ta muốn đi tìm Phong Mạc Thần, ta muốn gả cho hắn!” Bạch Thanh Loan tránh thoát môi của hắn, hung tợn nghiêng răng, mắt đẹp tóe ra tia lửa.

“Ngươi dám?” Vân Cảnh Mạch nắm được cằm của nàng, lảo liệt nhìn nàng, nhìn gò má nàng bị hắn bóp biến dạng, hắn tức giận cắn lên đôi môi đỏ mọng của nàng cho đến khi nếm đến mùi vị máu tanh mới thôi.

Bạch Thanh Loan bị cắn yên tĩnh lại, nàng nhìn gương mặt hung ác phóng đại trước mắt, nhấn tâm cắn ngược lại một cái.

Một canh giờ sau, Vân Cảnh Mạch cùng Bạch Thanh Loan đi vào thư phòng, Tử Y đã chờ ở đó, hắn nhìn vết thương trên môi hai người, khẽ cúi đầu, không cần bất kỳ ngôn ngữ, đã hiểu, Bạch Thanh Loan đã hoàn toàn lấy được sự tin tưởng của Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch nghiêng người dựa vào ghế, xem sách trên bàn, lãnh đạm nói “Phái người trông chừng Minh Nguyệt một chút, hắn cũng không đáng tin.”

Bạch Thanh Loan chớp mắt nhìn Vân Cảnh Mạch, Minh Nguyệt?

Tử Y ôm quyền nói “Minh Nguyệt đã từng ở tù, có nên đem tư liệu của bộ hộ giao cho Phong Mạc Thần xử lý không?”.

“Điều tra thêm về Minh Nguyệt đi, Thanh Loan, bắt đầu từ ngày mai, ngươi tiếp nhận thủ hạ và công việc của Tử Y đi, ta có thể cho ngươi ba người, ngươi có thể thả người ngươi muốn cứu, nhưng nhớ, chỉ có ba!” Vân Cảnh Mạch nhìn chằm chằm Bạch Thanh Loan, ánh mắt sắc bén, tựa hồ muốn xem tâm tư của nàng.

208. Cuốn 4 – Chương 208

Chương 208: Như thể kích thích

Bạch Thanh Loan vỗ bàn trừng mắt nhìn chằm chằm Vân Cảnh Mạch, oán hận nói “Đúng là ngươi đã bắt cha ta lại, Vân Cảnh Mạch, ngươi là tên tiểu nhân đê tiện!”

Vân Cảnh Mạch hung ác chớp mắt một cái, ánh mắt đó cơ hồ muốn xuyên thủng Bạch Thanh Loan, lạnh lùng nói “Ngươi không đê tiện sao? Ngươi không đê tiện mà lại đi điều tra hình đường La Sát Môn?”

Bạch Thanh Loan bị chẹn ngang im lặng, lạnh lùng nói “Ta không biết có tất cả bao nhiêu người nhưng là của Bạch gia, thì ngươi phải thả toàn bộ!”

“Người thì đã được gả cho ta, ta bắt được hai người của Bạch gia, ca ca người cùng với Bạch lão tướng quân, hiện tại cho người ba người đã là cực hạn rồi.” Vân Cảnh Mạch hừ lạnh, cảm giác nữ nhân này đã quen được nuông chiều rồi.

Tử Y ở một bên lẳng lặng cúi đầu mà đứng, mãi cho đến Vân Cảnh Mạch kêu tên hắn, hắn mới ngẩng đầu lên “Chủ tử, ta sẽ tự mình theo dõi Minh Nguyệt.”

Vân Cảnh Mạch nhìn Tử Y mỉm cười, thản nhiên nói “Tử Y, người làm việc, ta luôn yên tâm!”

Tử Y cúi đầu, nhìn Bạch Thanh Loan như có lời muốn nói, nhưng ngay sau đó lại khom người lui ra ngoài.

Ban đêm, ở nhà trọ trong kinh thành, Bạch Ly Nhược đi đi lại lại vòng quanh người Phong Mạc Thần, vẻ mặt Phong Mạc Thần vẫn thờ ơ như cũ, nhưng trên bả vai đã bị ngân châm đâm sâu, đôi mắt màu lam tựa như không có tiêu cự, không nhìn thấy Bạch Ly Nhược đang ở trước mắt mình.

Bạch Ly Nhược siết chặt hai má Phong Mạc Thần, hướng về phía Minh Nguyệt đang ở một bên chế thuốc nói “Người xác định, chúng ta gây kích thích, cũng sẽ không có tác dụng với hắn sao?”

“Không xác định, nhưng sẽ không có nam nhân nào có thể nhịn được loại vũ nhục như vậy.” Minh Nguyệt đem bát thuốc nước đến gần chóp mũi của Phong Mạc Thần, thản nhiên nói “Người nghĩ kĩ chưa? Sau đó, sẽ làm gì?”

Bạch Ly Nhược thở dài “Không có biện pháp khác sao?”

“Có, không người có thể ở trước mặt hắn tự mình hại mình, nhưng không nhất định sẽ thu được hiệu quả tốt.” Minh Nguyệt đưa tay điểm huyết đạo Phong Mạc Thần, nhổ hết ngân châm trên bả vai hắn.

“Hắn có thể đột nhiên nổi điên lên hay không?” Bạch Ly Nhược nhìn Phong Mạc Thần, trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

“Nếu hắn nổi điên lên, thì sẽ chứng minh được còn cách có thể cứu hắn, nhưng nếu hắn vẫn bất kì phản ứng nào, thì thật sự là đã không còn cứu hắn được nữa.” Minh Nguyệt để ngân châm xuống, bắt đầu ưu nhã rửa tay.

Bạch Ly Nhược lại thở dài, không ngừng đi tới đi lui trong phòng, ở trước mặt nàng Phong Mạc Thần cùng Bạch Thanh Loan đã diễn một hồi xuân cung, hiện giờ, nàng cũng phải trả lại hắn một cuộc sao?

“Đừng thở dài nữa, dù sao cũng chỉ là diễn trò thôi mà.” Minh Nguyệt đem khăn lông lau Thủy Châu trên tay, xèo xèo co rúc cái đuôi to, lượn quanh bờ vai của hắn.

“Vậy ta phải tìm ai để diễn trò đây?” Bạch Ly Nhược ngược mắt nhìn Minh Nguyệt, có chút ý vị cầu xin thương xót.

“Đừng nhìn ta, ta không có hứng thú với chuyện nam nữ, cũng không biết phải làm gì, cho nên người hãy đến kỹ nữ lầu tìm lấy một người, người ở đó hiểu được cách diễn trò nhất!” Minh Nguyệt vuốt ve xèo xèo, xoay người dự định đi ra ngoài.

Bạch Ly Nhược ở phía sau gọi vài tiếng “Này, này, Minh Nguyệt.”

Minh Nguyệt không chịu để ý đến nàng, trở lại phòng ở của chính mình.

Thật sự phải đi chơi gái. Kỹ nữ sao? Thật quá kinh thế hãi tục, Bạch Ly Nhược nhìn Phong Mạc Thần ngơ ngác, hơi nhú mồm.

Nàng đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần, rúc người vào hắn, chạm trán mình vào trán hắn nắm lấy hai vai rộng rãi của hắn, nhẹ giọng nói “Thần, người tỉnh lại đi, ta hiểu rõ chuyện xảy ra giữa người và tỷ tỷ, là người thân bất do kỷ, ta không trách người, cho nên người tỉnh, tỉnh đi.”

Phong Mạc Thần vẫn không nhúc nhích như cũ, Bạch Ly Nhược thất bại nhìn hắn, hắn đã gầy đi rất nhiều, góc cạnh trên mặt càng rõ ràng hơn, có một chút uể oải, bên trong mắt phượng mang theo bóng ma nhàn nhạt, thậm chí ngay cả khớp xương trên tay cũng rõ ràng, lại còn bị thương ở rất nhiều chỗ.

Bạch Ly Nhược vuốt ve bàn tay lạnh như băng của hắn, chỉ thấy trong lòng bàn tay có một vết thương do kiếm đâm, xuyên qua da thịt, giờ vết thương đã kết vảy, bên trong mơ lộ ra da thịt mới màu hồng, nàng

khẽ cắn môi, hần nhất định đã chịu rất nhiều khổ cực, nhưng hần luôn ỉn nhẫn, dù chịu nhiều thương tổn hơn cũng sẽ không nói một lời.

Nàng ôm chặt lấy thân thể của hần, trên thân thể hần có một đạo mùi vị mà nàng quen thuộc, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt cùng với vị bạc hà mát mẻ, nàng giang tay ôm hần rất chặt, khàn giọng nói “Thần, ta nên làm gì đây, ta làm gì để cứu người đây, còn có Đại nhi của chúng ta nữa, ta đã nằm mơ, mơ thấy hần bị nhiễm bệnh hiểm nghèo, Thần, xin người hãy tỉnh lại, người hãy mau tỉnh lại.”

Nước mắt của nàng rơi vào y phục xanh nhạt hần đang mặc, nghẹn ngào đem hần ôm càng chặt hơn, trán của nàng ở trước ngực hần không ngừng cọ nhẹ, tựa như khi làm nũng với hần giống trước kia, khi đó, bất kể nàng có yêu cầu vô lý đến đâu, hần cũng sẽ thỏa mãn.

“Thần, tại sao người còn chưa chịu tỉnh?” Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng hôn lên môi hần mang nước mắt cay đắng ở khóe môi, nước mắt rơi xuống gương mặt tuấn mỹ vô trù của hần, ngoài cửa vang lên giọng nói của Minh Nguyệt “Người chỉ còn ba canh giờ thôi, sau ba canh giờ được hiệu sẽ hết công dụng.”

Bạch Ly Nhược đứng lên, mắt rưng rưng nhìn Phong Mặc Thần, sau đó buông màn tơ trên giường, chậm rãi quay đầu đi ra bên ngoài.

Ở trên đường đi, nàng không biết phải làm gì, nhìn nam tử tới lui trên đường, nàng muốn nói lại thôi, phải lôi kéo thể nào đây, chẳng nhẽ hô lớn trên đường sao?

Hồi lâu, nàng rút cuộc đi vào một Hoa Lâu nổi danh nhất trong kinh thành, người hộ vệ của Bách Hoa vừa thấy nàng, thanh âm gọn nhẹ nói “Ồi, đi nhầm cửa sao? Hay là tới đây bắt gian, nhưng ta nói cho người biết, Bách Hoa lâu chúng ta có chỗ dựa đó!”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt, chung quanh đã có không ít khách làng chơi chú ý đến nàng, thấy nàng dung mạo bất phàm, đều cho rằng nàng tới đây để bắt tướng công về nhà, không ít người châu đầu ghé tai nhìn nàng cười giễu cợt.

Môi nàng run rẩy vài cái, cúi đầu nói “Ta không phải đến tìm phiền toái.”

“Vậy người tới làm gì? Đến hành nghề sao?” Má mị hai tay ôm ngực, mắt lạnh quan sát nàng, y phục tốt như vậy, không giống như là người nghèo túng muốn đến hành nghề, nhưng nhìn nét mặt của nàng, xác thực cũng không giống đến tìm phiền toái.

“Ở chỗ này của các người, có nam kỹ chứ? Hãy chọn một người dung mạo xuất chúng, ta muốn mua.” Bạch Ly Nhược đỏ mặt đến tận hai tai, nàng cơ hồ có thể nhìn thấy những người bên cạnh cười lớn, cùng với tiếng người bàn luận xôn xao.

“Thật cỏi mớ, cư nhiên tới chơi kỹ nam?”

“Nhìn không ra, dáng dấp xinh đẹp như vậy, thì ra lại thiếu nam nhân.”

“Hừ, xem không ra được nàng đã lập gia đình, nhất định là tướng công không được, cho nên mới ra ngoài tìm thú vui.”

Chung quanh cười vang một mảnh, Bạch Ly Nhược hận không chui được vào kẽ đất, quần bách nhìn má mị, má mị thôi cười, Bách Hoa lâu là thanh lâu lớn nhất kinh thành, có không ít nam nhân đồng tính, thích làm kỹ nam, không nghĩ tới nữ nhân như vậy mà còn có thể làm ăn với mình.

Che miệng nói “Có, đương nhiên là có, người thích gì dạng người nào?”

“Tùy tiện chọn một người đẹp mắt là được, rồi đi theo ta.” Bạch Ly Nhược lấy ngân phiếu từ trong lòng, để vào trong tay má mị.

Má mị nhìn ngân phiếu một vạn lượng, cặp mắt sáng lên, trên mặt thoa khắp son phấn nở ra nụ cười “Phu nhân hãy đợi một chút, ta lập tức kêu Liễu Liễu đi ra tiếp người.”

209. Cuốn 4 – Chương 210

Chương 210: Đùa mà thành thật (hạ)

Liều Liều một thanh gạt la trướng cản trở, nhìn nam tử ngồi ngay thẳng trên giường lấy làm kinh hãi, Bạch Ly Nhược chậm rãi bò dậy từ trên giường, nhìn Liều Liều nói “Nhìn thấy không? Hắn là trượng phu của ta, nếu không muốn chết, hãy nhanh cút đi!”

“Trượng phu của ngươi?” Liều Liều đột nhiên cười phá lên, nhìn ánh mắt xinh đẹp sắc lang bằng trước mắt không giống nam tử nói “Trượng phu ngươi ngu sao? Cứ ngồi như vậy nhìn người chơi đi?”

Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, phẫn hận nhìn chằm chằm Liều Liều, nàng dựa vào bả vai Phong Mạc Thần, nhỏ giọng nói “Thần, ngươi mau tỉnh lại, xin ngươi, hãy tỉnh lại.”

Liều Liều một thanh vươn tới bả vai Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần nhú mày một cái, bị Liều Liều làm té ngã trên giường, con ngươi vẫn không sáng không gió như cũ, giống như một người không có ý thức nằm ở đó.

Bên cạnh vang lên tiếng thét chói tai của Bạch Ly Nhược, Liều Liều một tay nhấn Bạch Ly Nhược dưới thân thể, Bạch Ly Nhược liều chết giãy giụa, móng tay bén nhọn hung hăng cào trên da Liều Liều kéo lê một đạo huyết ấn, nam tử dữ tợn đáng một bạt tai vang dội đánh vào mặt Bạch Ly Nhược.

Hai má Bạch Ly Nhược sưng đỏ, nàng kêu gào, Phong Mạc Thần ở bên cạnh vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả thái độ cũng không thay đổi chút ít, Liều Liều đã xé rách váy áo nàng, nàng tuyệt vọng muốn cắn lưỡi tự sát.

Đang ở thời điểm chỉ mảnh treo chuông, cửa sổ đột nhiên bị người phá vỡ, chỉ thấy lục y chợt lóe, Vân Thiên Mạch đã đứng trước giường, lạnh lùng nhìn nam tử cùng nữ tử trên giường.

Liều Liều chưa kịp nói gì, Vân Thiên Mạch đã rút trường kiếm trong tay, ánh lạnh chợt lóe, kiếm xuyên qua cổ họng, Liều Liều trợn tròn mắt ngã trên giường.

Máu tươi ầm ập chảy trên bả vai Bạch Ly Nhược, nàng khẽ đứng dậy, nhìn một mảnh lang tịch trên giường, con ngươi trợn to kinh hãi.

Trên mặt Phong Mạc Thần bị máu bắn qua, hắn tựa hồ nhạy cảm đối với mùi máu, một đường hồng quang hiện lên trong con mắt sắc băng lam, chỉ trong phút chốc, đã biến mất không thấy gì nữa.

Vân Thiên Mạch cởi xuống áo ngoài của mình bọc thân thể Bạch Ly Nhược lại, Bạch Ly Nhược cũng không cảm kích, lẫm nhẫm giáng một bạt tai tát lên gương mặt tuần tú của hắn, run giọng nói “Ngươi làm hại ta nhà tan người mất, bây giờ lại tới đây diễn vai anh hùng?”

Vân Thiên Mạch không nói gì, trường kiếm nhảy lên, đem thi thể Liều Liều ném xuống lầu hai, hắn xoa người nói “Vô dụng, ăn thất tâm hoàn, cả đời cũng sẽ không tỉnh lại.”

Bạch Ly Nhược chậm rãi mặc quần áo vào, gương mặt sưng đỏ một mảnh, nàng gian nan đi xuống giường, nhìn bóng lưng Vân Thiên Mạch nói “Coi như Thần sẽ không tỉnh lại, ta cũng sẽ cứ như vậy cả đời ở cùng với hắn, ta mang hắn trở về Huyền Sơn tìm sư tôn, ta tin tưởng, nhất định sẽ có biện pháp.”

“Ly Nhược!” Vân Thiên Mạch đột nhiên xoa người, tức giận nhìn nàng, trên mặt hắn mang theo một ngọn lửa giận vô hình, hàn tinh từ mắt lóe lên, cơ hồ muốn bộc phát, hắn nói giọng lạnh lùng “Đây là một trò chơi giữa ca ca ta và Phong Mạc Thần, tại sao ngươi còn không rõ, bất kể giữa bọn họ ai thua ai thắng, đều không phải một người ngốc nghếch như ngươi có thể chơi đùa cùng được!”

“Ta không hiểu được ý của ngươi là...” Bạch Ly Nhược lạnh lùng nhìn hắn, hai mắt quật cường lóe ra ánh lạnh.

“Ngươi không cần phải hiểu, ngươi chỉ cần hiểu, trên thế gian này, chân chính chịu bỏ quyền thế xuống toàn tâm toàn ý đối với ngươi, chỉ có mình ta, chỉ có Hàn Thiên Mạch.” Vân Thiên Mạch nhìn chằm chằm nàng, hai mắt sáng quắc, thiêu đốt sao quang diễm, đám tụ, lửa cháy có khung hướng lan ra đồng cỏ.

“Những lời này, ta nghe đủ rồi, người đi đi, bất kể ta đây đưa ngọc ngà ra sao, kết quả như thế nào, đều không liên quan với người! Vân Thiên Mạch, đừng để ta nhìn thấy người.” Mái tóc Bạch Ly Nhược xoắn xếch, khóe môi nứt ra, chỉ có cặp mắt, là xinh đẹp kinh tâm động phách, tất cả bất khuất không buông tha đều được viết toàn bộ ở trong đôi mắt.

Vân Thiên Mạch gật đầu “Ta sẽ chờ kết cục của người, sau đó cho người lựa chọn lần cuối, nếu như khi đó chính người nói ra những lời này, ta, Hàn Thiên Mạch bảo đảm, về sau sẽ không ao giờ xuất hiện trước mắt người nữa.”

Vân Thiên Mạch lấy từ trong ra khẩu súng lục, thay đổi băng súng đặt trong tay Bạch Ly Nhược “Vật của người, mang theo phòng thân đi, về sau đừng ngọc như vậy nữa, dễ dàng bị người khác khi dễ!”

Bạch Ly Nhược nhìn súng lục, trong lòng chua xót, Vân Thiên Mạch đã tung người rời đi, nàng sửa sang lại y phục cùng tóc, thu thập xong vết máu trong phòng, giúp Phong Mạc Thần lau mặt thay y phục, sắc trời đã sáng rõ.

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, Bạch Ly Nhược để khăn lông xuống ra mở cửa, Minh Nguyệt đứng ngoài, thiếu niên mặc y phục đen gầy gò cao ngất, con người âm đạm không còn sức sống, chỉ có nụ cười là vẫn nho nhã như cũ, hần thản nhiên nói, “Tối hôm qua sao rồi? Phong Mạc Thần có phản ứng không?”

Bạch Ly Nhược lạnh lùng nhìn hần, sau đó giơ tay, muốn cho hần một bạt tai, lại bị Minh Nguyệt bắt được tay, hần mỉm cười nói “Thô lỗ như vậy, không phải là Bạch Ly Nhược ta biết.”

Tay phải của Bạch Ly Nhược bị hần bắt được, vừa trở tay hạ xuống, Minh Nguyệt không trốn không tránh, mạnh mẽ bị nàng bạt ột bạt tai.

“Azzzz, xem ra, tối qua Phong Mạc Thần nhất định là không có chút phản ứng nào, nếu không người sẽ không tức giận như vậy.” Minh Nguyệt nhàn nhạt cười yếu ớt, giống như mới người vừa bị một bạt tai căn bản không phải là hần.

“Người khốn kiếp, sao người có thể giao phó với Liễu Liễu như vậy, người căn bản là, người xấu!” Bạch Ly Nhược cắn răng nghiêng lợi, hai mắt đỏ bừng, mắt lại muốn chảy ra nước mắt.

Minh Nguyệt cầm lấy một tay nàng, nghe thanh âm nức nở của nàng, hơi cau mày, đưa tay lên lau mặt cho nàng, lại bị nàng chán ghét né tránh.

Đầu ngón tay hần vẫn hơi lạnh như cũ đụng phải vẻ sưng đỏ trên gương mặt nàng, mày lại nhíu chặt hơn, thở dài nói “Hần chỉ là một tên người thuê đáng chết, ta chỉ để hần diễn thật thực hơn một chút, ai ngờ đến hần lại vậy, cư nhiên đánh một nữ nhân?”

“Tối qua không phải người đã nghe thấy tiếng kêu cứu của ta sao, tại sao không đến cứu ta? Không cần nói với ta, một người mù tai thính nghĩ mình sẽ không nghe thấy!” Bạch Ly Nhược cố ý găm thét, đem hai chữ người mù nói rõ ràng.

“Thật xin lỗi, ta là người mù, chỉ không biết người không biết võ công, bởi vì nội lực trong cơ thể người rõ ràng không hề yếu, ta còn tưởng rằng là người cố ý giấu diếm.” Minh Nguyệt buông nàng tay, nhíu chặt chân mày, như một ngọn núi xinh đẹp tuyệt trần.

“Trong cơ thể ta có nội lực? Sao có thể?” Bạch Ly Nhược cắn răng nhìn hần, có chút hiểu lầm thân phận của hần.

“Bên trong cơ thể người nếu như không có nội lực chống đỡ, người đã chết ở trong cơn động rồi, bất kỳ một người không có võ công nào, nếu bị Phong Mạc Thần có nội lực thâm hậu đánh một chưởng, không thể nào còn sống sót được.” Minh Nguyệt nhàn nhạt, đôi mắt vô hồn nhìn về nơi xa, hần cũng đang suy tư, đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra.

210. Cuốn 4 – Chương 209

Chương 209: Đùa mà thành thật (thượng)

Bạch Ly Nhược xấu hổ quần bách không đất dung thân, má mị gào to một tiếng, lập tức một nam tử có bộ dáng thượng đẳng từ bên trong đi, Bạch Ly Nhược tiện tay chỉ một cái “Liền hẩn đi.”

“Liều Liều, tối nay hảo hảo hầu hạ phu nhân, đem tất cả bản lãnh của ngươi ra!” giọng má mị the thé, như sợ người trong phòng không nghe rõ được.

Chung quanh truyền đến tiếng cười ầm ĩ, có một nam nhân bĩ ổi gào lớn “Phu nhân, có muốn ta tới hầu hạ ngươi hay không, không cần trả tiền.”

Bạch Ly Nhược đỏ bừng cả mặt, giận dữ xoay người đi ra bên ngoài, một thân áo trắng uyển chuyển Liều Liều như chim nhỏ nép mình đi theo phía sau nàng, giọng nói nũng nịu “Phu nhân, phu nhân chờ ta với!”

Bạch Ly Nhược dừng bước chân quay đầu nhìn Liều Liều, cau mày lạnh lùng nói “Ngươi nghe đây, ta mua ngươi chỉ vì muốn kích thích chồng ta, lúc ta nói dừng, ngươi phải ngừng ngay, hiểu chưa?”

“Hiểu, phu nhân, chúng ta làm nghề này, quan trọng nhất là làm khách hài lòng, ngươi cứ yên tâm đi!” Liều Liều hơi có chút khoa trương vung tiểu khăn trong tay, khắp người nồng nặc mùi son phấn.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, mang theo hẩn đi tới nhà trọ, Minh Nguyệt đã chờ ở cửa, lên tiếng từ xa “Sao giờ ngươi mới trở về? Chỉ còn một canh giờ nữa.”

Bạch Ly Nhược trừng mắt liếc hẩn một cái nói “Ngươi thật sự mù sao? Tại sao đứng xa như vậy mà biết được ta đã về?” Nàng có chút tức giận Minh Nguyệt đang khoanh tay đứng nhìn, giấu cợt hỏi.

“Ta thật sự là người mù, nhưng mà lỗ mũi ta rất linh, có thể ngửi thấy mùi vị của ngươi từ xa.” Minh Nguyệt cũng không giận, không nóng không lạnh cười cười nói nói.

“Đi thôi.” Bạch Ly Nhược liếc sâu Minh Nguyệt một cái, hướng về phía Liều Liều sau lưng phân phó.

Minh Nguyệt ngăn Liều Liều lại, hướng về phía Bạch Ly Nhược mỉm cười “Ngươi lên chuẩn bị trước một chút đi, ta có chút chuyện muốn nói với vị công tử này.”

“Chuyện gì?” Bạch Ly Nhược cau mày, có chút hồ nghi nhìn Minh Nguyệt.

“Chuyện của nam nhân.” Minh Nguyệt nhàn nhạt, trong mắt thủy chung mang theo nụ cười rõ ràng.

Bạch Ly Nhược bực tức xoay người, hẩn là nam nhân sao? Nàng nhìn không ra, rõ ràng là trẻ con, tuổi không bằng nàng, lại giả bộ thâm trầm.

Đi vào trong phòng trọ, Bạch Ly Nhược vén la trưởng lên, bắt đầu nhìn vẻ mặt thần thờ của Phong Mạc Thần, nàng đưa tay nâng gương mặt hẩn lên “Thần, ngươi sẽ không làm ta bị thương, phải không?”

Phong Mạc Thần ngơ ngác vẫn như cũ, không nói một lời, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có động tĩnh, đôi mắt băng lam, đẹp như nước biển thâm trầm nghìn vạn dặm.

Bạch Ly Nhược nghe sau lưng có động tĩnh, nàng nhẹ nhàng buông màn tơ mỏng, cố ý lưu lại một khe hở ở giữa, lộ ra cặp mắt tuyệt mỹ kia của Phong Mạc Thần.

Nàng hướng về phía gõ cửa nói với Liều Liều “Vào đi.”

Liều Liều vào trong, cười yêu mị như nữ nhân, giọng nói ôn ền “Phu nhân, có cần ta tắm rửa trước không?”

Bạch Ly Nhược cau mày, không phải là thật, sao phải tắm rửa? Lắc đầu nói “Không cần, bắt đầu luôn bây giờ đi!”

Liều Liều cởi từng cái cho đến hết y phục, sắc mặt Bạch Ly Nhược trở nên hồng, quay mặt đi, lạnh lùng nói “Chớ cởi hết, làm bộ một chút là được rồi!”

Liều Liều lúng túng mặc quần vào, cởi bỏ y phục mềm mại nửa người trên nói “Phu nhân, ta thay ngươi cởi quần áo!”

“Không cần!” Bạch Ly Nhược lạnh giọng cự tuyệt, mặt lạnh nhìn Liễu Liễu, cảm giác chán ghét cự tuyệt sự tiếp xúc của hắn.

Liễu Liễu có chút ủy khuất, nhún vai “Phu nhân người xem, chúng ta tiếp theo sẽ làm gì?”

Bạch Ly Nhược nhìn hai mắt tuyệt mỹ mơ hồ trên giường lộ ra có chút nhứt đầu, làm gì? Làm thế nào? Thật sự phải chơi đi ngay trước mặt của hắn sao?

Nàng cắn răng một cái, thôi, không bỏ được hài tử không bắt được lang, đưa tay lột áo ngoài của mình, chỉ còn lại một chiếc áo ngực màu hồng cánh sen cùng váy dài trăm điệp, bả vai trần, trước ngực lộ ra tảng lớn nõn nà cùng rãnh ngực như ẩn như hiện.

Nhắm mắt lại nói “Đến đây đi, động tác nhẹ một chút, không được làm quá phận!”

Liễu Liễu tiến lên, có chút thận trọng chạm vào cánh tay hạ xuống của Bạch Ly Nhược, giống như bị phỏng rút tay về, hắn luôn là người ở trên, hiện tại đột nhiên thay đổi, mà lại là cùng một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, trong lòng nhất thời không yên, lại nghĩ tới lời nói của vị công tử bên ngoài kia, nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ.

Bạch Ly Nhược đột nhiên mở mắt nhìn chằm chằm hắn “Rốt cuộc người có thể hay không?”

Liễu Liễu gật đầu, đáng thương nói “Ta sẽ, ta sẽ, chỉ là sợ vấy bẩn phu nhân xinh đẹp như vậy!”

Bạch Ly Nhược khinh bỉ liếc mắt nhìn bộ dạng nói năng ngọt xớt của hắn, hừ lạnh nói “Nhanh lên, thời gian không còn nhiều!”

Liễu Liễu tiến lên, ôm lấy nàng, tay trắng nõn đầu tiên đặt lên phía sau lưng nàng một mảnh nõn nà, không ngừng ma sát, Bạch Ly Nhược cố nén ghê tởm, Liễu Liễu tiến lên trước muốn hôn nàng, lại bị nàng tránh ra “Không được hôn miệng!”

Liễu Liễu liền bắt đầu hôn từ cổ nàng, Bạch Ly Nhược run rẩy cả người, mấy lần muốn đẩy hắn ra, lại nhìn thấy đôi mắt băng lam qua khe hở của la trướng, cố gắng nhịn xuống.

Tay Liễu Liễu bắt đầu cởi y phục nàng, đầu tiên là dây yếm đỏ thắm trên gáy trắng nõn trên gáy, hắn nhẹ nhàng đẩy ra, sau đó là đai lưng váy dài bên hông, hắn chậm rãi xé ra, mắt thấy Bạch Ly Nhược sẽ phải lộ cảnh xuân.

Nàng hung hăng đẩy Liễu Liễu ra, che váy dài nói “Người đi đi, ta không muốn kích thích hắn nữa, cái này cần bản, là tự ta kích thích ta, ta không chịu nổi, người rút đi!”

Liễu Liễu ủy khuất, lắc đầu nói “Ta không thể đi, vị công tử bên ngoài cho ta gấp đôi tiền, muốn ta cưỡng bức người, nếu như ta đi, không chỉ không lấy được tiền, mà tánh mạng cũng mất!”

Bạch Ly Nhược kinh hãi, muốn buộc dây, lại bị Liễu Liễu tiến lên một phát bắt được, hắn cũng không giả bộ liễu yếu đốn gió, lăm lăm lộ ra bản chất nam nhân, ác ngôn kim cổ hai tay Bạch Ly Nhược.

“Hỗn đản, người dám đụng vào ta, ta giết người!” Bạch Ly Nhược liều chết giãy giụa, găm thét, mắng mửi tám đời tổ tông của Minh Nguyệt.

Liễu Liễu trợn to hai mắt, mặt mũi thanh tú có chút vặn vẹo, hắn ở thanh lâu đã bị tàn phá nhân cách, hiện tại thì tốt rồi không dễ dàng có một cơ hội tàn phá người khác, sao có thể dễ dàng buông tha?

Bạch Ly Nhược hung hăng một hóp cấn trên bả vai phơi bày của Liễu Liễu, hàm răng bén nhọn mang theo một khối da thịt, Liễu Liễu dữ tợn nhìn nàng, nổi giận gầm lên một tiếng ác ngôn đem nàng nhấn ở trên bàn ăn cơm.

Hắn một thanh quét rơi tất cả tách cùng trà cụ trên bàn, cười gằn đè Bạch Ly Nhược ở trên mặt bàn, sống lưng của Bạch Ly Nhược cơ hồ bị mặt bàn cứng rắn đụng gãy, nàng cắn răng nghiêng lợi cao giọng gọi.

Liễu Liễu hung hăng một bạt tai trên khuôn mặt nàng, nhất thời lỗ mũi đỏ máu đầm đìa, đầu nàng trống rỗng trong nháy mắt, lỗ tai ông ông, Liễu Liễu đã nhân cơ hội kéo váy nàng, dùng eo cài chặt hai tay của nàng.

Máu chảy như suối trong hơi thở của Bạch Ly Nhược, hai tay nàng không thể nhúc nhích, ác ngoan đá một cước trong quần vào Liễu Liễu, Liễu Liễu kêu ré lên một tiếng ngã vật trên mặt đất.

Nàng giãy giụa từ trên mặt bàn xuống, điên cuồng chạy ra ngoài cửa, Liễu Liễu đứng lên một thanh nữu lại tóc nàng, Bạch Ly Nhược bị kéo đến trong ngực Liễu Liễu, cuối cùng sự khác biệt về thể lực giữa nam và nữ, nàng bị ác ngoan ngã ở trên giường.

211. Cuốn 4 – Chương 211

Chương 211: Màu đen thống trị

“Được rồi, hiện tại những thứ này, căn bản không làm nên chuyện, không bằng nghĩ cách làm thế nào kêu tỉnh Thần mới là quan trọng nhất.” Bạch Ly Nhược mệt mỏi, quay đầu lại nhìn Phong Mạc Thần bên trong phòng một cái, vừa nhìn vừa sợ hãi với những gì mình thấy, bên trong trống rỗng, không một bóng dáng?

“Thần...” Bạch Ly Nhược vọt vào gian phòng, cửa sổ mở ra, gió phất màn tơ trên giường, theo gió nhảy múa.

“Hắn đi rồi?” Minh Nguyệt cau mày, Phong Mạc Thần rời đi, hắc cư nhiên không nghe được, là đại ý của hắn, còn võ công của Phong Mạc Thần, thật sự đã đến tình trạng mất hồn nhập hóa?

“Chúng ta đi tìm hắn, hắn chắc lại trở về Lăng vương phủ, Vân Cảnh Mạch chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn.” Bạch Ly Nhược vừa nói vừa đi xuống dưới lầu nhà trọ, lại một thanh bị Minh Nguyệt bắt được.

Hắn thần nhiên nói “Để hắn đi đi, lưu lại nữa ngược lại có thêm nguy hiểm.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, có chút tức giận nói “Ta dẫn hắn đi Huyền Sơn tìm sư phụ của hắn, nhất định sẽ có biện pháp!”

Sắc mặt Minh Nguyệt tựa hồ có chút thay đổi, lắc đầu nói “Ngày hôm qua hắn bị ta ngăn lại Kỳ Kinh Bát Mạch, hiện tại hắn đã đi, sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, người không nên phải tìm hắn, không phải người chết thì người chết sẽ chính là hắn, người còn muốn đi sao?”

Bạch Ly Nhược bất động, rồi chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất, ôm đầu gối nói “Ta nên làm gì bây giờ? Thần thì như vậy, Đại nhi sống chết cũng chưa biết, ta nên gì, làm thế nào đây?”

Minh Nguyệt ngẩng ra, cau mày trầm tư chốc lát, nhẹ giọng nói “Dù sao Phong Mạc Thần cũng không có bất kỳ động tác nào, không bằng người đi theo ta, ta sẽ tìm kiếm Tiểu Huyền Đại có lẽ sẽ có điều tiến triển.”

“Không cần.” Bạch Ly Nhược chậm rãi đứng lên, vẻ mặt yếu ớt đã không còn thấy, thay vào đó là sự kiên định trước nay chưa từng có, nàng giơ tay áo lau nước mắt trên mặt, cất bước chuẩn bị xuống lầu.

“Bây giờ người không tin ta sao?” Minh Nguyệt một phát bắt được tay nhỏ bé của nàng, lần này, vô luận thế nào cũng không chịu buông.

Bạch Ly Nhược vùng vẫy tay, muốn thoát khỏi tay của hắn, lại bị hắn bắt càng càng chặt, sắc mặt nàng trầm xuống, cả giận nói “Buông tay, đừng tưởng rằng ta dễ bị khi dễ!”

Minh Nguyệt khẽ mỉm cười, trong lời nói mang theo sự cưng chiều chưa từng có “Người vốn vậy rồi, rất dễ bị khi dễ.”

“Khốn kiếp!” Bạch Ly Nhược liềm mạng giãy giụa, còn chưa móc được súng lục ra, đã bị Minh Nguyệt điểm huyết trên cổ tay, là huyết tê, hắn thần nhiên nói “Nên tin ai, không nên tin ai, hãy dụng tâm cảm thụ, không nên tin những gì người nhìn thấy.”

Bạch Ly Nhược không nói gì, đột nhiên như có điều suy nghĩ, nàng nhìn về mặt dịu dàng của Minh Nguyệt, cả giận nói “Buông tay, ta dẫn người đi tìm Huyền Đại.”

Minh Nguyệt mỉm cười buông tay, ngay sau đó hai người cùng đi, hướng đi tới thành ma điện.

Chuyện đã qua nửa tháng, Bạch Ly Nhược thật sự không biết, Huyền Đại bây giờ ra sao, dọc đường đi, nàng nghe không ít tin đồn quan phủ hạ lệnh đốt cháy thành ma điên, lòng như lửa đốt, hận không được sải một bước đến trong thành.

Minh Nguyệt thì không nhanh không chậm, hẳn thật sự là một người kỳ quái, Bạch Ly Nhược đối với mặt lạnh của hắn chê cười, hẳn thường nở nụ cười đối phó, tránh nặng tìm nhẹ. Bạch Ly Nhược đối với hắn ba phần tốt, hẳn lại bằng lãnh như cổ, từ chối người ngoài ngàn dặm.

Nàng thật sự không biết cùng hắn chung đụng thế nào, trên đường đi, lời của hai người cũng không nhiều, thời điểm nghỉ ngơi ở trọ cũng thương lượng mấy câu, lúc khác, chỉ là trầm mặc.

Sau khi Phong Mạc Thần trở lại Lăng vương phủ, Vân Cảnh Mạch nhận được tin tức do Minh Nguyệt dùng bồ câu đưa tin, không trực tiếp thuyết minh, người này có thể tin, hoặc là không thể tin, tường thuật chuyện Bạch Ly Nhược gặp cường bạo nguy hiểm mà hắn lại thờ ơ hờ, hơn nữa có kể sơ qua nội công của Bạch Ly Nhược.

Vân Cảnh Mạch phái thám tử thăm dò, không công mà lui, hẳn hoài nghi có người âm thầm bảo vệ Bạch Ly Nhược, Bạch Thanh Loan lại hừ mũi coi thường, võ công của nàng khi ở lãnh cung đã học, mặc dù không nhiều, nhưng đủ để tự vệ.

Mà Bạch Ly Nhược, đã cùng nàng xem qua một chút Võ Công Bí Tích, mặc dù không liên lạc thêm, nhưng là có một chút nội lực, cũng không lạ, sau khi Vân Cảnh Mạch nhìn thấy Bạch Thanh Loan đưa cho hắn những bí tịch kia, rốt cuộc cũng yên tâm, bắt đầu hoàn toàn tin tưởng Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần bắt đầu tiếp xúc với những chương môn đại phái đang bị giam lỏng, hơn nữa bị Vân Cảnh Mạch không coi vào đâu, tự mình giết mình không ít, những chương môn phong chức kia, mọi người thấy hắn như chuột thấy mèo, tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.

Vân Cảnh Mạch rất hài lòng, đang trong lúc Thượng Quan Kiêu phát động chánh biến nhằm vào Vân Cảnh Mạch, tổ chức hắc sắc do nuôi dưỡng một lần nữa có tác dụng, tất cả người của gia đình Thượng Quan Kiêu đều bị chém tận giết tuyệt, thi thể ngổn ngang khắp nơi, phong hóa thành thịt khô.

Cả Sở quốc, toàn bộ đã đắm chìm trong màu đen thống trị của Vân Cảnh Mạch, dân chúng thậm chí ngay cả chữ ‘Vân’ cũng không dám nói, tương truyền có một ngày, một người dân khi nhìn thấy trời sắp mưa, chỉ là nói hai chữ ‘Hắc vân’, liền bị bắt lại, tại bị rút gân lột da, chết quá thảm hại.

Từ đó về sau, hiếm thấy người đi trên đường trong kinh thành, mọi nhà đều đóng cửa, e sợ tai họa triền thân.

Vân Cảnh Mạch đi trên đường lớn phồn hoa nhộn nhịp ngày xưa, ven đường đi ngay cả quầy hàng cũng chưa thấy được một cái, cảnh tượng thê lương, làm lòng người sinh than thở, hắn thần nhiên nói “Không nghĩ được rằng, kinh thành to lớn như vậy, một người tiểu thương cũng không thấy, giữ lại đám thương nhân đó có ích gì chứ?”

Một câu cảm thán, như có tính, hình như không tính, thương nhân cả nước tiến hành một trận tắm máu, bất kể lớn nhỏ, ba ngày không ra thương giả, liên lục cử tộc, hai ngày không ra thương giả, tịch thu tài sản rồi kết án phạm tội bị giết chết, một ngày không ra thương giả, hình phạt chém eo.

Dân chúng càng ngày càng sợ hãi, ngày càng ngày càng không chống đỡ nổi, Tiểu Hoàng Đế cả ngày nhìn sắc mặt Vân Cảnh Mạch, hơi không cẩn thận, mặc dù đã gặp phải trải qua một trận ác đánh, giang sơn như vẽ, giờ đã yên lặng như chết, Vân Cảnh Mạch đứng trên bảo tháp cửu trọng, nhìn phong vân cuộn cuộn, thần nhiên nói “Đã tới lúc, tuyệt rơi hậu hoạn rồi.”

Tiểu Hoàng Đế bị chết ngạt trong hoàng cung, đối ngoại tuyên bố bệnh qua đời, Vân Cảnh Mạch thậm chí ngay cả che giấu cũng lười, mặc cho thi thể Tiểu Hoàng Đế bị kéo đi Hoàng Lăng mai táng.

Minh Nguyệt dùng bồ câu đưa tin, một tòa tử thành đã biến thành tê đại điên khùng thành, bên trong ba vạn đại quân bao gồm cả dân chúng đều nhiễm bệnh hiểm nghèo, đã chết vô số, Vân Cảnh Mạch nhàn nhạt ra lệnh hai chữ “Đốt thành.”

Người ở bên trong thành, trừ dân chúng vô tội, còn lại đều là chính đảng phản đối màu đen thống trị của Vân Cảnh Mạch, không ít người quyền cao chức trọng, đã từng theo tiên đế đánh dẹp thiên hạ. Bởi vì phản đối Phong Mạc Thần kế vị, bị giáng chức đến đất hoang dã, về sau Thượng Quan Kiêu cùng Vân Cảnh Mạch cầm quyền, cuộc sống của họ còn khổ hơn nhiều, trực tiếp bị vây trong tê đại điên khủng thành, không dám trốn, vì trốn nhất luật sẽ bị giết chết.

212. Cuốn 4 – Chương 212

Chương 212: GIẾT KHÔNG CẦN HỎI

Những kẻ này bắt đầu hiểu rõ, trước kia Phong Mạc Thần đối với họ tốt bao nhiêu, khách khí bao nhiêu, thậm chí bọn họ khi lâm triều trực tiếp bác bỏ Phong Mạc Thần, cũng chỉ bị cách chức đến nơi hoang dã, mà bây giờ, thậm chí bọn họ có ân với Vân Cảnh Mạch lại gặp đãi ngộ như thế.

Những người này tuy là ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng bắt đầu hoài niệm Phong Mạc Thần, kỳ lạ là, bọn họ gặp con trai của Phong Mạc Thần ở trong khu thành ma điên, Huyền Đại thông minh lanh lợi, Chu Thanh trung can nghĩa đảm, một đám người mạng mỏng không đến ba ngày đều cùng nhau uống máu ăn thề.

Tiểu Huyền Đại không thể may mắn thoát khỏi, cũng bị nhiễm bệnh hiểm nghèo, Chu Thanh cũng như vậy, chờ chết ở trong thành ma điên, lúc Bạch Ly Nhược và Minh Nguyệt đến, đã phong tỏa không cho phép ra vào.

Kỳ lạ là, đã tìm hết trong thành cũng không phát hiện ra mấy người còn sống, Minh Nguyệt dẫn Bạch Ly Nhược rời khỏi thành ma điên, Minh Nguyệt cũng không có chút ý tứ nào cứu giúp, sau khi dẫn nàng rời khỏi, thành ma điên dấy lên lửa lớn ngút trời, ngọn lửa đốt cháy vô số sinh mạng và thi thể.

Trùng mắt nhìn Minh Nguyệt, Bạch Ly Nhược lạnh lùng nói “Người là người của Vân Cảnh Mạch?”

Minh Nguyệt thở dài “Cuối cùng ngươi cũng phát hiện.”

“Vì sao muốn như vậy?”

“Hắn có ân với ta, không thể không báo.”

“Ngươi cũng có ơn cứu mạng ta, nhưng mà hiện giờ ta muốn giết ngươi để báo thù thay cho dân chúng trong thành kia, nợ nần giữa chúng ta, nên tính như thế nào?”

“Ngươi không thể giết ta.”

“Ta muốn thử xem.”

Bạch Ly Nhược lấy súng ra, kéo chốt, lên đạn, động tác lưu loát, sát khí tăng cao.

“Ta khuyên ngươi, tốt nhất đừng kích động, tánh mạng Phong Mạc Thần nằm trong lòng bàn tay ta, mà dường như ngươi cũng đã quên lời ta nói, dùng trái tim để nhìn người, ánh mắt sẽ có lúc gạt người.”

Minh Nguyệt thản nhiên, dường như không hề kiêng kỵ thứ trong tay Bạch Ly Nhược, thong thả xoay người, đi về hướng kinh thành.

Cùng lúc đó, rốt cuộc Vân Cảnh Mạch hạ lệnh, đem tất cả chương môn đang bị giam lỏng ra giết, giang hồ và triều đình của Sở quốc, rốt cuộc cũng bị Vân Cảnh Mạch nắm trong lòng bàn tay, Vân gia suy bại nhiều năm, từ giờ nổi dậy, thiếu niên đã từng ăn nhờ ở đậu, lương thiện chỉ biết chơi cờ, rốt cuộc cũng hành động, bày ra toàn cuộc, đem bộ ngựa và ve, nuốt sạch.

Cuối cùng Bạch Ly Nhược cũng gặp được Phong Mạc Thần, là sau cơn mưa buổi trưa, toàn thân hắn đều là máu, đem một đồng thi thể quay xuống vách núi, nàng nhìn hắn, hắn nhìn nàng, bốn mắt nhìn nhau, không có tướng tượng lệ rơi đầy mặt, cũng không có giống như xa cách mấy đời.

Nàng chỉ thản nhiên, nhìn đôi mắt của hấn khôi phục lại màu đen “Chàng khôi phục tâm trí rồi hả?”

Phong Mạc Thần thản nhiên “Ừ” một tiếng.

“Vân Cảnh Mạch không lương thiện như vậy, ngày mai hấn đăng cơ.” Bạch Ly Nhược đứng ở trên vách núi, tà áo tung bay trong gió, mái tóc dài đen tuyền nhảy múa theo tà áo, màu trắng chói mắt, màu đen yên lặng, giờ phút này hai màu sắc đơn điệu đứng cùng nhau khiến cho thế gian rực rỡ mỹ lệ.

“Đúng vậy, cho nên hấn cho ta khôi phục thần trí, mục đích là vào ngày mai, cho ta một cái phán quyết.” Phong Mạc Thần nhìn cầu vồng trên bầu trời, mới phát hiện ra, cầu vồng không hơn bảy màu, mà còn từ nhạt đến đậm, mỗi màu sắc chuyển tiếp như được tỉ mỉ thiết kế.

“Tại sao chàng không bỏ đi?” Bạch Ly Nhược cúi đầu, hạ mi mắt, yếu ớt hỏi ra một câu như vậy.

“Nếu ta bỏ đi, hấn sẽ làm cho nàng đau đớn hơn, mà còn, ngày mai ta không chết, ngày sau cũng sẽ chết, vì sao phải bỏ đi chứ.” Phong Mạc Thần ôm ngực, thản nhiên nhìn vực sâu dưới chân.

“Cho đến bây giờ, chàng vẫn còn suy nghĩ đến ta?” Bạch Ly Nhược cười khổ, mọi chuyện xảy ra đến ngày hôm nay, nàng đã không biết, tình yêu như vậy có đáng hay không? Nàng thông thả đi vài bước đến cạnh vách núi, hai chân đã có một nửa lơ lửng trong không trung.

“Hiện tại nàng không thể nhảy xuống.” Phong Mạc Thần thản nhiên, hơi quay đầu, nhìn hình dáng mảnh khảnh của Bạch Ly Nhược.

“Cho ta một lý do.” Bạch Ly Nhược mỉm cười, gió thổi mấy sợi tóc nàng, hai lúm đồng tiền như hoa.

“Bởi vì, ngày mai nàng sẽ chết, chỉ còn sống một ngày, vì sao không quý trọng nó?” Phong Mạc Thần thản nhiên, gương mặt tuyệt mỹ, cười hiện ra một lúm đồng tiền.

“Nói đúng lắm, quý trọng hôm nay.” Bạch Ly Nhược vươn ngón út ra, nghiêng đầu nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần vương ngón tay út móc vào đầu ngón tay nàng, hai người nắm tay nhau rời khỏi.

“Thần, ngày mai, chúng ta nhất định sẽ chết phải không?”

“Ta giết nhiều người như vậy, làm nhiều điều sai trái, ngày mai, chắc chắn phải chết.”

“Còn ta?”

“Không biết, nhưng nàng phải hiểu rõ, ta thật sự yêu nàng.”

“Ta hiểu rõ, mặc kệ chàng làm cái gì, ta đều tha thứ cho chàng, bởi vì, ta cũng thật sự yêu chàng.”

Hai người sánh bước, dùng thời gian còn lại, đi khắp nơi ở kinh thành, đến vùng hoang du mà hai người lần đầu tiên gặp mặt, lại một phen không chịu được cá nước thân mật.

Phong Mạc Thần kề sát lỗ tai nàng “Nhược nhi, mọi chuyện xảy ra đến ngày hôm nay, thật rất xin lỗi nàng.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nước mắt đã tuôn rơi, ngày mai, lại có phán xét cuối cùng, nàng không sợ, đến cùng thiện ác cũng sẽ có báo ứng.

Cuộc đời nàng không hại ai, cuộc đời chưa từng có ý hại ai, là ông trời, từng bước từng bước ép nàng vào đường cùng, từng bước từng bước bóp chết tình yêu của nàng.

Trong Lăng Vương phủ, trình diễn một màn bão táp, Vân Cảnh Mạch đập nát tất cả đồ đạc trong phòng, chỉ vào Bạch Thanh Loan trên giường nói “Ngày mai ngươi sẽ trở thành hoàng hậu dưới một người mà trên vạn người, hiện tại ngươi còn gì bất mãn nữa?”

Bạch Thanh Loan chống đầu, cười ác liệt “Ta bất mãn đó, bất mãn tâm địa của ngươi, quyền thế của ngươi, thậm chí là năng lực làm đàn ông của ngươi.”

Vân Cảnh Mạch lạnh lùng bước đến, tát một cái lên mặt Bạch Thanh Loan, Bạch Thanh Loan nhất thời im miệng, hấn nghiêm nghị nắm cằm Bạch Thanh Loan “Sao? Bị Phong Mạc Thần ăn rồi? Ta không thỏa mãn được ngươi sao?”

“Đúng vậy, phàm là nữ nhân đã từng chung đụng với Phong Mạc Thần, chỉ sợ ai cũng ghét bỏ người.” Bạch Thanh Loan cố ý khiêu khích hắn, lại bị hắn tát thêm một cái vào mặt.

“Người chưa thử làm qua với ta, làm sao biết ta không bằng hắn? Hả?” Vân Cảnh Mạch nắm cằm dưới của nàng, không ngừng siết mạnh, nói xong liến hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Bạch Ly Nhược xoay người tránh né, cười lạnh nói “Người như vậy, ta sẽ hiểu lầm là người yêu ta.”

Vân Cảnh Mạch tươi cười ác độc, híp mắt nói “Người lại khờ dại trên đời này có tình yêu sao? Phong Mạc Thần yêu Bạch Ly Nhược, hắn đối với cái hắn gọi là yêu, trả giá lớn đến cỡ nào, người nghĩ rằng ta và người sẽ dẫm lên vết xe cũ của hắn sao?”

213. Cuốn 4 – Chương 213

Chương 213: MỘT CÁI LƯỚI LỚN

“Loại người như người không tin vào tình yêu của người khác, người cảm thấy sẽ phải trả giá thật nhiều sao? Chuyện người làm, trời đang nhìn, Vân Cảnh Mạch, người giết nhiều người như vậy, ông trời cũng sẽ không tha cho người.” Bạch Thanh Loan trừng mắt, cố ý khiêu khích Vân Cảnh Mạch.

“Báo ứng chứ gì? Có báo ứng thì đến đi, đến đi.” Vân Cảnh Mạch cười hung dữ, nhìn bầu trời đen như mực ngoài cửa sổ, tiếng cười vang đi rất xa.

Bạch Thanh Loan bắt đắc dĩ thở dài, giọng nói lạnh lùng “Người rút đi, ta muốn đi ngủ.”

“Đêm nay người vẫn còn không muốn giao bản thân cho ta sao? Hoàng hậu của ta? Hay là, người thích giống như kiểu Phong Mạc Thần, cưỡng bức người?” Vân Cảnh Mạch leo lên giường bắt đầu cởi y phục Bạch Thanh Loan, lại bị nàng cản rằng trừng mắt nhìn hắn.

Hắn dừng tay, yên lặng nhìn nàng, Bạch Thanh Loan cười lạnh “Người ép buộc ta thử xem, nhìn xem ta có cho Tử Y một lần cơ hội cứu ta không?”

Vân Cảnh Mạch nghiêng răng nghiêng lợi, hung hãn tát một cái lên mặt Bạch Thanh Loan, gương mặt liền bị sưng đỏ như cái bánh bị chưng chín, tiếng nói hắn lạnh lẽo, cầm hận nói “Phong Mạc Thần cưỡng ép người thì không sao, vì sao ta cưỡng ép người, ngay cả một cơ hội cũng không có?”

Bạch Thanh Loan chán ghét xoay mặt, lạnh nhạt “Không phải chính tay người đưa ta cho Phong Mạc Thần sao? Bây giờ nói những lời này có tác dụng gì? Ta nói cho người biết, ta muốn làm hoàng hậu, chỉ có hoàng đế Sở quốc mới có thể đựng đến ta, ta muốn thiên hạ quỳ gối dưới chân ta, vãi lạy ta.”

“Được, ngày mai cho người vị trí hoàng hậu, tối ngày mai, đừng quên tắm sạch sẽ chờ ta.” Vân Cảnh Mạch đứng lên, chỉnh lại quần áo, xoắn bước rời đi.

Bạch Thanh Loan nhìn bóng lưng của hắn cười lạnh, ma quỷ không có thật lòng, khi biểu hiện một chút chân tình, thì lúc đó bị bắn trúng tử huyệt.

Hôm sau, cốc vũ, bầu trời âm u, nên xuất hành gả cưới, không nên động thổ, trong hoàng cung thanh thế mệnh mỏng, tân đế đăng cơ.

Vân Cảnh Mạch đứng ở tử cấm đình, bước lên bậc thềm chín mươi một bước tiến hành phán xét cuối cùng, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, hoàng mệnh rõ rệt, đổi trắng thay đen, mọi người quỳ xuống, hô to vạn tuế, Bạch Ly Nhược và Phong Mạc Thần đứng đối diện trong gió.

Lúc hắn tuyên bố Phong Mạc Thần lạm sát, tàn bạo và nhiều tội trạng khác, giết chết các đại chương môn trong giang hồ và các văn võ bá quan trong triều, hơn nữa tuyên án chịu tội nghiền xe, hoàng cung bắt đầu rung chuyển, kinh thành vang lên chém giết.

Từ Chu Tước môn đến Hồng Vũ môn, cửa cung theo thứ tự mở rộng, ngồi ở trên lưng ngựa là một đứa trẻ 5 tuổi phần điều ngọc trác, trên mặt có chút thâm trầm không phù hợp với lứa tuổi, tay nó cầm đoản kiếm, mặc áo giáp, nhìn Vân Cảnh Mạch từ xa, âm thanh lạnh lùng “Bắt thẳng nhãi này lại cho ta.”

Tả hữu lập tức nghe lệnh, giục ngựa tiến lên, Bạch Ly Nhược kinh ngạc nhìn Huyền Đại trên ngựa, kinh ngạc đến mức mở miệng không nổi.

Phong Mạc Thần chỉ cười bí hiểm, bằng cáo trạng của Vân Cảnh Mạch phán xét hắn vẫn còn đây, hắn hơi khom lưng, lấy tay nhặt lên, quả nhiên, là một phán xét rất tốt.

“Ba vạn quân thành ma diên?” Vân Cảnh Mạch hơi hiếp mắt, nhìn Minh Nguyệt được phong làm quốc sư phía dưới, y phục trắng tinh, đôi mắt vẫn không có ánh sáng như cũ, chỉ là xèo xèo nằm ở trên đầu vai, rất sinh động.

“Vân Cảnh Mạch, xấu hổ, lúc ta đến thành ma diên, Huyền Đại đã lấy thuốc giải cứu các vị tướng quân và dân chúng toàn thành.” Minh Nguyệt mỉm cười, nét cười thanh thoát với Bạch Ly Nhược, vui tai vui mắt.

“Người là người của Phong Mạc Thần?” Vân Cảnh Mạch lạnh lùng, ngàn tính vạn tính, lại tính sai một người.

“Không, ta không phải người của hắn.” Minh Nguyệt đứng lên, đôi mắt ảm đạm hướng tới Phong Mạc Thần, thản nhiên nói “Đây là lần thứ 2 chúng ta gặp mặt.”

Vân Cảnh Mạch hơi hiếp mắt, giọng nói Minh Nguyệt lại truyền đến “Sư huynh, ngưỡng mộ đã lâu, hiện tại mới đến bái kiến, ngàn lần xin bao dung.”

“Sư đệ, khách khí rồi.” Phong Mạc Thần thản nhiên, gật đầu với Minh Nguyệt.

“Quả nhiên, Phong Mạc Thần.” Vân Cảnh Mạch ngửa đầu cười to, hắn nghiêm nghị nhìn Bạch Thanh Loan bên cạnh “Người, là người giúp đỡ Minh Nguyệt, nếu không phải vậy, hắn không thể giấu được ta.”

Giọng nói hắn nổi giận, hai tròng mắt giận dữ đầy tơ máu, dường như phần nộ muốn đem Bạch Thanh Loan cắn nuốt.

Bạch Thanh Loan đứng lên, cười lạnh “Vì sao ta phải giúp hắn, ta với hắn cơ bản không quen biết nhau, ta giúp, là Phong Mạc Thần, bởi vì ngay từ đầu ta chính là người của hắn, cho tới bây giờ cũng vậy.”

Bạch Thanh Loan kéo váy dài, thản nhiên đi đến bên người Phong Mạc Thần, hai người nhìn nhau cười, Bạch Ly Nhược nắm chặt bàn tay, móng tay bén nhọn găm vào thịt, thì ra, là như thế này sao?

Vân Cảnh Mạch cười méo xẹo “Bạch Thanh Loan, ta thật sự quá coi thường ngươi, bản lĩnh diễn trò của ngươi thật sự là hạng nhất.”

Hắn quay đầu nhìn Tử Y phía sau, cười thâm trầm “Những môn phái trên giang hồ này, căn bản là diễn trò, mục đích là lời La Sát Môn ra đúng không?”

Tử Y im lặng, không nói một lời.

“Người cũng là người của Phong Mạc Thần đúng không?” Vân Cảnh Mạch cười ôn hòa, chỉ là trong mắt vô cùng lạnh lẽo.

“Không, Phong Mạc Thần là người của ta.” Tử Y nghiêm nghị, cười quỷ dị.

Bạch Ly Nhược nhìn Tử Y cười, trong lòng tự từ lạnh lẽo, thì ra bà che dấu tốt như vậy. Ngay cả Vân Cảnh Mạch cũng không phát hiện được bà là nữ. Mà những người khác cũng không nghĩ đến, cung chủ Tuyệt Sát lại đồng ý gia nhập La Sát Môn, từ một kẻ lâu la từng bước làm hộ pháp La Sát Môn.

“Vân Cảnh Mạch, từ khi ta tra ra La Sát Môn có thể có quan hệ với thế lực ở Hoàng Cung, thì chúng ta đã chờ chính ngươi hiện hình ngày hôm nay, quả thật là quá dài.” Phong Mạc Thần lắc đầu cảm thán, Vân Cảnh Mạch một mực tính kế bộ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau. Nhưng hắn lại không biết, ve là mối, mục đích là dẹt ra tấm lưới lớn, một lưới bắt hết tất cả phiên vương hậu thích.

Cái quá trình này quả thật là dài lâu, từ Thượng Quan gia cầm giữ quân quyền, đến Vân gia âm thầm sinh nở, lại đến phú hào Liễu gia, quan hệ tạp giao, rút dây động rừng.

Biên cương năm vạn tinh binh nhìn qua thì thấy thế lực đồ sộ bất động, nhưng mà hắn hiểu rõ, chỉ cần hắn hơi có hành động, nước láng giềng sẽ thừa dịp xâm chiếm, hắn không thể vì mâu thuẫn giai cấp bên trong mà lơ lửng ngoại địch.

Hắn là Phong Mạc Thần không phải Vân Cảnh Mạch, hắn làm sao muốn một giang sơn đối mặt với nguy hiểm như vậy? Làm sao muốn một quyền lực tối cao khiến cho bá quan căm ghét như vậy? Hắn muốn, là bọn họ vui lòng phục tùng, hắn muốn, là bọn họ quỳ cầu xin hắn đi lên Cửu Trọng Bảo Tháp.

214. Cuốn 4 – Chương 214

Chương 214: HÌNH PHẠT CHÉM NGANG NGƯỜI

Vân Cảnh Mạch cười lạnh, cả đời hắn chưa bao giờ tin tưởng bất cứ kẻ nào, lại thất bại trong gang tấc, đôi mắt lạnh lẽo nhìn vào Bạch Thanh Loan, hắn cười thê lương, hắn giao toàn bộ La Sát Môn cho nàng, cho nên La Sát Môn bị Phong Mạc Thần khống chế.

Hắn tin nhiệm nàng thậm chí còn hơn Tử Y, cho nên đem tất cả quan hệ mạch lạc của triều chính nói hết với nàng, kết quả, quan hệ mạch lạc đó đã bị Phong Mạc Thần hủy diệt.

Ngay cả cơ hội gỡ vốn hắn cũng không có, Vân Cảnh Mạch ngẩng đầu nhìn trời, bắt đầu suy nghĩ, vì sao mình lại tin lầm nàng.

Tử Y phản bội, không sao cả, bởi vì Tử Y chỉ nắm không đến phân nửa thế lực của hắn.

Minh Nguyệt phản bội, cũng không sao, bởi vì Minh Nguyệt chỉ đem đến cho hắn 3 vạn quân của thành bệnh ma điên.

Nhưng mà Bạch Thanh Loan, nàng liên tiếp bóp chặt yết hầu của hắn, hắn nhớ tới lời nàng nói tối hôm qua, ta nói cho người biết, ta muốn làm hoàng hậu, chỉ có hoàng đế Sở quốc mới có thể chạm vào ta.

Hắn bắt đầu cười, thì ra, ý nàng là như vậy.

Bỗng nhiên chợt tỉnh ngộ, lúc nàng bị Phong Mạc Thần cưỡng bức, trái tim hắn đau đớn, lúc nàng vươn người bay xuống vách núi, hắn bắt buộc chính mình bắt đầu tin tưởng nàng, hắn đã, yêu nàng.

Thì ra, đây là tình yêu trong truyền thuyết.

Hắn cười đến gần Bạch Thanh Loan, Bạch Thanh Loan không hề yếu thế trừng mắt với hắn, có Phong Mạc Thần ở đây, nàng sợ cái gì? Nàng có cái gì để phải sợ.

Bạch Ly Nhược chỉ ngơ ngác đứng đó, cho dù Tiểu Huyền Đại đi đến bên cạnh nàng, nàng cũng không hề phát hiện.

“Mẫu Thân, đừng trách phụ thân, phụ thân chỉ là thuận theo thiên mệnh.” Huyền Đại ngửa mặt, mỉm cười với Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược vuốt ve áo giáp của nó, đứa nhỏ này, thông minh hơn nàng, nàng đến từ thế kỷ 21, hiển nhiên đã thoát hóa nhiều rồi.

Nàng có thể trách hắn sao? Nàng có tư cách trách hắn sao? Lúc hắn vứt bỏ phân nửa giang sơn, nàng đã bắt đầu thấy hối hận trước kia vì mình tùy hứng, bây giờ, chỉ là lịch sử tái diễn, nàng cũng đã không có quyền lựa chọn.

Phong Mạc Thần toàn thân tản ra hàn khí, không hề chớp mắt nhìn Vân Cảnh Mạch, Vân Cảnh Mạch chỉ mỉm cười “Thanh Loan, ta có chút chuyện muốn nói với người.”

Bạch Thanh Loan hơi nheo mắt, nhú mày nói “Có chuyện gì cứ nói ngay tại đây.”

“Là chút chuyện khuê phòng, ta sợ người sẽ thẹn thùng.” Vân Cảnh Mạch lạnh lùng, khoe môi gợi lên một đường cong trào phúng.

Bạch Thanh Loan đỏ mặt, cái tên tiện nhân này lại dám nói chuyện như vậy trước đại quân, lập tức tiến lên, lạnh lùng nói “Chuyện gì, bây giờ người có thể nói.”

“Biết vì sao ta vẫn không mạnh bạo với người không?” Vân Cảnh Mạch cười, đôi mắt thăm thẳm vô cùng “Bởi vì ta hạ Hợp hoan cổ trên người của người, từ hạ thể của người, từng con từng con cổ trùng bò vào thân thể đàn ông, mà cho dù cổ trùng ăn, là tinh dịch của ta. Cho nên, Thanh Loan, nếu ta chết, người và Phong Mạc Thần đều phải chết, nhưng nếu ta không chết, thì người cũng phải giao hoan với ta, như vậy cổ trùng trong cơ thể người mới không chết đói. Mà trừ khi Phong Mạc Thần chết, cũng phải giao hợp với người.”

“Ha ha ha ha.” Vân Cảnh Mạch bắt đầu cười to, dường như hẳn có thể cảm thấy hình ảnh dâm loạn của hai người đàn ông cùng với một người đàn bà, hẳn cười như điên, giống như gặp được chuyện gì tốt, nước mắt đều chảy ra.

“Đê tiện, vô sỉ, tiểu nhân.” Bạch Thanh Loan gầm thét, tiến lên muốn động thủ đánh nhau, lại bị Phong Mạc Thần ngăn lại “Thanh Loan, bình tĩnh một chút, hẳn nói, không nhất định là thật.”

Phong Mạc Thần lạnh lùng, khinh thường nhìn Vân Cảnh Mạch, thật là một phế vật dơ bẩn, lại nghĩ ra biện pháp xấu xa này để khống chế một nữ nhân.

Vân Cảnh Mạch ngừng cười, giọng nói lạnh lùng “Hợp hoan cổ sẽ bị ý niệm của ta thúc dục, cho nên, các người nên cẩn thận.”

“Ha ha.” Vân Cảnh Mạch lại bắt đầu cười, giọng hẳn lạnh lẽo, vang vọng tất cả hoàng cung.

Bạch Ly Nhược vẫn cúi đầu bẻ ngón tay, nàng tính toán, đầu tiên là thế lực Phong Mạc Nhiên: Phong Mạc Nhiên, Thượng Quan Viên, Phong Huyền Diệp, nếu bọn họ không chết, hẳn sẽ không có biện pháp vọt lên vị trí, cho nên bọn họ phải chết.

Tiếp theo là thương nhân Giang Nam – Liễu Gia, bởi vì bọn họ đã lợi dụng xong, cho nên Hoa Hình mượn tay này tiêu diệt bọn họ, bọn họ lại không thể để cho thế lực của mình nổi lên, chỉ có thể hy sinh Liễu Gia, quan trọng nhất, bọn họ không hy vọng chuyện họ nhà ngoại tham gia vào chuyện chính sự.

Sau đó là Thượng Quan gia, Thượng Quan Kiêu đối với cái chết của Thượng Quan Yến, có khúc mắc quá lớn, bọn họ âm thầm hợp tác, chỉ có thể dựa vào Vân Cảnh Mạch để diệt trừ, nhiều người trong đó như vậy, chỉ sợ Thượng Quan Kiêu là một người tâm kế nông cạn nhất, cũng là người bị lợi dụng nhiều nhất.

Sau cùng là Vân gia, Vân Cảnh Mạch tính toán tường tận, lại không dự đoán được, Bạch Thanh Loan chỉ là quân cờ bị Phong Mạc Thần sắp xếp ở bên cạnh Phong Mạc Nhiên, mà quân cờ này không phát huy hiệu quả khi ở bên cạnh Phong Mạc Nhiên, lại phát huy uy lực ở trên người hắn.

Cái lưới này thật vô cùng lớn, lúc thu lưới, mọi người mới tỉnh ra, thì ra, chính mình cũng là một nút trong lưới.

Bạch Ly Nhược cúi đầu cực thấp, một tay nắm tay Huyền Đại, nàng hơi ngồi xổm xuống, đôi má kề trên mặt Huyền Đại, thu lưới, cũng nên hết diễn kịch rồi, chỉ là phán xét vẫn còn chưa kết thúc.

Rất nhiều chuyện đều không có thay đổi, Minh Nguyệt vẫn là quốc sư như cũ, Tử Y vẫn là giám công Đông xưởng như cũ, chỉ có một nghịch chuyển là tất cả tội trạng của Phong Mạc Thần toàn bộ chuyển sang Vân Cảnh Mạch.

Ánh mắt Phong Mạc Thần chuyển sang Bạch Ly Nhược, thanh thanh lãnh lãnh*, dường như có sự thương hại, môi hắn khẽ mở, định tất cả tội trạng của Vân Cảnh Mạch xong “Vốn vì yêu nghiệt loạn thế, tai mắt bị mê hoặc, có rất nhiều trung thần lương tướng của tiên triều chết trong tay yêu nữ như thế, đem nhốt vào Thiên lao, giờ ngọc ngày mai chém ngang người ở tại thái thị*, để an ủi tiên đế linh thiêng trên trời.”

Phong Huyền Đại biến sắc, muốn nói gì đó, lại bị Bạch Ly Nhược ngăn lại, thời điểm Phong Mạc Thần chấp chính, những kẻ phản bội Phong Mạc Thần chết trên tay nàng không ít, hẳn nhất định phải cho người trong thiên hạ một cái công đạo, cái công đạo này là hợp tình hợp lý.

Bạch Ly Nhược quỳ gối xuống, im lặng chấp nhận phán xét, Phong Huyền Đại há miệng thở dốc, vài lần muốn tiến lên, lại bị Chu Thanh ngăn lại.

Sắc mặt Phong Mạc Thần bình tĩnh vô cùng, giọng nói lạnh lùng “Giải xuống, giờ Ngọ ngày mai, hình phạt chém ngang người.”

Mọi người đều quỳ, giống như thấy một minh quân, rốt cuộc đã tỉnh lại trong mê hoặc của yêu nữ, không ít người hô to vạn tuế.

Bạch Ly Nhược bị thị vệ cường ép rời khỏi sân khấu hoa lệ này, nàng vừa đi vừa quay đầu, nhìn Phong Mạc Thần thân thiết, nàng vẫn không thật sự hiểu hắn, bây giờ, rốt cuộc đã hiểu, tâm cơ của hắn quá sâu, quả thật không phải đứa ngốc như nàng có thể chơi giỡn.

Nàng đứng xa nhìn hắn, vừa đi vừa quay đầu nhìn hắn, Phong Mạc Thần dời mắt, tuyên bố phán xét tiếp theo “Bạch Thanh Loan, chịu nhục, đối với việc tiêu diệt phản loạn có kỳ công, hiện sắc phong hoàng hậu Sở quốc.”

Bạch Ly Nhược thông thay quay đầu, trong trái tim dường như bị nứt ra một khe nhỏ, tiếp đó lập tức mở tung.

Thần, một lần sau cùng, một lần sau cùng nhìn chàng như vậy.

Thần, thật xin lỗi, thì ra, ta chính là kẻ thứ ba xen vào giữa chàng và Thanh Loan.

Thần, vĩnh biệt.

*Thanh lãnh: lạnh lùng

*Thái thị: chợ

215. Cuốn 4 – Chương 215

Chương 215: KIẾN HUYẾT PHONG HẦU

Phong Mạc Thần lập tức đăng cơ, tiếng hoan hô của dân chúng đã vang vọng núi sông, tiếng của tất cả quan lại từng đợt từng đợt vang lên, Sở quốc xuất hiện cục diện đại đoàn kết chưa từng có.

Văn thần vô tướng, tất cả sung sướng, thống trị hắc ám của Vân Cảnh Mạch rốt cuộc cũng kết thúc, Sở quốc không đổi chủ, thiên hạ vẫn là Phong gia như cũ, mà là Phong Mạc Thần là một minh quân đảm nhiệm chức vua.

Nhìn chung lịch sử, không còn ai thích hợp làm hoàng đế hơn hắn, thời điểm người khác cho rằng hắn không thích hợp, hắn không áp bức đâm máu, chỉ lặng yên rời khỏi, đương nhiên lúc thiên hạ đại loạn, hắn vừa ra tay liền định nửa giang san.

Năng lực và nhân từ của hắn, đang vang danh tứ hải, cho dù hắn không đăng cơ, bất thượng triều, hắn vẫn là hoàng đế trong lòng mọi người.

Bạch Ly Nhược ở trong địa lao co ro, nhìn địa lao âm u ẩm ướt, cười tự giễu, nàng thật có duyên với nơi này, đã tới đây lần thứ 3, nhưng mà nàng tin tưởng đây cũng là lần sau cùng.

Có âm thanh của xèo xèo vang lên, nàng hơi quay đầu lại, xèo xèo từ cái động chuột trước kia chui ra, nàng ôm lấy xèo xèo cười thật hồn nhiên “xèo xèo sao ngươi lại chui vào động chuột như vậy?”

“Xèo xèo chỉ là đến thăm ngươi.” Tiếng nói dịu dàng từ trên cầu thang địa lao truyền đến, Bạch Ly Nhược ngẩng đầu, Minh Nguyệt xuất hiện tại đây, chỉ là hắn đi rất chậm, mỗi một bước chân đều cẩn thận dò trước.

“Thì ra, người thật sự là người mù.” Bạch Ly Nhược mỉm cười, ôm xèo xèo đứng lên.

“Đúng vậy, vì sao ngươi vẫn không tin ta là kẻ mù?” Minh Nguyệt theo tiếng nói của Bạch Ly Nhược đi đến cửa địa lao, chỉ là nắm lên dây xích địa lao, run một cái, sau đó dây xích liền mở ra, hắn trực tiếp đi vào.

“Bên ngoài không có lính gác sao? Vì sao ngươi lại khinh địch tiến vào như vậy?” Đường như Bạch Ly Nhược có chút buồn phiền, nhón chân nhìn ra bên ngoài.

“Bởi vì ta là sư đệ của Phong Mạc Thần, cho nên không dám ngăn cản ta.” Minh Nguyệt thản nhiên, lấy tay sờ lông xèo xèo, cũng không cần thận chạm đến ngón tay của Bạch Ly Nhược, lạnh lẽo mịn màng, hắn hơi run lên một cái.

Bạch Ly Nhược thả xèo xèo vào lòng Minh Nguyệt, thở dài ngồi xuống, hai tay chống cằm, thản nhiên nói “Vì sao ngươi đến thăm ta?”

“Ngươi không hi vọng ta đến?” Minh Nguyệt mỉm cười, vuốt ve lông của xèo xèo, xèo xèo cuộn tròn mình trong tay hắn, sau đó co cái đuôi lại che thân thể.

“Không, hiện tại ta như vậy, còn dám hi vọng gì nữa?” Bạch Ly Nhược buông tay, thản nhiên nhìn Minh Nguyệt, gương mặt bình tĩnh, không buồn không đau.

“Ngươi thật sự khiến ta nhìn ngươi với cặp mắt khác xưa.” Minh Nguyệt nghe thấy giọng điệu nàng tự giễu, nở nụ cười sung sướng, quả thật nàng không phải là nữ tử tầm thường, vài ngày trước vì Phong Mạc Thần đòi sống đòi chết, bỗng nhiên bây giờ lại bình tĩnh như vậy.

“Ngươi cũng nhìn ta với cặp mắt khác xưa à, ít nhất không làm ngươi thất vọng, trong ngoài đều là một người tốt.” Bạch Ly Nhược mỉm cười trong ánh nến mờ tối, đã không còn thần sắc lấp bắp trước kia, ngược lại xinh đẹp như một tiểu cô nương tịnh lệ.

Minh Nguyệt mỉm cười lắc đầu “Ngươi phân biệt giới hạn người xấu người tốt quá rõ ràng rồi, rõ ràng đến nỗi có chút ngây thơ.”

“Trên đời này, vốn là như vậy, người tốt ngẫu nhiên cũng sẽ làm chuyện xấu, người xấu khi rãnh rỗi cũng sẽ làm chuyện tốt, nhưng là người tốt thì là người tốt, bởi vì hắn đã làm chuyện tốt nhiều hơn chuyện xấu.”

“Vậy còn ngươi, ngươi là ai?”

“Đương nhiên ta là người tốt, ta còn chưa làm qua chuyện xấu, chuyện tệ nhất là chuyện đi thanh lâu mua kỹ nam, cái đó là bị người hãm hại.”

Giọng nói Bạch Ly Nhược nhưng dòng suối mát uyển chuyển êm tai, tươi cười như đóa hoa nở rộ, vô cùng hồn nhiên.

Đường như Minh Nguyệt đã cười ra tiếng, hắn ôm xèo xèo cũng đơn giản ngồi xuống, thản nhiên nói “Sư huynh Phong Mạc Thần của ta thì sao? Hắn là người tốt hay người xấu?”

Chính hắn cũng không biết, tại sao lại nhắc tới Phong Mạc Thần lúc này, chuyện này đối với nàng mà nói chẳng phải là sát muối vào vết thương của nàng hay sao?

Bạch Ly Nhược nở nụ cười, cười thuần khiết vô cùng, mắt to lúng liếng chuyển qua chuyển lại, thấp giọng nói “Kỳ thật hắn cũng là người tốt, giải cứu vạn dân trong biển lửa.”

“Vậy mà ngươi không hận huynh ấy?” Minh Nguyệt cười tự giễu, hắn không hiểu phụ nữ, đặc biệt là nữ nhân này.

“Trải qua nhiều việc như vậy, đã không còn yêu và hận, chỉ là hình phạt chém ngang người ngày mai quá khủng bố, vì sao không chặt đầu hay là cái khác? Nghe nói chém ngang eo trong phút chốc không thể chết được, bởi vì tất cả bộ phận đều ở nửa người trên, từ phần eo bị chặt đứt trở xuống còn có thể bỏ rất xa.” Dạ dày Bạch Ly Nhược nhộn nhạo, nghĩ tới bộ dáng nửa người mình bỏ dưới đất, muốn nôn ra tất cả. Ngộ nhờ bị chém ngang người, nàng kiên quyết không bỏ, chỉ là nháy mắt chào hỏi mấy người dưới đài “Haizzzzzzzzz.”

Không chừng còn dọa người ta sợ phát khóc, nàng tự buồn nôn.

“Ngươi suy nghĩ cái gì?” Minh Nguyệt mím môi, gương mặt cong lên một nụ cười xinh đẹp.

“Ta nghĩ, người đã đồng ý đến thăm ta, vì sao người không cầu xin sư huynh người, ban cho ta một cái chết toàn thân?” Bạch Ly Nhược thản nhiên, liếc mắt nhìn Minh Nguyệt, khắp thiên hạ này, chỉ có thiếu niên nhỏ hơn nàng hai tuổi này không gạt nàng, là hắn nói với nàng dùng trái tim nhìn.

“Trên người ta có Hạc Đỉnh Hồng, Kiến huyết phong hầu, người muốn không?” Minh Nguyệt buông xèo xèo ra, xèo xèo cuộn tròn nằm trên mặt đất một chút, cảm thấy không thoải mái, lại bò vào lòng Bạch Ly Nhược.

Minh Nguyệt đưa ra một viên thuốc màu nâu cho Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược nhìn viên thuốc, cười nói “Thật là tốt, tránh cho ngày mai đại tràng và ruột non của ta rơi đầy đất.”

Minh Nguyệt sờ sờ mũi, chỉ cười không nói, Bạch Ly Nhược khấn cấp nuốt vào, nhú mồm nói “Có nước không?”

“Nước miếng, có muốn không?” Minh Nguyệt thuận miệng.

“Người đi chết đi, phúc lợi quá kém, bắt nạn nhân thất cổ cũng phải cho băng ghế chứ.” Bạch Ly Nhược nuốt khan viên thuốc xuống, vỗ ngực thuận khí nói “Người muốn nhìn ta chết, sau đó chính mình nghiệm thân sao?”

“Không cần, ta không thể thấy được người chết.” Minh Nguyệt đứng lên, sau đó ôm xèo xèo trong tay, hắn ra cửa khóa kỹ nhà tù.

“Miệng thật là độc.” Bạch Ly Nhược liếc nhìn bóng lưng Minh Nguyệt, nhìn theo bóng dáng to lớn của hắn rời khỏi.

216. Cuốn 4 – Chương 216

Chương 216: Cảnh còn người mất

“Sư huynh, sao người không tự mình đi nhìn nàng?” Minh Nguyệt ra khỏi phòng giam, đã thấy Phong Mạc Thần canh giữ ở đó, sắc mặt khó coi có thể sánh ngang Bao công, hiển nhiên toàn bộ lời nói nhạo báng giữa hắn và Bạch Ly Nhược mới vừa rồi đã truyền vào lỗ tai của hắn.

Minh Nguyệt cúi đầu, sắc mặt trở nên hồng, xèo xèo vẫn có chút sợ Phong Mạc Thần như trước “Chít chít” kêu một tiếng sau đó xông vào trong tay áo Minh Nguyệt.

Phong Mạc Thần tựa vào cửa địa lao, nhìn cung điện phía xa, gương mặt rã rời “Ta đi vào, chỉ làm nàng càng thêm chán ghét.”

“Không đâu, nàng mới vừa rất tốt, một chút ý oán hận với người cũng không có!” Minh Nguyệt có chút không hiểu, nhỏ giọng an ủi.

Phong Mạc Thần mỉm cười, ngẩng đầu lên, mắt phượng hẹp dài đã tràn đầy nước mắt, hắn hiểu nàng, so chính nàng còn hiểu nàng rõ hơn, nàng đã, hoàn toàn đem hắn trở thành một loại người xa lạ rồi.

“Sư huynh, chúng ta rời địa lao đi, người khác nhìn thấy, chỉ sợ sẽ phê bình kín đáo.” Minh Nguyệt cúi đầu, chợt hiểu ra ý tứ của Phong Mạc Thần, hắn là tình nguyện, nàng hận hắn, oán hắn, cũng không quan trọng?

“Người rời trước đi, ta nán lại một lúc nữa.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, tựa vào trên vách tường, tư thế vô cùng thê lương.

Bạch Ly Nhược bên trong địa lao, ý thức có chút không còn rõ rệt, uống Hạc Đỉnh Hồng thì ra là khó khăn như vậy, trái tim cùng dạ dày cùng bị đau đớn, khó chịu đến chết, chỉ là nàng sẽ chết ở nơi này sao?

Cứ như vậy đến báo cáo với Diêm La Vương, là có thể xuyên về hiện đại? Nàng thật sự rất nhớ nhà, nàng tới nơi này, khi mới mười chín tuổi, nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng đã là người hai mươi bảy tuổi rồi.

Nàng co rúc trong một góc của địa lao, cả người lạnh không ngừng phát run, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, hô hấp từ từ dừng, nàng chết bình tĩnh như vậy, không buồn bã không oán hận, vô sầu vô hận, giống như một trẻ con mới sinh.

Phong Mạc Thần khoanh tay trước ngực, thê lương tựa trên vách tường, trời chiều đem thân hình thon dài của hắn phóng ra một bóng dáng cô đơn, đau buồn.

Ngày đó, Hình bộ Thị Lang công bố tin tức Bạch Ly Nhược đã chết, người trong thiên hạ đều biết, đó là nguyên Thần vương phi, một yêu nữ có Đế Tâm họa quốc ương dân ở trong địa lao đã uống thuốc độc tự vận, rốt cuộc sau sáu tháng Phong Mạc Thần đăng cơ làm đế, bách quan châu mừng, dân chúng hoan hô một mảnh, chỉ là trên mặt hắn luôn là sự cô đơn, thủy chung chưa từng có nửa điểm nụ cười.

Bạch Ly Nhược tỉnh lại, là ở trong một thạch động mờ tối, nàng ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh chung quanh, hóa ra là thạch động nơi nàng và Phong Mạc Thần tránh né Vân Cảnh Mạch, tất cả vẫn như cũ, giống như chưa từng sụp xuống.

Bên cạnh giường đá, một nam tử đang ngồi, nam tử quay mặt, ánh nến mờ tối đem khuôn mặt hắn nửa sáng nửa tối, thâm trầm, không nhìn ra được bất kỳ biểu lộ gì.

Bạch Ly Nhược chống thân thể yếu đuối lên, nàng không biết đã ngủ trong bao lâu, đầu nặng trĩu đau đớn, Phong Mạc Thần nghiêng người đỡ nàng dậy, có chút thê lương mở miệng “Người, đã tỉnh rồi sao?”

Thân thể Bạch Ly Nhược tựa vào nham bích, khẽ gạt đầu, tầm mắt chạm đến, là nơi có tám da hổ cực lớn, đã từng, bọn họ ở nơi này trên tám da hổ thượng cùng mây mưa, nhưng bây giờ, cảnh còn người mất.

“Hoàng thượng.” Bạch Ly Nhược giật giật môi, thanh âm khàn khàn rốt cuộc nói ra hai từ rất trúc trắc, thân thể của nàng giật giật, né tránh tay Phong Mạc Thần đỡ nàng.

Tay Phong Mạc Thần cứng đờ một chỗ, sắc mặt trong nháy mắt tái nhợt, chỉ trong chớp lát, hắn lại khôi phục tự nhiên, rũ tay xuống, vô lực nói “Nhược nhi, ngươi còn nhớ rõ, tại thạch động này ta đã nói những gì với ngươi không?”

Bạch Ly Nhược cúi đầu, màu xanh đen nhánh chiếu nghiêng xuống, bọc lại cả vai yếu đuối của nàng, nàng vui đùa ở trong đầu gối, thản nhiên nói “Hoàng thượng, dân nữ là Mộc Thất, trí nhớ không tốt, chuyện trước kia, đã sớm không còn nhớ rõ.”

Môi mỏng của Phong Mạc Thần khẽ run rẩy, cắn răng, có chút tức giận nhìn nàng, hắn nắm lấy cổ tay nàng, buộc nàng nhìn vào hắn, cơ hồ là dốc hết tâm can mà nói ra, “Ngươi không nhớ sao, không sao, ta tái diễn một lần cho ngươi nghe, nếu có một ngày, ta làm thương tổn ngươi, ngươi phải nhớ kỹ, ta không phụ ngươi, cam kết với ngươi, nhất định sẽ làm được!”

Bạch Ly Nhược mỉm cười thê thảm, chán ghét kéo tay về, vô lực nhìn Phong Mạc Thần, đáy mắt buồn bã, nàng nói “Trước kia, cuối cùng ta đều cảm thấy, ta chưa hiểu rõ ngươi, ngươi có quá nhiều chuyện, ta không biết gì hết, hiện tại biết được, ta lại hận, hận tự mình không nhìn rõ ràng tất cả tất cả, Phong Mạc Thần, Hàn Thiên Mạch nói rất đúng, loại người chơi trò chơi như ngươi, không phải ta cứ ngọc ngà một lòng là theo ngươi được.”

“Hàn Thiên Mạch?” Phong Mạc Thần cười lạnh, đột nhiên đứng lên, ánh mắt âm chí, hắn lạnh lùng nói “Ta sớm nên ra tay giết hắn, khi hắn nói những lời này với ngươi!”

Ánh mắt Bạch Ly Nhược quay về, tầm mắt lạnh như băng bình tĩnh rơi vào trong mắt hắn, nàng gần từng chữ “Ngươi quả nhiên, vẫn luôn là người thanh tĩnh, thời điểm ta bị Liễu Liễu vũ nhục, ngươi nhìn thấy hết, nghe rất rõ ràng, ngươi vẫn bất động, Phong Mạc Thần, ngươi quả thật, rất lợi hại.”

Bạch Ly Nhược vô pháp dùng ngôn ngữ hình dung, chỉ lạnh lùng nhìn hắn, Phong Mạc Thần quay đầu đi chỗ khác, Vân Cảnh Mạch không tin hắn, lần lượt thử dò xét hắn, nếu như lúc đó hắn không nhìn được ra tay, như vậy người thua chính là hắn, nhưng hắn lại không cách nào giải thích cho nàng.

“Nói như vậy, ngươi ăn thất tâm hoàn cũng là giả sao? Trong thạch động, muốn giết ta và xèo xèo, mới là thật sao?” Bạch Ly Nhược vẫn nhìn hắn như thế, chỉ là giọng nói càng ngày càng lạnh như băng.

Phong Mạc Thần không nói gì, sắc mặt giờ đã trắng bệch, hấn quay đầu lại, thần sắc bi thương xẹt qua trong mắt, nếu như hấn muốn giết nàng cùng xèo xèo, căn bản, nàng không thể sống qua hôm đó.

Hồi lâu, hấn rút cuộc mở miệng “Lúc ta ôm ngươi, đã truyền nội lực cho ngươi, Minh Nguyệt lại có mặt trong sơn động, căn bản, ngươi sẽ không có cơ hội chết.”

“Quả nhiên, mưu kế rất hay!” Bạch Ly Nhược gật đầu, ánh mắt lạnh lẽo, khiến cho hấn lòng cũng từ từ lạnh lẽo “Ngày đó tại ngoại ô, ngươi cùng Bạch Thanh Loan diễn một màn xuân cung sống động, ý thức của ngươi lúc đó cũng là thanh tỉnh sao?”

Phong Mạc Thần hơi nhắm mắt lại, thê lương nói “Đây chẳng qua là cửa ải dò xét cuối cùng của Vân Cảnh Mạch, ta cùng Thanh Loan không còn cách nào.”

“Đủ rồi!” Bạch Ly Nhược chán ghét nhắm mắt lại, nàng cảm thấy mệt mỏi, nghe hấn nói chuyện, nàng càng thêm mệt mỏi.

Phong Mạc Thần thở hổn hển dừng nói chuyện, không hề chớp mắt nhìn Bạch Ly Nhược sắc mặt trắng bệch mặt, hấn đến gần bên cạnh nàng, chậm rãi ngồi xuống, cầm tay của nàng, mặc kệ nàng giãy giụa, một tay hấn đem lấy nàng ôm vào trong ngực, kiên định nói “Bất kể ngươi nhìn thấy những gì, ta muốn nói cho ngươi rõ, tình cảm Phong Mạc Thần đối Bạch Ly Nhược, cho tới bây giờ không chút giả dối, cả đời này, ta sẽ không gặp Thanh Loan nữa.”

217. Cuốn 4 – Chương 217

Chương 217: Tam Trinh Cửu Liệt

“Ngươi đừng hay không đừng người nào, đều không liên quan đến ta!” Bạch Ly Nhược điên cuồng giãy giụa, tránh né ngực hấn như một loại vi khuẩn, nhưng cánh tay của hấn lại như kim sắt kìm chặt nàng, nàng hao hết toàn lực, lại không thể thoát ra được.

Phong Mạc Thần ôm nàng thật chặt, đem nàng áp vào trong ngực, chặn cùi chỏ hung hăng đang giãy giụa của nàng, hấn thì thầm bên tai nàng “Nhược nhi, đã kết thúc rồi, chúng ta có thể, bắt đầu lại một lần nữa!”

Bạch Ly Nhược vô lực tựa vào trong ngực hấn, hơi thở thân thể quen thuộc của hấn thoảng thoảng bên mũi nàng, nàng mệt mỏi nhắm mắt, cánh tay duy trì một tư thế cứng ngắc, giống như muốn đẩy hấn ra, lại bội cảm vô lực, nàng chậm rãi lắc đầu “Đúng vậy, đã kết thúc rồi, Bạch Ly Nhược, thật ra cho tới bây giờ đều không tồn tại, tồn tại, chỉ có Mộc Thất, chỉ là Mộc Thất đã thua, thua hoàn toàn, cho nên Mộc Thất muốn rời đi, nếu như hoàng thượng không muốn Mộc Thất đi tìm cái chết, thì xin hãy thả Mộc Thất.”

Phong Mạc Thần chậm rãi ngẩng đầu từ trên vai nàng, trên mặt tuấn mỹ vô trù, giờ là một vẻ mặt bất đắc dĩ, hấn lắc đầu “Bất kể ngươi là Mộc Thất hay là Bạch Ly Nhược, ta đều không thể để ngươi đi, dù là phải đem ngươi nhốt lại, để mình ta độc chiếm!”

Bạch Ly Nhược kiên định nhìn hấn, phát hiện lời hấn nói không giống như đùa giỡn, ánh mắt thê lương mang theo đắc ý xa lạ, mở miệng nói “Ngươi giết ta có được không? Chỉ cần ngươi, không cần vũ nhục ta như vậy.”

Phong Mạc Thần thống tích nhìn nàng, hấn tựa đầu vào trên vai nàng, buồn bực thanh âm nói “Ngươi không thể không quan tâm ta và Đại nhi, Đại nhi cho rằng là ta muốn giết ngươi, đã quỳ trong nội điện đã ba ngày ba đêm.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu cười khổ “Đây không phải là tuồng kịch của phụ tử các ngươi diễn cho người trong thiên hạ nhìn đấy chứ?”

Phong Mạc Thần đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt âm chí lạnh lùng nhìn Bạch Ly Nhược, lạnh giọng nói “Tại sao bây giờ cái gì ngươi cũng đều coi là diễn trò? Đến cả Đại nhi, ngươi cũng không tin hay sao?”

“Ta tin Đại nhi, nhưng ta không tin người, Phong Mạc Thần, hoặc là, giết ta chết, hoặc là thả ta!” Bạch Ly Nhược cuối cùng trốn thoát từ trong ngực của hắn, mặt lạnh, không hề chớp mắt nhìn hắn.

“Ta sẽ không giết người, cũng sẽ không thả người, Nhược nhi, ngày mai người lấy thân phận Mộc Thất tiến cung, ta tin, Đại nhi sẽ rất vui khi nhìn thấy người!” Phong Mạc Thần nhìn nàng sâu kín, mím môi, sau đó rời khỏi sơn động.

Bạch Ly Nhược đứng lên, đi tới cửa sơn động, Phong Mạc Thần cũng đang cửa động đứng chờ, thấy nàng đi ra ngoài, ôm ngực nói “Tốt nhất người không nên nghĩ cách rời đi, bởi vì Huyền Đại không biết Minh Nguyệt đã cứu người, nếu như người cứ biến mất như vậy, hắn có thể sẽ báo thù cho người.”

Bạch Ly Nhược yên lặng đứng tại chỗ, lạnh lùng nói “Đây coi như là uy hiếp sao?”

“Không tính, ngày đó quỳ ở trước mặt đại thần, Đại nhi viết trên một trang giấy, người nên rõ hắn có ý gì, Còn nữa bây giờ con đang hận, không thể ít hơn so với người đối với ta!” Phong Mạc Thần cười tự giễu một tiếng, sau đó xoay người rời khỏi.

Bạch Ly Nhược nhìn hắn, từ thân đến tâm, lạnh như băng, nàng không biết vì sao có thứ người như thế, có thể đem yêu hận chi giao đàm tiếu, thậm chí ngay cả con trai ruột hận hắn, hắn cũng có coi ngó ngẩn.

Hôm sau, tân đế nạp một dân nữ tư thái tuyệt tú vào cung, tên gọi Mộc Thất, một bước đã được phong làm Mộc Tần. Không ai biết lai lịch vị Mộc Thất ra sao, thậm chí không có ai biết dung mạo của nàng thế nào, nàng vào cung thì mặt được che bởi khăn lụa mỏng, thậm chí vào cung điện của mình, cũng vẫn mang khăn lụa, bộ mặt thật không lộ ra.

Nhưng tân đế đối với vị Mộc Tần rất sủng ái, thậm chí ngay cả tiểu thái tử Huyền Đại cũng hết sức thân cận với Mộc Tần, mọi thuyết văn vân, lại không có chứng cứ xác thực chứng nhận Mộc Tần chính là Thần vương phi đã qua đời, Bạch Ly Nhược.

Mộc Tần được sủng ái, hoàng hậu bị thất sủng, Bạch Thanh Loan ở trong cung điện, một vị thân hình cao lớn, dung mạo thanh tú “Cung nữ” hết sức phách lối ngồi trên bàn, vuốt vuốt ẩm tử sa, mặc dù hắn mặc y phục của nữ nhân, trên mặt dù có son phấn, sát giữa hai lông mày, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết đó là một nam tử.

Vân Cảnh Mạch lập đi lập lại động tác vuốt ẩm tử sa, liếc mắt thấy Bạch Thanh Loan trên giường, nhạo báng nói “Thế nào, hoàng hậu thất sủng, có phải cổ độc trong cơ thể lại tái phát hay không, có cần ta tới giải độc hay không?”

Bạch Thanh Loan nằm ở trên giường, nghe thấy giọng nói của Vân Cảnh Mạch, một cước đá văng cung nữ đang giúp nàng, lạnh lùng tiến lên, giơ tay lên một thanh thúy bịt tai giáng trên mặt Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch bị phong bế thất kinh bát mạch, đôi vai xương quai xanh lại bị cương châm đâm thủng, mặc dù rất muốn đứng lên đánh trả Bạch Thanh Loan một bạt tai, chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, không nhúc nhích, hai mắt ác độc tức giận nhìn Bạch Thanh Loan.

“Thế nào? Không phục sao? Lúc trước người đối với Phong Mạc Thần, không phải cũng hành động tàn nhẫn vô sỉ như vậy?” Bạch Thanh Loan lạnh lùng cười, hướng về phía cung nữ thái giám bốn phía, khẽ phất tay, mọi người toàn bộ lui xuống.

“Nguyên lai là người, vì Phong Mạc Thần Thần bất bình, ta nói, hắn khi nào thì cũng biến thành ti tiện như vậy.” Lời hắn còn chưa nói hết, đã bị Bạch Thanh Loan hung hăng ột bạt tai, khóe môi hắn tràn ra tia máu, khuôn mặt âm nhu dâng lên vẻ lạnh lẽo, giống như muốn đem Bạch Thanh Loan rút gân lột da.

Bạch Thanh Loan vẫn chỉ cười lạnh như cũ, vỗ vỗ hai tay mình, tựa hồ đánh hắn cũng dơ bẩn tay mình, Vân Cảnh Mạch khế hí mắt, oán niệm ở trong bụng thúc giục, thân thể Bạch Thanh Loan đột nhiên một hồi quặn đau, nàng kêu thảm một tiếng, té ngã trên mặt đất.

Vân Cảnh Mạch đưa chân dẫm lên cổ Bạch Thanh Loan, cười âm trầm, có chút dữ tợn nói “Đã sớm nói cho người biết, đối với ta hãy khách khí một chút.”

Bạch Thanh Loan mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, cả người như co quắp, không thể động đậy trên mặt đất, Vân Cảnh Mạch híp mắt cắn răng nghiêng lợi “Thật muốn, một cước như vậy làm người chết, nhưng người

chết, quá tiện nghi cho Phong Mạc Thần rồi!”

Bạch Thanh Loan mở miệng thở dốc, ngực bụng giống như bị lửa thiêu khó chịu, nàng không ngừng uốn éo người dưới chân hắn, muốn hóa giải cổ trùng mang tới sự nóng ran, Vân Cảnh Mạch cười lạnh đến gần nàng “Muốn không? Hiện tại, chỉ có ta, và Phong Mạc Thần mới có thể hiểu người nóng ran, Phong Mạc Thần đoán chừng sẽ không gặp người nữa, cầu xin ta đi, cầu xin ta, ta liền thỏa mãn người!”

Bạch Thanh Loan hung hăng nhìn vào mặt hắn, Vân Cảnh Mạch giận dữ, tuần dung dữ tợn, chân hung hăng dùng sức, sắc mặt Bạch Thanh Loan nhất thời trở nên trắng bệch, Vân Cảnh Mạch cúi người nhìn nàng “Thế nào? Cũng không phải ta không hiểu loại độc này, vào lúc này người còn giả bộ Tam Trinh Cửu Liệt?”

“Vân Cảnh Mạch, người đúng là một nam nhân đáng thương, vào lúc này chỉ xứng làm nam sủng của ta, ta vốn không phải là liệt nữ trinh tiết, nuôi bảy tám nam sủng cũng là chuyện thường, chỉ là Vân gia các người, nhiều thế hệ làm vương, chỉ là người lại trở thành nam sủng, không biết, tổ tiên Vân gia, có thể cảm thấy xấu hổ hay không!” Bạch Thanh Loan nở nụ cười, trong hàm răng rỉ ra máu tươi, cổ trùng trong cơ thể nàng, gầm thét muốn cắn nuốt tất cả sau đó bộc phát.

218. Cuốn 4 – Chương 218

Chương 218: Hành Hạ Lẫn Nhau

Vân Cảnh Mạch hung ác tát một bạt tai ở trên mặt Bạch Thanh Loan, hắn thu chân của mình, lạnh lẽo nói “Đúng vậy, người là hoàng hậu, nuôi nam sủng ở trong thâm cung, Phong Mạc Thần thật đại lượng, mặc kệ người?”

Gương mặt của Bạch Thanh Loan bị đánh đỏ bừng, nàng dựa vào ghế chậm rãi đứng lên, cười lạnh nói “Người cũng biết, Phong Mạc Thần sẽ không gặp ta, dầu có chết hắn cũng sẽ không gặp ta, người nghĩ đi, ta nuôi bảy tám nam sủng, quan trọng sao?”

Vân Cảnh Mạch hí mắt cười lạnh, Bạch Thanh Loan vừa bị tát ở trên mặt, lão đảo không yên, cơ hồ muốn ngã, Vân Cảnh Mạch liền ôm lấy nàng, khinh bỉ cười “Như thế nào? Có muốn ta hầu hạ người một lần không? Hoàng hậu của ta?”

Sắc mặt của Bạch Thanh Loan lúc trắng, lúc hồng, khắp nơi trên thân thể như núi lửa dâng trào, nàng không cự tuyệt hắn, chỉ là ngoài miệng muốn mắng, Vân Cảnh Mạch đã hung hăng đẩy nàng ngã ở trên giường, xé rách y phục của nàng, lạnh lùng nói “Người luôn nói, ta không lợi hại bằng Phong Mạc Thần, ngay cả trên giường cũng không bằng hắn, hiện tại, ta muốn thể hiện một chút, có phải ta thật sự là không bằng hắn hay không?”

Động tác của hắn thô lỗ hung ác, đối đãi nàng giống như đối đãi với kẻ thù, tàn nhẫn cắn xé thân thể của nàng, không ngừng hành hạ khinh nhờn, cho đến khi nàng ở phía dưới hắn thoi thóp, hắn tà ác đẩy vào thân thể của nàng, thô bỉ vũ nhục nàng “Như thế nào? Ta không bằng, thật sự không bằng Phong Mạc Thần sao? Hử? Hoàng hậu nương nương?”

Bạch Thanh Loan rất muốn giết hắn, gầm thét giãy giụa, khi hắn thật sự rời đi, nàng lại lại bị cổ trùng hành hạ vô cùng thống khổ, nàng học hắn cắn xé thân thể của nàng, từng ngụm cắn lại hắn, hàm răng cắn vào da thịt, mang theo một màu đỏ tươi.

Hai người ở trên giường hành hạ lẫn nhau, cắn xé lẫn nhau, giống như bị điên phát tiết thù hận, Vân Cảnh Mạch gặm cắn tai của nàng, cơ hồ xé rách toàn bộ lỗ tai, hắn dùng lực đụng nàng, hừ lạnh mở miệng “Ta một tâm chân tình đối với người, nhận được lại là phản bội? Hử? Bạch Thanh Loan dám phụ này.”

Nàng đánh trả hắn “Vân Cảnh Mạch, người là tiện nhân, vừa bắt đầu đã không tin ta, trơ mắt nhìn Phong Mạc Thần cường bạo ta, ta phản bội người là trừng phạt người, ta muốn thấy người chết, bị Phong Mạc Thần dùng đao khoét tất cả thịt trên người của người, băm cho chó ăn!”

“Tiện nhân!” Vân Cảnh Mạch càng thêm thô bạo, hấn đụng thân thể của nàng như muốn phá nát, hai mắt đỏ rực như núi lửa, hấn hung ác cắn phá đôi môi của nàng “Ta đã muốn tin tưởng ngươi, không phải sớm bị ngươi bán cho Phong Mạc Thần rồi sao? Tiện nhân.”

“Ngươi mới là tiện nhân!” Móng tay của Bạch Thanh Loan cào trên bả vai của hấn lưu lại một vết máu thật dài, ác độc nhìn chằm chằm vào hấn “Nếu ngươi đã tin tưởng ta, sẽ không hạ độc tình trên ngươi ta, ngươi là tên hỗn đản khôn kiếp, đáng bị ngàn đao.”

Vân Cảnh Mạch cười lạnh, nhìn dấu môi màu đỏ của Bạch Thanh Loan bị hấn cắn, động tác chậm lại một chút “Nếu ta không hạ độc tình, sao có thể thưởng thức được ngươi?”

“Cũng bởi vì ngươi hạ độc tình, nên ta mới hận ngươi, ta không phản bội ngươi, thật có lỗi với độc tình hiếm có của ngươi!” Bạch Thanh Loan bắt đầu giãy giụa, cổ trùng trong cơ thể sau khi hấn phát tiết qua lần thứ nhất, đã bình tĩnh hơn nhiều, sức lực của nàng nhất thời khôi phục, không ngừng khước từ hấn.

Vân Cảnh Mạch cũng không tính buông nàng ra, vẫn chôn sâu ở trong cơ thể của nàng, nóng rực lại sung tấy đầy máu, hấn hung ác vặn chặt hai cánh tay của nàng, vững vàng giam cầm trên đỉnh đầu, mà phía dưới lại dùng mãnh xô xuyên qua nàng, hấn cắn răng nghiêng lợi “Cổ trùng này, vốn chuẩn bị cho hai chúng ta, một đời một thế cũng không thể rời khỏi đối phương, nhưng Bạch Thanh Loan, số lần ngươi cùng Phong Mạc Thần, đã vượt qua khả năng ta có thể chấp nhận!”

Hấn không ngừng rút ra đẩy vào, như muốn nghiền nát nữ tử ở trên giường, khoảng cách giữa hai người đã không rõ, rốt cuộc là hấn không tin tưởng khiến nàng phản bội, hay là vì nàng phản bội khiến hấn không tin tưởng.

Phong Mạc Thần ngồi trong ngự thư phòng, cả người lúc lạnh lúc nóng, ngực có dòng máu nóng bỏng không ngừng sôi trào, hấn mở miệng, phun ra một ngụm máu, những lúc này, là khi cổ trùng trong cơ thể của Bạch Thanh Loan chuyển động, hấn và nàng bị hành hạ cùng thời điểm.

Hấn biết, không đụng nàng, hấn sẽ chết, có lẽ là một tháng, có lẽ là một năm, hấn sẽ bị độc tình trong cơ thể hành hạ mà chết, nhưng bị cưỡng ép đụng Bạch Thanh Loan, đã là một sai lầm, hấn sẽ không, để cho sai lầm tiếp tục kéo dài.

Bạch Thanh Loan là một đứa ngốc, nàng vẫn cho rằng người mình thích chính là hấn, thật ra thì hấn biết, căn bản không phải, nàng tự nguyện giúp hấn, làm nội ứng ở bên cạnh Phong Mạc Nhiên, nhưng nàng làm nội ứng cực kỳ kém cỏi, Phong Mạc Nhiên ghét nàng tới cực điểm, sao có thể cho nàng biết những tin tức quan trọng.

Mà nàng sống bên cạnh Vân Cảnh Mạch, cảm xúc thay đổi quá lớn, Tử Y cũng chính là Hoa Hình đã từng đã cảnh cáo hấn, Bạch Thanh Loan, quân cờ này đã không thể dùng lại, nhưng hấn vẫn dùng, vì hấn nhìn ra được, Bạch Thanh Loan muốn chặn Vân Cảnh Mạch, chứng minh tầm quan trọng của nàng ở trong lòng Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch thua, thua khi hấn không thấy rõ tim của mình cùng lòng của Bạch Thanh Loan, cho tới bây giờ, hai người bọn họ vẫn còn hành hạ lẫn nhau, Phong Mạc Thần cười khổ, đem tờ giấy đã nhuộm máu vò thành một cục, sau đó nhét vào bên cạnh, đứng lên lau vết máu trên khóe môi đi tới cung của Bạch Ly Nhược.

Phong Huyền Đại đang vẽ tranh, xa xa Bạch Ly Nhược ngồi bên cạnh hồ hoa sen, người như hoa, Huyền Đại đặt bút, vẽ rất chuyên tâm, Bạch Ly Nhược lại như khúc gỗ nhìn phương xa, không nhúc nhích.

“Mẫu thân, ta đã vẽ xong.” Huyền Đại để giấy bút xuống, vẫy tay về phía Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược vẫn như cũ đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, tiếng nói của Phong Huyền Đại dường như không có lọt vào lỗ tai của nàng, Huyền Đại chạy đến bên cạnh nàng, lắc lắc cánh tay của nàng “Mẫu thân, mẫu thân, đã ngồi hai canh giờ rồi, người có mệt không?”

Bạch Ly Nhược lấy lại tinh thần, khẽ mỉm cười “Đã vẽ xong rồi sao?”

Phong Huyền Đại gật đầu, Phong Mạc Thần chậm rãi lại gần, cảm bức họa lên nhìn, nhếch môi nói “Đại nhi cầm kỳ thư họa, tài nghệ phi phạm, nhưng võ nghệ của ngươi, tính khi nào mới tiến được một tầng?”

Phong Huyền Đại khua lên miệng, cọ nhẹ ở trong ngực Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược đứng lên, khom lưng thi lễ với Phong Mạc Thần, bộ dáng cung kính, hoàn toàn như một phi tử ở hậu cung.

Phong Mạc Thần cũng không nổi giận, chỉ để bức họa xuống, thản nhiên nói “Đại nhi, đi giáo trường luyện võ đi, Chu Thanh đang chờ ngươi.”

Phong Huyền Đại khua miệng, lay động cánh tay của Bạch Ly Nhược “Mẫu thân.”

Bạch Ly Nhược không có phản ứng, nếu là ngày thường, nàng đã sớm vì Huyền Đại nói chuyện, nhưng hiện tại, nàng đã mất đi hăng hái tranh luận cùng hắn.

Huyền Đại thấy Bạch Ly Nhược cũng không nói giúp hắn, phồng miệng thối lui, bộ dáng như một hài tử làm nũng.

219. Cuốn 4 – Chương 219

Chương 219: Lựa chọn như thế nào

“Nhược nhi, ta muốn đưa Huyền Đại đi biên cương rèn luyện, nàng thấy thế nào?” Phong Mạc Thần đưa tay cầm bàn tay mềm mại của Bạch Ly Nhược, cùng nhau đi vào trong điện.

Bạch Ly Nhược mỉm cười “Hoàng thượng tự mình quyết định là được rồi, nô tì không dám nói bừa.”

Phong Mạc Thần thở dài, nắm tay của nàng, chỉ cảm thấy nguội lạnh từ lòng bàn tay đến trong lòng, hắn không nói chuyện, chỉ kéo nàng vào trong điện.

Đỡ nàng ngồi xuống, cung nữ tiến lên pha trà, Phong Mạc Thần ngăn cản nhẹ giọng nói “Nhược nhi, nếu như thời gian của ta chỉ có một năm, nàng vẫn tiếp tục không quan tâm như vậy sao?”

Đôi mắt trong veo của Bạch Ly Nhược khẽ nâng, ánh mắt khác thường nhìn Phong Mạc Thần, nàng biết hắn trúng độc tình, nhưng Minh Nguyệt đã đi tìm thuốc giải, hơn nữa hắn có thể đi tìm hoàng hậu của hắn hóa giải cổ độc, nàng đã không còn quan trọng.

“Nàng không tin, ta sẽ chết sao?” Phong Mạc Thần đưa tay vuốt ve gò má của Bạch Ly Nhược, đáy mắt là bất đắc dĩ cùng thương tiếc, bọn họ đã trải qua khó khăn gian khổ, hắn không hy vọng, bọn họ lại tiếp tục sai lầm.

Bạch Ly Nhược không động, nhưng lông mi khẽ rũ xuống, bỗng nhiên, lại nâng lên, cung kính nói “Hoàng thượng thân mình vạn kim, nhất định không có việc gì, hống chi quốc sư đã đi tìm thuốc giải.”

“Không có thuốc giải, tại sao nàng vẫn không rõ, cổ độc là không có thuốc giải, trừ phi người chết cổ mới chết, Nhược nhi, thật sự tới chết nàng cũng không chịu tha thứ cho ta sao?” Phong Mạc Thần cau mày, mắt phượng tuyệt mỹ hiện lên tuyệt vọng đau lòng, bàn tay vuốt ve gương mặt của Bạch Ly Nhược cũng vô lực hạ xuống.

Hắn thản nhiên nói “Ta biết rõ, nàng hận ta, một khắc kia khi chân tướng được vạch trần, nhìn vào ánh mắt của nàng, ta biết, cả đời này, có thể mất đi nàng, nhưng Nhược nhi, ta không tin, nhiều đêm thân cận như vậy, chẳng lẽ nàng thật sự không có một tia lưu luyến nào sao? Chúng ta đã có một hài tử, Đại nhi.”

“Hoàng thượng, xin dừng trà.” Bạch Ly Nhược pha trà, nâng ly ngang lông mày, cung kính dâng lên trước mắt Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần thở dài một tiếng, nhận lấy trà nhẹ nhàng để xuống, hắn đứng lên “Nàng đã không muốn trò chuyện, vậy thì thôi đi.”

“Nô tì cung tiễn hoàng thượng!” Bạch Ly Nhược khom lưng thi lễ, nhiều năm như vậy, duy nhất thứ nàng học được, chính là quy cũ nhiều hạn chế ở cổ đại này, từng nhớ rõ, mấy năm đầu nàng tới đây, khinh bỉ

nhất là quy củ ở nơi này, nhưng ăn nhiều đau khổ như vậy sau lại đùng cho đầu rơi máu chảy, nàng đã học được cách nghe lời rồi.

Phong Mạc Thần khẽ quay đầu nhìn nàng, thần sắc thống khổ chợt lóe rồi biến mất, sau đó dưới ánh nắng chiều chậm rãi rời đi.

Bạch Thanh loan cùng Vân Cảnh Mạch như đánh một trận chiến ở trên giường, hai người thở hổn hển chồng lên nhau, thời điểm Phong Mạc Thần đến, cung nữ liền hoảng sợ, thái giám cất cao giọng “Hoàng thượng giá lâm!”

Phong Mạc Thần cau mày, lạnh lùng nói “Không cần kêu, ta biết rõ bọn họ làm cái gì ở bên trong, đi xuống đi, không cần hầu hạ.”

Bạch Thanh Loan ở trên giường lập tức nhảy dựng lên, mặc y phục thật nhanh, Vân Cảnh Mạch quấy rối ở bên cạnh, lúc Phong Mạc Thần tiến vào, hai người vẫn còn ở trên giường vừa mặc áo vừa đánh nhau loạn thành một đoàn.

“Hôm nay lâm triều, đã buộc tội Bạch lão tướng quân, chỉ sợ bọn họ nghĩ đối phương là người, Thanh Loan, bây giờ người có tính toán gì?” Phong Mạc Thần nghiêng dựa vào vách tường của tấm cung, đôi tay ôm ngực, hơi mệt mỏi nhìn Bạch Thanh Loan cùng Vân Cảnh Mạch.

Vân Cảnh Mạch cười nhạo ra tiếng, không nhanh không chậm mặc quần áo, sắc mặt của Bạch Thanh Loan trắng bệch, lạnh lùng nói “Còn người, người muốn xử lý như thế nào?”

“Cho người hai con đường, hoặc là mang theo Vân Cảnh Mạch rời đi, hoàng hậu bệnh nặng qua đời, từ đó trên đời không còn Bạch Thanh Loan, hoặc là người tiếp tục giữ vững vị trí hoàng hậu, khi Bạch lão tướng quân tháo giáp châu trời, bất quá Vân Cảnh Mạch phải chết.” Phong Mạc Thần nhìn cũng không nhìn Vân Cảnh Mạch một cái, ánh mắt hứng thú rơi trên người Bạch Thanh loan, hắn đáp ứng cho nàng vị trí hoàng hậu, đã làm được, về phần nàng muốn chọn thế nào, chỉ nhìn một cách đơn thuần cũng biết nàng đối với Vân Cảnh Mạch là có tình ý gì rồi.

“Phong Mạc Thần, ta hỏi người, từ lúc hao tổn tâm cơ quen biết ta, sau đó tìm mọi cách sủng ái ta, chỉ vì ta với Bạch Ly Nhược có dáng dấp giống nhau như đúc sao?” Bạch Thanh Loan mặc xong y phục, đứng dậy mang giày.

Phong Mạc Thần rút cuộc cũng nhìn thẳng vào nàng, chậm rãi lắc đầu “Ta biết rõ người không phải là nàng!”

“Cũng may, ta chỉ thích người, không có yêu!” Bạch Thanh Loan mỉm cười, chậm rãi đến gần Phong Mạc Thần, lạnh nhạt nói “Thả Vân Cảnh Mạch, người không sợ, hắn sẽ ngóc đầu trở lại sao?”

Phong Mạc Thần khẽ ngẩng đầu lên, ánh mắt hứng thú rơi trên mặt Vân Cảnh Mạch, nhìn thấy nụ cười khiêu khích của hắn, cười lạnh một cái “Hoan nghênh hắn ngóc đầu trở lại!”

“Như vậy, ta chọn Vân Cảnh Mạch, chỉ là cha của ta bên kia.” Bạch Thanh Loan chậm chạp bước, nàng đã nhìn thấy nụ cười đắc ý của Vân Cảnh Mạch, nhưng trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu thôi, sau này hắn sẽ cười không nổi.

“Về phần Bạch lão tướng quân người có thể yên tâm, có ta ở đây, chỉ cần người không làm gì, không ai động được!” Phong Mạc Thần thả tay xuống, chuẩn bị rời đi.

Hắn xoay người nhìn Bạch Thanh Loan “Mẹ ta ở đó, người cũng phải chăm sóc cho tốt, nếu không nàng sẽ phái người của Đông xưởng ám sát các người!”

Bạch Thanh Loan gật đầu, nàng chính là thích dáng vẻ thẳng thắn của hắn, đại nam nhân thì phải như thế, nhưng Hoa Hình dường như có chút quá mức, lần thứ nhất Phong Mạc Thần lên ngôi, chuyện ngoài mặt xử lý không được, Hoa Hình sẽ dùng thủ đoạn đâm máu tới xử lý, mặc dù để lại cho Phong Mạc Thần, chỉ là danh tiếng Đông xưởng, đã càng ngày càng xấu.

Nhưng lại không ai biết, giám sát Đông xưởng, Tử Y thật ra là nữ nhân, hơn nữa là Hoa Thái hậu năm đó tung người nhảy vào hồ lửa.

“Người đã đi, còn nhìn?” Vân Cảnh Mạch đứng lên, lạnh lùng giễu cợt.

Bạch Thanh Loan xoay người lại, khẽ hí mắt “Người chừng nào thì làm việc, có thể như Phong Mạc Thần quang minh lỗi lạc, cũng coi như một đời anh hùng.”

“Phi!” Vân Cảnh Mạch ngắt lời Bạch Thanh Loan, ôm ngực nói “Người chờ xem, ta sẽ khiến anh hùng của người quỳ xuống cầu xin ta!”

Bạch Thanh Loan liếc hẩn một cái, chỉ hừ lạnh không nói thêm gì, buổi tối khi nàng đang chuẩn bị đồ đạc, lại ngênh đón một vị khách không mời mà đến.

Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng cuối đầu về phía Bạch Thanh Loan, Vân Cảnh Mạch khinh bỉ, xoay người rời cung điện.

“Tỷ tỷ, ta có một chuyện muốn nhờ!” Bạch Ly Nhược bình tĩnh nhìn Bạch Thanh Loan, nắm tay của Bạch Thanh Loan.

Bạch Thanh Loan cau mày, thản nhiên nói “Người nói đi, chuyện gì? Giúp người chạy trốn, không cần mở miệng, Phong Mạc Thần sẽ ăn tươi nuốt sống ta!”

“Mấy ngày nữa Huyền Đại sẽ đi biên cương rèn luyện, người giúp ta, mang phong thư này tới biên cương, tự tay giao cho Đại nhi!” Bạch Ly Nhược móc ra phong thư từ trong người, bình thản đặt trên tay của Bạch Thanh Loan.

Bạch Thanh Loan nhìn phong thư màu lam nhạt, phía trên có mùi thuốc mát lạnh, mùi hương này rất quen thuộc, nàng sợ hãi kêu “Vân Thiên Mạch cũng ở trong hoàng cung? Người muốn chạy trốn cùng hẩn?”

220. Cuốn 4 – Chương 220

Chương 220: Nên rời đi

Mặt Bạch Ly Nhược biến sắc, quay đầu lại nhìn ngoài điện, Bạch Thanh Loan thở dài nói “Yên tâm đi, có Vân Cảnh Mạch ở đây, không người nào có thể đến gần nghe lén.”

“Tỷ tỷ, ta vốn không thuộc về nơi này, rời đi, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn, lúc này, ta sẽ không làm liên lụy tới người và Vân Cảnh Mạch nữa, Thiên Mạch sẽ mang ta lặng lẽ rời đi, sau đó hẩn sẽ giúp ta tìm biện pháp trở về, tỷ tỷ, người phải bảo trọng!” Bạch Ly Nhược nắm tay Bạch Thanh Loan, nhẹ nhàng dùng sức, dường như muốn truyền cho nàng sự kiên định.

“Ly Nhược, ta thực xin lỗi người, ta đã từng căm thù người, thậm chí nhìn người nghèo túng, ta nhìn thấy có chút hả hê, Ly Nhược, lần này đi, về sau chúng ta còn có thể gặp lại không?”. Bạch Thanh Loan ôm lấy Bạch Ly Nhược, trong lúc nhất thời, nhiều cảm xúc tràn về, không nói nổi thành lời.

“Ta cũng không biết, nhưng trừ Huyền Đại, ta đã không có gì đáng để lưu luyến nữa rồi, ở chỗ này, ta thua, thua thất bại thảm hại, nếu như có thể, ta hi vọng đây là một giấc mộng, tỉnh mộng, ta lại thuộc về thế giới khác!”. Bạch Ly Nhược bị đè nén lâu như vậy, vào giờ khắc này, rốt cuộc cũng khóc ra tiếng, nước mắt trong suốt rơi trên bả vai của Bạch Thanh Loan, nhuộm ướt áo nàng.

“Người không thua, người Phong Mạc Thần yêu là người, chỉ cần người nguyện ý, ngày thành lập Đảng cộng sản Trung Quốc là ngày Mộc Thất trở thành hoàng hậu Sở quốc.” Bạch Thanh Loan lau nước mắt cho Bạch Ly Nhược, nàng không biết, muội muội bên bỉ như cô đại làm thế nào để chịu đựng đến bây giờ, nếu là nàng, có khả năng sẽ trực tiếp cầm đao, đem tất cả nam nhân róc xương lóc thịt.

“Mộc Thất vĩnh viễn sẽ không làm hoàng hậu Sở quốc!” từ trên bả vai của Bạch Thanh Loan, Bạch Ly Nhược ngẩng đầu lên, nước mắt đã khô khốc, nàng hít sâu “Ta đi đây, tỷ tỷ bảo trọng!”

Bạch Thanh Loan gật đầu, nhìn bóng lưng Bạch Ly Nhược rời đi, xem ra, thương tổn nàng chịu đựng đã vượt quá giới hạn, lòng của nàng đã hoàn toàn ngăn Phong Mạc Thần ở bên ngoài rồi.

Phong Mạc Thần ngồi trong cung điện của Bạch Ly Nhược, không ngừng ho khan, sắc mặt hần tái nhợt, trên đôi môi mỏng hiện lên một ít da khô nứt nẻ, hần đã vượt qua mấy chục lần bị cổ trùng hành hạ, thân thể đã trở nên suy yếu, hần cũng không biết lần sau, hần có thể chịu đựng được nữa hay không, nhưng không có cái gọi là “nếu”, hần chỉ cầu mong, trước khi hần chết, có thể nhìn thấy nước mắt của Bạch Ly Nhược lần nữa, thấy nàng nói với hần “Ta tha thứ cho chàng.”

Tất cả, cũng không còn quan trọng nữa.

Hần không ngừng ho khan, thái giám sau lưng tiến lên, châm thêm trà cho hần, hần nhận lấy, khẽ nhấp một ngụm, kết quả ho khan tăng lên, trà đã lạnh.

Thái giám sợ đến mức quỳ xuống, trên trán rỉ ra mồ hôi lạnh, Phong Mạc Thần đang ho khan bên cạnh khoát tay “Không sao, người đứng lên đi, ra bên ngoài phục dịch”.

Thái giám dập đầu, khom người lui ra ngoài, mặc dù hậu cung của hoàng thượng không đông, nhưng cũng có nhiều phi tần, mỗi phi tần đều là quốc sắc thiên hương, am hiểu lễ nghĩa, tài hoa xuất chúng. Nhưng hoàng thượng chỉ yêu thích mỗi Mộc Tần, có lúc, ở đây, một ly trà nóng hoàng thượng cũng không uống, nhưng hoàng thượng không hề buồn, vẫn như cũ kéo thân thể bệnh tật lâm hạnh Mộc phi.

Có người nhìn thấy dung mạo của Mộc phi liền nói, diện mạo của Mộc phi giống hoàng hậu nương nương như đúc, nhưng không thể nhầm lẫn bọn họ với nhau, đó là do họ khác nhau về khí chất.

Thái giám khom người đứng ở bên ngoài, mãi cho đến tháng lạc lỏng tinh di, Khải Minh Tinh ở Đông Phương từ từ nhô lên, Bạch Ly Nhược mới dẫn cung nữ hồi cung, trên mặt nàng che sa mỏng, chỉ nhìn thấy con mắt sáng như sao, xinh đẹp như bảo thạch dưới biển sâu, rạng rỡ phát sáng.

Nàng nhìn thái giám đứng ở cửa, cau mày nói “Hoàng thượng tới à?”

Thái giám cúi đầu thưa phải, Bạch Ly Nhược cau mày đi vào, Phong Mạc Thần tự mình động thủ châm một bình trà nóng, sau khi uống một chút nước nóng, ho khan khá hơn một chút, hần thấy Bạch Ly Nhược vào cửa, vội đứng lên, hơi trách cứ nói “Buổi tối còn đi nơi nào?”

Bạch Ly Nhược khom người thi lễ, muốn giải thích hành tung, lại bị Phong Mạc Thần nắm hai tay, lông mày hần nhíu chặt, xoa tay nàng, nói “Lạnh như vậy, tại sao ra ngoài mà không mặc nhiều một chút?”

“Tối nay chẳng phải hoàng thượng phải thiết yến chiêu đãi sứ thần nước láng giềng sao?” Bạch Ly Nhược ngược mắt nghi hoặc nhìn hần, tay của nàng duy trì tư thế cứng đờ trong lòng bàn tay hần, đáy mắt lóe lên lưu quang, lúc sáng lúc tối.

“Các người lui xuống đi!” Phong Mạc Thần phát tay về phía đám cung nữ và thái giám đứng xung quanh, kéo Bạch Ly Nhược ngồi xuống, rót cho nàng một ly trà nóng, dịu dàng nói “Tối nay ta không thoải mái, liền đem chuyện thiết yến giao cho Lễ Bộ Thị Lang rồi.”

Bạch Ly Nhược khẽ nhấp một ngụm trà nóng, mặt mày không động “Tối nay tỷ tỷ cùng Vân Cảnh Mạch rời đi, cho nên ta đi tiễn bọn họ!”

“Ừ.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, chuẩn bị châm thêm trà ینh, lại phát hiện bình trà đã trống không, Bạch Ly Nhược chưa bao giờ làm những chuyện này, nàng đứng lên chuẩn bị kêu cung nữ, lại bị Phong Mạc Thần ngăn cản “Nghỉ ngơi đi, không cần gọi bọn hần!”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, vâng một tiếng, Phong Mạc Thần đi tới cởi áo giúp nàng, đối với áo váy rồi rầm này, nàng chưa thích ứng kịp, mỗi lần mặc quần áo đều phải có người giúp nàng.

Chỉ cần Phong Mạc Thần ở đây, hần cũng không cần cung nữ hầu hạ, mỗi đêm đều cởi quần áo giúp nàng, sau đó, mới cởi áo của mình, tiếp đó mới lên giường ngủ. Nếu như cung nữ, thái giám mà nhìn thấy một màn này, đoán chừng sẽ nghị luận rằng, Mộc tần cậy sủng sinh kiêu rồi.

Nằm trên giường, Bạch Ly Nhược lăn lộn khó ngủ, Phong Mạc Thần vẫn ho khan, lò sưởi bên dưới dường như đã tàn, chân nàng lạnh không thể ngủ, sắc mặt Phong Mạc Thần ửng hồng, chậm rãi mở mắt, nhích lại gần thân thể của nàng, “Còn lạnh không? Nằm sát vào ta một chút.”

Bạch Ly Nhược không lên tiếng, Phong Mạc Thần kéo tay nàng vòng qua hông hắn, ôm lấy nàng, nàng có thể nhìn thấy bộ dạng hắn cố nén ho khan, đáy lòng đau xót, chậm rãi nhắm mắt lại.

Tờ mờ sáng, bên cạnh trống không, nàng mở mắt, nhìn thấy Phong Mạc Thần mặc quần áo trắng như tuyết đi ra ngoài, hắn đi rất gấp, một tay nắm chặt thành quyền chống đỡ ở trên môi, ra cửa, hắn không ngừng lớn tiếng ho khan. Bạch Ly Nhược khoác áo đi theo phía sau hắn, hắn đang tìm cung nữ trực đêm để lấy khăn, sau đó lau cái gì đó ở trên mu bàn tay cùng khoe môi, khăn tơ vàng bị hắn tiện tay ném ở trong gió, phía trên có mấy giọt máu màu hồng.

Hắn xoay người đi vào trong điện, Bạch Ly Nhược vội vàng bỏ quần áo ra, nằm xuống giường, trong không khí truyền đến tiếng ho khan ần ần của Phong Mạc Thần, hắn đè nén nằm ở trên giường, đem bàn tay ẩm áp đặt ở bên hông Bạch Ly Nhược, nhiệt lượng không ngừng truyền ra từ tay hắn, Bạch Ly Nhược cắn chặt môi dưới, mắt sáng bắt đầu dâng lên hơi nước.

Hắn yêu nàng thật sao? Nhưng thật đáng tiếc, nàng đã không yêu nổi nữa rồi, nàng chỉ muốn rời khỏi, nàng đã mệt, đã đau đến mức không thể nào yêu thêm được nữa, nước mắt không tiếng động nhỏ xuống trên gối uyên ương, nên rời đi thôi.

221. Cuốn 4 – Chương 221

Chương 221: Ta không được tự nhiên

Cánh tay dài của Phong Mạc Thần vòng quanh hông Bạch Ly Nhược, khiến nàng dịch sát vào trong ngực mình, tiếng thở dài như có như không thổi tới tai nàng, giống như lâm bầm lâu bầu nói “Nhược nhi, đừng rời khỏi ta!”.

Bạch Ly Nhược không động, khép chặt hai mắt, lông mi dài rung nhẹ, nàng vẫn giữ tư thế cứng nhắc co rúc trong ngực hắn, lồng ngực của hắn ẩm áp nhu hòa, mang theo thân thể mùi hương đặc trưng của hắn, tay hắn rời khỏi eo nàng, lau gò má trắng nõn của nàng.

Phong Mạc Thần khẽ dùng sức, khiến Bạch Ly Nhược xoay mặt về phía hắn, nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, hắn khẽ thở dài, môi mỏng hôn lên mí mắt nàng, Bạch Ly Nhược không thể giả bộ ngủ được nữa, chậm rãi mở mắt, lông mi quét qua môi mỏng của hắn, hắn chậm chạp rời đi, ánh mắt thâm thúy chứa đựng tình cảm nồng đậm, khoe môi hiện lên một nụ cười khổ sở.

“Nhược nhi, đáp ứng ta, đừng cách xa ta.” Giọng nói của Phong Mạc Thần nhàn nhạt, gò má gầy gò, càng làm xương gò má nổi lên rõ ràng, mày kiếm nhíu lại, sống mũi cao tạo thành một đường cong tuyệt đẹp, đôi môi mỏng, dù nhìn từ góc độ nào, cũng hoàn mỹ không thể bắt bẻ, cằm nhọn cương nghị, nhìn từ dưới lên giống một đường vòng cung đẹp đẽ nhưng lạnh lùng.

Hắn quá gầy, cũng quá đẹp, Phong Mạc Thần như vậy làm cho lòng người đau xót, Bạch Ly Nhược không dám nhìn vào mắt hắn, cúi đầu xuống, thản nhiên nói “Hơn nửa đêm rồi, ngủ đi”.

Sau khi nói xong, nàng xoay người, lại bị Phong Mạc Thần nắm vòng eo mảnh khảnh, hắn nhích tới gần nàng, chóp mũi đã chạm lên trán nàng, hắn muốn nói ra tình cảm của mình, nhưng cuối cùng lại bỏ qua, hắn không phải loại người có thể nói lời ngon tiếng ngọt, điều hắn có thể làm vì nàng là chăm sóc nàng, cưng chiều nàng, nhưng bây giờ, dù hắn làm gì, nàng cũng không nhìn thấy, không cảm thấy rồi.

Chua xót đến tận lòng, môi Phong Mạc Thần mím chặt, ngàn vạn ngôn ngữ không thể nói ra hóa thành một tiếng thở dài bất đắc dĩ, môi mỏng khẽ mở, thương tiếc hôn lên trán nàng.

Sống lưng Bạch Ly Nhược cứng đờ, hiển nhiên không nghĩ tới hắn sẽ có động tác này, từ ngày nàng lấy thân phận Mộc tần vào cung tới nay, mặc dù mỗi đêm cùng hắn cùng giường chung gối, nhưng hắn chưa bao giờ chạm vào nàng, cũng không miễn cưỡng nàng, nhưng nụ hôn nhẹ nhàng vừa rồi đã động đến nỗi đau trong lòng nàng.

Nàng có chút phản kháng quay đầu, hai tay đẩy lồng ngực hần, đôi môi Phong Mạc Thần chậm chạp rời khỏi trán nàng, mắt phượng hẹp, dài mang theo thần sắc mê mang nan giải, chậm rãi nhìn lên ánh mắt của nàng.

Bạch Ly Nhược cúi đầu, tránh thoát tầm mắt triền miên của hần, Phong Mạc Thần lật người đặt trên người nàng, hai tay của hần đặt hai bên giường, chống đỡ toàn bộ sức nặng của cơ thể mình, môi của hần tìm kiếm, di chuyển tới môi mềm của nàng.

Bạch Ly Nhược đột nhiên ngược mắt, tầm mắt đụng vào ánh mắt tinh mịch, cô đơn mang theo sự đau lòng vô hạn, lòng của nàng theo tầm mắt của hần cùng co rút đau đớn, hai tay của nàng khấn trương rời khỏi ngực hần, không tự chủ được nắm chặt chặn nệm phía dưới.

Môi Phong Mạc Thần thử dò xét, đụng vào môi mềm của nàng, nhẹ nhàng hạ xuống, sau đó chậm rãi dời đi, mắt phượng thâm thúy nhìn ánh mắt của nàng, nhu tình trong mắt hần như muốn chìm nàng chết đuối.

Thấy nàng không có ý từ chối, môi Phong Mạc Thần lại đặt lên môi nàng, lần này không có ôm ái dò xét, mà trực tiếp liếm mát, lưỡi dài linh hoạt xông vào trong miệng nàng, quán quýt lấy cái lưỡi thơm tho của nàng.

Tay của hần trượt vào bên trong quần áo của nàng, hơi lạnh như băng từ tay hần khiến nàng kinh hãi run lên, giống như đột nhiên từ trong mộng thức tỉnh, đẩy ra hần, buộc lại vạt áo, không ngừng thở dốc, thanh âm lạnh như sương “Người trúng cổ trùng, đi tìm tỷ tỷ đi, nàng chưa đi xa.”

Phong Mạc Thần thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nhắm mắt lại, kéo chăn mỏng đắp lên người nàng “Ngủ đi, đừng nói những chuyện này!”

Bạch Ly Nhược co rúc lại thành một khối, dường như là trốn vào một góc, có bàn tay ấm áp không ngừng dịch chuyển cho nàng, trong đau khổ mà ấm áp nàng ngủ thật say.

Buổi sáng, khi mở mắt ra, thái độ Phong Mạc Thần khác thường, cũng không đi vào triều, chỉ nghiêng người dựa vào trên giường, xem một quyển sách, thấy nàng tỉnh lại, khẽ mỉm cười, trên trán phát ra vẻ quyến rũ động lòng người.

“Đã tỉnh rồi sao?” Hần nhàn nhạt, để cuốn sách xuống, kêu cung nữ đi vào thay quần áo, tắm rửa cho hai người.

“Hôm nay ngươi không lên triều sao?”. Đầu tiên, Bạch Ly Nhược đeo khăn che mặt lên, sau đó để cung nữ hầu hạ mặc quần áo.

“Ừ, gần đây thân thể không thoải mái, cho nên miễn mấy ngày”. Phong Mạc Thần nhàn nhạt, sau khi tắm xong, tinh thần sáng khoái quay đầu lại nhìn Bạch Ly Nhược, thấy nàng mặc trang phục trong cung, lắc đầu nói “Hôm nay mặc đồ thường đi, ta dẫn nàng xuất cung.”

Lông mày Bạch Ly Nhược nhíu lại, hôm nay là ngày nàng cùng Hàn Thiên Mạch hẹn ước, hần mang nàng trốn đi, cung nữ đã đem quần áo bình thường ra giúp nàng thay, nàng không nhúc nhích, mặc cho người định đoạt.

“Thế nào? Không muốn đi ra ngoài sao?” Phong Mạc Thần nhận lấy đồ trong tay cung nữ, tiếp tục giúp nàng mặc quần áo.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, không sao cả, đi ra ngoài, sẽ dễ chạy trốn hơn một chút, không cần ứng phó nhiều Ngự Lâm quân như vậy.

“Có muốn đi nơi nào không?”. Phong Mạc Thần mỉm cười, ngón tay thon dài thắt một cái nơ con bướm xinh đẹp trên áo nàng, sau đó, hần lấy ra một vật hình hoa Lưu Tô màu vàng nhạt trong mâm trang sức trên tay cung nữ, thắt ở dải thắt váy của nàng, thần nhiên nói “Nàng nên mặc y phục màu vàng, rất đẹp mắt!”

Bạch Ly Nhược nhìn gương mặt tuấn tú của hần, phía trên là nụ cười không chút tâm cơ, nhưng mà tâm cơ hần luôn giấu sâu vô cùng, nàng làm sao đoán được?

“Hoàng Lăng”, Bạch Ly Nhược chậm rãi khắc ra hai chữ, chậm rãi giải thích “Ta muốn đi Hoàng Lăng.”

Phong Mạc Thần gật đầu, sau khi nàng tắm xong, hai người ra khỏi hoàng cung, hai người không cỡi ngựa, cũng không ngồi kiệu, mà tay trong tay dạo trên đường lớn, “Sau khi ăn trưa, xế chiều chúng ta đến Hoàng Lăng.”

Trên đầu Phong Mạc Thần búi tóc, mặc áo nhẹ nhàng, chân đi giày da hươu, trong tay cầm một cây quạt, nhìn qua là một công tử tuấn tú.

Bạch Ly Nhược gật đầu, nàng mặc quần áo màu vàng nhạt, trên mặt mang khăn lụa, nhưng quần áo được làm từ tơ lụa tốt nhất, gió nhẹ thổi qua, nàng như tiên tử, hai người tuấn nam mỹ nữ, lại tay nắm tay, dọc theo đường đi thu hút không ít ánh mắt.

Đi vào một quán rượu, bên trong, những người không liên quan đã sớm bị đuổi đi, hai người cùng nhau lên lầu hai, Bạch Ly Nhược thản nhiên nói “Phía sau chúng ta cũng có ám vệ sao? Làm việc dốc sức cao như vậy.”

Phong Mạc Thần không để ý gật đầu, cầm bình trà lên, giúp Bạch Ly Nhược châm trà, hai tay Bạch Ly Nhược chống cằm, nhớ lại một chút, không ít người ẩn núp phía sau, buồn bã mở miệng “Không có ý nghĩa, chúng ta hồi cung đi, bị nhiều người giám thị như vậy, ta không được tự nhiên.”

222. Cuốn 4 – Chương 222

Chương 222: Không muốn buông tay (một)

Bạch Ly Nhược vừa muốn đứng dậy, liền bị Phong Mạc Thần ấn chặt xuống, hắn quay đầu hướng về chỗ tối lạnh lùng nói “Tất cả hãy trở về đi, không cần đi theo ta!”

Chỗ tối có bóng người động, bay từ trên xà ngang xuống nam tử mặc trang phục màu đen, hướng về phía Phong Mạc Thần làm lễ nói “Hoàng thượng, thuộc hạ âm thầm bảo vệ an toàn cho người, nếu giữa đường đã trở về, sợ rằng chủ tử Tử Y sẽ cho rằng không làm tốt nhiệm vụ được giao phó!”

“Khốn kiếp! Không cần biết Tử Y đã giao phó bất kỳ điều gì cho các người, tất cả đều biến hết cho ta, không được ta nữa!” mày kiếm của Phong Mạc Thần nhứ chặt, giọng nói bắt đầu đã có sự tức giận.

Ám vệ không thể làm gì khác hơn là xoay người rời đi, một đám người sau khi rút lui, Phong Mạc Thần vẫn chưa hết tức giận, Bạch Ly Nhược vỗ vỗ tay hắn “Đừng tức giận nữa, thịt chim uyên ương sắp chín rồi, đợi thịt nguội, ăn sẽ rất ngon, hãy ăn nhiều một chút.”

Phong Mạc Thần nhìn nàng cười, còn nhớ trước kia nàng rất thích ăn đồ ngọt, chỉ là không biết từ bao giờ, cái gì nàng càng thích ăn, nàng lại càng không thường ăn, tính cách thay đổi, không biết là điều tốt hay xấu nữa.

“Người cười cái gì?” Bạch Ly Nhược cầm chiếc đĩa, trừng mắt nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần lắc đầu, lại nhìn nàng cười, uống một chén nước trà, thản nhiên nói, “Người thích ăn, sao không ăn nhiều vào? Lại để người khác ăn nhiều, không phải rất không có đạo lý sao?”

Bạch Ly Nhược cầm chiếc đĩa gỗ “Cộc cộc” trên mặt bàn “Ta rất thích ăn nha, nhưng ăn nhiều sẽ đau bao tử, nhìn người mình thích ăn thứ mình thích, đó cũng là một loại hạnh phúc!”

Tay Phong Mạc Thần châm trà cứng chờ, khẽ ngẩng đầu, vui mừng nhìn nàng, rốt cuộc nàng cũng thừa nhận, mình là người nàng thích rồi sao? Đây có phải đại biểu rằng, nàng đã tha thứ ỉn.

Tại Bạch Ly Nhược một hồi nóng bừng, ngượng ngùng đứng lên, lắp bắp nói “Ta đi xem thịt đã nguội chưa, người hãy chờ ta.”

Phong Mạc Thần cũng không vạch trần việc mặt nàng đỏ tới mang tai, nhàn nhạt gật đầu, vũng vàng rót đầy chén trà cho nàng, Bạch Ly Nhược đi trong chốc lát, bình tĩnh trở lại, tiểu nhị đi theo phía sau mang thức ăn lên.

Bộ dáng tiểu nhị rất cung kính, nửa canh giờ trước có một người đưa một túi bạc lớn cho hắn nói rằng chủ tử của mình sẽ bao toàn bộ nhà trọ, rồi chỉ chủ tử phong thái đậm mạc của mình đang ở trên lầu, vì thế không người nào dám thất lễ với bọn họ.

Bạch Ly Nhược thần nhiên ngồi xuống, cầm đôi đũa lên nói “Thịt chim uyên ương đang nguội dần rồi, nhất định phải ăn nhân lúc còn nóng.”

Nàng gấp một miếng thịt nướng rồi bỏ vào trong bát của Phong Mạc Thần, rồi gấp ình một miếng nhỏ hơn, Phong Mạc Thần hờ hững cho cả miếng thịt vào trong miệng, mặc dù hắn không thích đồ ngọt, nhưng nàng thích, hắn liền nguyện ý ăn hết.

Sau khi ăn xong hai người lại đi dạo một vòng quanh chợ, mua một con ngựa, chậm rãi đi đến Hoàng Lăng.

Bạch Ly Nhược nắm dây cương, Phong Mạc Thần ngồi ở phía sau nàng ôm cả eo nàng, nàng vừa quay đầu lại khuôn mặt liền có thể dán sát vào gương mặt tuấn tú của Phong Mạc Thần, nàng khẽ quay đầu, mỉm cười nói “Để ta nắm dây cương, người không sợ chúng ta cùng rơi xuống vách đá, cả người và ngựa đều bị diệt vong hay sao?”

Phong Mạc Thần chỉ cười, môi mỏng cơ hồ dính trên mặt nàng, nói lời trêu chọc, “Không sao hết, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ cầu chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Không phải người đã từng nói, trong chúng ta chỉ được một người chết, người còn lại bắt buộc phải còn sống sao?” Bạch Ly Nhược nhún vai, khiến Phong Mạc Thần cách nàng một chút.

“Đó là trước kia, bây giờ Huyền Đại đã trưởng thành, đủ năng lực để đảm đương chính mình, chúng ta có thể bỏ lại tất cả, đồng sanh cộng tử!” Phong Mạc Thần ngồi ngay ngắn người lại, sống lưng thẳng tắp.

“Vậy sao?” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, ánh mắt nhìn về phương xa, nhanh, nhanh đến Hoàng Lăng.

“Phong Mạc Thần.” từ lâu rồi cho tới nay đây là lần đầu tiên nàng kêu tên của hắn, nhưng lại xa cách lãnh đạm, giống như hai người gặp nhau trên đường.

Trái tim Phong Mạc Thần đột nhiên căng thẳng, ánh mắt bi thương nhìn nàng, nàng vẫn lạnh nhạt như một đoá Phù Vân.

“Phong Mạc Thần.” nàng nói tiếp “Con người khi còn sống, không chỉ có tình yêu, còn cần rất nhiều loại tình cảm khác, mà người chưa kịp nhận thức được những tình cảm ấy, tỷ như tình thân, tình bằng hữu, ta nghĩ nhất định Huyền Đại rất yêu phụ thân của mình, Hoa Thái hậu nhất định cũng rất yêu con trai của nàng, cho nên đừng chỉ coi trọng tình yêu.”

“Ta không muốn nghe những thứ này!” mày rậm của Phong Mạc Thần nhíu chặt, nhận lấy dây cương từ trong tay nàng, kẹp chặt bụng ngựa, thúc ngựa đi.

Ngựa đột nhiên bất an hí dài, đá hai chân trước bay lên không trung, Phong Mạc Thần thật chặt dây cương, thiếu chút nữa bị ngã xuống khỏi lưng ngựa, Bạch Ly Nhược ở trong lòng hắn, gắt gao túm chặt bờm ngựa.

Phía trước xuất hiện một đám người mặc áo đỏ, dùng khăn màu đỏ che mặt, binh khí xà mâu, trường hợp như thế này không có gì xa lạ với Phong Mạc Thần, hắn khẽ cau mày nhìn Bạch Ly Nhược ở trong ngực mình, Bạch Ly Nhược chỉ trầm mặc không nói một lời.

Hắn kéo dây cương hướng ngựa chuyển về phía sau, nhưng phía sau cũng xuất hiện một hàng Hồng Y, xem ra toàn bộ cao thủ của La Sát Môn và của Tử Y đều đã tề tựu ở đây vào giờ khắc này, sát khí nồng đậm làm ngựa an định lại, Bạch Ly Nhược chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Phong Mạc Thần nói “Thần, buông tay đi.”

“Tại sao?” Phong Mạc Thần cau mày, đau xót xẹt qua đôi mắt phượng thâm thúy trầm lãnh, chỉ trong nháy mắt, sau đó lại khôi phục sự tỉnh táo cùng cơ trí của hắn.

“Đã không còn yêu, cho nên, hãy buông tay!” Bạch Ly Nhược muốn nhảy xuống ngựa, lại bị Phong Mạc Thần kìm chặt vòng eo, mắt phượng trầm lãnh khóa nàng thật chặt, tựa hồ không tin lời nói của nàng.

“Ta không buông tay, bất kể ngươi có yêu ta hay không, chỉ cần ta còn yêu ngươi một ngày, thì ngày đó ngươi cũng không có cơ hội rời đi!” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, giọng điệu chắc chắn, thân hình hần lướt đi, xuống ngựa nắm thật chặt tay Bạch Ly Nhược, nhuyển kiếm đeo bên hông đã được rút ra khỏi vỏ.

“Phong Mạc Thần, bây giờ ngươi là vua của một nước, ngươi là rõ hơn ai hết, nàng không thuộc về hoàng cung, không nên vì ngươi mà nhốt nàng trong lồng chim tơ vàng, sao không thả nàng ra, ít nhất hai người không còn oán hận lẫn nhau!” một hàng người mặc áo đỏ bị đẩy lui, Hàn Thiên Mạch mặc lục y nhẹ nhàng đi lên, trên đầu nghiêng cầm ba chiếc trâm cài tóc Khổng Tước Linh, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo hơi thở hung ác.

“Chuyện giữa vợ chồng chúng ta không tới phiên ngươi chen vào, Vân Thiên Mạch, ta đã đáp ứng Nhược nhi, không tổn thương tánh mạng của ngươi, tốt nhất ngươi hãy lập tức mang theo người của mình rời đi!” mắt phượng của Phong Mạc Thần híp lại, nhuyển kiếm trong tay đã vang ra tiếng, giống như không muốn chờ đợi thêm nữa muốn trực tiếp đại chiến một trận.

“Phong Mạc Thần!” Bạch Ly Nhược nổi giận, đôi mi thanh tú chau thành một hàng, lạnh lùng nói “Vợ của ngươi là Bạch Ly Nhược đã chết rồi, hiện tại người còn sống là Mộc Thất, là vị hôn thê của Hàn Thiên Mạch, ngươi hãy buông tay!”

Phong Mạc Thần không thể tin được nhìn chằm chằm nàng, nàng không cần hần, muốn chọn Hàn Thiên Mạch sao? Tay cứng ngắc, gân xanh nổi lên, hần hít sâu, lạnh giọng nói “Bất kể ngươi là Mộc Thất hay là Bạch Ly Nhược, ngươi đều là Thần vương phi, đêm đêm ở dưới thân ta trở thành nữ nhân uyển chuyển hầu hạ.”

Lời hần còn chưa nói hết, Bạch Ly Nhược đã giơ tay cho hần một bạt tai, Phong Mạc Thần nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt kiên định không chút khuất phục, ai cũng không thể cướp nàng từ trong tay hần, dù Hàn Thiên Mạch, cũng không thể được!

223. Cuốn 4 – Chương 223

Chương 223: Không muốn buông tay (hai)

“Phong Mạc Thần, tại sao vĩnh viễn ngươi không học được cách tôn trọng người khác, trước đây ở Thần vương phủ ngươi tìm mọi cách vũ nhục ta, khi ta trở thành hoàng hậu ngươi trăm phương ngàn kế lợi dụng ta, giờ ta cũng chỉ là một quân cờ trong số nhiều quân cờ trong tay ngươi, ngươi hãy để lại sự tôn nghiêm cuối cùng cho ta, như vậy cũng không được sao?” Bạch Ly Nhược than thở khốc lóc, ánh mắt nhìn Phong Mạc Thần mang đầy sự thù hận, đây là lần đầu tiên, nàng dùng loại ánh mắt nhìn hần.

Trái tim Phong Mạc Thần giống như bị một đôi tay vô hình hung hăng xiết chặt, khiến hần thở dốc, khiến hần đau đớn thống khổ, hần lắc đầu, không thể tin nhìn nàng, khi hần đối xử lạnh lùng với nàng, hần tình nguyện để nàng hận hần, giờ nàng thực sự hận hần, hần mới phát hiện, hần tình nguyện nàng để lại một bóng lưng cho hần, ít nhất hần có thể đối với bóng lưng của nàng, hai người còn có thể bình an vô sự.

Nhưng bây giờ, mộng cảnh không còn, muốn hai người tôn trọng nhau như khách, bởi vì nàng đã quá mệt mỏi, không còn sức để hận hần nữa, hần không ngừng lắc đầu, chỉ biết cầm lấy tay nàng, nắm càng ngày càng chặt, hần nghiêng rằng, lạnh lùng nói “Nếu như chỉ có hận mới có thể giữ ngươi ở lại bên cạnh, vậy thì ngươi cứ hận ta đi!”

Hàn Thiên Mạch bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Bạch Ly Nhược nói “Nhược nhi, ngươi nhìn xem, là hần, không chịu buông tay.”

Hần vừa dứt lời, làm ra một động tác cho bọn thủ hạ bắt đầu, sát thủ huyết y liền tiến lên quần công, Phong Mạc Thần lấy nhuyển kiếm ra, một tay kéo Bạch Ly Nhược, một tay đối phó với địch, võ công của hần đã đạt đến trình độ tột đỉnh, sát thủ huyết y nhất thời không cách nào đến gần hần được, Hàn Thiên Mạch híp mắt lại, giơ tay ra bắn đạn.

Trường kiếm của Phong Mạc Thần ngăn cản, một đường lượn vòng, đá văng công kích, đạn bị trường kiếm ngăn cản tạo ra một làn khói trắng, mùi hương nhàn nhạt tràn vào miệng mũi, Bạch Ly Nhược không ngừng ho khan, Phong Mạc Thần nín thở, ngực đau đớn, nội lực trong cơ thể biến mất hoàn toàn, hần chống trường kiếm xuống đất, nhuyễn kiếm cùng thân thể của xoay một vòng trên mặt đất, xà mâu của sát thủ huyết y đã đâm xuyên qua vai hần, hần hơi ngẩng đầu, nhìn Bạch Ly Nhược lên án.

Bạch Ly Nhược rống giận “Dừng tay!”

Hàn Thiên Mạch phát tay, sát thủ huyết y lui ra, mặt hần không chút thay đổi nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần khó thở, bả vai máu không ngừng chảy ra, ánh mắt mơ màng, nói một cách chua xót “Người đã bỏ thuốc vào trong thức ăn?”

Bạch Ly Nhược gạt đầu, lạnh lùng nói “Thịt chim uyên ương nướng, ta thích nhất món ăn này!”

“Người đã nói, có thể nhìn người mình thích ăn món ăn mình thích, đó là một loại hạnh phúc?” Phong Mạc Thần cười giễu cợt, khoe môi tràn ra máu tươi, cực kỳ đau đớn, tia máu theo cằm của hần trượt xuống, lưu lại một đường cong uốn lượn.

Bạch Ly Nhược không có nói gì, chỉ hơi quay mặt qua chỗ khác, nàng đã bỏ một ít Nhuyễn Cân Tán, tạm thời hần sẽ mất đi nội lực, chỉ cần hần chịu để nàng rời đi, Hàn Thiên Mạch sẽ không dả thương hần.

“Nhược nhi, chính miệng người hãy nói cho ta biết, người không còn yêu ta nữa, người người yêu là hần Hàn Thiên Mạch.” trán Phong Mạc Thần nổi gân xanh, găm thét nhìn Bạch Ly Nhược, hần chống nhuyễn kiếm, sống lưng thẳng lên, lạnh lùng nhìn ánh mắt của Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược thở dài một hơi, nhìn Phong Mạc Thần thản nhiên nói “Hoàng thượng, người cần gì chứ? Tên ta là Mộc Thất, được Hàn Thiên Mạch cứu sống, vốn là vị hôn thê của hần, nhiều năm đã qua, đã bỏ lỡ nhiều cơ hội như vậy, bây giờ ta chỉ là, quay đầu lại mà thôi.”

“Ly Nhược.” Phong Mạc Thần thở dài, bất đắc dĩ nói “Cho đến hôm nay, người không quay đầu không được nữa, ta cũng vậy không quay đầu được nữa rồi!”

Bạch Ly Nhược không có nói nữa, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt vẫn ở trong lòng bàn tay hần, ánh mắt hần đã băng hàn, Hàn Thiên Mạch rút trường kiếm, sát thủ huyết y tĩnh thị vẫn đứng yên tại chỗ, trường kiếm cùng nhuyễn kiếm đánh đụng vào nhau, nhuyễn kiếm bị đẩy ra, miệng Phong Mạc Thần phun ra máu tươi, hần nhìn tay mình, quay đầu lại lạnh lùng nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược dùng sức muốn hất tay hần đang kìm cổ tay mình, Phong Mạc Thần gắt gao nắm chặt, Hàn Thiên Mạch chuyển trường kiếm một cái, chém tới cổ tay Hưởng Phong Mạc Thần, nếu như hần không buông tay, rất có thể sẽ bị trường kiếm của Hàn Thiên Mạch chém đứt.

Bạch Ly Nhược vùng vẫy, dùng sức đẩy hần ra, Phong Mạc Thần lão đảo mấy bước té ngã xuống đất, Hàn Thiên Mạch thu hồi kiếm, cầm tay Bạch Ly Nhược, hai người nhìn Phong Mạc Thần thổ huyết trên mặt đất, sắc mặt hần trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt thâm thúy không hề chớp mắt nhìn tay hai người nắm chặt nhau.

Hần cố gắng đứng dậy, bước chân không yên hướng đi tới Bạch Ly Nhược, sát thủ huyết y đá chân một cái, hần lần nữa lại ngã xuống đất.

“Chúng ta đi thôi.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt, kéo tay Bạch Ly Nhược liền chuẩn bị rời đi.

Phong Mạc Thần đã bị thuốc khống chế, cổ nén hôn mê, vươn tay bắt lấy ống quần của Bạch Ly Nhược, đôi mắt đỏ thắm giống như rỉ máu, bả vai máu chảy ròng ròng, thở dốc nói “Nhược nhi, đừng đi.”

Bạch Ly Nhược cúi đầu nhìn hần, nàng biết bả vai đã từng bị trọng thương, thường ngày rất ít khi cầm binh khí, gặp tình huống vạn bất đắc dĩ, chỉ có thể sử dụng nhuyễn kiếm mềm nhẹ, nhưng bị sát thủ hồng y đâm như vậy, tương đương với cánh tay phải hoàn toàn bị phế, nàng nhìn đôi mắt đỏ thắm của hần, thản nhiên nói “Phong Mạc Thần, buông tay!”

Phong Mạc Thần không nói, càng dùng sức nắm lấy ống quần nàng, trường kiếm trong tay Hàn Thiên Mạch xuất thủ, một kiếm đâm vào cánh tay phải của hần máu tươi chảy ra, lạnh lùng nói “Bảo người buông tay,

không nghe thấy sao?”

Đau đớn khiến ý thức của Phong Mạc Thần hơi khôi phục, sắc mặt hắn tái mét nhìn Bạch Ly Nhược, môi mỏng run rẩy nói ra hai chữ “Đừng đi.”

Hàn Thiên Mạch rút trường kiếm về, một kiếm lạnh lùng hướng ngực của hắn, Bạch Ly Nhược nắm tay hắn lại, lắc đầu nói “Đừng giết hắn, hắn là hoàng đế.”

Hàn Thiên Mạch cùng Bạch Ly Nhược liếc nhau một cái, trường kiếm hơi đổi, chân dùng sức hung hăng đá văng Phong Mạc Thần, miệng Phong Mạc Thần khắc ra máu tươi, không thể chống đỡ được nữa, mà ngất đi.

“Ly Nhược, người đau lòng sao?” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt, cau mày, cùng Bạch Ly Nhược đi về hướng ngựa.

“Dĩ nhiên đau lòng, ta vẫn luôn thương hắn!” Bạch Ly Nhược không chút che giấu, Hàn Thiên Mạch đỡ nàng lên ngựa.

“Đã vậy, sao không chịu tha thứ cho hắn?” Hàn Thiên Mạch xoay mình lên một con ngựa khác, thở ra một hơi.

“Gương đã vỡ, vĩnh viễn không thể lành!” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, quát ngựa đi.

Hàn Thiên Mạch khẽ mỉm cười, đánh ngựa vượt qua, ngựa nâng vó để lại từng trận bụi đất, trong ánh trăng mờ, Tử Y nhẹ nhàng đến gần Phong Mạc Thần, nhứ chặt mày, lạnh lùng nói “Người sao lại tự làm khổ mình?”

Ám vệ áo đen từ trên cây bay xuống, hành lễ nói “Chủ tử, vừa rồi người vì sao không ra tay cứu giúp?”

“Ra tay cứu giúp, nữ nhân kia sẽ không thể rời khỏi hắn, các người điểm đủ nhân thủ, âm thầm tiêu diệt tất cả bọn sát thủ hồng y và Bạch Ly Nhược, nhớ, không được để lại bất kỳ dấu vết gì!” Tử Y nhàn nhạt, nhìn phương hướng bụi bay, khóe môi nâng lên một nụ cười tàn lạnh.

224. Cuốn 4 – Chương 224

Chương 224: Không muốn buông tay (ba)

Bạch Ly Nhược ngồi trên lưng ngựa, thỉnh thoảng quay đầu lại, nàng lo lắng Phong Mạc Thần, bây giờ hắn là hoàng đế, nhất định sẽ có không ít kẻ muốn giết chết hắn, hắn cứ hồn mê trên đường như vậy, không biết có gặp nguy hiểm nào không.

“Nếu không bỏ được, tại sao lại muốn rời đi?” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt, mày rậm nhíu chặt một đường.

Bạch Ly Nhược thở dài “Đi thôi, sát thủ huyết y phải tranh thủ nhanh rút lui mới được, làm ra hành động lớn như vậy, phỏng chừng sẽ sớm gặp phải những kẻ giết người hàng loạt của Đông xưởng.”

“Đã tới rồi.” Hàn Thiên Mạch cau mày, ghì chặt dây cương, sắc mặt nghiêm trọng nhìn phía trước.

Bạch Ly Nhược dừng tại, nhìn dãy núi liên miên cùng vách đá lạnh lùng trước mặt, không hiểu hỏi “Cái gì đã tới?”

“Sát thủ của Đông xưởng.” Hàn Thiên Mạch thần nhiên, nắm chặt trường kiếm bên hông, thần sát của những sát thủ hồng y đi theo phía sau vô cùng trầm trọng, như gặp phải đại địch.

“Nếu bọn họ đã tới, tại sao lúc trước không cứu Phong Mạc Thần?” Bạch Ly Nhược nhảy xuống ngựa, buông dây cương ra, để cho ngựa tránh đi.

Hàn Thiên Mạch tung người xuống ngựa, vỗ mông ngựa một cái, khiến ngựa đi tới trước mặt, lắc đầu nói “Có thể bọn họ đã phát hiện được hành tung của chúng ta từ sáng sớm, lúc này mới ra tay, là muốn một lưới bắt sạch!”

Bạch Ly Nhược vừa muốn nói gì, chỉ thấy ngựa của mình chạy vào hẻm núi, lập tức bị trúng tên mưa bắn vào gào thét ngã xuống đất co quắp, sắc mặt nàng biến đổi, lạnh lùng nói “Phía trước có mai phục, làm sao bây giờ?”

“Phía sau cũng có mai phục, quay đầu lại nhất định đã không còn kịp nữa rồi, chúng ta tịt tại chỗ này chờ, cứ để bọn họ hành động trước.” Hàn Thiên Mạch quay đầu lại, khiến toàn bộ sát thủ hồng y buông ngựa ra, cả đoàn người đứng yên tại chỗ chờ đợi.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát sau, cung vệ của Đông xưởng mặc y phục hắc sắc tay cầm trường kiếm xuất hiện, Bạch Ly Nhược cau mày, nhìn sang hướng khác, lại thấy một hàng phục binh hắc sắc “Bây giờ phải làm sao đây?”

Bạch Ly Nhược lo lắng nhìn bốn phía, vòng vây ngày càng nhỏ, nàng đưa tay móc súng lục bên hông ra, chỉ còn hai viên đạn, căn bản không làm được chuyện gì.

“Ta sẽ bảo vệ ngươi, cứ yên tâm!” trường kiếm của Hàn Thiên Mạch để ngang trước ngực, ánh mắt ngưng tụ, kéo trường kiếm ra, máu tươi bay giữa không gian, đã có người ngã xuống đất không ngừng kêu rên.

Bạch Ly Nhược ở trong vòng tròn được sát thủ hồng y và Hàn Thiên Mạch hình thành bảo vệ, nàng đã đoán biết được, người của Đông xưởng muốn đuổi tận giết tuyệt bọn họ, ra tay không chút lưu tình, chốc lát ngán ngủ, đã có rất nhiều sát thủ hồng y ngã xuống, mà toàn bộ thi thể trên mặt đất đều không cụt tay thì cũng cụt chân.

Máu tươi bắn tung tóe trên gương mặt của Bạch Ly Nhược, nàng cầm súng lục đột nhiên hướng lên bầu trời nả một phát súng, mọi người đứng lặng tại chỗ, chấn kinh quên mất phải đánh giết, Hàn Thiên Mạch lập tức trở về bên cạnh nàng, thở dốc nói, “Nhược nhi, ngươi muốn làm gì?”

Bạch Ly Nhược lạnh lùng nhìn vòng vây sát thủ, lạnh lùng nói “Ta muốn gặp chủ thượng của các ngươi, Tử Y!”

Mọi người cười lạnh một tiếng, chuẩn bị tiến lên tiến công lần nữa, Bạch Ly Nhược đột nhiên lại giơ súng lục lên nhắm ngay một nhân ảnh trên ngọn cây nơi xa, lạnh lùng nói, “Có tin hay không, dù xa như vậy nhưng một phát súng của ta có thể giết chết Tử Y?”

Mọi người nhất thời trầm mặc, một đạo bóng người màu tím nơi xa bay tới, tiếng cười khẩy tràn ngập khắp không gian bê bết máu tươi, Tử Y lạnh lùng đứng trước mặt Bạch Ly Nhược, lạnh giọng nói “Ngươi cảm thấy, ngươi có thể uy hiếp được ta sao?”

“Ta cảm thấy có thể.” cầm Bạch Ly Nhược hơi nhếch lên, lạnh lùng nói “Ngươi hãy thả những sát thủ hồng y và Thiên Mạch, nếu không, viên đạn cuối cùng của ta tuyệt đối chỉ cần một khắc sẽ bắn thủng ngươi, ngươi không tin, cứ việc thử xem, khinh công của ngươi lợi hại, hay đạn của ta nhanh hơn!”

Tử Y không nói, chỉ lạnh lùng nhìn Bạch Ly Nhược, Hàn Thiên Mạch kéo ống tay áo của Bạch Ly Nhược, cau mày nói “Đừng nói mê sảng nữa, nàng không thể nào bỏ qua cho ta, hơn nữa ta cũng sẽ không bỏ lại một mình ngươi.”

Tử Y gật đầu “Sát thủ hồng y có thể rời đi, nhưng Bạch Ly Nhược, ngươi cùng Hàn Thiên Mạch, không thể không chết!”

Hàn Thiên Mạch tiến lên, ưỡn ngực nói “Thả Hồng y, ta cùng Ly Nhược, mặc ngươi xử trí!”

Bạch Ly Nhược tiến lên, bày tỏ đồng ý với lời nói của Hàn Thiên Mạch, Tử Y liếc lạnh nàng một cái, gật đầu nói “Đưa súng lục cho ta, ta liền thả Hồng y.”

“Thả Hồng y, ta liền đưa súng lục cho ngươi!” Bạch Ly Nhược không chút yếu thế, cho đến ngày hôm nay, nàng đã sớm biết phải xử lý tình huống như vậy ra sao.

“Đã vậy, không cần thương lượng gì cả, cứ tiếp tục đánh tiếp!” Tử Y vừa nói chuyện vừa xoay người chuẩn bị rời đi, nhưng trên mặt lại là một bộ tư thái nghiêm trận phòng ngừa.

“Từ từ!” Bạch Ly Nhược ngăn cản nàng, lạnh lùng nói “Không bằng như vậy, ngươi để sát thủ hồng y đi trước, chỉ cần bọn họ đi tới hẻm núi trước mặt ta liền buông súng, coi như đây là ước định của hai bên!”

“Ý kiến hay!” Tử Y gật đầu, hướng về phía sát thủ Đông tường khẽ gật đầu, sát thủ nhường một đường, để cho sát thủ hồng y rời đi, sát thủ hồng y đồng loạt hướng về phía Hàn Thiên Mạch cùng Bạch Ly Nhược vái lạy một cái, mới nhanh chóng rời khỏi.

Khi bọn hắn được tới hẻm núi, tay Bạch Ly Nhược hơi thả súng xuống, lúc nàng khom lưng, hẻm núi đột nhiên truyền đến một tiếng đao kiếm, nàng quay đầu lại, tất cả sát thủ hồng y đã ngã xuống trong vũng máu, sát thủ đặc công của Đông đứng bên trong vũng máu như Tu La trường ấy.

Nàng nắm chặt súng lục muốn nhắm ngay vào Tử Y, Tử Y bay lên đá trúng cổ tay nàng, súng lục văng ra ngoài, Hàn Thiên Mạch tung người lên đoạt súng lục, một thanh trường kiếm trên không trung xẹt qua, từ lồng ngực của hắn một đạo máu tung tóe.

Bạch Ly Nhược tức giận nhìn Tử Y, ánh mắt như có ngọn lửa thiêu đốt cơ hồ đem Tử Y đốt thành tro bụi, Tử Y bị ánh mắt của nàng làm cho kinh sợ, trong nháy mắt, sát thủ Đông tường đã đoạt được súng lục trong tay Hàn Thiên Mạch đang bị thương, nàng hung hăng đánh một chưởng vào mi tâm của Bạch Ly Nhược.

Miệng Bạch Ly Nhược phun máu tươi, vết máu loang lổ khắp y phục vàng nhạt, thân thể của nàng ở trong không trung kéo lê một đường vòng cung tuyệt mỹ, hai mắt vô hồn nhìn bầu trời bao la, vô lực ngã xuống.

Tử Y vẫn chưa hết giận, một cước đá vào hông Bạch Ly Nhược, thân thể của nàng như một bao tải bể rách tan tành bị đá vào vách đá, máu tươi nhỏ xuống mặt đất, thân thể của nàng rơi xuống vách đá vạn trượng hung tợn.

Thân thể Hàn Thiên Mạch bị trúng vài đao, hướng về phía bóng dáng Bạch Ly Nhược rơi xuống hô to một tiếng “Ly Nhược!”

Hắn liều mạng trước đao kiếm, tung người nhảy một cái bắt được quần áo của Bạch Ly Nhược, quần áo trên tay hắn “Soạt” một tiếng tan vỡ, hắn chưa kịp phản ứng, đã có một cỗ nội lực thâm hậu đánh hắn văng vào vách đá.

225. Cuốn 4 – Chương 225

Chương 225: Một mối thật sự

Phong Mạc Thần nằm trên giường rồng, bốn phía vẫn vít mùi Long Tiên Hương thoang thoang, mây rậm nhú chặt, gò má gầy gò hiện lên vẻ thống khổ, tựa hồ đang lọt vào mộng yếm, hai tay nắm chặt đệm, sau đó kêu lên một tiếng “Nhược nhi” rồi đột nhiên thức tỉnh, hắn mộng thấy Bạch Ly Nhược cả người toàn là máu bị đánh vào vách đá, miệng thở dốc, nhìn kiếm đâm sâu trên bả vai, mắt phượng trong thoáng qua thần sắc bị thương.

Trước kia Nhược nhi, nhìn hắn bị thương, đau lòng hận không thể một mình gánh chịu giúp hắn tất cả, nhưng mà bây giờ, nàng trở mắt nhìn Hàn Thiên Mạch đem thanh kiếm lạnh như băng đâm vào thân thể hắn, Phong Mạc Thần tựa lưng trên giường, trán rỉ ra mồ hôi mỏng.

Trong ánh sáng sáng tối giao thế, cửa gỗ trầm hương “Ken két” một tiếng bị đẩy ra, Tử Y mang theo ngự y phía sau cùng đi vào, ngự y khom mình hành lễ, Tử Y lại bất động thanh sắc đi đến bên cạnh giường rồng, thần nhiên nói “Cánh tay phải của người phải phế.”

Phong Mạc Thần không nói gì, chỉ một mắt nhắm hai mắt lại, mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, chậm rãi mở miệng nói “Nhược nhi đi rồi.”

Khóe môi Tử Y vẽ ra một nụ cười quỷ dị, kéo cánh tay phải của Phong Mạc Thần phải cho ngự y xem, cười nói “Nàng thật sự đã đi!”

“Mậu hậu, ta có thể, truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Huyền Đại không, hiện giờ ta rất mệt mỏi.” Phong Mạc Thần mở mắt, uể oải nhìn Tử Y.

Tử Y giơ tay lên cho hắn một bạt tai thanh thúy, nàng lạnh lùng nói “Nữ nhân kia đối với người như vậy, người vẫn còn lưu luyến nàng ta sao?”

Một bạt tai này không nặng, Phong Mạc Thần bị đánh không chút phản ứng, hắn chỉ là thở dài nhìn Tử Y nói “Mậu hậu, ta rất có lỗi với Nhược nhi, nếu Minh Nguyệt không tìm được thuốc giải, ngày ta còn sống cũng không còn nhiều, hãy để cho ta tự do một đoạn thời gian cuối cùng, có được hay không?”

“Người câm miệng! Minh Nguyệt nhất định sẽ tìm được thuốc giải, ta đã phái người đi tìm nữ nhân kia, nàng sẽ trở về cùng với người, người ở đây hãy chăm sóc thân thể thật tốt cho ta, không được làm việc gì khác!” Tử Y đứng lên, lạnh lùng nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần vẫn thở dài, cánh tay phải bị phế, về sau hắn không thể tiếp tục cầm kiếm, vừa lúc hắn vô cùng mệt mỏi, đã chán ghét chém giết suốt ngày.

Một ngày lặng lẽ trôi qua, thương thế trên cánh tay của Phong Mạc Thần đã tốt lên, ba ngày, hắn mới có thời gian rời khỏi cung tìm kiếm Bạch Ly Nhược, nhưng La Sát Môn cùng Hàn Thiên Mạch tựa hồ như đã tiêu thất hoàn toàn, hắn không thể tra ra được bất kỳ dấu vết nào.

Đông sắp qua xuân sắp đến, hắn một thân y phục nhẹ nhàng đi trên đường lớn trong kinh thành, tất cả mọi người trên đường đều mặc y phục mùa đông dày cộc nặng nề, trên mặt tràn ngập vui sướng, hiện tại, Sở quốc quốc thái dân an, hắn đã dập tắt chiến loạn của Sở quốc, chỉ nửa năm sau, trên đường một tên ăn xin cũng không còn thấy.

Bất tri bất giác đi tới Thần vương phủ ngày xưa, dưới mái hiên của Thần vương phủ có một tiểu ăn xin đang nằm, nhìn không rõ là nam hay nữ, nhưng nàng vóc người gầy yếu, mặc y phục thì rách rưới, hiện nay trời đã sắp hết lạnh nhưng hơi ẩm ngày xuân thì rất mỏng manh, nàng không giống những tên ăn xin khác, chỉ vùi đầu xuống hai chân, cuộn tròn người lại.

Lòng Phong Mạc Thần đột nhiên đau đớn, Bạch Ly Nhược, thời điểm bị thương, cũng co rúc ôm mình như vậy, ngăn cách chính mình với thế giới bên ngoài, hắn chợt đi tới, ngồi xổm người xuống lắc lắc tiểu ăn xin, tiểu ăn xin ngẩng đầu, một đôi mắt trợn trừng nhìn hắn.

Hắn nhất thời cảm thấy thương xót, đem túi bạc vụn bên hông bạc cho vào trong ngực của tiểu ăn xin, tiểu ăn xin nhìn bạc không nói gì, chỉ an tĩnh nhìn hắn, Phong Mạc Thần đưa tay phất nhẹ rơm rạ trên tóc của tiểu ăn xin, thản nhiên nói “Đi mua thứ gì mà ăn.”

Hắn đứng lên hướng nơi xa đi tới, tiểu ăn xin cầm bạc cứ đi theo hắn, hắn đi nàng cũng đi, hắn dừng nàng cũng ngừng, hắn chậm rãi xoay người, thản nhiên nói “Người đi đi, đừng đi theo ta, nơi ta đi, người không thể đi!”

Tiểu ăn xin không nói gì, lẳng lặng nhìn hắn, hắn cho rằng nàng nghe và hiểu được, xoay người lần nữa đi tới hoàng cung, tiểu ăn xin vẫn như cũ không chút e dè đi theo phía sau hắn, hắn thở dài nói “Người tên là gì?”

Tiểu ăn xin lắc đầu, đem túi bạc tử trả lại cho hắn, Phong Mạc Thần nhìn túi bạc trong tay, mím môi nói “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”

Tiểu ăn xin khoa tay múa chân một chút, bày tỏ mình mười ba tuổi, Phong Mạc Thần gật đầu, vẫn còn con nít “Ta không thể mang theo người, người cầm bạc ở bên ngoài kiếm sống đi, nếu có cơ hội, ta sẽ dạy võ công cho người, có thể phòng thân, tối thiểu không để người khác khi dễ.”

Tiểu ăn xin cuống quýt xuống bái sư, lại bị Phong Mạc Thần ngăn cản, hắn thở dài nói “Người làm cho ta nhớ đến một người, ta sẽ không thu nhận người, người ở bên hãy sống thật tốt, cách hai ngày, ta lại tới dạy võ công cho người.”

Từ đó Phong Mạc Thần liền có hơn một chuyện để làm, cứ cách hai ngày là hắn sẽ tới dạy võ công cho tiểu ăn xin kia, hắn đặt tên cho tiểu ăn xin là A Nhã.

Một tháng sau, theo thường lệ buổi trưa hắn tới hậu viện của Thần vương phủ luyện võ công cho A Nhã, kết thúc buổi dạy, thời điểm hắn chuẩn bị rời đi, ra khỏi Thần vương phủ đột nhiên nhớ tới, hắn bỏ quên ngọc bội ở hậu viện, thời điểm trở lại, hậu viện vang lên đao kiếm tương giao.

Trước mắt xuất hiện sát thủ Đông xưởng, hai sát thủ đang cùng nhau giết một hài tử, mắt A Nhã tinh hồng, thường ngày nàng tập luyện rất chăm chỉ, chỉ là thực lực cách nhau quá xa, mắt thấy A Nhã sẽ phải táng mệnh dưới đao của sát thủ.

Phong Mạc Thần đưa tay hái hai cành cây, sử dụng nội lực đem cành cây kề sát cổ hai gã sát thủ, hai gã sát thủ vừa thấy là Phong Mạc Thần đến, sợ hãi liền quỳ một chân xuống.

Cái mạng của A Nhã được cứu sống, thở hổn hển nhìn chăm chăm sát thủ, Phong Mạc Thần lạnh nhạt, nha đầu này, sát khí quá nặng.

“Là ai phái các người tới?” Phong Mạc Thần chấp hai tay ra sau lưng, lạnh lùng nhìn hai sát thủ cấp thấp cầu Đông xưởng.

“Dạ, do chủ tử Tử Y ạ!” Sát thủ run sợ nói ra.

Phong Mạc Thần gật đầu, mắt phượng mị ra một độ cong hàn liệt, hắn điểm huyết đạo hai tên sát thủ, thản nhiên nói “Trở về nói cho chủ tử Tử Y của các người, A Nhã chỉ là một người xa lạ.”

Sát thủ khom người lui đi, Phong Mạc Thần xoa đầu A Nhã, thản nhiên nói “A Nhã, người hãy nỗ lực luyện võ công cho tốt, như vậy, mới có thể tự bảo vệ mình và bảo vệ được người người muốn bảo vệ.”

A Nhã cái hiểu cái không gật đầu, một năm kia, nàng mười ba tuổi, nàng không hiểu, tại sao người nam tử tuấn mỹ không giống người phạm trần này lại trở thành sư phụ của mình, mặc cho thế sự xoay vần về mặt luôn tràn đầy thê lương. Nàng biết, sư phụ của mình, một mực tìm kiếm sư nương, sau nàng được nhìn thấy Bạch Ly Nhược, nàng mới hiểu ra, thì ra đây là sư nương, thật sự là một nữ tử có thể khiến cho nam nhân dốc hết thiên hạ.

Phong Mạc Thần đứng trên nóc phòng Đông xưởng, ý hưng lan san nhìn dấu đỏ tượng trưng cho quyền lực Đông xưởng, cửa chính đỏ thẫm như máu khép chặt, thâm u như Diêm la điện, trong điện, Tử Y đang cầm một khẩu súng lục xoay xoay trên tay, nàng hình như không biết cách sử dụng súng lục, cầm súng nhìn qua xem lại.

Ánh mắt Phong Mạc Thần căng thẳng, trái tim đau đớn bị xiết chặt, khẩu súng lục kia, là của Ly Nhược.

226. Cuốn 4 – Chương 226

Chương 226: SỐNG CHẾT CÙNG NHAU

Thời gian giống như ngừng lại khi hắn thấy khẩu súng kia, Phong Mạc Thần đứng trên mái hiên, trời đất đảo lộn, hắn nhớ đến cảnh trong mơ, Bạch Ly Nhược toàn thân đầy máu bị đánh rơi xuống vách núi, trái tim giống như bị ai bóp chặt, sau cùng là bị phá tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Nếu như Ly Nhược của hắn đã gặp nguy hiểm lâu như vậy, hắn vẫn ở trong cung oán hận nàng, tìm kiếm nàng, nếu như chỉ có xuống âm phủ mới gặp nhau, hắn làm sao chịu được?

Vươn người nhảy xuống mái hiên, một khắc bước vào đại điện kia, đôi mắt Tử Y đột nhiên thay đổi lạnh lẽo, cây súng lục cũng không giấu đi, công khai nhét vào trong tay áo.

“Cho con.” Phong Mạc Thần đưa tay, gương mặt lạnh lùng, bờ môi mỏng khô khốc, máp máp phát ra giọng nói lạnh lẽo, phượng mâu nheo dài, lại càng phát ra hàn quang.

Tử Y cười âm ảm, móc súng lục ra chuyển qua tay Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần nhìn súng lục, trong mắt hiện lên vô số tình cảm, sau cùng là thống khổ, hấn ngược mắt, thần sắc tuyệt vọng, bị thương nói “Nương, tại sao mẹ nhẫn tâm, hủy diệt người con gái duy nhất mà con yêu trên đời này?”

Tử Y đứng lên, lạnh lùng nói “Là nàng muốn giết mẹ trước, mẹ bị ép phải ra tay, nàng và Vân Thiên Mạch liên thủ, tất cả sát thủ đông xướng đều có thể làm chứng.”

“Nếu không phải mẹ bức nàng, làm sao nàng lại muốn giết mẹ? Bình thường, nàng còn không nhẫn tâm đạp chết một con kiến.” Phong Mạc Thần nghiêng rằng, trong mắt đầy tơ máu.

“Con câm miệng, con đang nghi ngờ mẹ sao?” Tử Y giận dữ đập bàn, nghiêm nghị nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần lắc đầu, từ từ lui về phía sau, dùng ánh mắt xa lạ nhìn Tử Y, lúc lui đến cửa liền xoay người, không quay đầu lại đi ra ngoài, Tử Y phía sau không ngừng gọi tên hắn, hắn giống như không nghe thấy, lạnh lùng bỏ đi.

Nghe ngóng tình huống ngày đó, Phong Mạc Thần một mình đứng ở bên cạnh vách núi, hắn không tưởng tượng được, một người con gái nhu nhược không biết võ công, sau khi trúng một chưởng của Tử Y, còn bị đánh rớt xuống vách núi, nàng làm sao có thể sống được.

Dưới vách núi là vực sâu vạn trượng, một nửa hai chân hắn đã đứng ra vách núi, sương trắng mờ mịt vẫn vút ở dốc núi, hắn nhìn không thấy đáy, cũng không thấy được thế giới dưới vách núi, Nhược Nhi của hắn, ở ngay dưới vực sâu kia, nàng sợ lạnh như thế, an tĩnh như thế, làm sao có thể tiếp tục sống cô độc dưới vách núi kia?

Nước mắt không tiếng động rơi xuống gò má, hắn chưa bao giờ biết, thì ra mình cũng sẽ rơi lệ, giọt nước óng ánh trong suốt rơi xuống không khí ở vách núi, nhỏ bé đến mức không thấy được. Nhưng mà nó quả thật tồn tại, mang theo tuyệt vọng đau xót của hắn, kịch liệt rơi xuống, hắn đã không còn nhớ, lời thề non hẹn biển của bọn họ, cũng không nhớ rõ giữa bọn họ có định ước gì, chỉ là hắn mệt mỏi, một mình cô độc ở trên đời này, mệt mỏi, hắn muốn đi tìm nàng, một lần nhìn nàng hờn dỗi, bộ dáng giận dữ của nàng.

Hắn từ từ khom người xuống, từng giọt nước mắt rơi xuống, lòng của hắn đau đớn, lục phụ ngũ tạng đều quặn lại, nước mắt xuyên qua tầng sương, có thể rơi xuống nơi của Nhược Nhi hay không?

Hắn vươn tay, muốn bắt lấy gì đó ở vách núi cheo leo, sương trắng vẫn vút ở đầu ngón tay hắn, hắn ảm đạm, bị thương sợ mọi thứ hóa thành sương khói bốc hơi, ngực giống như bị búa tạ đập vào, hắn mệt mỏi, mùi tanh không ngừng dâng lên, một luồng sương ở trong cổ bách chuyển thiên hồi, sau cùng hòa thành một dòng máu.

Nước mắt theo máu đồng loạt rơi xuống, trong lòng lung, hắn thấy một người con gái toàn thân trắng toát ngồi ở đó, gương mặt xinh xắn của nàng tươi cười, chiếc cằm nhỏ của nàng để trên đầu gối, cười duyên đáng với hắn, nàng nói “Thần, ta rất lạnh, tại sao chàng vẫn chưa chịu theo ta?”

Nàng hờn dỗi nhú mi, miệng không vui, trán nhăn lại, như một bức tranh tuyệt mỹ, đầu ngón tay lạnh lẽo của Phong Mạc Thần ở trên vách núi cheo leo không ngừng vươn ra, hắn muốn bắt lấy Nhược Nhi, hắn muốn cho nàng một tình yêu trọn vẹn, giữa bọn họ, quá mệt mỏi, sống lâu như vậy chưa từng có một ngày yêu thương không màng trách nhiệm, không màng mưu mô.

Cầm Phong Mạc Thần có vết máu đã khô, khuôn mặt tái nhợt trong gió, ngũ quan hắn tuyệt đẹp vô cùng, đôi mắt thâm thúy, mang theo mị lực kinh tâm động phách, hắn từ từ buông tay xuống, nhìn ngón tay trống không, hắn không bắt được, thật sự không bắt được gì hết.

Hắn bắt đầu mỉm cười, gợi lên một nụ cười vô cùng tao nhã, hắn có chút ghen ngào nói “Nhược Nhi, nếu có kiếp sau, chúng ta cũng không cần vất vả như vậy”

Hắn buông tay xuống, chân nhẹ nhàng đi ra, có gió thổi qua đường như mang theo một mùi hoa, hắn hơi khép mắt, đắm chìm trong mùi hương không biết tên đó, giống như, Ly Nhược đang gọi hắn, lần này, nàng khóc, khóc hỏi hắn tại sao.

Hắn cũng khóc, khóc tuyệt vọng, ngay sau đó, hai chân đã nhẹ nhàng, hắn nói với nàng “Nhược Nhi, bởi vì, ta yêu nàng.”

Sương trắng vấn vít, thân thể hắc kịch liệt rơi xuống, trên vách núi có một người phụ nữ mặc áo tím, nàng vấn tóc kiểu của nam tử, nhìn thân thể Phong Mạc Thần đang rơi xuống vách núi, thở dài “Ta không tin, trên đời này thật sự có tình yêu.”

Cổ tay nàng run run, một dải lụa trắng bay xuống vách núi, chân bày ra một bộ pháp, dải lụa trắng của nàng đã quấn lấy thân thể của Phong Mạc Thần, thi triển một thể điều hâu xoay người, thân thể hôn mê của Phong Mạc Thần lại một lần nữa rơi lại trên vách núi.

Tử Y bắt mạch của hắn, chau mày, vài tên ám vệ theo sau, quỳ gối xuống nói “Thuộc hạ đáng chết, không bảo vệ hoàng thượng tốt.”

“Không trách các người. Là tự hắn không muốn sống nữa.” Tử Y thở dài, buông cổ tay Phong Mạc Thần ra, thản nhiên nói “Mang hắn về trước, cho ngự y xem qua.”

Trong hoàng cung, sắc mặt Phong Mạc Thần trắng bệch nằm trên giường, thân thể lạnh như băng, nhìn qua không có một chút sức sống, ngự y luôn dò xét hơi thở của Phong Mạc Thần.

Sắc mặt Tử Y khó coi đứng ở bên cạnh, hai bàn tay khoanh lại “Hiện tại hắn thế nào?”

“Kinh mạch hoàng thượng đều đứt, tim phổi bị hao tổn, chỉ sợ, trong chốc lát khó có thể tỉnh lại.” Ngự y khúm núm, tất cả mọi người đều sợ thủ đoạn máu lạnh của Đông xướng.

“Vô nghĩa, ta hỏi ngươi, cuối cùng khi nào hắn mới có thể tỉnh lại.” Tử Y phẫn nộ nhìn ngự y, nàng sớm biết gân mạch Phong Mạc Thần đều đứt đoạn, những điều này còn cần bọn họ nói ra miệng sao?

“Hoàng thượng gân mạch đều đứt đoạn, nguyên nhân là thương tâm quá độ, lại thêm khí huyết tích tụ, chỉ cần chính người giải nút thắt trong lòng, sau đó có trợ giúp của Hỏa Linh Chi mọc ở vùng cao giá rét, nhất định sẽ khôi phục toàn bộ.”

227. Cuốn 4 – Chương 227

Chương 227: NGƯỜI DUNG KHÁC ĐƯỜNG 1

Linh chi của Sở quốc, không ngừng mãnh liệt tuôn về kinh thành, tất cả mọi người đều biết, hoàng đế Sở quốc Phong Mạc Thần bị bệnh, bệnh cực kỳ nghiêm trọng, bệnh của hắn, làm cho hàng vạn người lo lắng. Mỗi người đều cầu nguyện, vị hoàng đế anh minh thần võ này sớm khỏe lại, dân chúng đều thích những ngày an cư lạc nghiệp trước mắt, không hy vọng hoàng quyền Sở quốc lại thay đổi.

Lúc này, linh chi ở Sở Quốc là đề tài quan trọng, dường như tất cả linh chi đều được mọi người dâng lên triều đình, nha môn các nơi, đều chất linh chi trong kho thành chồng, nhưng mà lại không có được hỏa linh chi ngự y cần.

Truyền thuyết nói Hỏa Linh Chi sinh trưởng tại một nơi cực kỳ lạnh lẽo, hơn nữa sinh trưởng trong hoàn cảnh cực kỳ hà khắc, xung quanh Tuyết Sơn tất phải có núi lửa, như vậy, Hỏa Linh Chi mới có thể sinh trưởng trong 2 hoàn cảnh ngược nhau.

Trên giang hồ cũng nổi lên phong trào tìm Hỏa Linh Chi, không vì cái gì khác, chỉ là bởi vì lúc trước Phong Mạc Thần ngăn cơn sóng dữ, để giang hồ miễn bị La Sát Môn tàn sát đẫm máu, Phong Mạc Thần, là một hoàng đế được hai giới hắc bạch sùng kính, mạng của hắn đã không còn là của chính hắn, mà là của người trong thiên hạ.

Chỉ là vị Thiên tử anh tài ngút trời, vô cùng tuấn mỹ này đã hôn mê nửa tháng, thái y cũng bó tay, Hỏa Linh Chi vẫn không tìm thấy như cũ, Huyền Đại cũng bị triệu hồi từ biên cương, cả ngày canh chừng bên người Phong Mạc Thần.

Tâm bệnh thì cần tâm được chữa trị, Huyền Đại biết sau khi biết chuyện mẫu thân mình rời bỏ, cả ngày mặt mày cau có, một đứa bé đã hiểu được chuyện xử lý quốc sự, âm thầm phái người truy tìm nơi rơi xuống của Bạch Ly Nhược.

Hắn tin, nếu mẫu thân từ một thời đại khác đến đây, nhất định không phải là một nữ tử tầm thường, nàng sẽ còn sống, còn sống để thức tỉnh phụ thân hắn.

Chu Thanh mang theo hàng loạt nhân mã xuất phát đến Tuyết Sơn, mỗi ngày Huyền Đại ở bên cạnh Phong Mạc Thần, nói chuyện lý thú lúc hắn còn ở biên cương. Hắn đã là đứa bé bảy tuổi, không còn nhỏ, cái gì cũng hiểu được, cái gì cũng biết giấu trong lòng, hắn ghét thân phận của Tử Y, ghét loại tổ mẫu này của chính mình, càng thêm chán ghét Tử Y bức tử mẫu thân hắn.

Dưới chân núi Tuyết Sơn, có một đôi nhà nông, nam thì phong thần tuấn lãng, nữ thì dung mạo khuynh thành, chỉ kỳ quái là, một chân của người đàn ông có chút khập khiễng, nữ thì lại là một người mù, đôi này nhìn như phu thê nhưng cũng không phải phu thê, khiến cho thôn dân xung quanh chú ý.

Nhưng chuyện chú ý này nhanh chóng tản ra, bởi vì tại vùng núi hẻo lánh này lại có một đại nhân vật đến, Chu Thanh – Chu đại tướng quân tới nơi này để tìm Hỏa Linh Chi trong truyền thuyết cho hoàng đế, nhóm người thôn dân chất phác mong chờ từ xa con ngựa cao lớn của Chu Thanh, trong mắt tràn ngập tò mò, anh hùng, thì ra là như vậy.

Thôn không lớn, nhưng toàn bộ mọi người đều ra khỏi cửa, có người bị giẫm nên bị thương, lang trung trong thôn đi xa chưa về, vì thế có người đề nghị, có thể để người đàn ông ở dưới chân núi Tuyết Sơn xem thử, bởi vì có người từng thấy y sắc thuốc.

Vì thế, thôn dân đưa người bị thương đến nhà tranh dưới chân Tuyết Sơn, nam tử mỉm cười nói xươg người bệnh, lại đưa rất nhiều thảo dược, kì tích ở chỗ, người bị thương rất nhanh chóng tốt hơn, vì thế từ từ có người tới cửa xin chữa bệnh, hơn nữa đã hỏi được tên đại phu.

Y tên là Hàn Thiên Mạch, dáng vẻ như ngọc, tuấn mỹ phi phàm, chỉ là trời sinh bị què, nhưng mà không ảnh hưởng tới nét đẹp của hắn, cũng không ảnh hưởng nhân khí của hắn ở trong thôn.

Còn người con gái xinh đẹp như tiên trên trời kia tên là Mộc Thất, là thê tử của hắn, hai mắt bị mù, trưng phu vẫn tìm thuốc xung quanh cho nàng, cho nên ở dưới chân Tuyết Sơn này, hy vọng có thể tìm ra Tuyết Liên tốt nhất để chữa cho nàng sáng mắt.

Nữ tử giống như có nhiều tâm sự, nàng luôn luôn ngơ ngác một mình ngồi ở một tảng đá lớn cách không xa Tuyết Sơn, tảng đá chứa đầy tuyết, nàng cầm một cọng rơm bện thành một đệm cói lót lên, gương mặt tuyệt sắc mang theo một mong mỏi không biết tên, gặt gao lắng nghe âm thanh trong gió, có đôi khi đắm chìm trong hồi ức, khoe môi đường như mỉm cười khao khát.

Hàn Thiên Mạch đang nấu thuốc, hương vị nồng nàn khuếch tán trong không khí, rất xa, Bạch Ly Nhược ngửi được mùi thuốc, mò mẫm đứng dậy, đi về phía nhà tranh, Hàn Thiên Mạch vội vàng buông cái quạt lửa trong tay, trong miệng phả ra một làn khói trắng, chân khập khiễng đỡ lấy Bạch Ly Nhược “Nhược Nhi, thuốc phải nguội một chút mới có thể uống, nàng không nên gấp gáp như vậy.”

“Thiên Mạch, chàng lại lên Tuyết Sơn tìm Tuyết Liên?” Bạch Ly Nhược nhíu mi, ánh mắt trong trẻo ngày xưa đã trở thành ảm đạm, nàng dựa vào Hàn Thiên Mạch dẫn về nhà tranh.

“Ta không sao cả, chỉ là vài bước đường thôi.” Hàn Thiên Mạch mỉm cười, trên mặt đất lưu lại dấu chân một cạn một sâu không giống nhau.

“Chân của chàng đến bây giờ vẫn còn chưa khỏi, chàng còn dám nói không sao, Tuyết Sơn kia cao như vậy rất nguy hiểm, chàng muốn ta chết sao?” Bạch Ly Nhược nhíu mi, đôi mắt vô thần trừng Hàn Thiên Mạch.

Hàn Thiên Mạch nhìn đôi mắt đẹp của nàng, trong mắt rớt cuộc không kìm chế được mà ứa lệ, trong lòng chua xót vô hạn, nhẹ vỗ trán nàng một cái, cau mày nói “Nàng không cần lo cho ta, trái lại, trước kia ánh mắt nàng xinh đẹp như vậy, nhưng mà bây giờ.”

“Hiện tại cũng rất đẹp mà.” Bạch Ly Nhược mỉm cười, gương mặt phủ tuyết của nàng nổi bật, Băng Sơn nở rộ.

“Là rất đẹp.” Hàn Thiên Mạch cười khỏ gật đầu.

“Thiên Mạch, ánh mắt ta thật sự không sao, chỉ là không nhìn thấy mà thôi, chàng vẫn tiếp tục như vậy, ta sẽ tự trách, nếu không phải vì cứu ta, chân của chàng cũng sẽ không như vậy.” Bạch Ly Nhược hơi cúi đầu, trên mặt hiện ra một biểu tình áy náy.

“Đừng nói những lời như vậy, trong tình huống đó, nếu ta không đem chân đi đổi, hai người chúng ta nhất định phải chết một, như bây giờ không phải tốt hay sao?” Hàn Thiên Mạch cười cười bưng chén thuốc lên, đưa đến tay Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược bưng chén thuốc, hơi nóng tỏa lên mặt, nàng a một tiếng, ném thử nhiệt độ, vừa tốt, bình tĩnh uống hết toàn bộ, nàng lấy khăn lau miệng.

“Đáng lắm hả? Trong nhà có hạt sen đường của ta đã làm, nàng nhanh ngậm hai hạt đi.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt, buông chén xuống, khoe môi mỉm cười cưng chiều.

Bạch Ly Nhược lắc đầu “Lúc trước rất sợ đắng, nhưng bây giờ không sợ nữa, ta đã từ bỏ đồ ngọt, ăn những thứ này làm cho người ta nghiện, mà còn làm cho người ta sẽ không thích ứng cay đắng được.”

Hàn Thiên Mạch cười bất đắc dĩ “Nhược Nhi, hiện tại, nàng còn có thể nhớ đến chuyện trước kia sao? Phong Mạc Thần, hình như hẳn sinh bệnh, ngay cả Chu Thanh cũng đã đến nơi này tìm Hỏa Linh Chi cho hắn.”

Bạch Ly Nhược hốt hoảng, nàng rơi xuống vách núi đã nửa năm, rõ ràng chỉ là chuyện nửa năm trước, hồi tưởng lại, giống như là mấy thế kỷ, Phong Mạc Thần, mỗi khi nhớ đến tên này, trong ngực liền đau đớn, yêu sao? Khẳng định là yêu, qua lâu như vậy, vẫn yêu như cũ, tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng mà nàng và hắn đã không thể quay lại như trước kia.

“Có người không? Có thể Ợn ghế, lấy Ợt chén nước?” Bên ngoài tiểu viện vang lên một giọng nam thuần hậu, vừa nghe tiếng đã biết là võ công cao thủ, trái tim Bạch Ly Nhược run lên, là Chu Thanh.

228. Cuốn 4 – Chương 228

Chương 228: NGƯỜI DUNG KHÁC ĐƯỜNG 2

“Là Chu Thanh.” Bạch Ly Nhược có chút kích động, hai tay nắm chặt, cực kỳ bất an muốn bắt lấy Hàn Thiên Mạch.

Hàn Thiên Mạch nhíu mày lại, cầm tay Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Nàng đi vào phòng trốn tránh, ta đuổi bọn họ đi.”

“Thiên Mạch, Chu Thanh sẽ nhận ra chàng, chàng phải cẩn thận.” Bạch Ly Nhược thở gấp, hiện tại nàng đã rời khỏi cái vòng lẩn quẩn kia, nàng không muốn lại bước vào cái vòng thị phi đó nữa.

“Yên tâm đi, nơi này ta có một tấm mặt nạ da người, ta sẽ cẩn thận.” Hàn Thiên Mạch đỡ Bạch Ly Nhược vào trong, sau đó nhanh chóng lấy tấm mặt nạ ra.

Chu Thanh có chút thiếu kiên nhẫn chờ đợi ở cửa, không thấy ai bước ra, hắn đẩy hàng rào cửa, hơi suy nghĩ, bực bội nói “Có người không? Ta vào rồi.”

“Đến đây, đến đây.” Một người chân trái bị què, sắc mặt vàng vọt đi ra, hắn kéo hàng rào cửa ra, cung kính nói “Các vị quân gia có gì sai bảo.”

Chu Thanh hồ nghi nhìn hắn một cái, cau mày nói “Là như vậy, chúng ta muốn lên Tuyết Sơn kia, trong thôn có người biết, ở đây có vị đại phu, thường xuyên lên núi hái thuốc, cho nên chúng ta muốn đến hỏi thăm một chút, địa thế Tuyết Sơn là như thế nào?”

Hàn Thiên Mạch nắm chặt quả đấm, ho khan một chút, cúi đầu nói “Tuyết Sơn rất dốc, nhưng mà đối với vài vị quân gia mà nói, đeo theo dây thừng và cái xúc tuyết, hẳn là không có vấn đề gì.”

Chu Thanh nhú mày, liếc nhìn cái chân bị thọt của Hàn Thiên Mạch, lạnh lùng nói “Tiên sinh có thể mời chúng ta vào nhà uống một chén trà nóng không?”

Hàn Thiên Mạch vẫn cúi đầu, đưa tay ra hiệu xin mời “Đương nhiên, đương nhiên, các vị quân gia mời vào.”

Chu Thanh mang theo một vài thị vệ đi vào, trong tiểu viện cực kỳ sạch sẽ, trên lò thuốc vẫn đang nấu, thuốc được nấu sôi làm cho nắp kêu lịch lịch, xung quang tản ra mùi thuốc nhàn nhạt.

“Nhà các người có ai bệnh sao?” Chu Thanh nhú mày hỏi, nhìn dấu chân nông sâu lưu lại trên đất, có chút kinh ngạc, rõ ràng, người thanh niên trước mắt là cao thủ võ công, chỉ là võ công lợi hại như vậy, tại sao có thể dễ chân bị thọt?

“Đúng, nội tử thân thể quanh năm không khỏe, cho nên trong nhà phải luôn nấu thuốc.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt ho khan một phen, xoay người đi đến cầm lấy ấm nước trà trên bếp lò.

“Chân của người, là thụ thương vì bị ngã xuống từ Tuyết Sơn hả?” Chu Thanh nhận lấy trà, không có uống, trực tiếp để xuống bàn.

“Không phải, đã mấy năm rồi, ta có chút công phu quyền cước, bị kẻ thủ đuổi giết, cho nên bị đứt gân chân, hiện tại phu thê chúng ta ẩn cư ở đây đã lâu, chỉ cầu được cuộc sống bình an.” Hàn Thiên Mạch rót trà theo thứ tự cho các thị vệ.

“Người thường xuyên lên Tuyết Sơn hái thuốc, có thể đi theo chúng ta một chuyến hay không? Ta muốn tìm động hỏa linh chi.” Chu Thanh thấy người thanh niên trước mắt cũng thành thật, hơi yên tâm, khẩn cầu.

“Cái này.” Hàn Thiên Mạch nhú mày “Hỏa Linh Chi là tiên dược trong truyền thuyết, chỉ sợ muốn tìm được, không phải chuyện dễ.”

“Người yên tâm, chúng ta nếu đã đến đây, khẳng định là có được tin tức đáng tin, chỉ cần người đồng ý dẫn đường cho chúng ta lên Tuyết Sơn, trả thù lao cho người nhất định không ít.” Chu Thanh đứng lên, ra vẻ không cho cự tuyệt.

Hàn Thiên Mạch do dự một chút, thản nhiên nói “Hỏa Linh Chi là một loại thuốc tốt, người các người muốn cứu, bệnh rất nghiêm trọng sao?”

Chu Thanh vẫn ôm quyền như thường, nghiêm nghị nói “Hiện tại, trên dưới cả nước đều biết hoàng thượng bị bệnh, cấp bách cần Hỏa Linh Chi làm thuốc, thực không dám giấu diếm, kinh mạch hoàng thượng đều đã đoạn, nguy hiểm sớm tối nằm trên giường, cho nên trong vòng ba ngày ta tất phải tìm được Hỏa Linh Chi.”

Hàn Thiên Mạch ngây ra một lúc, gương mặt phía dưới mặt nạ bỗng nhiên trắng bệch, hắn có chút chất phác nói “Hoàng thượng, không phải võ công lợi hại sao? Vì sao lại thụ th?”

Chu Thanh đại khái cảm thấy người trước mắt có chút kỳ quái, hỏi quá nhiều, nhìn hắn nghi ngờ, trong buồng truyền đến tiếng ho khan của nữ tử, Hàn Thiên Mạch quay đầu nói “Tướng quân chờ một chút, chỉ sợ nội tử thân thể không khỏe, ta đi xem nàng, sau đó dẫn tướng quân leo lên Tuyết Sơn.”

Chu Thanh gật đầu, nhìn Hàn Thiên Mạch vén lên màn da thú đi vào trong buồng.

Bạch Ly Nhược run rẩy đứng lên, mò mẫm bắt lấy tay của Hàn Thiên Mạch nói “Kinh mạch hắn đều đứt, vì sao lại như vậy? Là ai đã thương hắn? Võ công hắn cao như vậy, làm sao lại dễ cho chính mình thụ thương?”

Hàn Thiên Mạch nhú mày, cầm tay Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Trên đời này, người có thể khiến cho kinh mạch Phong Mạc Thần bị đứt đoạn, chỉ sợ là không có, nàng đừng sốt ruột quá, bây giờ, ta liền dẫn bọn họ lên Tuyết Sơn tìm được, một mình nàng ở nhà, phải chăm sóc tốt ỳnh, biết không?”

“Nhưng mà ta lo lắng, Thần, nhất định trong lúc hắn thương tâm gần chết mới bị đánh thành trọng thương, cuối cùng là ai, lại nhẫn tâm muốn đả thương hắn?” Bạch Ly Nhược giấu đi nước mắt, cắn chặt môi dưới tràn ra tơ máu.

Hàn Thiên Mạch hít sâu, áp chế chua xót trong lòng, nàng đối với y, vĩnh viễn sẽ không lộ ra vẻ mặt này, trên đời này, cũng chỉ có Phong Mạc Thần mới có thể khiến trái tim nàng như vậy, thản nhiên nói “Nhược

Nhi, đừng lo lắng, hấn sẽ khá hơn, ta cũng sẽ dẫn Chu tướng quân tìm được Hỏa Linh Chi, nàng yên tâm, được không?”

Bạch Ly Nhược khẽ gật đầu, buông tay nói “Chàng lên núi phải mặc thêm áo một chút, gần đây chàng vẫn ho khan, còn có chân của chàng, nhất định phải cẩn thận, ta ở nhà chờ chàng, chàng phải bình an trở về, biết không?”

Hàn Thiên Mạch thông thả gật đầu, tay vuốt ve gò má gầy của nàng, đáy mắt thương tiếc vô hạn, đời này, hấn không có cách nào làm cho nàng yêu hấn, vì vậy hấn làm tất cả vì nàng, chờ đợi bên cạnh nàng, hấn cũng hiểu được, như vậy là đủ rồi.

Lúc Hàn Thiên Mạch xoay người, đột nhiên Bạch Ly Nhược gọi hấn lại, đôi mắt ảm đạm của nàng như có chút ánh sáng, chỉ là biểu tình vẫn bất lực như cũ, nàng chống lấy cái tủ bên cạnh Thiên Mạch, ta chờ chàng trở về.”

Hàn Thiên Mạch gật đầu, đột nhiên nhớ ra nàng không thấy gật đầu được, chỉ có thể chua xót nói “Ừ, nàng ở nhà nhớ cẩn thận mọi việc, trên lò sưởi có lương khô và nước ấm, nàng không cần tự mình đi xuống phòng bếp, cẩn thận nóng, tối đa 5 ngày, ta nhất định trở về.”

Bạch Ly Nhược gật đầu, nụ cười tuyệt đẹp trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã rơi lệ đầy mắt.

Lần sau khi Hàn Thiên Mạch trở về, đã là nửa tháng sau đó, toàn thân hấn đều là máu, Chu Thanh mang đi 8 người thị vệ, cũng chỉ còn lại ba người, tuy là tìm được Hỏa Linh Chi, nhưng bọn họ phải trả một cái giá lớn.

Trong nửa tháng này, Bạch Ly Nhược sống 1 ngày bằng một năm, mắt nàng nhìn không thấy, làm ngã biết bao nhiêu đồ đạc, ngón tay trắng nõn của nàng nổi lên nhiều cái phao, trong lòng luôn luôn lo lắng Hàn Thiên Mạch và Phong Mạc Thần, thầm khẩn cầu, bọn họ ngàn lần đừng gặp chuyện không may.

229. Cuốn 4 – Chương 229

Chương 229: THƯƠNG TỔN TRONG LÒNG

Lúc Hàn Thiên Mạch trở về, bên ngoài rất ồn ào, từ xa đã nghe thấy tiếng Hàn Thiên Mạch “Chu đại ca, chúng ta cũng coi như sống chết có nhau, vào bên trong uống chén trà nóng đi.”

“Vi huynh đệ, người quá khách khí, lần này nếu không có người, thì tất cả huynh đệ chúng ta đều vùi thây tại Tuyết Sơn.” Tiếng nói Chu Thanh sang sảng, hấn ngừng một chút “Nhưng mà lại liên lụy người trọng thương như vậy, trong lòng chúng ta, băn khoăn.”

“Chu tướng quân ngàn lần đừng nói như vậy, mang về Hỏa Linh Chi, chữa khỏi thương thế hoàng thượng, mới là quan trọng nhất.” Hàn Thiên Mạch ôm quyền với Chu Thanh, rất có ý tiễn khách.

Chu Thanh vừa mới chuẩn bị bước vào cửa, bị Hàn Thiên Mạch nói như vậy, có chút ngượng ngùng lùi chân về, xấu hổ cười vài tiếng, sau đó mang theo thuộc hạ rời đi.

Bạch Ly Nhược nghe thấy âm thanh liền trốn vào phòng, nghe cửa phòng mở, nàng không ngừng vịn góc áo, muốn ra ngoài, lại sợ Chu Thanh đi theo, mãi đến khi Hàn Thiên Mạch vào phòng, kêu một tiếng “Nhược Nhi.”

Bạch Ly Nhược mò mẫm đi ra ngoài, hai tay nàng bị bỏng vẫn chưa khỏi, lại thêm rất nhiều vết thương do giá rét, Hàn Thiên Mạch đau lòng, hấn dịu dàng kéo tay nàng, giữa lòng mây lại vô cùng thương tiếc “Nhược Nhi, tại sao, nàng không chăm sóc tốt mình?”

“Ta không sao cả, chỉ là không quen làm người mù, Thiên Mạch, Hỏa Linh Chi có tìm được không, có phải có Hỏa Linh Chi thì Phong Mạc Thần nhất định có thể khỏi bệnh hay không?” Khuôn mặt Bạch Ly Nhược

khẽ nhếch, hy vọng nhìn Hàn Thiên Mạch, chỉ là đôi mắt đẹp, đã không còn giống như xưa, không có ánh sáng, chỉ là âm đạm, giống như phủ lên đó một đám sương xám.

Hàn Thiên Mạch vuốt ve gương mặt nàng, lúc tay tiếp xúc bên má nàng, hắn vẫn duy trì một tư thế cứng ngắc, có chút bi thương nói “Nhược nhi, trong lòng nàng chỉ quan tâm đến hắn, đúng không?”

Bạch Ly Nhược hơi cúi đầu, thu đôi tay đang nắm lấy hắn lại “Thực xin lỗi, Thiên Mạch, hiện tại chàng đang đứng trước mặt ta, không phải sao?”

Hàn Thiên Mạch không nói gì, chỉ là chiếc áo trắng như tuyết của hắn đã loang lổ những vết máu, nàng nhìn không thấy, cũng không cảm giác được, hắn chảy máu rất nhiều, nếu không phải trùng hợp có một phiến đá nhếch ra, hắn có khả năng sẽ không còn gặp lại nàng, mặc dù như thế, nội thương của hắn cũng nghiêm trọng, vết máu trên quần áo đều là của hắn.

Nửa tháng qua, hắn một vòng từ quỷ môn quan trở về, hắn từng hỏi mình, vì sao hắn muốn cứu Phong Mạc Thần, là Phong gia bọn họ có lỗi với hắn, hại hắn nhà tan cửa nát. Là Phong Mạc Thần đánh bại ca ca Vân Cảnh Mạch của hắn, là Phong Mạc Thần cướp đi Tiểu Thất của hắn, hắn vốn nên hận y, nhưng mà lại không có cách nào khoan tai đứng nhìn, hắn sợ Tiểu Thất của hắn sẽ đau lòng.

“Ừ, ta không sao.” Hắn nhận nhạt, chỉ là nhìn nhìn vào mắt nàng, có chút oán sắc, hoặc là nên rời khỏi nàng, hoặc là nên đem nàng giao lại cho Phong Mạc Thần, trong lòng nàng vĩnh viễn đều không có hắn.

“Thực xin lỗi, Thiên Mạch.” Bạch Ly Nhược cúi đầu, giống như một đứa bé làm sai chuyện, chân tay luống cuống, nàng biết không công bằng với Hàn Thiên Mạch, nhưng mà nàng lại là một người mù không thấy gì cả, không giúp được gì cho Phong Mạc Thần, nàng chỉ có thể xin hắn, xin hắn giúp Chu Thanh, tìm được Hỏa Linh Chi, là nàng ích kỷ, ích kỷ khiến nàng căm ghét chính mình.

Lúc Chu Thanh mang Hỏa Linh Chi ra khỏi thôn, tất cả dân chúng đều ra đưa tiễn, duy nhất không thất là Vi Bách – Hàn Thiên Mạch, hắn có chút bất an, dù sao nội thương bị nghiêm trọng như vậy, toàn bộ đều là vì bọn họ, hắn quay đầu có chút tự trách, tính cho vợ chồng bọn họ một chút bạch hoặc là một câu cảm tạ.

Lúc đến nhà tranh của Hàn Thiên Mạch, có ông lão bước từ nhà bọn họ ra, khom lưng xuống, ho khan nói “Tìm Hàn đại phu hử, hắn bị thương, phu nhân hắn xem bệnh, một nữ tử rất đẹp đó.”

Chu Thanh không nói, ẩn cư tại một nơi hẻo lánh này, dùng tên giả là Vi Bách cũng bình thường, chỉ là, Hàn đại phu, cách xưng hô này hắn khá quen thuộc. Ngày xưa, có vị khách quý ở Thần vương phủ, y không thích người khác gọi y là Hàn đại phu, chỉ thích người khác gọi y là Hàn công tử, người đó tên là Hàn Thiên Mạch.

Hắn có chút tự cười mình, tác phong Hàn Thiên Mạch nhanh nhẹn, cuộc đời xem trọng nhất là ngoại hình của mình, hiện tại làm sao lại là một thiếu niên chân bị thọt, sắc mặt vàng vọt được. Hắn không đi cửa chính, mà là vườn người nhảy lên mái tường.

Bạch Ly Nhược và Hàn Thiên Mạch đứng ở bên cạnh lò thuốc, sắc mặt Hàn Thiên Mạch vẫn vàng vọt như cũ, vẫn xài mặt nạ da người bệnh tật, Bạch Ly Nhược đưa lưng về phía Chu Thanh, sợi tóc trên trán bị gió thổi loạn, đừng nói phía sau, chính diện cũng nhất định không thấy được mặt nàng.

Nàng bưng thuốc cho Hàn Thiên Mạch nói “Chàng dùng thuốc ngâm mặt đi, mang lâu như vậy, lúc lấy xuống rất đau.”

Hàn Thiên Mạch đón lấy chén thuốc trong tay nàng để một bên, nhìn ngón tay nàng bị nóng đến đỏ lên, thở dài nói “Nhược Nhi, chúng ta rời khỏi nơi này đi, nơi này đã không còn an toàn.”

“Tại sao phải đi? Chàng giúp Chu Thanh lấy được Hỏa Linh Chi, nếu Phong Mạc Thần không có việc gì, hắn nhất định sẽ phái người báo tin cho chàng, không phải sao?” Bạch Ly Nhược có chút khờ dại, khóe môi mỉm cười thanh thoát, lúm đồng tiền sáng lặn lún sâu.

“Lại là Phong Mạc Thần.” Hàn Thiên Mạch cười lạnh, nhìn hơi nóng dày đặt nói “Nàng có nghĩ tới hay không, là ta muốn rời khỏi, ta bị trọng thương, tất phải đổi một chỗ an dưỡng tỉ mỉ, nơi này căn bản không có dược liệu ta cần. Cho dù trong lòng nàng chỉ có Phong Mạc Thần, còn ta thì sao, Ly Nhược, thậm chí coi ta là bằng hữu bình thường, cũng không quan tâm ta được sao?”

Tiếng nói hần thê lương bi thiết, mang theo tức giận bất bình, Bạch Ly Nhược như bị sét đánh trúng, ngơ ngẩn đứng ở đó, rất lâu, nàng vươn tay nói “Thiên Mạch, chàng bị thương sao? Ngàn vạn lần đừng làm ta sợ, chúng ta đi, bây giờ chúng ta lập tức đi.”

“Không cần, chúng ta ở chỗ này chờ đi, nói không chừng, Phong Mạc Thần sẽ đến đón nàng, hần là vua một nước, trong thiên hạ không có việc gì hần không làm được, nàng đi theo hần, mắt cũng sẽ nhanh khỏi.” Hàn Thiên Mạch nhàn nhạt, lui ra sau vài bước, nhìn chén thuốc đã nguội lạnh, đôi mắt đào hoa của hần tỉnh mịch, không nói gì nữa, tay nhắc mặt nạ sau tai lên một cái, dùng lực mạnh mẽ, da mặt dường như bị kéo rách, cảm bị rách máu, hần giơ tay, mặt nạ khinh bạc bay trong gió.

“Thiên Mạch, thực xin lỗi, chàng không nên tức giận, ta không có cố ý, chàng bị thương ở đâu?” Bạch Ly Nhược mò mẫm tiến lên, đôi mắt trong veo ngẩn lệ, khóc thút thít.

Hàn Thiên Mạch nhìn Chu Thanh ở mái tường mỉm cười, lắc đầu nói “Thương tổn của ta, ở trong lòng, thực xin lỗi, tâm tình ta không tốt, tạm thời nàng không cần để ý ta.”

230. Cuốn 4 – Chương 230

Chương 230: Từ bỏ tình yêu

Hàn Thiên Mạch hướng về phía Chu Thanh ở tường bao quanh khẽ mỉm cười, lắc đầu nói “Thương tổn của ta, là ở trong lòng, rất xin lỗi, hiện giờ tâm tình ta không được tốt, tạm thời, người không phải để ý tới ta!”

Lông mi dài nồng đậm của Bạch Ly Nhược sụp xuống, nàng cúi đầu, thản nhiên nói, “Thiên Mạch, thật ra đã trải qua rất nhiều chuyện như vậy, đối với ta mà nói tình yêu thật sự đã không còn là điều quan trọng nhất, ta sẽ không tha thứ cho Phong Mạc Thần, giống như ta sẽ không tha thứ cho chính mình, chúng ta cùng rời khỏi đây.”

Hàn Thiên Mạch lắc đầu “Người hãy cho ta thời gian suy xét.”

Sau đó, Bạch Ly Nhược lặng lẽ một mình, có lúc nàng đến bên tảng đá lớn, ngồi ở đó cả ngày, Hàn Thiên Mạch cũng không nói với nàng bất kỳ lời nào, giữa hai người, giống như đã có sự ăn ý, không cần ngôn ngữ, đã có thể phối hợp thực hiện rất tốt mọi chuyện.

Khi Hàn Thiên Mạch nấu cơm xong, hần chỉ cần dùng một que củi gõ mấy cái lên cột gỗ trong nhà lá, Bạch Ly Nhược liền chậm rãi trở về, khi đường trơn, Hàn Thiên Mạch sẽ tiến lên đỡ nàng, nhưng vẫn thủy chung không hề nói với nàng dù chỉ một câu.

Bạch Ly Nhược khoác tay lên cánh tay Hàn Thiên Mạch, mặt đất phủ đầy tuyết trắng làm nổi bật gương mặt trắng nõn như ngọc của nàng, gió lạnh thổi tóc nàng tung bay, nàng hà hơi ra sương khói “Thiên Mạch, người còn giận ta sao?”

Hàn Thiên Mạch không nói, chỉ đỡ nàng vào nhà, múc thêm một chén canh gừng nữa đưa cho nàng, nàng cầm bát canh gừng, sắc mặt đã hồng hào lên rất nhiều, trong ánh mắt mông lung hiện lên ánh sao, giống như có thể soi thấu tâm trạng của Hàn Thiên Mạch “Thiên Mạch, đừng tức giận được không, từ nay, sẽ không bao giờ ta nhắc đến Phong Mạc Thần.”

Hàn Thiên Mạch vẫn không nói gì như cũ, đem củ khoai lang đã được nướng chín đặt vào trong lòng bàn tay của Bạch Ly Nhược, bọn họ ở dưới chân núi Tuyết Sơn, ăn uống rất kham khổ, trừ phi gặp được những loài động vật nhỏ ngủ đông trong tuyết, mới có thể cải thiện chất lượng bữa ăn, nếu không bình thường đều là ăn khoai lang hoặc ngũ cốc do dân làng trong thôn đưa cho.

Bạch Ly Nhược uống một hớp canh gừng, môi khô nứt có chút đỏ lên, ngón tay lạnh như băng của nàng đang cầm chén canh cũng đã bắt đầu ấm lên, khóe môi tựa hồ như đang cười, tự giễu nói “Thiên Mạch, người sẽ không để ý đến ta sao, ta không nhớ mình đã nói gì, mắt ta đã bị mù, đã rất đáng thương rồi, giờ lại thêm cảm, không phải ta càng thêm đáng thương sao?”

Hàn Thiên Mạch thở dài, đứng lên, vẫn không lên tiếng như cũ, đi ra cửa chẻ củi, thanh âm củi được chẻ truyền đến tai nàng, nàng mỉm cười lắng nghe, khoai lang đang nóng hầm hập, đem khoai lang đã lột một nửa vỏ đặt vào trong đĩa, hướng về phía ngoài cửa nói “Thiên Mạch, người vừa ăn xong đã làm việc, ta sẽ ở bên cạnh đánh đàn cho người nghe, có được không?”

Hàn Thiên Mạch tức giận để búa chẻ củi xuống, đi vào trong, đem khoai lang ăn hết, phát hiện nàng một miếng cũng chưa ăn, muốn mở miệng nói chuyện, lại không cam lòng cứ để ý đến nàng như vậy, ngay sau đó nâng tay nàng lên, viết chữ vào lòng bàn tay nàng “Ta đi chợ mua gạo và mì rồi sẽ trở về, trên lò sưởi vẫn còn thức ăn, người ở nhà một mình hãy cẩn thận!”

Bạch Ly Nhược cười cầm tay của hắn, nàng không nhìn thấy hắn, nhưng có thể tưởng tượng gương mặt buồn buồn của hắn, gật đầu nói “Thiên Mạch, ta ở nhà chờ người, sau khi trở về, nhớ không được tức giận nữa, hãy nói chuyện cùng ta!”

Hàn Thiên Mạch thu tay, mang một ít khoai dại lên lưng liền hướng chợ mà đi tới, Bạch Ly Nhược ngồi trên giường đánh đàn, cầm cực kỳ thô do từ đuôi ngựa chế thành lục huyền cầm, âm sắc thấp kém, âm sắc so le, nhưng sau khi được lắp dây đàn, ở trong tay nàng, giống như linh hoạt hơn, phát ra âm thanh mượt mà trong trẻo, dịu dàng, vang vang có lực.

Ở nhà một mình, nàng sẽ cầm đàn đi đến phiến đá lớn của núi Tuyết Sơn, ngồi trong gió, hai tay dao động trên dây đàn, tiếng hát uyển chuyển truyền đi nơi xa, hai mắt thanh tú của nàng, nhìn chăm chú vào phương xa, giống như có thể nhìn thấy, mơ ước trong đôi mắt của nàng.

Hàn Thiên Mạch trở về đẩy cửa nhà lá ra, tiếng bước chân nam tử giẫm lên tuyết đọng thượng đang đến gần, Bạch Ly Nhược nghe thấy động tĩnh, ngón tay vẫn còn ở trên dây đàn, hơi quay đầu, lúc này Hàn Thiên Mạch đã ở trước ngưỡng cửa, cho nên không thể nào là thôn dân.

“Thiên Mạch, người đã trở về?” Bạch Ly Nhược đứng lên, ôm cầm muốn đến gần, trượt chân, thiếu chút nữa đã ngã xuống, nam tử cuống quýt tiến lên, đưa tay đỡ lấy Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược cảm giác Hàn Thiên Mạch hơi có chút không đúng, một hồi gió lạnh thổi tới, trong không khí mang theo hàn hương thoang thoảng, nàng khẽ lại gần, ngửi áo nam tử một cái, cau mày nói “Thiên Mạch, người đã ở đâu mà toàn thân có mùi thơm thể này, chỉ là mùi này rất dễ chịu, gần đây người lại đi hái rất nhiều thuốc sao? Mùi thuốc cũng rất nồng.”

Nam tử không nói gì, chỉ là run rẩy đôi môi, kéo tay Bạch Ly Nhược qua, viết vào trong tay nàng hai chữ “Nhược nhi.”

Bạch Ly Nhược mỉm cười, được nam tử đỡ vào cửa, nàng cau mày một cái nói, “Người lo lắng ta sẽ đi tìm Phong Mạc Thần, cho nên không chịu để ý đến ta sao? Người yên tâm, ta đã nói rồi ta sẽ không nữa tha thứ cho hắn, thì nhất định sẽ không tha thứ, Thiên Mạch, người hãy trò chuyện với ta, có được không?”

Nam tử không nói gì, chỉ là có một giọt chất lỏng óng ánh trên mu bàn tay của Bạch Ly Nhược, tay Bạch Ly Nhược hơi co lại một chút, nàng phát nhẹ giọt nước trên mu bàn tay, muốn ngẩng đầu lên nhìn, nhưng lại không thể nhìn thấy được gì, nàng thần nhiên nói “Trời sắp mưa sao? Ta còn chưa thu y phục.”

Nam tử đỡ nàng vào nhà, nhấn nàng ngồi trên giường, viết mấy lời vào lòng bàn tay nàng “Để ta, buổi tối, có rất nhiều thức ăn ngon.”

Bạch Ly Nhược gật đầu, mỉm cười, nói “Người đến chợ đổi được rất nhiều thứ sao? Chúng ta cứ như vậy, thật không tốt, luôn lấy khoai lang đi đổi, mà khoai lang này cũng không do tự chúng ta trồng, chờ mùa xuân tới, tự chúng ta trồng một vài loại lương thực, có được không?”

Nam tử gật đầu, nước mắt rơi xuống gò má, hắn run rẩy, gian nan viết “Được!” vào lòng bàn tay nàng.

Lúc ăn cơm tối, quả thật có rất nhiều thức ăn ngon, sườn hầm đường, khoai lang hầm đường, thịt nướng thơm phức, đậu đỏ bí đỏ, kỳ quái nhất là, còn có thịt uyên ương nướng, Bạch Ly Nhược thưởng thức từng món, thời điểm nếm thịt uyên ương nướng, vẻ mặt thay đổi, chỉ trong nháy mắt lại khôi phục tự nhiên, nàng nghiêng đầu, thần nhiên nói “Thiên Mạch, người làm sao vậy, tại sao toàn bộ đồ ăn đều là đồ ngọt, không phải ta đã nói, ta đã từ bỏ đồ ngọt rồi sao?”

Nam tử hít sâu, kéo tay Bạch Ly Nhược qua, viết vào tay nàng “Đã thích, thì cứ thích đi, đừng làm khó mình.”

Tay Bạch Ly Nhược giống như bị phỏng rứt về, nàng để đĩa xuống, co rúm người lại, lắc đầu nói “Không, con người không thể có lòng tham, mắt ta đã không còn nhìn được nữa rồi, chân của người cũng bị thương, Phong Mặc Thần thì nằm trên giường không gượng dậy nổi, tất cả đều là báo ứng, báo ứng đối với những hành động toan tính với lòng tham trước kia của chúng ta, Thiên Mạch, chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này có được không, ta rất sợ, ta không muốn Phong Mặc Thần tìm được ta, ta không muốn tiếp tục dây dưa với quá khứ.”

231. Cuốn 4 – Chương 231

Chương 231: Lâm nguy quen biết nhau

Ánh mắt nam tử phức tạp nhìn Bạch Ly Nhược, nghiêng người tiến lên, cầm hai tay của nàng, chốc lát, kéo tay phải của nàng ra, viết thật chậm “Người, còn không chịu tha thứ cho hần sao?”

Bạch Ly Nhược có chút hoảng hốt “nhìn” Hàn Thiên Mạch, trong lòng bàn tay nàng vẫn nàng còn hơi ấm của hần, hai mắt trong veo mắt nổi lên gợn sóng, sương mù ở trong mắt nàng động ngày càng dày, nàng chậm rãi lắc đầu, có chút nghi ngờ hỏi “Thiên Mạch, gần đây người làm sao vậy? Vì sao phải nhắc tới hần, nếu như người vẫn còn lo lắng ta sẽ lần nữa trở lại bên hần, chúng ta cùng nhau rời đi có được không?”

Nam tử thống khổ nhắm hai mắt lại, lông mi dày rậm nhẹ nhàng run rẩy, hần không viết chữ tiếp, mà đứng lên, nhìn bàn đầy rượu và thức ăn, chậm rãi, ăn từng chút một, hần không biết, thì ra, nàng đã từ bỏ, không còn ăn đồ ăn ngọt nữa.

Bạch Ly Nhược có chút luống cuống ngồi lên giường, ngón tay vô thức chạm vào dây đàn, nàng không biết, nàng đã nói gì sai chộc hần giận, chỉ là một lần lần điều cảm âm sắc.

Gió ban đêm, đập vào cửa gỗ nhỏ, dồn dập đẩy hai cánh cửa lúc đóng lúc mở, Bạch Ly Nhược cuộn mình lại, giường đã không còn nóng, Thiên Mạch tức giận bỏ đi cũng không còn thèm để ý nàng nữa.

Nàng đáng thương ôm cầm ngồi một chỗ, cho đến khi cửa phòng bị đẩy ra, một luồng khí lạnh thổi vào gian phòng, nàng mở to hai mắt, hỏi “Thiên Mạch, người sao vậy? Người tức giận thì cứ mắng ta đi? Đừng không để ý đến ta.”

Môi mỏng của nam tử bật ra một tia thở dài như có như không, hần đang cầm một chén mì thịt băm nóng hổi đặt ở trên bàn thấp trước người Bạch Ly Nhược, hần kéo tay Bạch Ly Nhược đến gần chén canh, Bạch Ly Nhược ngửi thấy mùi thơm, nàng hít mũi, mỉm cười nói “Thì ra là người đi nấu mì, thơm quá.”

Nam tử để đĩa vào trong tay nàng, đưa tay vuốt ve gò má của nàng, Bạch Ly Nhược cười thỏa mãn một tiếng, cầm đĩa lên thận trọng gấp mì, nàng ăn cực kỳ tỉ mỉ ưu nhã, giống như sợ làm dơ y phục, nam tử nhận lấy đôi đũa từ trong tay nàng, gấp một miếng mì, nhẹ nhàng đến gần miệng nàng.

Bạch Ly Nhược kinh ngạc “nhìn” Hàn Thiên Mạch, trong ánh mắt ảm đạm không một bóng người, nàng nuốt mì xuống, gương mặt trắng như tuyết hơi hồng lên, có chút lo lắng nói “Thiên Mạch, người sao thế, đột nhiên lại tỉ mỉ như vậy, tuy ta là người mù, nhưng tối thiểu có thể tự làm những sinh hoạt thường ngày.”

Nam tử hạ bát xuống, viết vào trong lòng bàn tay nàng “Ta muốn, cả đời chăm sóc người, sủng ái người, đừng đuổi ta đi, được không?”

Bạch Ly Nhược mỉm cười, gương mặt xinh đẹp chợt như có gió xuân, làm muôn hoa đua nở, nàng cầm tay của hần, cười nói “Hiện tại người phải chiều cổ một người mù là ta đây, ta nào có tư cách đuổi người đi, hơn nữa đây là địa bàn của người, người không đuổi ta đi, ta đã cảm ơn trời đất rất nhiều rồi.”

Nam tử một hồi trầm mặc, cầm đĩa lên tiếp tục bón cho nàng ăn, cho đến khi nàng ăn hết mì bát, lại lấy thìa, đút vài hớp canh cho nàng, lấy khăn tay ra giúp nàng lau đi nước canh ở khóe môi.

Nam tử mang chén đi rửa, Bạch Ly Nhược vẫn lẳng lặng ngồi đó, ngọn đèn dầu vàng vọt đem bóng dáng mảnh mai của nàng chiếu thành một bóng dáng thon dài ở trên vách tường đuối ra, hai tay nàng ôm đầu gối, cảm chống trên đầu gối, lẳng lặng hưởng thụ khoảnh khắc ấm áp tĩnh mịch này.

Cửa phòng lại một lần nữa bị đẩy ra, nàng mỉm cười hỏi “Thiên Mạch, là người sao?”

Người tới không mở miệng, lưỡi dao trắng loáng ở trên gò má nàng phản xạ ra một đạo ánh sáng chói mắt, Bạch Ly Nhược cảm thấy có chút lạnh, người tới chưa đóng cửa, nàng cảnh giác nói “Người không phải là Thiên Mạch!”

Thiên Mạch tuyệt đối sẽ không vào cửa rồi mà không đóng cửa, hẳn biết nàng luôn sợ lạnh, thậm chí còn lấy rất nhiều cỏ tranh lấp vào những lỗ hổng trên cửa, sao hắn vào nhà lại không đóng cửa?

Người tới vẫn không nói gì, Bạch Ly Nhược có cảm giác một luồng gió lạnh quét qua, một đạo vũ khí mát rượi xẹt qua cổ trắng nõn của nàng, nàng không còn kịp kêu cứu, tiếp theo là một cổ sức mạnh, nàng đưa tay che cổ, chất lỏng ấm áp chảy ra, bên tai truyền tới tiếng đánh nhau.

Nội lực của nam tử hình như không tốt, chiêu thức chậm chạp, mặc dù như vậy, nhưng Người áo đen vẫn không cách nào lay động được hắn, Bạch Ly Nhược hoảng sợ mò mẫn tiến lên, nói “Thiên Mạch, là người sao? Người phải cẩn thận, bọn họ là người của tuyệt sát cung.”

Mắt phượng của nam tử nheo lại, váy dài mang gió, Người áo đen thấy không cách nào dả thương Bạch Ly Nhược, phi thân rút lui, nam tử xoay người cầm tay thon ngọc của Bạch Ly Nhược đang vươn ra, độ ấm của lòng bàn tay truyền tới các đầu ngón tay nàng, Bạch Ly Nhược bình tĩnh lại, thở dốc nói “Người không sao chứ?”

Lời của nàng chưa hết, trong nháy mắt mấy tên Người áo đen đã nhảy ra, nam tử lôi kéo nàng, hơi nghiêng người, nhìn bốn bề Người áo đen vọt tới, hắn ra tay như lôi đình Vạn Quân, tập trung toàn bộ sức lực nơi cổ tay, đột nhiên xuyên thấu phía sau nhà lá, mắt thấy một trường kiếm thanh lạnh lẽo sẽ đâm vào thân thể Bạch Ly Nhược.

Nhất thời hắn không cách nào rút lui chuyển, xoay người chắn trước người Bạch Ly Nhược, máu tươi ấm áp bắn vào má Bạch Ly Nhược, nàng cau mày, muốn đưa tay vuốt ve mặt nam, thanh âm mang theo run rẩy “Bọn họ, không phải là người của tuyệt sát cung.”

Nam tử vẫn không nói gì, chỉ là kinh ngạc nhìn Bạch Ly Nhược, trên lông mi nàng có một giọt máu, trên gương mặt máu tươi như anh túc nở rộ, tay Bạch Ly Nhược đặt lên mặt nam tử, đột nhiên kích động, nước mắt của nàng lăn trên gò má rơi xuống, run rẩy, “Người, người không phải là Thiên Mạch.”

Nam tử chậm chạp mở miệng, trong nháy mắt giống như vượt qua muôn sông nghìn núi, hắn nắm tay Bạch Ly Nhược, nước mắt lóe lên trong mắt phượng, một chữ cũng không nói, cũng như bách chuyển thiên hồi, thế nào cũng không xuất khẩu được, mãi sau, hắn mới lên tiếng “Nhược nhi!”

Cả người Bạch Ly Nhược run rẩy, đánh nhau vẫn đang tiếp tục, chỉ là nàng không nhìn được là ai đang đánh ai, tay của nàng ở trên mặt mặt nam tử không ngừng lưu chuyển, nước mắt mê mang, nàng hô lên tên của hắn “Thần!”

Một tay Phong Mạc Thần che ngực bị kiếm đâm, một tay nắm bàn tay mềm mại của Bạch Ly Nhược đang vuốt ve gò má của mình, Người áo đen bốn phía đã bị giải quyết toàn bộ, một nữ tử vốc người khô cầm đại đao trong tay, đao vẫn còn đang rỉ máu.

A Nhã lôi kéo toàn bộ thi thể trong phòng ném ra ngoài, cố gắng không tạo ra bất kỳ thanh âm gì, nàng biết, bên trong có một nữ nhân bị mù, chính là nữ nhân mà Phong Mạc Thần đã tìm nửa năm nay, nàng tận mắt nhìn thấy, nữ nhân kia là người như thế nào mà khiến một người siêu phàm thoát tục như Phong Mạc Thần đã bất chấp tất cả để tìm kiếm. Thương thế của hắn và nội lực chưa khôi phục, nhưng hắn không hề chú ý dốc hết tất cả sức lực đi tìm kiếm nàng, nàng vẫn âm thầm đi theo hắn, bảo vệ hắn, nàng đã không còn là tiểu ăn xin như nửa năm trước, nàng có tên, có năng lực tự bảo vệ mình và năng lực để bảo vệ người mình muốn bảo vệ.

A Nhã dựng thẳng người đứng trước ngưỡng cửa, nhìn chăm chăm phía trước, trong phòng hình như có tiếng khóc, có tiếng người nói, nàng dò xét bốn phía, nhìn phía xa có một đội quân, đột nhiên hiểu được,

sư phụ của nàng, tên gọi là gì, thân phận ra sao.

232. Cuốn 4 – Chương 232

Chương 232: Lại bị thương

Trong lều, Bạch Ly Nhược khóc lóc kể lể, nàng chưa bao giờ biết, hai mắt đã mù, nước mắt còn có thể chảy ra nhiều như vậy, tay của nàng do dự di chuyển trên gò má gầy gò của Phong Mạc Thần, giọng run rẩy, khóc không thành tiếng “Thần, tại sao lại là chàng? Ta không muốn chàng thấy dáng vẻ này của ta, tại sao chàng lại tới?”

“Nhược nhi, thật xin lỗi, ta hiểu rõ nàng vẫn chưa tha thứ cho ta, nhưng mà ta vẫn phải tới, nàng để cho ta dùng thời gian cả đời chăm sóc nàng, yêu nàng, thay nàng chuộc tội, có được không?” Phong Mạc Thần che vết thương trên ngực, máu tươi theo khe hở không ngừng chảy ra, sắc mặt của hắn trắng bệch, hai mắt sáng rực nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, đưa tay đặt lên bàn tay đang che ngực của hắn, đầu ngón tay chạm phải chất lỏng ẩm ướt, nàng sờ sờ rồi đứng lên “Chàng bị thương, nơi này có thuốc.”

Phong Mạc Thần thấy dáng vẻ hốt hoảng, sờ sờ đồng thời làm rơi không ít thứ của nàng, hắn cầm tay nàng “Nhược nhi, không cần lo lắng, cách đó không xa có ngự y, bọn họ lát nữa sẽ tới.”

Trên gương mặt của Bạch Ly Nhược có vết máu cùng nước mắt nổi thành một mảnh, nhếch nhác đứng đó, nàng sờ sờ ra cửa, phát hiện có người coi chừng ở cửa, thận trọng nói “Có thể làm phiền người cho ngự y tới đây nhanh một chút hay không, Thần, hắn bị thương rất nặng.”

A Nhã ôm đao nhìn Bạch Ly Nhược một cái, sau đó dời tầm mắt rơi vào trên người của Phong Mạc Thần ở sau lưng nàng, Phong Mạc Thần gật đầu, A Nhã mới rời đi, Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược qua, thần nhiên nói “Nhược nhi, thuận tiện để ngự y xem mắt của nàng một chút, nàng nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì với mắt của nàng.”

Bạch Ly Nhược nhất thời trầm xuống, Phong Mạc Thần đóng cửa gỗ, nàng che vết thương của Phong Mạc Thần, nhẹ nhàng nói “Mắt, không có cách nào khác hơn nữa, Thiên Mạch đường như đã tìm khắp Tuyết Sơn, cũng không thể tìm thêm Tuyết Liên.”

Phong Mạc Thần mở mí mắt Bạch Ly Nhược ra, cẩn thận xem xét, ánh mắt trong suốt ngày xưa của nàng đã phủ lên một tầng sương, đôi mắt đen nhánh không thể nhìn thấy hình bóng phản chiếu, nhìn khuôn mặt nhỏ gầy của nàng, trong lòng một trận đau nhói, nàng nhất định, chịu không ít đau khổ.

“Nhược nhi, trở về cùng với ta được không, nơi đó có dược liệu tốt nhất ở Sở quốc cùng Tuyết Liên.” Phong Mạc Thần nắm hai tay của nàng, mở miệng thăm dò, đôi mắt hẹp dài, không hề chớp mắt nhìn sắc mặt của nàng, chỉ sợ bỏ qua một tia nào đó trên mặt nàng.

Sắc mặt Bạch Ly Nhược càng thêm ảm đạm, khẽ cúi đầu, tóc đen che kín hai má trên khuôn mặt nhỏ nhắn, nàng không nói gì, chỉ im lặng cúi đầu.

Phong Mạc Thần với ánh mắt phức tạp nhìn nàng, hắn nắm tay của nàng, khẽ dùng sức, truyền lực độ trên tay cho nàng, nhìn từ góc độ của hắn, chỉ có thể nhìn thấy chóp mũi khéo léo cùng với đường cong xinh đẹp của cái trán, hắn hơi có chút thất vọng nói, “Không sao, không muốn về hoàng cung, ta ở chỗ này cùng nàng, cũng như nhau.”

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu lên, có chút áy náy nói “Thần, thật xin lỗi, ta đã từ cái vòng luẩn quẩn người lừa ta gạt đi ra, ta không muốn trở lại vị trí cũ.”

Có người gõ cửa bên ngoài, Phong Mạc Thần mở cửa, là ngự y mang theo hòm thuốc tới đây, Bạch Ly Nhược khẩn trương đứng ở bên cạnh Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần ngồi trên giường, ngự y nhìn vết

thương, lộ ra thần sắc cả kinh, sắc mặt của Phong Mạc Thần hơi đổi, nhìn Bạch Ly Nhược một cái, chậm rãi lắc đầu.

Ngự y giữ vững im lặng, mở hòm thuốc bắt đầu xử lý vết thương, vết thương đã bắt đầu đen. Bình thường trúng độc, bởi vì độc tính, vết thương sẽ ngừng chảy máu, trúng độc càng sâu, chảy máu càng ít, độc tính theo máu toàn bộ tích trữ trong thân thể.

Mà Phong Mạc Thần, sau khi trúng độc vẫn không ngừng chảy máu, điều này đại biểu, hẳn trúng độc cực kỳ nhỏ, hoặc đã trúng độc cực kỳ trí mạng, nhưng khi nhìn nơi vết thương của hắn đã thâm đen, căn bản không phải tình trạng nhỏ.

“Thương thể của Thần, có tốt không?” Bạch Ly Nhược một tay nắm tay của Phong Mạc Thần, cùng hắn nắm ngón tay giao nhau, vừa dùng ánh mắt mù nhìn ngự y, gương mặt bị thương, muốn nghe rõ lời nói của ngự y.

Ngự y do dự một chút, Phong Mạc Thần cảnh cáo nhìn hắn, hắn không cách nào nói ra sự thật, chỉ có thể trái lương tâm nói “Thương thể của Hoàng thượng, không có gì đáng ngại, chỉ là bị thương ngoài da.”

Bạch Ly Nhược yên tâm thở phào nhẹ nhõm, Phong Mạc Thần nắm tay của nàng, nhàn nhạt cười “Những đoàn kiếm kia, không gây thương tổn cho ta bao nhiêu, nàng không cần quá lo lắng.”

Bạch Ly Nhược cau mày, đưa tay muốn vuốt ve vết thương của hắn, tự mình xem xét vết thương, Phong Mạc Thần cầm tay của nàng đi tới lồng ngực của mình “Nàng sờ một cái xem, thật sự không nghiêm trọng, hiện tại cũng không cảm thấy đau, hơn nữa, đã cầm máu rồi.”

Bạch Ly Nhược sờ tới vết thương của hắn, liền cảm giác được một tác bao dài, phía trên dính đầy bột thuốc, vết thương cũng không chảy máu nữa, nàng gật đầu, yên tâm nói “Nơi này trời lạnh, sợ rằng bất lợi cho vết thương khép lại, chờ chàng tốt hơn một chút, rồi hồi cung đi.”

Ngự y ngược mắt nhìn Bạch Ly Nhược, không hổ là nữ nhân hoàng thượng yêu, có một trái tim tinh tế, bách quan bên ngoài cũng đã nán lại ở trong thôn làng chừng mấy ngày, mục đích chính là cầu xin hoàng thượng hồi triều, nhưng không người nào dám tới cửa khuyên can.

Hoàng thượng vì Bạch Ly Nhược, gân mạch đều bị đứt đoạn, đây là sự thực tất cả mọi người đều biết, nếu như tùy tiện tiến lên khuyên can, sợ rằng tác dụng hoàn toàn ngược lại, lời này từ Bạch Ly Nhược chính mình nói ra, là thích hợp nhất.

“Hồi cung?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, tựa như nhếch môi cười, ngón cái thô chai không ngừng vuốt ve trên mu bàn tay của Bạch Ly Nhược, trên da thịt trắng nõn ấm áp, giống như một loại tơ lụa thượng hạng, khiến hắn mê luyến không muốn buông tay, dừng lại một chút, hắn dịu dàng nói “Hiện tại, ta cũng không muốn trở về hoàng cung lạnh như băng đó, ta ở lại nơi này với nàng dưỡng thương, chờ vết thương tốt lên, rồi tính tiếp!”

“Thần, chàng không thể không có trách nhiệm như vậy, toàn bộ an nguy của thiên hạ đều ở trên người của một mình chàng, chàng ở nơi này, sẽ không an toàn.” Bạch Ly Nhược thu tay lại, cau mày nói.

“Ly Nhược, hiện tại nói những điều này, có phải là quá muộn không?” Phong Mạc Thần lần nữa cầm tay Bạch Ly Nhược, đáy mắt toàn bộ là nụ cười vô tận.

Bạch Ly Nhược lần này không có thu tay, chỉ mặc cho hắn nắm, rầu rĩ nói “Ta đã là yêu nữ hại nước hại dân rồi, chàng còn muốn trên lưng của ta đeo thêm nhiều tội hơn sao?”

“Không có, yêu nữ trong lòng của người trong thiên hạ, đã bị chém, hiện tại ở bên cạnh ta, là Mộc tần, cùng trải qua sinh tử, Ly Nhược, đừng dùng lại bất kỳ lý do gì đẩy ta đi!” Phong Mạc Thần kéo tay của nàng, nhìn chăm chăm nàng, ngự y bên cạnh đã xử lý tốt vết thương, cũng không tiện lưu lại, liền để lại một chút dược liệu, cầm lấy khăn dính máu độc, khom người rời đi.

233. Cuốn 4 – Chương 233

Chương 233: Trong một đêm

Ban đêm, túp lều nhỏ dưới chân núi tuyết, gió Bắc xen lẫn bông tuyết đánh vào nóc nhà tranh, nhà tranh thấp bé, ở trong gió tuyết vẫn sừng sững kiên cường, cửa sổ giấy trong suốt với tuyết trắng nổi bật dưới ánh nến mờ nhạt, hư ảo như một dòng nước Vong Xuyên Hà.

Nước Vong Xuyên Hà như vong tình, đầu ngón tay của Bạch Ly Nhược lướt quanh trên gò má của Phong Mạc Thần vẽ một vòng lại một vòng, nàng chau mày, nhẹ giọng nói “Tại sao chàng lại không tự chăm sóc tốt ỉnh, gầy như vậy.”

“Không có nàng, ta làm sao có thể chăm sóc tốt chính mình, mỗi ngày ta đều nhớ nàng, còn có thể sống được tới gặp nàng, đã là không dễ!” Phong Mạc Thần dựa trên giường, Bạch Ly Nhược gối lên chân hắn, ngược nhìn, đưa tay chạm vào gương mặt của hắn, nàng không thấy hắn, chỉ có thể từng chút cảm thụ ngũ quan tuần mỹ của hắn.

Bạch Ly Nhược biết hắn nói không phải là lời ngon tiếng ngọt, cũng không phải nói ngoa, nàng chỉ là chau mày, nhẹ nhàng, từng chút vuốt ve hắn, trong lời nói mang theo trách cứ mà chính nàng cũng không phát giác, buồn bã nói “Huyền Đại không có mẫu thân, cũng không giống như chàng.”

Phong Mạc Thần khẽ cúi đầu, tóc dài trước ngực rũ xuống gò má trắng nõn của Bạch Ly Nhược, hắn lấy tay chạm vào bờ môi mềm của nàng, si mê nói “Thời gian của Đại nhi còn dài, hắn về sau cũng sẽ gặp một cô nương sinh tử tương hứa, nhưng ta đã không còn bao nhiêu thời gian sống tốt rồi.”

“Cổ độc, vẫn không thể giải sao?” Bạch Ly Nhược cau mày, há mồm ngậm ngón tay của hắn.

Phong Mạc Thần mỉm cười nhìn nàng, bàn tay còn lại vuốt ve nàng đang nằm trên đùi của mình, tóc như thác nước, môi của hắn lướt qua gương mặt của nàng, hôn tai của nàng, thần nhiên nói “Không biết, Minh Nguyệt đã đi Tây Lương tìm thuốc giải, nhưng đến giờ, vẫn chưa trở về, hẳn là chuyện không thuận lợi.”

“Ngự y cũng không có biện pháp sao?” Hai cánh tay của Bạch Ly Nhược vòng qua cổ Phong Mạc Thần, kéo đầu của hắn chính ngay ngắn, để hắn không quấy rối bên tai của mình.

“Minh Nguyệt còn chưa có cách, nàng quá đề cao đám ngự y kia rồi.” Phong Mạc Thần khước môi tươi cười, còn có thể chạm vào nàng như vậy, ngửi mùi hương thanh nhã trên người nàng, thật sự quá tốt.

“Minh Nguyệt không có tin truyền về sao?” Bạch Ly Nhược lo lắng, ôm cổ Phong Mạc Thần, cả đầu của hắn chôn ở vai của nàng.

“Minh Nguyệt đi mấy ngày nay, nên trở về rồi!” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, cả người che ở trên người của Bạch Ly Nhược, môi mỏng của hắn hôn vai của nàng, từng tầng một cõi y phục của nàng.

Bạch Ly Nhược cau mày kéo chặt áo “Thần, chàng không thể làm vậy, chàng trúng cổ độc sẽ đẩy mạnh độc tố.”

“Nàng cũng biết điều này?” Phong Mạc Thần nhíu mày, buồn cười nhìn nàng.

“Ta đã từng hỏi Thiên Mạch, hắn nói cho ta biết, cả đời này, trừ tỷ tỷ, ai cũng không thể chạm vào, hơn nữa nếu không sinh hoạt vợ chồng với tỷ tỷ, chàng trúng cổ độc kiên trì nhiều nhất là ba năm!” Bạch Ly Nhược nhíu chặt lông mày, dùng cánh tay kéo dài khoảng cách giữa hắn và nàng.

“Nếu biết, nàng còn độc ác rời ta đi?” Đôi mắt của Phong Mạc Thần mang vẻ thê lương, ngón tay thon dài từng chút một vuốt ve gò má của Bạch Ly Nhược, không ngừng lưu luyến trên làn môi của nàng.

“Ta đã mệt mỏi, có lúc, tình yêu thật không phải là tất cả trong cuộc sống, nếu như chàng không xuất hiện trong túp lều nhỏ này, ta nghĩ, ta cùng Thiên Mạch, cũng có thể sống cả đời bên nhau thật tốt.” Bạch Ly Nhược lạnh nhạt, ánh mắt mông lung, lần nữa xuất hiện mệnh mông trống rỗng, đó là một loại hắc ám không còn bất cứ hy vọng nào, Phong Mạc Thần nhìn thấy mà ngực đau xót.

Phong Mạc Thần hôn lên đôi môi của Bạch Ly Nhược, đau lòng nói “Không cho phép nhắc lại Hàn Thiên Mạch, nàng căn bản không yêu hắn, sao có thể sống cùng hắn?”

Bạch Ly Nhược đáp lại nụ hôn của hắn, phá nát âm thanh lưu chuyển trong môi hắn, “Giữa người với người, không chỉ có tình yêu, tình hữu, tình thân, đều đủ để chúng ta chống đỡ, sống cô độc cả đời.”

“Ta không cho phép nàng cô độc cả đời, bên cạnh nàng có ta, về sau, nàng sẽ không cô độc nữa!” Phong Mạc Thần bá đạo xâm chiếm lưỡi của nàng, không cho nàng cơ hội nói chuyện, điên cuồng tịch cuốn sạch tất cả tốt đẹp trong môi của nàng, lưỡi của hắn dầy dụa với lưỡi nàng, triền miên tình ý.

Cả đêm, hai người hôn nhau, thời gian nhanh chóng trôi qua, ánh nến mờ lung, toát ra ngọn lửa ấm áp, lời nói nhỏ nhẹ hữu tình ở giữa, còn có tóc dài xoắn xuýt cùng một chỗ, kiều diễm vô hạn, khí lạnh tựa như bị ngăn trở ở bên ngoài, hai người ở trên giường, thời gian trôi qua trong nháy mắt, giống như thiên trường địa cửu.

Thời điểm Minh Nguyệt đến, Phong Mạc Thần đang ôm Bạch Ly Nhược nằm ngủ bên lò sưởi đặt ở đầu giường, cái cằm gầy nhon của hắn ở trên cái trán trơn bóng của nàng, tóc đen nhuộm mực rũ xuống ngực của nàng, cùng tóc đen của nàng xoắn xuýt chung một chỗ, Bạch Ly Nhược co rúc ở trong ngực của hắn, khoe môi hiện lên một nụ cười thỏa mãn. Bàn tay to của hắn bọc thật chặt hai đôi tay nhỏ bé của nàng, ấm áp từ tay của hắn truyền cho nàng, sống lưng của Phong Mạc Thần tựa vào da gấu trên vách tường, da gấu trắng như tuyết, sợi tóc đen nhánh, dung nhan tuấn mỹ, nụ cười thanh nhã, nữ tử tuyệt sắc, sợ hãi sống nương tựa lẫn nhau.

Minh Nguyệt có không cách nào hô hấp, bị ấm áp mập mờ này nhất thời đánh thẳng khiến không cách nào nói chuyện, hắn không nhìn thấy, nhưng có thể cảm thụ hô hấp bình tĩnh của hai người, hắn đứng ở cửa, hai người cũng không có tỉnh lại, chỉ là tựa sát nhau thật chặt, giống như là toàn bộ của đối phương. Gió lạnh thổi vào gian phòng, Phong Mạc Thần mở mắt, nhìn thấy gương mặt mờ mịt của Minh Nguyệt cùng cái đầu của A Nhã.

Tầm mắt tò mò của A Nhã vừa vặn nhìn vào Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần vẫn như cũ không động, nhưng nụ cười trên khoe môi không ngừng mở rộng, A Nhã then thùng lùi đầu về, đỏ bừng cả mặt đứng ở ngoài cửa làm hộ vệ, lần đầu tiên nhìn thấy Phong Mạc Thần lộ ra nụ cười, lòng của nàng “Thành thịch” nhảy dựng.

Minh Nguyệt cau mày, cảm nhận được Phong Mạc Thần đang cười, hơi lắc đầu nói, “Xem ra, ta đã quấy rầy hai người.”

“Đúng vậy, người nên gõ cửa trước.” Phong Mạc Thần mỉm cười để Bạch Ly Nhược xuống, kéo da gấu, đắp lên trên người của Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược bất an ưm một tiếng, tiếp đó ngủ say.

“Ta có hỏi nha đầu ngoài cửa, nhưng nàng không nói tiếng nào, ta cũng không biết rốt cuộc nàng có ý gì, đành phải tùy tiện tiến vào, coi các người đang làm gì, cũng không cần lúng túng, vì ta không nhìn thấy!” Minh Nguyệt tự giấu cười một tiếng.

234. Cuốn 4 – Chương 234

Chương 234: Tình huống rất bất lợi

“Mắt không nhìn thấy, sẽ có cảm giác gì?”. Phong Mạc Thần mỉm cười nhìn Minh Nguyệt, tay trái làm động tác nhường đường, vừa cùng Minh Nguyệt ra ngoài, vừa đóng kỹ cửa phòng.

“Muốn biết cảm giác ra sao, huynh có thể dùng một băng vải đen, bịt kín mắt ba ngày ba đêm là biết.” Minh Nguyệt mỉm cười, bước theo Phong Mạc Thần đi tới nhà lá bên cạnh, bên trong bốn bề gió lùa. Trong nhà có một cái bàn, mà bốn chân bàn lại khập khiễng, Minh Nguyệt vẫn luôn mỉm cười, hắn không hiểu, Phong Mạc Thần quen sống an nhàn sung sướng sao lại ở lại nơi này.

“Sao vậy, cảm thấy nơi này rất tệ à?”. Phong Mạc Thần rót cho Minh Nguyệt một ly trà nóng, lá trà nổi lơ lửng trong chén, hắn mỉm cười nói “Thử một chút đi, trà do ta tự làm.”

Minh Nguyệt nâng chung trà lên, uống thử một ngụm, mỉm cười, thở dài nói “Sư huynh, quả nhiên giỏi văn giỏi võ, ngay cả chuyện phức tạp như sao trà cũng biết”.

“Phức tạp sao? Có ổn không?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn sắc mặt Minh Nguyệt khi uống trà.

“Dĩ nhiên phức tạp, hái trà, chọn trà, sao trà, lọc trà, không thể thiếu bất cứ một trình tự nào.” Minh Nguyệt để ly trà xuống, lông mày nhíu chặt.

“Ta chỉ bỏ vào nồi đảo qua một cái, không qua trình tự như vậy, người không ngửi thấy mùi khét sao?”. Phong Mạc Thần mở lon lá trà, nhìn lá trà bên trong, khẽ chớp mắt.

Mặt Minh Nguyệt đen lại “Sư huynh, người lấy lá trà này ở đâu?”.

“Chúng mọc ở phía sau nhà, yên tâm đi, không có độc, ta nhìn thấy thôn dân hái nuôi tằm!”. Phong Mạc Thần để ấm trà xuống, đẩy ly trà tới tay Minh Nguyệt “Uống thêm đi, đặc biệt làm cho người đây”.

Minh Nguyệt thở dài, cầm quạt giấy ra ngoài, quạt nhẹ “Sư huynh, tuy trà dâu có công hiệu, nhưng chỉ có tác dụng đối với người có hai mắt sáng bình thường, những thứ này, đối với người mù, phải có bất cứ tác dụng gì đâu!”.

Ánh mắt Phong Mạc Thần buồn bã, nhìn cháo bột màu xanh nhạt, bất đắc dĩ nói, “Không có cách nào chữa khỏi cho nàng sao?”.

“Thì ra là sư huynh đang lo lắng cho chị dâu, muốn lấy sư đệ làm thuốc thí nghiệm, ta còn tưởng rằng, sư huynh bắt đầu quan tâm ta!” Minh Nguyệt cầm quạt xuống, ra vẻ thương tâm.

Phong Mạc Thần cười khẽ một tiếng “Ta không nhìn ra, nhìn thấy và không nhìn thấy đối với người có gì khác biệt, hơn nữa, ngay cả sư phụ cũng không có biện pháp chữa cho người, sự quan tâm của ta làm sao có thể có tác dụng!”.

“Chị dâu có sư huynh chăm sóc, mắt có thể không nhìn thấy, khác nhau cũng không lớn.” Minh Nguyệt nhíu mày, cặp mắt xinh đẹp có chút khiêu khích.

“Không giống nhau, người có thể tự chăm sóc tốt ỉnh, Nhược nhi không thể, sau khi ta chết, ngộ nhờ nàng không nhìn thấy, sẽ bị người khi dễ!”. Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn trà dâu trước mặt, giữa lông mày hiện lên vẻ sầu lo.

“Tại sao lại nói vậy?”. Minh Nguyệt cau mày, trong khẩu khí đã mang theo khiển trách, hẳn là hoàng đế Sở quốc, tánh mạng của hắn nằm trong tay hắn mà.

“Chẳng phải người không mang thuốc giải về sao? Hơn nữa ta lại trúng độc, dường như rất khó giải, ngự y đã hết cách!”. Mặt Phong Mạc Thần sáng như sao, mênh mông như khói sương, không người nào có thể nhìn ra tâm tình của hắn thông qua ánh mắt thâm thúy ấy.

Vốn dĩ, sống chết đối với hắn không quan trọng, nhưng ở cùng Bạch Ly Nhược một buổi tối, hắn đột nhiên phát hiện, còn sống, thật tốt, ít nhất sẽ có ngày khổ tận cam lai, trời cao hành hạ một người đủ rồi, cũng nên cho hắn chút ngon ngọt, hiện tại, Ly Nhược đã bắt đầu tha thứ cho hắn, mà hắn, sống không được bao lâu nữa.

Hắn có chút tham luyện phạm trần rồi, tham luyện có Bạch Ly Nhược.

Minh Nguyệt vươn tay, Phong Mạc Thần phối hợp vươn cổ tay ra cho Minh Nguyệt bắt mạch, ngón tay trắng nõn của Minh Nguyệt đè lên mạch của Phong Mạc Thần, lông mày thanh tú nhíu chặt, hắn thở dài nói “Sao người lại để thân thể mình sa sút thế này?”

“Tình huống rất bất lợi sao?” Giọng Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn sắc mặt của Minh Nguyệt.

“Rất bất lợi, kinh mạch đều đứt đoạn, mặc dù đã bắt đầu khép lại, nhưng đã tự ý động chân khí, thất kinh bát mạch đã bắt đầu rối loạn, nếu không điều dưỡng, toàn bộ võ công sẽ phải phế bỏ. Còn tình cổ trong người người nữa. Cổ trùng ở trong cơ thể người đã bắt đầu thức tỉnh, hơn nữa người trúng kỳ độc, độc tính đã chạy vào tâm mạch. Ta không hiểu, người làm thế nào chống đỡ được đến ngày nay?”. Minh Nguyệt kinh ngạc thu tay lại, hắn nhớ lúc hắn rời đi, Phong Mạc Thần chỉ trúng độc tình, sao bây giờ đã biến thành bộ dáng này rồi?

“Có biện pháp nào duy trì thêm một quãng thời gian không?”. Phong Mạc Thần nhìn Minh Nguyệt, nhẹ nhàng, thân thể của hắn hẳn biết, vào lúc hắn tỉnh lại, Chu Thanh nói cho hắn biết, nhìn thấy Bạch Ly Nhược ở dưới núi tuyết, hắn vứt bỏ tất cả chạy tới Tuyết Sơn. Dọc theo đường đi, hắn không ngừng lắc lư, sau khi gặp Hàn Thiên Mạch, hắn cơ hồ nhìn không được ngất đi, là Hàn Thiên Mạch nói cho hắn biết, Ly Nhược yêu, nghĩ đều là hắn, hắn mới ép thân thể ở trong nhà lá chăm sóc nàng.

“Có thể, nhưng cứ như vậy, sớm muộn gì người cũng suy sụp”. Minh Nguyệt cau mày, từ trong tay áo lấy ra một bình sứ “Người ăn vào đi, ta mang từ Tây Lương về”.

Phong Mạc Thần nhận lấy bình sứ, ngửi nhẹ một chút, mỉm cười nói “Lần này người đi Tây Lương, thu hoạch không nhỏ?”.

“Không có bất kỳ thu hoạch gì, chỉ biết thái tử Tây Lương, thuốc giải độc tình duy nhất của người, đã bị hắn ăn mất rồi, thật xui xẻo, trừ phi đem thái tử Tây Lương làm thuốc dẫn, nếu không, độc tình rất khó giải trừ!”. Minh Nguyệt thở dài.

Phong Mạc Thần nghe lời nói nhạo báng của Minh Nguyệt, khẽ mỉm cười, vì mình rót ly trà, uống một hơi cạn sạch.”Thái tử Tây Lương, không phải nhân vật đơn giản, người tạm thời gửi chủ ý này cho hắn”.

“Tại sao nói như vậy?” Minh Nguyệt nhắm mắt lại, khẽ nghiêng đầu, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, có tiếng gió, còn có tiếng tuyết, kỳ quái nhất chính là, còn có tiếng bước chân, người tới không ít, ít nhất là mười người, hơn nữa, họ đều là người luyện võ.

“Ngày hôm qua, bọn người áo đen thích sát ta, thứ nhất là người Tử Y phái tới đối phó Ly Nhược, còn lại, chắc là người Tây Lương, bọn họ bôi độc trên kiếm, kỳ độc trong thân thể ta chính là thiên kim tán của Tây Lương”. Phong Mạc Thần cười, nhìn chăm chú vào sắc mặt của Minh Nguyệt.

“Cũng chưa chắc là Tây Lương phái tới, nếu là bọn họ, bọn họ sẽ không dẫn như vậy, để lại chứng cứ rõ ràng đối với bọn họ rất bất lợi!” Minh Nguyệt cảnh giác nắm tay lắng nghe trong tay áo, chân khí ngưng tụ trong lòng bàn tay.

“Xem ra, người quả nhiên thu được ở chỗ thái tử Tây Lương không ít thứ tốt, nói chuyện thay hắn như vậy, thậm chí rõ ràng nhìn thấu ta trúng độc, thuốc giải duy nhất là nhựa cây Tây Lương cũng không nói, Minh Nguyệt, người còn không đành lòng khai ra?”. Phong Mạc Thần cười, nhìn Minh Nguyệt, trong khẩu khí toàn bộ là ý nhạo báng.

235. Cuốn 4 – Chương 235

Chương 235: Người tới là ai?

Minh Nguyệt mỉm cười “Hoàn hảo, người không phải là một hôn quân, nếu không ta đây mang tội danh gian tặc Tây Lương, vô luận như thế nào cũng trốn không thoát”.

“Có phải rất cảm động hay không? Người có hiềm nghi lớn như vậy, ta lại không hoài nghi người!” Phong Mạc Thần mỉm cười, nắm chặt ly trà, tay từ từ lộ ra gân xanh.

“Không cần lo lắng như vậy, nha đầu hiếu chiến, thích đánh nhau; thích gây gỗ đứng ở bên ngoài, không có chuyện gì” Minh Nguyệt mỉm cười chụp tay Phong Mạc Thần, ý bảo hắn tỉnh táo.

Phong Mạc Thần cau mày “A Nhã có thiên phú học võ, nhưng căn cơ còn thấp, bây giờ chưa phải là đối thủ của kẻ khác”.

“Có mười một người, trong đó, người thứ nhất, ở bên trái tương đối khó giải quyết, nội lực của hắn không kém người lúc mạnh khỏe”. Minh Nguyệt nhàn nhạt, tiếng bước chân càng ngày càng gần, A Nhã ở phía ngoài cũng khẩn trương, “Cốc cốc”, gõ cửa gõ nhắc nhở hai người.

Phong Mạc Thần thở dài “Minh Nguyệt, những người này giao cho ngươi, chỉ có nhân vật thứ nhất bên trái kia, giao cho ta xử lý”.

“Chẳng phải ta chiếm tiện nghi sao? Mọi người cùng xông lên, hắn không phải là đối thủ” Minh Nguyệt đứng lên, chau mày lại.

Phong Mạc Thần cũng đứng dậy “Ngươi sai lầm rồi, là ta chiếm tiện nghi, ngươi phải đánh hai chiêu, dẫn hắn tới cửa, ta dùng ám tiễn đối phó hắn”.

“Phong Mạc Thần mà cũng dùng ám tiễn đả thương người khác?”. Minh Nguyệt lộ ra vẻ mặt khoa trương, buồn cười nhưng không dám cười.

“Tùy thời điểm!” Phong Mạc Thần gạt đầu, trong tay áo, ám tiễn màu lam đã lộ ra dày đặc.

“Ám tiễn của ngươi còn có độc?”. Mũi Minh Nguyệt nhăn nhó, đầu nghiêng về hướng Phong Mạc Thần.

“Có lúc, thật hoài nghi lỗ mũi của ngươi, có phải là mũi chó hay không?”. Phong Mạc Thần buồn cười nhìn Minh Nguyệt, ngón tay bày ra một tư thế công kích.

“Không phải, lỗ tai, lỗ mũi của người mù phải được sử dụng tốt”. Minh Nguyệt đã cất bước, đi ra phía ngoài, A Nhã cũng dừng hành động gõ cửa lại, tay cầm đại đao.

Phong Mạc Thần nhìn ám tiễn trong tay áo, tự giễu, cười một tiếng, lỗ mũi hắn thật sự rất tốt sao? Nếu vậy, vì sao hắn phân biệt được sự khác nhau giữa thuốc tê và thuốc độc?

Không kịp nghĩ nhiều, bên ngoài đã vang lên tiếng đánh nhau, quả nhiên không lâu, Minh Nguyệt lắc mình trốn vào bên trong nhà, mắt thấy một thanh trường kiếm đánh đến, Phong Mạc Thần giơ tay, lúc người đó vừa tiến vào, ám tiễn từ trong tay áo hắn bắn ra, Minh Nguyệt vẫn ở chỗ cũ cùng người vừa tới giao đấu, người tới không cách nào né tránh ám tiễn, ám tiễn màu lam bắn vào ngực hắn, hắn che mặt, lạnh lùng trợn mắt nhìn Phong Mạc Thần một cái, tiếp đó, thân thể mềm nhũn, té xuống.

Minh Nguyệt há miệng thở dốc “Nguy hiểm thật, xem chút bị giết rồi, ta căn bản không phải là đối thủ của hắn, người lại lấy ta làm mồi, sư huynh, người làm đau lòng ta!”.

Phong Mạc Thần tiến lên, đá nam tử che mặt hôn mê trên mặt đất, nhìn ra bên ngoài, A Nhã đang cùng mấy lâu la dây dưa, không để ý tới Minh Nguyệt giễu cợt, thản nhiên nói “Kiếm pháp của A Nhã chịu thiệt rồi, Minh Nguyệt! người đi giúp nàng một chút”.

Minh Nguyệt im lặng, hắn cũng mù hai mắt, tại sao không có ai chăm sóc hắn? Cho dù nghĩ như thế, nhưng lẳng nhuyển trong tay đã bay ra, dải lụa trắng như tuyết như dây thừng đoạt mệnh, đến mức, khắp nơi đều vang tiếng kêu rên.

Phong Mạc Thần lắc đầu “Võ công của ngươi, đã thụt lùi, ta nhớ, ở ngoại ô kinh thành, lúc ngươi và ta đánh nhau, chỉ dùng lẳng nhuyển mà ngươi đánh ta không trừ đường sống!”.

Minh Nguyệt mỉm cười, thu hồi lẳng nhuyển nhuộm máu, thản nhiên nói “Ta gặp mạnh sẽ mạnh, gặp yếu sẽ yếu!”

Phong Mạc Thần chưa kịp phản bác, bên ngoài đã vang lên thanh âm của Bạch Ly Nhược “Xảy ra chuyện gì? Thần, ngươi đang ở đâu?”.

Mặt Phong Mạc Thần biến sắc, hai cánh tay buông xuống, nhanh chóng tiến lên, dùng một cước, đá văng thi thể cản đường, đỡ Bạch Ly Nhược nói “Nhược nhi, ta ở chỗ này, ta không sao, không cần lo lắng, chỉ là mấy mao tặc, Minh Nguyệt cùng A Nhã đã giải quyết bọn họ rồi”.

Bạch Ly Nhược đứng bên một đồng thi thể, ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm trong không khí, cau mày nói “Chỉ là mao tặc, cần hạ thủ sao?”.

Ánh mắt Phong Mạc Thần nhìn về phía A Nhã, đao trong tay nàng vẫn còn rỉ máu, giống như không nghe thấy lời nói của Bạch Ly Nhược, nghiêm nghị nhìn phía trước, sát khí ngùn ngụt.

Minh Nguyệt bất đắc dĩ nhún vai, hắn đã xuống tay lưu tình, trên đất có vài người chỉ ngất đi, cảnh tượng này không liên quan đến hắn.

“Rốt cuộc bọn họ là ai? Tại sao muốn nhắm vào chàng?”. Bạch Ly Nhược nắm tay Phong Mạc Thần, hai mắt âm trầm, nhìn chằm chằm về phía Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần thở dài “Ta cũng không biết lai lịch của bọn họ, cũng không thuộc về một môn phái nào của Sở quốc, nhưng bọn hắn có thể ẩn vào dưới chân Tuyết Sơn, nói rõ bọn họ đã có căn cơ rất sâu ở Sở quốc”.

“Chàng hồi cung đi, ở nơi này, ta vô cùng lo lắng!”. Bạch Ly Nhược cau mày, đưa tay vuốt ve gò má Phong Mạc Thần, phát hiện hần bình yên vô sự, mới yên lòng.

“Không cần trở về, hiện tại A Nhã cùng Minh Nguyệt đều ở đây, bọn họ muốn giết ta, không phải là chuyện dễ, Còn nữa, nằng để Minh Nguyệt bắt mạch giúp nằng đi, ta sẽ nghĩ biện pháp chữa mắt cho nằng.” Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược vào nhà, Minh Nguyệt đi theo phía sau, A Nhã đang di chuyển thi thể, nam tử che mặt đang hôn mê bị A Nhã trói lại.

“Minh Nguyệt, người đi Tây Lương, có tìm được thuốc giải độc tình không?”. Bạch Ly Nhược vừa đưa cổ tay mình ra, vừa hỏi Minh Nguyệt.

Hai ngón tay Minh Nguyệt đặt lên mạch đập của nằng, lắc đầu nói “Tạm thời chưa có, nhưng ta đã liên lạc với sư phụ, hắn sẽ có biện pháp khác, cho nên, người không phải lo lắng”.

Bạch Ly Nhược vừa nghe sư phụ hai người chịu nhúng tay, nhất thời yên lòng, thản nhiên nói “Đôi mắt của ta, có lẽ không thể chữa được, lúc ấy bị người của Đông xưởng đuổi giết, trên trán ta trúng một chưởng, có thể sống được, đã là kỳ tích”.

“Trong đầu người có máu bầm, áp bức thị giác thần kinh, muốn khôi phục cũng không phải là không thể, chỉ muốn xem cơ duyên của người”. Minh Nguyệt thu tay lại, suy nghĩ nói.

“Ý của người là, có cơ hội khôi phục?”. Phong Mạc Thần nắm tay Bạch Ly Nhược, ánh mắt chuyển sang Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt lắc đầu “Ta không có cách nào, nếu như dùng ngân châm giúp nằng xua tan máu bầm, sẽ nguy hiểm tánh mạng của nằng, được không bù mất, Tuyết Liên sẽ có tác dụng nhất định, nhưng coi như tìm hết Tuyết Liên trong thiên hạ, cũng như muối bỏ biển, chuyện này chỉ có thể xem cơ duyên của nằng, nói không chừng, một ngày nào đó, nằng sẽ tự mình khôi phục, cũng có thể, cả đời đều không tốt lên được.”

236. Cuốn 4 – Chương 236

Chương 236: Biệt ly

Phong Mạc Thần một hồi trầm mặc, ngược lại Bạch Ly Nhược thì mỉm cười, đưa tay cầm tay Phong Mạc Thần nói “Không quan trọng, không nhìn thấy đã trở thành thói quen đối với ta, hơn nữa, hiện tại chúng ta như thế này không phải rất tốt sao?”

Phong Mạc Thần nhếch môi cười một tiếng khổ sở, mắt của nằng không cách nào để còn thấy được ánh sáng, còn hắn đã không còn nhiều thời gian, như vậy được coi là tốt sao?

Tay của hắn gắt gao bao thật chặt lại bàn tay nhỏ nhắn của nằng, ánh mắt thâm thúy, thê lương nhìn nằng, hắn không có nói, nhưng nhiệt độ của lòng bàn tay đã thay cho tất cả những lời hắn cần nói ra.

Ánh mặt trời sau giữa trưa, đã làm tan đi một lớp tuyết mỏng, Phong Mạc Thần dắt Bạch Ly Nhược, chậm rãi leo lên ngôi nhà lá phía sau núi, đường tuyết trơn trượt, hắn không ngừng nhắc nhở nằng “Dưới chân có nước, cẩn thận.”

“Có tảng đá gần chân bên trái của người, đừng đi hướng bên trái.”

“Đất ở dưới lớp tuyết tan có một nhành hoa nở rộ, người có ngửi thấy được hương thơm của hoa không?”

Bạch Ly Nhược khẽ quay đầu, nhẹ nhàng nhú mũi, nằng ngửa đầu, nghênh diện một trận gió lạnh, trong gió lạnh tựa hồ mang theo hương thơm, nằng cười rộ lên, nụ cười ngây thơ như một hài tử, nắm chặt tay Phong Mạc Thần nói “Ta ngửi thấy, đúng là ngửi thấy, mùi thơm từ bên kia truyền đến, hình như là hương hoa mai.”

Phong Mạc Thần bị tiếng cười của nàng cuốn hút, khóe môi nhấc lên một đường cong tuyệt mỹ, dưới ánh mặt trời ngày đông, mắt phượng hơi nheo lại, mi mắt hơi vểnh lên, bóng dáng của hai người phía dưới núi tuyết, như ảo mộng trong khí lạnh như băng của núi Tuyết Sơn, Bạch Ly Nhược mặc y phục màu trắng trông giống như một thiên thần, Phong Mạc Thần giống như tiên giáng trần, tiếng chuông bạc êm tai, vang vọng quanh quần thật lâu phía dưới núi tuyết.

Hoàng hôn, ánh tà dương hạ về phía Tây, hai người dựa sát vào nhau cùng ngắm trời chiều nơi đỉnh tuyết sơn, Phong Mạc Thần đem Bạch Ly Nhược gắt gao ôm vào trong ngực, cầm cửa hán chạm vào trán nàng, tay hai người nắm chặt lấy nhau, khóe môi Phong Mạc Thần tươi cười, nhìn ánh chiều mờ lung từ từ ẩn sâu vào sau dãy núi, đặt một nụ hôn lên trán Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Nhược nhi, ta dẫn ngươi đi tìm sư phụ nhé, để người chữa mắt cho ngươi, sau đó ngươi và Đại nhi, hai người hãy sống thật vui vẻ hạnh phúc trong hoàng cung.”

“Thần, ngươi muốn hồi cung rồi sao?” Bạch Ly Nhược đậm đậm nói, ngửa đầu, cái trán trắng nõn rời đi môi mỏng của hán, ánh mắt như hòa sương mù nhìn chăm chăm hán, tuy nàng không nhìn được vẻ mặt của hán lúc này, nhưng nàng chăm chú lắng nghe, và đã nhận ra ý tứ trong lời của hán.

Phong Mạc Thần đưa tay phất nhẹ những sợi tóc rơi xuống trên mặt của Bạch Ly Nhược, chậm rãi nói “Ta không muốn trở về, ta muốn sống cả đời cùng ngươi ở nơi này!”

“Vậy chúng ta liền sống ở đây, giờ đây Huyền Đại đã có thể tự mình đối mặt với đại cuộc, hơn nữa ở kinh thành lại còn có mẫu hậu giúp hán, nhất định không thành vấn đề!” Bạch Ly Nhược nghiêng đầu, mỉm cười tràn đầy hạnh phúc.

“Nhưng mà, ta vẫn muốn dẫn ngươi đi gặp sư phụ, để lão nhân gia chữa khỏi mắt cho ngươi!” Phong Mạc Thần vuốt ve hai mắt của Bạch Ly Nhược, đáy mắt thâm sâu thương tiếc, nếu như hán chết, nàng sẽ ra sao?

“Ta không cần đi, Thần, ta không quan tâm mắt ta có thể nhìn thấy hay không, ta chỉ cần có thể ở chung một chỗ cùng ngươi, đừng nói là mắt, ngay cả sinh mạng ta cũng có thể bỏ qua!” hai tay Bạch Ly Nhược nắm lấy bàn tay của Phong Mạc Thần, núi giữ, giống như nắm chặt lấy hy vọng duy nhất trong cuộc đời.

“Nhược nhi, rốt cuộc, ngươi đã chịu tha thứ cho ta và mẫu hậu rồi sao?” trong lời nói của Phong Mạc Thần có chút ghen ngào, ánh mắt trong suốt, chăm chú nhìn Bạch Ly Nhược, bên trong đôi mắt long lanh sáng bóng tỏa ra ánh sáng lưu ly chói lóa, trong không gian tràn ngập tuyết, như một cảnh đẹp duy mỹ chỉ có ở chốn thần tiên.

Bạch Ly Nhược cười thoải mái, gật đầu rồi nói “Ta đã không còn bất kỳ khúc mắc nào rồi, bất kể trước kia đã xảy ra những chuyện gì, nhưng kết quả luôn là, ta yêu ngươi, ngươi yêu ta. Thần, thật ra ngươi đâu có làm gì sai, cứ coi như tất cả những việc ngươi làm đều sai thì ta cũng sẽ không trách ngươi, từ nay về sau, chúng tay hãy chỉ sống vì chính mình, có được hay không?”

Phong Mạc Thần hơi ngửa đầu, nuốt xuống chua xót trong lòng, dò hỏi “Nhược nhi, nếu có một ngày, ta rời đi trước ngươi, ngươi sẽ thế nào?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, mỉm cười nói “Cái gì mà ngươi rời đi trước ta, ngươi lại muốn vứt bỏ ta đi tìm nữ nhân khác sao? Ta không cho phép, ta sẽ đi tìm ngươi, tìm bằng được ngươi mặc cho biển cạn đá mòn!”

Bạch Ly Nhược tựa sát vào ngực của Phong Mạc Thần, hai tay vòng chắc bờ eo của hán, đột nhiên nàng phát hiện, hán rất gầy, gầy hơn so trước kia rất nhiều, nàng dựa vào trong ngực hán như vậy, có thể cảm nhận được xương trên ngực hán, đến tận cùng, hán đã phải chịu bao nhiêu khổ sở?

T Bạch Ly Nhược theo lồng ngực của hán không ngừng đưa lên, dần dần đặt lên gò má gầy gò của hán, vuốt ve làn da trơn bóng của hán, đầu ngón tay lưu luyến ở mày anh tuấn, mắt phượng dài nhỏ, sống mũi thẳng tắp, còn có đôi môi được gọt mỏng, nằng như thấy rõ từng góc cạnh trên gương mặt hán, mỗi một

tắc da thịt đều lưu lại nhiệt độ của đầu ngón tay nàng, nàng ở trong lòng hắn, yếu ớt, ai oán nói “Tại sao người làm mình gây thành như vậy, ta không thích, ta đau lòng!”

Phong Mạc Thần cố nén nước mắt trong hốc mắt, hắn cầm những ngón tay của nàng đang lưu luyến trên gương mặt hắn, êm ái đặt bên môi hôn, cố làm ra vẻ thản nhiên nói “Nhược nhi, nếu như có một ngày, ta biến mất, người đừng buồn, bởi vì, ta không bao giờ rời khỏi người, luôn luôn ở bên cạnh người!”

Hắn chậm rãi, từ trong ống tay áo lấy hai chiếc lục lạc được làm khéo léo tinh xảo, lục lạc ở trong tay hắn phát ra tiếng vang thanh thúy “Đinh đành”, hắn đem một chiếc thắt lên cổ tay Bạch Ly Nhược, sau đó nói “Đôi lục lạc này, có tên gọi là biệt ly, dù hai người mang, nhưng vĩnh viễn không tách nhau ra. Bọn chúng chỉ cần gần nhau trong vòng một tấc, liền phát ra tiếng vang, sau khi tách ra, giữa hai chiếc lục lạc này có một loại từ tính, người mang nó vào, thì hai chúng ta sẽ vĩnh viễn không tách nhau ra, lục lạc vừa vang lên, người liền biết rõ ta đang ở bên cạnh người, được không?”

Ánh mắt Phong Mạc Thần mờ đi, nhìn lục lạc trên cổ tay Bạch Ly, đôi mắt hiện vẻ buồn bã, có lẽ một ngày hắn ra đi kia, có thể để Hàn Thiên Mạch trở lại, tiếp tục thay thế hắn, ở bên nàng chăm sóc cho nàng.

Bạch Ly Nhược mỉm cười, lắng nghe tiếng “Đinh đành” giòn vang, ngửa đầu vui vẻ nói, “Như vậy, bất kể người đi tới đâu, ta đều có thể tìm được người!”

“Cả đời ta không rời khỏi người, vĩnh viễn sẽ không!” Phong Mạc Thần cúi đầu hôn cánh môi của Bạch Ly Nhược, hơi thở quen thuộc của hắn thông qua đầu lưỡi quá độ cho nàng, nàng nhắm mắt lại, lông mi nồng đậm cuốn vênh lên như bờ phiến chạm vào mặt hắn, hai người răng môi đụng nhau, lưu truyền tình ý triền miên cùng tưởng niệm vô tận cho đối phương.

Minh Nguyệt ở bên sườn đồi đợi Phong Mạc Thần một ngày, áo choàng lông cáo trắng noãn của hắn bị gió thổi lên bông bênh, trường y trắng như tuyết bên trong, ngọc thụ lâm phong, gương mặt tuấn mỹ, mang theo một loại cô đơn không biết tên.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Minh Nguyệt chưa quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói, “Cuối cùng người đã tới?”

Phong Mạc Thần cười khổ “Rốt cuộc người cũng muốn thẳng thắn cùng ta rồi sao?”

237. Cuốn 4 – Chương 237

Chương 237: Hoài nghi gì

“Giờ người đang hoài nghi cái gì ở ta?” Minh Nguyệt xoay người, đôi mắt trong suốt mơ màng trạm sáng nhìn chăm chăm Phong Mạc Thần, khóe môi mang theo ý cười thanh thản.

“Minh Nguyệt, người đã có người trong lòng mình rồi, phải không?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, mím môi, cười nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cười nhạo thành tiếng, lạnh lùng nói “Không nên đem tất cả mọi người nhìn cũng giống như người, bị một nữ nhân, làm cho đầu óc bị mê hoặc choáng váng!”

Phong Mạc Thần lắc đầu, cười nhạt nói “Nếu như người không phải bị một nữ nhân mê hoặc, vậy thì người hãy nói cho ta biết, tại sao người lại để cho kẻ ám sát áo đen chạy mất?”

Minh Nguyệt không nói, vẻ mặt không thay đổi, đứng yên nơi đó.

Phong Mạc Thần thản nhiên nói “Người biết không? Ta bị thương nam tử che mặt đâm nén sau lưng ta, mũi tên ta dùng không có độc, mà là loại dùng thuốc tê, đáng tiếc loại thuốc tê này lại đoạt hồn tán khí, có mùi bạc hà, chỉ có một loại thuốc giải đoạt hồn tán duy nhất, Minh Nguyệt, khi nam tử che mặt này chạy trốn, ta nghĩ được mùi bạc hà Diệp Tử!”

Minh Nguyệt vẫn không nói, cũng không cãi lại.

Phong Mạc Thần nói tiếp “Từ đó, người muốn thích sát ta liền tăng tăng lớp lớp, người không cảm thấy, điều này quá trùng hợp hay sao?”

Minh Nguyệt cau mày, gật đầu, tự giễu cười “Quả thật rất trùng hợp!”

“Nhưng vẫn có điều ta thấy kỳ quái dạ, Minh Nguyệt người khi nhìn thấy Người áo đen lại run rẩy, người là người xuống tay không lưu tình, thậm chí nhìn thấy A Nhã giết nhiều Người áo đen như vậy, một chút thương tiếc người cũng không có, Minh Nguyệt, người cùng mấy tên sát thủ Tây Lương kia, rốt cuộc có quan hệ gì?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cúi đầu, thở dài nói “Ta nói rồi, những tên Tây Lương kia ta không liên quan!”

“Ta cũng tin tưởng người không phải là gian tế của Tây Lương, nhưng ta cần một lời giải thích hợp lý!” Phong Mạc Thần tiến lên, bình tĩnh nhìn hấn.

Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, gương mặt tuyệt mỹ mỉm cười, hai mắt vô thần của hấn nhìn có chút u ám, chua sót nói “Người nói rất đúng, bởi vì, ta yêu một nữ nhân, nhưng ta thanh tỉnh hơn người, không bị nàng ấy mê hoặc làm cho đầu óc choáng váng!”

“Nữ nhân kia là ai? Là nàng, người mà người để cho thích sát ta nhiều lần đó sao?” Phong Mạc Thần cau mày, lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt lắc đầu “Sư huynh, chờ một ngày người hiểu rõ chân tướng, người sẽ hối hận, hối hận đã chất vấn ta vô tình như vậy!”

“Ta không chất vấn người, chỉ muốn trợ giúp người, nói cho ta biết, nữ nhân đó là ai?” Phong Mạc Thần nói chậm lại, tầm mắt cũng ít đi sự lạnh lùng, hấn tin tưởng Minh Nguyệt, giống như luôn tin tưởng sư phụ của mình.

“Sư huynh, đối mặt trước tình yêu, người người đều là ngang hàng nhau!” Minh Nguyệt nhìn thẳng vào mắt Phong Mạc Thần, thở dài một hơi.

“Ngang hàng, là cơ sở để người để cho người ta ám sát sư huynh của người sao?” Phong Mạc Thần như có điều suy nghĩ nhìn Minh Nguyệt, hình như, hấn đã đoán ra, nữ nhân hấn yêu chính là người nào rồi.

Minh Nguyệt tựa hồ đã hiểu rõ ý tứ của Phong Mạc Thần, nhàn nhạt cười “Không như người nghĩ, sư huynh người qua đây, ta cho người biết, nữ nhân ta yêu chính là.”

Phong Mạc Thần gật đầu, từng bước từng bước đến gần Minh Nguyệt, Minh Nguyệt cắn môi, ôm cổ Phong Mạc Thần, ôm chặt lấy hấn, thân thể có chút run rẩy, hấn rung giọng nói “Sư huynh, ta luôn hiểu, ta không nên yêu nàng, điều này giống như trái lại lẽ thường!”

Phong Mạc Thần gật đầu, đưa tay muốn an ủi Minh Nguyệt, ngực lại chợt lạnh, hấn cúi đầu, ngực bị ngân châm đâm sâu, dưới bóng đêm lóe ra ánh sáng rét lạnh, hấn không hiểu ngẩng đầu, nhìn Minh Nguyệt “Tại sao lại làm như vậy?”

“Sư huynh, ngân châm này được tôi qua nước Vong Xuyên, nước Vong Xuyên là ở vong tình, hi vọng kiếp sau, người sẽ không gặp lại nữ nhân người mà người thề sống chết bảo vệ này!” Minh Nguyệt khẽ giờ tay, thân thể Phong Mạc Thần giống như một con diều đứt dây, rơi vào vách đá.

Hấn nhìn phía dưới vách đá người cùng băng tuyết rơi xuống, thản nhiên nói “Người vĩnh viễn, cũng sẽ không biết, nữ nhân ta yêu chính là ai?”

Trong túp lều, Bạch Ly Nhược lắc lắc lục lạc trong tay, phát ra thanh âm thanh thúy, nàng mỉm cười cùng tiếng “Đinh đang” giòn vang, trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần là sự hồn nhiên của trẻ thơ, lúm đồng tiền sáng lạng, khẽ nhún lỗ mũi nói “Biệt ly, biệt ly, Phong Mạc Thần, biệt ly bảo người trở lại.”

Lời của nàng vừa dứt, cửa phòng liền bị đẩy ra, nàng cười nhảy xuống khỏi giường, “Thần, là người sao, người trở lại?”

“Sư huynh sẽ không trở lại!” Minh Nguyệt nhàn nhạt, đôi mắt vô hồn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược.

“Thần, hẩn đi đâu?” sắc mặt Bạch Ly Nhược ảm đạm xuống, nàng không tin, ngay cả một tiếng chào hẩn cũng không có, một mình lặng yên không tiếng động rời đi.

“Ta cũng không biết hẩn đi đâu, tóm lại, hẩn sẽ không trở lại nữa, vĩnh viễn sẽ không!” Minh Nguyệt nhàn nhạt, khuôn mặt trắng nõn Như Ngọc, mang theo một tia thần sắc bất đắc dĩ.

“Người nói láo, buổi sáng Thần còn nói, cả đời sẽ không rời khỏi ta!” Bạch Ly Nhược mò mẫm muốn đi ra ngoài, tay lại bị Minh Nguyệt bắt lại.

Bạch Ly Nhược hất tay hẩn ra, lạnh lùng nói “Thần, hẩn rốt cuộc đã đi đâu, trở về hoàng cung sao? Hẩn nói với ta, không bao giờ hồi cung nữa, hẩn muốn cả đời cùng ta ở Tuyết Sơn này!”

Minh Nguyệt thu tay lại, thản nhiên nói “Sư huynh, hẩn không thể nào cùng người cả đời, những ngày hẩn bên cạnh người, độc tính ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa hẩn lại trúng kỳ độc, căn bản không biện pháp giải được, người đừng hy vọng nữa, cũng đừng chờ hẩn nữa!”

“Người câm miệng!” Bạch Ly Nhược lạnh lùng nhìn chằm chằm phương hướng Minh Nguyệt đang đứng, lạnh giọng nói “Ta không tin lời người nói, ta muốn đi tìm Thần, ta muốn chính miệng hẩn giải thích cho ta rõ!”

“A Nhã cũng đi tìm Phong Mạc Thần rồi, vừa mới rời đi thôi, người có thể đi hỏi A Nhã, những gì ta nói, có phải thật hay không?” Minh Nguyệt khoanh hai tay, nghiêng người dựa trên vách tường.

“Ta không hỏi bất luận kẻ nào hết, ta chỉ tin tưởng Thần, giờ ta đi hoàng cung tìm hẩn, hẩn không thể nào vứt bỏ ta!” Bạch Ly Nhược kiên định rời khỏi phòng, tay nàng lần mò, mỗi một bước đi, đều vô cùng cẩn thận, khuôn mặt tuyết mỹ, đôi mắt càng thêm chi sắc.

“Ta giúp người đi tìm hẩn!” Minh Nguyệt vươn tay, kéo cánh tay Bạch Ly, Bạch Ly Nhược rút tay mình về, lạnh lùng nói “Sao ta phải tin người?”

“Bởi vì, ta không có lý do gì mà thương tổn người, hơn nữa, ta cũng là một người mù!” Minh Nguyệt nhàn nhạt, vẻ mặt âm tàn, trong nháy mắt, lại được nụ cười dịu dàng thay thế, mau như ánh sáng chợt lóe lên ngoài cửa sổ.

238. Cuốn 5 – Chương 238

Cuốn 5: Tình về nơi nào

Chương 238: Dựa vào cảm giác

Bạch Ly Nhược do dự một chút, đứng ở trong ánh sáng nửa sáng nửa tối, khuôn mặt bị ánh sáng tối tạo lên hai vệt mắt, nàng xoay người, nhẹ giọng hỏi “Là Thần, nói cho người biết, hẩn trở về hoàng cung rồi sao?”

“Không có, hẩn không phải là hẩn trở về hoàng cung, trong thôn trang thị vệ vẫn chưa đi, vẫn còn ở đây đợi lệnh, cho nên, không thể nào là hẩn trở về hoàng cung!” Minh Nguyệt nhàn nhạt, đã bắt đầu động thân giúp Bạch Ly Nhược dọn dẹp, tới lúc Bạch Ly Nhược lấy lại tinh thần, hẩn đã đem một bọc áo đặt vào trong tay nàng “Đi thôi, người không phải muốn đi tìm hẩn?”

Bạch Ly Nhược cầm bọc áo, đôi mi thanh tú nhíu lại, nàng cắn chặt môi, chợt nói “Nhất định hẩn đi tìm tôn sư rồi, bởi vì hẩn đã từng nói, muốn dẫn ta đi tìm tôn sư chữa mắt.”

“Có thể, bởi vì điều hẩn lo lắng nhất, là mắt của người, hẩn sợ, sau khi hẩn chết, không có ai chăm sóc cho người!” Minh Nguyệt xoay người, đi vào phòng, lấy bọc đồ của mình, thời điểm ra tới cửa, Bạch Ly Nhược đã đứng đó chờ hẩn.

Hai người đi trong tuyết, Minh Nguyệt đi ở phía sau, thỉnh thoảng chỉ điểm cho Bạch Ly Nhược, hẩn nhận biết cự thạch, hố đất trên đường nói cho nàng biết không sai điều gì, Bạch Ly Nhược kinh ngạc, quay đầu nói “Người làm thế nào biết được?”

Minh Nguyệt mỉm cười “Nghe tiếng gió, khi có chướng ngại vật, tiếng gió sẽ không giống nhau, tỷ như tiếp đây, người hãy tỉ mỉ cảm nhận, là có thể phát hiện ra, gió thổi qua có chút hơi ẩm, chứng tỏ rõ phía trước có vùng nước, càng đi bên trái hơi ẩm càng nặng, nói rõ vùng nước ở bên trái.”

“Người là dùng xúc giác cùng thính giác, quả thật không thể tưởng tượng nổi!” Bạch Ly Nhược cảm thán, cẩn thận tránh vùng nước bên trái.

“Cho nên, trên con đường này, người đi theo ta là đúng!” Minh Nguyệt dịu dàng cười.

“Minh Nguyệt, ta nghĩ, hay là chúng ta cứ trở lại kinh thành trước, nói không chừng, Thần, hần về hoàng cung nhìn Đại nhi trước đây.” Bạch Ly Nhược có chút do dự quay đầu lại, tay nải trong tay trượt xuống đầu vai, áo trắng tóc đen, hai loại màu sắc đối lập lại phụ trợ đem lấy nàng bất nhiễm phạm trần.

Minh Nguyệt gật đầu, thản nhiên nói “Không bằng người cứ nói thẳng ra, là người muốn trở về hoàng cung gặp Đại nhi.”

“Mất ta lại không nhìn thấy gì, gặp được Đại nhi thì phải làm gì đây, chỉ là, ta thật sự vô cùng nhớ hần, hần nhất định cao hơn không ít!” khoe môi Bạch Ly Nhược tươi cười, bắt đầu mơ mộng đến bộ dạng của Huyền Đại ngồi long ỷ.

“Vây giờ, rốt cuộc người có trở về hoàng cung gặp mặt Huyền Đại hay không?” Minh Nguyệt cau mày, tai nghe bốn lộ, cẩn thận lắng nghe không khí động, cỏ động, còn có tiếng bước chân người, tiếng bước chân nhỏ vun, chứng tỏ người tới ám sát.

Bạch Ly Nhược gật đầu, chợt nhớ ra, Minh Nguyệt cũng không nhìn thấy, thản nhiên nói “Đi đi, đi nghe giọng nói của Huyền Đại cũng tốt, nhưng giờ ta đã thế này, không thể để Đại nhi nhìn thấy.”

“Vây thì núp trong bóng tối, len lén nghe tiếng nói của Huyền Đại, sau đó lặng yên không tiếng động rời đi, cứ như vậy được chứ?” Minh Nguyệt khi nói chuyện, lẳng nhuyển trong tay đã giữ ra, Bạch Ly Nhược nghe được, chỉ cảm thấy “vi vu” vang lên mấy tiếng, nhưng nàng không biết, đồng thời với những tiếng vang ấy, đã có nhiều người ngã xuống.

Nàng hơi quay đầu “Tiếng gì vậy? Tuyết rơi sao?”

“Không phải, chỉ là dọn dẹp mấy chướng ngại vật, sợ là chúng ta không thể đi kinh thành luôn được.” Minh Nguyệt thở dài, thu hồi lẳng nhuyển, cổ tay động vài cái, chất lỏng ẩm áp trên lẳng nhuyển tự động rơi xuống.

“Tại sao?” Bạch Ly Nhược lên giọng, không hiểu vì sao hần đột nhiên trở quẻ.

“Ta thiếu chút nữa thì quên mất, ở kinh thành, còn có một người đại đối đầu với người, Tử Y!” Minh Nguyệt tiến lên, viền tai khê nhúc nhích, nơi xa ngày càng nhiều sát thủ vọt tới, hơn nữa những người là đều là sát thủ của tuyệt sát cung trước kia, xem ra, Tử Y không muốn bỏ qua cho Bạch Ly Nhược.

Hần tự tay bắt được bả vai Bạch Ly Nhược, trầm giọng nói “Năm chắc rồi.”

Lời của hần vừa dứt, người đã nhảy lên, Bạch Ly Nhược sợ hãi kêu một tiếng, trở tay bắt lai áo hần, lẳng nhuyển trong tay Minh Nguyệt thỉnh thoảng bay quần lấy nhánh cây bên ngoài để mượn lực, thời gian trong nháy mắt, hai người đã biến mất ở dưới chân núi Tuyết Sơn.

Trên chợ, Bạch Ly Nhược đi lại khó khăn, đám người đi lại nhốn nháo làm nàng dám đi lại, từ khi hai mắt mù cho tới nay, đây là nàng lần đầu tiên đi nhiều như vậy, trước đây đều là Thiên Mạch mang nàng đi theo, cùng nhau hoành tẩu ngang dọc.

Minh Nguyệt kéo tay áo Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói, “Yên tâm đi, chúng ta là người mù, những người trên đường thấy được, sẽ không va vào chúng ta!”

Bạch Ly Nhược gật đầu, ống tay áo bị lôi, có chút bất tiện, nàng thu hồi tay áo, thản nhiên nói “Tại sao muốn đến chợ? Như vậy không phải rất không tiện hay không?”

“Bởi vì có người muốn giết người, đến nơi có nhiều người, bọn chúng không dám trắng trợn động thủ, dù sao Đông xưởng cũng trực thuộc triều đình!” Minh Nguyệt buông lỏng nàng ra, ngược lại có chút không tự nhiên, hần không nhìn thấy nàng, chỉ có thể dùng khứu giác cảm thụ vị trí của nàng, nhưng là khứu giác

cũng không thể tin, thời điểm có gió, hần cảm thấy nàng cách hần rất gần, nhưng hần đi về phía trước, mới biết, nàng ở phía sau rất xa.

Bạch Ly Nhược đi rất cẩn thận, trên đường đi, nàng không thể nào đưa tay đang sờ soạng, chỉ có thể dựa vào cảm giác, từng bước từng bước đi về phía trước, đi vài bước, liền hô một tiếng “Minh Nguyệt, người đang ở đâu?”

Minh Nguyệt nhàn nhạt trả lời “Bên phải phía trước người, người thứ ba chính là ta!”

Bạch Ly Nhược cơ hồ chạy tiến lên, trên đường không biết đụng phải người nào, có người hùng hùng hổ hổ, nàng lại không dám lên tiếng, tiến lên bắt được tay Minh Nguyệt, hấp tấp nói “Vậy thì người cứ kéo ta đi đi.”

Minh Nguyệt gật đầu, trở tay đem lấy bàn tay như cây cỏ mềm mại của nàng bao gọn trong lòng bàn tay hần, quay đầu về phía người đang hùng hùng hổ hổ nói “Mất người mù sao?”

Tên đó trở mắt, nhìn nữ nhân thanh xuân mỹ lệ như thế, miệng há, không biết phải cãi lại làm sao, Minh Nguyệt an ủi Bạch Ly Nhược “Mất hần mù, cho nên đụng phải người, đừng để trong lòng.”

Tên đó phản ứng ngay, nổi giận mắng “Mất người mới mù!”

“Đúng vậy!” Minh Nguyệt gật đầu “Mất ta vốn bị mù, chỉ cần người đối với nữ nhân xinh đẹp này một lần như thế nữa ta sẽ không khách khí như vậy, liền để cho người biến thành người mù thật!”

Lần này tên đó hiểu được ý uy hiếp của Minh Nguyệt, nhìn lên nhìn xuống đánh giá hai người, chỉ thấy nữ nhân xinh đẹp không ngôn ngữ nào có thể hình dung được, nam đẹp không phân biệt được nam nữ, mà tròng mắt của nữ nhân không hề có tiêu cự, mông lung như bị một tầng sương che phủ, nhất thời hiểu được rằng, hai người này đều là người mù.

Hần cười lạnh, tiến lên “Gia ở chỗ này lẩn lộn đã tám năm, nhưng chưa từng gặp qua tiểu sinh cùng nữ nhân xinh đẹp như vậy, lớn tiếng như vậy? Có gia cảnh sao?”

Lời của hần còn chưa nói hết, ngân châm theo bàn tay Minh Nguyệt đã xuất ra, không bất kỳ hoa thức, châm đã cắm vào phía dưới bốn bạch huyết của mắt hần, nam tử bị thương ở trên đất lẩn lộn, kêu thảm thiết “Không nhìn thấy rồi, mắt ta không nhìn thấy rồi!”

Minh Nguyệt thu hồi ngân châm “Ta thay trời thu hồi đôi mắt của người, nhớ kỹ những lời dạy dỗ này!”

Bạch Ly Nhược sợ hãi không dám lên tiếng, Minh Nguyệt lôi kéo nàng đi, chậm chạp đi lên phía trước, nàng túm áo Minh Nguyệt “Minh Nguyệt, người thật sự, chọc mù hần sao?”

239. Cuốn 5 – Chương 239

Chương 239: Sau có sát thủ

“Không, chỉ là dạy dỗ hần một chút, hần chỉ bị mù trong một tháng thôi.” Minh Nguyệt nắm tay Bạch Ly Nhược, quay đầu lại, nhàn nhạt cười.

“Về sau, chúng ta tận lực khiêm tốn, lớn tiếng như vậy, sẽ làm nhiều người hơn chú ý hơn, Tử Y muốn tìm chúng ta, sợ rằng càng thêm đơn giản.” Bạch Ly Nhược nhỏ giọng, cúi đầu, khẽ nói.

“Sai rồi, chúng ta phải lớn tiếng một chút, càng lớn tiếng càng tốt, như thế Tử Y muốn tìm chúng ta, quả thực dễ như trở bàn tay, nhưng chúng ta thu hút mọi người, nàng muốn giết chúng ta dưới con mắt của mọi người, liền có chút khó khăn.” Minh Nguyệt mỉm cười, lôi kéo Bạch Ly Nhược đi về phía trước.

“Trời đã tối rồi, chúng ta tìm một chỗ ở, ngày mai sẽ lên đường.” Minh Nguyệt nhàn nhạt nói rồi kéo tay Bạch Ly Nhược cùng nhau đi. Hần đứng lẳng lặng ở ven đường, tựa hồ như đang chờ đợi cái gì, bước chân

vội vàng của một người đi tới bên cạnh hai người, Minh Nguyệt lôi kéo Bạch Ly Nhược, liền đi theo người này.

Chốc lát, hai người tìm đến một nhà trọ, tìm nơi để ngủ trọ, Bạch Ly Nhược cũng ngạc nhiên hỏi: “Người là làm sao biết nơi này là nhà trọ? Đừng nói là, lại chỉ bằng dùng khứu giác cùng thính giác?”

“Là do người vừa rồi dẫn chúng ta tới đây.” Minh Nguyệt nhàn nhạt đáp trả, đưa Bạch Ly Nhược vào một gian phòng hảo hạng, hần kiểm tra cửa sổ hậu xong, nhẹ giọng nói “Người phong trần mệt mỏi, bước chân vội vàng, từ lúc đi bên cạnh ta, ta biết người lâu rồi chưa đi nhiều như vậy, chắc hẳn muốn tìm một nơi nào đó ngủ trọ, cho nên chúng ta đi theo hần đi, khẳng định không sai.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu mà thở dài, hai mắt đều là người mù, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

“Người cũng không cần cảm thấy hối tiếc, làm người mù có thể đạt được trình độ như ta, không có mấy thập niên tu vi và nội lực, sẽ làm không được.” Minh Nguyệt cười tự giễu, đứng ở ngưỡng cửa, mắt nhìn phương hướng của Bạch Ly Nhược, có chút do dự nói “Người có thể nói cho ta biết, đáng đáp của người như thế nào có được không?”

Bạch Ly Nhược sửng sốt, đột nhiên phát hiện, bọn họ biết nhau đã lâu như vậy, nàng biết hần trông như thế nào, nhưng hần lại không biết nàng trông như thế nào, nàng cúi đầu, thần nhiên nói “Đáng đáp, giống mọi người thôi, có mũi có mắt, chỉ là mắt giờ đã không nhìn thấy, ta cũng không rõ lắm, mắt đã không còn nhìn thấy, hai mắt vẫn còn trắng đen hay đã trở thành hai hắc động dọa người.”

Minh Nguyệt khẽ mỉm cười, đưa tay nói “Tới đây, ta giúp người xem một chút, con mắt của người, rốt cuộc là còn trắng đen, hay là hắc động dọa người.”

“Người thấy bằng cách nào?” Bạch Ly Nhược bật thốt lên, sau đó có chút hối hận, đột nhiên phát lên nàng bình thường dùng ngón tay nhìn Phong Mạc Thần, rừ mí mắt xuống, bắt đầu trầm mặc.

“Người yên tâm, ta đối với người, không có ý tứ gì khác, ta chỉ muốn biết, người ta bảo vệ, rốt cuộc trông như thế nào.” Minh Nguyệt mỉm cười tiến lên, đi tới bên cạnh Bạch Ly Nhược, đôi tay vuốt ve bả vai nàng, sau đó chậm rãi dời đến bên trên, nơi đầu tiên ngón tay mảnh khảnh mơn trớn là lông mày nàng, tiếp theo là mắt, cau mày nói “Mắt đẹp như vậy, lại mù mất rồi, thật là đáng tiếc, khó trách sư huynh vẫn luôn muốn giúp người khôi phục ánh sáng.”

Bạch Ly Nhược không có nói chuyện, mặc cho ngón tay của hần lướt qua chóp mũi của nàng, hần mỉm cười nói “Mũi của người, cũng rất thanh tú, cùng sư huynh rất xứng đôi.”

Ngón tay của hần đi tới môi của nàng, cảm giác ấm áp, khiến tay hần rõ ràng co rúm lại một chút, thở dài nói tiếp “Miệng của người, hình dáng rất đẹp, nhưng là không đủ đầy đặn, người ta nói, người môi mỏng tương đối bạc tình, người nhất định, là một người bạc tình.”

Bạch Ly Nhược kéo tay hần xuống, không mẫn không nhạt nói “Môi Phong Mạc Thần, mới thật sự là mỏng, người cảm thấy, hần là người bạc tình sao?”

“Bạc tình.” Minh Nguyệt mỉm cười “Hần chỉ si tình với một người thôi, còn đối với những người khác, vẫn luôn bạc tình.”

Bạch Ly Nhược buồn cười ngược mắt, lông mi nồng đậm nháy mắt “Tại sao lại nói như vậy?”

“Hần lấy ta làm mồi nhử để bắt Người áo đen, cho nên hần bạc tình đối với đồng môn sư đệ; hần không để ý mệnh lệnh của Tử Y, cứu người nhiều lần, cho nên hần đối với mẫu thân mình cũng bạc tình; hần cũng không để ý tới khẩn cầu của Huyền Đại mà đến Tuyết Sơn chăm sóc người, cho nên đối với hài tử của mình, càng thêm bạc tình; bạc tình hơn nữa là, hần vứt bỏ Sở quốc, muốn mỹ nhân, không cần giang sơn, đối với dân chúng trong thiên hạ, hần thật sự là người bạc tình nhất trong bạc tình.” Minh Nguyệt mị con mắt, khóe môi nhấc lên một nụ cười khói mù.

“Cái gì người cũng không hiểu, cho nên mới nói hần như vậy, khi hần còn nhỏ, Hoa Hình lãnh khốc giáo dục hần lớn lên, Hoa Hình căn bản không yêu thương hần, chỉ yêu quyền thế, luôn sử dụng âm mưu lập nên kế hoạch cuộc sống của hần cho đến bây giờ, có lúc, ta đã suy nghĩ rất nhiều, lúc nhỏ hần đã trải qua cuộc sống khổ cực ra sao mà lại trở thành một người có tính tình lạnh lùng đậm bạc như bây giờ.” Bạch

Ly Nhược chậm rãi nói ra, suy nghĩ đắm chìm trong hồi ức, nàng nhớ tới hần chịu hết khổ cực này đến cực khổ khác, nhớ tới tuần dung luôn ẩn nhẫn chứ không bao giờ giải thích, nhớ tới ánh mắt sáng chói của hần lúc bị thương, nhớ tới vẻ mặt mỗi lần muốn nói lại thôi của hần.

Minh Nguyệt thở dài “Xem ra, ngươi thật sự rất yêu hần, so với trong tưởng tượng của ta, còn nhiều hơn rất nhiều!”

“Minh Nguyệt, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, Thần hần rốt cuộc đã đi đâu? Ta không tin, hần rời khỏi ta, chúng ta rất vất vả mới có thể giải khai toàn bộ khúc mắc!” Bạch Ly Nhược nói chân thành, mắt nhìn phương hướng của Minh Nguyệt.

“Đi một nơi đối với hần có lợi nhất, về sau hần có thể sẽ quên ngươi, độc của hần cũng sẽ được giải trừ, sẽ là một vị đế vương anh minh nhất của Sở quốc, Bạch Ly Nhược, ngươi có quên được hần hay không?” Minh Nguyệt cơ hồ cầu khẩn nhìn Bạch Ly Nhược, thanh âm thấp đến không thể thấp nữa.

Bạch Ly Nhược kiên định lắc đầu “Không thể.”

Minh Nguyệt thở dài, “Hai người các ngươi, thật sự là quá quật cường làm cho người ta cực kỳ phần nổi, khó trách Tử Y vẫn luôn muốn tìm biện pháp giết ngươi.”

“Ta tin tưởng, nếu Tử Y thật sự giết chết ta, Thần hần cũng sẽ không thể là một vị hoàng đế tốt, hai chúng ta, đã từng cam kết, sống chết gắn bó.” Bạch Ly Nhược ung dung mỉm cười.

Minh Nguyệt thở dài lần nữa, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, giữa đầu trầm tư một lát, đột nhiên, lẳng nhuyển trong tay xuất ra, cửa sổ “Bùm” một tiếng bị mở ra, hần lạnh lùng nói “Ngươi nghe thấy chưa? Bạch Ly Nhược chết, Phong Mặc Thần cũng sẽ không sống một mình, cho nên, không nên đi theo chúng ta nữa!”

Mặc Bạch Ly Nhược bình tĩnh, nàng cũng không biết bên ngoài cửa sổ có người, nhưng do đi theo Minh Nguyệt đã lâu, cũng biết từ trước đến giờ hần làm việc xuất quỷ nhập Thần, hiểu được rồi, cho nên cũng không lạ lẫm.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng cười của nữ tử, giấu cột bén nhọn, tiếp theo một đạo gió lạnh, trong phòng có thêm một người, một nữ tử đã trung niên là Tử Y, ăn mặc nam trang, mặc dù trên năm mươi tuổi, vẻ đẹp vẫn tự nhiên như cũ, nàng lạnh lùng nói “Khá lắm Minh Nguyệt, ngươi lừa gạt được Bạch Ly Nhược rồi, lại không gạt được ta, Thần nhi mất tích sau khi gặp ngươi, ngươi còn muốn nguy hiểm sao đây?”

240. Cuốn 5 – Chương 240

Chương 240: CÓ THỂ TIN AI

Tử Y vươn người một cái, kích động tiến lên cửa sổ, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt chăm chú, mặt trầm xuống nói “Minh Nguyệt, cuối cùng ngươi có thân phận gì, tại sao muốn hại Thần Nhi như vậy?”

Đôi mi thanh tú của Bạch Ly Nhược cau chặt, trợn mắt có chút mờ mịt, nhưng nàng không thấy được gì cả, cũng như nàng không biết được cuối cùng Minh Nguyệt là dạng người nào, Tử Y là địch hay là bạn, nàng co rúm người lùi lại phía sau vài bước, rời xa phạm vi khống chế của Tử Y và Minh Nguyệt.

Tử Y xoay người nhìn Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói “Bạch Ly Nhược, quả thật ta rất muốn giết ngươi, nhưng hiện tại sống chết của Thần Nhi còn chưa rõ, ta tất phải mượn lực lượng của ngươi tìm ra Thần Nhi, ngươi theo ta hồi cung, sau khi tìm được Thần Nhi, ta sẽ không ngăn cản ngươi nữa.”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược khẽ biến động, bình tĩnh đứng ở đó, tựa hồ lại do dự cái gì, Minh Nguyệt cau mày nói “Ly Nhược, hiện tại bên ngoài khách điểm mai phục ít nhất hơn hai mươi tên sát thủ Đông Xưởng, ngươi không nên tin bà, bà chỉ muốn Linh Đang Biệt Ly trên người ngươi, sau đó đi tìm Phong Mặc Thần.”

Tử Y cười lạnh, lạnh lùng nói “Ly Nhược, chúng ta mới đúng là người một nhà, Thần Nhi bị hấn hại, người ngàn lần không nên tin hấn.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, không rõ chân tướng, run giọng nói “Minh Nguyệt, người sau cùng gặp Thần là người, người nói cho ta biết, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

Minh Nguyệt lạnh giọng “Chắc chắn ta không hại sư huynh của ta, Bạch Ly Nhược, người sẽ hối hận khi tin Tử Y, bà nhiều lần muốn giết người, trên đường đều là ta bảo vệ cho người, người quên rồi sao?”

“Bạch Ly Nhược, chẳng lẽ người không muốn cùng ta hóa thù thành bạn sao? Đừng quên, ta là mẫu thân của Thần Nhi, Huyền Đại còn ở trong cung chờ người.” Tử Y tiến lên một bước, dùng ánh mắt hung hăng nhìn Bạch Ly Nhược.

Đồng thời Minh Nguyệt tiến lên, giữa lông mày ngưng trọng, lạnh giọng nói “Bạch Ly Nhược, nếu người tin bà, thì cô phụ nỗi khổ tâm của sư huynh.”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt, run rẩy nói “Các người đều tâm mềm, ta không tin tưởng bất cứ ai.”

Tử Y thở dài “Ly Nhược, trước kia là ta không đúng, Thần Nhi quá mức si mê người, cho nên ta mới lần lượt nghĩ biện pháp loại bỏ người, về sau hấn không như vậy nữa, người đi theo ta đi, chúng ta đi tìm Thần Nhi, trở về hoàng cung, hòa thuận sống cùng nhau.”

Bạch Ly Nhược hơi cuối đầu, môi run lên vài cái, Minh Nguyệt tiến lên, muốn bắt lấy cánh tay nàng, lại bị nàng né được.

“Ly Nhược, người tin bà phải không?” Minh Nguyệt lộ rõ thần sắc thụ thương, tay hấn cứng đờ ở không trung, bất khả tư nghị* cau mày. (*Bất khả tư nghị: không thể tưởng tượng được, khó tin).

Bạch Ly Nhược hơi trấn định một chút, thông thả tiêu sái đến bên cạnh Tử Y “Mẫu hậu, thật sự người có biện pháp tìm ra Thần sao?”

Tử Y mỉm cười cầm tay Bạch Ly Nhược “Người yên tâm, chỉ cần chúng ta mang theo người rời khỏi, nhất định có thể tìm ra Thần Nhi.”

Minh Nguyệt không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng đó, mặc cho Tử Y mang Bạch Ly Nhược bay ra ngoài, mãi cho đến khi ngọn nến trong phòng hết, căn phòng trống không bị bóng tối bao phủ, hấn mới thở dài một tiếng đóng lại cửa sổ.

Bạch Ly Nhược đi theo Tử Y đi đến một trấn trong rừng vùng ngoại ô, sát khí càng ngày càng nặng, nàng có chút bất an “Mẫu hậu, sát thủ Đông Xưởng đều ở trong này sao?”

“Đúng vậy, bọn họ ở trong này chờ mệnh lệnh.” Tử Y nhàn nhạt, khóe môi vẽ ra một nụ cười quỷ dị, trong cánh rừng âm u lạnh lẽo, chỉ có ánh đao dưới trăng chiếu rọi gương mặt Tử Y, thâm sâu khó lường.

Chỉ là Bạch Ly Nhược không nhìn thấy toàn bộ xơ xác tiêu điều này, nàng chỉ đỡ tay Tử Y, có chút u oán nói “Mẫu hậu, Thần đã từng phái người hồi cung, lấy Thiên Sơn Tuyết Liên, nhưng trên đường bị người Đông Xưởng bắt cóc.”

“Người yên tâmđợi khi tìm được Thần nhi, thiên hạ sẽ tự nhiên đưa Tuyết Liên cho người.” Tử Y lạnh nhạt, buông tay Bạch Ly Nhược ra, tự động ngồi cùng với sát thủ Đông Xưởng nói “Sao rồi, tra được gì không?”

“Chủ thượng, chỉ tìm được một nha đầu tên là A Nhã, ả cũng tìm kiếm hoàng thượng khắp nơi.” Trong bóng đêm, âm thanh lạnh giá truyền đến, Bạch Ly Nhược chỉ cảm thấy rất quen thuộc, nhưng mà bởi vì người đó dùng nội lực thay đổi giọng nói, nhất thời nàng không nhận ra thật sự là ai.

“Đi theo nha đầu kia, có lẽ nàng có thể tìm ra Thần nhi.” Tử Y lạnh lùng, xoay người nói với Bạch Ly Nhược “Bây giờ người có thể mang Linh Đang trên người người ra chưa? Chỉ có Linh Đang này mới có thể nói cho chúng ta biết, rốt cuộc Thần nhi ở chỗ nào:

“Linh Đang chỉ có chút cảm ứng, cũng không thể nói cho ta biết Phong Mạc Thần ở đâu.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, cảm giá có chút hơi ẩm, nàng đi đến đồng lửa.

“Hiện tại Linh Đang ở đâu?” Tử Y nhíu mày, có chút không tin nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược giờ Linh Đang trên cổ tay mình, nàng ngồi xổm xuống, cầm đũa trên đầu gối, thản nhiên nói “Mẫu hậu, hiện tại người đưa Tuyết Liên cho ta đi, chúng ta trao đổi, ta cho người Linh Đang, người cho ta Tuyết Liên, dù sao Tuyết Liên cũng không trị khỏi mắt của ta, người cũng không cần quá lo lắng.”

Tử Y cười lạnh “Trị không được mắt của người, vậy người vẫn còn cần Tuyết Liên làm gì?”

“Có Tuyết Liên, vẫn tốt hơn không có.” Bạch Ly Nhược buông cánh tay xuống, hờ dôi má trên đồng lửa, ánh lửa chiếu rọi đôi má trắng nõn của nàng đỏ bừng, sợi tóc phiêu lãng trong hơi nóng, thê thảm cô linh.

“Chỉ như vậy?” Tử Y có chút không tin cất cao giọng, nàng cơ bản không tin tưởng bà, lại đi theo bà, xem ra nàng cũng không dễ bị lừa gạt như vậy.

“Không phải, ta còn muốn, sau khi người tìm được Thần, mang hắc đến gặp ta.” Bạch Ly Nhược lạnh giọng, ánh mắt âm đạm bị ánh lửa nhuộm đỏ, nàng lui thân mình bên cạnh đồng lửa như một con thỏ nhỏ khát cầu ẩm áp.

Dường như Tử Y có chút ra, vì sao Phong Mạc Thần si mê nữ tử này, thông thả gật đầu nói “Có thể, ta đáp ứng người, cho người Tuyết Liên, mang Thần nhi đến gặp người, nhưng ta muốn nghiệm chứng Linh Đang Biệt Ly của người.”

Bạch Ly Nhược thông thả, gỡ Linh Đang trên cổ tay xuống, nàng cầm Linh Đang trong gió đêm, Linh Đang tựa hồ có chút sức sống, ba viên Linh Đang từ từ tụ lại một chỗ, vậy đỡ viên chính giữa kia, viên chính giữa kia lại chỉ vào phía Đông Nam xa xa, nàng mím môi nói “Thần chắc đang ở phía Đông Nam.”

Tử Y nhíu mày “Phía Đông Nam là Tây Lương quốc, chẳng lẽ Thần Nhi ở Tây Lương?”

“Ta không biết, nhưng trước đây, quả thật Tây Lương quốc phái thích khách đến ám sát Thần, tất cả mọi chuyện phát sinh sau khi Minh Nguyệt đi Tây Lương về.” Bạch Ly Nhược đem Linh Đang giao cho Tử Y.

Tử Y gật đầu cười lạnh “Khó trách người tin tưởng ta, cùng đi với ta đi.”

“Hiện tại, người sẽ không giết ta đúng không?” Về mặt Bạch Ly Nhược đậm nhạt.

241. Cuốn 5 – Chương 241

Chương 241: CỐ NHAN TIỂU NGỌC

“Chắc chắn không, mà còn sau này ta cũng sẽ không giết người nữa, yên tâm đi.” Tử Y cười lạnh, giết nàng, thật là hạ sách, bà làm cho Phong Mạc Thần rời bỏ bà.

Bạch Ly Nhược gật đầu, Tử Y quay đầu “Ồ trong này, người phải cẩn thận, trong rừng thường xuyên có dã thú.”

“Mẫu hậu, người quên, không đưa Tuyết Liên cho ta” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, y phụ bay trong gió, tay áo phất phơ.

“Đưa Tuyết Liên cho nàng.” Tử Y nghiêng đầu ra hiệu, bên cạnh có người tiến lên, giao một hộp gỗ cho Bạch Ly Nhược.

Tử Y nhìn Linh Đang trong tay, hướng tới phương hướng Linh Đang chỉ bảo, sát thủ Đông Xưởng từ từ lui lại, chỉ để lại Bạch Ly Nhược đứng ở bên cạnh đồng lửa.

Nửa ngày, trong rừng yên lặng không một tiếng động, yên giống như một cây trâm rơi xuống cũng có thể nghe thấy, nàng mò mẫm ngồi xuống, tựa vào gốc cây lớn, giọng nói lạnh lùng “Minh Nguyệt xuất hiện đi.”

Bóng cây lắc lư, từ trên cây, Minh Nguyệt phiêu nhiên hạ xuống, hắc đứng ở đó, bình tĩnh cảm thụ hơi thở Bạch Ly Nhược, trầm giọng nói “Dường như người không vui?”

“Ta nên vui sao?” Bạch Ly Nhược hỏi lại, thong thả nhướng mày, thế giới tối đen, nhìn không thấy ánh mặt trời.

“Ít nhất, chúng ta dẫn Tử Y rời đi, về sau bà cũng không còn theo đuôi chúng ta.” Minh Nguyệt ngồi xuống, cầm nhánh cây cời lửa, có ánh lửa lấp lóp rung động, hắt ném Mộc Côn Đồng vào lửa.

“Chờ bà phát hiện, Linh Đang là giả, sợ là chúng ta sẽ không nhẹ nhàng như vậy.” Tay Bạch Ly Nhược chống cằm.

“Đến khi bà phát hiện Linh Đang là giả, bà đã ở Tây Lương xa xôi, chúng ta hoàn toàn trái ngược, đương nhiên bà tìm không thấy Phong Mạc Thần, cũng tìm không thấy chúng ta.” Minh Nguyệt mỉm cười, thâm đắc ý vì mưu kế của mình.

“Cơ bản là người biết tung tích Phong Mạc Thần, Minh Nguyệt, vì sao người muốn giấu Phong Mạc Thần đi?” Bạch Ly Nhược nghiêm nghị đứng lên, cắn răng phẫn hận, hô hấp kịch liệt.

Minh Nguyệt che dấu dung mạo đang muốn cười lên, thản nhiên nói “Ly Nhược, người theo Phong Mạc Thần, chủ ý là hữu duyên vô phận, tội gì mạnh mẽ cầu như vậy?”

“Ta không muốn thảo luận vấn đề này nữa, ta chỉ biết rằng, Thần ở đâu, cuối cùng hắt có sao không?” Bạch Ly Nhược gần như gầm thét ra tiếng, kích động cắn môi, nằng không rõ, vì sao mọi người đều chia rẽ bọn họ, bọn họ trải qua nhiều việc như vậy còn chưa đủ sao?

“Trước tiên người ở chung với ta, ta sẽ mang người đi tìm Phong Mạc Thần, sau đó, người phải chết tâm rồi xa hắt, sau này cũng không quay trở lại cuộc sống của hắt nữa.” Minh Nguyệt kiên định đứng lên, chăm chú nhìn Bạch Ly Nhược, hắt cảm nhận được cơn tức giận của nằng.

“Nếu ta không đáp ứng thì sao?” Giọng Bạch Ly Nhược cắn hận, lui về sau mấy bước, nheo mắt lại, muốn uyên qua bóng đêm dày đặc nhìn ra tâm tư Minh Nguyệt.

“Người nhất định đáp ứng, nếu không thì, cả đời người cũng không gặp được sư huynh.” Minh Nguyệt lạnh giọng, khuôn mặt tuần tú mang theo một loại sát khí.

“Minh Nguyệt, tại sao, tại sao đối với ta như vậy?” Bạch Ly Nhược lắc đầu, miệng thở dốc.

“Ly Nhược, ta sẽ dẫn người đi, nghĩ ra cách chữa khỏi ánh mắt của người, sau đó để người gặp sư huynh, chính mình suy nghĩ quyết định sau cùng đi.” Minh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, xoay người xuất chưởng, tiêu diệt đồng lửa trong rừng, thản nhiên nói “Đi thôi, về khách điểm trước, người ăn Tuyết Liên vào.”

Trên đường Bạch Ly Nhược không nói gì, Minh Nguyệt muốn kéo nằng, lại bị nằng tránh được, cảm nhận được tức giận của nằng, Minh Nguyệt cười khổ “Ly Nhược, còn nhớ trước kia ta đã nói gì với người không? Dùng tâm của người cảm thụ, con người có đôi khi thật sự bị ép vào chuyện bất đắc dĩ, chúng ta tất phải chấp nhận.”

“Nếu ta không nhớ thì đã không tin người, chấp nhận đi theo người, mặc cho người sắp đặt.” Bạch Ly Nhược lạnh giọng, đi tới vài bước, thiếu chút nữa vấp vào mấy cây, nằng đỡ lấy một cây lớn bên cạnh, hơi hơi thở dốc.

Minh Nguyệt đưa ra lẳng nhuyển “Ta không có sắp đặt người, chờ khi người gặp sư huynh, người sẽ hiểu được, là vận mệnh sắp đặt các người.”

Bạch Ly Nhược nắm lấy lẳng nhuyển, Minh Nguyệt đi ở phía trước, hai người một trước một sau tiêu sái đi ra khỏi cánh rừng, rạng sáng, bóng đêm đều bị ánh ban mai xua tan, chỉ là hai người đều không nhìn thấy, vẫn chỉ là bóng đêm như cũ, thong thả đi về khách điểm.

Sau khi ăn Tuyết Liên, ánh mắt Bạch Ly Nhược không chút khởi sắc, nằng nhớ tới lời nói của Minh Nguyệt, cho dù tìm ra Tuyết Liên khắp thiên hạ, cũng chỉ là như muối bỏ biển, tình huống này, hắt còn có biện pháp gì giúp nằng thấy lại ánh sáng chứ?

“Người không cần nhụt chí, Thiên Sơn Tuyết Liên này, hiện tại vô dụng, đến lúc đó sẽ phát huy kỳ diệu.” Minh Nguyệt hiểu rõ tâm tư Bạch Ly Nhược, lạnh nhạt giải thích.

“Nơi người muốn dẫn ta tới, rốt cuộc là ở đâu?” Bạch Ly Nhược tuyệt không quan tâm hai mắt của mình, ngược lại, nàng quan tâm Phong Mạc Thần, lâu như vậy, không biết hắn có sao không, người rốt cuộc ở đâu.

“Qua khỏi vùng đất Bắc Mạc, đến một thôn xóm hoang dã.” Minh Nguyệt mỉm cười, phun ra cái tên khiến người khác kinh sợ.

Bạch Ly Nhược ngó ra, vùng đất Bắc Mạc cực kỳ hoang vắng, căn bản là không có người ở, nơi đó bốn mùa ẩm ướt, khí hậu nóng bức, toàn bộ dã thú độc vật tụ ở đó, người bình thường cơ bản không dám đến đó, hắn lại muốn dẫn một người mù như nàng đi qua đó ư?

Nàng không hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng suy nghĩ mục đích của hắn, nàng không tin, hắn sẽ vì nàng mạo hiểm đi Bắc Mạc, chỉ vì để cho nàng thấy được ánh sáng, hai người bọn họ, có khả năng chết ở nơi đó là rất lớn.

*****__

Lúc Phong Mạc Thần tỉnh lại, là vào ban ngày, ánh mặt trời chiếu khiến hắn mở mắt không được, toàn thân hắn đều đau đớn, đặc biệt là đầu, giống như bị kim đâm, hắn lẳng lặng đánh giá bốn phía.

Phát hiện chính mình đang ở một căn phòng trúc, giường cũng là giường trúc mát rượi, trên vách tường treo một cung tiễn và da thú, căn phòng lịch sự tao nhã, trong gian phòng đặt một cái bàn bốn góc, bàn và ghế toàn bộ đều dùng trúc tạo thành.

Hắn thông thả khởi động thân thể, phát hiện ngoài ngực có chút đau đớn, thì không có gì có gì khác, cúi đầu nhìn y phục chính mình, là mọi loại vải bố thô, làn da hắn rất khó chịu, hắn khẽ nhú mày, nơi này là đâu, vì sao Minh Nguyệt đẩy hắn xuống vách núi?

Theo phòng trúc xuất hiện một nha đầu, tiểu nha đầu khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nàng cúi đầu vừa đi vừa hát, nút thắt đai lưng đơn giản, ống quần nửa xắn lên, nửa buông xuống, vừa thấy hắn ngồi ở đó nhìn nàng, đột nhiên giống như gặp quỷ, hét chói tai chạy đi.

Nửa ngày sau, tiểu nha đầu theo một người nam tử trung niên ăn mặc như người săn bắn, gương mặt nam tử vuông vức hiện lên hạo nhiên chính khí, vừa thấy Phong Mạc Thần, sang sảng cười to “Tiểu tử mạng người thật lớn, ngã xuống vách núi Tuyết Sơn cao như vậy, vừa vịn lại bị treo trên cành cây, trùng hợp ta mang nha đầu này ra ngoài mua sắm, cứu được người.”

Phong Mạc Thần khẽ nhú mày, sự việc này cũng quá khéo đi, mà hắn vẫn không thể tưởng được, vì sao hắn bị Minh Nguyệt đẩy xuống, mà còn, vì sao hắn ở Tuyết Sơn, trầm mặc, không nói một lời.

Người thợ săn tiến lên, vỗ vai Phong Mạc Thần nói “Người yên tâm, thân người trúng kỳ độc, ta có cách giải, mà còn gân mạch của người, ta cũng có thể có cách giúp người khôi phục, chỉ là, người phải cưới nha đầu diên này của ta.”

Người thợ săn một tay túm lấy tiểu nha đầu phía sau, tiểu nha đầu không chút thẹn thùng, dùng ánh mắt đánh giá Phong Mạc Thần, nàng phóng khoáng vươn tay “Xin chào, ta tên là Nhan Tiểu Ngọc, đến từ thế kỷ 21, có cơ hội gặp cho người, ta thật rất vui.”

242. Cuốn 5 – Chương 242

Chương 242: ĂN ĐỒ NGỌT KHÔNG?

Phong Mạc Thần chờ, hắn nhìn bàn tay trắng nõn xinh xắn của Nhan Tiểu Ngọc, sắc mặt khẽ biến động, vì sao trong trí nhớ, có một đôi tay nhỏ mềm mại mảnh khảnh, luôn luôn lạnh lẽo sờ sờ phía trước, ngực có chút chua xót, môi hắn mím thành một đường thẳng, không nói một lời.

Người thợ săn đẩy tay nha đầu “Nha đầu, đừng náo loạn, người làm người ta sợ.”

Nhan Tiểu Ngọc le lưỡi, người thợ săn ôm quyền nói “Tiểu tử, nếu cứu người, ta và người phải trở thành người một nhà, nha đầu này là khuê nữ duy nhất của ta, một năm trước giận dữ đi ra ngoài, đầu bị thương, cho nên luôn nói hươu nói vượn, trước tiên các người cứ ở chung một thời gian, nếu hợp nhau, ta sẽ trị thương giải độc cho người.”

Sau khi Nhan Tiểu Ngọc nghe vậy, không vui nói “Phụ thân, tại sao người lại như vậy? Bây giờ ta muốn người trị thương giải độc cho hân.”

“Nha đầu ngu” Người thợ săn trừng mắt liếc Nhan Tiểu Ngọc một cái, nhìn Phong Mạc Thần nói “Tiểu tử, người đừng để ý, độc của người cần chi bảo gia truyền của chúng ta mới có thể giải được, mà thương tích của người, cũng tất phải võ học gia truyền của ta mới có thể khỏi hẳn, cho nên trước khi chúng ta trở thành người một nhà, tha thứ cho ta không thể lấy ra cho người.”

“Cái này không phải là bức hôn sao.” Nhan Tiểu Ngọc dậm chân, tuy nàng cực kỳ thích nam tử tuyệt mỹ trước mắt, nhưng mà nàng cũng không cần dùng thủ đoạn ti tiện này.

Người thợ săn lại trừng mắt liếc Nhan Tiểu Ngọc một cái, xoay người rời khỏi.

Phong Mạc Thần lắc đầu nhàn nhạt nói “Đa tạ cô nương giúp đỡ, ta không sao.”

Nhan Tiểu Ngọc ngồi xuống bên cạnh Phong Mạc Thần, ngẩng lên khuôn mặt ngây thơ tươi cười nói “Trước kia cha ta làm quan triều đình, tuy là nhất danh võ tướng, nhưng không được trọng dụng, không ra được chiến trường, về sau mang theo ba người huynh muội chúng ta ẩn cư tại đây, hân nói chuyện thô tục một chút, người ngàn lần bỏ qua cho.”

Phong Mạc Thần khẽ lắc đầu, có chút kỳ quái hỏi “Cha người làm quan ở đâu? Vì sao không được trọng dụng?”

“Không biết, ở Tây Lương làm một võ tướng thông thường, không lâu được cao nhân chỉ điểm, đi kinh thành một chuyến, kết quả cứu được người, đúng rồi, người tên gì?” Nhan Tiểu Ngọc cười si tình, nhìn Phong Mạc Thần, thiếu chút nữa nước miếng chảy ra ngoài.

Phong Mạc Thần rũ mắt xuống, thản nhiên nói “Ta tên là Phong Mạc Thần.”

Hân cũng không nói thân phận của mình, hân đã bắt đầu hiểu được lý do Minh Nguyệt đẩy hân xuống Tuyết Sơn, có thể Minh Nguyệt đã sớm biết, người Tây Lương này là cơ hội duy nhất có thể cứu hân, nhưng lại rất rõ ràng, người này không dễ dàng cứu người, cho nên Minh Nguyệt đã nghĩ ra cách này.

“Cha ta tên là Hán Tam, là người Tây Lương, thật ra ta không phải là con gái của hân, ta đến từ thế kỷ 21, chỉ là hình dáng rất giống con gái hân, nên bị con hân bắt về làm con gái của hân.” Nhan Tiểu Ngọc mỉm cười, vì sao không ai tin nàng, nàng vừa nói ra thân phận thật sự của mình, đã bị cho rằng đầu bị thương nên hồ ngôn loạn ngữ.

Phong Mạc Thần mỉm cười nhìn nàng dịu dàng, hân mím môi, chỉ cười không nói.

“Ta biết, người cũng cho rằng ta đang nói mê, aizzzz, khắp thiên hạ, không ai tin ta, có lẽ có một ngày, con gái thật sự của hân quay về, bọn họ mới có thể hiểu được, nhưng có lẽ rồi cuộc con gái hân cũng không trở về, ta chỉ có thể cả đời làm Nhan Tiểu Ngọc.” Đôi mi thanh tú của Nhan Tiểu Ngọc cau chặt, tức giận nhìn váy xanh da trời của mình.

“Người ở thế kỷ 21, tên là gì?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn Nhan Tiểu Ngọc ảo não, chỉ cảm thấy buồn cười.

Nhan Tiểu Ngọc nhảy dựng lên, bắt lấy cánh tay Phong Mạc Thần nói “Người tin ta? Người thật sự tin tưởng ta?”

Phong Mạc Thần gật đầu, khóe môi vẫn có ý cười nhẹ, Nhan Tiểu Ngọc càng nhảy cao hơn, làm ra một tư thế chiến thắng, nàng giữ chặt tay Phong Mạc Thần “Đi, ta dẫn người đi xem đồ tốt, thời đại này tuyệt đối không có nha.”

Phong Mạc Thần cười, đứng dậy xỏ giày vào, tùy cho Nhan Tiểu Ngọc lôi kéo hân đi khuê phòng của nàng, nhìn phòng nàng rồi tung, có cung sẵn, về mặt hân tối sầm, Nhan Tiểu Ngọc có vẻ ái ngại nói “Trong phòng

có hơi loạn...”

Phong Mạc Thần cầm lấy một tiểu cung tinh xảo, thử co dãn một phen, tốt hơn thứ bình thường “Cái này là người làm hả?”

“Đúng vậy đó, ta muốn bắn chim, trên cây có một đám chim, luôn ầm ĩ khiến ta ngủ không được.” Nhan Tiểu Ngọc tìm kiếm khắp phòng, sau đó nàng tìm ra một cái túi lớn màu đen quái dị, mặt trên còn có một dấu hiệu “NIKE”, nhưng mà Phong Mạc Thần không biết được, hắn chỉ tò mò nhìn Nhan Tiểu Ngọc lấy một cái hộp từ trong túi ra, sau đó mở tờ giấy vàng bao bên ngoài.

“Người ném đi, cái này ăn ngon lắm, đáng tiếc nhanh hết quá.” Nhan Tiểu Ngọc đem chocolate đưa cho Phong Mạc Thần, đôi mắt ngập tràn chờ mong.

Phong Mạc Thần cầm lấy, rất cẩn thận ném một cái, sau đó mày rậm cau chặt, Nhan Tiểu Ngọc thấy biểu tình của hắn, có chút thất vọng nói “Ăn không ngon sao?”

Phong Mạc Thần gật đầu, buông Chocolate xuống, thản nhiên nói “Tàm tạm.”

Nhan Tiểu Ngọc lấy thứ còn lại trong túi ra, toàn bộ là kẹo và đồ ăn vặt gì đó, nhìn mấy chữ dính trên giấy đóng gói, ngực Phong Mạc Thần chợt lóe lên một nơi nào đó, hình như là một động tĩnh, hắn run giọng nói “Người cực kỳ thích ăn đồ ngọt sao?”

Nhan Tiểu Ngọc ngồi ở trên giường, bắt đầu lật chuyển túi, gật đầu nói “Đúng đó, ta thích, nhưng mà nơi này không có gì ngon.”

Phong Mạc Thần hơi hơi ngứa đầu, trong trí nhớ, cũng có người con gái thích ăn đồ ngọt, nhưng nàng là ai, vì sao không nghĩ ra?

Nước vong xuyên, ở chỗ vong tình, Phong Mạc Thần chỉ cảm thấy nước chua không ngừng dâng lên, rốt cuộc hắn quên cái gì, hắn chỉ nhớ rõ, Minh Nguyệt đẩy hắn xuống vách núi, trong ngực hắn còn có vong xuyên châm.

Nhan Tiểu Ngọc thấy biểu tình hắn phức tạp, đứng lên đẩy đẩy hắn nói “Người suy nghĩ cái gì? Lại đây, cho người xem thứ này.”

Phong Mạc Thần cúi đầu, nhìn Nhan Tiểu Ngọc chỉ đứng đến vai hắn, trong đầu lóe lên một bóng người, mắt nàng luôn luôn trong veo rừng rừng, nhìn hắn muốn khóc lại thôi, nàng gầy yếu khiến hắn đau lòng, mỗi lần hắn ôm nàng, đầu của nàng luôn luôn vùi ở cổ hắn, nàng nói với hắn “Thần, kiếp sau, chúng ta cũng không thể yêu vất vả như vậy?”

Ngực Phong Mạc Thần đau đớn một trận, hắn há miệng thở dốc, nhìn cây súng trong tay Nhan Tiểu Ngọc, rõ ràng hắn lấy từ trong tay nàng, lưu loạt lắp đạn vào giữa, chỉ chuẩn xác vào bình hoa bên ngoài phòng, sau đó bóp cò, bình hoa vỡ ra theo tiếng súng.

Nhan Tiểu Ngọc trợn mắt há hốc mồm, nhìn bình hoa vỡ nát, chính nàng đã lâu không lấy súng ra, mới miễn cưỡng hiểu rõ đạo lý lên đạn của súng, nhưng mà vì sao hắn biết? Hắn cũng xuyên không đến sao? Hay là hắn bị phụ thân quỷ hồn?

243. Cuốn 5 – Chương 243

Chương 243: KHÔNG THỂ ÍCH KỶ

“Thời đại các người, mỗi người đều có một cây súng như vậy sao?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, suy nghĩ đến súng lục, nhướng mày nhìn Nhan Tiểu Ngọc đang trợn mắt há mồm.

Nhan Tiểu Ngọc lắc đầu, miệng quay về như cũ, bình tĩnh nhìn Phong Mạc Thần

Phong Mạc Thần đưa súng lại cho Nhan Tiểu Ngọc, hắn thản nhiên nói “Làm sao vậy?”

“Người, vì sao biết đây là súng lục, lại biết sử dụng nó?” Rốt cuộc Nhan Tiểu Ngọc tỉnh lại, đem cất kỹ súng lục.

“Không biết, có thể, ta nằm mơ thấy.” Phong Mạc Thần suy nghĩ dường như đến một nơi xa, tay của hắn, nâng lên vết sẹo trên ngực, nơi này, có hai vết thương mà hắn cũng không nhớ rõ, bất quá cả đời này, hắn bị thương quá nhiều, nhớ không rõ một hai vết sẹo cũng là chuyện bình thường.

“Ở thời đại chúng ta, súng lục không cho phép tùy tiện mang theo, cái súng lục này là ta đi chợ đêm ZNV mua giùm ca ca ta, đáng tiếc còn chưa giao cho hắn, thì bị lật xe đến đây, xui xẻo chết được.” Nhan Tiểu Ngọc dọn dẹp túi xong, bên trong vô số bảo bối, có cái gương nhỏ, còn có mặt nạ và băng vệ sinh.

Nàng cầm lấy băng vệ sinh đưa trước mặt Phong Mạc Thần “Cái này khẳng định người không biết.”

Phong Mạc Thần mỉm cười “Khi đến quỳ thủy*, nữ nhân dùng cái đó đúng không?” (*Quỳ thủy: kinh nguyệt)

Sắc mặt Nhan Tiểu Ngọc đỏ bừng, tại sao cái gì hắn cũng biết? Khẩn trương xấu hổ giấu băng vệ sinh đi, cúi đầu, không dám ngẩng lên.

Khóe môi Phong Mạc Thần cong càng lớn, cơ hồ muốn cười ra tiếng, hắn xấu hổ xoa xoa mũi, xoay người chuẩn bị đi khỏi.

Nhan Tiểu Ngọc vỗ vỗ đôi má nóng của mình, chẳng lẽ thật sự là ông trời an bài nàng đến nơi này, gặp Phong Mạc Thần? Tim nàng “thình thịch” nhảy như con thỏ nhỏ.

Phong Mạc Thần đi dọc theo trúc lâu, trong lòng bắt đầu hiểu được khổ tâm của Minh Nguyệt thiết kế tỉ mỉ như vậy, hoàn cảnh nơi này rất đơn giản, cầu nhỏ bắt qua dòng nước, những hòn đá lởm chởm, lại thêm cây cối xanh um, khúc kính tao nhã, mà lại sáng tạo.

Cẩn thận phân tích, mỗi chỗ cảnh trí toàn bộ đều là một trận pháp, chỉ cần xông loại nhất định bị giam sâu trong đó, trên trúc lâu treo một ít binh khí, tất cả các loại binh khí đều có, mà bốn phía sân luyện võ có một chút tinh diệu trận pháp hành quân. Nhan Hán Tam này nhất định không phải nhân vật tầm thường.

Chỉ sợ ý tứ Minh Nguyệt, chính là muốn mình thu dụng người này, chỉ là Minh Nguyệt làm như vậy, cũng quá mạo hiểm. Nhan Hán Tam ẩn cư ở đây, không để ý đến thế sự, nhưng cũng không phải không biết hoàng đế Sở quốc là ai, nếu tương lại hắn biết rõ thân phận của mình chỉ sợ rằng vẽ hổ không thành, thành ra vẽ chó.

Phong Mạc Thần bắt đầu suy nghĩ, khả năng cưới Nhan Tiểu Ngọc, rất nhanh, hắn liền bãi bỏ ý nghĩ của mình, quả thật Sở quốc cần một hổ tướng như vậy, quả thật hắn cũng cần y giúp hắn giải độc chữa thương. Nhưng hắn khinh thường dùng loại phương pháp này, mà trong lòng hắn, dường như còn có một người quan trọng, quan trọng đến mức khiến hắn mỗi khi nghĩ đến, trái tim cũng không dám nhảy động.

Hắn dựa vào gốc cây dừa bên cạnh, hơi ngửa đầu, gương mặt tuấn tú bị nắng chiếu vào qua khe hở của lá, mạ lên một luồng sáng bóng, hắn thông thả thở dài, rốt cuộc, nữ tử kia là ai?

Hắn nghĩ không ra, cũng cực kỳ mệt mỏi, có một bàn tay từ phía sau chạm vào bờ vai hắn, hắn quay đầu, Nhan Tiểu Ngọc mỉm cười nhu tình, đứng phía sau hắn, hắn thông thả xoay người, dựa lưng vào cây dừa.

“Chúng ta quen nhau có được không?” Nhan Tiểu Ngọc mỉm cười, nhìn Phong Mạc Thần, nếu ban đầu là bị vẽ bên ngoài của hắn hấp dẫn, thì hiện tại, lại bị khí chất cao quý bên trong của hắn hấp dẫn.

“Quen nhau là cái gì?” Phong Mạc Thần thông thả mở miệng, nhàn nhạt nhìn nàng.

“Thì là, thử ở cùng một chỗ, xem coi có thể thích hợp hay không, nếu thích hợp thì chúng ta liền thành thân.” Sắc mặt Nhan Tiểu Ngọc đỏ bừng, bím tóc dắt trước ngực bất an lay động.

Phong Mạc Thần lấy mái tóc từ trong tay nàng ra, lại kéo xuống, thông thả lắc đầu, thở dài nói “Chỉ sợ không thể, dường như ta, đã có người trong lòng.”

Nhan Tiểu Ngọc ngẩng đầu “Là ai?” Nàng cảnh giác nhìn hắn.

“Ta cũng không biết, nàng ở trong lòng ta, ở trong máu ta, không chỗ nào không có, ta cũng muốn biết, rốt cuộc nàng là ai.” Phong Mạc Thần ngẩng đầu, bi thương nhìn về phía xa.

“Người gạt người, nếu người có người trong lòng, vì sao người không biết nàng là ai? Ta biết hành vi của bản thân mình quái dị, khẳng định là người không thích ta, cho nên mới lấy cái cớ thối nát này.” Nhan Tiểu Ngọc dậm chân, hít mũi, muốn trào nước mắt.

Phong Mạc Thần nhìn ánh mắt nàng đỏ lên, muốn mở miệng giải thích, mà lại không biết giải thích làm sao, chỉ có thể thản nhiên nói “Thật xin lỗi”

Nhan Tiểu Ngọc bật khóc, dậm chân xoay người nói “Ta hận người.” (Má, ngựa ghê, mới gặp mà đã thích, xí xọn. Ghét con nhỏ này rồi nha.)

Hắn không nói gì, chỉ nhìn nàng khóc rồi đi, trong lòng có chút phiền muộn, người trong lòng của hắn, tới cùng là ai, hiện tại ở đâu?

Nơi này ban đêm cực kỳ vắng, ban ngày cơ hồ dài hơn ban đêm gấp hai lần, Phong Mạc Thần chưa từng gặp qua thời tiết quái dị như vậy, hắn ngồi ở trong phòng, mở cửa sổ ra, nhìn đom đóm bên ngoài, đom đóm trong rừng trúc, chỉ chút, xinh đẹp như tiên cảnh nhân gian.

Hắn xuất thần trong chốc lát, một bóng người áo trắng bay quay, nháy mắt đã biến mất, hắn hơi hơi buông mắt xuống, cảm thụ được hơi thở người khác, cau mày nói “Minh Nguyệt, người làm cái quỷ gì vậy?”

Minh Nguyệt bay từ trên nóc xuống, hừ lạnh nói “Xem ra, thương thế của huynh một chút cũng không chuyển biến tốt, còn có xu thế nặng thêm, đệ hỏi huynh, vì sao huynh không đáp ứng hôn sự với Nhan Tiểu Ngọc?”

“Đệ còn hỏi huynh? Huynh hỏi đệ, vì sao lấy vong xuyên châm đâm huynh, người huynh quên rồi cuộc là ai?” Phong Mạc Thần chau mày, ngón tay ở trên cửa sổ, gõ gõ.

“Huynh quên, là thê tử của, nàng đã chết, huynh không thể quên tình, cho nên đệ mới dùng vong xuyên châm, sư huynh, hẳn là huynh không muốn cả đời đắm chìm trong quá khứ chứ?” Minh Nguyệt lạnh nhạt, cho dù lặn lội đường xa, cũng không nhiễm chút bụi bặm nào.

“Thê tử của ta?” Phong Mạc Thần nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt, tiếp theo ấp úng nói “Nàng đã chết?”

Trong ngực lan tràn chua xót, từng đợt từng đợt, tiếp theo lan tràn đến ánh mắt, hắn hít sâu, nhin xuống đau đớn trong lòng, chờ đợi nói “Vì sao nàng chết? Vì sao ta lại nhất định phải quên nàng?”

“Bởi vì huynh trúng Liễu Tình cổ, sư huynh, huynh không thể động tình.” Minh Nguyệt đến gần Phong Mạc Thần, ánh mắt âm trầm có hi vọng sáng quắc.

“Hoang đường.” Phong Mạc Thần lắc đầu, khóe môi vẽ ra một nụ cười khổ, hắn đứng lên, hay tay khoanh lại, tựa vào cây cột trên vách tường, thở dài nói “Người nói dối, nàng nhất định còn sống, ta cảm nhận được, nàng đang chờ ta.”

Minh Nguyệt lắc đầu “Tùy huynh nghĩ thế nào, tóm lại, mạng của huynh không phải một mình huynh, huynh không thể ích kỷ như vậy nữa.”

244. Cuốn 5 – Chương 244

Chương 244: Thử lui tới

Phong Mạc Thần gục đầu xuống, tóc đen như nhuộm mực rũ xuống bờ vai hắn, trong ánh sáng mờ lung, không nhìn ra bất kỳ biểu tình gì, nhưng hắn trầm mặc, khiến Minh Nguyệt thấy được sự cố chấp của hắn, cố chấp giống như Bạch Ly Nhược, hắn thở dài, “Vô luận thế nào, trước tiên huynh phải chữa trị cho tốt trọng thương cùng kỳ độc trên người mình, bỏ qua cơ hội lần này, có thể cả đời người không tốt lên được!”

“Ta không rõ, người có ý gì?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, ngược mắt nhìn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt khẽ mỉm cười, nói như ca ngợi “Người hiểu, người vô cùng hiểu, chỉ là người có muốn làm hay không?”

Hắn dừng một chút, lạnh lùng nói “Sư huynh, người biết Nhan Hán Tam gặp được cao nhân là ai? Người biết tất cả, là ý tứ gì?”

Trong lòng Phong Mạc Thần đã nghĩ tới người kia, nhưng vẫn không ỡ chủ được hỏi ra lời “Là ai?”

“Sư phụ, là sư phụ, lão nhân gia luôn nhọc lòng, sư huynh, người muốn cô phụ một mảnh tâm ý của người sao?” Minh Nguyệt cau mày, có chút buồn bã mà nói, hắn chưa bao giờ từng thấy sư phụ vì một đệ tử nào, mà phải khổ cực như vậy.

Phong Mạc Thần không nói gì, chỉ là ánh mắt bất đắc dĩ, đã nói rõ tất cả, nhưng Minh Nguyệt không nhìn nhận ra ánh mắt hắn, vẫn trầm giọng nói, “Sư huynh, quý trọng trước mắt đi, tiểu Ngọc là một cô nương tốt, bây giờ đang một mình ở trúc lâu khóc, người đi xem nàng xem, không nên tổn thương nàng nữa!”

Phong Mạc Thần trầm mặc hồi lâu, đứng lên, chậm rãi hướng chỗ ở của Nhan Tiểu Ngọc đi tới, Minh Nguyệt đã rời đi trước, đom đóm quần kết bay múa như mưa trong rừng trúc.

Nhan Tiểu Ngọc ngồi trên giường, mắt do khóc mà đỏ bừng, nha hoàn không ngừng đưa khăn tay cho nàng, nàng khóc đến mức thở không ra hơi, một vị nam tử tuấn tú đứng bên cạnh, ngọc thụ lâm phong, gương mặt lạnh lùng, vừa nhìn chính là lâu ngày tập võ hình thành sát khí, thấy Phong Mạc Thần vào cửa, hắn đẩy tay Nhan Tiểu Ngọc một cái, Nhan Tiểu Ngọc cầm khăn tay che mắt, ghen ngào “Đừng hìn ta, ta không phải muội muội của người, không phải!”

Mặt Nhan Huyền Phong đầy hắc tuyến, là hắn lượm Nhan Tiểu Ngọc từ ven đường về, nhưng nàng thủy chung không chịu thừa nhận mình chính là muội muội của hắn, hắn nhìn Phong Mạc Thần, khẽ mỉm cười, chấp tay nói “Phong công tử, để người chê cười rồi.”

Phong Mạc Thần khẽ vuốt cằm, áy náy nói “Là do ta không tốt, chọc Nhan cô nương thương tâm.”

Nhan Tiểu Ngọc vừa nghe tiếng nói của Phong Mạc Thần, nhất thời dừng tiếng khóc, bụm mặt liền lật người nằm ở trên giường, để lại cho hai người chỉ nhìn thấy một bóng lưng.

Nhan Huyền Phong ngoắc ngoắc khóe môi, hướng về phía nha hoàn hầu hạ nháy mắt, nhìn Phong Mạc Thần một thân áo vải thô vẫn như cũ tỏa ra khí chất vương giả, trong mắt hiện ra biểu tình thưởng thức, gật đầu nói “Xá muội tính tình xảo trá, thỉnh xin Phong công tử bao dung nhiều hơn!”

Phong Mạc Thần nói một câu khách khí, nhìn Nhan Huyền Phong cùng nha hoàn rời khỏi, tay chân có chút luống cuống nhìn nữ tử còn lại.

Hắn chất phác nói xin lỗi “Nhan cô nương, thật xin lỗi!”

Nhan Tiểu Ngọc đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, hai mắt trừng lớn nhìn Phong Mạc Thần, nước nỏ nói “Không nên gọi ta là Nhan cô nương, ta ghét nghe người nói thật xin lỗi.”

Phong Mạc Thần cúi đầu, nhất thời không biết nên nói tiếp gì, Nhan Tiểu Ngọc nhảy dựng từ trên giường xuống, đi tới bên cạnh Phong Mạc Thần nói “Chỗ nào của ta để cho người ghét, người nói cho ta biết, ta sẽ thay đổi, có được hay không?”

Phong Mạc Thần lẳng lặng nhìn nàng, nhưng lại chậm rãi lắc đầu một cái “Người rất tốt, không cần thay đổi.”

“Vậy tại sao người không thích ta?” Nhan Tiểu Ngọc thút thút, mắt lại hồng hồng, mắt thấy lại sắp khóc lên.

“Thật xin lỗi.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, giọng nói nhẹ cơ hồ nghe không hiểu tiếng động.

“Ta đã nói, ta không muốn nghe người nói thật xin lỗi!” Nhan Tiểu Ngọc lần nữa khóc ra tiếng, không ngừng dậm chân.

Phong Mạc Thần cầm lấy khăn tay sạch sẽ, giúp Nhan Tiểu Ngọc lau đi nước mắt, Nhan Tiểu Ngọc không hề khóc thút thít nữa, nhìn chăm chăm hắn, hắn đưa tay đặt khăn tay vào trong tay Nhan Tiểu Ngọc, thản nhiên nói “Tại sao lại thích ta?”

Nhan Tiểu Ngọc liền giật mình, thích một người còn cần lý do sao? Nàng nhìn chăm chăm hắn, bắt đầu suy tư, tại sao mình thích hắn.

Phong Mạc Thần nhìn đom đóm thỉnh thoảng bay qua ngoài cửa sổ, có chút chua xót nói “Ta đã từng yêu một nữ nhân, chỉ là hiện tại ta đã quên nàng, nhưng mà ta nhắm mắt lại, không cần suy nghĩ, mà có thể nói ra rất nhiều đặc điểm của nàng. Nàng thích đồ ngọt, thích màu trắng, thời điểm nàng vui vẻ chỉ biết mỉm cười nũng nịu, thời điểm không vui nàng thích cau mày, nàng sợ lạnh, cũng có chút nhát gan, gặp chuyện tình khổ sở, luôn là khiếp sợ co rúc, nàng sẽ rơi nước mắt mê mang gọi ta Thần, mỗi lần gây gổ với ta, nhất định người nhận lỗi trước là ta, nhưng thương tâm nhất định là nàng.”

Phong Mạc Thần nhàn nhạt, mắt phượng ánh lên tựa hồ vô hạn tưởng niệm, nhớ lại nhưng lại trống rỗng, hắn không nhớ ra nàng nhìn ra sao, cũng không nhớ ra được bọn họ đã trải qua chuyện gì, càng không biết hiện tại đến tốt nàng ở đâu, chỉ là, trong lòng hắn in dấu một người như vậy, hòa tan trong máu của hắn, khắc vào trong xương tủy hắn, hắn chỉ biết, hắn yêu nàng.

Nhan Tiểu Ngọc không nói gì, nhìn vẻ mặt ngẩn người của hắn, Phong Mạc Thần nhìn nàng, có chút buồn bã sợ hãi nói “Xem đi, người căn bản cũng không thích ta, một người đối với người mình thích, không thể nào có loại biểu tình không biết này!”

“Không có, ta thích, ta thích chính là thích!” Nhan Tiểu Ngọc dùng sức dậm chân, cau mày nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần lắc đầu, thở dài, nàng còn là một hài tử, cùng A Nhã không khác nhau nhiều lắm, có thể căn bản chưa rõ, sự khác biệt giữa thích và tình yêu, hắn buông tay xuống, thản nhiên nói “Như vậy chúng ta liền thử lui tới một đoạn thời gian, nếu như người phát hiện, người trong lòng người không phải là ta, chúng ta tùy thời kết thúc, được không?”

Nhan Tiểu Ngọc hưng phấn gật đầu, mắt bị nước mắt tẩy rửa, càng phát ra ánh sáng sáng ngời, nàng cười nói “Vậy có thể hay không, chúng ta dùng phương thức thời đại của ta để lui tới?”

Phong Mạc Thần gật đầu “Không sao cả.”

Tóc Nhan Tiểu Ngọc rối loạn “Thời đại chúng ta, nam nhân không thể gọi nữ nhân là Nhan cô nương, ít nhất, phải gọi là tiểu Ngọc.”

“Tiểu Ngọc.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn Nhan Tiểu Ngọc, ánh mắt không sóng không gió.

“Thời đại chúng ta, hai người quen nhau nam nhân phải nắm tay nữ nhân.” Nhan Tiểu Ngọc có chút xấu hổ, cúi đầu, dùng ánh mắt thẹn thùng nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần tựa trên vách tường vẫn không nhúc nhích, Nhan Tiểu Ngọc đợi hồi lâu, thấy hắn không có động tĩnh, giơ tay mình lên khoác vào cánh tay của hắn, cười “Ha ha” một tiếng nói “Như vậy đây.”

Phong Mạc Thần mặc nàng khoác cánh tay của mình, bình tĩnh nói “Kế tiếp thì sao?”

“Kế tiếp, chúng ta đi ra ngoài ước hẹn!” lúm đồng tiền Nhan Tiểu Ngọc như hoa, liền kéo Phong Mạc Thần hướng bên ngoài đi tới.

Hai người đến rừng trúc bay đầy đom đóm, Nhan Tiểu Ngọc không ngừng đuổi đom đóm, Phong Mạc Thần chỉ lặng lẽ ở bên cạnh nhìn, đột nhiên lục lạc bên hông hắn chấn động một cái, ngực một hồi đau đớn, giống như trái tim bị khoét đi một mảnh, trông mắt hắn, nhìn biệt ly.

245. Cuốn 5 – Chương 245

Chương 245: Tùng Lâm gặp nạn

Bạch Ly Nhược có chút hối hận vì đã tin Minh Nguyệt, cứ nhiên thật sự cùng hắn cùng đi đến Bắc Mạc, nàng mang theo quần áo mùa đông ở nơi này căn bản cũng không mặc được, trên người mặc một y phục mỏng nhất ủa thu, nóng làm nàng chảy mồ hôi ròng ròng, nàng lau mồ hôi trên trán, thở dốc nói “Minh Nguyệt tối hôm qua người đi đâu? Ta đến phòng của người tìm người, căn bản người không ở đấy.”

Minh Nguyệt cười cười, cầm một nhánh cây gỗ trên mặt đất, hắn vừa đi vừa buông lỏng nói “Đi nơi nam nhân sẽ đi, sao, người hỏi để làm gì?”

Bạch Ly Nhược vỗ miệng, đi theo sau hắn có chút không theo kịp bước chân của hắn, lẩm bẩm “Ta có thể đi về trước không, nơi này nóng quá, trên đường nhất định sẽ có dã thú lui tới.”

“Vậy người liền cả đời đừng nghĩ gặp lại sư huynh.” Minh Nguyệt nhàn nhạt, vẫn đi về phía trước.

Bạch Ly Nhược giơ tay áo lau mồ hôi trên trán “Vậy người lôi kéo ta đi, dùng khinh công, chọt bay một cái đi, có thể không?”

“Ta không có bản lãnh cao như vậy, ít nhất phải đi mất ba ngày mới hết Tùng Lâm, lấy thể trọng của người, ta lôi kéo người nhiều nhất chỉ bay hai canh giờ liền sức cùng lực kiệt rồi.”

“Vậy người lôi kéo ta, trước bay hai canh giờ, sau đó chúng ta sẽ tiếp tục đi bộ, chờ người có sức rồi, chúng ta bay nữa, như vậy là được mà?”

“Chủ ý rất tốt, chờ lúc ta sức cùng lực kiệt đi bộ, gặp dã thú, hai người chúng ta có thể cùng nhau vùi thân trong bụng chúng, người nhất định trở thành mục tiêu của người săn thú, chủ ý tốt như vậy, thua thiệt người nghĩ ra.”

Bạch Ly Nhược không nói nữa, dọc đường đi nàng đã có thói quen bị Minh Nguyệt chê cười, nếu có một ngày, hắn chịu hòa hảo nói chuyện với nàng, nàng mới thấy kỳ quái.

Minh Nguyệt cảm lạnh nhuyển đi hồi lâu, mới dừng bước lại, quay đầu nhìn Bạch Ly Nhược “Người mệt lắm không? Có muốn ngồi xuống nghỉ ngơi hay không?”

“Người mới vừa rồi không phải nói, chung quanh đây chỉ có hoa cỏ sao? Ta nào dám còn muốn nghỉ ngơi?”

Bạch Ly Nhược có chút oán trách khi mở miệng, nàng không thấy Tùng Lâm là nơi thế nào, nhưng có thể tưởng tượng được đây là rừng rậm nhiệt đới nguyên thủy, ngộ nhờ thật sự gặp dã thú gì đó, vậy thì không phải mất nhiều hơn được sao, huống chi nàng còn có thể chịu đựng.

“Ngồi xuống, nghỉ ngơi đi, phụ cận nơi này có nước, hắn là an toàn!” Minh Nguyệt buông lỏng lẳng nhuyển ra, thản nhiên nói “Người ngồi ở nơi đây chờ ta, ta đi lấy nước!”

Bạch Ly Nhược gật đầu, cũng không quản Minh Nguyệt có thể nhìn thấy hay không, nàng dựa vào một thân cây ngồi xuống, Minh Nguyệt phi thân rời đi, trong tay nàng cảm lạnh nhuyển của Minh Nguyệt, ở giữa lẳng nhuyển có một lưỡi dao ngắn, nàng sợ làm ngón tay bị thương, liền mò mẫm đem lưỡi dao của lẳng nhuyển lấy xuống.

Phía sau nàng dựa vào là một cái cây rất lớn, có mùi hôi thối, hơn nữa tựa hồ còn có thể ngọa nguậy, nhưng bất kể ở khu rừng này có cái gì lạ, nàng cũng không quá để ý, nếu như có nguy hiểm, Minh Nguyệt sẽ nói cho nàng biết.

Cảm thấy cây ngọa nguậy ngày càng kịch liệt, nàng đưa tay sờ mẫm đại thụ sau lưng, cây thật lạnh, sờ lên còn mềm nhũn, một tác lại một tác hướng mặt trước.

Mãng xà cuốn quanh ở trên đại thụ nhận thấy có người sờ nó, đột nhiên quay đầu, đuôi rắn kịch liệt hoạt động, miệng to như chậu máu khạc ra cái lưỡi thật dài, giống như một dụng cụ chà xát tanh hôi một hồi, Bạch Ly Nhược thấy thật khó th

Nàng ho khan thu tay lại, sống lưng dựa vào đuôi rắn, đuôi rắn bị co rúm lão đảo hạ xuống, khi măng xà hướng nàng cắn, nàng ngẫu nhiên đập đầu ngã trên mặt đất, không biết có chuyện gì xảy ra, nàng thống khổ giãy giụa, dạ dày rất khó chịu, hút vào một ngụm trọc khí của măng xà, nàng muốn ói, lại ói không ra.

Măng xà đứng đưa cái đuôi, nanh độc lộ ra, nó cảnh giác nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược, giữ vững tư thế tiến công.

Bạch Ly Nhược đứng lên, bắt đầu kêu tên Minh Nguyệt, nàng vẫn không biết có chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết là, nàng có thể đã gặp phải nguy hiểm.

Măng xà đã lặng yên không tiếng động kéo đuôi, cơ hồ đem thân thể của Bạch Ly Nhược vào trong vòng cắn, mở miệng ra, đầu của nó cùng cái đuôi cơ hồ giao tiếp, Minh Nguyệt ở chỗ không xa, hô to “Ly Nhược, bên cạnh ngươi có măng xà, ngươi nghe, không được quay đầu lại chạy bên trái, khi nó công kích ngươi lần nữa khạc ra hơi thổi, ngươi liền đem lông nhuyển ném về phía nó.”

Sắc Bạch Ly Nhược tái mét, chưa gặp qua loại trận thế này? Măng xà vừa thấy một người lại đến đây, muốn tốc chiến tốc thắng, cái đuôi đảo qua liền muốn đánh tới Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược ném lông nhuyển trong tay về phía Cự Mãng, không ngừng chạy sang bên trái, sau lưng truyền đến giọng nói của Minh Nguyệt “Trước mặt ngươi 35 bước có một sơn động, trốn vào đó, măng xà cũng không tìm được ngươi.”

Bạch Ly Nhược căn bản vô tâm so bước chân, măng xà đánh không trúng lần nữa, ở sau lưng đuổi theo lên nàng, nó trượt đi cực nhanh, mắt thấy nanh sẽ chạm được thân thể Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược giống như có cảm giác, tung người nhảy một cái, nhảy vào trong động, nàng chưa hoàn hồn, không còn kịp thở dốc, bên trong động phát ra một tiếng dã thú chói tai.

Nàng che miệng, cơ hồ muốn khóc thành tiếng tiếng, là Thiềm Thừ, nàng không biết tiếng Thiềm Thừ vang động bao nhiêu, nhưng nàng khẳng định có thể, thiết là Thiềm Thừ.

Miệng Thiềm Thừ phồng lên bật hơi, mắt lớn nhìn con người, địch ý nhìn chằm chằm Bạch Ly Nhược, khi hai cái chân của nó đạp một cái, muốn lướt qua cắn nuốt Bạch Ly Nhược, Mãng xà liền giết đến, miệng Mãng xà to như chậu máu hung hăng cắn hướng đầu Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược nhắm mắt lại, mùi hôi thối cách nàng ngày càng gần, nàng cơ hồ cho là, sau một khắc nàng sẽ ở trong miệng Mãng xà hóa thành mảnh vụn, nhưng trong thời khắc mấu chốt, Mãng xà lại ngừng lại.

Thiềm Thừ (Cóc) cắn đuôi Mãng xà, chất độc trên da rắn tan dã, Mãng xà vốn là thiên địch của Thiềm Thừ, làm sao dễ dàng khiến Thiềm Thừ thương tổn mình, đuôi rắn đảo qua, Thiềm Thừ liền thoát khỏi cái đuôi của nó, hai con kịch độc cừu hận lẫn nhau nhìn chằm chằm đối phương, tìm kiếm cơ hội tiến công.

Bạch Ly Nhược ném lông nhuyển đâm vào trên mình Mãng xà, Thiềm Thừ cũng coi như thông minh, chuyển chọn nơi nó bị thương hạ miệng, đang Mãng xà nuốt trọn Thiềm Thừ liền giết mình, khi Thiềm Thừ cắn trúng Mãng xà bảy tấc, Minh Nguyệt bình tĩnh xuất hiện ở cửa động, vung tay lên, hai ngân châm cắm độc trên chỗ yếu hại của nó, hần thở phào nhẹ nhõm, thản nhiên nói “Mắt của ngươi, được cứu rồi.”

246. Cuốn 5 – Chương 246

Chương 246: Sẽ không hiểu

Bạch Ly Nhược co rúc ở một góc, bắt lực cắn chặt môi dưới, Minh Nguyệt đi tới bên cạnh nàng, muốn đỡ nàng dậy, lại bị nàng hất ra, nàng tức giận đánh hấn “Khốn kiếp, ngươi biết rõ trong động có Thiềm Thừ, ngươi muốn hại chết ta, khốn kiếp!”

Minh Nguyệt cau mày, mặc cho nàng đánh mắng, lúc lâu, nàng đánh mệt, khóc, nước mắt trong suốt chảy ra từ tròng mắt u tối, nàng thút thít “Tại sao ngươi muốn khi dễ ta, tại sao đám người các ngươi, ai cũng đều đối với ta như vậy? Ta đã làm sai điều gì?”

Minh Nguyệt thở dài, đi tới bên cạnh nàng, nắm bả vai của nàng, để nàng tựa vào trong ngực của mình, nước mắt của nàng rơi vào bên trong cổ áo của hắn, tim của hắn, cũng rung động theo, võ lưng của nàng, nhẹ giọng an ủi “Thật xin lỗi, đừng nóng giận, mặc dù là ta cố ý, nhưng mắt của nàng, nhất định phải có tứ đại độc vật làm thuốc dẫn, sau này sẽ không sao nữa, đừng nữa khóc.”

Bạch Ly Nhược khóc càng thêm thương tâm, mới vừa vòng một vòng qua Quỷ Môn quan (cửa âm phủ), nàng mới đột nhiên hiểu được, thì ra nàng còn quyến luyến sinh mạng của mình, nàng đánh Minh Nguyệt, khóc như một hài tử vô dụng, Minh Nguyệt đưa tay khẽ vuốt gương mặt của nàng, giúp nàng lau nước mắt, hắn thản nhiên nói “Ly Nhược, nếu như, nàng không thể ở chung một chỗ cùng sư huynh, sau này để cho ta chăm sóc nàng, có được không?”

Bạch Ly Nhược nghẹn ngào, bả vai run rẩy, nàng từ trong lòng hắn giương khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt, nức nở nói “Tại sao, người không phải rất chán ta, thậm chí có chút ghét ta sao?”

Minh Nguyệt cười khổ “Tại sao nàng lại nghĩ như vậy?”

“Thực giác.” Bạch Ly Nhược lui về sau mấy bước, tự mình nâng lên ống tay áo lau nước mắt trên mặt, mò mẫn muốn đi ra ngoài, mặc dù bị Minh Nguyệt hại thiếu chút nữa vùi thân vào bụng rắn, nhưng vì cuộc sống sau này, nàng còn phải dựa vào hắn, giúp nàng tìm được Phong Mạc Thần.

Minh Nguyệt lấy mật cóc cùng nọc rắn ra, đặt ở trong hòm thuốc ở sau lưng, hắn rửa sạch lựa mỏng mềm rồi cắt lại, Bạch Ly Nhược đã đi được một khoảng cách, hắn kêu ở phía sau nàng “Chờ ta một chút, nàng cẩn thận lạc đường!”

Bạch Ly Nhược còn đang tức giận, mò mẫn đi về phía trước, Minh Nguyệt bước nhanh đến phía trước, cầm tay mềm mại của nàng, có chút khiển trách nói “Đừng đi loạn, cẩn thận gặp nguy hiểm.”

Bạch Ly Nhược rút tay về, không để ý tới dẫn dò của hắn, tiếp tục đi, Minh Nguyệt cau mày, lại cầm tay của nàng, Bạch Ly Nhược muốn tránh, lại bị hắn cầm chặt hơn, nàng nóng nảy như muốn rơi nước mắt, phẫn hận nói “Làm gì? Người muốn kéo ta đi cho rắn ăn sao?”

Minh Nguyệt cau mày, cúi đầu nói “Thật xin lỗi, đừng giận nữa, được không?”

Bạch Ly Nhược hừ lạnh, nước mắt trên gương mặt vẫn chưa khô, ánh mặt trời chiếu rọi trên gương mặt trắng nõn của nàng, trong suốt như xuyên nhập, nàng lại hất tay của Minh Nguyệt ra, mang theo tiếng khóc nức nở nói “Ta nào có tư cách tức giận, người là sư đệ của Phong Mạc Thần, quyền cao chức trọng, ta có thể không gặp lại Phong Mạc Thần, đều là tùy người định đoạt.”

Minh Nguyệt đưa tay, che miệng Bạch Ly Nhược lại, không để cho nàng tiếp tục nói thêm gì nữa, hắn nhàn nhạt thở dài nói “Ta nói lỏng tay, nàng không cần nói nữa, nếu không, ta sẽ hôn nàng.”

Bạch Ly Nhược sợ hãi, liền ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa, Minh Nguyệt đưa tay lần nữa, nhẹ nhàng kéo nàng, vừa đi vừa giúp nàng vạch ra nhánh cây ven đường, tay của nàng mềm mại không xương, trong lòng bàn tay của hắn, giống như nắm một cánh hoa mềm mại, hắn rút cuộc cũng hiểu rõ, sư huynh tại sao lại thích Bạch Ly Nhược, loại nữ nhân giống như nàng, có rất ít nam nhân có thể kháng cự lại.

“Ly Nhược, câu hỏi ta mới vừa hỏi nàng, nàng vẫn chưa trả lời ta.” Minh Nguyệt kéo tay của nàng, đi về phía trước phối hợp tốc độ của nàng.

“Hỏi cái gì?” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, bởi vì vừa mới khóc, giọng mũi rất nặng.

“Nếu như nàng không thể ở chung một chỗ cùng sư huynh, chúng ta ở cùng nhau được không? Để cho ta chăm sóc nàng cả đời.” Minh Nguyệt vén lên một nhánh cây, để Bạch Ly Nhược có thể đi qua, sau đó sẽ để xuống nhánh cây.

Bạch Ly Nhược lạnh giọng “Vì sao ta không thể ở chung một chỗ với Thần? Hơn nữa, tại sao nếu ta không ở cùng hắn, thì sẽ ở cùng người?”

“Bởi vì, hiện tại, sư huynh có thể đã tìm được hạnh phúc của chính hắn, có lẽ, hắn đã quên nàng, hắn lại một lần nữa bắt đầu cuộc sống của hắn, Ly Nhược, nàng không cảm thấy, chúng ta rất xứng đôi sao?” Giọng nói dịu dàng của Minh Nguyệt vang vọng ở trong tai Bạch Ly Nhược, Phong Mạc Thần sẽ quên nàng sao? Bạch Ly Nhược cười lạnh, nàng không tin, yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, làm sao có thể quên? Nàng quên

mình, cũng sẽ không quên Phong Mạc Thần, nàng tin tưởng, Phong Mạc Thần cũng sẽ như vậy, quên toàn bộ thế giới, cũng sẽ không quên nàng.

Minh Nguyệt thấy nàng không nói gì, mở miệng lần nữa, thản nhiên nói “Sau này, ta sẽ không khi dễ nàng nữa, chúng ta sống tốt với nhau, không bao giờ bắt nàng đi dụ bắt dã thú, được không?”

Bạch Ly Nhược cảm thấy thật buồn cười, nhưng chỉ mấp máy môi, tay của nàng trong lòng bàn tay của hắn, giống như tay trái của mình nắm tay phải của mình, mở miệng giấu cợt nói “Người vốn không có lý do khi dễ ta, mắt không trị hết, ta không trách người, nhưng tại sao người nhất định phải chia rẽ ta và Thần? Giữa chúng ta đã khó khăn như vậy mới có thể ở cùng một chỗ.”

“Giữa các người, căn bản là không thể.” Minh Nguyệt như đinh chém sắt.

“Tại sao người lại kết luận như vậy?” Bạch Ly Nhược dừng bước, rút tay từ trong tay của hắn ra.

“Sư phụ ta đã nói qua, giữa các người, sẽ không bình yên đi đến cuối cùng, trừ phi nàng muốn hắn chết, nếu không, không có khả năng.” Minh Nguyệt làm bộ dạng đương nhiên.

“Sư phụ người nói, nhất định là chính xác sao? Nếu hắn thật sự muốn giúp Phong Mạc Thần, hắn nên nghĩ biện pháp chữa khỏi độc cùng thương tích trên người Phong Mạc Thần, mà không phải nghĩ biện pháp chia rẽ chúng ta.” Bạch Ly Nhược rống giận, ngực không ngừng phập phồng, nhìn đáng dấp, tức giận không nhẹ, nàng vẫn cho rằng Huyền Thiên lão nhân là thể ngoại cao nhân, sẽ hiểu được tình yêu của bọn họ, ai biết được, hắn, Minh Nguyệt cùng Tử Y đều đi cùng một con đường, toàn bộ đều tìm cách chia rẽ bọn họ.

Minh Nguyệt cau mày, thở dài một tiếng, nàng quả nhiên cố chấp quật cường khiến người ta cắn răng nghiến lợi, hắn không muốn giải thích nhiều hơn nữa làm gì, chỉ lạnh lùng nói “Sư phụ đã nói, khẳng định là đúng, lời tiên đoán của hắn, cũng chưa từng sai, chờ mắt của nàng tốt lên, nhìn thấy sư huynh, nàng sẽ hiểu rõ, rồi đi hắn, đối với sư huynh, là lựa chọn tốt nhất.”

“Lựa chọn của ta và Thần đều giống nhau, bất kể là sống hay chết, chúng ta cũng sẽ đi tới cuối cùng, ta đã từng bỏ hắn, hắn cũng đã từng bỏ ta, nhưng khi hắn vì ta gân mạch đều bị đứt đoạn, cuộc sống của chúng ta, nhất định phải ở chung một chỗ, hắn đã chết, ta cũng sẽ không sống một mình, ta chết, hắn cũng sẽ không tham sống sợ chết, đây là thẻ non hẹn biển giữa chúng ta.” Bạch Ly Nhược kiên định đối mặt với Minh Nguyệt, gật đầu chắc chắn nói “Minh nguyệt, người nhất định chưa từng yêu, cho nên người sẽ không hiểu loại tình cảm kia.”

247. Cuốn 5 – Chương 247

Chương 247: Trao đổi đồng giá

Minh Nguyệt nâng lên một nụ cười hư vô, giống như là bất đắc dĩ, hoặc như là tự giễu, hắn khẽ ngửa đầu, một lúc lâu, vẻ mặt mới khôi phục lại tự nhiên, thản nhiên nói “Đúng vậy, ta không yêu, chỉ có đứa ngốc mới giống như các người, yêu chết đi sống lại.”

Bạch Ly Nhược không nói gì, nàng cảm thấy, nàng cùng hắn không thể nào khai thông, chỉ thở dài nói “Tứ đại độc vật, còn hai độc vật nữa ở đâu? Chúng ta phải ở nơi này trong rừng rậm sao?”

Minh Nguyệt lắc đầu “Còn hai độc vật, một ở Bắc Mạc thành, một ở Bắc Man thôn.”

Bạch Ly Nhược cau mày “Bắc Mạc thành? Thật sự có chỗ đó sao?”

Minh Nguyệt quỷ dị cười một tiếng, gật đầu nói “Đi rồi nàng sẽ biết, nàng có nhớ muốn thực hiện nguyện vọng hay không? Có lẽ, ở nơi đó có thể thực hiện được!”

“Bắc Mạc thành thật sự giống như trong truyền thuyết, bang nhân thực hiện các loại nguyện vọng, như vậy, họ cũng sẽ không khiến người ta dùng các đồ vật khác trao đổi đi.” Bạch Ly Nhược lạnh giọng, nàng không tin thần, cũng không tin Phật, nàng chỉ tin tưởng chính nàng.

“Nàng nghe qua truyền thuyết của Bắc Mạc thành?” Minh Nguyệt mỉm cười, kéo tay của Bạch Ly Nhược chậm rãi đi về phía trước, hần đi thật chậm, vừa đi vừa phân biệt phương hướng.

“Trên đời này, có ai chưa từng nghe qua Bắc Mạc thành sao?” Bạch Ly Nhược hỏi ngược lại, trong khẩu khí mang theo giễu cợt.

“Bắc Mạc thành thật sự tồn tại, có lẽ, sau khi nàng đi, không bao giờ nghĩ sẽ trở lại cái thế giới hiện thực này, nhưng nàng phải có thứ gì đó đồng giá làm trao đổi, cho nên nàng phải nghĩ kỹ, lấy đồ gì trao đổi với Độc Hạt Tử.” Minh Nguyệt thản nhiên, giống như đang nói chuyện không nhẹ không nặng.

“Ta còn cái gì có thể làm trao đổi sao?” Bạch Ly Nhược lạnh lùng, cơn giận còn sót lại vẫn chưa tiêu.

“Có, thân thể của nàng, nàng là nữ nhân xinh đẹp, nàng có thể khiến ọi người thần phục!” Minh Nguyệt thản nhiên nhạo báng.

“Minh Nguyệt” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, nghe không ra hỉ nộ “Người biết không? Lần đầu tiên ta gặp người, thật sự giật mình, chính người mới có thể khiến nữ nhân khắp thiên hạ thần phục, trao đổi này, người đi làm thì tốt hơn.”

Minh Nguyệt đột nhiên cười ra tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn chỉnh tề, hần chậm rãi lắc đầu nói “Cách thức khen ngợi người của nàng, thật sự rất đặc biệt, nhưng nếu trao đổi này là với nàng, ta nguyện ý hiến thân!”

Bạch Ly Nhược đưa tay muốn đánh, lại bị Minh Nguyệt ngăn lại, ánh mắt của hần mặc dù rời rạc, lại lóe ra ánh sáng giảo hoạt, hần cười híp mắt lại, thản nhiên nói, “Bạt tai nam nhân, không phải là một thói quen tốt!”

Bạch Ly Nhược phẫn hận thu tay lại, lạnh giọng nói “Đùa giỡn nữ nhân của sư huynh, cũng không phải là một thói quen tốt!”

Minh Nguyệt gật đầu, lại hiện ra vẻ mặt bất đắc dĩ, thở dài nói “Đi thôi, vòng quanh đại thụ bên phải nàng phía trước ba vòng, sau đó tiến ba lui một, sẽ có một giỏ trúc lên xuống chờ chúng ta, chúng ta có thể ngồi giỏ trúc đi Bắc Mạc thành.”

Bạch Ly Nhược không lên tiếng nữa, đi theo chỉ thị của hần, nếu như giờ phút này nàng có thể nhìn thấy, sẽ phát hiện, đại thụ nàng đi vòng qua ba vòng, đột nhiên phát ra biến hóa, ánh mặt trời chói mắt từ đại thụ bao phủ tại trung tâm, cỏ dại bên cạnh dường như có thể hoạt động, sau khi tiến ba lui một, hai người trở lại nguyên điểm, trên cây to đột nhiên hạ xuống giỏ trúc có thể dung nạp bốn người.

Minh Nguyệt đỡ Bạch Ly Nhược vào giỏ trúc, giỏ trúc giống như thang máy bắt đầu lên cao, sau đó ở trung tâm đại thụ dừng lại, tiếp đó dời qua trái, dọc theo quỹ đạo không ngừng duy chuyển, cuối cùng hạ xuống.

“Bắc Mạc thành?” Nhan Tiểu Ngọc nhìn cổ thư, không nhin được nói thầm, chữ trên sách, nàng miễn cưỡng chỉ biết bốn, còn phải vận nửa ngày, mới đoán được ý tứ. Nàng hỗn loạn, nhìn Phong Mạc Thần bên cạnh, chớp mắt to đáng yêu “Người có biết chữ hay không?”

Phong Mạc Thần mỉm cười, chậm rãi gật đầu “Một chút xíu.”

Nhan Tiểu Ngọc đem quyển sách cầm trong tay giao cho hần “Người đọc cho ta nghe? Thật ra thì học văn của ta rất tốt, mỗi lần thi, đều là hai con A, nhưng ta chưa từng học qua khảo cổ, cho nên xem không hiểu chữ nơi này của các người.”

Phong Mạc Thần lãnh đạm cười, cầm lấy sách trong tay nàng, chậm rãi đọc “Bắc Mạc thành, có thể cầm tất cả trao đổi, đổi được tất cả vật cần tìm, khỏe mạnh đổi tài phú, xinh đẹp đổi trí khôn.”

Hần đọc một nửa, Nhan Tiểu Ngọc đột nhiên hét rầm lên “A, là tiệm cầm đồ, chúng ta đi trao đổi có được không? Ta lấy chocolate quá hạn của ta đổi cổ độc trên thân thể người.”

Phong Mạc Thần nín cười, đặt sách ở một bên, lắc đầu nói “Đừng nghĩ những thứ này không thực tế, Bắc Mạc thành có lẽ thật sự tồn tại, nhưng không ai có thể dễ dàng tìm được, hơn nữa nơi đó căn bản là tà giáo, sẽ chỉ làm người khác lầm đường lỡ bước.”

Nhan Tiểu Ngọc phồng miệng, ngồi ở bên cạnh Phong Mạc Thần, bẻ ngón tay nói, “Cha ta nói, kinh mạch của người hần có thể giúp người nổi lại, võ công của người cũng có thể hoàn toàn khôi phục, kỳ độc của

người, hẳn có thể dùng trân châu bích huyết gia truyền thanh trừ, nhưng cổ tình của người, thật sự không có biện pháp!”

Phong Mạc Thần nhìn bộ dáng như đưa đám của nàng, đưa tay vuốt đầu của nàng, giống như an ủi tiểu hài tử, thần nhiên nói “Chết sống có số, không có gì phải lo lắng!”

“Như vậy sao được?” Nhan Tiểu Ngọc chống cằm, ngược mắt nhìn Phong Mạc Thần, hẳn thật là đẹp, đó là một loại đẹp chấn động lòng người từ trong tới ngoài, nhưng vẻ đẹp của hắn không dính chút son phấn, là một loại siêu phàm thoát tục lẫn cao quý lắm liệt, giống như nhìn lâu một cái, chính là không tôn trọng.

Phong Mạc Thần thu tay lại, nhìn ánh mắt của Nhan Tiểu Ngọc, thần nhiên nói “Thế nào?”

Nhan Tiểu Ngọc lắc đầu, mắt vẫn như cũ không có rời đi gương mặt tuấn tú của Phong Mạc Thần, trầm lặng nói “Ta thật sự muốn chữa tốt cho người, cứ như vậy chết đi, rất đáng tiếc!”

Phong Mạc Thần mỉm cười “Độc tình một lát không chết người được, không có chuyện gì.”

“Nhưng cũng không thể lấy thân thể của chính mình cho những thứ kia cổ trùng, hơn nữa, hơn nữa, ngộ nhờ sau này người thành thân, vậy.” Nhan Tiểu Ngọc sắc mặt đỏ bừng, không tự chủ được, liền nhớ lại Phong Mạc Thần ngộ nhờ đã kết hôn, nhưng bởi vì độc tình không thể cùng tân nương viên phòng, hơn nữa, tân nương đó ngộ nhờ là nàng, chẳng phải sẽ rất bi thảm sao? Nhất thời mặt nàng hồng giống muốn nở ra máu.

Phong Mạc Thần vừa thấy sắc mặt của nàng, liền hiểu rõ nha đầu này lại nghĩ đến thứ khác, lãnh đạm đứng lên, nhẹ giọng nói “Tiểu Ngọc, người biết một nam nhân tên là Minh Nguyệt không?”

248. Cuốn 5 – Chương 248

Chương 248. Lấy thân thể trao đổi

Nhan Tiểu Ngọc sưng sờ “Huynh cũng biết Minh Nguyệt ca ca sao?”.

Phong Mạc Thần không nói gì, đã hiểu đại khái, chỉ sợ, cao nhân trong miệng bọn họ đúng là sư phụ của mình, hơn nữa, sợ rằng, mục đích của sư phụ không đơn giản là muốn chữa khỏi nội thương cùng kỳ độc trên người hắn.

“Phong Mạc Thần, huynh thật sự vô ý nên bị rơi từ trên vách núi xuống sao?”. Nhan Tiểu Ngọc bắt đầu hoài nghi, nghiêng đầu nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần vẫn không nói gì, chỉ nhìn Nhan Tiểu Ngọc, dường như, hắn đang có chuyện gì cần suy nghĩ.

Nhan Tiểu Ngọc nắm tay của hắn “Đi thôi, chúng ta đi tìm cha muội, để người chữa nội thương trên người huynh rồi nói sau”.

Phong Mạc Thần để mặc cho nàng lôi kéo hắn, đi tới nơi Nhan Hán Tam luyện võ, mặc dù hắn đã hơn năm mươi, trường kích trong tay hắn lại phát ra tiếng gió rít, thấy Phong Mạc Thần tới đây, trường kích khẽ nhúc nhích, hất cây kiếm dài bên cạnh lên “Người trẻ tuổi, theo ta luyện mấy chiêu”.

Phong Mạc Thần nhận lấy trường kiếm, trên mặt lộ vẻ chần chờ, cánh tay phải của hắn đã phế bỏ, không thể cầm trường kiếm nữa, mà Nhan Hán Tam không phát hiện ra rằng, hắn đang lâm vào tình huống khó xử, chỉ cầm trường kích đánh về phía hắn.

Phong Mạc Thần bắt đắc dĩ giờ kiếm nghênh địch, mặc dù chiêu thức của hắn chậm lại, không có nội lực, nhưng căn cơ vẫn còn, mỗi động tác đều chính xác không lầm, nhưng đã ít đi sự nhanh nhẹn cùng hung ác thường ngày.

Không lâu sau, hắn bị Nhan Hán Tam đẩy vào đường cùng, Nhan Tiểu Ngọc ở một bên dậm chân “Cha, người luôn muốn khi dễ người ta!”

Nhan Hán Tam cười sang sảng, thu hồi trường kích, đưa tay lấy kiếm dài trong tay Phong Mạc Thần, giơ tay lên, trường kích cùng trường kiếm liền cắm vào trong giá binh khí, hắn vỗ bả vai Phong Mạc Thần “Mặc dù cả người đều bị thương, nhưng chiêu thức của ngươi rất tốt, không tệ, không tệ.”

“Cha, bây giờ người giúp hắn trừ độc và chữa thương có được không?”. Nhan Tiểu Ngọc tiến lên, lắc lắc cánh tay Nhan Hán Tam.

Nhan Hán Tam lườm nàng một cái, quay đầu nhìn Phong Mạc Thần “Ngươi định lúc nào mới lấy khuê nữ của ta?”

Phong Mạc Thần chau mày, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ kết hôn với Nhan Tiểu Ngọc, không tự chủ được, cúi đầu nhìn Linh Đương biệt ly ở bên hông, nghĩ cách mở miệng cự tuyệt.

Nhan Tiểu Ngọc kéo tay Phong Mạc Thần, hướng về phía Nhan Hán Tam hung hăng dậm chân một cái “Cha, sao lại như vậy? Độc tình của hắn, người không có biện pháp chặn trị, sau khi chúng ta thành thân thì phải làm sao?”

Nhan Hán Tam cười càng lớn tiếng, vỗ bả vai Phong Mạc Thần “Ngày mai, vào giờ này, người tới phòng ta, trước tiên, ta sẽ dẫn thông gân mạch của ngươi, về phần kỳ độc của ngươi, chỉ có thể chờ người thành thân cùng nữ nhi của ta trước, ta mới có thể lấy truyền gia chi bảo ra”.

Nhan Tiểu Ngọc dậm chân “Hẹp hòi!”

Nhan Hán Tam cương chiều búng trán Nhan Tiểu Ngọc, Nhan Tiểu Ngọc kéo Phong Mạc Thần chạy ra bên ngoài như một làn khói, nàng cười “Trước tiên cứ chữa khỏi đã, cha ta luôn hẹp hòi như vậy, huynh đừng so đo cùng người!”

Phong Mạc Thần há hốc mồm, muốn cự tuyệt nhưng không thể nào nói ra khỏi miệng.

Ở một nơi khác, Minh Nguyệt đang dẫn Bạch Ly Nhược đi tới một thế giới kỳ dị, nơi này không có ánh sáng mặt trời, chỉ có đêm tối, nhưng Bạch Ly Nhược không thấy được, nàng chỉ có thể cảm nhận không khí kỳ quái của nơi này.

Minh Nguyệt nắm chặt tay nàng, mỉm cười nói “Ngươi phải nắm ta thật chắc, người ở nơi này không khách khí với người xa lạ!”

Bạch Ly Nhược cau mày, quả thật, nàng cảm nhận được không ít ánh mắt địch ý, nắm chặt tay Minh Nguyệt, có chút khấn咒 “Người ở nơi này, tại sao lại có địch ý với người xa lạ? Chẳng lẽ bọn họ không tới từ bên ngoài sao?”

“Không phải, người nơi này chưa từng đi ra bên ngoài, cho nên, cả đời bọn họ cũng không biết mặt trời có dạng gì, hơn nữa, bọn họ cũng chưa gặp qua ánh mặt trời, tự nhiên sẽ thấy người tới đây mang theo hơi thở của mặt trời.” Minh Nguyệt cười yếu ớt, đi tới trước một quán bán khoai lang, nói thầm với bà lão lưng còng một câu, sau đó, bà lão kia hùng hổ đưa hai củ khoai lang cho bọn hắn, Minh Nguyệt cung kính nhận lấy, nở một nụ cười lễ phép rồi lui ra.

Bạch Ly Nhược chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có thời điểm Minh Nguyệt cung kính, nàng chỉ nhớ, nếu ai bắt kính với hắn một, hắn sẽ trả người đó gấp bội, nàng rất tò mò, hạng người gì mới khiến Minh Nguyệt hạ mình như vậy, bị mắng còn phải giả bộ tươi cười.

Minh Nguyệt cầm khoai lang đặt trong tay Bạch Ly Nhược “Bây giờ chúng ta lấy hai củ khoai lang này, qua sông trao đổi bò cạp độc”.

Bạch Ly Nhược giật mình vuốt ve khoai lang, khoai lang rất bình thường, giống loại nàng ăn ở phía dưới núi tuyết như đúc, sự khác biệt duy nhất chính là, khoai lang này không còn tươi nữa, cái này, có thể trao đổi bò cạp độc sao?

Đường như Minh Nguyệt hiểu rõ ý của nàng “Dù khoai lang này không tươi, nhưng không có người bán, cho nên, giá trị của nó là giá của mười thành trì!”

“Ta không hiểu rõ ý của người.” Một tay Bạch Ly Nhược cầm khoai lang, một tay dắt Minh Nguyệt, cảm giác hết sức không tự nhiên.

“Người cầm khoai lang không cung kính như vậy sẽ dẫn tới phiền toái.” Minh Nguyệt nhàn nhạt.

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời, bên cạnh liền vang lên một thanh âm âm lãnh, thanh âm này khiến lòng tơ Bạch Ly Nhược dựng lên, nàng chưa từng nghe qua âm thanh nào kinh khủng như vậy, giống như truyền đến từ trong địa ngục, nàng không biết rõ ý tứ trong lời nói ấy, nàng cũng không hiểu ngôn ngữ của bọn họ.

Dường như Minh Nguyệt đang nói chuyện cùng người nọ, sau đó, dùng một tay ôm nàng vào trong ngực, tay còn lại nâng khoai lang trong tay nàng lên, nói nhẹ câu gì đó, người nọ đã mở ra.

Sắc mặt Bạch Ly Nhược trắng bệch, có chút phát run nói “Người nơi này thật kỳ quái!”

“Một chút cũng không kỳ quái, người biết nguồn gốc của khoai lang trong tay người không?”. Minh Nguyệt buông nàng ra, kéo nàng đi về phía trước.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, thanh âm Minh Nguyệt truyền đến “Đây là Quỷ Bà bán khoai lang, Quỷ Bà là quỷ đứng đầu một vùng đất, một chiếc tất thối bà ta cởi ra đều là bảo bối của Quỷ Vực!”

Bạch Ly Nhược có chút run sợ nói “Quỷ Vực chính là chỗ giao dịch ở dưới đất của Bắc Mạc thành”.

“Dĩ nhiên”. Minh Nguyệt gật đầu, nhẹ giọng nói “Người không phải sợ, chúng ta có khoai lang của quỷ bà, muốn đổi cái gì cũng có thể”.

“Thân phận của Quỷ Bà cao như vậy, tại sao còn đi bán khoai lang?”. Bạch Ly Nhược đem khoai lang giao cho Minh Nguyệt, hai tay nàng nắm chặt một cái tay của hắn, gắng sức đi theo phía sau hắn, không khí nơi này lạnh khiến nàng sợ, không phải thể giới bên ngoài lạnh, mà có thứ gì đó khiến người ta lạnh từ trong ra ngoài.

“Bởi vì nàng quá rãnh rỗi, trừ giết người, nàng cũng chỉ biết bán khoai lang”. Minh Nguyệt mỉm cười, dường như hiểu rất rõ chuyện tình của Quỷ Vực.

“Ta rất muốn biết, rốt cuộc, thế giới này có đáng về gì”. Bạch Ly Nhược nhẹ giọng nói.

“Đáng tiếc, người không nhìn thấy.” Minh Nguyệt gật đầu “Coi như ánh mắt người có thể nhìn thấy, cũng sẽ bị bịt mắt lại mang tới, trước mặt chính là trụ sở của Vua bò cạp, người đi vào đổi đi, nhớ, Vua bò cạp không thích hài tử lễ phép, người phải thô lỗ một chút, biết không?”.

Bạch Ly Nhược không biết, thì ra, còn có người không thích hài tử lễ phép, nàng có chút ngượng ngùng nâng khoai lang trong tay Minh Nguyệt, đi một bước, dừng một cái, chậm rãi đi vào trong nhà.

Sau lưng vang lên tiếng la của Minh Nguyệt “Nếu như hắn để cho người chọn, người chọn Quang Minh tả sứ, nhớ chưa?”

Bạch Ly Nhược gật đầu, sau đó, cầm khoai lang đứng ở cửa, không nhìn thấy, cũng sờ không tới, chỉ có thể nhẹ giọng hỏi một câu “Có ai không?”.

Tiếp theo là một tiếng mắng thô bỉ, nàng sợ hết hồn, nhưng nàng nghe không hiểu, cũng chỉ sững sờ đứng ở nơi đó, muốn mở miệng nói “Xin chào, ta tới trao đổi”.

Nhưng Minh Nguyệt đã nói qua, Vua bò cạp không thích hài tử lễ phép, liền đổi lại, ngượng ngùng nói “Ta có thể trao đổi không?”.

Đây là điều không lễ phép nhất mà nàng có thể nói ra miệng “Má ơi, nguyên lai là chim non.”. Rốt cuộc, Vua bò cạp cũng nói được một câu khiến nàng có thể nghe và hiểu được, nhưng, chim non là có ý gì? Nàng không hiểu.

Nhìn thấy khoai lang trong tay nàng, Vua bò cạp cầm lấy “Quỷ Bà cũng chỉ biết kiếm chuyện cho chúng ta! Nói, người muốn cái gì?”

“Một trong tứ đại độc vật, bò cạp độc.”. Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, nhẹ giọng nói.

Nàng cảm giác, Vua bò cạp xoay người chạy một vòng, sau đó giao cho nàng một bát bịt kín “Cầm cho chắc, đừng để nó cắn người, đúng rồi, người chọn một chút đi, Quang Minh tả sứ hay là hắc ám hữu sứ?”.

Bạch Ly Nhược không biết chọn có ích lợi gì, nhưng Minh Nguyệt dẫn nàng lựa chọn Quang Minh tả sứ, nàng cũng chọn không chút do dự “Quang Minh tả sứ”.

Vua bò cạp lại mắng một câu, bởi vì cách quá gần, Bạch Ly Nhược có thể ngửi thấy mùi hôi bay ra từ trong miệng hắn, nàng nhú nhú mày, định cầm chén tròn đi ra ngoài, lại bị Vua bò cạp kéo tay lại.

Nàng lạnh giọng “Còn có chuyện gì sao? Bằng hữu của ta đang chờ ở bên ngoài!”.

“Quả nhiên là con nít, cái gì cũng không hiểu, trong Quỷ Vực, sau khi trao đổi xong, phải lưu lại một bộ phận của thân thể, đã tới Quỷ Vực, người chọn Quang Minh tả sứ, lại giả vờ không hiểu?”.

Bạch Ly Nhược ngăn người tại đó, lưu lại một bộ phận của thân thể? Tay hay chân? Nàng cảm giác Minh Nguyệt lại bày kế với nàng, nàng không nói gì, mặc cho Vua bò cạp đẩy nàng vào một gian phòng, trong phòng có mùi hoa nhàn nhạt, nhưng so với bên ngoài thì dễ ngửi hơn nhiều.

“Đây là phòng của tả sứ, người ở nơi này chờ hắn, hắn sẽ đến lấy vật hắn muốn!”. Sau khi nói xong, Vua bò cạp liền “rầm” một tiếng, đóng kỹ cửa lại, chỉ để một mình nàng ở trong đó.

“Minh Nguyệt, không cần trốn nữa, ra đi, ta biết, người chính là Quang Minh tả sứ mà bọn họ nói”. Bạch Ly Nhược để chén tròn xuống, nhìn về phía cửa sổ mà nói.

Gió ngoài cửa sổ lay nhẹ, thân hình Minh Nguyệt vừa động, người đã xuất hiện ở bên cạnh Bạch Ly Nhược, hắn có chút ngưng ngừng “Bị người phát hiện rồi.”

“Quý Bà chịu để người thiếu nợ, người lại biết nói ngôn ngữ của bọn họ, hơn nữa, người rất quen thuộc nơi này, quan trọng nhất, người là người mù, ta đã sớm nghe nói, Quang Minh tả sứ của Bắc Mạc thành là một người mù xinh đẹp, mà hắc ám hữu sứ là một yêu nam thích hút máu.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, thể hiện bộ dáng bình đến tương chận.

Minh Nguyệt thở dài “Ta đã sớm nhắc nhở người, nơi này phải dùng thân thể của mình để trao đổi”.

“Nhưng người không cho ta cơ hội lựa chọn!”. Bạch Ly Nhược trả lời lại một cách mỉa mai.

“Thật ra thì, người có thể nghĩ thế này, theo ta lên giường, có lẽ cũng là chọn lựa không tồi, ít nhất, dáng dấp của ta rất đẹp, lại muốn chăm sóc người cả đời”. Minh Nguyệt đóng kỹ cửa sổ, vuốt chóp mũi, có chút xấu hổ.

Bạch Ly Nhược quả quyết lắc đầu “Ta sẽ không lấy thân thể của mình để trao đổi, cùng lắm thì ta đem Độc Hạt Tử trả lại cho các người, các người thả ta đi, nơi này, người bình thường không thể ở được!”.

Minh Nguyệt lúng túng cười một tiếng, hóa ra, nàng đang chờ mình không bình thường, lắc đầu nói “Ly Nhược, ta mặc dù là tả sứ, nhưng cũng không thể làm trái luật lệ, hơn nữa, chẳng phải chúng ta đã nói, về sau sẽ ở đây cùng nhau sao? Dù xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không lỗi, không phải sao? Ít nhất, sau này, con mắt của người có thể nhìn thấy mọi thứ được rồi!”

“Ta chưa đáp ứng với người!”. Bạch Ly Nhược phẫn nộ, cắn răng nghiêng lợi nói “Minh Nguyệt, người lập tức dẫn ta đi, dù sau này mắt ta không nhìn thấy, ta cũng không muốn ở lại nơi này.”

“Không thể, trao đổi đã thực hiện được một nửa, phải làm xong nửa còn lại, nếu không, người sẽ bị Quỷ Vực coi là khách không giữ lời hứa, ở đây đối đãi với khách không giữ lời hứa đều biến họ thành người lợn, đặt bên ngoài để khách tham quan nhìn”. Minh Nguyệt mỉm cười, trong khẩu khí có chút mùi vị uy hiếp.

Bạch Ly Nhược lạnh lùng “Người giết ta đi, ta không muốn cùng người nhiều lời!”

“Được, vậy người chờ chút, ta đi kêu hữu sứ tới đây trao đổi với người, hắn có sở thích đặc biệt với thi thể người chết!”. Nói xong, Minh Nguyệt liền đi ra ngoài lại bị Bạch Ly Nhược kéo vạt áo lại, thanh âm run rẩy, thút thút nói “Tại sao lại đối xử với ta như vậy?”.

Minh Nguyệt giơ tay, lau gương mặt của nàng, lau nước mắt trên gò má nàng, cau mày nói “Nhịn một chút, rất nhanh sẽ qua thôi!”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, lại bị Minh Nguyệt điểm trúng huyệt đạo, hắn ôm nàng đặt lên giường, cúi người nói “Nơi này, có một loại thuốc gọi là một giấc chiêm bao ngàn năm không đổi, ngươi hãy thử xem, có lẽ ngươi sẽ không khó chịu như vậy nữa!”

Hắn đứng dậy, buông rèm xuống, phát tay, một châu thực vật tên Diệp Tử bay từ trên cửa sổ xuống đầu ngón tay hắn, hắn bóp nát Diệp Tử thành nước, sau đó đổ vào miệng Bạch Ly Nhược, thanh âm dịu dàng vang lên bên tai nàng, có chút bất đắc dĩ nói, “Ly Nhược, quên sư huynh đi, về sau, ta giúp ngươi lưu lạc chân trời, thực hiện tất cả mơ ước của ngươi, được không?”

Nước mắt Bạch Ly Nhược không chảy xuống được, nàng bị điểm huyệt đạo, không thể nhúc nhích, nhưng bà vai không cảm được mà run rẩy, thanh âm khàn khàn, nàng tuyệt vọng nói “Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Tại sao?”

Minh Nguyệt cúi đầu, hôn lên nước mắt của nàng, ngón tay thon dài trắng nõn cởi đai lưng của nàng ra, nước mắt nàng chảy vào miệng hắn, chất chất khổ khổ, hắn thì thầm bên tai nàng “Bởi vì, ta không thể để ngươi cùng sư huynh ở chung một chỗ!”

249. Cuốn 5 – Chương 249

Chương 249. Người lạ gặp nhau

Bạch Ly Nhược như người mất hồn đi ở trên đường cái, giống như một con rối không có linh hồn, không mục đích đi về phía trước, bị người ta đụng phải, sắc mặt nàng không hề biến hóa, chỉ dần dần tiến về phía trước, Minh Nguyệt đi theo phía sau, hắn nóng nảy hô to “Ly Nhược.”

Bạch Ly Nhược nghe cũng không phản ứng chút nào, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm qua lại quanh quẩn không ngừng trong đầu nàng, rõ ràng nàng có cảm giác, đầu ngón tay của hắn hơi lạnh, áo bị cởi ra, hắn chen vào giữa thân thể của nàng, nàng khóc rống cầu xin buông tha, thế nhưng, hắn lại tàn nhẫn xé rách nàng.

Nàng không biết, nàng còn mặt mũi nào mà sống, nàng không tưởng tượng nổi, nếu nhìn thấy Phong Mạc Thần, nàng phải đối mặt với hắn như thế nào, nàng bước đi thần thờ, bước đi trên con đường nhồn nháo.

Đụng vào một chiếc xe ngựa đầy rơm rạ, đóng cỏ khô trên xe ngựa nghiêng sang một bên, cánh tay của nàng chảy máu, nàng không thêm để ý đứng lên, người đánh xe hùng hục hổ hổ, vừa thấy sắc mặt của nàng cùng cánh tay bị thương của nàng, cũng không dám nói lời nào, chỉ đứng sững nhìn nàng.

Nữ tử này quá đẹp, xinh đẹp không giống người phàm trần, gấm sứ in trên da thịt, hiện ra một loại bệnh hoạn tái nhợt, sắc mặt thần thờ, giống như tiên tử ngộ nhập phàm trần lạc đường, bất lực, còn có đôi mắt như bị kín một tầng sương, nhìn lâu một cái, cũng sẽ trầm luân trong vẻ đẹp kinh tâm động phách của nàng, phu xe nhìn để mức quên cả hô hấp, chỉ nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng giống như cái xác không có linh hồn, đi dần dần xa.

“Con mắt ngươi sắp rớt xuống đó.” Minh Nguyệt nhàn nhạt giữu cột phu xe, sau đó, hắn ngửi thấy mùi máu tươi, nhướn mày, nàng bị thương.

Không để ý nơi này là đường cái nữa, thân hình nhảy lên, bỗng bồng đáp xuống bên cạnh Bạch Ly Nhược, hắn bắt được tay nàng “Ngươi bị thương.”

Bạch Ly Nhược không nói chuyện, vẻ mặt không thể hiện vẻ gì, linh hồn của nàng đã sớm bị giết chết, nàng vẫn không nhúc nhích, mặc cho Minh Nguyệt kéo ống tay áo của nàng, đem thuốc bột rắc vào vết thương của nàng.

“Ngươi nghĩ thông suốt một chút, thật ra thì ta cũng không tệ, mặc dù ánh mắt ta không nhìn thấy, nhưng nếu mắt ta so với người bình thường còn tốt hơn nghìn lần vạn lần!”. Minh Nguyệt cất bình thuốc, buông

ổng tay áo nàng xuống, từ khi ra khỏi Quý Vực, nàng luôn duy trì dáng vẻ đó, giống như một cái xác không có linh hồn.

Bạch Ly Nhược không nói chuyện, trầm mặc đi về phía trước, Minh Nguyệt đi sau nàng, “Nơi này là Bắc thôn, độc vật cuối cùng ở chỗ này, bây giờ, người tìm khách điểm nghỉ ngơi trước, ta đi tìm độc của con rết, người chờ ta trong khách điểm, tuyệt đối không được đi ra ngoài, biết không?”

Bạch Ly Nhược vẫn trầm mặc đi về phía trước như cũ, Minh Nguyệt có chút tức giận, bắt được tay nàng “Phương hướng sai, đi xuống nơi này là không có khách điểm đâu!”

Bạch Ly Nhược ngừng chân lại một chút, thần thờ xoay người, đi rẽ về hướng khác, đầu óc của nàng đã không thể suy nghĩ nữa, tính mạng của nàng cũng đã mất vào đêm hắc cường chiếm nàng, cùng kết thúc.

Trên đường đi, Nhan Tiểu Ngọc sôi nổi, nhìn thấy gì cũng cảm thấy kỳ, nàng nắm chặt tay Phong Mạc Thần, nháy mắt ra hiệu nói “Nếu không phải là người, cha ta nhất định không cho phép ta đi, thiết là, ta muốn ở địa phương có nhiều người, hắc cổ tình không đồng ý, ta không biết, Trúc uyển vắng vẻ đó có gì tốt”.

“An tĩnh mà”. Phong Mạc Thần lạnh nhạt qua loa, mặc cho Nhan Tiểu Ngọc lôi kéo hắc, Linh Đương bên hông bắt đầu nhúc nhích, ngực buồn bực hốt hoảng, sự chua xót không ngừng dâng lên trong lòng, từ từ lan đến đôi mắt, hắc xoay người, tra xét bốn phía.

Hắc cũng không biết mình đang nhìn cái gì, cũng không biết tại sao mình lại chờ đợi, Nhan Tiểu Ngọc buông tay của hắc ra, chạy qua bên đường xem người bột, mặt Phong Mạc Thần mờ mịt đứng ở Bắc thôn, xa xa, một nữ tử áo trắng đi tới, nàng đẹp mỹ lệ, không ít người dừng chân bên đường quan sát, dường như nàng không nhìn thấy, không nghe thấy, thần thờ đi về phía trước, Minh Nguyệt đi theo đằng sau.

Tiếng Linh Đương đột nhiên vang lên, trái tim hắc đau không thể hô hấp, mắt phượng tràn ngập nước, hắc không biết vì sao, vẻ mặt nữ tử kia không biểu lộ gì, từ từ đi tới bên cạnh hắc, mang theo mùi hoa mai, hắc nghẹn ngào run rẩy, đôi môi mỏng động mấy cái, cuối cùng không phát ra bất kỳ tiếng nào, Linh Đương bên hông càng vang lên kịch liệt, trên cổ tay cô nương kia cũng có Linh Đương giống hắc như đúc, nó cũng đang vang lên, hắc nhìn nữ nhân bên cạnh thoáng qua, tay áo rối rắm, lại nhanh chóng rời đi, nhưng nàng không nhìn thấy hắc, hắc cũng không biết nàng.

Dường như cô gái cũng ý thức được Linh Đương đang vang lên, nàng khẽ cúi đầu, ánh mắt vô hồn nhìn Linh Đương trên cổ tay, Minh Nguyệt tiến lên, nắm tay nàng “Người làm cái gì mà đi nhanh như vậy?”

Trên mặt Bạch Ly Nhược có một tia xúc động, nàng xoay người, ngắm nhìn bốn phía, nhưng cái gì nàng cũng không nhìn thấy, Linh Đương không vang lên nữa, trên gương mặt xinh đẹp của nàng lưu lại một dòng nước mắt.

Minh Nguyệt giơ một cái Linh Đương ra, lắc nhẹ hai cái trong gió “Người xem, ta phối hợp với người, cũng mua một cái chuông đeo trên tay, về sau, người trong khắp thiên hạ đều biết chúng ta là một đôi!”

Minh Nguyệt thần nhiên mỉm cười, quay đầu lại, Nhan Tiểu Ngọc đã kéo Phong Mạc Thần đi rất xa, nụ cười của hắc càng tăng lên, giơ tay kéo Bạch Ly Nhược “Đi thôi, chữa khỏi con mắt của người, sau này, người muốn nhìn bao lâu cũng được!”

Sắc mặt Bạch Ly Nhược âm trầm hơn, sao có thể gặp hắc chứ? Nếu như vô tình gặp được, hắc không thể không nhận ra mình, hơn nữa, nếu bọn họ gặp nhau lần nữa thì phải làm thế nào đây? Nàng đã không phải là Nhược nhi trước kia của hắc nữa rồi.

Lọt vào trạng thái không có ý thức lần nữa, thần thờ, mặc cho Minh Nguyệt kéo nàng đi vào một khách điểm, đã ba ngày, nàng chưa từng mở miệng nói chuyện, kể từ khi ra khỏi Quý Vực, nàng đã hoàn toàn phong bế chính mình.

Phong Mạc Thần bị Nhan Tiểu Ngọc dắt đi, thần sắc thê lương đi trên đường cái, bóng dáng cô nương đó quanh quẩn trong đầu hắc thật lâu, hắc nhìn thấy nữ nhân sau lưng Minh Nguyệt, nhìn thấy Minh Nguyệt đối với nàng đầy thương yêu, hắc không tiến lên, bị Nhan Tiểu Ngọc kéo đi.

Có lẽ, nàng không phải là nữ nhân trong lòng hắn, chỉ có dáng dấp rất giống mà thôi, hắn an ủi mình, cảm giác bất an ở trong lòng không thể tan ra, hắn muốn tìm Minh Nguyệt, tìm hắn giải thích rõ.

“Tiểu Ngọc, chúng ta trở về thôi!”. Phong Mạc Thần lạnh nhạt, sắc mặt khó coi tới cực điểm.

“Tại sao? Tại sao lại trở về?”. Nhan Tiểu Ngọc có chút bất mãn, nàng không để tâm nên không biết chuyện gì xảy ra, đương nhiên không phát hiện ra Minh Nguyệt cùng Bạch Ly Nhược trong đám người.

“Minh Nguyệt, hắn tới, có thể chút nữa sẽ đi trúc uyển đi chúng ta.” Phong Mạc Thần một tay che ngực, hắn cúi đầu, nơi này, thật là đau, giống như trái tim rõ ràng khoét đi, hắn chỉ là thần sắc thê lương nhìn ngực mình, chau mày.

250. Cuốn 5 – Chương 250

Chương 250: Không thể miễn cưỡng

Minh Nguyệt ca ca đã tới rồi sao?” Nhan Tiểu Ngọc nháy mắt, nhìn xung quanh, bên trong biển người mịt mờ, nàng không nhìn thấy bóng dáng của bất luận kẻ nào.

“Đã đi rồi.” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, nhìn phương hướng Minh Nguyệt biến mất, ánh mắt sệt qua ánh lạnh lẽo.

Phong Mạc Thần xoay người bước trở về, Nhan Tiểu Ngọc đi theo phía sau hắn, nhất thời không hiểu, rốt cuộc hắn làm sao vậy, lúc bắt đầu ra ngoài vẫn còn tốt lắm mà sao bây giờ lại vậy.

Trở lại trúc lâu, Phong Mạc Thần bắt đầu ở bên cửa sổ chờ Minh Nguyệt, hắn biết khứu giác nhạy bén của Minh Nguyệt, ở trên đường đi, biết rất rõ hắn đang đi bên cạnh, nhưng không lên tiếng chào hỏi, có phải là vì nữ tử áo trắng đi bên cạnh hắn, rốt cuộc nữ tử đó là ai? Sao bọn họ lại thân mật đến thế?

Nhan Tiểu Ngọc thấy hắn đi tới đi lui, nhìn sắc mặt của Phong Mạc Thần, nàng rõ ràng có chút cảm giác không đúng, nhưng cụ thể không đúng thế nào, nàng cũng không thể nói rõ được.

Tới khi Minh Nguyệt đến, gương mặt tuấn tú của Phong Mạc Thần lạnh lùng nhìn hắn, Nhan Tiểu Ngọc giống như nhìn thấy người thân liền nhào vào lòng Minh Nguyệt “Minh Nguyệt ca ca, người tới Bắc Mạn từ khi nào thế?”

Minh Nguyệt cương chiều xoa đầu Nhan Tiểu Ngọc, mỉm cười nói “Ta vừa tới không lâu, người trở về phòng của mình trước, bọn ta nói chuyện xong sẽ đến tìm người, được không?”

Nhan Tiểu Ngọc phồng miệng lên, hồ nghi mà nhìn Minh Nguyệt, lại nhìn Phong Mạc Thần một lát, không hiểu nói “Tại sao, các người có gì bí mật cần giấu ta sao?”

“Tiểu Ngọc, người về phòng trước đi, ở trong phòng chờ ta, ta cũng có chuyện muốn tự mình nói với người.” Phong Mạc Thần lạnh lùng.

Nhan Tiểu Ngọc “Nha” một tiếng, có chút không cam tâm nhìn lướt qua Phong Mạc Thần, đi được vài bước lại dừng chốc lát cuối cùng vẫn hướng gian phòng của mình đi tới.

Ánh mắt Phong Mạc Thần thủy chung không rời đi Minh Nguyệt, trong trẻo lạnh lùng không gợn sóng, mang theo ý dò xét, cho đến lúc Nhan Tiểu Ngọc đi vô ảnh vô tung, hắn mới lãnh đạm mở miệng “Giờ người có thể nói, nữ tử áo trắng đi cùng người là ai rồi chứ?”

Sắc mặt Minh Nguyệt không thay đổi, chỉ là đôi mắt đen nhánh trong đêm tối giống như sáng lên rất nhiều, sáng chói như ngọc trai đen dưới biển sâu, tầm mắt hắn có chút lu mờ, lần đầu tiên lộ vẻ mặt bất lực.

Hắn trầm mặc chốc lát, rồi chậm rãi mở miệng “Sư huynh, nàng tên là Mộc Thất, là nữ nhân mà ta muốn sống cùng cả đời.”

Trái tim Phong Mạc Thần đau như bị ai bóp chặt, hần cúi đầu, hai gò má gầy gò, môi mỏng gọt mím lại thành một đường thẳng, hai tay nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

“Người trước kia ta thích, có dáng dấp rất giống nàng ấy sao? Hay, người ta yêu, chính là nàng ấy? Bởi người cũng thích nàng, cho nên, mới dùng châm Vong Xuyên đâm ta?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, mày rậm nhíu chặt, thất vọng nhìn Minh Nguyệt.

Khóe môi Minh Nguyệt vẽ ra một nụ cười khổ, hần lắc đầu “Sư huynh, không nên hiểu lầm ta như vậy, có lẽ ta là một người ích kỷ, nhưng, ta tuyệt đối không phải là người vô sỉ.”

“Ta tin người, nhưng sẽ có một ngày, ta nhớ ra tất cả, ta sẽ tìm được chân tướng!” Phong Mạc Thần đứng lên, sau đó hướng phòng Nhan Tiểu Ngọc đi tới.

Nhan Tiểu Ngọc đang chống cằm ngồi bên cửa sổ, đom đóm lập lòe sáng tối ở bên người nàng bay tới bay lui, có một tiểu tinh linh nghịch ngợm, đậu vào trên tóc nàng, vẽ mặt ngây thơ, đáng yêu ở dưới ánh trăng như mộng như ảo.

Phong Mạc Thần đang định gõ mấy tiếng lên cánh cửa, Nhan Tiểu Ngọc đã quay đầu lại nhìn hần, thấy hần – thần sắc lãnh đạm tựa trên khung cửa, hướng về phía hần nở một nụ cười ngọt ngào thấy cả má lúm đồng tiền, nhảy xuống đứng lên đi tới bên hần, nũng nịu kéo cánh tay hần “Thần, người cùng Minh Nguyệt ca ca nói chuyện xong rồi sao?”

Phong Mạc Thần chậm chạp gật đầu, nhìn trên tóc nàng có một con đom đóm đang lưu trú, thản nhiên nói “Tiểu Ngọc, người là một nữ nhi tốt, ta không muốn lừa dối người, có thể, ta đã tìm thấy người vẫn luôn trong lòng mình rồi.”

Nhan Tiểu Ngọc đang kéo tay của hần, vẽ mặt liền cứng đờ, nàng không dám ngẩng đầu, sợ nhìn thấy vẻ mặt chân thành của hần, phồng má, đôi mi thanh tú nhíu chặt “Tại sao người không thể yêu ta?”

Phong Mạc Thần cúi đầu nhìn nàng, trên mặt không có vẻ gì, tựa hồ mang theo một loại tuyệt nhiên, hần biết, nếu bỏ qua cơ hội này, có thể hần sẽ không thể tiếp tục khôi phục gân mạch cùng khu trừ kỳ độc, nhưng không thích chính là không thích, thế gian này, chỉ có chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng.

Nhan Tiểu Ngọc thu tay lại, có chút nổi giận, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt buồn bã nhìn Phong Mạc Thần “Tại sao người phải trực tiếp như vậy? Ngay cả một cơ hội cũng không cho ta!”

Phong Mạc Thần nhìn nàng, môi mỏng khẽ mím “Thật xin lỗi!”

“Ta đã nói rồi, ta không muốn nghe người nói thật xin lỗi.” Nhan Tiểu Ngọc cau mày, u oán nói, nàng lui về phía sau mấy bước, thở nhẹ một hơi “Chuyện người không yêu ta coi như xong, nhưng còn chất độc trên người của người không thể cứ để vậy mãi, ngày mai ta đi tìm cha, cầu xin người nhất định phải trị độc giúp người.”

“Tiểu Ngọc.” Phong Mạc Thần muốn nói cảm ơn, nhìn Nhan Tiểu Ngọc khuôn mặt ngây thơ như một hài tử, nhưng lại có sự mất mát của người lớn, một câu cảm ơn, trong miệng vô luận như thế nào cũng nói không ra, hần chăm chú nhìn nàng, nhẹ giọng nói “Chắc chắn người sẽ tìm được một nam nhân tốt hơn ngàn vạn lần so với ta.”

Nhan Tiểu Ngọc mấp máy môi, buồn bã nhìn Phong Mạc Thần, nàng ngồi bên bàn trang điểm, không ngừng vận ngón tay, phiến muộn nói “Trên đời này, còn nam nhân nào tốt hơn tốt hơn người sao?”

Phong Mạc Thần gật đầu, cơ hồ kiên định nói “Có, nhất định là có!”

Nhan Tiểu Ngọc lộ ra một nụ cười nghịch ngợm, hai má hồng hồng “Vậy từ giờ người phụ trách giúp tìm bằng được nam tử tốt hơn so với người, nếu hần cũng giống người không thích ta, người phải giúp ta tìm biện pháp, buộc hần phải cùng ta thành thân!”

Phong Mạc Thần yên tâm mỉm cười, hai tay theo thói quen ôm ngực, nhìn khuôn mặt tươi cười ngây thơ của Nhan Tiểu Ngọc, bất đắc dĩ gật đầu.

Thời điểm Minh Nguyệt ở trên núi Bắc Man bắt rét độc, ngón tay bị dịch độc của rét bắn vào, toàn bộ bàn tay liền sưng đỏ, hần xử lý qua loa, sau khi giết chết con rét hần liền trở về nhà trọ.

Trong nhà, Bạch Ly Nhược cuộn mình ở góc tường, thân thể mảnh mai co rút thành một khối, trong bóng tối, nàng run lẩy bẩy, hai cánh tay mảnh khảnh vòng quanh hai đầu gối, cả khuôn mặt cũng chôn trong ngực mình, giống như một con thú nhỏ bị rơi vào khốn cảnh.

Minh Nguyệt thấp một cây nến, thần nhiên nói “Mặc dù, bây giờ ngươi không nhìn thấy được, nhưng cũng nên thấp đèn lên, như vậy, tối thiểu nói cho người khác biết, ngươi còn đang chờ một người.”

Bạch Ly Nhược giống như không nghe thấy lời của hần nói, chỉ co rúc, núp vào góc, Minh Nguyệt thở dài “Ta tìm được rất độc rồi, nhưng ta cũng bị thương, đây là lần đầu tiên ta vì một nữ nhân mà liều mạng như vậy, ngươi tự mình tới đây đi, thu thập xong những thứ đồ này, ta giúp ngươi chữa khỏi mắt, từ nay về sau, đổi thành người chăm sóc ta, được không?”

Bạch Ly Nhược vẫn như cũ, thậm chí không chút nhúc nhích, Minh Nguyệt chậm rãi đến gần nàng “Ngươi nhất định phải để ta đánh ngươi sao?”

251. Cuốn 5 – Chương 251

Chương 251: Biện pháp khác

Bạch Ly Nhược trầm tĩnh như một con thỏ nhỏ vậy mình trong thế giới của nó, Minh Nguyệt chậm rãi đến gần nàng, nàng không chút phản ứng, khi bàn tay Minh Nguyệt nắm được cánh tay nàng, kéo nàng ra khỏi góc tường, nàng có chút hoảng sợ đứng tại chỗ, thân thể không ngừng run lẩy bẩy, nước mắt mông lung đảo quanh hốc mắt, nàng không nói gì, chỉ run rẩy đứng ở nơi đó.

Minh Nguyệt thở dài “Ngươi không cần sợ, ta sẽ không tổn thương ngươi nữa, chúng ta đã mất rất nhiều công sức, mới tìm được những thứ này, ngươi không muốn kiếm củi ba năm thiêu một giờ chứ?”

Bạch Ly Nhược không nói chuyện, chỉ càng co rúm lại, nước mắt theo hai má chảy xuống dưới, thế giới của nàng đã hoàn toàn tan vỡ, trước đây, tìm kiếm Phong Mạc Thần là động lực lớn nhất để nàng sinh tồn, nhưng giờ đây, nàng không tìm được mục tiêu để nàng sống tiếp nữa.

Minh Nguyệt lôi kéo nàng tới bên bàn, đầu ngón tay vuốt ve gò má nàng thấm ướt một mảnh lạnh lẽo của nàng, chân mày khấn trương, thần nhiên nói “Ngươi như vậy, khiến ta có cảm giác mình là một người xấu, đừng khóc nữa, chờ mắt ngươi tốt lên, ta sẽ dẫn ngươi đi gặp sư huynh, nếu ngươi muốn cùng hần sát cánh bên nhau, ta tuyệt không ngăn trở, được không?”

Bạch Ly Nhược trầm mặc như cũ, Minh Nguyệt đưa tay gấp gấp thức ăn trên bàn có chút run rẩy, ảo não tự trách mình nói “Ngươi không ăn không uống đã ba ngày rồi, tiếp tục như vậy, còn chưa gặp sư huynh, ngươi đã ngã bệnh trước mắt.”

Lời của hần ngừng lại, gian phòng liền rơi vào tĩnh mịch, trầm mặc như cũ, Minh Nguyệt thất bại uy hiếp nói “Ta đếm đến ba, ngươi còn không ăn, chúng ta sẽ làm một lần nữa việc đã làm ở Quỷ Vực!”

Hần cố ý nói những lời kích thích nàng, nhưng không chờ hần bắt đầu đếm, Bạch Ly Nhược liền khom lưng ới ra, nàng ới cực kỳ thảm thiết, tựa hồ ngay cả trái tim cũng muốn nôn ra, nhưng không có bất kỳ uế vật gì, ới ra, chỉ toàn là mật, nàng giờ gầy đi rất nhiều, thân thể run rẩy như lá cây phiêu linh trong gió, bộ dáng rất đáng thương.

Minh Nguyệt thở dài, cầm khăn tay cùng nước súc miệng, Bạch Ly Nhược không dám nhận, chỉ càng thêm run rẩy, thân thể của nàng sắp sụp đổ hoàn toàn, Minh Nguyệt liền đưa tay điểm huyết ngù của nàng, sau khi giúp nàng thu dọn xong, ôm nàng đặt lên giường.

Tay của hần vuốt ve gương mặt nàng, nàng ngủ vô cùng bất an, lông mày xinh đẹp tuyệt trần nhíu chặt, tựa hồ trong mộng cũng không ngừng thút thít, Minh Nguyệt thở dài thu tay lại, bắt đầu động thủ nghiền nát thuốc.

Bên trong trúc uyển, Nhan Tiểu Ngọc ở bên cạnh Hán Tam vòng tới vòng lui, trong tay Nhan Hán Tam cầm một túi thuốc phiện, theo Nhan Tiểu Ngọc vòng tới vòng lui, hần cũng vòng tới vòng lui, nhưng không giống Nhan Tiểu Ngọc mặt không đổi sắc.

“Cha, truyền gia chi bảo của cha, ngay cả con rể của mình cũng không lấy ra dùng sao?” Nhan Tiểu Ngọc bắt được bả vai Nhan Hán Tam, bình tĩnh ngồi trên ghế đối diện với hần, bộ dạng như đang đàm phán.

Nhan Hán Tam cầm tẩu hít một hơi, híp mắt nhìn Nhan Tiểu Ngọc “Đúng là con gái lớn thì không dùng được, nhanh như vậy, liền vì tên tiểu tử thú kia mà nói chuyện?”

“Cha, hần chính là con rể do người chọn cho con, người còn không hài lòng hay sao?” Nhan Tiểu Ngọc nhăn mặt, bất mãn nhìn chằm chằm Nhan Hán Tam, cái đồ bỏ truyền gia chi bảo đó, giấu kĩ như vậy, nằng muốn trộm cũng không trộm được.

“Phi!” Nhan Hán Tam thở ra một hơi khói thuốc phiện làm Nhan Tiểu Ngọc sắc, liên tục ho khan, hần lớn tiếng cười “Người cho rằng ta không biết, tối hôm qua chạy tới phòng ta, lật tung cả phòng, chính là muốn giúp tên tiểu tử thú kia tìm cái gì sao, chỉ bằng một điểm này thôi, ta liền không lấy ra.”

“Cha, người phải sáng suốt một chút, cũng bởi vì người không lấy ra, nên con mới đi trộm nha, cầu xin người, người chữa khỏi kỳ độc cho Thần trước, cả đời chúng con sẽ hiếu thuận với người.” Nhan Tiểu Ngọc ở bên cạnh năn nỉ, phòng miệng, lắc lắc cánh tay Nhan Hán Tam.

“Ta đã cố gắng hết sức, chữa khỏi gân mạch cho hần, mà các người lại không thành thân, ta đây phải làm sao, vì vậy những điều ta đã làm là nhượng bộ tới đa rồi, muốn ta lấy bảo bối ra khu trừ kỳ độ cho hần trừ phi các người lập tức thành thân, sau đó sinh một đứa cháu béo mập cho ta.” Nhan Hán Tam đập đầu tẩu thuốc, đảo cặp mắt trắng dã nhìn Nhan Tiểu Ngọc.

Nhan Tiểu Ngọc gặp tình thế này liền đi ra ngoài, thật là, không thể thương lượng được, xa xa, nàng thấy Phong Mạc Thần đang luyện võ cùng đại ca, hai người thân thủ trác tuyệt, binh khí trong tay giống như có sinh mạng, người tới ta đi, cảnh tượng này, đẹp không cách nào bằng được, nàng mắt hờn đi tới võ trường, Phong Mạc Thần đã để trường kiếm xuống đi tới.

“Sao vậy? Ai khi dễ người?” Phong Mạc Thần mỉm cười đến gần nàng, mồ hôi trên trán, dưới ánh mặt trời chiếu xạ óng ánh, cả người hần tản mát ra một loại hơi thở của nam nhân thành thực, Long tiên hương nhàn nhạt, còn có hương thơm bản thân hần thanh nhã, mùi vị dễ ngửi, cơ hồ khiến người hít thở không thông.

Nhan Tiểu Ngọc sững sờ nhìn hần, sau đó nâng ống tay áo lên, muốn lấy khăn tay ra, nhưng tìm cả nửa ngày, trừ dây cung ra, những đồ dùng của nữ nhân, một cái cũng không có.

“Rất xin lỗi, ta không mang theo khăn tay.” Nhan Tiểu Ngọc ngượng ngùng, sắc mặt hồng lên, cúi đầu.

Phong Mạc Thần cười một tiếng, từ trong tay áo lấy ra khăn tay Thiên Lam Sắc đưa cho Nhan Tiểu Ngọc, Nhan Tiểu Ngọc nhận lấy, nhưng không biết phải làm sao, nàng muốn học người ta, lấy khăn tay của mình ra giúp hần lau mồ hôi, nhưng bây giờ, bây giờ là chuyện gì đang xảy ra đây?

Nhan Tiểu Ngọc cầm khăn tay lau mồ hôi ithub một cái, ngượng ngùng trả lại hần “Cám ơn người!”

Phong Mạc Thần lắc đầu mỉm cười “Không cần.”

Nhan Tiểu Ngọc gật đầu, chờ hần cất khăn đi, khó xử nói “Cha không đáp ứng hiện giờ giúp người trừ độc, trừ phi người lấy ta.”

“Ừm.” Phong Mạc Thần nhẹ nhàng đáp một tiếng, cười như không cười nhìn Nhan Tiểu Ngọc, hai gò má phần hồng, giống như hai quả táo chín, đáng yêu không gì sánh kịp.

“Hần người không muốn cưới ta, phải không?” Nhan Tiểu Ngọc cau mày, vặn ngón tay, mắt căn bản không dám nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần không nói gì, chỉ quay lưng đi, thản nhiên nói “Ngày mai, ta muốn đi Bắc Man tìm Minh Nguyệt, người có muốn đi cùng ta không?”

Nhan Tiểu Ngọc gật đầu “Muốn, nhưng độc của người phải làm sao bây giờ?”

“Có lẽ, Minh Nguyệt còn biện pháp khác.” Phong Mạc Thần mỉm cười, cầm một quả dưa lên làm bình nước, ngửa đầu uống một hớp lớn, tư thế của hắn ưu nhã, từng chi tiết như được huấn đạo, Nhan Tiểu Ngọc nhìn xuất thần, chợt không rõ bối cảnh của hắn, rốt cuộc hắn là loại nam tử nào, mà có thể đem chuyện uống nước thành ra như vậy, ưu nhã đẹp mắt?

252. Cuốn 5 – Chương 252

Chương 252: Được thấy ánh sáng

“Phong Mạc Thần?” Nhan Tiểu Ngọc sững sờ, nhìn Phong Mạc Thần, mở miệng hỏi “Trước kia, ngươi làm gì?”

Phong Mạc Thần để bình nước xuống, khóe môi còn mang theo giọt nước trong suốt, do dự hồi lâu, quyết định nói ra thân phận thật sự của mình, lãnh đạm nói “Ta là hoàng đế.”

Nhan Tiểu Ngọc cười “Hi hi” ra tiếng “Ngươi là hoàng đế, thì ta là công chúa đấy.”

Phong Mạc Thần không nói gì, nhìn chằm chằm nàng, hồi lâu, mới thản nhiên nói “Ngươi có biết gì về Sở quốc không?”

“Không biết được sao? Nơi này là vùng tiếp giáp của Sở quốc và Tây Lương, không thuộc về Sở quốc, cũng không thuộc về Tây Lương, nhưng tương đối ta vẫn thích Tây Lương hơn, bởi vì ta nghe nói Sở quốc luôn đánh nhau, hoàng đế Sở quốc cũng đổi đi đổi lại.” Nhan Tiểu Ngọc hồ nghi nhìn Phong Mạc Thần, thế nào cũng cảm thấy hắn không thể nào là hoàng đế, một hoàng đế sẽ không lưu lạc tới Bắc Man?

Phong Mạc Thần gật đầu, môi mỏng mím thành một đường thẳng, hắn quả thật, khiến Sở quốc nhiều năm không yên.

Ban đêm, khi Phong Mạc Thần cùng Nhan Tiểu Ngọc đến nhà trọ, Bạch Ly Nhược vẫn đang ngủ mê man trong đó, nàng xinh đẹp tuyệt trần lông mày nhũn nhặn, ngủ hết sức không yên ổn, giống như đang mê sảng, giằng giằng muốn chạy trốn khỏi mộng yểm.

Thừa dịp Nhan Tiểu Ngọc quán lấy Minh Nguyệt, Phong Mạc Thần ở trong nhà trọ lẳng lặng quan sát Bạch Ly Nhược, nàng thật, rất gầy, cũng rất đẹp, nét mặt của nàng, rồi rầm làm hắn đau lòng, nàng nhất định có rất nhiều chuyện thương tâm, nếu thần sắc cũng không toát ra sự thê lương đến vậy.

Hắn không tự chủ đến gần giường hẹp, đưa tay vuốt ve gò má của Bạch Ly Nhược, ngón tay thon dài của hắn làm dãn chân mày của nàng, nàng mê sảng mở mắt, xúc giác quen thuộc, khiến nàng gọi ra cái tên quen thuộc đó “Thần.”

Nàng nhàn nhạt, thống khổ nói ra tiếng, môi khô khốc còn đang run rẩy, Phong Mạc Thần lại giống như chạm phải điện, đột nhiên thu tay lại, khiếp sợ nhìn nàng, nàng đang gọi tên hắn, hơn nữa, biệt ly bên hông hắn một mực vang lên, hắn chậm rãi nâng cổ tay nàng lên, hai chiếc Linh Đương ảnh hưởng hô ứng, lòng Phong Mạc Thần co rút nhanh một hồi, nhìn khuôn mặt quen thuộc này, trong đầu hiện lên những đoạn ký ức ngắn ngủi lẻ tẻ.

Đầu óc như muốn nổ tung, hắn đột nhiên thu tay lại, thống khổ nâng trán mình lên, đến tột cùng là người nào, đến tột cùng là cái gì? Hắn yêu chính là nữ tử kia, rốt cuộc đang ở nơi nào?

Đầu Phong Mạc Thần đau như muốn nứt ra, sau lưng vang lên giọng nói của Minh Nguyệt “Sư huynh, không cần làm khó chính mình, Ly Nhược, cũng sắp trở thành thê tử của ta!”

Phong Mạc Thần gian nan ngẩng đầu, có chút không tin nhìn Minh Nguyệt, trầm giọng nói “Minh Nguyệt, ngươi nói cho ta biết, giữa ta và nàng, rốt cuộc có quan hệ gì? Tại sao ngươi phải cưới nàng?”

Minh Nguyệt lắc đầu “Sư huynh, cái gì ta cũng sẽ không nói cho người biết, nếu người có thể chịu đựng đau đầu mà nhớ ra cái gì thì người cứ tiếp tục, dù người có tới hỏi Ly Nhược, cũng sẽ không có bất kỳ kết quả gì, bởi vì nàng, đã là người của ta!”

Mắt phượng của Phong Mạc Thần trở nên tinh hồng, hắn đứng lên, nhìn Minh Nguyệt, nhìn lại sau lưng Minh Nguyệt về mặt giết mình của Nhan Tiểu Ngọc, thống khổ nói “Ta đã nhớ được một chút, người ta yêu kia, mang theo Linh Đang biệt ly, chúng ta hứa sẽ cùng nhau sống chết, Minh Nguyệt, là người chia rẽ chúng ta, phải không?”

“Sư huynh, ta chỉ có thể nói, người không chữa khỏi thân thể kỳ độc trước, người không có tư cách tới hỏi những thứ này, nhiều ngày như vậy tới nay, bồi bên cạnh Ly Nhược là ta, thiên tân vạn khổ cùng nàng tìm kiếm bốn độc vật cũng là ta, ta không hy vọng người lại lén lút tới gặp Ly Nhược, ta sẽ tức giận!” Minh Nguyệt mặt lạnh như băng, bộ dạng tựa hồ thật sự tức giận.

“Minh Nguyệt, ta nói rồi, ta sẽ bỏ mặc tất cả, bất kể giữa người và nàng xảy ra cái gì, ta không quan tâm!” Phong Mạc Thần lạnh giọng, nắm chặt hai quả đấm, bại lộ tâm tình phần nộ của hắn.

Hắn đi ra khỏi nhà trọ, Nhan Tiểu Ngọc ngưỡng chừng theo hắn cùng đi khỏi, trước khi xuất môn, nàng nhìn nữ nhân trên giường khuôn mặt tái nhợt yếu đuối một cái, xinh đẹp như vậy, kinh thể tuyệt diệu mỹ lệ, khó trách Phong Mạc Thần cùng Minh Nguyệt vì nàng, giường cung bật kiếm.

Ra khỏi nhà trọ, đi vào một hẻm nhỏ, Phong Mạc Thần bắt đầu khom lưng ho khan, bàn tay phải của hắn che miệng, cổ tròng đã ngủ lâu trong cơ thể tựa hồ đang không ngừng hoạt động, hắn khó chịu cơ hồ muốn nổ tung.

Nhan Tiểu Ngọc nhìn sắc mặt hắn đột nhiên trở nên ửng hồng, tiến lên đỡ hắn “Người sao rồi hả? Minh Nguyệt ca ca nói, kỳ độc của người, trừ cha ta ra, không ai có thể trị hết!”

Phong Mạc Thần mỉm cười giấu cợt, mắt phượng tràn ngập sương mù, lời nói của Minh Nguyệt quanh quẩn bên tai hắn “Nàng đã là nữ nhân của hắn rồi, nàng đã là của hắn.”

Phong Mạc Thần tựa trên vách tường, cổ nén ngực phun trào ra máu tanh, hắn không ngừng cắn răng, khóe môi đã tràn máu đỏ tươi, khớp xương ngón tay chế trụ thật chặt vách tường sau lưng, nhìn ánh sao trên bầu trời, hắn mở miệng, còn chưa lên tiếng, đã phun ra một ngụm máu tươi, hắn hơi run rẩy, nước mắt lướt qua má “Tiểu Ngọc, ta thật sự, đã tìm được nữ nhân mình!”

Nhan Tiểu Ngọc nhìn bộ dáng của hắn, hoảng sợ, tiến lên ôm lấy hắn, an ủi hắn “Ta biết, ta biết rõ người yêu là thê tử của Minh Nguyệt ca ca, nhưng người không cần như vậy, có lẽ Minh Nguyệt ca ca chỉ là lừa người, hắn sẽ không cướp đi người yêu.”

Phong Mạc Thần hít thật sâu một hơi gió lạnh, bình tĩnh lại, hắn gật đầu nói “Người Minh Nguyệt yêu không thể nào là Ly Nhược, biểu tình hắn nhìn Ly Nhược, trừ thương hại, còn có bất đắc dĩ, nhưng, tuyệt đối không có tình yêu nam nữ.”

Phong Mạc Thần bị nhận định này của hắn cổ động, hắn nhìn chăm chăm Nhan Tiểu Ngọc, như có điều suy nghĩ nói “Tiểu Ngọc, ta thật sự là không có thể lấy người, cho dù chết, ta cũng không thể phản bội nàng.”

Nhan Tiểu Ngọc ngược mắt nhìn Phong Mạc Thần, nhìn này nam tử một khắc trước còn thống khổ cơ hồ muốn chết đi, giờ khắc này, lại kiên định như vậy, đến tột cùng là tình cảm thể nào, mới khiến hắn có được tín niệm đáng sợ như vậy.

Hắn xoay người, hướng một hướng khác đi tới, Nhan Tiểu Ngọc ở sau lưng hắn gọi hắn lại “Người không cần đi, không cần ly khai, người đi rồi, thật sự sẽ chết đấy, cha ta sẽ không cứu người nữa đâu!”

“Ta không sợ chết, ta chỉ sợ sẽ hối tiếc, ta muốn trở về tìm hiểu cho rõ, giữa ta và Ly Nhược rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Phong Mạc Thần nhìn Linh lung bên hông, bình tĩnh nói.

Nhan Tiểu Ngọc cuống quýt tiến lên, níu chéo áo hắn, van xin nói “Đừng đi, ít nhất, hiện tại đừng đi, chỉ có còn sống, người mới có thể cùng với người mình yêu ở chung một chỗ, người chết rồi, cái gì cũng không có!”

Phong Mạc Thần không nói, chỉ là lẳng lặng nhìn Nhan Tiểu Ngọc, hai tay nàng nắm thật chặt tay của hắn, kiên định nói “Chúng ta thành thân đi.”

“Chỉ là giả thành thân, chúng ta lừa cha, để cho người giúp người chữa khỏi kỳ độc, xong rồi sẽ nói cho người biết, tất cả chỉ là diễn trò, hấn sẽ hiểu cho chúng ta.” đôi mắt to xinh đẹp của Nhan Tiểu Ngọc lóe ra ánh sáng, môi mềm mím chặt, như cánh hoa hồng, trơn bóng diễm lệ.

Phong Mạc Thần lắc đầu “Không cần, làm vậy sẽ có ảnh hưởng không tốt với danh dự của người, sau này rất khó gả người ra ngoài!”

“Không sao, ta không quan tâm, căn bản ta cũng không giống người của thời đại này, cũng không để ý tới tập tục nơi này, chỉ giả thành thân mà thôi, cùng lắm thì sau này ta sẽ rời khỏi Bắc Man.” Nhan Tiểu Ngọc nắm chặt tay Phong Mạc Thần, không muốn buông ra.

Bạch Ly Nhược tỉnh lại, là sáng ngày hôm sau, nàng kinh ngạc nhìn màn tơ trắng noãn, hoa văn lặp lại đan vào nhau tạo ra khung cảnh xinh đẹp, ánh mặt trời ấm áp, mang theo hơi thở lười biếng xuyên qua hai ngón tay vẩy vào bên trong phòng.

Nhà trọ có bố cục đơn giản, nhã trí nhưng ấm áp, nàng ngồi dậy, kinh ngạc nhìn chung quanh, có cảm giác quen thuộc rồi lại xa lạ.

Nàng cúi đầu, nhìn hai tay mình, trắng nõn mảnh khảnh, móng tay phấn hồng, thậm chí ngay cả trên móng tay bởi vì dinh dưỡng không đầy đủ, tạo nên những vạch thẳng rất rõ ràng, ánh mắt của nàng, có thể nhìn thấy được, là không thể tưởng tượng được phải mừng rỡ như điên, phải giống như mọi người sau khi hồi phục thị lực người sẽ tham lam ngắm nhìn tất cả, nhưng nàng lại chỉ nhàn nhạt, lẳng lặng, quan sát tất cả.

Nàng đứng lên, mang giày, mặc quần áo mỏng manh đi lại trong gian phòng nhỏ, nàng đi đi lại lại, mắt có thể nhìn thấy thì sao? Nàng đã, không có tư cách để đi tìm Phong Mạc Thần nữa rồi.

Minh Nguyệt đẩy cửa tiến vào, trong tay cầm khay, bên trong có cháo trắng cùng vài món ăn sáng, hấn mỉm cười nghe tiếng bước chân của Bạch Ly Nhược, mở miệng nói “Quả nhiên, người đã được khôi phục thị lực, xem ra y thuật của ta, vẫn chưa lui bước!”

Bạch Ly Nhược ngồi trên băng ghế, bắt đầu hồi tưởng giấc mộng tối hôm qua, nàng mơ thấy Phong Mạc Thần, mơ thấy hấn buồn bã sợ hãi nhìn nàng, thấy hấn vuốt ve gương mặt của nàng, mắt phượng của hấn rung rung, mang theo một loại thương tâm đau lòng muốn chết, giúp nàng lau đi nước mắt.

Ngón tay của nàng vuốt ve gò má của mình, cảm giác giống như Phong Mạc Thần chạm vào nàng, loại cảm giác đó, rất quen thuộc, rất rõ ràng, rõ ràng không giống như mộng cảnh, Minh Nguyệt để cháo trắng rau dưa lên bàn, đưa cho nàng đôi đũa nói “Nhanh ăn đi, ăn xong, ta dẫn người đi tham gia hôn lễ bằng hữu của ta Nhan Tiểu Ngọc, nàng với người đến từ một chỗ, có rất nhiều vật lý kỳ cổ quái, nhất định người sẽ thích nàng.”

Bạch Ly Nhược nhận đũa, nhìn bàn tay sung đỏ của Minh Nguyệt, không nói gì, sợ run mấy giây, sau đó cầm đũa bắt đầu ăn, nàng húp cháo rất chậm, thức ăn cơ hồ không động một hớp, nhiều ngày không ăn không uống, dạ dày nàng đã bị hư, không được phép ăn quá nhiều đồ.

Để đũa xuống, nhìn bộ dạng Minh Nguyệt húp cháo, loáng thoáng giống như, nàng đã từng nhìn một nam tử ăn cơm, nam tử kia ăn rất tao nhã, lông mi nồng đậm cuốn vểnh lên, mắt phượng hẹp dài, ánh mắt của hấn, không hề chớp nhìn chằm chằm nàng, nếu như nàng ăn ít, hấn sẽ buông đũa, cùng ăn ít như nàng ăn.

Nhưng bây giờ, nàng không biết, nàng nên dùng mặt mũi nào đi gặp nam tử kia, coi như có thể nhìn thấy tất cả thì sao đây? Lòng của nàng, hoàn toàn đã phong bế.

Minh Nguyệt để bát cháo xuống, lau miệng nói “Tới dự hôn lễ, người phải đổi y phục đi chứ? Một thân màu trắng, sẽ làm chói mắt tân nương cùng tân lang.”

“Ta không muốn đi.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, giống như một con rối không có linh hồn, ý hưng lan nói ra những lời này.

“Người phải đi, bởi vì, người người tìm lâu như vậy, cũng sẽ xuất hiện trong hôn lễ.” Minh Nguyệt kiên định nói, khóe môi mỉm cười nhợt nhạt.

253. Cuốn 5 – Chương 253

Chương 253: Hôn lễ của hấn

“Là Thần sao? Người người nói, là Thần, đúng không?” Bạch Ly Nhược nhìn Minh Nguyệt, biểu tình nóng vội, trên gương mặt tuyết mỹ thanh tú, mang theo sự chờ đợi hiển nhiên, nàng rất nhớ hấn, bất giác, đã qua hai tháng, nàng đã hai tháng không thấy hấn, loại tưởng niệm này, sâu tận xương tủy, theo hô hấp ăn sâu vào trái tim nàng.

“Không sai, là sư huynh.” Minh Nguyệt mỉm cười, sửa lại lẳng nhuyển trong tay áo, nhạo báng nói “Hiện tại, còn muốn nói không đi không?”

Bạch Ly Nhược có chút phiền muộn đứng một chỗ, gặp mặt thì thế nào? Nàng lấy gì đi gặp hấn? Nhưng nàng thật sự rất nhớ hấn, kể từ nàng bị Tử Y đánh rớt xuống vách đá, mắt nàng bị mù, liền không tận mắt thấy qua hấn, nàng biết, hấn gầy đi, nhưng không biết hình dáng hấn đến tốt cùng biến thành dạng gì, từng trong lòng tính toán miêu tả bộ dáng của hấn, hiện tại, nàng thật sự có thể gặp lại hấn sao?

“Ta chỉ cần, ở trong bóng tối nhìn hấn một cái.” Bạch Ly Nhược giống như muốn thuyết phục mình, hướng về phía Minh Nguyệt nói.

“Được, tùy ngươi, chỉ cần ngươi không làm chuyện gì quá giới hạn trong hôn lễ, nếu không thôn dân này là rất dã man, đến lúc đó ai cũng không cứu được ngươi.” Minh Nguyệt gật đầu, thận trọng cảnh cáo.

Bạch Ly Nhược cup mắt, nàng bây giờ, không thể yêu, làm sao có thể còn làm ra chuyện gì đây?

Minh Nguyệt mang theo Bạch Ly Nhược, chậm rãi đi tới trúc uyển, dọc đường đi, nhìn thấy không ít thôn dân dương dương hỉ khí, rất nhiều thôn dân mang quà tặng đi tới trúc uyển, những người này mặc rất ít, chỉ có chút da thú cùng quần dài, hơn nữa đáng vẻ thô tráng, Bạch Ly Nhược ở trong đám người, có vẻ cực kỳ dễ coi.

Không ít người quay đầu lại nhìn nàng, nàng chậm chạp hướng trúc uyển đi tới, áo trắng kéo đất, thân hình mảnh khảnh, dưới ánh mặt trời chói chang phản chiếu ra cái bóng thật dài, không biết bao nhiêu người dùng ánh mắt kỳ quái quan sát nàng, nhưng nàng chỉ sống trong thế giới của bản thân, như khúc gỗ đi về phía trước.

Bởi vì Bắc Man cực độ vắng vẻ, dân số ít, cho nên thôn dân sống hòa thuận đoàn kết với nhau, một nhà có chuyện, cơ hồ nhà nhà đều biết, Nhan gia mặc dù tới Bắc Man không lâu, nhưng đã mang đến nhiều điều tốt đẹp đến, cho nên thôn dân đối với Nhan Hán Tam hết sức tôn kính, hôn lễ này cũng được làm cực kỳ náo nhiệt.

Nhan Hán Tam đứng ở sân chiêu đãi khách trong hôn lễ, tiếng cười sảng lảng vang dội, vốn cũng không nhiều râu nhưng cũng vẫn vuốt, cho đến khi hấn nhìn thấy Minh Nguyệt cùng Bạch Ly Nhược đến, thì sững sờ một phen.

Minh Nguyệt trước đây hay một thân áo trắng nay đổi áo có màu tàn thuốc, đưa cho Nhan Hán Tam một miếng da mình châu làm quà tặng, mà Bạch Ly Nhược, một thân thuần trắng, mặt tái nhợt không chút thay đổi, chỉ là luôn tìm kiếm bóng dáng của Phong Mặc Thần trong đám người nhốn nháo.

Minh Nguyệt đặt da mình châu vào trong tay Nhan Hán Tam, biết hấn kinh ngạc, hướng về phía hấn mỉm cười nói “Đây là thê tử sắp cưới của ta, bởi vì rời gia hương, nên mới có biểu tình thâm tình bi thương như vậy, cho nên người ngàn vạn lần đừng để ý!”

Nhan Hán Tam gật đầu, trong lòng tự nhủ, nữ tử này thật kỳ quái, tham dự hôn lễ người ta mà nàng một thân thuần trắng, hơn nữa không có lễ phép tìm tới kiếm lui ở trong đám người, Minh Nguyệt là đồ đệ ưu tú của hấn, luôn khiêm tốn, tại sao có thể có loại thê tử sắp cưới như thế?

Ấn tượng trong lòng đối với Bạch Ly Nhược giảm bớt rất nhiều, do nể mặt mũi Minh Nguyệt mới không biến sắc.

Bạch Ly Nhược chậm rãi tìm kiếm ở trong đám người, nàng nhìn mãi vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc kia, Phong Mạc Thần thật sự sẽ đến hôn lễ này sao? Hắn ở Bắc Man sao? Trong lòng có vô số nghi vấn.

Khi ánh mắt rơi trên người Phong Mạc Thần, biểu tình liền ngây ngốc, hắc ngọc thụ lâm phong, mặc hỉ bào đỏ chót của tân lang, phụ trợ cho làn da hắc, hắc gầy đi rất nhiều, thân hình cao ngất, trang phục tân lang vừa vặn, còn đi giày da huơu, trong hiện trường hôn lễ huyền ảo, hắc hấp dẫn ánh nhìn của mọi người.

Chỉ thấy tóc đen của hắn đã được búi lại trên đầu, một ít còn lại rũ xuống sau gáy, chột vài sợi tóc rũ xuống trước ngực ở dưới gió nhẹ nhẹ nhàng phất động. Cặp mày kiếm như được vẽ tỉ mỉ, dần dần biến mất vào tóc mai. Lông mi nồng đậm cuốn cong lên ở dưới mí mắt cup vênh, cùng cặp mắt phương hẹp dài tuyệt mỹ, càng tôn thêm dáng vẻ trời sinh của hắn, con ngươi xoay vòng bên trong, có thể cuốn hút hấp dẫn tâm hồn của bất kỳ nữ nhân nào trên thế gian. Sống mũi thẳng tắp cương nghị, môi mỏng với đường cong đẹp đẽ, mỗi cái biến chuyển, mỗi đường cong, đều hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Nam tử có dung nhan như vậy, đã là may mắn lắm rồi, huống chi, hắn còn có quyền thế chí cao khắp thiên hạ, tìm Bạch Ly Nhược đau đớn, bàn tay nhỏ bé của nắm chặt thành quyền, thật chặt đặt trên ngực, hắn muốn cưới nữ nhân khác rồi sao? Nhất định là hắn đã biết, chuyện xảy ra giữa nàng cùng Minh Nguyệt, cho nên, hắn không cần nàng.

Sắc mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt, nhưng vẫn bình tĩnh đứng trong đám người, giống như một tượng gỗ, nhìn tư thái ung dung ứng phó khách của hắn, nhất định, hắn đang rất hạnh phúc, bởi vì nàng nghe qua giọng nói của Nhan Tiểu Ngọc, đó là một giọng nói ngọt ngào, nàng ấy nhất định có thể, bởi được hắn.

Phong Mạc Thần đứng ngưỡng cửa, nghênh đón tất cả tân khách, hắn không ngừng ôm quyền thở dài, tiếp nhận lời chúc phúc, thời gian bái đường cũng sắp đến, bái đường xong, Nhan Hán Tam sẽ giúp hắn khư trừ kỳ độc trên người, hắn sẽ có biện pháp xông phá vong xuyên. Hắn không quan tâm còn có thể sống bao lâu, cũng quan tâm hắn còn thiếu thiên hạ này cái gì, hắn chỉ quan tâm, đến tốt cùng hắn đã quên mất điều gì, không phải là, hắn đã phụ một nữ tử một thân áo trắng chứ.

“Chưa từng gặp qua một tân lang đẹp mắt như vậy.”

“Đúng vậy a, cùng tiểu Ngọc thật vô cùng xứng đôi, nghe nói hắn còn biết chữ.”

“Hơn nữa hắn còn biết võ công, ta tận mắt nhìn thấy, hắn và Nhan lão luyện võ.”

“Thật là ông trời tác hợp, Bắc Man chúng ta có một tân lang như vậy, cũng là phúc phận.”

Mọi người nghị luận âm ỉ, chỉ có Bạch Ly Nhược, sắc mặt trắng bệch như tuyết, nàng không ngờ rằng, khi nàng thấy được ánh sáng lần đầu tiên nhìn lại hắn, lại là hôn lễ của hắn với người khác, đây là, báo ứng sao?

Linh Đương trên cổ tay vang lên tiếng, Bạch Ly Nhược cúi đầu nhìn Linh Đương, lời thề ngày nào vẫn còn ở đây, nhưng phu quân đã không còn bên cạnh, nàng thần thờ nhìn Linh Đương, tiếng vang thanh thúy làm nàng nhớ về những ngày tháng tốt đẹp trước đây.

Phong Mạc Thần cúi đầu nhìn Linh Đương bên hông, gấp rút vang tiếng, mỗi một tiếng vang giống như lòng hắn cũng vang lên, hắn ngẩng đầu, nhìn bốn phía xung quanh, sau đó nhìn thấy một bóng dáng mảnh khảnh đang chậm chạp rời đi, nàng ở trong đám người dễ nhìn như vậy, áo trắng trắng tuyết, thân thủ nhanh nhẹn, giống như tiên tử không nhiễm một hạt bụi.

Hắn nóng nảy tiến lên, xuyên qua đám người ngăn ở trước người Bạch Ly Nhược, hô hấp dồn dập nhìn nàng “Cô nương, trước kia chúng ta đã quen biết đúng không, giữa chúng ta, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Hắn nóng nảy xác nhận.

254. Cuốn 5 – Chương 254

Chương 254: THẬT XIN LỖI, TA YÊU CHÀNG

Mặt Bạch Ly Nhược nhìn hấn không cảm xúc, trong mắt trong veo, có một chút phức tạp lóe lên, nàng bình tĩnh nhìn hấn, tựa hồ muốn nhìn thấu tim hấn, Phong Mạc Thần càng vội vàng thêm “Cô nương, nàng nói biết, trước kia, chúng ta nhất định có quan hệ gì, đúng không?”

“Không có, người nhớ lầm rồi, giữa chúng ta, chưa từng có cái gì.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, vòng qua hấn bắt đầu đi ra ngoài, thì ra là hấn đã quên, quên đã từng thề non hẹn biển, quên đã từng cùng nàng sinh tử tương hứa.

Nàng đi về phía trước như một khúc gỗ, không hề có mục đích, rốt cuộc nàng đã hiểu mục đích của Minh Nguyệt dẫn nàng đến đây, chính là muốn cho nàng nhìn rõ ràng, hấn rất tốt, thật hạnh phúc, muốn nàng không nên quấy rầy cuộc sống của hấn nữa.

Sắc mặt Phong Mạc Thần tái nhợt nhìn bóng lưng Bạch Ly Nhược, một cái tên, đè ở trên môi, hấn muốn kêu, lại sợ đường đột, kết quả giữa bọn họ đã phát sinh chuyện gì? Trên người nàng có gì đó khác lạ, bọn họ rõ ràng là một đôi, nhưng nàng cũng không chịu thừa nhận, hơn nữa sắc mặt của nàng, có sắc mặt như tro tàn, là một sắc mặt tro tàn của người tuyệt vọng.

Trái tim Phong Mạc Thần giống như bị lắng trì, hấn đau khổ nhìn Bạch Ly Nhược rời đi, trên người nàng là trang phục màu trắng đơn thuần, trên người hấn là hỉ bào đỏ thẫm, hình thành đối lập rõ ràng, một cái tên vô cùng thân thiết ở trong lòng hấn rung động đến tâm can, nhưng hấn lại quên cái tên đó, quên phải dùng cảm tình gì để gọi ra cái tên đó.

Phía sau có người thúc giục hấn, giờ lành đã đến, nên bái đường, hấn do dự xoay người, bị người khác vây lấy, đi đến hỉ đường, tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, tiếng chiêng trống dội lên vang trời.

Nhan Tiểu Ngọc vui vẻ được bà mối dẫn đến, vui cười thành tiếng, hấn không ngừng nhận lời chúc phúc từ mọi người, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

“Nhất bái thiên địa.” người chủ trì cất cao giọng, sắc mặt Phong Mạc Thần càng khó coi hơn, cúi đầu trái với lương tâm.

Đầu óc của Bạch Ly Nhược đã không thể suy nghĩ nữa, nàng không biết, nàng chịu ngàn đau khổ để tìm hấn, kết quả là vì cái gì, hơn nữa, nàng không xứng với hấn, trở về khách điểm, dường như tất cả mọi người đều bàn luận về hôn sự này, nàng muốn tránh cũng không được, sắc mặt trắng bệch đi về phòng của mình, nàng nghe tiếng pháo nổ cách đó không xa, cũng dường như thấy được Phong Mạc Thần mỉm cười cùng Nhan Tiểu Ngọc bái đường.

“Nhị bái cao đường.” Người chủ trì tiếp tục xướng lên, đột nhiên Phong Mạc Thần nhớ tới cái gì, trước kia, hấn đã từng cùng một nữ tử bái đường như vậy, lúc đó hấn tâm cao khí ngạo, giẫm đạp lên tất cả của nàng, hấn không muốn thấy nàng vui vẻ, không muốn thấy nàng mỉm cười, vô sỉ đoạt lấy nàng, nữ tử đó, là Thần vương phi của hấn, nữ tử đó, tên là Bạch Ly Nhược.

Trong mắt hấn đã ngấn nước, hôn lễ vẫn tiếp tục, hấn là đứng đó như khúc gỗ, khách mời xung quanh thấy hấn không có cúi đầu, bắt đầu xì xào bàn tán, Nhan Tiểu Ngọc yên lặng lôi kéo góc áo hấn, nhỏ giọng nói “Chỉ là đóng kịch, đóng kịch.”

Phong Mạc Thần bắt đầu cúi đầu với Nhan Hán Tam, trong đầu nhớ lại toàn bộ nữ tử lạnh lùng mặc quần áo trắng thuần kia, kết quả là đau lòng thế nào, mới khiến một nữ tử biến thành như vậy? Trong mắt nàng, hấn không thấy hơi thở sinh mệnh, có chăng, chỉ là một mảnh hoang vu, một cuộc sống không có tình yêu.

Dường như hấn, cũng trải qua một cuộc sống không có tình yêu, hấn tìm không được người hấn yêu, hấn tận mắt nhìn thấy người mình yêu cùng một nam tử rời đi không chút lưu tình, trái tim đau khổ như bị bóp nát, không sai, nữ tử bạch y vừa nãy đó, là vì thấy hấn thành hôn với Nhan Tiểu Ngọc, cho nên mới có biểu cảm này, nàng yêu hấn, là nàng yêu hấn.

Phong Mạc Thần dường như bị ý niệm này điên cuồng lên, trong đầu bắt đầu đau đớn, rất nhiều chuyện dường như muốn phun trào, hắn phải nhớ ra nàng, hắn thật sự sắp nhớ ra nàng, nàng tên là Bạch Ly Nhược, thích ăn đồ ngọt, nàng Bạch Ly Nhược kiên cường như một loại cỏ dại.

“Phu thê giao bối.”

Bạch Ly Nhược nằm trên giường, mắt vô thần nhìn màn trướng, đôi mắt không hề có tiêu cự, không có hi vọng, tim đã không còn cảm giác đau, nếu một người tâm đã thành tro tàn, thì rốt cuộc sẽ không còn thấy đau nữa.

Hắn bây giờ đã trở thành trượng phu của người khác rồi. Quên nàng, có lẽ là chuyện tốt, hắn có thể mang theo thê tử của mình đi tiêu dao giang hồ.

Nhưng còn nàng làm sao đây? Nàng không có cách nào quên hắn, nước vong xuyên, thật sự có thể quên tình sao? Nàng muốn đến bờ sông của âm phủ, tay cầm một chén nước vong xuyên, nàng cũng muốn hỏi Mạnh Bà, nàng có thể không chuyển thế không, nàng không muốn uống nước vong xuyên, cũng không tưởng tượng được hắn đã quên nàng như vậy, triệt để quên đi.

Chẳng biết lúc nào, trong tay Bạch Ly Nhược đã cầm lưỡi dao, lưỡi dao là lấy trong lăng nhuyễn của Minh Nguyệt, vết đao sắc bén, lưỡi kiếm sáng bóng như tuyết lạnh, nàng chưa bao giờ biết, trong tay áo nàng có một lưỡi dao ẩn giấu lâu như vậy, thì ra bén như vậy.

Lúc lưỡi dao xẹt qua da thịt nàng, chính tai nàng nghe được tiếng da thịt bị cắt nhỏ nhoi, “ti” một tiếng, nàng mỉm cười nhắm mắt lại.

Phong Mạc Thần, kiếp này, không phải là chàng từ bỏ ta, cũng không phải ta từ bỏ chàng, là vận mệnh, từ bỏ chúng ta.

Phong Mạc Thần, ta chờ chàng ở bên sông vong xuyên, ta sẽ không uống nước vong xuyên, ta không muốn bản thân lại quên chàng.

Phong Mạc Thần, nếu thật sự có kiếp sau, chúng ta không cần phải giống như kiếp này, yêu đau khổ như vậy.

Phong Mạc Thần, ta đi trước, thật xin lỗi, ta thật sự yêu chàng.

Máu ào ạt chảy ra, nàng cảm giác được ánh sáng ảm áp từ từ cách xa nàng, nàng nhắm mắt lại, thấy Phong Mạc Thần mỉm cười với nàng, hắn nói với nàng “Nhược Nhi, chúng ta đời đời kiếp kiếp, đều phải ở bên nhau.”

Nước mắt, lướt qua gò má, bên hông Linh Đang biệt ly đột nhiên rơi xuống, sắc mặt Phong Mạc Thần tái mét nhìn linh đang rớt xuống mặt đất, một câu chuyện tình yêu, rung động đến tâm can, một cái tên, bách chuyển thiên hồi, mọi người thúc giục “Tân lang, phải phu thê giao bối.”

Hắn không nhúc nhích, chỉ đứng ở đó, nhìn Linh Đang trên mặt đất, trong mắt dâng lên huyết khí, mở miệng, một cái tên khắc trong tim trào ra theo máu được phun ra “Nhược Nhi.”

Hắn kêu to tê tâm liệt phế, Nhan Tiểu Ngọc kéo khăn voan xuống, nhìn bộ dáng hắn đau khổ, Minh Nguyệt thở dài, hắn lại có thể, phá tan chướng ngại trong suy nghĩ, hắn lại có thể, cả mệnh cũng không cần, suy nghĩ nhớ ra nữ nhân đó.

255. Cuốn 5 – Chương 255

Chương 255: TÌNH YÊU DUY NHẤT

Khách mời thấy Phong Mạc Thần học máu, toàn bộ đều đứng ồ lên, Nhan Tiểu Ngọc bước đến đỡ Phong Mạc Thần, lo lắng hỏi “Thần, chàng sao vậy?”

“Ta nhớ ra rồi, ta có thể tử, ta yêu thể tử của ta.” Khóe môi Phong Mạc Thần còn vương tơ máu, ánh sáng trong phượng mâu trước nay chưa từng thấy, hần rõ ràng xoay người, muốn đi về phía Bạch Ly Nhược biến mất.

Nhan Tiểu Ngọc bỏ khăn voan xuống, túm chặt ống tay áo Phong Mạc Thần, trong mắt nàng ngấn lệ không trào ra, có chút nghẹn ngào “Thần, đóng xong kịch này, chàng có thể khu trừ kỳ độc, bây giờ đừng để bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển, được không?”

Phong Mạc Thần thong thả tách tay nàng ra, chua xót nói “Tiểu Ngọc, nếu ta tiếp tục hôn lễ này, có thể, sau này ta sẽ không nhìn thấy nàng nữa”

Hần hiểu rõ nàng, bây giờ lại nhớ đến ánh mắt tuyệt vọng của nàng, hần biết đó là ý nghĩa gì, cởi bỏ hỉ bào tân lang đỏ thẫm, hần hồ hững nhìn Minh Nguyệt một cái, cũng không quay đầu lại, tiêu sái bước đi.

Minh Nguyệt đi theo phía sau hần, không ngừng thở dài, độc tình của hần, chỉ sợ đã không thể thôi miên hần nữa, hần sẽ tự hại chết chính mình.

Tân lang bỏ đi, hiện trường hỗn loạn, Nhan Hán Tam tức run lên, mắt nhìn Nhan Tiểu Ngọc tan nát.

Cầm Linh Đang biệt ly, thổi bụi trên đó, Phong Mạc Thần tìm được vị trí của Bạch Ly Nhược, trong khách điểm, hần lại có dự cảm bất hảo, trong tích tắc đẩy cửa ra, mùi máu nồng đậm xộc vào mũi, hần thấy nữ tử hấp hối trên giường, trái tim cơ hồ ngừng đập.

Nhiều máu như vậy, nhiễm ướt váy của nàng, đỏ sẫm như hoa bỉ ngạn ở địa ngục, giống như nàng nằm trên một vườn hoa bỉ ngạn, gầy yếu, tái nhợt, không còn sức sống.

Phong Mạc Thần thấy vết thương kinh khủng trên tay nàng, cắt sâu tận xương, còn có lưỡi dao nhuốm máu bên giường, hần không biết, là đã kích như thế nào, khiến nàng đi đến con đường cùng, hần nhớ, nàng luôn luôn là một viên ngọc không bao giờ bị vỡ, một loại cổ đại cho dù có bị thiêu cũng mọc lại.

Xông lên trước, ôm nàng vào trong ngực, hần bưng kín miệng vết thương của nàng, cất nhẹ giọng, thì thầm bên tai nàng “Nhược Nhi, Nhược Nhi, ta đã về, ta đã về.”

Phong Mạc Thần đã trở lại, Phong Mạc Thần nhớ kỹ Bạch Ly Nhược trong lòng đã trở lại.

Hần ôm nàng gắt gao, điểm huyết đạo của nàng, giúp nàng cầm máu, nhưng mà hô hấp nàng mỏng manh đến mức hần không cảm nhận được, Phong Mạc Thần chau mày, nhìn Minh Nguyệt bước vào, phượng mâu phát ra tia lạnh.

Lúc đẩy hần xuống vách núi, hần không trách y, lúc y muốn chia rẽ hần và Ly Nhược, hần cũng không trách y, nhưng mà y, lại một tay tác hợp hôn sự của hần và Nhan Tiểu Ngọc, mục đích, vì để Ly Nhược hết hy vọng, là y bức Ly Nhược cắt cổ tay, là y bức Ly Nhược vào đường cùng.

Phong Mạc Thần lạnh lùng nhìn Minh Nguyệt, lạnh giọng nói “Người còn gì giải thích?”

Minh Nguyệt cười khổ, lắc đầu, hần quả thật không có gì giải thích, hần biết rõ, như vậy có thể hại chết Bạch Ly Nhược, nhưng là hần đã làm như vậy, hần cũng không hối hận.

“Minh Nguyệt, từ nay về sau, chuyện của ta và Nhược Nhi, không cần người nhúng tay vào, độc của ta cũng không phiền người lo lắng, sống chết của chúng ta, đều không liên quan đến người.” Phong Mạc Thần ôm lấy cả người Bạch Ly Nhược đầy máu, xoắn bước đi ra ngoài.

“Huynh như vậy, sẽ hại chết nàng, huynh buông nàng xuống, ta giúp nàng truyền máu trị thương, từ nay về sau, chuyện giữa các người, ta sẽ không nhúng tay vào chút nào nữa.” Minh Nguyệt nhàn nhạt, nói có chút chua xót.

Phong Mạc Thần nhìn y có chút không tin, lại cúi đầu nhìn Bạch Ly Nhược không còn sức sống trong lòng, cuối cùng vẫn lựa chọn tin tưởng y, sau đó buông Bạch Ly Nhược ra.

Minh Nguyệt tiến lên, vươn hai ngón tay đặt trên mạch của Bạch Ly Nhược, y hơi nghiêng đầu “Huynh đi ra ngoài trước, giao nàng cho đệ, nửa canh giờ sau sẽ trả lại cho huynh một Bạch Ly Nhược còn sống.”

Phong Mạc Thần dùng ánh mắt không tin tưởng lúc này nhìn hấn, Minh Nguyệt lắc đầu “Nếu huynh không tin ta, đại khái có thể ôm nàng đi tìm đại phu khác, huynh cứ thử xem, ở Bắc Man thôn này không có thể tìm ra người thứ hai có thể cứu sống nàng.”

Môi Phong Mạc Thần mím thành một đường thẳng, mày rậm nhíu chặt, nhìn hấn, trầm mặc nửa ngày, thông thả đứng lên “Ta không biết người dùng biện pháp gì, khiến cho Ly Nhược không chịu nhận ta, nhưng Minh Nguyệt, giữa chúng ta, không có người ngoài nào có thể xen vào, cho nên, người buông tay đi.”

Đột nhiên Minh Nguyệt cười rộ lên, hấn quay đầu có chút điên cuồng, trên gương mặt tuần tú có một biểu cảm đau khổ không thể giải thích được “Sư huynh, thì ra huynh nghĩ ta như vậy.” Hấn nói.

Phong Mạc Thần không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn hấn một cái, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Trong phòng khách, Minh Nguyệt bắt đầu khẩn cấp cứu chữa, Phong Mạc Thần đứng ở bên ngoài, không có nôn nóng, cũng không có lo lắng sầu muộn, hấn chỉ thật bình tĩnh đứng ở đó. Không, phải gọi là, hiện tại hấn đã đi đến bước này, tất cả đều không là gì, nàng có thể sống lại, thì hấn ở cùng nàng, có thể gần nhau một ngày thì thêm một ngày, không thể sống lại, hấn cũng cùng nàng, thiên đường địa ngục cũng theo nàng.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng mở cửa phía sau Phong Mạc Thần kinh động, hấn xoay người, dùng ánh mắt hỏi Minh Nguyệt, không nói ra lời, nhưng tất cả hơi thở của hấn cũng đã hỏi ra tất cả.

“Nàng không sao, chỉ là mất máu quá nhiều, hiện tại rất yếu, tu dưỡng vài ngày, sẽ khỏe trở lại.” Minh Nguyệt lạnh nhạt, cau mày chặt lại, gương mặt ôn hòa có chút tái nhợt, trên trán còn chảy ra chút mồ hôi mỏng, bước chân của y có chút loạng choạng, y bước qua bên người Phong Mạc Thần, trên người thoảng ra mùi máu tươi, Phong Mạc Thần nhíu mày, nhìn hấn có chút kỳ quái.

Hấn không nói một lời, đi về phía phòng mình, Phong Mạc Thần nhìn bóng lưng hấn, mím môi không nhiều lời.

Minh Nguyệt trở về phòng mình, mệt mỏi ngồi trên giường, bộ dạng suy yếu, giống như sẽ hôn mê ngay sau đó, hấn vén tay áo của mình lên, vết thương trên cổ tay đã ngừng ra máu, tìm thuốc bột trị ngoại thương trong gói đồ, rắc vào miệng vết thương.

Bạch Ly Nhược mất máu quá nhiều, nếu không truyền máu cho nàng kịp thời, nàng sẽ chết.

Ở trong phòng Bạch Ly Nhược, Phong Mạc Thần nhìn vết thương đã băng bó trên cổ tay nàng, hơi yên lòng, sắc mặt nàng tuy còn tái nhợt, nhưng so với trước đã khá hơn nhiều, hơn nữa trên mặt nàng đã có chút sức sống, hô hấp vững vàng, bộ dáng ngủ say.

Hấn nâng tay nàng, đem mu bàn tay nàng kề sát khuôn mặt tuần tú của mình, hấn không ngừng cọ xát trên làn da trắng mịn của nàng “Ly Nhược, nàng nhanh tỉnh lại, sau khi tỉnh lại, chúng ta sẽ đi Đại Mạc ngắm mặt trời mọc – mặt trời lặn, Ly Nhược, thời gian của chúng ta, thật sự không có nhiều lắm.”

Phong Mạc Thần thì thầm bên tai nàng, cánh môi mỏng của hấn đặt lên mu bàn tay trắng mịn của nàng, hấn muốn cảm xúc của hấn truyền vào lòng nàng, hấn muốn nói cho nàng biết, Phong Mạc Thần hấn chưa từng thay đổi, hấn yêu, là thề tử duy nhất của hấn, Bạch Ly Nhược.

256. Cuốn 5 – Chương 256

Chương 256. Cùng đi đi

Khi Bạch Ly Nhược tỉnh lại, đã là ban đêm, trăng trong như nước, từ cửa sổ chiếu nghiêng xuống, ánh trăng mờ mờ lung lung che bóng Phong Mạc Thần đang ngồi, hấn nắm tay trái của nàng, gương mặt tuần tú chìm trong bóng tối, không thấy rõ sắc mặt.

Lông mi Bạch Ly Nhược khẽ run, chậm rãi mở hai mắt ra, thanh âm từ tính của Phong Mạc Thần vang lên bên tai nàng “Nhược nhi, sao nàng ngốc như vậy? Sao lại thương tổn tới mình?”

Bạch Ly Nhược nhìn gương mặt tuấn mỹ của Phong Mạc Thần, môi mềm run rẩy, “Thần, thiếp chưa chết sao?”

Phong Mạc Thần mỉm cười, giơ tay vén tóc cho nàng, ánh mắt hân hoan nhìn ánh mắt trong veo mà mờ mịt của nàng, khẽ nói “Nàng không chết, có ta ở đây, làm sao nàng chết được?”

Bạch Ly Nhược muốn ngồi dậy, lại một hồi choáng váng, Phong Mạc Thần đỡ nàng, đặt gối mềm sau lưng nàng, sắc mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, môi mềm không có chút sắc, chỉ có cặp mắt lấp lánh, sáng chói như lưu ly.

Nàng nhích lại gần Phong Mạc Thần, hân hoan má lên giường nằm ở bên cạnh nàng, hân ôm bả vai nàng, để nàng tựa vào trong ngực mình, kéo chăn mỏng đắp lên trên người hai người.

“Thần, không phải chàng đang cùng Nhan Tiểu Ngọc thành thân sao?”. Bạch Ly Nhược hỏi ra nghi hoặc lớn nhất trong lòng nàng, ánh mắt nhìn cổ tay mình, băng gạc thật dày, nàng chợt cảm thấy đau.

“Ta cưới nàng ấy, chỉ là kế tạm thời, định sau khi trừ được kỳ độc, sẽ đi tìm nàng, ai biết nàng?”. Phong Mạc Thần cười khổ, bàn tay thon dài vuốt ve gương mặt của nàng, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sang, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình “Ồ hiện trường hôn lễ, tại sao không ngăn cản ta? Tại sao muốn phủ nhận tất cả giữa chúng ta?”

Hắn chất vấn khiến lệ rơi đầy mặt nàng, nàng không nói gì, nhưng nước mắt đã lan tràn đầy tròng mắt, nàng biết phải nói sao đây, bây giờ, nàng đã không xứng với hắn, đã không thể nào thuần khiết mà yêu hắn được nữa.

Phong Mạc Thần cúi đầu, hôn nước mắt trên gương mặt Bạch Ly Nhược, trong mắt phượng tràn đầy thương tiếc, hắn có chút lo lắng cau mày, nàng yếu ớt như vậy, chịu không được một chút dãi gió dầm mưa, đường đi sau này, bọn họ phải làm sao để đi tiếp?

“Nhược nhi, tại sao nàng làm chuyện điên rồ như thế, nếu như ngày hôm qua nàng cứ ra đi như vậy, sau này, nàng bảo ta phải làm sao để đối mặt tất cả? Nàng quên lời thề của chúng ta rồi sao? Nếu như quên nàng, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào tìm lại nàng, sau đó đem nàng cột vào bên cạnh ta, nhưng tại sao nàng muốn buông tha ta?”. Phong Mạc Thần buồn bã sợ hãi nhìn nàng, ánh mắt bi thương lóe ra ánh sáng, hắn sợ bị nàng buông tha, sinh ly so với tử biệt càng làm cho hắn thống khổ.

“Thật xin lỗi.” Bạch Ly Nhược không tìm được ghen ngào, nàng phải mở miệng thế nào, nàng lựa chọn buông tha, bởi vì, nàng cùng Minh Nguyệt.

Phong Mạc Thần hôn mí mắt nàng, thấp giọng nói “Ta bất kể nàng lấy cớ gì, tóm lại, ta không nghe, về sau, hai chúng ta, ai cũng không thể vứt bỏ đối phương, càng không thể lấy cái chết để trừng phạt đối phương!”

Bạch Ly Nhược nâng cánh tay không bị thương lên, nhẹ nhàng ôm gáy hắn, giọng nói nàng khàn khàn, mang theo tuyệt vọng và sợ hãi đau đớn “Thần, chúng ta rời khỏi đây, được không?”

“Được, chờ sau khi thân thể nàng khá hơn một chút, chúng ta sẽ rời đi.” Môi Phong Mạc Thần chạm vào môi của nàng, nhẹ nhàng thăm dò hôn nàng, nàng mềm mại, nàng quật cường, hắn tiếp nhận hết, cho dù nàng tùy hứng, nàng vô lý, hắn cũng nuông chiều tới chết.

“Không cần, bây giờ thiếp muốn rời khỏi, thiếp ghét nơi này, thiếp muốn về Tuyết sơn, thiếp muốn ở cùng chàng, sống ở Tuyết Sơn”. Bạch Ly Nhược thì thầm trên môi hắn, ánh mắt trong veo hiện lên ánh sáng dịu dàng.

“Được, bây giờ chúng ta sẽ rời đi.” Phong Mạc Thần mỉm cười gật đầu, hắn cũng không ưa thích chỗ này, mặc dù nơi này có thuốc giải duy nhất cứu sống hắn, nhưng hắn không cần, hắn chỉ muốn, những ngày không sống gió còn lại được ở cùng nàng, hai người cùng nhau ngắm mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, mây cuốn mây tan.

Phong Mạc Thần đứng dậy, đi giày đeo tất, lại giúp Bạch Ly Nhược mặc quần áo tử tế, hắn thu thập sơ một chút, để lại một phong thư cho Minh Nguyệt, kéo Bạch Ly Nhược hướng Bắc Mạc thành mà đi.

“Thần, kỳ độc cùng tình độc của chàng phải làm sao?”. Bạch Ly Nhược nhớ ra chuyện tình quan trọng nhất, dừng chân lại, yếu đuối nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần dắt nàng, thần nhiên nói “Hiện tại, võ công của ta đã khôi phục một nửa, có thể ngăn chặn độc tính, còn tình độc, chỉ cần nàng không kích thích ta, sẽ không có vấn đề gì lớn”.

Bạch Ly Nhược giật mình, nhìn hắn, ánh mắt phức tạp “Thời điểm chàng đi cùng Nhan Tiểu Ngọc tình độc có phát tác không?”.

“Không.” Phong Mạc Thần trả lời như đinh chém sắt, một tay nâng tay bị thương của Bạch Ly Nhược, một tay giữ bả vai của nàng, trên bả vai của hắn đeo bọc quần áo, dưới ánh trăng, hai người cùng nhau lên đường.

“Thần, chúng ta khoan hãy rời khỏi, nói không chừng, Minh Nguyệt sẽ có biện pháp khác cứu chàng.” Bạch Ly Nhược thối lui, sao nàng có thể ích kỷ như vậy, không để ý đến an nguy của hắn, để hắn rời khỏi đây cùng nàng?

Phong Mạc Thần dừng bước, mỉm cười nhìn nàng, có chút cưng chiều nói “Chẳng lẽ nàng muốn ta lưu lại tiếp tục cười Nhan Tiểu Ngọc?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, sao nàng có thể để cho hắn cưới nữ nhân khác, nhưng cứ đi như vậy, nàng không cam lòng.

Dường như Phong Mạc Thần nhìn thấu tâm tư nàng, gờ tay vuốt ve cánh tay bị thương của nàng, ý vị sâu xa nói “Nhược nhi, ta thật sự không sao, đã trải qua nhiều như vậy, ta đã không để ý đến sống chết, ta cũng mệt mỏi, chỉ muốn cùng nàng trở lại Tuyết Sơn mấy ngày”.

Về mặt Bạch Ly Nhược phức tạp, những gì đã trải qua trước kia lại không ngừng hiện lên trong đầu nàng, giống như là đã qua một thế kỷ vậy, cuối cùng nàng cũng quyết định, ngược mắt nhìn hắn “Thần, chúng ta đi thôi, chúng ta trở lại Tuyết sơn, sẽ không có cái gì có thể tách ra chúng ta ra nữa, cùng lắm thì, cùng chết.”

Về mặt nàng lãnh đạm, dưới sự nâng đỡ của Phong Mạc Thần, tiếp tục đi về phía trước, Phong Mạc Thần thở dài một tiếng, đúng vậy, suy nghĩ nhiều như vậy có ích lợi gì? Nàng sợ hắn rời đi trước nàng, hắn cũng sợ, hắn rời đi, nàng phải làm sao?

Không sao cả, cùng lắm thì cùng chết, cả đời này, bọn họ yêu khổ cực như vậy, hắn không tin, kiếp sau còn nháp nhô như vậy nữa.

Ánh trăng in bóng hai người, bọn họ đi chậm chậm trên đường nhỏ, trong mắt họ, có sự kiên định trước nay chưa từng có, đúng như lời nàng nói, cùng lắm thì, cùng chết.

Khi Minh Nguyệt tỉnh lại, kinh hãi một đầu mồ hôi lạnh, trên gương mặt tái nhợt của hắn có vẻ kinh hoảng, trước giường có người, hơn nữa, còn là kẻ địch của hắn, hắn cư nhiên ngủ say đến mức, kẻ địch đứng ở trước giường hắn, hắn cũng không biết chút nào.

“Minh Nguyệt, người cùng con tiện nhân Bạch Ly Nhược kia lỡ lắm đến mức mang thai, bốn cột ta, bây giờ còn tiếp tục mê hoặc Thần nhi, quả nhiên, Huyền Thiên Quả Nhân dạy dỗ được một đồ đệ tốt.” Lời nói lạnh lẽo của Tử Y vang lên trong đêm tối, về mặt nàng dữ tợn, buồn rười rượi nhìn Minh Nguyệt.

257. Cuốn 5 – Chương 257

Chương 257. Khích bác vô sỉ

Minh Nguyệt hô hấp có chút khó khăn, trên trán rỉ ra một tầng mồ hôi mỏng, vết thương trên cổ tay vẫn còn, hắn tái mặt nói “Tục danh của sư phụ há lại để người có thể kêu tùy tiện sao?”

Tử Y cười lạnh, vừa nhìn bộ dáng này của Minh Nguyệt, cũng biết thân thể hắn suy yếu, giờ phút này động thủ, khẳng định hắn không phải là đối thủ của mình, nghĩ vậy nhưng vẫn án binh bất động, quan sát hắn hồi lâu, thấy hắn không phải cố tình làm như vậy, hơn nữa, vết thương trên cổ tay hắn nghiêm trọng như vậy, sợ là mất máu quá nhiều.

Trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, Minh Nguyệt ngồi trên giường, đang chuẩn bị mang giày, bên tai thoáng nghe tiếng gió, hắn khẽ nghiêng đầu, tránh thoát trường kiếm, hai chân nhảy ra sau, người lặn vào bên trong giường, Tử Y từng bước từng bước ép sát, Minh Nguyệt không còn chỗ để trốn.

Lãng nhuyển trong tay áo hắn không có bất cứ tác dụng gì, hơn nữa, hắn mất máu quá nhiều, sau mấy lần giao đấu, bị Tử Y bắt, trường kiếm lạnh lẽo kề trên cổ Minh Nguyệt, lạnh lẽo nói “Người cùng Bạch Ly Nhược làm những chuyện xấu hổ kia, ta muốn chính miệng người nói cho Thần nhi, để hắn thấy rõ ràng bộ mặt giả mù sa mưa của Bạch Ly Nhược.”

Minh Nguyệt cười khổ, dường như không e ngại trường kiếm trong tay Tử Y, lắc đầu nói “Sao người phải khổ sở như vậy, bây giờ đã không có bất kỳ chuyện gì có thể chia rẽ bọn họ, Ly Nhược là một nữ tử tốt, sao người phải bức tử nàng hết lần này đến lần khác?”

“Ta không quan tâm sống chết của nàng ta, ta chỉ muốn Thần nhi cưới Nhan Tiểu Ngọc, sau đó chữa khỏi kỳ độc trên người rồi hồi cung, chỉ cần từ nay về sau, hắn không động tình, tình độc sẽ không phát tác.”. Tử Y lạnh lùng, trường kiếm trong tay của một đường lên cổ Minh Nguyệt, ứa ra vết máu.

Minh Nguyệt lại lắc đầu “Nếu Ly Nhược chết đi, sư huynh cũng sẽ không cưới Nhan Tiểu Ngọc, hắn sẽ cùng chết với Bạch Ly Nhược, tại sao người không hiểu, nếu người làm vậy, tương đương với việc người gián tiếp giết chết sư huynh.”

“Người cảm mến, nếu như Thần nhi thật sự làm như vậy, không bằng để hắn chết ngay bây giờ.” Tử Y cắn răng nghiêng lợi, uy hiếp Minh Nguyệt đứng lên.

Trong rừng cây, Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược dựa sát vào nhau, hai người chậm rãi đi về phía trước, trên mặt tràn đầy hạnh phúc, sắc mặt Bạch Ly Nhược tái nhợt, hơi ngắc đầu, Phong Mạc Thần cũng có chút suy yếu, tình độc lại phát tác, trên trán hắn xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Bạch Ly Nhược nâng tay không bị thương lên, giơ ống tay áo lau mồ hôi cho hắn, nhẹ nhàng “Thần, nghỉ ngơi một chút được không?”

Phong Mạc Thần mặc nàng lau mồ hôi ỉnh, lẳng lặng nhìn nàng, giơ tay gỡ một chiếc lá rụng trên tóc nàng, chậm rãi gạt đầu.

Hắn ôm nàng ngồi trong rừng rậm, đầu nàng tựa vào lồng ngực hắn, nghe tim hắn đập, bọc quần áo bị nàng ôm vào trong ngực, nàng ngửa đầu nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, không nói một lời.

“Sao lại nhìn ta như vậy?”. Phong Mạc Thần mỉm cười, theo thói quen, giơ tay gạt mấy sợi tóc trên má nàng, trong mắt tràn đầy nụ cười.

Bạch Ly Nhược cũng mỉm cười, nàng khẽ nghiêng đầu, có chút nghịch ngợm nháy mắt “Dáng dấp chàng rất đẹp, giống như mộng vậy”.

Phong Mạc Thần cười ra tiếng, giơ tay vuốt nhẹ gò má trắng nõn của nàng “Cảm giác thế nào, có phải mộng không?”.

Bạch Ly Nhược lắc đầu “Chàng bóp không đau chút nào, cho nên không biết, cũng không cảm giác được có phải là mộng hay không”.

Phong Mạc Thần cười càng sâu, cúi đầu nhìn nàng, mỉa mai nói “Vậy ta bóp nàng bị thương, nàng chịu đựng nha.”

Bạch Ly Nhược lại lắc đầu “Chàng không nỡ khiến ta bị thương.”

Phong Mạc Thần cười, thở dài, buông lỏng tay nắm má nàng, cúi đầu hôn lên trán nàng, “Nhược nhi.”

Trong rừng rậm, một luồng khí truyền tới, tiếp theo là cây động, Tử Y cùng Minh Nguyệt rơi xuống trước mặt Phong Mạc Thần và Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược ngồi dậy, lúc nhìn thấy Tử Y cùng Minh Nguyệt, sắc mặt tái nhợt thêm mấy phần.

Phong Mạc Thần nắm tay Bạch Ly Nhược đứng lên, hấn phải lá rụng dính trên y phục của nàng, thần sắc lãnh đạm nhìn Tử Y, “Mẹ, ta chỉ sống được mấy tháng nữa thôi, mấy tháng cuối này, để dành cho ta cùng Nhược nhi đi, không cần trở lại quấy rầy chúng ta, được không?”

Trong lời nói của Phong Mạc Thần mang theo van xin, thần sắc buồn bã, sợ hãi nhìn Tử Y, Tử Y cười lạnh, ánh mắt sắc bén quét Bạch Ly Nhược một cái, Bạch Ly Nhược cúi đầu, nàng giữu cợt nói “Khi người vì nữ nhân này không màng sống chết, nữ nhân này đã phản bội người, Thần nhi, tại sao người ngu ngốc vậy, đến tận bây giờ vẫn không nhìn rõ bộ mặt thật của ả?”

Lời nói của Tử Y giống như lưỡi dao sắc bén cắm vào lòng Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược rút tay về, cúi đầu nhìn lá rụng trên mặt đất, nước mắt lưu chuyển trong đôi mắt trong veo, môi nàng run nhẹ, nhưng không thể nào nói ra lời.

Phong Mạc Thần nhớ lại lời nói của Minh Nguyệt “Nàng đã là nữ nhân của ta rồi.”. Lúc ấy, hấn cho rằng, vì muốn hấn lùi bước nên Minh Nguyệt mới nói vậy, nhưng bây giờ xem ra không phải. Nhưng không quan trọng nữa, nếu như một người không để ý đến sống chết, thì còn có thể quan tâm danh nghĩa trinh tiết sao?

Gương mặt tuấn tú của hấn rét lạnh, lạnh lùng nói “Các người đủ rồi, ta không tin bất kỳ điều gì các người nói, các người đi đi, đừng đến quấy rầy chúng ta nữa.”

Hấn tự tay kéo Bạch Ly Nhược, lại bị nàng né tránh, mắt nàng tràn lệ, run rẩy nói “Thần, đó là sự thật, ta cùng Minh Nguyệt.”

Nàng khóc không thành tiếng, thân thể mảnh mai mềm mại nghẹn ngào run lấy lấy, tiếng nói âm lãnh của Tử Y lại truyền đến, đổ thêm dầu vào lửa “Người nghe không? Chính nàng cũng thừa nhận, hiện tại cả Quỷ Vực đều biết, nàng dùng thân thể của mình đi trao đổi, cùng sự đệ người trao đổi!”

Lời nói thô bỉ của nàng đánh tan chút ý chí cuối cùng của Bạch Ly Nhược, nàng khóc lớn lên, khua nhức cùng tự ái cơ hồ khiến nàng hồng mắt, nàng vẫn buộc mình phải quên đi, nhưng nàng bỗng phát hiện, không thể quên được, nó giống như ma quỷ quẩn lấy nàng, thời khắc nói cho nàng nhớ, nàng cùng Minh Nguyệt đã xảy ra chuyện.

Nàng kích động, không ngừng lui về phía sau, trên khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, lệ rơi đầy mắt, nàng điên cuồng lắc đầu “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

Nàng xoay người điên cuồng chạy đi, Phong Mạc Thần đuổi theo sau nàng, Tử Y tiến lên, trường kiếm để ngang trước ngực hấn, giận dữ nói “Nàng dám đăng như vậy, người vẫn thích sao? Rốt cuộc, người có một chút tự ái nam nhân không?”

Phong Mạc Thần yên lặng nhìn Tử Y, mắt lộ ra ánh sáng lạnh, gương mặt tuấn tú như bị sương tuyết đông lạnh đọng lại, hấn tự tay cầm trường kiếm của Tử Y, máu từ giữa ngón tay tràn ra “Hoặc là, bây giờ người giết chết ta, thu hồi sinh mệnh người ban cho ta, hoặc là, đừng xen vào chuyện giữa ta cùng Nhược nhi nữa!”

258. Cuốn 5 – Chương 258

Chương 258: Phong hồi lộ chuyển

Tử Y phẫn hận nhìn hấn, lạnh lùng nói “Cho dù giữa nàng và Minh Nguyệt phát sinh chuyện gì, người vẫn khẳng định một mực như vậy?”

Phong Mạc Thần liếc nhìn Minh Nguyệt đang trầm mặc bên cạnh, mắt phượng thoáng qua một tia tàn ác, hần nắm trường kiếm của Tử Y đang không ngừng dùng sức, ở bên trong bàn tay, máu chảy không ngừng “Ta không thêm để ý!”

Giọng điệu của hần dị thường kiên định, nếu như muốn để ý, chỉ có thể trách mình không bảo vệ tốt nàng, hần khó có thể tưởng tượng, nàng bị khuất nhục mấy ngày này, làm thế nào chịu được, hơn nữa hần rất cuộc cũng hiểu rõ, tại sao ở nàng thấy hần cùng Nhan Tiểu Ngọc thành thân, mắt lộ ra đáng về thể lương, cùng với tuyệt vọng khi nàng cắt cổ tay.

Đẩy ra trường kiếm của Tử Y ra, hần quay đầu lại nhìn Minh Nguyệt “Không cần đi theo chúng ta, cũng không cần buộc ta phải hận người!”

Minh Nguyệt không nói gì, Phong Mạc Thần buông trường kiếm, giữa ngón tay máu quanh co chảy xuống, hần đi thật nhanh về phía nơi Bạch Ly Nhược chạy đi, trong rừng rậm lưu lại một chuỗi vết máu dài đẹp đẽ.

“Ta nói rồi, người như vậy, không chia rẽ được bọn họ” Minh Nguyệt thản nhiên, trên khuôn mặt anh tuấn, lộ ra một tia khổ sở, có lẽ, nên nói cho bọn hần biết chân tướng.

Hần xoay người chậm rãi rời đi, Tử Y ở sau lưng hần hô to “Này, chất độc trên người của người!”

Minh Nguyệt không có trả lời, chỉ hờ hững đi về phía trước, bóng lưng cô tịch, từ từ hòa hợp vào rừng cây.

Tử Y có chút nghi hoặc nhìn Minh Nguyệt, nàng vì uy hiếp Minh Nguyệt, đã hạ độc trên người của hần, nếu như hần không có trúng độc, tại sao phải chịu uy hiếp của nàng? Nếu như hần trúng độc? Nhưng khi hần hoàn thành phân phó của nàng, tại sao lại không muốn thuốc giải?

Bên thác nước, Bạch Ly Nhược khom lưng khóc lớn, tiếng vang khổng lồ bao phủ lấy âm thanh của nàng, nước mắt của nàng rơi trên mặt đất, cùng những giọt nước của thác nước xung quanh văng lên tan ra chung một chỗ, trong khoảnh khắc đó liền biến mất không thấy gì nữa.

Phong Mạc Thần từ phía sau ôm chặt lấy nàng, hần buộc nàng ngẩng đầu nhìn hần, Bạch Ly Nhược bị buộc phải xoay người, ánh mắt trong veo gợn sóng tiến vào bên trong đôi mắt phượng thâm thúy, nàng muốn trốn tránh, liền nhanh chóng dời mắt đi.

Phong Mạc Thần lại nắm được cằm nàng, đau đớn khiến nàng nhìn thẳng vào mắt phượng của hần, nàng thấy lửa giận trong mắt của hần “Nàng đang làm gì? Nàng không tin chính mình, hay là không tin ta?”

Bạch Ly Nhược ghen ngào, Phong Mạc Thần nâng ống tay áo lau đi nước mắt trên mặt nàng, giọng nói trầm thấp của hần mang theo tức giận không biết tên “Giữa các người thật ra cái gì cũng không xảy ra, tại sao nàng lại tin Minh Nguyệt?”

Bạch Ly Nhược chậm rãi ngẩng đầu, có chút không tin nhìn hần, Phong Mạc Thần thở dài lắc đầu “Nàng thật là, đối với chuyện người khác thì tinh thông, nhưng đối với chuyện của mình thì lại hồ đồ, Minh Nguyệt nếu quả thật chạm nàng, nàng nghĩ hần sẽ cùng Tử Y đi đối chất với nàng sao?”

Bạch Ly Nhược vẫn không hiểu, ánh mắt trong veo, kinh ngạc nhìn Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần nâng lên tay phải bị thương, kéo Bạch Ly Nhược, đứng lên nói “Đi, nàng theo ta đi gặp Minh Nguyệt, để tự hần chính miệng nói cho nàng biết chân tướng sự thật, ta không hy vọng nàng vẫn sống trong thống khổ tự trách!”

Bạch Ly Nhược trực giác muốn trốn, lại bị Phong Mạc Thần kéo tay thật chặt, nàng sợ tay của hần sẽ chảy máu nhiều hơn, cũng không dám dùng sức giãy giụa, Phong Mạc Thần lại như không cảm thấy đau đớn, cảnh giác nhìn bốn phía, sau đó lạnh giọng hô, “Minh Nguyệt, ra ngoài đi, ta biết rõ người ở gần đây!”

Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có âm thanh của thác nước, chảy thẳng xuống dưới, hần lần nữa trầm giọng hô “Minh Nguyệt, người ra ngoài, nếu không, chúng ta trở về Huyền Thiên, tìm sư phụ nói rõ ràng!”

Hần vừa dứt lời, Minh Nguyệt với một thân áo trắng xuất hiện ở trước mắt của hần, vẻ mặt thủy chung nhàn nhạt, có chút không biết làm gì “Sư huynh, những thứ này không liên quan tới sư phụ, hần chỉ là chỉ điểm đường sáng, để ta nghĩ biện pháp kêu người cho Nhan Hán Tam trừ độc, tất cả, đều là do ta.”

“Minh Nguyệt, ta bắt kể người có lý do gì, người bây giờ nói cho Ly Nhược biết, giữa các người, cái gì cũng không có xảy ra.” Phong Mạc Thần nghiêm nghị lên tiếng, ánh mắt sắc bén, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cười khổ “Sư huynh, tại sao người lại chắc chắn như vậy?”

“Minh Nguyệt, ta hiểu rất rõ người!” Phong Mạc Thần chắc chắn nói, kéo Bạch Ly Nhược đang ở sau lưng, nhìn chăm chăm Minh Nguyệt “Người nói cho nàng biết, chân tướng sự thật.”

Minh nguyệt cười khổ, thở dài nói “Bạch Ly Nhược, người là nữ nhân ngu xuẩn nhất mà ta gặp, thật ra thì giữa chúng ta, căn bản không có gì xảy ra, người còn nhớ rõ giấc chiêm bao ngàn năm sao? Đó là loại huyền thuốc, nó sẽ khiến người làm cùng nhau gặp cơn ác mộng sợ hãi nhất, cho nên giữa chúng ta, là trong sạch, ta chỉ muốn như vậy, như vậy chia rẽ người và sư huynh.”

Bạch Ly Nhược đột nhiên mở lớn đôi mắt, môi mềm khê nhếch, cắn răng nhìn Minh Nguyệt, Minh Nguyệt vẫn như cũ cười “Người không cần nhìn ta như thế, thật ra thì, ta chỉ vì các người, chết có cái gì tốt? Chết rồi, cái gì cũng không có, chỉ có khi còn sống, còn sống mới có hi vọng.”

Hắn chậm rãi xoay người, đi về một nơi xa xôi, Bạch Ly Nhược sững sờ nhìn bóng lưng của hắn, nàng không biết người này, hắn có thể tàn nhẫn mang nàng đi làm mồi bắt độc vật, cũng có thể dùng máu tươi của mình thậm chí sinh mạng để cứu nàng, thế nhưng hắn lại trăm phương ngàn kế chia rẽ nàng và Phong Mạc Thần, hắn đến tận cùng, là có mục đích gì? Lại còn sống, hắn căn bản cũng không có mục đích, hắn thật sự theo như lời hắn nói, chỉ vì bọn họ sao?

“Chỉ có còn sống, còn sống mới có hi vọng.” Lời nói của Minh Nguyệt lại vang lên ở bên tai nàng, nàng nghiêng đầu, nhìn về mặt bình tĩnh của Phong Mạc Thần, ngáp ngừng nói “Lúc mới bắt đầu, chàng cũng tin là vậy sao?”

Phong Mạc Thần nhìn thật sâu vào Bạch Ly Nhược, gật đầu “Không sai, vừa bắt đầu, ta xác thực tin, nhưng là ta không quan tâm, coi như thật sự xảy ra, ta cũng vậy không quan tâm, ta quan tâm, là ta cư nhiên lại không thể nào bảo vệ nàng.”

“Vậy làm thế nào thấy được sơ hở của Minh Nguyệt?” Bạch Ly Nhược nắm lấy tay Phong Mạc Thần, thương tiếc nhìn vết thương trên tay của hắn.

Phong Mạc Thần mỉm cười “Minh nguyệt có một khuyết điểm, hắn vừa nghe thấy máu liền chột dạ, thời điểm hắn chột dạ, luôn cau mày sau đó lộ ra vẻ mặt bất lực.”

“Minh nguyệt có lẽ, thật sự là vì tốt cho chúng ta.” Bạch Ly Nhược xé ra một miếng vá, giúp Phong Mạc Thần băng bó vết thương.

“Hắn vẫn luôn vì chúng ta, chỉ là chúng ta lại không hề cảm kích.” Phong Mạc Thần thở dài, nhìn vải trắng trên tay, lạnh nhạt nói “Đi thôi, ra khỏi Bắc Mạn, chúng ta liền mua con ngựa, sớm chạy về Tuyết Sơn.”

“Thần,” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, nhìn Phong Mạc Thần nói, “Ta nghĩ, chúng ta không thể trốn tránh, chúng ta phải sống chung một chỗ cho tốt, nên chúng ta trở về Bắc Mạn thôn đi.”

259. Cuốn 5 – Chương 259

Chương 259: Tư thái thật lớn

Phong Mạc Thần mỉm cười nhìn nàng, dung mạo anh tuấn tràn đầy vẻ cứng chiều, hắn suy tư trong chốc lát, lắc đầu nói “Nhan lão gia chắc sẽ không trừ độc giúp ta, chúng ta trở về, chỉ là tự rước lấy nhục.”

“Mỗi người, ai cũng có điểm yếu, không phải sao? Chúng ta trở về nghĩ biện pháp.” Bạch Ly Nhược dịu dàng, cầm tay Phong Mạc Thần, chuẩn bị trở về, bàn tay của Phong Mạc Thần bọc bàn tay nhỏ bé của nàng, hai người cầm tay nhau đi.

Trong vườn trúc ở Bắc Mai thôn, Nhan Tiểu Ngọc vùi ở trên ghế, Nhan Hán Tam ở bên cạnh hút thuốc, đập túi thuốc vào trán của Nhan Tiểu Ngọc như muốn thủng một lỗ lớn, “Mặt của ta cũng bị người làm mất hết, người cư nhiên giúp đỡ tên tiểu tử kia lừa cha người, hiện tại, cả Bắc Mai thôn ai cũng biết chuyện người bị từ hôn rồi, về sau người làm thế nào gả ra ngoài?”

Nhan Tiểu Ngọc xoa trán bị đập đã xưng to, bĩu môi “Cha, đều tại người, không chịu trừ độc cho Phong Mạc Thần, bằng không, chúng ta cũng không cần nghĩ ra biện pháp như vậy!”

“Người, người.” Nhan Hán Tam bị tức không nhẹ, trong phòng đi tới đi lui, chặc chặc hút thuốc.

“Cha, không ai thêm lấy, về sau ta cứ như vậy ở cùng với người, cả đời hiếu thuận với người, có được không?” Nhan Tiểu Ngọc nhảy xuống từ trên ghế, ôm lấy cánh tay của Nhan Hán Tam. Nhan Hán Tam trừng mắt nhìn Nhan Tiểu Ngọc, cắn răng nói “Người nha đầu chết tiết kia, nghĩ được lắm, muốn cả đời dựa vào cha người ăn không ở không?”

“Cha -” Nhan Tiểu Ngọc hờn dỗi đóng đưa cánh tay của Nhan Hán Tam, một bộ làm nũng, Nhan Hán Tam không còn cách nào, siết chặt cái mũi nhỏ của nàng “Chúng ta lại tìm tiếp, ta không tin, nữ nhi của Nhan Hán Tam ta sẽ không ai thêm lấy!”

Nhan Tiểu Ngọc nháy mắt, kéo cánh tay của Nhan Hán Tam, nhìn ngoài cửa xuất hiện một nam tử tuyệt mỹ cùng một nữ tử tuyệt sắc. Nhan Hán Tam theo ánh mắt của Nhan Tiểu Ngọc nhìn lại, chỉ thấy Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược đứng ở cửa, giống như một đôi bích nhân.

Nhan Hán Tam gơ đầu hút thuốc về phía cửa, nhìn chằm chằm “Người tiểu tử chết tiết, ta đập chết người, đập chết người!”

“Cha, bình tĩnh, bình tĩnh -” Nhan Tiểu Ngọc chặn Nhan Hán Tam, cả người nàng cũng bị kéo về phía trước, không ngừng la to với Phong Mạc Thần “Người đi mau, đi mau, cha nói muốn giết chết người đó!”

Nhan Hán Tam bị Nhan Tiểu Ngọc ngăn cản, liền đập đầu thuốc về phía Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần sừng sững bất động, chỉ thản nhiên nói “Nhan đại thúc, ta tới, chính là tới thỉnh tội!”

Đầu thuốc của Nhan Hán Tam dừng lại trên đầu của Phong Mạc Thần nửa tắc, thở hổn hển nói “Người còn mặt mũi tới thỉnh tội? Mặt của ta cũng đã bị người vứt sạch.”

Bạch Ly Nhược tiến lên, nhẹ nhàng cúi đầu về phía Nhan Hán Tam “Nhan đại thúc, thật xin lỗi, đều bởi vì ta, chúng ta tới thỉnh tội với người.”

Nhan Tiểu Ngọc nhảy lên, lôi cánh tay của Nhan Hán Tam làm nũng nói “Cha, người cứu Phong Mạc Thần có được không? Hắn và Bạch tỷ tỷ thật sự rất đáng thương!”

Bạch Ly Nhược ném cho Nhan Tiểu Ngọc một ánh mắt cảm kích, đôi mắt chờ đợi nhìn Nhan Hán Tam, tức giận của Nhan Hán Tam còn chưa tiêu, nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng, cảm tức nhìn Bạch Ly Nhược, ấn tượng của hắn đối với nàng vốn không tốt, hiện tại, càng thêm hoạ vô đơn chí.

Không chờ Nhan Hán Tam cự tuyệt, phía dưới rừng trúc đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào, tiếp đó có gã sai vặt chạy tới, hốt hoảng nói “Nhan lão gia, không xong, binh mã của Tây Lương đã đến Nam Hoang thành.”

Mây rậm của Nhan Hán Tam nhú lại, lạnh lùng nói “Người có nhìn lầm không, Tây Lương quốc giàu có, sẽ quan tâm đến biên cảnh này sao?”

Mọi người đều biết, Nhan Hán Tam vốn là người Tây Lương, bởi vì đắc tội với quyền quý, chỉ có thể núp ở nơi hoang dã này, trong lòng hắn không nguyện tin tưởng Tây Lương sẽ đem binh xâm phạm nơi này.

Người tới gật đầu, hoang mang sợ hãi nói “Nghe nói, bọn họ tới nơi này chỉ vì tìm kiếm Hàn Cừ (con tu hú), hơn nữa người mang binh là thái tử Tây Lương.”

Trong mắt của Nhan Hán Tam lộ ra vẻ nặng nề, Hàn Cừ là thánh được giải độc, cũng là truyền gia chi bảo của hắn, Nhan gia ở Tây Lương cũng coi là thế gia, nhưng vì Hàn Cừ đắc tội đến quyền quý, vẫn không được trọng dụng, liền trốn ở nơi hoang dã này, không nghĩ tới, bọn họ lại tìm tới đây.

“Nhan lão gia, Hàn Cừ là cái gì?” Gã sai vặt hốt hoảng hỏi, nơi này nào có Hàn Cừ gì, liền ngơ cốc cốc không thấy, căn bản thua kém những mảnh đất giàu có ở chung quanh.

“Đi, đi, chớ quấy rầy ta!” Nhan Hán Tam không nhìn được đuối gã sai vặt, nặng nề đi tới giáo trường.

Phong Mạc Thần vỗ tay Bạch Ly Nhược, “Nàng trò chuyện với Tiểu Ngọc, bọn ta đi xem sao.”

Bạch Ly Nhược gật đầu, có chút lo lắng nhìn hắn, nàng sao lại không hiểu ý của hắn, nếu hắn muốn giúp Bắc Man thôn giải quyết phiền toái này, sợ rằng sẽ đem Sở quốc kéo vào.

Phong Mạc Thần nhìn nàng nắm tay của mình không muốn buông ra, liền hiểu rõ nàng đang lo lắng, dịu dàng nói “Yên tâm đi, ta không dùng thân phận quốc vương của Sở quốc đi giải quyết vấn đề này, ta thiếu dân chúng ở Sở quốc, đã quá nhiều!”

Bạch Ly Nhược gật đầu, yên tâm buông tay của hắn ra, đưa mắt nhìn bóng lưng của hắn rời đi, Nhan Tiểu Ngọc tiến lên, khoác tay Bạch Ly Nhược “Tỷ tỷ, ta có rất nhiều đồ tốt, cho người xem, được không?”

Bạch Ly Nhược mỉm cười gật đầu, nha đầu đáng yêu này, không người nào có thể ghét, khó trách Phong Mạc Thần nhắc tới nàng, luôn bắt đặc dĩ mỉm cười.

Trong giáo trường, Nhan Hán Tam khua xích chùy kín không kê hở, Phong Mạc Thần tay không đi vào, Nhan Hán Tam cười lạnh “Người trẻ tuổi, tư thái thật lớn!”

“Nhan lão gia, ta giúp người giải quyết nguy cơ lần này.” Phong Mạc Thần thông dong nghênh địch, võ công của hắn đã khôi phục được tám phần, tay áo tung bay, xích chùy của Nhan Hán Tam không chạm được nửa điểm áo.

“Ta sẽ không giao Hàn Cừu cho người.” Nhan Hán Tam rộng giận, xích chùy trong tay càng thêm dùng sức mang thêm lực mấy phần.

“Ta chỉ muốn giúp cả Bắc Man thôn, không nghĩ lấy truyền gia chi bảo của người.” Phong Mạc Thần lui về sau mấy bước, tránh thế công bén nhọn của Nhan Hán Tam.

“Người có tư cách gì giúp cả Bắc Man thôn?” Nhan Hán Tam từng bước từng bước mà ép sát, khí thế lấn liệt.

“Tây Lương Nam đến Nam Hoang, Sở quốc Bắc đến Bắc Mạc, hai nước xưa nay lấy phía bắc Man làm ranh giới, lần này bọn họ muốn độc chiếm Bắc Man, ta dĩ nhiên là không đồng ý.” Phong Mạc Thần tay trái khẽ nhếch, ép buộc xích chùy của Nhan Hán Tam, tay phải cầm trụ cổ tay của hắn, khiến hắn không thể tiếp tục nhúc nhích nửa phần.

“Giọng điệu thật lớn, Tây Lương nếu muốn Bắc Man, người lấy gì đi ngăn cản?” Nhan Hán Tam nhìn Phong Mạc Thần, ánh mắt sắc bén.

“Ta là quốc vương của Sở quốc, ra khỏi Bắc Man, người có thể đi hỏi thăm một chút, Phong Mạc Thần, đến tột cùng là người nào.” Phong Mạc Thần lạnh lùng, buông tay của Nhan Hán Tam ra, ngọc thụ lâm phong.

260. Cuốn 5 – Chương 260

Chương 260: Giải khai tâm kết

Nhan Hán Tam kinh ngạc nhìn Phong Mạc Thần, từ trên xuống dưới đánh đo cẩn thận, hắn cũng không hoài nghi lời nói vừa rồi, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, liền hiểu rõ, người trẻ tuổi này căn bản không phải là người bình thường, nhưng lại không nghĩ đến, lai lịch của hắn lớn đến thế.

Nghĩ đến, cũng là hắn hồ đồ, cư nhiên không biết quốc vương của Sở quốc tước danh chính là Phong Mạc Thần, xích chùy trong tay hắn vô lực rũ xuống, lạnh lùng nói, “Không cần biết người là ai, tóm lại, muốn truyền gia chi bảo của ta, chính là vọng tưởng.”

“Người hiểu lắm, ta nói ra thân phận của mình, không phải muốn bảo bối gì của người, chuyện của Bắc Man thôn, giao cho ta, nói vậy bọn họ tìm kiếm Hàn Cừu, một phần lớn cũng vì ta mà đến.” Phong Mạc Thần

lạnh lùng, liền chuẩn bị xoay người rời đi, sống lưng thẳng tắp của hắn dưới ánh mặt trời chói chang kéo ra một cái bóng cao gầy.

Nhan Hán Tam nhìn hắn rời đi, không nói một lời, trong mắt lóe ra như có điều suy nghĩ. Thật ra nếu Phong Mạc Thần thật sự quyết định muốn Hàn Cửu của hắn, hắn căn bản không có biện pháp ngăn cản, hắn là quốc vương của Sở quốc, chỉ cần hắn ra lệnh một tiếng, đại quân thiết kỵ chà đạp Bắc Man, mặc cho hắn có cái dũng của thất phu, cũng chỉ có thể dâng Hàn Cửu lên, hắn không thể vì Hàn Cửu, hy sinh cả Bắc Man thôn cùng Nhan gia.

Bạch Ly Nhược nhìn Nhan Tiểu Ngọc cùng bảo bối lục túi đeo sau lưng của nàng, đôi mắt mở lớn, Nhan Tiểu Ngọc loay hoay súng lục “Bạch tỷ tỷ, ta không biết dùng súng lục, người có thể chỉ ta không?”

Bạch Ly Nhược không thể tưởng tượng nhìn Nhan Tiểu Ngọc, truyền đến từ sau lưng là giọng nói lạnh nhạt của Phong Mạc Thần “Nàng đã đáp ứng ta, sẽ không sử dụng súng lục nữa, nên, nàng không dạy người được! Nhưng người có thể tìm ta, phương pháp của ta không tệ.”

Bạch Ly Nhược tán thành nhìn Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần mỉm cười đến gần, bàn tay thon dài của hắn phất nhẹ sợi tóc trên gò má của nàng “Như thế nào, không có bị đồ của nàng ta hù chứ?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, Nhan Tiểu Ngọc phồng miệng lên, nếu để cho nàng người hiện đại ở thế kỷ hai mươi một đi cầu một người cổ đại dạy nàng sử dụng súng lục như thế nào, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng để nơi nào?

“Chàng bây giờ làm thế nào trợ giúp Bắc Man thôn?” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, trong mắt hiện lên một mảnh nhu tình, lẳng lặng nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần lắc đầu “Tạm thời còn chưa biết, chỉ là địa hình của Nam Hoang hiểm yếu, Tây Lương thái tử muốn mang binh tới đây, chỉ sợ cũng không phải là chuyện dễ.”

“Bên kia có bản đồ của Nam Hoang, chàng có muốn đi xem một chút không, sau đó sắp xếp một chút? Còn nữa, ta đã giúp chàng hỏi thăm, nơi này có thể sử dụng được bao nhiêu người, trưởng thôn nghe được chàng nguyện ý giúp một tay, cũng đã ở ngoài tiền sảnh chờ chàng.” Bạch Ly Nhược kéo tay của Phong Mạc Thần, cùng nhau đi tới tiền sảnh.

Nhan Tiểu Ngọc nhìn bóng lưng của hai người, trên mặt lộ ra vẻ hâm mộ, bọn họ thật sự rất xứng, xứng không đến cần bất kỳ ánh mắt, không cần bất kỳ ngôn ngữ, đã tâm ý tương thông, nàng mất mát thu dọn đồ đạc, sau đó cùng đi ra ngoài tiền sảnh.

Trưởng thôn là một nam tử hơn 40 tuổi, nghe nói Phong Mạc Thần nguyện ý giúp, dĩ nhiên là thiên ân vạn tạ, nam tử ở Bắc Man thôn có thể đánh giặc, chưa đủ một ngàn người, nhưng bọn họ lại quen thuộc vị trí địa lý nơi này, lại là người dũng mãnh thiện chiến, có thể lấy một chọi mười.

Thương lượng xong tất cả, đã là ban đêm, Nhan Tiểu Ngọc ở bên cạnh một câu cũng không nhúng vào, ngược lại Bạch Ly Nhược, thỉnh thoảng bày mưu tính kế, ánh nến mờ nhạt chiếu rọi ở trên mặt hai người, Nhan Tiểu Ngọc đột nhiên nhớ tới một câu nói, thông cảm lẫn nhau.

Thì ra, Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược, thật sự là trời sinh một đôi, Nhan Tiểu Ngọc có chút mất mát rời đi, đom đóm ở giữa bụi cỏ bay múa, nàng nắm hai tay của mình, nghĩ đến Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược cũng như vậy nắm tay nhau, nàng thật sự rất hâm mộ Bạch Ly Nhược, nàng ấy có một người chồng ưu tú nhất hoàn mỹ nhất trên thế giới, nhưng nàng...

Đột nhiên, nàng hiểu được khoảng cách chênh lệch giữa mình và Bạch Ly Nhược, nàng đẹp như thế, dịu dàng như thế, còn hiểu được nhiều đạo lý như vậy, trên thế giới bất kỳ một nam nhân nào, cũng sẽ thích nàng?

“Tiểu Ngọc.” Sau lưng vang lên giọng nói của Bạch Ly Nhược, Nhan Tiểu Ngọc xoay người, kinh ngạc nhìn Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược mỉm cười “Thật ra thì, người đang một mực tìm kiếm biện pháp trở về?”

Nhan Tiểu Ngọc cúi đầu, có chút không biết làm sao, Bạch Ly Nhược tiến lên, cầm tay của nàng, dịu dàng nói “Ta thấy người, đem toàn bộ những thứ mang đến đây, cất giữ đầy đủ, ta biết ngay, người còn đang suy nghĩ muốn trở về.”

“Bạch tỷ tỷ, chẳng lẽ ngươi không có nghĩ qua sao?” Nhan Tiểu Ngọc sâu xa nhìn Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược chỉ mỉm cười, nhìn lên không trung trong lúc sao băng đang lướt qua, gật đầu nói “Trước kia ta có nghĩ tới, nhưng ta cũng không thông minh như ngươi vậy, ta không có để lại bất kỳ vật gì, trừ một cây súng lục.”

Bạch Ly Nhược móc súng lục trong tay áo ra, đem súng lục đặt ở trên tay Nhan Tiểu Ngọc “Ta đã từng cầm súng lục này, tổn thương người ta thích nhất hai lần, cho nên ta đáp ứng hần, sau này sẽ không bao giờ sử dụng súng lục nữa, hiện tại cây súng này đưa cho ngươi, duyên phận của ngươi còn chưa có bắt đầu, ta nghĩ, ngươi sẽ cần đến nó.”

Bạch Ly Nhược thản nhiên, trên mặt bình tĩnh, tràn đầy nụ cười, Nhan Tiểu Ngọc cầm súng lục, cảm thấy nặng trĩu, nàng mở báng súng giữ đạn ở bên trong ra, lấy viên đạn duy nhất đặt trên tay Bạch Ly Nhược “Bạch tỷ tỷ, ta đã có cây súng lục rồi, nhưng ta không biết dùng, cái thanh súng rỗng này coi như là vật kỷ niệm, ngươi cầm đạn, cũng có thể lưu lại kỷ niệm!”

Bạch Ly Nhược cầm đạn, chỉ mỉm cười gật đầu, ánh mắt trong suốt rơi vào gò má của Nhan Tiểu Ngọc “Tiểu Ngọc, trời sinh voi sinh cỏ, không cần muốn như trước kia, như vậy, sẽ chỉ làm ngươi bỏ lỡ rất nhiều thứ.”

Nhan Tiểu Ngọc gật đầu, đem súng lục cất đi “Bạch tỷ tỷ, yêu một người, là như thế nào?”

“Là người có thể không quan tâm tất cả, thậm chí sinh mạng, chỉ cần có thể nhìn thấy hần mỉm cười với ngươi, vậy sẽ là tất cả của ngươi.” Bạch Ly Nhược thủy chung nở nụ cười, ánh mắt nhu hòa, sáng chói như ánh sao ở phía chân trời, xinh đẹp tuyệt đỉnh.

Nhan Tiểu Ngọc nhe răng cười một tiếng, có chút xấu hổ “Ta nghĩ, ta không yêu Phong Mặc Thần, bởi vì khiến ta không cần tất cả thậm chí sinh mạng, ta không làm được, ta còn yêu mình tương đối nhiều một chút.”

Bạch Ly Nhược cười khê một tiếng, nàng vuốt ve mái tóc của Nhan Tiểu Ngọc “Về sau, ngươi sẽ gặp một người khiến ngươi hận thề sinh tử.”

“Có thật không?” Nhan Tiểu Ngọc kỳ vọng nhìn Bạch Ly Nhược, đôi mắt híp lại, có chút xấu hổ “Hần có phải sẽ đẹp trai như Phong Mặc Thần không?”

“Sẽ, có thể còn đẹp hơn so với hần!” Bạch Ly Nhược gật đầu mỉm cười, Nhan Tiểu Ngọc, còn là một hài tử mới lớn.

“Có thể có võ công cao cường như Phong Mặc Thần không?” Ánh mắt của Nhan Tiểu Ngọc sáng rực lên mấy phần, cười lộ ra một chiếc răng khểnh.

“Sẽ, có thể sẽ càng thêm lợi hại!” Bạch Ly Nhược vẫn gật đầu mỉm cười như cũ.

“Vậy hần có thể yêu ta giống như Phong Mặc Thần yêu ngươi không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Tiểu Ngọc hồng lên, con mắt lóe sáng, trong mắt tràn đầy chờ mong.

“Dĩ nhiên, hần sẽ không kể sinh mạng kể cả địa vị mà yêu ngươi!” Bạch Ly Nhược với lòng tin mười phần nhìn Nhan Tiểu Ngọc.

Nhan Tiểu Ngọc nhảy dựng lên, bắt đầu chạy trở về phòng ngủ của mình, giọng nói hưng phấn của nàng lan rộng trong trời đêm “A.... Ta nhất định phải tìm được bạch mã hoàng tử của mình -”

“Nàng lại ở đây, nói gì với nàng ấy?” Phong Mặc Thần mỉm cười từ xa đi tới, mới vừa rồi hần và trưởng thôn đã đi xem địa hình, xa xa đã nhìn thấy bộ dạng hưng phấn hươ tay múa chân của Nhan Tiểu Ngọc.

261. Cuốn 5 – Chương 261

Chương 261: Sát cánh bên nhau

“Ta đang nói nàng sẽ gặp được hạnh phúc trong đời của nàng, nói nàng không cần quá mức mê luyện với chàng.” Bạch Ly Nhược mỉm cười, lông mi chớp nháy, ánh mắt nhu hòa, không hề chớp mắt nhìn chăm chú vào Phong Mạc Thần.

“Ta có thể lý giải là, nàng ở đây thuyết phục tình địch của mình sao?” Phong Mạc Thần cười nhìn nàng, nhẹ nhàng nắm cánh tay mềm mại của nàng.

“Tiểu Ngọc cũng nói rồi, nàng căn bản không thích chàng, tại sao lại nói là tình địch?” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, mặc cho hắn kéo mình đi vào phòng ngủ, Phong Mạc Thần chỉ cười không nói.

Nơi khúc quanh, Nhan Hán Tam mặt đen chờ hai người, Bạch Ly Nhược khom người thi lễ, Phong Mạc Thần ôm quyền nói “Nhan lão gia, binh lực của Bắc Man thôn đã được bố trí, ta đã làm xong, xin Nhan lão gia tự mình tới hiện trường chỉ đạo.”

Hắn nói cực kỳ khiêm tốn, ai cũng biết, Phong Mạc Thần là thần của chiến trường, hắn hành quân bày trận, từ trước đến giờ rất được ca ngợi là linh hoạt cùng nhanh chóng, dưới tình huống này, hắn đã có lòng tin nửa phần binh lực đang bất động của Sở quốc sẽ khiến Tây Lương lui binh, liền tự nhiên có đạo lý của hắn, Nhan Hán Tam được nể mặt mà không muốn?

Hắn hừ lạnh một tiếng, đáng vẻ tựa như cực kỳ không phục, lạnh lùng nói “Người trợ giúp Bắc Man thôn, Tiểu Ngọc lại giúp người nói chuyện, chỉ cần người có thể khiến Tây Lương lui binh, ta liền giao Hàn Cửu tặng cho người, nhưng Tiểu Ngọc cũng không thể ngây ngô ở Bắc Man thôn nữa, sau chuyện này, người liền mang nàng đi, tùy tiện tìm người gả nàng đi.”

Phong Mạc Thần có chút không hiểu nhìn Nhan Hán Tam, cau mày nói “Nếu như Nhan lão gia không ngại, ta nguyện ý thu Tiểu Ngọc làm nghĩa muội, sắc phong làm công chúa của Sở quốc, Nhan lão gia nghĩ như thế nào?”

Nhan Hán Tam lạnh lùng nhìn Phong Mạc Thần, dùng lỗ mũi hả giận nói “Tùy người, tóm lại về sau, người mang theo nha đầu kia rời đi, nhìn thấy nàng ta liền giận!”

Nhìn bóng lưng Nhan Hán Tam rời đi, Phong Mạc Thần thở dài bất đắc dĩ, nghĩ đến lúc hắn đào hôn, bỏ qua mặt mũi của Nhan Tiểu Ngọc, Nhan lão gia bây giờ còn đang trách tội.

Bạch Ly Nhược tựa hồ nhìn thấu lòng của Phong Mạc Thần, nhẹ nắm tay của hắn, dịu dàng nói “Không cần lo lắng, Nhan lão gia sẽ hết giận, hiện tại hắn đang nổi nóng, nói chuyện khó tránh khỏi nặng một chút.”

Phong Mạc Thần lắc đầu, như có điều suy nghĩ nhìn Bạch Ly Nhược, thản nhiên nói, “Người có nghĩ tới hay không, Nhan lão gia xưa nay đối với Tiểu Ngọc sủng ái có thừa, nhưng đột nhiên lại có thái độ này, khó tránh khỏi có chút quái dị, hơn nữa, nếu như Nhan Tiểu Ngọc căn bản không phải là nữ nhi của Nhan lão gia, như vậy nữ nhi chân chính của hắn ở nơi nào?”

Bạch Ly Nhược đột nhiên sững sốt, vấn đề này, nàng chưa từng nghĩ tới, nhưng Nhan lão gia nếu nhận Nhan Tiểu Ngọc làm nữ nhi của hắn, như vậy Nhan Tiểu Ngọc phải có dáng dấp giống như nữ nhi của Nhan lão gia mới đúng.

“Có lẽ, nữ nhi của hắn đã chết, nếu không Tiểu Ngọc cũng sẽ không trùng hợp làm nữ nhi của Nhan lão gia.” Bạch Ly Nhược dịu dàng an ủi, thế nhưng lý do đơn giản của nàng, chính nàng cũng không thể thuyết phục được.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, duyên phận của Nhan Tiểu Ngọc còn chưa có bắt đầu, tựa như lời người nói, nàng ở lại chỗ này tìm được cuộc sống của chính nàng.” Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược bắt đầu đi vào phòng ngủ.

“Thần, ngày mai phải đi Nam Hoang sao?” Bạch Ly Nhược nhẹ giọng hỏi.

“Ừ, phải đi đến đó tự mình bố trí, nhiều nhất chưa tới ba ngày, binh mã Tây Lương sẽ đến, trận đánh này, lành dữ khó đoán.” Phong Mạc Thần thản nhiên, kéo Bạch Ly Nhược vào phòng, sau đó đóng cửa phòng.

Bạch Ly Nhược cúi đầu, không nói gì, ánh nền mờ nhạt chiếu lấy gò má trắng nõn của nàng của đuổi đi u tối, lông mi nồng đậm của nàng che kín cả mí mắt, xinh đẹp như một bức ảnh.

Phong Mạc Thần phát hiện nàng trầm mặc liền đứng dậy, xoay người cầm hai tay của nàng “Nhược nhi, Nam Hoang rất nguy hiểm, nhưng ta cũng không có ý định bắt nàng ở đây một mình.”

Bạch Ly Nhược ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn hắn, hắn chỉ mỉm cười “Nam Hoang mặc dù nguy hiểm, nhưng ta cũng vậy không thể cùng nàng tách ra hơn nửa khắc, cho nên ngày mai, nàng và ta cùng đi.”

“Thần.” Bạch Ly Nhược nhẹ nhàng ôm Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần ôm cả người của nàng vào trong ngực, giọng nói trầm thấp của hắn vang lên ở bên tai nàng “Nhưng từ ngày mai về sau, nàng lúc nào cũng phải sống ở bên cạnh ta, không tự mình lâm vào nguy hiểm, biết không?”

Bạch Ly Nhược gật đầu, hai người ôm nhau ngủ, Phong Mạc Thần nắm tay Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược đầu gối ở vai hắn, hắn ngửi hương thơm thanh nhã trên người nàng, có chút si mê nói “Ta cuối cùng cũng hiểu, thì ra truyền thuyết hoa bướm Lương Chúc là có thật.”

Bạch Ly Nhược mỉm cười, một tay của nàng trong lòng bàn tay, cánh tay còn lại xuyên qua áo của hắn vuốt ve lồng ngực căng đầy bóng loáng của hắn, thời điểm sờ đến vết thương bị đạn bắn trên ngực, môi mềm khẽ mở “Chàng chết, ta nhất định sẽ hóa thành bướm.”

Phong Mạc Thần cười khẽ một tiếng, tay của hắn ấn chặt bàn tay nhỏ bé đang hoạt động trên ngực của hắn “Nàng hóa thành bướm, nhất định là còn bướm trắng xinh đẹp nhất, cái loại có cánh phát sáng.”

“Trên đời, nào có con bướm nào phát sáng?” Bạch Ly Nhược cười yếu ớt, cả người co rúc ở trong ngực hắn, hận không thể cùng thân thể của hắn hòa làm một thể, hóa thành ruột thịt của hắn.

“Có, chính là nàng!” Phong Mạc Thần mỉm cười hôn tóc của nàng, Bạch Ly Nhược cảm nhận được thân thể hắn đang rung động, bất an giãy giụa, nàng cau mày “Chàng lại động tình, chàng quên độc tình rồi sao?”

Phong Mạc Thần có chút vô tội nhìn nàng “Nhuyễn ngọc ôn hương ở trong ngực, nàng lại muốn ta không động tình, chẳng lẽ ta là Liễu Hạ Huệ hay sao?”

“Chớ ba hoa, chờ một chút lại khó chịu.” Bạch Ly Nhược trừng hắn, khẽ đứng dậy rời khỏi ngực của hắn, nàng đã có thể cảm nhận được thân thể hắn đang xao động.

Phong Mạc Thần đưa tay vuốt ve gò má trắng nõn của nàng, si mê nói “Nhược nhi, ta đã bao lâu, không có chạm qua nàng?”

Bạch Ly Nhược không có nói chuyện, hai người nhìn nhau chẳng nói gì, kể từ khi trúng độc tình về sau, liền không có chạm qua nàng, cổ độc trong cơ thể của hắn căn bản không có biện pháp giải, chỉ có thể dựa vào thời niên, nhưng hắn động tình như vậy, chỉ sợ ngay cả mấy tháng cũng chống đỡ không nổi.

“Tám tháng?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, mày rậm hơi nhíu, có chút thê lương nhìn nàng, bọn họ cả đời, yêu cũng quá mệt mỏi, ngay cả với vợ chồng bình thường cũng không bằng.

Bạch Ly Nhược đưa tay xoa gương mặt của mình, ánh mắt trong veo mênh mông, bình tĩnh nói “Một năm, suốt cả một năm rồi.”

Phong Mạc Thần cười khổ “Thì ra là đã một năm, Nhược nhi, một năm này, nàng có nghĩ muốn ta không? Ta không giây phút nào không nhớ nàng, nhưng ta lại không dám, ta sợ, độc tình sẽ liên lụy nàng.”

Bạch Ly Nhược cúi người hôn môi mỏng của hắn “Ta không sợ, dù sao chàng chết, ta cũng sẽ hóa thành bướm.”

262. Cuốn 5 – Chương 262

Chương 262. Hạ thấp tôn nghiêm

Phong Mạc Thần nhìn nàng chăm chăm, dường như, cảnh tượng trong giờ khắc này đã quanh quẩn trong đầu hắn nhiều năm, hắn che gương mặt của nàng, ánh mắt có chút mê ly, không khí bây giờ, quá ngọt ngào, quá tuyệt đẹp, cũng quá mập mờ, hắn vuốt ve gương mặt của nàng, thật lâu, không muốn buông ra.

Trong nhà, ánh sáng le lói giống như tảng lớn đom đóm bên ngoài, dường như đã qua mấy đời, mức chênh lệch của lòng sông so với mặt biển lớn lắm, chung quanh hai cửa sổ đã bị đóng chặt, chỉ có một cửa sổ nhỏ ở trên cao còn mở để hóng mát, trong nhà đốt nến đỏ, rèm buông nhẹ bên giường, ánh nến mờ ảo, rèm cửa mỏng lung, tất cả tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Bên cạnh giường hẹp là một chiếc tủ làm bằng gỗ lê, phía trên để một lò lửa nhỏ bằng lòng bàn tay, bên trên đặt một bầu rượu. Một bộ y phục sạch sẽ, hai bộ quần áo chỉnh tề, bên cạnh còn gấp một bộ khôi giáp dùng để hành quân đặt trên ghế.

Ánh mắt Phong Mạc Thần mê muội, mắt lóe sáng, bàn tay xuyên qua quần áo, vuốt ve da thịt bóng loáng của nàng.

Bạch Ly Nhược rúc vào trong ngực hắn, đem khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vùi sâu vào cổ hắn, nhẹ giọng nói “Tiếp tục như vậy nữa, chàng lại khó chịu!”

Phong Mạc Thần ôm Bạch Ly Nhược, hắn cởi quần áo trắng như tuyết của nàng ra, cái yếm bằng tơ lộ ra, áo yếm dính vào thân thể lung linh hấp dẫn, uyển chuyển của nàng.

“Thần!” Nàng đẩy nam nhân đang nóng lên, giọng nói nũng nịu.

“Nhược nhi, nàng thật đẹp!” Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve má nàng, không nhận được, khẽ thở dài.

“Ha ha” Bạch Ly Nhược bật cười, nắm tay hắn nói: “Lần đầu tiên chàng nhìn thấy ta sao?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên nhìn thấy, để ta nhìn lâu một lát!”. Nói xong, Phong Mạc Thần liền bày ra khuôn mặt tò mò dựa vào Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược nhìn dáng vẻ xấu xa của hắn, vừa cười khê, vừa rút tay chân lại, sợ hãi lui về phía sau, miệng kêu to: “Được rồi, chàng không được tiến lên nữa!”

“Chưa nhìn đủ! Nhược nhi ngoan, tới đây, để phu quân nhìn lâu một chút!”. Phong Mạc Thần cười, lộ ra hàm răng trắng ngần, hai mắt sáng như sao, tiếp tục tiến lại gần Bạch Ly Nhược.

“Không cần, chàng quay lại, ta muốn mặc quần áo”. Bạch Ly Nhược như con thỏ nhỏ đáng thương, càng lùi càng sợ, miệng càng nói càng nhanh, nụ cười trong mắt càng đậm.

“A...”. Kéo dài thanh âm, Phong Mạc Thần ngừng tiến lên, mím môi làm ra vẻ hết sức tiếc nuối nói “Nàng đang uy hiếp ta?”

“Đúng là uy hiếp chàng!”. Bạch Ly Nhược lập tức gật đầu như bằm tỏi, giọng nói hết sức khẳng định, giờ này, nàng như tiểu bạch thỏ đáng thương, lưng dán chặt trên vách tường, giường trúc to như vậy mà nàng đã bị ép không còn đường lui.

Đáng tiếc, ngôn ngữ như thế không uy hiếp Phong Mạc Thần thành công, nam tử đẹp trai không thêm để ý, hai mắt sáng như sao híp lại, ánh mắt hoa mỹ tiếp tục tiến sát từng bước, dường như đã quyết định, hôm nay phải đem nàng lau khô, sau đó ăn sạch.

Phía sau đã không còn đường trốn, Bạch Ly Nhược đáng thương đành đem chủ ý chạy trốn chết đánh vào giường lớn rộng rãi, nhắm ngay thời cơ, thừa dịp miệng Phong Mạc Thần nhào tới, nàng cúi đầu tránh một bên, lách qua cánh tay phải, chạy ra ngoài, động tác hết sức nhạy bén, nắm bắt thời cơ đúng lúc, mắt thấy thẳng lợi sắp tới, cửa ra đang ở trước mặt. Nhưng tay chân nàng không đủ dài, chạy trốn cũng không thoát khỏi cánh tay của sói xám lớn.

Bước chân Bạch Ly Nhược đáng thương chưa kịp ra tới cửa đã cảm thấy thân thể chột nhẹ, cả người bị Phong Mạc Thần ôm vào lòng, động tác lôi kéo quá kịch liệt, hai người quấn vào nhau, thân thể ngã xuống, cùng lăn trên giường, lộn vài vòng mới dừng lại.

“Nàng còn muốn chơi sao? Hử?”. Phong Mạc Thần đè nữ nhân nghịch ngợm phía dưới, hai tay đè ở bên thân nàng, híp mắt, nửa nhạo báng, nửa uy hiếp hỏi. Trên người hai người chỉ mặc quần áo đơn, sau khi đùa giỡn, y phục rộng thùng thình rối loạn, cảnh xuân tiết ra ngoài.

“Ha ha ha... Không chơi nữa, chàng không thể đụng vào ta, ta không đùa”. Bạch Ly Nhược cười xin khoan dung, thành ý mười phần, vẻ mặt nghiêm trang, đôi tay nàng ôm gáy hắn “Nhấn nại lâu như vậy rồi, đừng ở thời khắc mấu chốt này làm cổ tròng trong thân thể chàng thừa cơ lợi dụng!”

“Không nhịn được, Nhược nhi, chết thì chết, dù sao, cho tới bây giờ, ta cũng không phải là người giữ hôn nay để đổi lấy ngày mai”. Nói xong, Phong Mạc Thần kéo tay nàng xuống, đặt lên hạ thân đang ngẩng cao của mình, hướng dẫn từng bước.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay càng ngày càng cao, ngẩng lên nhìn, phân thân hắn đang bành trướng, cứng rắn nóng bỏng như có máu “Không cần!”. Mặt nàng như bị phồng, phản xạ có điều kiện rút tay lại, lại bị Phong Mạc Thần giữ chặt, bàn tay bao lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nửa điểm cũng không buông tha.

“Chàng khắc chế một chút, vì cái này mà thúc giục độc tình, không đáng giá.”. Bạch Ly Nhược cau mày, bắt đầu nhìn hắn.

“Không sợ, dù sao cũng không phải ngày đầu tiên chịu sự hành hạ của độc tình, không chạm vào nàng, ta sẽ chết ngay lập tức!”. Ánh mắt Phong Mạc Thần sâu hơn, cúi đầu hôn gò má Bạch Ly Nhược.

“Không cần.”. Bạch Ly Nhược rên rỉ một tiếng, đầu gối dựa, muốn tránh khỏi nụ hôn khô như gãi ngứa này của hắn.

“A...”. Mày kiếm của Phong Mạc Thần chợt nhú, rên lên một tiếng.

Bạch Ly Nhược cả kinh, vội vàng buông tay đang nắm chặt tay hắn, e là vừa rồi mình bị hôn có chút kích động, nhất thời không cẩn thận, lực đạo hơi lớn, sợ làm hắn bị thương, nàng ngưng ngưng, liền vội vàng hỏi: “Sao vậy, chàng, chàng không sao chứ?”

“Ta có!” Phong Mạc Thần vươn thẳng đầu, rất đáng thương nhìn nàng, quyết định chủ ý, tối nay không ăn được nàng, kiên quyết không bỏ qua.

“Bị thương ở đâu?”. Bạch Ly Nhược có chút kinh hoảng nhìn hắn.

“Nơi này!”. Phong Mạc Thần không chút khách khí chỉ phân thân khổng lồ của mình đang ngẩng lên, nghiêm chỉnh tố cáo bộ vị của mình bị thương.

“Đâu có bị thương?”. Bạch Ly Nhược đỏ mặt, trừng mắt liếc hắn một cái.

“Rất đau!”. Ngón từ Phong Mạc Thần ngắn gọn, cầu xin thương xót nhìn Bạch Ly Nhược.

“Vây... Phải là sao?”. Bạch Ly Nhược sợ hãi hỏi, nàng không có chút tiền đồ, mặc dù biết hắn giả vờ, vẫn nhịn không được mà hỏi ra miệng.

“Nếu không...”. Tiếng nói Phong Mạc Thần chợt thấp, cúi người ở bên tai nàng, thở ra một hơi, thanh âm êm dịu, vô cùng mịn hoặc, giọng khàn khàn nói “Nàng hôn nó một cái!”

“Ta không muốn!”. Nghe vậy, trong đầu nàng “ầm”, lập tức nhảy dựng lên, lớn tiếng phản đối.

Nhưng không nghĩ tới, Phong Mạc Thần đã nhắm mắt lại, đối với sự phản đối của nàng chẳng quan tâm, bộ dáng rất thống khổ.

“Ta không muốn!” Bạch Ly Nhược dùng lực đẩy nam nhân bên cạnh một cái, thanh âm thấp một chút.

Phong Mạc Thần nằm ở nơi đó, vẫn mắt nhắm mắt lại, đối với sự phản đối của nàng chẳng quan tâm, cảm khái cái gì.

“Ta không nên làm vậy!”. Thanh âm của Bạch Ly Nhược yếu ớt như con muỗi vo ve truyền đến.

...

Nửa khắc đồng hồ sau.

Thanh âm của Bạch Ly Nhược mềm nhũn, khí thể tản đi hơn phân nửa, nàng lại gần hắn “Nhất định phải làm như vậy sao? Ta sẽ không!”. Giọng nói của nàng hết sức buồn bã, đáng thương nhìn hắn.

...

“Được rồi, chỉ lần này thôi!”. Bạch Ly Nhược len lén nhìn nam nhân bên cạnh một chút, bất chấp cúi người.

Phong Mạc Thần một mực giả câm giả điếc nghe vậy, mắt phượng lập tức cong lên, môi mỏng nhẹ nhàng nâng lên, vui vẻ cười.

Rốt cuộc nàng cũng chịu vì hắn, buông tha tôn nghiêm sao?

Bạch Ly Nhược cúi đầu, ngồi chồm hồm trên đùi Phong Mạc Thần, cúi đầu nhìn cự vật nóng rực trước mặt, nàng nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy trong lòng rất khẩn trương, hít một hơi thật sâu, mới cúi người xuống.

Phong Mạc Thần đỏ mặt, hắn chưa bao giờ có nghĩ, nàng sẽ chịu chủ động giúp hắn, nàng vẫn luôn cao cao tại thượng, trước mặt hắn, nàng có thể nói một câu thương hắn, hắn đã cảm thấy rất khó khăn rồi.

Động tác của nàng không hề lưu loát, mấy lần thiếu chút nữa cắn trúng hắn, thế nhưng, hắn lại giống như bị kích thích cực lớn, thẳng lưng, rồi lại cong lên, đâm phân thân to lớn vào sâu trong cổ họng nàng.

“Khụ khụ khụ khụ.” Bất thành hình bị cắm sâu vào trong miệng khiến Bạch Ly Nhược bị sặc không nhẹ, nàng lập tức quay đầu đi, ho khan một lúc mới dừng lại.

Lúc này, Phong Mạc Thần đã ngồi dậy, vội vàng nhẹ nhàng vỗ sau lưng Bạch Ly Nhược, thận trọng giúp nàng hít thở, trong mắt tràn đầy áy náy.

“Khá hơn chút nào không?” Phong Mạc Thần nhỏ giọng hỏi.

“Ta không sao!” Bạch Ly Nhược có chút xấu hổ quay mặt đi.

Phong Mạc Thần nhìn dung mạo nàng ngượng ngùng, cũng nhận không được nữa, lật người đè nàng, hô hấp của hắn dồn dập “Nhược nhi, thật xin lỗi, dù cho ngày mai ta phải chết, ta cũng không nhận được, muốn ích kỷ một lần!”

Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, răng môi chạm vào nhau, chiếm đoạt hương thơm trong miệng nàng, đôi mắt đỏ thắm giống như một con dã thú dữ tợn, hắn gầm thét cỡi y phục trên người ra, Bạch Ly Nhược có chút lo lắng, vịn bờ vai của hắn “Thần, tình cổ của chàng.”

“Mặc kệ!” Phong Mạc Thần bá đạo hôn nàng, không cho phép nàng lại đem lực chú ý dời đi, đôi tay tháo nốt chướng ngại cuối cùng trên người nàng, chợt có chút kỳ quái nhìn cái yếm trên mặt đất “Bây giờ rốt cuộc nàng đã có thói quen mặc yếm rồi sao? Ta nhớ trước kia nàng không mặc gì cả”.

Đôi mắt Bạch Ly Nhược mở lớn, có chút tức giận, giơ tay muốn đánh, lại bị Phong Mạc Thần dễ dàng nắm được mảnh khoé, hắn cười, động thân tiến vào, Bạch Ly Nhược cau mày hừ một tiếng, hắn vẫn chưa học được cách dịu dàng một chút.

Nàng đưa tay vuốt ve mào kiêu của hắn, lo lắng hỏi “Chàng xác định, chàng không sao? Ngày mai vẫn muốn đi Nam hoang”.

Phong Mạc Thần dùng hành động trả lời nàng, kỳ độc thì sao? Độc tình thì thế nào? Hắn chỉ bốc đồng muốn nàng, muốn yêu nàng, coi như hắn quản không được vận mạng của bọn họ, không khống chế được tánh mạng của hắn, nhưng hắn có thể lựa chọn, hắn nguyện ý, không cần sinh mạng đi yêu nàng.

263. Cuốn 5 – Chương 263

Chương 263. Nâng khay ngang mào (Vợ chồng tôn trọng lẫn nhau)

Sáng sớm, khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên qua hai ngón tay, chiếu vào gian phòng, Phong Mạc Thần đứng dậy, bắt đầu mặc quần áo, lúc hắn chuẩn bị nước tắm xong, Bạch Ly Nhược vẫn ngủ say như cũ, dưới mí mắt trắng bóng của nàng có một vết thâm nhân nhợt, giống như bộ dạng thiếu ngủ, tối hôm qua, thật sự khiến nàng mệt mỏi muốn chết rồi.

Hắn tắm xong, đi tới bên giường, nhẹ giọng kêu nàng “Nhược nhi, Nhược nhi rời giường.”

Bạch Ly Nhược chậm rãi mở mắt, chưa tỉnh táo “Vẫn còn sớm mà!”.

Cả người nàng đau nhức, nằm trên giường không muốn dậy, Phong Mạc Thần cưng chiều cười “Vậy nàng tiếp tục ngủ đi, ta đi Nam hoang, khi nào nàng khỏe lại thì đến Nam hoang tìm ta”.

Bạch Ly Nhược lắc đầu, ngồi dậy, tóc đen như thác nước xoa trên vai làm nổi bật da thịt như ngọc, xinh đẹp như yêu tinh, nàng nhẹ nhàng lắc đầu “Ta đi với chàng, chúng ta không nên tách ra nữa, thời gian vốn không còn nhiều!”

Phong Mạc Thần mỉm cười gật đầu, sau đó cầm quần áo sạch sẽ mặc lên cho nàng, Bạch Ly Nhược nhìn tay hắn dịu dàng mặc quần áo, cau mày nói “Còn chưa mặc yếm.”

“Không có thói quen mặc, cũng không cần mặc”. Phong Mạc Thần vén tóc nàng ra sau cổ, mỉm cười đáp.

Bạch Ly Nhược nhận lấy y phục trong tay hắn “Ta tự mặc, chàng xem có cần chuẩn bị gì không, chắc trường thôn chờ chúng ta lâu rồi”.

Phong Mạc Thần gật đầu, sau đó đi thu thập đồ đạc, Bạch Ly Nhược lưu loát mặc y phục, dùng cái dây tua rua màu tím ở bên hông tạo thành một cái nơ con bướm xinh xắn, Phong Mạc Thần thu thập xong, quay đầu lại nhìn nàng, đỡ cằm nói, “A, ta phát hiện ra, rốt cuộc, nàng đã học được cách tự mình mặc quần áo rồi”.

Bạch Ly Nhược cười, đi tới đánh răng súc miệng, nàng quay đầu lại nũng nịu nhìn Phong Mạc Thần “Trước kia chắc là sẽ không, sau này mất bị mù nên cái gì cũng biết”.

Phong Mạc Thần ôm nàng từ phía sau, nàng cúi đầu rửa mặt, hắn thở dài bên tai nàng, “Xin lỗi, trước kia đã để nàng gặp rất nhiều đau khổ.”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, rửa mặt xong xoay người lại, khuôn mặt sạch sẽ dính nước ẩm ẩm ướt, nàng mỉm cười “Đâu có, so với ta, chàng chịu khổ nhiều hơn, trước kia chàng làm hư ta, làm hại ta cái gì cũng không biết, ngay cả mặc quần áo cũng là một vấn đề”.

Phong Mạc Thần cưng chiều vuốt nhẹ gương mặt nàng “Ta còn tưởng rằng, ta có cơ hội giúp nàng mặc y phục cả đời.”

“Nếu chàng thích, sau này, chuyện xui xẻo này sẽ giao cho chàng”. Bạch Ly Nhược mỉm cười, ánh mắt trong suốt, thản nhiên nhìn Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần nhìn đôi mắt to trắng đen rõ ràng của nàng, trong đôi mắt của hắn chứa chan nụ cười, hắn cúi đầu, hôn lên mắt nàng.

Đúng lúc ấy, tiếng gõ cửa truyền đến, Phong Mạc Thần buông nàng ra, đi mở cửa, Nhan Tiểu Ngọc bưng điểm tâm đứng ở cửa, miệng, mắt hồng hồng, giống như mới khóc, nàng vào cửa, để bữa ăn sáng xuống, chuẩn bị rời đi.

Phong Mạc Thần gọi nàng lại “Tiểu Ngọc, người làm sao vậy?”

Nhan Tiểu Ngọc quay đầu lại, phồng miệng lên nói “Ta muốn cùng các người đi Nam hoang, nhưng cha không đáp ứng!”

Phong Mạc Thần gật đầu “Ừ”

Nhan Tiểu Ngọc thấy hắn không nói chuyện, bắt đầu ăn cháo, tức giận dậm chân, sau đó rời đi.

Bạch Ly Nhược thở dài “Sao chàng lại đối xử với nàng ấy như vậy? Dù gì cũng nên an ủi một câu chứ”.

“Ta mà an ủi nàng, nha đầu này sẽ quán lấy chúng ta ời đi Nam hoang”. Phong Mạc Thần đem thìa đưa cho Bạch Ly Nhược, lời nàng cùng ngồi xuống ăn cháo.

“Các người đều không cho nàng đi, nàng cũng sẽ đi, đi một mình, càng thêm nguy hiểm”. Bạch Ly Nhược lắc đầu, nhẹ giọng thở dài.

“Sẽ không, Nhan lão gia sẽ canh chừng nàng”. Phong Mạc Thần giúp Bạch Ly Nhược gấp đưa muối, nhẹ giọng hỏi “Ăn quen không?”

Bạch Ly Nhược gạt đầu ăn cháo, sau đó, Phong Mạc Thần dẫn mấy trăm thôn dân Bắc thôn mang theo binh khí đơn giản, lên đường đến Nam hoang.

Dọc theo đường đi, hai người chăm sóc lẫn nhau, Phong Mạc Thần giúp Bạch Ly Nhược gỡ tóc, Bạch Ly Nhược giúp Phong Mạc Thần lau mồ hôi, làm như những người bên cạnh không tồn tại.

“Ta đã phái người đi Huyền Thiên thông báo Minh Nguyệt, để hấn đến Nam hoang giúp chàng thôi miên cổ trùng trong cơ thể”. Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, lấy khăn tay trong ống tay áo ra, lau mồ hôi trên trán cho Phong Mạc Thần.

Phong Mạc Thần nhìn nàng, đợi sau khi nàng lau xong, lấy khăn tay trong tay nàng, lau mồ hôi cho nàng, nhẹ giọng nói “Nàng thông báo hấn làm gì? Ta rất tốt, căn bản không có chuyện gì”

Bạch Ly Nhược cười yếu ớt “Tối hôm qua, là ai cố nén không dám ho khan? Là ai sau khi yêu liền đi ra ngoài luyện công?”

Tay Phong Mạc Thần giúp nàng lau mồ hôi dừng lại, tối hôm qua, quả thật độc tình hoàn toàn phát tác, hấn đau không thể ngủ, vì không muốn làm nàng thức giấc, một mình hấn đi ra ngoài luyện công, không nghĩ lại bị nàng phát hiện.

Hấn thả tay xuống, thản nhiên nói “Không cần gấp gáp, khi độc tình mới bắt đầu xâm nhập vào cơ thể mới đau, bây giờ đã không sao nữa rồi”

Nhất thời, Bạch Ly Nhược phiền muộn, nhớ lại khi đó, nàng đang cùng hấn giận dỗi, hấn nằm ở bên người nàng, nàng lại làm bộ như cái gì cũng không biết, cúi đầu, có chút tự trách nói “Thật xin lỗi.”

“Đừng nói như vậy, chỉ sợ, nàng gọi Minh Nguyệt tới đây, cũng không làm nên chuyện gì, bởi vì, lần trước hấn thôi miên độc tình lần cuối rồi, hiện tại, chỉ sợ, độc tình mỗi ngày đều phát tác, trừ khi cùng Bạch Thanh Loan giao hợp, nếu không sẽ không có biện pháp khác.” Phong Mạc Thần lạnh nhạt, thả khăn tay xuống, trên mặt còn có hương thơm thanh nhã của nàng.

Bạch Ly Nhược có chút sợ cầm tay Phong Mạc Thần, đôi mi thanh tú nhú chặt, Phong Mạc Thần nhìn nàng, mỉm cười “Đừng sợ, lần đầu tiên chạm vào Bạch Thanh Loan là bất đắc dĩ, sau này, sẽ không bao giờ có chuyện đó xảy ra nữa.”

Bạch Ly Nhược có chút bất đắc dĩ rũ mí mắt xuống, nàng không biết tính toán của Vân Cảnh Mạch, đến cuối cùng, đến tận cùng muốn tính toán với ai, Phong Mạc Thần vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, bày tỏ an ủi, Bạch Ly Nhược vẫn mặt ủ mày chau.

Màn đêm buông xuống, mọi người ngủ ngoài rừng, Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược rúc vào nhau, hai người dựa đầu trên thân cây, ánh sao xuyên qua sát lá cây chiếu lên mặt đất, gió thổi qua, lá cây “xào xạt” vang dội.

Đột nhiên, một giọt máu tanh hôi rơi xuống, mắt thấy sẽ rơi vào trên má Bạch Ly Nhược, Phong Mạc Thần mở mắt ra, vươn tay hứng được một giọt máu tươi, khi máu tươi chạm vào bàn tay hấn thì nơi đó biến thành màu nám đen, mắt phượng híp lại, đây là Huyết Tích Tử mà giang hồ đồn đãi?

Thu về bàn tay, nhìn mu bàn tay đen nhánh, hấn đứng lên, đi vào trong rừng, thác nước chảy từ trên cao xuống, tiếng vang đinh tai nhức óc, hấn nhìn nữ nhân bên cạnh thác nước bên, đột nhiên thất sắc nói “Bạch Thanh Loan, sao ngươi lại ở chỗ này?”

Bạch Thanh Loan chậm rãi xoay người, trên mặt thanh tú mang theo vẻ hung ác, nàng khê hé mắt “Tìm người, giải tình cổ trên người chúng ta.”

264. Cuốn 5 – Chương 264

Chương 264: Bố trí trước khi chiến đấu

“Người điên rồi sao?” Phong Mạc Thần lạnh lùng, nhìn ánh mắt của Bạch Thanh Loan tràn ngập vẻ cảnh giác.

Bạch Thanh Loan cười lạnh, chậm rãi đến gần Phong Mạc Thần, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần là trào phúng rõ ràng “Phong Mạc Thần, là người điên rồi, người giết Vân Cảnh Mạch, giờ đây, hai chúng ta đều phải chết!”

Lời của nàng chưa hết, người đã hướng Phong Mạc Thần tấn công, võ công của nàng có rất nhiều tiến bộ, nhiều chiêu cũng ép được Phong Mạc Thần rơi vào đường cùng, Phong Mạc Thần nhường nàng từng bước, lạnh lùng nói “Ta không giết Vân Cảnh Mạch, nhất định người đã bị người khác lợi dụng rồi.”

Bạch Thanh Loan không trả lời, chỉ để hết tâm tư lên đoản kiếm trong tay, mắt thấy nàng không cách nào đạt được thắng lợi, liền rời nó đi, đoản kiếm đánh trúng bên cạnh cự thạch, cự thạch ầm ầm nổ tung, khói dày đặc cuộn cuộn.

Phong Mạc Thần dừng tay, ho khan vài tiếng, nhìn ánh mắt của Bạch Thanh Loan nhiều hơn một phần nghi ngờ, tay phải hẩn nắm lại, dùng khe hở của nắm tay đặt lên môi mỏng nói “Người cư nhiên, nhập ma giáo, Vân Cảnh Mạch thật sự đã chết rồi sao?”

Bạch Thanh Loan không thể tưởng tượng nổi nhìn hẩn, lạnh lùng nói “Người trúng Huyết Tích Tử, lại hút hoa lạc phần, vì sao không xảy ra việc gì?”

“Người không biết sao? Độc trong bản thân ta còn chưa giải, thì mê được đó đương nhiên không thể phát tác được.” Phong Mạc Thần buông tay, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo chút nghi ngờ vẽ, bằng trí tuệ của Vân Cảnh Mạch, hẩn không thể nào chết dễ dàng như vậy, sợ rằng trong việc này, lại có âm mưu.

Bạch Thanh Loan kinh ngạc nhìn hẩn, bán tín bán nghi “Vân Cảnh Mạch thật sự không phải do người giết?”

Phong Mạc Thần nhìn lại tầm mắt nàng, nhưng không nói gì, chỉ chậm rãi xoay người, hướng Tùng Lâm đi đến.

Bạch Thanh Loan nhìn bóng lưng của hẩn, đoản kiếm trong tay nắm chặt thật chặt, lấy hiểu biết rõ ràng của nàng đối với Phong Mạc Thần, hẩn quả thật không bao giờ âm thầm đả thương người khác, nhưng nàng đã tận mắt chứng kiến, một nam nhân có dáng dấp giống Phong Mạc Thần như đúc giết chết Vân Cảnh Mạch, cũng là nàng, tự tay đem thi thể của Vân Cảnh Mạch chôn cất ở sườn đồi bên cạnh.

Phong Mạc Thần trở lại Tùng Lâm, là lúc Bạch Ly Nhược đang đi xung quanh tìm hẩn, vừa nhìn thấy hẩn mạnh khỏe trở về, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nàng quan sát hẩn từ trên xuống dưới “Người không sao chứ? Mới vừa rồi, ta nghe thấy hình như có tiếng đánh nhau.”

Nàng phát hiện trên mu bàn tay của hẩn có vài vết thương, đau lòng khôn nguôi hướng về phía lưng tay hẩn thổi hơi “Sao lại ra nông nỗi này? Tại sao lại bị bỏng, kẻ địch dùng binh khí là a- xít sun-phu-rit sao?”

Phong Mạc Thần tự nhiên không biết đạo a- xít sun-phu-rit là thứ gì, nhưng hẩn cũng không quá tò mò, mà mỉm cười “Ta không sao, là Huyết Tích Tử đã thất truyền lâu trên giang hồ, giết người vô hình, vừa mới đây Bạch Thanh Loan muốn phá hủy dung mạo của người, sau này người phải cẩn thận hơn đấy.”

Bạch Ly Nhược đột nhiên trợn trừng hai mắt “Không thể nào, tỷ tỷ làm sao có thể làm như vậy? Lúc trước hiềm khích giữa ta và nàng đều đã tiêu tan, nàng cũng đã cùng Vân Cảnh Mạch ẩn cư ở núi Chung Nam rồi cơ mà.”

Phong Mạc Thần cau mày, môi mỏng mím chặt, lắc đầu nói “Ta cũng không biết, cũng có khả năng, mục tiêu của nàng là ta, cho nên dùng người làm mồi nhử, nàng hẩn là bị người ta lợi dụng, một mực chắc chắn rằng do ta giết chết Vân Cảnh Mạch, quan trọng hơn là, nàng đã gia nhập ma giáo.”

Bạch Ly Nhược lộ vẻ lo lắng, Phong Mạc Thần cầm chặt tay nàng, dùng hành động để an ủi nàng.

Sau một phen giày vò, mọi người đều ngủ không được, sau đó cùng nhau đứng dậy lên đường, dưới ánh sao, người đạp lá cây “soàn soạt” vang dội, trong ban đêm tĩnh mịch, có chút âm trầm quỷ dị.

Bạch Thanh Loan một mình trở về, nàng muốn điều tra rõ ràng, vì sao mà khéo như vậy, đúng lúc Phong Mạc Thần giết Vân Cảnh Mạch, thì nàng lại bị người của Đông tướng đuổi giết, cùng thời điểm ấy gặp được người của Ma giáo cứu giúp, quan trọng hơn, nếu Phong Mạc Thần trúng độc, sử dụng Huyết Tích Tử và hoa lạc phần đối với Phong Mạc Thần đều vô dụng, tại sao người của Ma giáo còn dạy nàng làm vậy?

Ma giáo không có khả năng giống nàng, không biết chuyện Phong Mạc Thần bị trúng độc, nàng thông thả đi trở về, đi không bao lâu, ba người ăn mặc quái dị xuất hiện ngăn cản đường đi của nàng.

“Phong Mạc Thần trúng độc, cho nên Huyết Tích Tử và hoa rơi phân căn bản là vô dụng đối với hắn, giáo chủ của các ngươi vì sao còn muốn ta dùng loại biện pháp ngu dốt này đối phó hắn?” Bạch Thanh Loan cười âm trầm, đoạn kiếm trong tay lóe ra ánh sáng bóng lạnh lẽo.

Bọn quái y thoáng nhìn qua nhau, âm âm u u cười thành tiếng “Người hỏi, quá nhiều rồi.”

Vừa dứt lời, ba người đã hợp lực hướng Bạch Thanh Loan đuổi giết, Bạch Thanh Loan rất nhanh rơi vào thế hạ phong, thời điểm nàng đang địch không lại bị tước vũ khí, thì có một Trình Giảo Kim xuất hiện, đại đao của A Nhã lạnh thấu xương phóng tới, không chút lưu tình hướng về phía giáo đồ của Ma giáo.

Giáo đồ Ma giáo thấy người mới tới võ công không phải loại tầm thường, nhất thời gạt Bạch Thanh Loan sang một bên, sau đó hợp lực vây công A Nhã, Bạch Thanh Loan nhân cơ hội trốn chạy, đúng lúc nàng đang định chạy đi, thì một lần nữa ba tên giáo đồ của Ma giáo khác lại bắt nàng lại.

A Nhã nhằm lẫn tưởng Bạch Thanh Loan là Bạch Ly Nhược, dĩ nhiên là phải liều chết cứu giúp, đại đao trong tay rời khỏi, đâm thủng thân thể một tên, Bạch Thanh Loan nhân cơ hội phản kháng, bức lui hai tên còn lại sau đó tung người rời đi.

Bạch Thanh Loan đào thoát, mà A Nhã lại rơi vào tay bọn hắn, mấy người liếc nhau một cái, áp giải A Nhã rời đi.

Khi Phong Mạc Thần dắt tay Bạch Ly Nhược đi qua Tùng Lâm, thì thấy thi thể của giáo đồ Ma giáo bị quăng một bên, một tên bị đại đao của A Nhã đâm xuyên qua thân thể như đóng đinh trên cây, một chuỗi máu chảy dài trên mặt đất, Bạch Ly Nhược che miệng không dám đến gần, Phong Mạc Thần tiến lên, nhận ra đao của A Nhã, ánh mắt nặng nề “Sợ rằng, A Nhã đã gặp nạn.”

“Thần, sao A Nhã có thể cùng người của Ma giáo kết thù?” Bạch Ly Nhược có điều không hiểu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Phong Mạc Thần lắc đầu “Chắc không phải là kết thù, đại khái là có liên quan đến Bạch Thanh Loan, trước tiên chúng ta phải tìm được Bạch Thanh Loan, hiểu rõ xem chuyện gì đã xảy ra, sau đó sẽ đi Ma giáo cứu A Nhã.”

“Nhưng Nam hoang thì làm thế nào?” Bạch Ly Nhược nhìn thôn dân cổ phác phía sau, đôi mi thanh tú chau thành một đường.

“Ta sẽ đi trước bố trí thật tốt chuyện của Nam hoang, sau đó xử lý chuyện của Ma giáo, nhưng còn ngươi, sợ rằng không thể cùng ta tới Ma giáo được, thứ nhất là quá nhiều nguy hiểm, thứ hai, nơi này chỉ có người hiểu việc binh bày bố trận, vì vậy, ngươi hãy ở đây chỉ điểm Nam hoang, rất nhanh ta sẽ trở về.” Phong Mạc Thần giao phó đơn giản, Bạch Ly Nhược có chút đau đầu.

Khi đoàn người đến Nam hoang, toàn bộ đá lẫn Viên Mộc, cùng người rơm xa xa trên núi đã được bố trí đầy đủ hết, Bạch Ly Nhược đứng trong bụi cỏ, nhìn quốc đất của Tây Lương phía xa “Thần, chúng ta làm vậy, thật sự có thể dọa lui bọn họ sao?”

Phong Mạc Thần giúp đỡ thôn dân cùng nhau nấp cung nỏ, dịu dàng nói “Ta đã viết thư cho hoàng đế Tây Lương, nếu bọn họ không biết tiến lùi, sợ rằng Tây Lương cùng Sở quốc chỉ có thể khai chiến lần nữa.”

“Lần này dẫn đầu binh lính chính là thái tử Tây Lương, ta sợ, chuyện sẽ không kết thúc dễ dàng.” mặt Bạch Ly Nhược lo lắng, đứng giữa bụi cỏ, đón gió chờ đợi.

Phong Mạc Thần vỗ vỗ bụi đất trên tay đứng lên “Không lui binh, bọn họ sẽ phải hối hận, dù có công qua mấy đạo thiên hiểm này, bọn họ cũng phải chịu tổn thất rất nặng, căn bản cái được không bù được cái mất.”

265. Cuốn 5 – Chương 265

Chương 265: Nổ tung thác nước

Phong Mạc Thần rời Nam hoang, Bạch Ly Nhược một mình canh giữ hai đạo thiên hiểm, đội quân của thái tử Tây Lương mãi không thấy tới, nàng đã phái thám tử đi và trở về hồi báo, đoàn quân của Tây Lương tựa hồ cũng bận tâm, dù sao xuất binh đến Bắc Man, tấn công một thôn trang nhỏ yếu nơi biên cảnh, cũng không phải là chuyện vinh quang gì.

Phong Mạc Thần đi Ma giáo cứu A Nhã, tạm thời không đề cập tới, chỉ nói đến chuyện của Bạch Ly Nhược, một người mang theo mấy trăm người ngựa ở bên thác nước vĩ đại đợi thái tử Tây Lương, có lẽ là trong thôn Bắc Man đã có người là gian tế, nên binh mã của Tây lương đều có thể đáp đố và đi qua những bố trí của Phong Mạc Thần, mất thấy đội quân của Tây Lương sẽ đập phá Nam hoang, Bạch Ly Nhược nhìn thác nước khổng lồ thác trầm tư.

Bảo trưởng đã giục người chuẩn bị rút lui, chỉ có Bạch Ly Nhược là suy xét biện pháp cuối cùng để giải cứu Bắc Man.

Nếu đánh một trận, đối với Bắc Man chỉ là vấn đề sở hữu, cùng lắm thua thì thần phục Tây Lương, nộp thuế giao nộp cống, nhưng đối với Phong Mạc Thần mà nói, đây là vấn đề danh tiết, người trong thiên hạ đều trông coi trận đánh này, hấn thua, Sở quốc trở thành tá tước địch, còn Nhan Hấn Tam sẽ không cho hấn thêm bất kỳ thuốc giải nào nữa, Phong Mạc Thần không quan tâm sinh mệnh của chính hấn, nhưng nàng quan tâm, Phong Mạc Thần không quan tâm danh tiết Chiến Thần của Sở quốc, nhưng nàng cũng rất quan tâm.

Lấy ra viên đạn cuối cùng trên người, Bạch Ly Nhược nhìn lòng bàn tay, ánh mắt bình tĩnh.

Ở bên thác nước, Bạch Ly Nhược nhìn thấy Nhan Tiểu Ngọc đang rời nhà trốn đi, tâm trí nàng ấy có chút rối loạn đứng trong bụi cỏ, run rẩy cầm súng lục, Bạch Ly Nhược có điểm buồn cười nhìn nàng ấy “Tiểu Ngọc, khẩu súng này, không có đạn sao?”

Nhan Tiểu Ngọc đứng lên “Bạch tỷ tỷ, phụ cận nơi đây có rất nhiều binh mã của Tây Lương, bọn chúng đại khái chỉ là đến thăm dò tình huống, còn đại quân sẽ lập tức tấn công tới đây.”

“Ta biết.” Bạch Ly Nhược bình tĩnh.

“Phong Mạc Thần đâu?” Nhan Tiểu Ngọc thu hồi súng, có chút lo lắng nhìn Bạch Ly Nhược.

“Đi cứu A Nhã rồi, còn có chuyện của Bạch Thanh Loan, hấn đều phải tự thân xử lý.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, nhìn thác nước, trong lòng đã có ý tưởng.

“Tiểu Ngọc, ngươi có thể giúp ta tìm các đồ vật có mũi nhọn tới đây không?” Bạch Ly Nhược nhìn Nhan Tiểu Ngọc, bình tĩnh nói.

“Bạch tỷ tỷ, ngươi muốn làm thuốc nổ, nổ tung thác nước này sao?” Nhan Tiểu Ngọc chớp mắt, mặc dù tâm trí chưa thông suốt, nhưng cũng không ngốc.

“Bạch tỷ tỷ, làm như vậy có đáng không? Người của Bắc Man đều trốn thoát, hơn nữa Phong Mạc Thần biết tỷ làm thế này, nhất định hấn sẽ thương tâm!”

“Bất kể kết quả như thế nào, ta cũng phải thử, trên đời này không có gì quan trọng hơn so với tánh mạng Thần cùng lòng dân.” Bạch Ly Nhược nhàn nhạt, tìm nhánh cây tới, bắt đầu tính toán ở trên mặt đất,

Nhan Tiểu Ngọc nhìn và hiểu được, nàng đang vẽ điểm chịu lực của thác nước, muốn không phá hủy rừng cây và thôn trang lân cận, nhất định phải tính toán vị trí đặt thuốc nổ thật tốt.

Nhan Tiểu Ngọc suy tư chốc lát, gật đầu “Ta đi tìm thuốc nổ giúp tỷ, nhưng Bạch tỷ tỷ, tỷ phải đáp ứng với ta, nhất định phải chú ý an toàn bản thân, tỷ chết, Phong Mạc Thần cũng sẽ chết!”

Bạch Ly Nhược gật đầu, tiếp tục tính toán, Nhan Tiểu Ngọc đi đại khái hết nửa ngày, mua được không ít pháo hoa pháo trúc, tinh thần có chút chán chường nói “Bạch tỷ tỷ, thời gian vội vàng, chỉ có những thứ này thôi.”

Bạch Ly Nhược mỉm cười “Có những thứ này, đã là đủ rồi!”

Nàng hủy viên đạn cuối cùng, đem đạn đặt bên trong hỏa dược cùng pháo hoa pháo trúc hỏa dược bên trong hòa vào nhau, lại cho thêm chút bột đá mũi nhọn, Nhan Tiểu Ngọc ở bên cạnh sững sờ nhìn, Bạch Ly Nhược nhìn đỉnh núi, thản nhiên nói “Tiểu Ngọc, ta cần một người ở trên đỉnh núi giúp ta nhìn quân địch, khi bọn chúng tới, người liền phát áo, ta liền châm thuốc nổ, hiểu chưa?”

“Không được, Bạch tỷ tỷ, làm vậy tỷ sẽ rất nguy hiểm.” Nhan Tiểu Ngọc phản đối, nàng không biết võ công, châm thuốc nổ, căn bản không chứa kịp trốn, đã bị nước lũ bao phủ.

“Tiểu Ngọc, người yên tâm, bên cạnh thác nước có một sơn động, ta sẽ núp ở trong động châm thuốc nổ, căn bản không có chuyện đâu.” Bạch Ly Nhược nhìn nàng mỉm cười.

Nhan Tiểu Ngọc gật đầu “Nha” một tiếng liền bắt đầu leo núi, nàng leo vô cùng mau, bởi vì nàng cơ hồ nghe thấy tiếng vó ngựa của đại quân Tây Lương, nàng leo lên đỉnh núi, trong hẻm núi rậm rạp chằng chịt đều là đại quân Tây Lương, nàng hơi hoảng hốt, thời điểm nhìn thấy binh mã Tây Lương đã gần đến chính diện thác nước, vội vàng cởi áo ngoài.

Không còn kịp quơ múa, tiếng phá hủy đỉnh tai nhức óc đã vang lên, Hồng Sơn như mãnh thú từ trên trời giáng xuống, gầm thét cắn nuốt tất cả, Nhan Tiểu Ngọc nhìn trời đầy Hồng Sơn, hai mắt trợn lớn hoảng sợ, nàng tận mắt nhìn thấy, Hồng Sơn nhổ tận gốc đại thụ che trời, dùng bất âm mưu quỷ kế gì hay dùng bất kỳ lực lượng quân đội, đối với tai họa tự nhiên trước mặt, cũng đều trở nên mỏng manh yếu đuối như một con kiến.

Nhan Tiểu Ngọc ngây người mất mấy giây, đột nhiên sực nhớ ra, nàng còn chưa kịp báo bất kỳ tín hiệu gì cho Bạch Ly Nhược, trên đất một sợi dây dây thừng nhỏ kéo thẳng đến chân thác nước, trái tim của nàng không thể đè xuống cứ nhảy lên không dừng, Bạch Ly Nhược đã sử dụng sợi dây để nghe âm thanh xung quanh núi, nói như vậy, nàng ấy chỉ muốn nàng ly khai, tránh cho nàng gặp nguy hiểm.

“Bạch tỷ tỷ -” Nhan Tiểu Ngọc thét chói tai lên hướng nước lũ phía dưới núi chảy tới, trong sơn cốc vang vọng trung âm thanh thanh thúy của nàng cùng tiếng nước chảy đỉnh tai nhức óc.

Đại quân Tây Lương xuất năm vạn binh, hao tổn hai vạn, Bắc Man vẫn như thần phục Tây Lương như cũ, chỉ không có người biết được, rốt cuộc vật Tây Lương đã từng muốn có lấy được không, thái tử Tây Lương ở nơi này đánh một trận chiến làm danh tiếng lên cao, bởi vì hần thắng, mặc dù hao tổn hai vạn đại quân, hần vẫn là thắng, hần thắng Sở quốc chưa từng bại trận Chiến Thần Phong Mạc Thần.

Tim của Phong Mạc Thần đột nhiên trào dâng đau đớn, hần không thể ngăn run rẩy lại, tự dưng nước mắt ngập tràn mắt phượng, miệng hần mở to thở dốc, A Nhã cuống quýt tiến lên, lo lắng nhìn hần.

Hần cười khổ, “Nhược nhi đi rồi. Nàng bỏ lại một mình ta, mà đi rồi.”

A Nhã dù sao tuổi còn nhỏ, không hiểu ý tứ trong lời hần, Bạch Thanh Loan ngược lại nghe rất hiểu, đứng lên “Khi Vân Cảnh Mạch chết, ta cũng có loại cảm giác này, tê tâm liệt phế, giống như tim bị khoét đi một mảnh rất sâu.”

A Nhã nhìn khoe môi Phong Mạc Thần tràn ra tia máu, lo lắng nhìn chăm chăm Bạch Thanh Loan, Bạch Thanh Loan coi thường ánh mắt của A Nhã, thản nhiên nói “Có lẽ, chỉ là nàng đã gặp nguy hiểm thôi.”

Phong Mạc Thần mỉm cười, vết máu chưa khô ở khoe môi “Đúng vậy, có lẽ nàng không sao, nàng vẫn còn ở thôn Bắc Man chờ ta.”

266. Cuốn 5 – Chương 266

Chương 266: Khúc u bờ sông

Phong Mạc Thần mang theo A Nhã trở về thôn Bắc Man, do Bạch Thanh Loan không muốn đồng hành, liền cáo từ đi Tây Phương, không có ai biết, tại sao nàng muốn đi Tây Phương, nhưng nghe nói, trước khi Vân Cảnh Mạch chết, đã từng hứa hẹn mang nàng mang cùng đi tới Tây Phương xem bão cát đại mạc.

A Nhã vẫn ôm đại đao, một tắc cũng không rời đi theo sau lưng Phong Mạc Thần, hai người tới Bắc Man, thì nơi đây đã trở thành quốc thổ của Tây Lương, hãn thân là quốc quân Sở quốc, dĩ nhiên là không tiện tiến vào Bắc Man.

Bảo trưởng cùng Nhan Hán Tam ở cửa thôn nghênh đón hãn, nhưng hãn không muốn giao thiệp với Bắc Man, chỉ là ở giao giới của chi thành Bắc Man chờ Bạch Ly Nhược, không có ai nói cho hãn biết, Bạch Ly Nhược đến tột cùng ra sao, hãn vẫn cố chấp, đứng ở cửa thôn, giống như một bức tượng đá chờ đợi Bạch Ly Nhược.

Gió nước nở thổi bay áo hãn, hãn ngọc thụ lâm phong, gương mặt tuần mỹ vô trù, không đau khổ không buồn vui, A Nhã ở sau lưng hãn, không nhúc nhích coi giữ giúp hãn.

“Nơi đây, mấy ngày trước đây đã xảy ra hồng thủy?” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, mắt nhìn lên gò núi xa xa, nước lũ đã rút, chỉ còn lại tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

A Nhã không cách nào trả lời, Nhan Hán Tam thở dài “Đúng vậy, hồng thủy, nhưng kỳ quái là chết chìm đều là binh mã của Tây Lương, phòng ốc cùng gia quyến của thôn dân đều bình yên vô sự.”

Phong Mạc Thần mỉm cười “Lần hồng thủy này, không có gì là kỳ quái, để nước lụt, giống như có sự tính toán tỉ mỉ từ trước.”

Nhan Hán Tam liền không nói thêm gì, chỉ là lấy một hộp gỗ từ trong ống tay áo ra, trong hộp gỗ là hàn cừ mà người Tây Lương mơ ước đã lâu, hàn cừ tản mát mùi xạ hương nhàn nhạt, không cần nhìn, cũng biết đây là thánh phẩm giải độc.

Phong Mạc Thần nhìn hàn cừ, trầm mặc không nói, hồi lâu, hãn mới ngẩng đầu, nhìn phương xa nói, “Không cần, Nhược nhi, chỉ sợ sẽ không trở lại nữa.”

Nhan Hán Tam cau mày, A Nhã nhận lấy hàn cừ trong tay Nhan Hán Tam, mọi người lần lượt quỳ xuống bên cạnh Phong Mạc Thần, hai mắt khắc đầy mong đợi, không hề chớp mắt nhìn hãn.

Phong Mạc Thần lắc đầu “Nhược nhi chưa trở về, ta sẽ không ăn hàn cừ, các người cũng đi đi, cứ để mình ta ở đây, chờ nàng.”

Mọi người trầm mặc, một nhóm người cùng với hãn, ở cửa thôn chờ đợi, ngày thứ nhất, Nhan Hán Tam phái người xây chiếu đài tại chỗ, bên trong khói bếp lượn lờ, trừ đã thú ẩn hiện, một bóng người cũng không có.

Ngày thứ hai, Phong Mạc Thần vẫn như cũ, không hề nhúc nhích đứng nguyên lý, ánh mắt thâm thúy, sáng quắc nhìn phương xa.

Ngày thứ ba, A Nhã cũng bắt đầu cùng Phong Mạc Thần không ăn không uống, hai người như tảng đá đứng tại chỗ.

...

Sau lại, Nhan Hán Tam định ra lệnh cho người ở cửa thôn xây nhà lá, phòng đơn sơ, nhưng Bạch Ly Nhược vẫn không xuất hiện, ánh mắt Phong Mạc Thần đã bắt đầu trở nên rã rời, hãn mỉm cười nhìn phương xa, thần nhiên nói “A Nhã, người không cần cùng ta, người còn nhỏ, sinh mạng người giờ mới bắt đầu.”

A Nhã cố chấp cùng với hãn không ăn không uống, vốn là một tiểu nha đầu gầy yếu, đã da bọc xương, lại tiếp tục, Phong Mạc Thần rút cuộc cũng buông tha, hãn nhìn hàn cừ trong hộp gấm, nước mắt nhỏ xuống “Nàng thật sự đã đi trước ta một bước.”

Không ăn không uống hơn mười ngày trời, thể lực Phong Mạc Thần đã sớm tiêu hao, hắn giống như một người không có linh hồn, chậm rãi xoay người, A Nhã không biết hắn muốn đi đâu, chỉ là nhìn hắn, mỗi một bước đi đều cực kỳ khó khăn.

Hộp gỗ trong tay vô lực rơi xuống đất, Phong Mạc Thần cứ vậy muốn rời khỏi, nếu như có thể lựa chọn, hắn muốn, đem thi thể nàng cùng hắn xây mộ ở phía dưới Tuyết Sơn.

Khi hắn vô lực hướng nơi xa mà đi, từ sau lưng truyền đến tiếng nói dịu dàng, nàng gọi, “Thần.”

Phong Mạc Thần có chút hoài nghi tại mình, thần trí của hắn đã còn rất thanh tỉnh, chậm rãi xoay người, trong mắt phượng từ xa một nữ nhân áo trắng chạy về phía hắn, nữ tử gái trên đầu búi oản Lưu Vân, trâm cài tóc đoan trang tú nhả, gương mặt thanh tú, nụ cười tươi đẹp, nàng ở xa xa, phất tay mỉm cười hướng về phía hắn.

Khóe môi mỏng gọt của hắn vẽ ra một nụ cười tuyệt mỹ, vui mừng thở phào nhẹ nhõm, “Nhược nhi.”

Hắn nói rất nhẹ, nữ tử đã vọt vào trong ngực hắn, hắn cười, nhắm hai mắt lại.

Sắc mặt Nhan Hán Tam u ám bắt mạch giúp Phong Mạc Thần, nhìn nữ tử áo trắng ở một bên, liếc mắt một cái, lạnh lùng nói “Ta còn nhìn ra sơ hở của người, người cho rằng, Phong Mạc Thần sẽ không nhìn ra được sao?”

Nhan Tiểu Ngọc phồng miệng, mặt nạ da người đeo trên mặt nàng rất khó chịu, có chút ủy khuất nói “Bạch tỷ tỷ không thể nào tái xuất hiện, Phong Mạc Thần sẽ hành hạ mình đến chết, hơn nữa vừa mới hắn cũng không nhận ra!”

Nhan Hán Tam liếc hắn một cái, dùng lỗ mũi hừ một tiếng khinh bỉ “Phong Mạc Thần mới vừa chỉ là rơi vào ảo giác, cho nên mới không nhìn ra sơ hở của người, chờ hắn ăn hàn cừu tỉnh lại, khẳng định sẽ nghĩ ra!”

Hai tay Nhan Tiểu Ngọc chống cằm, có chút không phục nói “Chống đỡ qua được nhất thời đã, ngày mai Minh Nguyệt ca ca sẽ tới đây, để Minh Nguyệt ca ca tìm biện pháp khác là được.”

“Đi lấy nước, thừa dịp hắn hôn mê, ta sẽ giải độc giúp hắn!” Nhan Hán Tam vận nội lực truyền vào trong cơ thể Phong Mạc Thần, giúp hắn kéo dài tánh mạng.

Nhan Tiểu Ngọc nhu thuận gật đầu, cầm chậu nước liền hướng bờ sông đi đến, đây là một khúc sông vắng vẻ, vây quanh thôn trang nhỏ nhiều năm, là do Tùng Lâm nơi này rậm rạp, cho nên bờ sông có vẻ có chút âm trầm.

Nhan Tiểu Ngọc một thân áo trắng, trên mặt đeo mặt nạ bộ dạng Bạch Ly Nhược đứng trên bờ sông mức nước, trong sông lại đột nhiên xuất hiện một nam tử hai mắt đỏ tươi, nam tử tuổi trẻ như Thần, hắn ướt đầm dề từ dưới sông bước lên bờ, Nhan Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn hắn “Người ở bờ lợi trong sông sao?”

Nhan Tiểu Ngọc ngơ ác hỏi, nam chủ không trả lời nàng, trực tiếp nhào tới nhấn nàng dưới thân thể hắn, Nhan Tiểu Ngọc bắt đầu thét lên “Người là ai? Buông tay.”

Nam tử đưa tay điểm á huyết của nàng, khi nàng ở phía dưới hắn không tiếng động giãy giụa, lần đầu tiên bị người xa lạ mạo phạm nàng hoảng sợ chảy nước mắt, nam tử hôn lên má của nàng, thanh âm của hắn khàn khàn ở bên tai nàng vang lên, “Thật xin lỗi, ta sẽ cưới người.”

Âm tiết của hắn cứng rắn đi xuống, đã thẳng lưng đi vào thân thể nàng, không có bất kỳ tiền hí, không có bất kỳ trơn, thịt cùng thịt cắt mài, Nhan Tiểu Ngọc đau đến không muốn sống, nàng không tiếng động thét lên, dùng nước mắt tố cáo nam tử, nam tử đem quần áo ướt đầm đắp lên trên ánh mắt của nàng, phía dưới máy móc vận động.

Mị dục khiến cho động tác của hắn vô cùng thô lỗ, mỗi một lần tiến vào thối lui khỏi đều giống như muốn phá hủy nàng hoàn toàn, Nhan Tiểu Ngọc buông tha giãy giụa, đen áo che kín ánh mắt nàng, tầm mắt tiếp xúc, toàn bộ là một mảnh hắc ám.

267. Cuốn 5 – Chương 267

Chương 267: Hóa kén thành bướm

Thời điểm Minh Nguyệt chạy tới, Nhan Tiểu Ngọc đã hôn mê từ bao giờ, hắn vừa nhìn nàng áo không đủ che thân, liền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, hắn không giải huyệt đạo cho nàng, mà dùng ngón chân ngăn lại đoạn ác mộng trong trí nhớ của nàng, chờ Nhan Tiểu Ngọc tỉnh lại, nàng đã thay quần áo sạch, A Nhã canh giữ bên cạnh nàng, lo lắng nhìn nàng.

Minh Nguyệt thấy nàng một bộ không hiểu, mỉm cười nói “Sư huynh đã giao A Nhã từ nay về sau đều đi theo người, bảo vệ người an toàn, tiểu Ngọc, người thật có thể diện, A Nhã là đệ tử duy nhất của sư huynh.”

Nhan Tiểu Ngọc mỉm cười lộ ra hàm răng, nàng không hiểu tại sao Phong Mạc Thần đột nhiên sai A Nhã như hình với bóng đi theo nàng, chỉ là có một cao thủ võ công đi theo phía sau cũng không phải là chuyện gì xấu, tối thiểu trên cây sắn thú cũng không thành vấn đề.

Nhan Tiểu Ngọc vẫn là Nhan Tiểu Ngọc như cũ, chỉ là nàng luôn có một cơn ác mộng kỳ quái, trong mộng bị nam tử xâm phạm, nàng mỗi ngày “hi hi ha ha” sống qua ngày, làm Bạch Ly Nhược ở bên cạnh Phong Mạc Thần mong đợi.

Phong Mạc Thần không nói chuyện, thật sự không đành lòng làm mất mặt mũi của Nhan Tiểu Ngọc, mới miễn cưỡng mỉm cười một cái, kỳ độc của hắn đã giải, độc tình bị Minh Nguyệt thổi miên lần nữa, bởi vì Bạch Ly Nhược không ở bên, độc tình của hắn rất ít phát tác, thân thể ngược lại đã khá lên nhiều.

Chỉ là hắn cả ngày uất ức, mỗi ngày đứng ở trên gò núi nhìn phương hướng thác nước mà Bạch Ly Nhược cho nổ và phá hủy, trong lòng luôn nghĩ, có lẽ có một ngày, Bạch Ly Nhược sẽ giống như Nhan Tiểu Ngọc ngày đó, cười chạy về phía hắn.

Nhưng hắn còn không chờ được Bạch Ly Nhược, trong nháy mắt, mà hắn đã rời hoàng cung đi được hơn một năm, Huyền Đại một mình trông coi triều đình, cũng không biết ra sao, hàng loạt văn thần võ tướng tới Bắc Man xa xôi này đến nói những lời xuôi tai với hắn, chạy từ ngàn dặm xa xôi tới nơi này xin hắn hồi triều.

Hắn nhìn Thanh Sơn trắng như tuyết, rốt cuộc hiểu rõ, nàng sẽ không trở về, xoay người, tóc đen thành tuyết, áo bào xanh đen, sợi tóc đã trắng như tuyết, vẻ mặt Phong Mạc Thần lãnh đạm.

Trên đất người người nằm rạp đầy đất, thanh âm “Vạn tuế” liên tiếp, hắn đạp bước, chậm rãi hướng xe ngựa, nên rời đi, nếu như nàng đã rời đi, hắn còn giữ lại làm gì?

“Sư huynh, Tử Y đã hồi cung, chỉ sợ nàng ở nơi đó, nên người nên trở về xử lý mọi chuyện rồi.” Minh Nguyệt lạnh nhạt, thời điểm ban đầu, Đông xưởng của Tử Y quả thật có tác dụng rất lớn, rất nhiều vấn đề trên triều đình không giải quyết được, Tử Y một mình ôm trọn mọi việc, nhưng bây giờ, quốc thái dân an, đã không cần Tử Y rồi.

Phong Mạc Thần gật đầu “Ta sẽ thu hồi tất cả quyền lợi trong tay người, để người an dưỡng ở hậu cung.”

“Sư huynh, người thật sự không sao chứ?” Minh Nguyệt có chút kỳ quái, hắn bình tĩnh như vậy, thật không giống Phong Mạc Thần, nhưng như hắn thấy được, thấy được tóc xanh của hắn sớm đã chuyển thành tuyết, hắn rốt cuộc sẽ hiểu có sao không.

“Dĩ nhiên là ta không sao, ngược lại là người, giờ ta còn không hiểu rõ, người trong lòng người, đến tột cùng là ai?” Phong Mạc Thần mỉm cười nhìn Minh Nguyệt.

Minh Nguyệt cũng cười “Lừa gạt huynh thôi, trên đời này, nào có nữ nhân có thể làm ta động lòng!”

“Nói dối không phải là một thói quen tốt!” Phong Mạc Thần nhìn Minh Nguyệt, khẽ thở dài.

“Đệ không nói dối, nếu như người yêu sâu đậm một người, đến một loại cảnh giới chí cao, sẽ giống như ta vậy, thời điểm đối mặt nàng, tựa như không có yêu.” Minh Nguyệt vẫn chỉ là mỉm cười, nói ra, Phong Mạc Thần cũng không quá rõ, hắn chỉ gật đầu phụ họa “Có lẽ, ta cũng sẽ có một ngày như vậy, nếu như ta lần nữa nhìn thấy Nhược nhi, ta sẽ bình tĩnh, như ta chưa từng có yêu nàng.”

“Người vĩnh viễn sẽ không có một ngày như vậy.” Minh Nguyệt mỉm cười, đôi tay đặt trên đầu gối mình, không biết là do xe ngựa lắc lư, hay là bởi vì mình run rẩy, ngón tay hơi hơi run động, hơn nữa đốt ngón tay còn trắng bệch.

“Tại sao?” Phong Mạc Thần cười nhìn Minh Nguyệt.

“Bởi vì, người yêu Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược cũng yêu người như thế, người nếm không tới tư vị tương tư đơn phương, người cũng liền không cách nào đem yêu thành lạnh nhạt.” Minh Nguyệt cao thâm cười một tiếng.

Phong Mạc Thần gật đầu “Có đạo lý, nhưng bây giờ ta yêu Nhược nhi, nàng lại không có bên cạnh ta, đây không phải là cùng tương tư đơn phương một dạng sao?”

“Không giống nhau.” Minh Nguyệt quả quyết, tiếp cửa sổ xe ngựa ra “Người cảm thấy được không? Có một bầy bướm bướm ở bên này bay tới.”

Phong Mạc Thần lắc đầu “Như vậy người cũng có thể cảm nhận được sao? Nội công của người lại tinh tiến rồi.”

“Không phải nội công của ta tinh tiến, mà đàn bướm bướm này mang theo mùi thơm quá mức quen thuộc, bọn chúng làm ta nhớ lại chuyện sâu hóa bướm.” Minh Nguyệt không mẫn không lạt nói, lông mi cuốn vểnh lên ở trên mí mắt cắt hình cánh quạt.

Phong Mạc Thần hồ nghi nhìn hắn, nhẹ giọng nói “Có một nữ nhân, nhu nhược quật cường, ở thời điểm nàng cho là nàng thất thân, nói cho ta biết, coi như nàng chết hóa thành bướm bướm, cùng thời khắc ấy sẽ đi theo nam nhân nàng yêu mến, sư huynh, nam nhân này chính là người, người nàng muốn đi theo, là người!”

Phong Mạc Thần nhìn chăm chăm nàng, xe ngựa vẫn lắc lư đi tới, tay Minh Nguyệt vẫn ở chỗ vành xe ngựa, hắn chuyển con mắt, thật kỳ tích, nơi xa bay tới một đám bướm bướm trắng như tuyết, trắng chói mắt, chỉ là bướm trắng kia giống như bay có thứ tự, xinh đẹp linh động như tiên tử hoạt bát, xa xa đi theo xe ngựa.

Mắt Phong Mạc Thần không thể tin được, trên đời này, thật sự có bướm trắng, thật sự có, hắn nghĩ đến nàng “Người chết, ta sẽ hóa bướm vậy.”

“Nếu như hóa bướm, người nhất định là bướm trắng xinh đẹp nhất trên đời.”

“Trên đời này nào có bướm bướm màu trắng?”

“Có, chính là người!”

Giọng nói quen thuộc quanh quẩn ở trong đầu hắn, trong mắt phượng của Phong Mạc Thần nước mắt chớp động, hắn cố nén, máu nóng không ngừng dâng trào trong tim, một luồng tanh nồng bốc lên, hắn khẽ mở miệng, máu liền tụ trên môi hắn, hắn nhảy xuống xe, hướng bạch điệp nơi xa đang trốn chạy đi, trong rừng rậm thâm u vang lên âm thanh tâm tê liệt phế của hắn “Nhược nhi -”

Một quan viên đi theo muốn tiến lên, lại bị Minh Nguyệt ngăn cản “Để hắn đi đi, hắn có lựa chọn của mình.”

Vì vậy đại đội nhân mã đứng chờ tại chỗ, trong không khí mùi thơm nồng đậm, theo bạch điệp xinh đẹp nhảy múa, thật lâu không thể tỏ khắp.

268. Đại Kết Cục 1

Đại Kết Cục: Lục Cung Không Phi (1)

Phong Mạc Thần đi theo bạch điệp (bướm trắng), tóc bạc sau đầu làm nổi lên cảm y màu đen, màu sắc sang rõ, nhìn thấy mà đau lòng.

Nam tử tuần mỹ đi theo bạch điệp, bạch điệp vây quanh hần, giống như tìm được chủ nhân lâu năm, rừng cây xanh tươi, mang theo ánh huỳnh quang từ Bạch Điệp, còn có mỹ nam tử tóc trắng, như một bức tranh được vẽ tỉ mỉ.

Tóc trắng của Phong Mạc Thần được búi lên, còn sót lại vài sợi rũ xuống ngực trái, gò má gầy gò ngũ quan thâm thúy, ngũ quan như được gọt dũa đến mức hoàn mỹ, bước đi hư không như thần tiên, chậm rãi theo bạch điệp.

Bất kể là địa ngục hay thiên đường, hần cũng nguyện ý, chỉ cần là nơi có nàng, hần nguyện ý vứt bỏ tất cả mà đi đến.

Bạch điệp càng bay càng xa, qua dòng suối nhỏ chảy xiết, lướt qua núi cao ngàn thước thẳng đứng, Phong Mạc Thần không dám khăng định, hần không còn ở ranh giới của Sở quốc, càng về sau, bạch điệp càng ngày càng ít, tựa hồ bay đi giữa đường, Phong Mạc Thần nhìn thấy một tòa gác chuông, tiếng chuông du dương từ gác chuông truyền đến.

Hần dọc theo đường bậc thang mà lên, nhưng lại bị một bé trai đang quét đường ngăn cản, hần đứng tại chỗ, khẽ thi lễ, “Tiểu sư phụ, ta tới tìm thê tử của ta, là một đám bạch điệp mang ta tới.”

Hần xoay người, bạch điệp đã biến mất không thấy, ngược lại thấy một ni cô trung niên có vẻ hiền lành, ni cô một tay dựng thẳng ở trước ngực “Thí chủ, nơi này là trọng địa của Phật Môn, nếu thấp hương, là ở trước cửa.”

Phong Mạc Thần hoàn lễ “Thật xin lỗi, ta không phải tới dâng hương, ta tới tìm thê tử của ta, nàng gọi là Bạch Ly Nhược.”

Ni cô thâm trầm nhìn Phong Mạc Thần, một câu cao thâm trong kinh Phật, nhắm mắt lại nói “Thí chủ mời trở về đi, nơi này không có thê tử của ngươi, có, đều là đệ tử xuất gia của Phật gia.”

Phong Mạc Thần nhìn bốn phía xung quanh, mùi thơm nồng nặc vẫn còn ở đây, hần tin tưởng bạch điệp nhất định núp ở phụ cận, nhìn ni cô, hần cố chấp nói “Sư phụ, người xuất gia thường giúp người, bạch điệp không thể nào vô duyên vô cớ dẫn ta tới đây, Ly Nhược nàng nhất định ở chỗ này, ngươi hãy để cho ta tự mình đi vào tìm đi.”

Nói xong, hần liền chuẩn bị xông vào, đột nhiên một luồng khí lạnh lùng đánh tới, hần lui về sau mấy bước, Phật tháp trước mặt xuất hiện một cao nhân mặc áo xám, chỉ thấy nàng mặt mũi hiền lành, toàn thân lại tản ra một loại hơi thở mãnh liệt khiến không người nào có thể bỏ qua.

Người tới đôi tay dựng thẳng trước ngực, khẽ gật đầu “A Di Đà Phật! Thí chủ chém giết quá nặng, không thích hợp đi tới nơi thanh tịnh của Phật Môn, xin mời trở về!”

Phong Mạc Thần tiến lên vài bước, nhìn ni cô áo xám nói “Xin hỏi tôn tính đại danh của cao nhân, ta là Đông Sở Phong Mạc Thần, tới tìm thê tử bị mất tích, mong cao nhân giúp đỡ!”

Ni cô lại “A Di Đà Phật” một tiếng “Bần tăng pháp danh Tuệ Thanh, Phong thí chủ mời trở về đi, nơi này, không có người ngươi muốn tìm!”

Phong Mạc Thần tiếp tục tiến lên “Tuệ Thanh đại sư, nếu như nơi này không có người ta muốn tìm, vì sao các ngươi lại ngăn cản?”

Ổng tay áo của Tuệ Thanh vung lên, Phong Mạc Thần bị khí lưu của nàng ép lui về phía sau mấy bước, hần đứng tại chỗ, thấy bóng dáng màu trắng xinh đẹp kia trên gác chuông, Bạch Ly Nhược vẫy tay với hần, xa xa, gọi “Thần, Thần chàng hãy mau về đi, chàng đánh không lại họ.”

Phong Mạc Thần nhìn bóng dáng của Bạch Ly Nhược trên gác chuông, mắt lộ ra vẻ thống khổ, mắt lạnh nhìn Tuệ Thanh, ôm quyền nói “Đại sư, vì sao chia rẽ phụ thê chúng ta, người thân là người xuất gia, chẳng lẽ không có nghe qua, tà phá mười ngôi miếu, không hủy một việc cưới xin sao?”

Hần từng bước một tiến lên, bất kể Tuệ Thanh xuất ra bao nhiêu nội lực, hần cũng không có lui nửa bước, khí lực trước ngực hần tạo thành một ổ xoáy, giống như hàng vạn mũi tên nhọn bắn vào trái tim của hần, hần vẫn không chịu lui về phía sau, vẫn như cũ cố chấp tiến lên trước.

Bạch Ly Nhược ở trên gác chuông lớn tiếng gọi “Thần, chàng trở về đi, mau trở về, họ đã đáp ứng Tử Y, nếu như không thể khiến chàng quay đầu lại, sẽ giết chết chàng.”

Phong Mạc Thần nghe như không nghe thấy, chỉ không ngừng tiến lên, khoe môi lại tràn ra tia máu, hần biết, nội lực của người trước mặt, so với hần cao thâm gấp mười lần, nếu tiếp tục tiến lên, có thể sẽ mất mạng trên tay nàng ta, nhưng hần bất kể, cái hần muốn, là phu thê đoàn tụ.

Bạch Ly Nhược đứng ở trên gác chuông, nước mắt chảy ra, nàng lớn tiếng gọi “Không cần, không nên tổn thương hần, hần là hoàng đế của Sở quốc, hần là người tốt, các người không thể tổn thương hần.”

Tuệ Thanh nhắm mắt lại, trong miệng nhớ tới chú ngữ, tay lần nữa vung lên, cường đại nội lực hóa thành một đánh về phía Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần ho khan hai tiếng, nhổ ra máu tươi, hần che ngực, tiếp tục đi lên bậc thang.

Tuệ Thanh lắc đầu, thở dài một tiếng “U mê không tỉnh ngộ!” Tay lần nữa được giương lên, lại một luồng khí mãnh liệt đánh về phía Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần té ngã trên đất, hần khẽ ngửa đầu, máu từ khoe môi ào ạt chảy ra, uốn lượn như cây tường vi xinh đẹp, yêu mị chói mắt.

Hần mỉm cười, nhổ ra máu tươi ở môi “Nhược nhi, ta sẽ không, buông tha nàng!”

Hần giằng giằng đứng lên, từng bước từng bước bò lên bậc thang, Tuệ Thanh lại giơ tay, một luồng khí càng thêm kịch liệt đánh vào Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần không trốn không tránh, lần nữa nhổ ra ngụm máu tươi, bò lên bậc thang, Bạch Ly Nhược ở trên gác chuông lệ rơi đầy mặt, nàng không ngừng lắc đầu “Thần, van xin chàng, mau trở về đi, trở về, ta tình nguyện chúng ta còn sống, ta không muốn nhìn thấy chàng chịu khổ như thế, Thần, chàng mau trở về.”

Giọng nói của nàng buồn bã, đau tận trong tim, Phong Mạc Thần nhìn nàng, chậm rãi lắc đầu “Nhược nhi, ta đã, không thể trở về được.”

Lời của hần còn chưa dứt, người đã nhảy lên, chiêu thức trong tay bén nhọn tấn công Tuệ Thanh, hai tay của Tuệ Thanh tạo thành chữ thập kéo thành một vòng, một tay xuất chưởng, một chưởng này dời núi lấp biển, xen lẫn nội lực, hai chưởng đối nghịch nhau, tạo thành tiếng nổ khổng lồ, thân thể của Phong Mạc Thần bay lên không trung tạo thành đường vòng cung xinh đẹp, sau đó nặng nề rơi xuống, tóc trắng hoa mỹ sau lưng như sao băng phía chân trời, sáng lạng vô cùng.

Phong Mạc Thần đã vô lực đứng dậy, hần ngửa đầu nhìn trên gác chuông Bạch Ly Nhược đang tuyệt vọng đau thương, nước mắt từ mắt phượng chảy ra, nước mắt trong suốt lướt qua gò má tuyệt mỹ, hai tay nhuộm máu của hần vịn bậc thang, từng bước từng bước một bò lên.

Bạch Ly Nhược dựa vào tường thành, nàng khóc lớn tiếng, nước mắt ở trên không trung rơi xuống, giữa bọn họ, vì sao có nhiều khổ nạn như vậy? Nàng không cầu giàu sang, chỉ cầu ở bên cạnh hần, tại sao tất cả mọi người ai cũng muốn ngăn cản?

Nàng nhìn hần, dường như đau thương đến tuyệt vọng, Phong Mạc Thần từng bước từng bước đi lên, mỗi một bước lưu lại một vết máu, hần nỉ non “Nhược nhi, chờ ta.”

Tuệ Thanh ngửa đầu, nói một câu trong kinh Phật, “Mẫu thân của người đi cầu bản tăng, người bị yêu nữ mê hoặc, muốn bản tăng cứu người, bản tăng vốn không tin, bây giờ nhìn lại, người quả thật đã bị trúng độc.”

Phong Mạc Thần vẫn như cũ leo lên, bệnh cũ đã không tốt, lại bị nội thương nghiêm trọng, mỗi cái nhúc nhích, cũng đau tận xương cốt, lòng bàn tay của Tuệ Thanh đã ngưng tụ nội lực, thở dài nói “Thí chủ, không nên trách mẫu thân của người, nàng chỉ rất yêu người.”

Lời của nàng vừa mới dứt, nội lực hóa thành một lực đạo mạnh mẽ đánh vào ngực của Phong Mạc Thần, thân thể của hần ở trên bậc thang lảo lộn, lảo lộn xuống nấc thang cuối cùng, hần nhổ ra ngụm máu lớn, hần kinh ngạc nhìn Tuệ Thanh, cười nhổ ra bọt máu “Khiến người có tình trên thế gian sanh ly tử biệt, người còn được coi là người xuất gia sao?”

Khi nói chuyện hần rút ra nhuyễn kiếm từ bên hông, mũi kiếm chia xuống đất, liều mạng dùng nội lực cuối cùng đánh về phía Tuệ Thanh, lần này khác với lần trước, lần này sát khí mười phần, tích toàn bộ nội lực,

sát khí tràn ngập quanh thân của hắn.

Ổng tay áo của Tuệ Thanh quần lấy nhuyễn kiếm của hắn, bàn tay tạo thành quyền, nặng nề đánh vào ngực Phong Mạc Thần, thân thể của Phong Mạc Thần vô lực rơi xuống đất, hắn nhìn Bạch Ly Nhược trên gác chuông, khoe môi nâng lên một tia chua xót, theo đó là âm thanh thân thể rơi xuống đất, hắn chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạch Ly Nhược không tin nhìn tất cả, liếc nhìn khuôn mặt hiền lành của Tuệ Thanh, sau đó tung người nhảy xuống từ gác chuông.

Trong không trung, thân thể xinh đẹp của nàng như một con bướm bị mất cánh, áo trắng tung bay ở trong gió, rơi xuống bên cạnh thân thể đã nhuốm máu của Phong Mạc Thần, trên gương mặt tuyệt mỹ, hiện lên lúm đồng tiền như hoa.

269. Đại Kết Cục 2 – Hoàn

Đại Kết Cục: Lục Cung Không Phi (2)

Cửa gác chuông mở ra, đi ra là một vị cao nhân Tiên Phong Đạo Cốt (như thần tiên), người tới nhìn Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược đã bất động trên đất, thở dài nói, “Tuệ Thanh, cùng vì sư đánh cuộc, người thua.”

Tuệ Thanh khẽ mỉm cười, khiêm nhường nhìn về phía lão nhân “Sư phụ, không nghĩ tới nhân gian thật sự có tình cảm sâu đậm như vậy, đồ nhi, nguyện chịu thua.”

...

Phong Mạc Thần tỉnh lại, phát hiện mình còn sống, áo đen đã nhuốm máu trên người hắn được đổi đi thành một thân áo trắng như tuyết, phụ trợ mái tóc trắng như tuyết của hắn, giống như tiên nhân, hắn giật giật tứ chi, bình yên vô sự.

Nhưng trước khi hắn hôn mê, nhìn thấy Nhược nhi nhảy xuống từ gác chuông, không để ý đến nội thương, hắn đầu tranh đứng dậy, đang lúc ấy thì, cửa bị đẩy ra “Ken két” một tiếng, Bạch Ly Nhược áo trắng như tuyết đi tới, nàng bưng một chén nước thuốc nóng hổi, nhìn Phong Mạc Thần đứng dậy, khẽ cau mày “Chàng thế nào lại ngồi dậy? Xương cốt không cảm thấy đau sao?”

Bạch Ly Nhược để xuống thuốc, đi qua đỡ Phong Mạc Thần, Phong Mạc Thần bình tĩnh nhìn nàng, đưa tay xoa cằm của nàng, xác định nàng có phải hay không thật sự còn sống, Bạch Ly Nhược cầm tay của hắn, gật đầu nói “Chàng yên tâm, ta không sao, Huyền Thiên lão nhân đã đoán chắc ta sẽ nhảy lầu, phía dưới đã thiết kế cơ quan, nơi ta nhảy xuống, rất mềm, nên ta căn bản không có chuyện gì, ngược lại chàng, bị thương đều là thật, Tuệ Thanh đó, xuống tay thật hung ác.”

Tay nhỏ bé của nàng vuốt ve hắn, dừng lại ở vị trí trái tim của hắn, đôi mi thanh tú nhíu chặt “Chàng phun thật nhiều máu, ta cho là, Tuệ Thanh thật sự sẽ giết chàng!”

Phong Mạc Thần cầm tay của nàng, không hề chớp mắt nhìn nàng “Sư phụ ta chịu ra mặt? Nói như vậy, về sau ta có thể ở cùng một chỗ với nàng?”

Bạch Ly Nhược gật đầu “Tuệ Thanh là Đại Sư Tử của chàng, nàng với sư phụ đánh cuộc, nếu như ta có thể qua được cửa ải này, nàng sẽ dùng nội lực bình sinh áp chế cổ độc của chàng, chúng ta mà có thể không cần cố kỵ mà ở bên nhau.”

Phong Mạc Thần không thể tin nhìn Bạch Ly Nhược, sư phụ của hắn, rốt cuộc thu bao nhiêu đồ đệ? Sợ rằng võ công cao nhất chính là Tuệ Thanh, hắn nắm tay của Bạch Ly Nhược, nhẹ nhàng vuốt ve “Sư phụ lão nhân, ông ta thật sự dụng tâm lương khổ.”

Bạch Ly Nhược tựa sát vào trong lòng hắn “Đúng vậy, chàng là người hân thương yêu nhất, lại là một đồ đệ phí nhiều tâm nhất.”

Phong Mạc Thần mỉm cười “Sư phụ nói với nàng vậy sao?”

Bạch Ly Nhược lắc đầu “Minh Nguyệt nói cho ta biết.”

“Minh Nguyệt cũng ở đây?” Phong Mạc Thần nhú mày, phất sợi tóc trên trán của Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược gật đầu không nói, nàng đưa tay cầm một nhánh tóc trắng bệch, ánh mắt bi thương.

Phong Mạc Thần tựa hồ nhìn thấu tâm tư của nàng, khẽ mỉm cười “Không cần lo lắng, chỉ là tóc mà thôi, dù sao, ai cũng phải bạc đầu.”

Bạch Ly Nhược chậm rãi lắc đầu, lông mi đã ướt đầy nước mắt, nàng thanh âm có chút run rẩy “Thần, khổ sở nhiều như vậy, chàng cảm thấy, đáng giá không?”

Phong Mạc Thần đưa tay vuốt ve mí mắt nàng, hôn môi mềm của nàng “Nhược nhi, giống như nàng, bị rất nhiều khổ sở, nàng cảm thấy không đáng giá sao?”

Bạch Ly Nhược ôm lấy hắn, nước mắt của nàng rơi trên tóc trắng như tuyết của hắn, nàng không ngừng nghẹn ngào “Nhưng chàng là Phong Mạc Thần, chàng là người trong thiên hạ Phong Mạc Thần, làm sao chàng có thể vì ta trả giá nhiều như vậy?”

Phong Mạc Thần khổ sở vuốt ve mái tóc như tơ lụa của nàng “Nhược nhi, thật xin lỗi, ta thủy chung, khiến nàng phải mang nhiều gánh nặng, nếu như có thể bắt đầu lại lần nữa, ta tình nguyện, không đi tìm cái gì ngôi vị hoàng đế, ta chỉ nguyện, làm một mình Phong Mạc Thần của nàng!”

Bạch Ly Nhược lắc đầu, nàng ôm hắn, nghẹn ngào, “Nếu quả thật có thể bắt đầu lần nữa, ta tình nguyện, chỉ làm một phi tần bình thường ở hậu cung của chàng, chúng ta sẽ không có nhiều thứ mất đi như vậy, cũng có nhiều trở ngại như vậy, ta chỉ là thê tử của chàng, là một trong đông đảo các phi tần.”

Phong Mạc Thần quay bả vai của nàng, nhìn thấy đôi mắt đầm lệ của nàng, hôn lên nước mắt trên gò má nàng, mỉm cười “Đứa ngốc, nếu quả thật có một ngày như vậy, sẽ là lục cung không phi!”

Bạch Ly Nhược nhìn hắn, nước mắt đã tràn ra, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần nhẹ chau lại, đưa đầu ngón tay út ra, khẽ cong “Lục cung không phi!”

Phong Mạc Thần đưa tay ngoéo tay với nàng, mỉm cười “Lục cung không phi!”

Ba ngày sau, Bạch Ly Nhược lo lắng ở phía dưới gác chuông đi tới đi lui, Minh Nguyệt bình tĩnh ngồi xếp bằng ở nơi đó, nghe tiếng bước chân của Bạch Ly Nhược, mỉm cười nói “Còn đang lo lắng cho sư huynh? Yên tâm đi, nội lực của sư tỷ Tuệ Thanh so với ta cao thâm hơn nhiều, chỉ cần nàng ra tay, tình cổ của sư huynh coi như không có cách nào giải, về sau cũng sẽ không thể tái phát.”

“Ngay cả chúng ta sớm chiều chung đụng, mỗi ngày, cũng sẽ không phát tác?” Bạch Ly Nhược khom lưng nhìn Minh Nguyệt.

“Không sai, nhưng nàng cách ta hơi gần, ta liền không dám bảo đảm, cơn ghen của sư huynh có thể phát tác hay không!” Minh Nguyệt mỉm cười.

Bạch Ly Nhược quay đầu lại, Phong Mạc Thần đứng ở sau lưng nàng, trên gương mặt tuần mỹ của hắn có vẻ tìm tòi tra cứu, y phục màu đỏ tím tôn lên mười phần cao quý, quan trọng hơn là, mái tóc sau ót đã được nhuộm đen, ở trong gió bay múa, hắn thấy nàng quay đầu lại, mỉm cười “Mộc cô nương, Xin chào, ta là hoàng đế của Sở quốc Phong Mạc Thần, nàng có nguyện ý cùng ta hồi cung, làm hoàng hậu của ta không?”

Bạch Ly Nhược ngồi dậy, nở nụ cười nhìn hắn “Ta nguyện ý, chỉ là, ta muốn thử nghiệm tài hoa của chàng.”

“Nương tử mời ra đề.” Phong Mạc Thần đưa tay, Bạch Ly Nhược đem bàn tay nhỏ bé của mình đặt trong lòng bàn tay của hắn, hai người nhìn nhau cười.

“Tâm sâu nặng như lúc ban đầu.” Bạch Ly Nhược chậm rãi mở miệng, hai người nắm tay nhau đi xuống núi.

“Cái này quá khó khăn, có thể hay không đổi một câu đơn giản hơn.” Phong Mạc Thần cau mày, buồn cười nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược lấy ánh mắt trừng hấn “Lời thề chàng từng hứa với ta đã quên rồi sao?”

Nàng tức giận mở miệng, Phong Mạc Thần khom lưng chạm khẽ hạ xuống trên môi nàng “Thật sự quên mất, nàng nói cho ta biết, tiếp theo là câu gì?”

Bạch Ly Nhược lại thật sự tức giận, nàng dậm chân, mắt đều đỏ, “Chàng lần đầu tiên gặp mặt liền nói với ta, lòng mới gặp mà tình đã thắm, nguyên cùng nàng kết duyên như cây liền cành như chim liền cánh, tâm nguyện đó làm sao chàng có thể quên?”

Phong Mạc Thần bừng tỉnh hiểu ra “A, hoá ra là như vậy!”

Bạch Ly Nhược nhìn gương mặt tuần tú của hấn, nhất thời phát hiện bị lừa, đánh đôi tay của hấn “Chàng gạt ta.”

Phong Mạc Thần cười bắt hai cánh tay của nàng “Nương tử, nàng như vậy, có thể nghi ngờ là đang mưu sát phu quân!”

Bạch Ly Nhược cười tựa sát vào trong ngực của hấn, hai người ôm nhau.

Trong hoàng cung, Tử Y nghiêng người dựa vào phía trên, nàng không ngừng hút thuốc, thuốc phiện được tinh chế từ cây anh túc, thân thể của nàng gầy gò khô cằn giống như người giấy, nàng nhìn Huyền Đại đang giúp nàng đầm chân, miệng to ho khan, la mắng “Để con rồi nuôi con có ích lợi gì? Trưởng thành, còn không phải là bị hồ ly tinh khác câu đi?”

Huyền Đại nâng đầu nho nhỏ lên, bất mãn lắm lắm, “Nãi nãi (bà nội), mẫu thân nàng không phải hồ ly tinh!”

“Người cũng không phải là đồ tốt!” Tử Y hung hăng vỗ vào trên đầu Huyền Đại, Huyền Đại chu miệng, tay vẫn như cũ không ngừng đầm chân giúp Tử Y.

Bên ngoài là âm thanh của thái giám vang lên, “Thái tử điện hạ, Bắc Phương có quân tình đưa đến!”

“Lấy hiếu là trời, thái tử điện hạ đang tận hiếu, tất cả các người cút đến Ngự Thư Phòng chờ đi!” Giọng nói của Huyền Đại vang lên, len lén nhìn sắc mặt của Tử Y, phát hiện sắc mặt của nàng hơi bớt giận, càng thêm to gan làm nũng ở bên người nàng, “Nãi nãi, người ôm ta một cái, ôm ta một cái đi!”

Tử Y lạnh lùng liếc hấn một cái “Cũng đã là hài tử tám tuổi, ôm cái gì mà ôm? Tránh ra!”

Huyền Đại cúi đầu, trên gương mặt nho nhỏ lóe ra một nụ cười giảo hoạt, không tệ, tốt hơn so với lần trước, lần đầu tiên là trực tiếp ném hấn ra ngoài, lần thứ hai là khiến thái giám đuổi hấn ra, lần thứ ba là mắng hấn cút ngay, lần này là nói hấn tránh ra.

Hấn lắc cánh tay của Tử Y “Nãi nãi, không cần hút cái này nữa, thân thể của người xấu đi, ta rất đau lòng.”

Tử Y hung hăng nhéo gò má của Huyền Đại “Càng ngày miệng lưỡi càng trơn tru.”

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh của thái giám “Thái tử điện hạ, tướng quốc đại nhân cầu kiến.”

“Thái tử điện hạ đang rất bận, để hấn đi Ngự Thư Phòng chờ.” Huyền Đại còn nhỏ tuổi, khí thế mười phần.

Tử Y cười liếc Huyền Đại một cái “Người giả bộ, người lại giả bộ, xem người có bao nhiêu hiếu thuận”

Huyền Đại buồn nghiêm mặt, leo lên chân của Tử Y, phe phẩy cánh tay của nàng cầu xin thương xót “Nãi nãi, ta giả bộ khi nào? Ta thật sự rất bận, trong lúc cấp bách bớt chút thời gian tới tận hiếu!”

Bên ngoài lại một lần nữa truyền đến âm thanh của thái giám “Thái tử điện hạ, hoàng thượng hồi cung.”

Thái giám còn chưa nói hết, Phong Huyền Đại không nhịn được kêu “Ai cũng không gặp, để hấn đến Ngự Thư Phòng chờ đi!”

Tử Y “Phốc xích” cười ra tiếng, tiếp đó cửa bị đẩy ra, Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược xuất hiện ở đại điện, Phong Mạc Thần âm trầm “Người làm tiểu thái tử không tệ, ngay cả phụ hoàng cũng phải đến Ngự Thư Phòng mà chờ.”

Phong Huyền Đại sợ hãi bò xuống từ trên người Tử Y, hô to một tiếng, sau đó chui vào trong ngực Phong Mạc Thần “Phụ hoàng, phụ hoàng, ta rất nhớ người!”

Hắn vừa ôm Phong Mạc Thần, vừa muốn ôm Bạch Ly Nhược, sau đó hôn một cái trên gương mặt Bạch Ly Nhược, khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn mà đỏ bừng, Phong Mạc Thần gạt Huyền Đại hết như bạch tuộc nằm ở trên người mình, sau đó trấn định nói, “Đại nhi, người đi bên ngoài chờ, phụ hoàng có chuyện muốn thương lượng cùng nãi nãi.”

Phong Huyền Đại lo lắng nhìn Tử Y, sau đó ánh mắt lại rơi vào trên người Bạch Ly Nhược, lo lắng nói “Mẫu thân, người tha thứ cho nãi nãi đi, nàng chỉ là nhất thời nghĩ không thoáng.”

Bạch Ly Nhược mỉm cười vuốt ve đầu của Phong Huyền Đại, Phong Huyền Đại khéo léo ra cửa, sau đó đóng cửa lại.

Trong đại điện, khói mù mờ mịt, Tử Y khiêu khích nhìn Phong Mạc Thần cùng Bạch Ly Nhược, hung hăng hút một hơi thuốc phiện, ho khan nói “Thế nào, trở về khởi binh vẫn tội sao?”

“Mẫu thân, từ nay về sau, người ở Vĩnh Hoa cung an hưởng tuổi thọ, Đông xướng cũng sẽ giải tán, người không thể ra khỏi Vĩnh Hoa cung một bước!” Phong Mạc Thần nhàn nhạt, hai đầu gối quỳ gối trước người Tử Y.

Tử Y cầm tẩu hút thuốc đập lên bàn “Đốc đốc” một tiếng, nàng cả giận nói “Người muốn giam lỏng ta sao?”

Bạch Ly Nhược theo Phong Mạc Thần quỳ xuống, nàng cầm tay của Phong Mạc Thần nói “Mẫu thân, chúng ta không có ý tứ gì khác, trước kia là chúng ta không hiểu chuyện, về sau, chúng ta muốn tận hiếu với người!”

Tử Y phẫn hận nhìn nàng, tẩu hút thuốc trong tay bén nhọn đánh tới Bạch Ly Nhược, Phong Mạc Thần một tay ngăn lại, lạnh lùng nói “Mẫu thân, tùy người nghĩ như thế nào, tóm lại, Vĩnh Hoa cung này về sau, không thể có bất kỳ ai ra vào!”

Bạch Ly Nhược kéo tay Phong Mạc Thần “Thần, không nên như vậy.”

Phong Mạc Thần một tay nắm tẩu hút thuốc của Tử Y, quay đầu lại nói “Bà ta muốn giết nàng, chúng ta không thể lúc nào cũng đề phòng bà, đây là biện pháp duy nhất!”

Tử Y đột nhiên cười lớn, nàng chỉ vào Phong Mạc Thần nổi giận mắng “Người đời đều nói người tẩm lòng nhân từ, nhưng không biết, người đối đãi như vậy với mẫu thân của mình, đề phòng? Giam lỏng? Phong Mạc Thần, lòng hiếu thảo của người cho chó ăn hết sao?”

Phong Mạc Thần buông tẩu hút thuốc của Tử Y ra, Tử Y hung hăng nện trên đầu Phong Mạc Thần, nhất thời máu tươi ào ạt chảy ra, theo trán của hắn uốn lượn chảy xuống, hắn nhìn chăm chăm Tử Y “Mẫu thân, chỉ cần người không tổn thương Ly Nhược, nhi tử, mặc người trách phạt!”

Bạch Ly Nhược vội vàng tiến lên, cầm tẩu hút thuốc của Tử Y, vội vàng nói “Mẫu thân, người hận ta, người trách phạt ta đi, không nên tổn thương Thần, nội thương của hắn còn chưa khỏi hẳn!”

Tử Y nhìn hai người quỳ xuống đất, tầm mắt từ trên người bọn họ lại dời đi, sau đó “Ha ha” phá lên cười, nàng có chút điên cuồng nhìn quanh phòng, lạnh lùng nói “Các người cút, từ nay về sau không cần trở lại Vĩnh Hoa cung!”

Phong Mạc Thần kéo Bạch Ly Nhược Bạch Ly Nhược đứng dậy, hai người cùng đi ra ngoài, cửa điện ở phía sau hai người nặng nề đóng lại, nhìn cửa gỗ khép chặt, Bạch Ly Nhược lo lắng nói “Mẫu thân, nàng thật sự không tha thứ cho chúng ta sao?”

Phong Mạc Thần vỗ tay của nàng mỉm cười “Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta có nghị lực như Huyền Đại, mẫu thân sẽ tha thứ cho chúng ta!”

Huyền Đại tiến lên, giả hoạt cười “Phụ hoàng người so với ta thậm hơn, lần đầu tiên ta bị nãi nãi ném ra, cũng không có bị thương!”

Phong Mạc Thần mỉm cười lau đi vết máu trên trán “Đúng vậy, nếu như vậy, người cũng lấy nghị lực này thử đối với ta và mẫu thân của người đi.”

Hắn kéo Bạch Ly Nhược đi tới cung điện của mình, truyền đến từ sau lưng là giọng nói của Huyền Đại “Phụ hoàng, người không công bằng, người chọc nãi nãi tức giận, nhưng ta không có chọc người cùng mẫu thân tức giận!”

“Không biết là người nào, để cho ta cùng Ly Nhược đi Ngự Thư Phòng chờ.” Phong Mạc Thần mỉm cười, Bạch Ly Nhược lắc đầu, đôi phụ tử này, xa cách lâu như vậy, vẫn như vậy không lớn không nhỏ?

“Nhưng ta là nhi tử của người, nhi tử duy nhất!” Huyền Đại ở phía sau hô to.

“Ngay tức khắc thì không phải là duy nhất rồi.” Phong Mạc Thần mỉm cười, bắt gặp một ánh mắt xem thường của Bạch Ly Nhược “Chàng nói bậy bạ gì đó?”

“Chẳng lẽ nàng không có tính sinh một đứa nữa cho ta sao?” Phong Mạc Thần xấu bụng nhìn Bạch Ly Nhược, Bạch Ly Nhược đỏ mặt “Lời như thế, sao chàng có thể nói ở trước mặt nhi tử?”

Phong Mạc Thần ngại nàng đi chậm, dứt khoát ôm lấy thắt lưng của nàng “Đúng vậy, Huyền Đại cũng tám tuổi rồi, cũng có thể thú thê tử rồi.”

Bạch Ly Nhược không thể tin vòng quanh cổ Phong Mạc Thần, chau mày lại nói “Hắn mới tám tuổi, không phải mười tám tuổi!”

“Ừ, tám tuổi có thể tìm một thê tử lớn hơn hắn một chút, Tiểu Ngọc cũng không tệ, nàng thấy thế nào?” Phong Mạc Thần chăm chú nhìn Bạch Ly Nhược.

Bạch Ly Nhược khổ sở không ngớt “Trời ạ, Tiểu Ngọc đã mười sáu tuổi, chàng đừng làm loạn đôi uyên ương!”

“Mười sáu tuổi cũng không tồi, vừa khéo là thời gian thảo luận chuyện cưới hỏi, thời điểm nàng gả cho ta, cũng không phải mười sáu tuổi sao?” Phong Mạc Thần ôm Bạch Ly Nhược đi đến nội điện, dọc theo đường đi không ít cung nữ và thái giám sợ ngáy người.

“Phong Mạc Thần chàng sớm bỏ đi ý tưởng để Huyền Đại cưới Nhan Tiểu Ngọc đi, chàng sẽ dọa chết Tiểu Ngọc đấy.” Bạch Ly Nhược cảm tức nhìn Phong Mạc Thần, thế nhưng hắn lại hoàn toàn không nhìn ánh mắt của nàng, đem nàng trực tiếp đi đến bên giường “Chúng ta lại tiếp tục giúp Huyền Đại sinh một đệ đệ hoặc là muội muội đi, nếu không tiểu tử này sẽ càng ngày lớn lối.”

“Này, hiện tại là ban ngày, rất nhiều đại thần chờ gặp chàng.” Bạch Ly Nhược giãy giụa, mềm nhũn trên giường rộng, quần áo của nàng đã bị hắn cởi đi một nửa.

“Ban ngày cũng có thể, đại thần đã chờ, khiến bọn họ chờ lâu một lát nữa, không phải còn có Huyền Đại đi Ngự Thư Phòng rồi sao?” Phong Mạc Thần cởi bỏ quần áo của mình, thân thể to lớn che trên thân thể mềm mại hoàn mỹ của Bạch Ly Nhược, hắn thở dài một tiếng, “Nàng thật thơm.”

Bạch Ly Nhược liếc xéo hắn “Xem ra, Tuệ Thanh không nên giam cầm cổ trùng giúp chàng, vẫn nên thôi miên, chàng vừa động tình, liền đau đến thổa thích mới thôi!”

Phong Mạc Thần nặng nề tiến vào thân thể của nàng, cau mày rên lên một tiếng, Bạch Ly Nhược nhìn thân sắc của hắn, có chút lo lắng cau mày “Thế nào, lại đau sao?”

Phong Mạc Thần tà nịnh cười một tiếng “Không phải, nàng ở đây cắn ta.”

Bạch Ly Nhược sắc mặt đỏ lên, đôi tay che mặt của mình, mặc cho hắn đang mạnh mẽ đâm tới trên người của mình, cuối cùng, hắn toàn bộ phóng thích ở trong cơ thể nàng, thoải mái thở dài một tiếng “Nương tử, nàng có cảm thấy hay không, chúng ta cần thử thêm mấy tư thế nữa?”

Bạch Ly Nhược đánh hắn “Chàng ngừng lại đi, buổi tối còn có yến tiệc!”

Bên trong yến tiệc, Bạch Ly Nhược mặc váy dài đỏ thẫm, sa y vàng óng ánh chạm rồng, mái tóc được vén cao, trên đầu là trâm cài Phượng Hoàng, dung mạo tuyệt sắc, cao quý. Phong Mặc Thần một thân long bào, gơ tay nhắc chân, đều ury nghiêm vương giả, hấn nâng rượu, đại xá thiên hạ, bách quan thần phục, hô to vạn tuế.

Ngoài điện pháo hoa bay lên nở rộ, sáng lạng chân trời, có sao băng nháy mắt rơi xuống, thái bình thịnh thế, từ đó bắt đầu!

——HẾT——

o~(^o^~o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-phi-khuynh-thanh-cua-vuong-gia>